

Simbolul pierdut

DAN BROWN

In 1991, un document a fost incuiat in seiful directorului CIA. Documentul se afla si astazi acolo. Textul sau criptic face referire la un antic portal si la un loc necunoscut, subteran. Documentul contine si cuvintele: „Este ingropat acolo, undeva”.

Toate organizatiile mentionate in acest roman exista, inclusiv francmasonii, Colegiul Invizibil, Departamentul pentru Securitate, CSMS si Institutul pentru Stiinte Noetice.

Toate ritualurile, informatiile stiintifice, operele de arta si monumentele la care se face referire in roman sunt reale.

PROLOG

Casa Templului 20.33

Secretul este sa stii cum sa mori.

Inca de la inceputurile timpului, secretul a fost intotdeauna sa stii cum sa mori.

Initiatul de treizeci si patru de ani privi in jos, spre craniul uman pe care il tinea in palme. Teasta, aidoma unui bol, era plina cu vin rosu ca sangele.

„Bea, isi spuse. Nu ai de ce sa te temi.”

Asa cum cerea traditia, isi incepuse calatoria in vesmantul ritualic al ereticului medieval dus la esafod, cu camasa larga deschisa sus, lasand sa i se vada pieptul palid, cu pantalonul ridicat pana la genunchi pe piciorul stang si maneca dreapta suflecata pana la cot. In jurul gatului ii atarna greu un lat din sfoara - un „cablu de remorca”, asa cum il numeau confratii. Seara aceasta insa, la fel ca fratii care il priveau, era invesmanta aidoma unui maestru.

Toti cei care il inconjurau purtau vesmintele de gala: sorturi din piei de oaie, esarfe si manusi albe. La gat le atarnau giuvaierurile ceremonial, ce scanteiau in lumina palida, asemenea unor ochi fantomatici. Multi dintre cei prezenti detineau pozitii de putere in societate, insa initiatul stia ca titlurile lor lumesti nu insemnau nimic intre zidurile acestea. Aici, tot erau egali, frati jurati, uniti printr-o legatura mistica.

Trecandu-si privirile pe deasupra lor, initiatul se intreba cine din exterior ar putea crede vreodata ca toti acesti oameni se reunesc cu adevarata intr-un singur loc... si mai cu seama in acest loc. Incaperea avea aerul unu sanctuar din lumea antica.

Adevarul insa era si mai bizar.

„Ma aflu la numai cateva strazi de Casa Alba.”

Colosala constructie situata. la numarul 1733 pe Sixteenth Street NW in Washington, D.C., era o copie a unui templu precrestin, templul regelui Mausol, mausoleul original... locul in care esti dus dupa moarte. Afara, la intrarea principala, doi sfinci de cate saptesprezece tone fiecare strajuiau usile din bronz. Interiorul era un labirint de incaperi ritualice, sali, galerii inchise, biblioteci si chiar un zid gol pe dinauntru, in care se aflau ramasitele trupesti a doi oameni. Initiatului i se spusese ca fiecui incapere a acestei cladiri adapostea un secret; el stia insa ca nici una nu avea secrete mai mari decat uriasa sala in care ingenunchease el acum, tinand in palme craniul.

Sala Templului.

Incaperea era un cub perfect. Cavernos. Plafonul se afla la uluitoarea inaltime de treizeci de metri, sustinut de coloane monolitice din granit verde. O galerie etajata, cu scaune din lemn de nuc rusesc si piele lucrata manual, inconjura incaperea. Zidul vestic era dominat de un tron inalt de zece metri, in fata caruia se afla o orga mascata. Zidurile erau un veritabil caleidoscop de simboluri stravechi... egiptene, iudaice, astronomice, alchimice si altele, inca necunoscute.

In seara aceasta, Sala Templului era iluminata de lumanari dispuse intr-un aranjament precis. Stralucirea lor slaba era intensificata doar de razele palide ale lunii, care patrundeau prin amplul oculus din plafon si cadeau pe cel mai frapant obiect din incapere: un enorm altar cioplit dintr-un bloc de marmura belgiana neagra lustruita, situat exact in centrul salii patrate.

„*Secretul este sa stii cum sa mori*”, isi aminti initiatul.

- E timpul, sopti un glas.

Initiatul isi indrepta privirea spre distinsa silueta invesmantata in alb, din fata lui. *Maestrul Adorator Suprem*. Omul, a carui varsta batea spre saizeci de ani, era o indragita personalitate a vietii americane, un barbat robust si extrem de bogat. Parul lui, odinioara negru, capatase tonuri argintii, iar chipul reflecta un intelect viguros si o viata marcata de putere.

- Depune juramantul, ii spuse Maestrul Adorator, cu o voce moale aidoma fulgilor de zapada. Incheie-ti calatoria!

Drumul initiatului, la fel ca toate aceste calatorii, incepuse de la primul grad. In noaptea aceea de demult, intr-un ritual asemanator cu cel de azi, Maestrul Adorator il legase la ochi cu o banda de catifea, ii apasase pe pieptul gol un pumnal ceremonial si il intrebase:

- Declari cu toata seriozitatea, pe onoarea ta, neinfluentat de scopuri mercenare sau altcum injuste, ca liber si de bunavoie te oferi Candidat pentru misterele si privilegiile acestei confrerii?

- Declar, mintise initiatul.

- Atunci, acesta sa fie un spin in constiinta ta, il avertizase maestrul, iar moartea fulgeratoare sa te loveasca daca vei trada vreodata tainele ce iti vor fi impartasite.

La vremea aceea, initiatul nu simtise nici o teama. „*Niciodata nu va sti care e adevaratul meu scop aici.*”

In seara asta insa, in Sala Templului domnea un aer aproape palpabil de sinistra solemnitete, iar in minte ii revenira avertismentele ce-i fusesera date pe parcursul calatoriei, amenintari cu teribile consecinte care-l vor astepta daca va dezvalui cuiva secretele pe care sa le afle: *Gatul taiat de la ureche la alta... limba smulsa din radacini... maruntaiele scoase si arse... imprastiate in cele patru zari... inima smulsa si data jivinelor padurii...*

- Frate, continua maestrul, asezand o mana pe umarul initiatului, rosteste juramantul final.

Imbarbatandu-se pentru aceasta ultima etapa a calatoriei, initiatul isi misca usor trupul musculos si isi indrepta din nou atentia spre craniul din palme. In lumina lumanarilor, vinul rubiniu parea aproape negru. In incapere se asternuse o tacere mormantala, iar el simtea asupra-i ochii tuturor, asteptandu-l sa-si rosteasca ultimul juramant si astfel sa se alature elitei lor.

„*In seara asta, isi spuse el, intre zidurile de aici se petrece un lucru care nu s-a mai intamplat niciodata, in intreaga istorie a confreriei. Nici macar o data, de secole.*”

Stia ca asta va fi scanteia... si ca-i va conferi lui puteri incredibile. Energizat trase aer in piept si rosti cu glas tare aceleasi cuvinte pe care

nenumarati barbati le rostisera inaintea lui, in tari de pe intreg cuprinsul lumii:

- *Fie ca acest vin pe care il beau acum sa devina pentru mine otrava mortala... daca imi voi incalca vreodata, cu intentie sau cu buna stiinta, juramentul.*

Cuvintele lui reverberara in incaperea cavernoasa.

Apoi se asternu linistea.

Reprimandu-si un tremur al mainilor, initiatul duse craniul la gura si simti osul atingandu-i buzele. Inchise ochii si inclina bolul, sorbind vinul cu inghitituri mari, prelungi. Cand inghiti si ultimul strop, lasa craniul jos.

Pentru o clipa, isi simti plamanii incordandu-se, iar inima incepu sa bata nebuneste. „Dumnezeule, si-au dat seama!” Apoi, la fel de repede cum aparuse, oribila senzatie disparu. Caldura i se raspandi in vene. Initiatul rasufla si zimbi in ale confreriei.

„Curand vei pierde tot ce ai mai drag pe lume”.

1

Ascensorul Otis se unea in pilonul sudic al Turnului Eiffel gema de turisti. Inauntru, un domn auster, intr-un costum bine calcat, privi spre baietelul de langa el.

- Esti cam palid, fiule. Ar fi trebuit sa ramai jos.

- N-am nimic... raspuse copilul, straduindu-se sa-si controleze anxietatea. Cobor la etajul urmator. „Nu pot sa respir.”

Barbatul se apleca spre el.

- Credeam ca ai trecut deja peste problema asta, spuse si ii mangai afectuos obrazul.

Baiatului ii era rusine sa-si dezamageasca tatal, dar abia mai putea auzi prin vuietul care-i rasuna in urechi. „Nu pot sa respir! Trebuie sa ies din cutia asta!”

Liftiera vorbea ceva linistitor, despre pistoanele articulate si structura din metal a liftului. Departe, sub ei, strazile Parisului se intindeau in toate directiile.

„Aproape am ajuns, isi spuse copilul si intinse gatul pentru a vedea mai bine platforma de debarcare. *Mai rezista putin!*”

Pe masura ce ascensorul urca abrupt spre ultimul etaj, putul incepu sa se ingusteze, peretii sai masivi strangandu-se si formand un tunel stramt, vertical.

- Tata, nu cred ca...

Deodata, un parait rasuna undeva deasupra lui. Cabina tresalta inclinandu-se pe o parte. Cabluri uzate incepura sa zvacneasca in jurul liftului, zbatandu-se aidoma unor serpi. Baiatul intinse mana dupa tatal lui.

- Tata!

Ochii lor se intalnira pret de o clipa terifianta.

Apoi podeaua se prabusi sub ei.

Robert Langdon tresari in scaunul de piele, trezindu-se brusc din visul sau semiconstient. Sedeau singur in uriasa cabina a unei aeronave Falcon 2000EX ce-si urma drumul printr-o zona cu turbulente. In fundal, motoarele Pratt & Whitney huruiau tern.

- Domnule Langdon? se auzi din difuzorul de deasupra lui. Ne apropiem de aterizare.

Indreptandu-se de spate, Langdon isi puse notitele inapoi in sacul de piele. Trecea in revista simbolistica masonica si tocmai ajunsese la jumatate cand atipise. Visul despre tatal sau fusese starnit, probabil, de invitatia neasteptata primita dimineata din partea mentorului sau de o viata, Peter

Solomon.

„Celalalt om pe care n-ai vrea sa-l dezamagesc vreodata.”

Filantrop, istoric si om de stiinta la cei cincizeci si opt de ani pe care ii avea, Solomon il luase sub aripa sa cu aproape treizeci de ani in urma, umpland astfel, in multe privinte, locul gol lasat de moartea tatalui. In ciuda averii substantiale si a influentei de care se bucura familia Solomon de generatii, Langdon nu gasise decat modestie si caldura in ochii lui cenusii.

Dincolo de hublou, soarele apusese, dar Langdon putea deslusi silueta zvelta a celui mai inalt obelisc din lume, ridicandu-se la orizont aidoma axului unui antic gnomon. Monumentul din marmura, inalt de 169 de metri, marca inima natiunii americane. In jurul lui, meticuloasa geometrie a strazilor si a cladirilor radia spre exterior.

Chiar si din aer, Washingtonul emana parca o forta mistica.

Langdon iubea acest oras si, in vreme ce avionul cobora, se simti cuprins de emotie gandindu-se la ceea ce-l astepta acolo. Aeronava se apropie de un terminal particular undeva in cadrul Aeroportului International Dulles si se opri.

Langdon isi stranse lucrurile, le multumi pilotilor si, parasind interiorul luxos, pasi pe scara mobila. Aerul rece de ianuarie ii dadu o senzatie de sporita libertate.

„Respira, Robert”, se indemna in sinea lui, incantat de spatiul vast ce i se deschidea in fata.

Un val de ceata alburie plutea deasupra pistei si, coborand pe asfalt, Langdon avu impresia ca paseste intr-o mlastina.

- Hello! Hello! rasuna o voce melodioasa, cu accent britanic, de dincolo de pista. Profesor Langdon?

O femeie de varsta mijlocie, cu o insigna si o mapa, venea grabit spre el, facandu-i semne vesele cu mana. Bucle blonde ieseau de sub palaria sa eleganta, din lana tricotata.

- Bine ati venit la Washington, domnule! Langdon surase.

- Multumesc!

- Eu sunt Pam, de la Servicii pentru pasageri, continua femeia cu exuberanta aproape nelinistitoare. Va rog sa veniti cu mine, domnule, masina va asteapta.

Langdon o urma spre terminalul Signature, inconjurat de stralucitoare avioane particulare. *„O statie de taxi pentru cei bogati si celebri.”*

- N-ai vrea sa va simtiti stanjenit, domnule profesor, spuse femeia pe un ton jenat, dar sunteti cu adevarat acel Robert Langdon care scrie carti despre religie si simboluri, nu-i asa?

Dupa o clipa de ezitare, el incuviinta din cap.

- Eram sigura! exclama ea, zambind larg. Grupul meu literar va citit cartea despre biserica si sacrul feminin! Ce scandal delicios a starnit! Va cam place sa aruncati vulpea in cotetul gainilor!

- Scandalul n-a fost chiar intentia mea, rosti Langdon cu un suras. Femeia paru sa-si dea seama ca oaspetele nu se gasea in dispozitia potrivita pentru a discuta despre cartile lui.

- Va rog sa ma scuzati! M-am pornit si nu ma mai opresc! Stiu ca probabil v-ati plictisit sa tot fiti recunoscut... dar e numai vina dumneavoastra. Apoi, aratand cu un gest glumet spre hainele lui, femeia adauga: Uniforma v-a dat de gol.

„Uniforma?!” Langdon isi privi vesmintele. Purta obisnuitul lui pulover cu guler rulat gri-antracit, sacoul de tweed Harris, pantaloni kaki si mocasini din piele... vestimentatia lui uzuala in sala de clasa, la circuitele de conferinte, la

sedintele foto si la evenimentele sociale.

Femeia izbucni in ras.

- Puloverele acelea cu guler rulat pe care le purtati sunt tare demodate. Ati arata mult mai elegant cu cravata!

„Nici o sansa! isi spuse Langdon. *Streanguri mititele!*” Cravata fusese obligatorie sase zile pe saptamana cat timp urmasse cursurile Academiei Phillips Exeter si, in ciuda romanticelor afirmatii ale directorului, cum ca originea cravatei *fascalia* de matase purtata de oratorii romani pentru a-si incalzi corzile vocale, Langdon stia ca, etimologic, termenul „*cravat*” provine de la o brutala banda de mercenari care isi legau la gat esarfe innodate inainte de a se avanta in batalie. In prezent, acest stravechi accesoriu razboinic era purtat de luptatorii moderni din birouri, in speranta ca astfel isi vor intimida mai usor dusmanul in bataliile birocratice de zi cu zi.

- Va multumesc pentru recomandare, spuse Langdon razand infundat. Pe viitor ma voi gandi la o cravata.

Din fericire, un barbat cu un aer de profesionist, intr-un costum inchis la culoare, cobori dintr-o limuzina Lincoln parcata in apropierea terminalului si ridica un deget in aer.

- Domnul Langdon? Eu sunt Charles, de la Beltway Limousine, spuse el si deschise portiera din dreapta. Buna seara, domnule! Bine ati venit la Washington!

Langdon rasplati financiar ospitalitatea dovedita de Pam si urca in luxoasa limuzina. Soferul ii arata de unde sa regleze temperatura si unde putea gasi apa imbuteliata si cosul cu briose calde. Cateva clipe mai tarziu, masina rula deja pe un drum de acces privat. „*Deci, asa traieste cealalta jumatate a lumii!*”

In vreme ce strabateau Windsock Drive, soferul isi consulta notitele si dadu un telefon scurt.

- Aici Beltway Limousine, spuse el cu o eficienta profesionala. Mi s-a cerut sa confirm aterizarea pasagerului meu. Da, domnule! Oaspetele dumneavoastra, domnul Langdon, a sosit si vom ajunge la Capitoliu la ora nouasprezece. Pentru putin, domnule!

Apoi inchise.

Langdon surase fara sa vrea. „Nici o piatra nu ramane neintoarsa.” Atentia pentru detalii a lui Peter Solomon era unul dintre principalele sale atuuri, oferindu-i posibilitatea de a-si folosi puterea substantiala cu o usurinta evidenta. „*Dar nu strica nici cele cateva miliarde de dolari din banca.*”

Langdon se aseza mai comod pe bancheta luxoasa din piele si inchise ochii, pe fondul tot mai slab al zgomotului venit dinspre aeroport. Cladirea Capitoliului se afla la o jumatate de ora distanta, iar cele cateva momente de singuratate ii prindeau bine, pentru a-si pune gandurile in ordine. Totul se intamplase astazi cu atata rapiditate, incat abia acum avea ragazul necesar sa cugete putin la incredibila seara care il astepta.

„*O sosire invaluable in mister*”, isi spuse el, amuzat de idee.

La cincisprezece kilometri de cladirea Capitoliului, cineva se pregatea cu nerabdare pentru sosirea lui Robert Langdon.

2

Cel care isi spunea Mal'akh apasa varful acului in pielea rasa a capului, suspinand de placere atunci cand metalul ascutit ii patruse in scalp Bazaitul molatic al masinarii era hipnotic... asa cum era si muscatura acului alunecand

adanc in epiderma si depunandu-si vopseaua.

„Sunt o capodopera.”

Obiectivul tatuarii nu fusese niciodata frumusetea. Ci schimbarea. De la preotii nubieni cu pielea crestata, de acum patru mii de ani, la discipoli tatuati ai cultului zeitei Cibeles din Roma antica si la cicatricile moko ale maorilor de azi, oamenii s-au tatuat mereu, ca o modalitate de a-si oferi trupul intr-un fel de sacrificiu partial, indurand suferinta fizica a ornamentarii si devenind astfel fiinte transformate.

In ciuda sumbrului avertisment din Leviticul 19:28, care interzice insemnarea pielii, tatuarea devenise un rit de trecere apreciat de milioane de oameni din epoca moderna - de la adolescentii cuminti si consumatorii de droguri inraiti, pana la gospodinele din suburbii.

Tatuarea pielii era de fapt o declaratie de forta, un anunt catre lumea intreaga: *„Detin controlul asupra trupului meu”*. Senzatiile imbatatoare oferite de transformarea fizica indemnasera milioane de oameni spre practici menite sa schimbe infatisarea: chirurgie estetica, piercinguri, culturism, steroizi... ba chiar bulimie si schimbarea sexului. *„Spiritul uman nazuieste sa-si poata stapani invelisul carnal.”*

O singura bataie rasuna dinspre pendula lui Mal'akh, iar el ridica privirea. Ora 18.30. Lasand din mana instrumentele, isi infasura roba de matase Kiryu pe trupul gol, de un metru nouazeci inaltime, si pasi in hol. Aerul din vastul conac in care locuia era imbacsit de mirosul acid al cernelurilor si de fumul lumanarilor din ceara naturala in care isi sterilizase acele. Tanarul strabatu coridorul, trecand pe langa nepretuite opere de arta italiene - o gravura de Piranesi, un scaun Savonarola, o lampa de ulei din argint Bugarini.

Din mers, isi arunca privirea pe fereastra pana la podea, admirand privelistea orasului din departare. Cupola luminata a Capitolului stralucea cu o forta solemna pe fundalul cenusiu al cerului de iarna.

„Acolo este ascuns, isi spuse el. Este ingropat acolo, undeva.”

Putini oameni stiau ca el exista... si chiar mai putini aveau habar de puterea lui uluitoare, ori de modul ingenios in care fusese ascuns. Pana astazi, ramasese cel mai mare secret al tarii acesteia. Cei cativa care cunosteau secretul il pastrau disimulat in dosul unui val de simboluri, de legende si de reprezentari alegorice.

„Dar, acum, mi-au deschis mie usile catre el”, murmura Mal'akh in sinea lui.

Cu trei saptamani in urma, in cadrul unui ritual la care participasera cei mai puternici oameni ai Americii, Mal'akh fusese primit in cel de-al treizeci si treilea grad, eel mai inalt esalon al celei mai vechi confrerii inca in existenta din lume. In ciuda noului sau rang, fratii nu-i spusera inca nimic. Si nici n-aveau s-o faca, stia asta. Nu asa functionau lucrurile. Erau cercuri inchise in alte cercuri... fratii in interiorul altor fratii. Chiar daca ar fi asteptat ani de-a randul, poate ca nu le-ar fi castigat niciodata increderea totala.

Din fericire, nu avea nevoie de increderea lor pentru a le afla cel mai ascuns secret.

„Initierea mea si-a atins scopul.”

Energizat la gandul evenimentelor care-l asteptau, Mal'akh se indrepta spre dormitor. In toata casa, boxe audio revarsau acordurile fantomatice ale unei inregistrari rare: un castrat interpretand aria Lux Aeterna din Recvieuul lui Verdi - un memento al vietii lui anterioare. Mal'akh apasa pe butoanele unei telecomenzi si in incapere incepu sa rasune tunator Dies Irae. Apoi, pe fondul timpanelor asurzitoare si al cincimilor de masura, urca scara de marmura, cu

roba fluturandu-i in jurul picioarelor vanjoase.

In vreme ce strabatea treptele in fuga, stomacul ii protesta zgomotos. De doua zile postea, band numai apa si pregatindu-si trupul in conformitate cu preceptele antice. *„Foamea iti va fi potolita pana in zori, isi aminti el. La fel si durerea.”*

Mal'akh pasi cu veneratie in sanctuarul dormitorului sau, incuind usa in urma. In drum spre garderoba se opri o clipa, simtindu-se atras spre enorma oglinda argintata. Incapabil sa reziste tentatiei, se intoarse si-si privi reflexia. Cu gesturi lente, ca si cand ar fi despachetat un dar nepretuit, isi deschise roba, dand la iveala trupul gol. Imaginea il ului inca o data.

„Sunt o capodopera.”

Corpul lui masiv era ras complet, cu pielea neteda. Isi pleca privirea intai spre picioare, tatuata cu pielea solzoasa si cu ghearele unui soim. Deasupra, coapsele musculoase intruchipau doi pilastri sculptati - stangul in spirala, dreptul cu striatii verticale. Boaz si lachin. Pelvisul si abdomenul formau o ixilta ornamentala, deasupra careia pieptul robust era tatuat cu un phoenix bicefal... fiecare cap fiind reprezentat din profil, cu ochiul vizibil marcat de sfarc. Umerii, gatul, fata si capul ras erau in intregime acoperite de o complexa retea de simboluri stravechi.

„Sunt un obiect de arta... un simbol in devenire.”

Un singur muritor il vazuse pe Mal'akh gol, cu optsprezece ani mai devreme. Omul strigase inspaimantat: *„Dumnezeule mare, este un demon!”*

„Fie, daca asa ma percepi”, replicase el, stiind la fel ca anticii ca ingerii si demonii erau identici - arhetipuri intersanjabile, doar o chestiune de polaritate: ingerul pazitor care iti invinge dusmanul in lupta este perceput de acesta ca fiind un demon distrugator.

Mal'akh isi apleca barbia in piept, astfel incat sa-si poata privi piezis crestetul capului. Acolo, in interiorul unui rotund aidoma unei coroane lucea un mic cerc de piele netatuata. Acest petic cu grija pastrat era singura lui bucata de trup ramasa libera. Locul acela sacru asteptase cu rabdare... iar in seara asta avea sa-si primeasca desenul. Desi inca nu dispunea de ceea ce-i trebuia pentru a-si desavarsi capodopera, Mal'akh stia ca momentul se apropia in graba.

Entuziasmat de imaginea lui in oglinda, isi simtea deja puterile sporind. Isi inchise roba si se apropie de fereastră, privind din nou orasul mistic ce i se asternea dinainte. *„Este ingropat acolo, undeva.”*

Revenind la ceea ce avea de facut acum, se aseza la masuta de toaleta si, cu grija, aplica un strat de fond de ten pe fata, pe scalp si pe gat, pana ce tatuajele ii devenira invizibile. Dupa aceea, imbraca hainele speciale pe care le pregatise cu meticulozitate pentru seara aceasta. Cand termina, isi verifica aspectul in oglinda. Multumit, isi trecu usor palma peste pielea neteda a capului si zambi.

„Este acolo, undeva, isi spuse. Iar in seara asta, un barbat ma va ajuta sa-l gasesc.”

Iesind din casa, Mal'akh se imbarbata pentru evenimentul ce avea sa zguduie curand cladirea Capitolului american. Depusese eforturi uriase pentru a aranja toate piesele necesare.

Iar acum, in sfarsit, ultimul lui pion intrase in joc.

3

Robert Langdon era cufundat in fisele si in notitele sale cand huruitul

rotilor limuzinei isi schimba tonalitatea pe asfalt. Ridica ochii, observand cu surprindere unde ajunsesera.

„Suntem deja la Memorial Bridge?”

Lasandu-si hartiile din mana, cuprinse cu privirea apele line ale Potomacului. O pacla deasa ii acoperea undele. Avand un nume parca predestinat, Foggy Bottom - Fundatura Cetoasa - , locul i se paruse intotdeauna ciudat ales pentru a se construi aici capitala unei tari. Dintre toate zonele disponibile in Lumea Noua, parintii fondatori alesesera tocmai acest teren mlastinos, pe un mal de rau, pentru a pune piatra de temelie a societatii lor de tip utopic.

Langdon privi apoi in stanga, peste Tidal Basin, spre silueta gratioasa a Memorialului Jefferson - Panteonul Americii, asa cum il numeau multi. Drept in fata masinii, Memorialul Lincoln se inalta cu o austeritate rigida, liniile lui ortogonale amintind de Parthenonul atenian. Mai departe de el se zarea emblema orasului - axul pe care il vazuse din avion. Iar originile sale arhitecturale erau mult, mult mai vechi decat cele romane sau elene.

„Obeliscul egiptean al Americii.”

Turnul monolitic al Monumentului Washington se inalta in zare, iluminat pe fundalul cerului, aidoma catargului maiestuos al unei corabii. Din unghiul in care se afla el, obeliscul parea dezradacinat... leganandu-se pe bolta intunecata de parca ar fi plutit pe o mare agitata. In ceea ce-l privea, Langdon se simtea la fel de dezradacinat. Vizita aceasta la Washington fusese cat se poate de neasteptata. *„M-am trezit dimineata cu gandul la o duminica linistita petrecuta acasa... iar acum, iata-ma la numai cateva minute de Capitoliu.”*

In dimineata aceea, la ora cinci fara un sfert, Robert Langdon sarise in apa, incepandu-si ziua asa cum o facea intotdeauna, cu cincizeci de ture de bazin in piscina de la Harvard, pustie la ora respectiva. Fizicul sau nu mai era tocmai cel din anii de colegiu, cand juca polo pe apa, insa isi pastrase tonusul si supletea, aratand respectabil pentru un barbat de patruzeci si ceva de ani. Singura deosebire era efortul pe care trebuia sa-l depuna acum, pentru a se mentine astfel.

Cand se intorsese acasa, pe la ora sase, isi incepuse ritualul matinal, de macinare cu rasnita manuala a cafelei de Sumatra, savurand aroma exotica, din bucatarie. Insa in aceasta dimineata observase cu surprindere ca ledul rosu de pe afisajul postei vocale clipea. *„Cine sa fi sunat la ora sase dimineata, duminica?”* Apasase butonul si ascultase mesajul.

„Buna dimineata, domnule profesor. Imi pare foarte rau ca va deranjez la aceasta ora.” Vocea era ezitanta si avea un vag accent sudist. *„Ma numesc Anthony Jelbart si sunt asistentul executiv al lui Peter Solomon. Domnul Solomon mi-a spus ca obisnuiti sa va treziti devreme... si a incercat sa va contacteze in dimineata aceasta. Ati fi atat de amabil sa-l sunati pe Peter direct, imediat ce primiti mesajul? Probabil ca aveti noul lui numar privat, dar, daca nu, notati-l: 202-329-5746.”*

Langdon simtise imediat o unda de ingrijorare pentru prietenul sau, Peter Solomon era impecabil de politicos si de bine-crescut, nefiind in nici un caz genul de om care sa telefoneze la spartul zorilor, in zi de duminica fara sa se fi intamplat ceva cu adevarat rau.

Lasandu-si cafeaua pe jumatate preparata, intrase grabit in birou sa-l sune.

„Sper ca nu i s-a intamplat nimic.”

Peter ii fusese prieten, mentor si, cu toate ca avea doar cu doisprezece ani mai mult decat el, se conturase ca o figura paterna pentru Langdon inca de la

prima lor intalnire, la Princeton University. Student in anul a doilea fiind, Robert Langdon trebuie in cadrul curriculumului obligatoriu sa asiste la o conferinta sustinuta de cunoscutul istoric si filantrop. Solomon vorbise atunci cu o patima molipsitoare, schitand o imagine extraordinara a semioticii si a istoriei arhetipale, care aprinsese in Langdon ceea ce avea sa devina mai tarziu pasiunea lui de o viata pentru simboluri. Dar nu geniul dovedit, ci modestia care se citea in ochii lui blanzi si cenusii fusese cea care ii daduse curajul de a-i scrie un biletel de multumire. Tanarului student nu-i trecuse nici o clipa prin minte ideea ca Petei Solomon, unul dintre cei mai bogati si mai fascinanti intelectuali ai Americii, avea sa-i raspunda la scrisoare. Dar el o facuse. Si asa incepuse o prietenie cu adevarat incantatoare.

Academician recunoscut, al carui fel de a fi bonom ii punea in umbra puternica mostenire, Peter Solomon facea parte din extrem de bogata familie Solomon, al carei nume apare pe cladiri si pe universitati din intreaga tara. La fel ca Rothschild in Europa, numele Solomon emanase intotdeauna un aer mistic, de succes si de regalitate. Peter preluase stafeta la o varsta tanara, dupa moartea tatalui sau, iar pana acum, la cincizeci si opt de ani, detinuse deja numeroase pozitii importante in viata. In prezent era presedintele Institutului Smithsonian. Uneori, Langdon il tachina spunandu-i ca unica pata pe blazonul lui imaculat era diploma de la cea de-a doua universitate urmata: Yale.

In acea dimineata, intrand in biroul sau, Langdon observase cu surprindere ca primise si un fax de la Peter.

Peter Solomon
BIROUL SECRETARIATULUI
INSTITUTUL SMITHSONIAN

Buna dimineata, Robert,

Trebuie sa vorbesc cu tine neintarziat. Te rog sa ma suni in dimineata aceasta, cat de repede poti, la numarul 202-329-5746.

Peter

Langdon formase imediat numarul si se asezase la biroul sau din stejar lucrat manual, asteptand.

- Biroul lui Peter Solomon, se auzise glasul familiar al asistentului. Sunt Anthony. Cu ce va pot ajuta?

- Buna ziua, aici e Robert Langdon. Mi-ati lasat un mesaj putin mai devreme...

- Da, domnule profesor! replicase tanarul, parand usurat. Va multumesc pentru ca ati telefonat atat de repede. Domnul Solomon este nerabdator sa discute cu dumneavoastra. Numai putin, va rog, sa-i spun ca ati sunat. Puteti sa asteptati?

- Desigur.

In vreme ce statea cu receptorul la ureche, privise numele prietenului sau in antetul Institutului Smithsonian si nu-si putuse stapani un suras. „*Nu-s multi pierde-vara in clanul Solomon!*” Arborele genealogic al familiei gema de magnati ai industriei, de politicieni influenti si de oameni de stiinta recunoscuti, unii fiind chiar membri ai Societatii Regale londoneze. Unica ruda in viata a lui Peter, sora lui mai tanara, Katherine, mostenise probabil gena stiintifica, fiind acum o personalitate de frunte intr-un domeniu cu totul nou, de frontiera:

noetica.

„Pentru mine, tot chineza e”, isi spusese Langdon, amintindu-si incercarile ei neizbutite de a-i explica aceasta noua stiinta anul trecut, la o petrecere organizata in casa lui Peter. Langdon o ascultase cu atentie si apoi replicase: „Imi pare mai degraba magie decat stiinta”. Iar Katherine ii facuse cu ochiul, in gluma: „Stii, distanta dintre ele e mai mica decat crezi, Robert!”

Asistentul lui Peter revenise la telefon.

- Imi pare rau, dar domnul Solomon se pregateste sa incheie o teleconferinta. Lucrurile sunt cam haotice aici, in dimineata asta.

- Nu-i nici o problema. Pot sa sun eu din nou.

- De fapt, m-a rugat pe mine sa va comunic motivul pentru care voia sa va contacteze. Va deranjeaza?

- Fireste ca nu.

Asistentul trasese adanc aer in piept.

- Asa cum probabil stiti, domnule profesor, in fiecare an, consiliul de administratie al Institutului Smithsonian organizeaza aici, in Washington o gala restransa, pentru a le multumi celor mai generosi sponsori ai nostri. La ea participa o mare parte din elita culturala a tarii.

Langdon stia ca suma din contul lui bancar avea prea putine zerouri in coada pentru a-l incadra in elita culturala, dar isi spusese ca, probabil Solomon voia totusi sa-l invite.

- In acest an, asa cum se obisnuieste, continuase asistentul, dineul va fi precedat de un discurs special. Am avut norocul sa putem rezerva in acest scop Sala Statuilor.

„Cea mai buna sala din Washington”, isi zisese Langdon in sinea lui amintindu-si o conferinta pe teme politice la care asistase candva in impunatoarea incapere semicirculara. Ar fi fost greu sa uite, de altfel, cele cinci sute de scaune pliante dispuse intr-un arc de cerc perfect, inconjurate de treizeci si opt de statui in marime naturala, in sala care gazduise initial lucrarile Camerei Reprezentantilor.

- Avem insa o problema. Vorbitorul nostru s-a imbolnavit si abia ce ne-a anuntat ca nu va putea rosti discursul. Asistentul facuse o pauza stanjenita, dupa care adaugase: Aceasta inseamna ca avem o nevoie disperata de un inlocuitor. Iar domnul Solomon s-a gandit ca dumneavoastra ati fi atat de amabil incat sa acceptati.

- Eu?! replicase Langdon. Nu era nici pe departe ceea ce crezuse el. Sunt sigur ca Peter poate gasi un inlocuitor mult mai bun decat mine.

- Dumneavoastra sunteti prima alegere a domnului Solomon, si dovediti prea multa modestie, domnule profesor! Oaspetii nostri vor fi incantati sa va asculte, iar domnul Solomon s-a gandit ca ati putea sustine aceeasi prelegere pe care ati prezentat-o acum cativa ani, la postul TV a clubului de carte Bookspan. Asa nu va trebui sa pregatiti ceva special. Spunea ca materialul de atunci se referea la simbolismul din arhitectura capitalei americane, ceea ce pare perfect pentru aceasta ocazie.

Langdon nu era chiar atat de sigur.

- Daca-mi aduc bine aminte, prelegerea de atunci avea mai mult de-a face cu istoria masonica a cladirilor, decat cu...

- Exact! Dupa cum stiti, domnul Solomon este mason, la fel ca multi dintre prietenii sai invitati la gala. Sunt sigur ca vor fi incantati sa va auda vorbind despre acest subiect.

„Recunosc ca mi-ar fi usor.” Langdon pastrase notitele tuturor prelegerilor pe care le sustinuse vreodata.

- Cred ca as putea sa ma gandesc la sugestia dumneavoastra. Pe ce data va avea loc gala?

Asistentul isi dresese glasul, parand dintr-odata teribil de stanjenit.

- Pai, de fapt, domnule, este diseara. Langdon izbucnise intr-un hohot de ras sonor.

- Diseara?!

- De aceea lucrurile sunt atat de agitate aici in dimineata aceasta. Institutul se afla intr-o situatie foarte neplacuta... Domnul Solomon e gata sa trimita un avion particular la Boston, dupa dumneavoastra, continuase asistentul, vorbind mai cu grabire. Zborul dureaza numai o ora si veti fi inapoi acasa inainte de miezul noptii. Cunoasteti terminalul privat de la Aeroportul Logan din Boston?

- Il cunosc, raspunsese Langdon fara tragere de inima. „Nu e de mirare ca Peter obtine intotdeauna tot ce-si pune-n minte.”

- Splendid! Si puteti fi acolo pentru a va imbarca la... sa spunem, la cinci fix?

- Nu prea mi-ati lasat de ales, nu-i asa?

- Nu vreau decat sa-l multumesc pe domnul Solomon.

„Peter are efectul asta asupra oamenilor.” Langdon cumpanise o vreme, fara a vedea o cale de iesire.

- Bine, rostise el in cele din urma. Transmiteti-i ca voi fi acolo!

- Excelent! exclamase asistentul pe un ton de profunda usurare, dupa care ii comunicase numarul avionului si celelalte date necesare.

Cand Langdon inchisese telefonul, se intrebase daca lui Peter ii fusese vreodata refuzat ceva.

Revenind la cafeaua lui, mai pusese cateva boabe in rasnita. „Un plus de cafeina in dimineata asta, isi spusese. Fiindca va fi o zi foarte lunga.”

4

Cladirea Capitoliului Statelor Unite se inalta suveran pe National Mall, la extremitatea sa estica, pe un platou ridicat, pe care Pierre L'Enfant, cel care a trasat planurile orasului, l-a descris ca fiind „un pedestal in asteptarea unui monument”. Dimensiunile la sol ale constructiei sunt de 22H de metri in lungime si 106 in latime. Acoperind o suprafata de sase hectare si jumatate, contine un numar impresionant de 541 de incaperi. Arhitectura sa neoclasica oglindeste grandoarea Romei antice, ale carei idealuri i-au inspirat pe parintii fondatori ai Statelor Unite atunci cand au pus bazele culturii si legislatiei proaspetei lor republici.

Noul birou de securitate pentru turistii care viziteaza cladirea Capitoliului este amplasat in recent construitul centru subteran pentru vizitatori, sub un splendid luminator din sticla, care incadreaza cupola Capitoliului. Alfonso Nunez, nou angajat in cadrul personalului de securitate, il privi cu atentie pe vizitatorul care se apropia de punctul de verificare. Omul era ras in cap si zabovise in hol, asteptand sa incheie o convorbire telefonica inainte de a intra in cladire. Avea bratul drept prins intr-o esarfa, schiopata usor si purta o jacheta veche din rezervele armatei, care, in combinatie cu teasta rasa, ii sugera lui Nunez un militar. Veteranii Fortelor Armate americane erau printre cei mai obisnuiti vizitatori ai Washingtonului.

- Buna seara, domnule, spuse Nunez, respectand protocolul de securitate care-i cerea sa-i abordeze verbal pe fiecare vizitator de sex masculin care intra neinsotit in cladire.

- Salut, raspunse acesta, privind in jur, la sala aproape pustie. E o seara linistita.

- Play-off-ul campionatului de fotbal. Toata lumea se uita in seara asta la Redskins, ii explica Nunez, dorindu-si sa se fi uitat si el, numai ca, fiind prima lui luna in acea slujba, avusese ghinionul de a pica de serviciu. Puneti obiectele metalice in tavita, va rog!

In vreme ce vizitatorul se straduia sa-si goleasca buzunarele jachete cu singura mana functionala, Nunez il studie cu atentie. Instinctul uman tindea sa acorde un tratament preferential celor raniti sau handicapati insa pregatirea profesionala il invatase sa nu se lase influentat de el. Astepta rabdator in vreme ce vizitatorul scoase din buzunar obisnuita gama de chei si monede, plus doua telefoane mobile.

- Luxatie? intreba paznicul privind spre mana ranita a omului, ce parea infasurata in cateva straturi groase de bandaj elastic.

Barbatul cel chel incuviinta.

- Am alunecat pe gheata. Acum o saptamana. Inca doare ca dracu'!

- Imi pare rau. Treceti, va rog!

Vizitatorul schiopata prin cadrul detectorului, iar dispozitivul tiui ca protest. Barbatul se incrunta.

- Exact de ce ma temeam. Am un inel sub fazele astea. Degetul mi-era prea umflat ca sa-l mai pot scoate, asa ca medicii mi-au bandajat mana cu el cu tot.

- Nici o problema, replica Nunez. O sa folosesc detectorul mobil.

Trecu bara detectorului mobil de metale pe deasupra mainii bandajate a vizitatorului. Asa cum era de asteptat, singurul metal detectat se dovedi a fi un guguloi pe inelar. Nunez scana cu meticulozitate intreaga suprafata a degetului si a esarfei care-i sustinea bratul. Stia ca seful il urmarea probabil din centrul de securitate cu circuit inchis al cladirii, asa ca trebuia sa-si faca treaba cum se cuvine. „*Intotdeauna e bine sa fii precaut.*” Cu atentie, strecura detectorul mobil in ochiul esarfei.

Vizitatorul se chirci de durere.

- Scuze!

- E-n regula. Nu strica sa fii precaut in ziua de azi.

- Ba bine ca nu!

Individul era pe placul lui Nunez. Si, in mod ciudat, lucrul asta chiar conta aici. Instinctul uman constituia prima linie de aparare a Americii impotriva terorismului. De fapt, se dovedise ca intuitia era un detector de pericole mai eficient decat toate dispozitivele electronice din lume; *darul fricii*, asa cum o numea unul dintre manualele de securitate.

In cazul de fata, instinctul lui Nunez nu detecta nimic care sa-i produca vreo teama. Singura ciudatenie pe care o remarca, acum ca stateau atat de aproape unul de celalalt, era ca tipul asta cu infatisare de dur folosise un soi de lotiune autobronzanta sau vreun fond de ten pe care si-l aplicase pe fata. „*Ma rog! Nimanui nu-i place sa fie palid iarna.*”

- Esti in regula, conchise Nunez, finalizand scanarea si lasand detectorul din mana.

- Multumesc!

Omul incepu sa-si adune maruntisurile din tavita. Atunci remarca Nunez ca cele doua degete care ii ieseau din bandaj erau tatuata; pe varful aratatorului avea imaginea unei coroane, iar pe degetul mare se vedea o stea. „*Se pare ca toti se tatueaza in ziua de azi*”, isi spuse, desi lui, unul, i se parea ca varfurile degetelor sunt locuri cam prea sensibile pentru a fi tatuata.

- Chestiile alea au durut?
Omul isi privi degetele si rase discret.
- Mai putin decat ai crede.
- Ai avut noroc! A mea a durut zdravan. Mi-am facut o sirena pe spate cand eram in armata.
- O sirena? se amuza iar barbatul celchel.
- Mda, replica Nunez stanjenit. Greselile tineretii!
- Mie-mi spui?! Si eu am facut o greseala mare in tinerete. Iar azi inca ma trezesc in fiecare dimineata langa ea.

Izbucnira amandoi in ras, iar vizitatorul isi vazu de drum.

Joaca de copii", isi spuse Mal'akh in vreme ce se indeparta de Nunez si urca in ascensor, spre cladirea Capitoliului. Intrarea se dovedise mai usoara decat anticipase. Postura adusa de umeri si abdomenul disimulasera fizicul real, in vreme ce machiajul de pe fata si de pe corp ascunsese tatuajele care-i acopereau pielea. Adevarata lovitura fusese insa esarfa, folosita pentru a masca obiectul pe care il baga astfel in cladire.

„Un dar pentru singurul om din lume care ma poate ajuta sa aflu ceea ce caut.”

5

Cel mai mare si mai avansat muzeu din lume este totodata si unul din cele mai secrete. In colectiile sale exista mai multe piese decat la Muzeul Vaticanului si la Metropolitanul din New York la un loc. Si mai putini oameni obisnuiti au acces intre zidurile sale bine pazite. Situat la numarul 4210 pe Silver Hill Road, imediat langa Washington D.C., muzeul este o cladire masiva, in zigzag, cu cinci platforme interconectate, fiecare dintre ele mai mare decat unul de fotbal. Exteriorul metalic albastrui abia daca lasa sa se intrezareasca interiorului: o lume ciudata intinsa pe 55 000 de metri, in care se afla o „zona moarta”, o „platforma uda” si peste 20.000 de spatii de depozitare.

In seara aceasta, Katherine Solomon se simtea putin agitata, la volanul unui Volvo alb, se indrepta spre principala poarta a cladirii. Paznicul surase.

- Nu va place fotbalul, doamna Solomon? intreba el si micsora volumul sonorului micutului televizor la care urmarea spectacolul meciului.

Katherine se stradui sa zambeasca.

- Este duminica seara.

- A, da, asa e. Intalnirea dumneavoastra.

- El a ajuns? intreba ea, nelinistita.

Agentul de securitate isi arunca privirea pe hartiile lui.

- Nu-l vad pe lista.

- Am ajuns eu mai devrcme.

Cu aceste cuvinte, Katherine ii facu un semn amical cu mana si porni mai departe pe drumul de acces serpuit, spre locul ei obisnuit de parcare de la parterul micului garaj cu doua niveluri. Incepu sa-si stranga lucrurile si isi verifica rapid infatisarea in oglinda retrovizoare - mai mult din obisnuinta, decat din vanitate.

Katherine Solomon fusese daruita de natura cu pielea mediteraneeana, ferma, a stramosilor ei si, chiar daca implinise deja cincizeci de ani, avea inca tenul neted si masliniu. Nu folosea farduri aproape deloc, iar parul negru, cu firul gros, si-l purta liber, necoafat. La fel ca fratele ei mai mare, Peter, avea ochi cenusii si o eleganta zvelta, de tip patrician.

„Parca ati fi gemeni”, le spunea lumea adesea.

Tatal lor murise rapus de cancer cand Katherine avea numai sapte ani, asa ca si-l amintea doar vag. Fratele ei, cu opt ani mai mare decat ea si in varsta de cincisprezece ani atunci cand ramasesera orfani, isi incepuse ascensiunea spre pozitia pe care o detinea acum mult mai devreme decat isi inchipuse cineva ca o va face. Asa cum era inasa de asteptat, Peter isi asumase rolul cu demnitatea si cu forta caracteristice numelui sau. Si, pana in ziua de azi, el inca mai vegheea asupra surorii lui, ca atunci cand erau doar niste copii.

In ciuda indemnurilor ocazionale venite din partea fratelui ei si a pretendentilor nu putini la numar, Katherine nu se casatorise niciodata. Stiinta devenise veritabilul ei partener de viata, iar munca se dovedise mult mai interesanta si mai satisfacatoare decat ar fi putut fi vreodata un barbat. Iar ea nu avea nici un regret.

Domeniul pe care si-l alesese, noetica, era practic necunoscut atunci cand auzise ea despre el, dar in ultimii ani incepuse sa deschida noi cai de intelegere a puterilor pe care le detine mintea omeneasca.

„Potentialul nostru neexploatat este cu adevarat socant.”

Cele doua carti pe care le scrisese pe tema noeticii ii creasera reputatia de lider in acest domeniu prea putin cunoscut, dar descoperirile ei de data recenta fagaduiau sa transforme noetica - atunci cand aveau sa fie date publicitatii - intr-un subiect de discutii in toate cercurile si in lumea intreaga.

Insa in seara asta mintea nu-i statea la stiinta. Primise mai devreme unele informatii tulburatoare legate de fratele ei. *„Inca nu-mi vine sa cred ca e adevarat.”* Toata dupa-amiaza nu se putuse gandi la nimic altceva.

Perdeaua unei ploii usoare ii rapaia pe parbriz, asa ca isi stranse repede lucrurile, pentru a intra in cladire. Tocmai se pregatea sa coboare din masina, cand ii suna telefonul. Verifica identitatea apelantului si trase adanc aer in piept, apoi isi dadu parul pe dupa urechi si prelua apelul.

La zece kilometri distanta, Mal'akh strabatea coridoarele Capitoliului cu un telefon mobil lipit de ureche. Astepta rabdator si, in cele din urma, o voce de femeie raspunse:

- Da?

- Trebuie sa ne intalnim din nou.

La celalalt capat se asternu o tacere lunga.

- S-a intamplat ceva?

- Am informatii noi.

- Spune-mi!

Mal'akh trase adanc aer in piept.

- Lucrul acela despre care crede fratele tau ca este ascuns in Washington.

- Da?

- Poate fi gasit.

Katherine Solomon parea uluita.

- Vrei sa spui ca... e real? Mal'akh zambi in sinea sa.

- Uneori, o legenda care rezista peste veacuri... rezista cu un scop.

6

- Mai aproape nu poti sa ajungi?

Robert Langdon se simti cuprins de un neasteptat val de uimire atunci cand soferul opri pe First Street, la aproape jumătate de kilometru de cladirea Capitoliului.

- Ma tem ca nu, raspunse acesta. Motive de securitate. Nu mai e permis

accesul vehiculelor in apropierea cladirilor importante. Imi pare rau, domnule!

Langdon isi privi ceasul, constatand uimit ca arata deja 18.50. Drumul in constructie pe langa National Mall ii incetinise, iar prelegerea sa urma incepa in numai zece minute.

- Se schimba vremea, remarca soferul, coborand si deschizandu-i portiera. Va trebui sa va grabiti.

Langdon duse mana la portmoneu pentru a-i da omului un bacsis, dar acesta schita un gest de refuz.

- Gazda dumneavoastra a adaugat deja un bacsis generos la costul transportului.

„Tipic pentru Peter”, isi spuse profesorul in sinea lui, strangandu-si lucurile.

- Bine, multumesc pentru drum!

Primii stropi de ploaie incepusera sa cada atunci cand Langdon ajunse in capatul aleii gratios arcuite ce cobora spre noua intrare „subterana” pentru public.

Centrul pentru Vizitatori al Capitoliului fusese un proiect costisitor si controversat. Descriu ca un oras subpamantean ce putea rivaliza din unele puncte de vedere cu Disney World, centrul oferea aproape 50.000 de metri patrati de spatiu pentru expozitii, restaurante si sali de intruniri.

Langdon asteptase cu nerabdare sa-l vada, desi nu-si inchipuse ca va avea atat de mult de mers pe jos. Ploaia ameninta sa se transforme in potop dintr-o clipa in alta, asa ca o lua la fuga, cu toate ca mocasinii sai aveau o aderenza scazuta pe cimentul ud. „M-am imbracat pentru o prelegere, nu pentru 400 de metri plat prin ploaie!”

Cand ajunse la capatul aleii, gafaia, cu respiratia taiata. Trecu prin usa rotativa si se opri un moment in hol, pentru a-si recapata suflul si a-si scutura picurii de ploaie, profitand de ocazie pentru a privi in jur.

„Bine, sunt impresionat!”

Centrul pentru Vizitatori al Capitoliului nu arata deloc asa cum se asteptase. Fiindca era un spatiu subteran, profesorul avusese temeri legate de perspectiva de a-l strabate. Un accident din copilarie il tintuise vreme de o noapte pe fundul unui put adanc, iar acum Langdon nutrea o aversiune aproape paralizanta fata de spatiile inchise. Dar cel de aici era... eteric, oarecum. „Lejer. Amplu.”

Plafonul era o vasta intindere de sticla, cu o serie de dispozitive de iluminat spectaculoase, ce invaluiuau intr-o stralucire pala decoratiunile interioare in nuante sidefii.

In mod normal, ar fi petrecut aici o ora intreaga admirand arhitectura, dar, cum avea la dispozitie numai cinci minute pana la inceperea prelegerii, lasa capul in pamant si o lua la fuga spre punctul de verificare si spre ascensoare. „Relaxeaza-te!” isi spuse. *Peter stie ca vii. Gala nu va incepe fara tine.*

La punctul de verificare, un paznic tanar, de origine hispanica, avea chef de vorba in vreme ce el isi golea buzunarele, scotandu-si totodata de la incheietura ceasul de colectie.

- Mickey Mouse? intreba ofiterul de securitate, pe un ton oarecum inmuiat.

Langdon incuviinta, obisnuit fiind cu asemenea comentarii. Ceasul cu Mickey Mouse, editie de colectie, ii fusese daruit de parinti cand implini noua ani.

- Il port ca sa-mi aminteasca sa mai slabesc ritmul si sa nu iau viata prea

in serios.

- Am impresia ca nu prea va reuseste, replica paznicul, cu un zambet. Mi se pare ca sunteti foarte grabit.

Langdon surase si-si trecu sacul de umar prin aparatul cu raze X.

- Incotro e Sala Statuilor? Tanarul facu semn spre ascensoare.

- Veti vedea indicatoarele.

- Multumesc! Langdon isi lua sacul de pe banda rulanta si se departa in graba.

In lift, inspira adanc si incerca sa-si adune gandurile. Ridica privirea spre plafonul de sticla stropit de ploaie si spre silueta masiva a cupolei iluminate a Capitoliului. Era o constructie uimitoare. Sus pe acoperis, la aproape 90 de metri in aer, Statuia Suveranitatii veghea in intuneric aidoma unei santinele fantomatice. Lui i se paruse intotdeauna ironic ca oamenii care ridicasera pe acoperis fiecare element al statuii inalte de sase metri fusesera sclavi - un secret al Capitoliului ce rareori era dezvaluit la orele de istorie din liceu.

Intreaga cladire era, de fapt, un veritabil tezaur de secrete bizare printre care o „cada ucigasa”, responsabila pentru asasinarea, prin intermediul unei pneumonii, a vicepresedintelui Henry Wilson, o scara cu o pata de sange permanenta, de care nenumarati vizitatori pareau ca se impiedica, si o incapere incuiata din subsol, in care, in 1930, muncitorul descoperisera calul de mult decedat si impaiat al generalului Alexander Logan.

Nici o legenda nu rezistase inasa atat de bine timpului precum povestirea despre cele treisprezece stafii care ar bantui cladirea. Fantoma urbana a lui Pierre L'Enfant fusese adesea „vazuta” ratacind pe culoare, sperand probabil sa i se achite nota de plata, scadenta deja de doua sute de ani. Spiritul unui muncitor care cazuse de pe cupola in timpul lucrarilor in constructie fusese zarit preumblandu-se pe coridoare cu o lada de scule si, desigur, cea mai cunoscuta aparitie, despre care se spunea ca fusese vazuta de nenumarate ori in subsolul Capitoliului, era o pisica neagra ce colinda prin labirintul de tuneluri si camarute subterane.

Langdon cobori din ascensor si se uita inca o data la ceas. „*Trei minute*”. Strabatu in viteza, culoarul larg, urmand indicatoarele - spre Sala Statuii si repetand in minte frazele de deschidere ale prelegerii. Trebuia sa recunoasca: asistentul lui Peter avusese dreptate; subiectul ales era perfect pentru o reuniune gazduita de un cunoscut mason, la Washington.

Nu era nici un secret in faptul ca orasul avea un bogat trecut masonic. Piatra de temelie a Capitoliului fusese asezata chiar de George Washington, in cadrul unui ritual masonic. Orasul insusi fusese conceput si proiectat de maestri masoni precum George Washington, Benjamin Franklin si Pierre L'Enfant - oameni inteligenti, care daruisera noii lor capitale arta, arhitectura si simbolism masonic.

„*Desigur, lumea vede in aceste simboluri tot felul de idei trasnite.*” Multi adepti ai teoriei conspiratiei sustineau ca parintii fondatori, masoni fiind, ascusesera secrete profunde pretutindeni in oras, si mesaje simbolice disimulate in dispunerea stradala. Langdon nu le acordase niciodata atentie. Dezinformarile cu privire la masoni erau atat de frecvente, incat chiar si studentii de la Harvard pareau a avea conceptii surprinzator de gresite despre acest Ordin.

Anul trecut, un student din anul intai daduse buzna in sala de curs, agitand in mana un document printat de pe web. Era o harta rutiera a Washingtonului, pe care anumite strazi fusesera marcate astfel incat iesisera la iveala diverse forme - pentacluri sataniste, compasul si echerul masonice, ba

chiar si capul de tap al lui Baphomet -, aparent o dovada ca masonii care proiectasera orasul fusesera implicati in cine stie ce conspiratie sinistra.

- Simpatic, replicase Langdon, insa deloc convingator. Daca desenezi pe o harta suficiente linii care se intretaie, poti gasi tot felul de forme.

- Dar nu poate fi doar o coincidenta, exclamase tanarul. Langdon ii aratase cu rabdare ca aceleasi forme puteau fi identificate si pe harta orasului Detroit, de pilda. Pustiul paruse adanc dezamagit.

- Nu fi necajit, il consolase profesorul. Washingtonul chiar are unele secrete incredibile... numai ca nici unul dintre ele nu se afla pe harta asta.

Studentul se mai inviorase.

- Secrete? Ce fel de secrete?

- In fiecare primavara sustin un curs intitulat „Simboluri oculte”. In el, discut pe larg despre Washington, D.C. Ar trebui sa-l urmezi.

- *Simboluri oculte!* exclamase bobocul, din nou entuziasmat. Deci chiar exista simboluri demonice in Washington! Langdon surasese.

- Regret, insa termenul „*ocult*”, desi sugereaza imagini de venerare diavolului, inseamna de fapt „ascuns”, „ferit”. In vremurile de opresiune religioasa, cunoasterea ce nu corespundea dogmei trebuia pastrata in secret sau „ocultata”, si, intrucat biserica se temea de astfel de idei, a redefinit tot ce era „ocult” ca diavolesc, iar prejudecata a rezistat peste veacuri.

- Oh! facuse pustiul, iarasi dezamagit.

Insa, in primavara aceea, Langdon il zarise pe tanarul cu pricina asezat in primul rand, printre cei cinci sute de studenti care se inghesuisera in Amfiteatrul Sanders de la Harvard, o veche sala de curs cu banci din lemn.

- Buna dimineata tuturor! ii intampinase el de pe podium, dupa care pusese in functiune proiectorul si o imagine se materializase in spatele lui. Pentru inceput, cati dintre voi recunoasteti cladirea din aceasta fotografie?

- E Capitoliul Statelor Unite! strigasera la unison zeci de voci. In Washington, D.C.!

- Da. Cupola contine aproape cinci mii de tone de metal. Un extraordinar exemplu de ingeniozitate arhitecturala la jumatatea secolului al XIX-lea!

- Marfa! exclamase cineva in sala.

Langdon oftase, dorindu-si sa existe cineva care sa interzica termenul acela.

- Bun, reluase el, cati dintre voi ati fost vreodata la Washington? Se ridicaseră cateva maini.

- Atat de putini? se prefacuse el surprins. Dar cati ati fost la Paris, Madrid sau Londra?

Aproape toate mainile din sala tasnisera in sus.

„*Ca de obicei.*” Unul dintre „riturile de trecere” ale absolventilor de liceu din SUA era un tur al Europei inainte de confruntarea cu realitatile dure ale vietii.

- Se pare ca sunt mai multi aceia dintre voi care au vazut Madridul decat cei care au vizitat capitala propriei tari. De ce credeti ca exista astfel de situatii?

- Fiindca in Europa n-au o limita de varsta pentru vanzarea bauturilor alcoolice! strigase cineva din spatele salii.

Langdon surasese.

- De parca *aici* limita de varsta il opreste pe vreunul dintre voi! Toata lumea izbucnise in ras.

Era prima zi de cursuri si studentii inca nu se acomodasera, fataindu-se in bancile de lemn, care trosneau si scartaiau. Lui Langdon ii placea sa predea

in sala aceea, fiindca isi dadea seama cat de prinsi erau studentii dupa sunetul foielii lor din banci.

- Redevenind seriosi, spusese el apoi, arhitectura, arta si simbolistica din Washington sunt unele dintre cele mai rafinate din lumea intrega. De ce sa va duceti in strainatate inainte de a va vizita propria capitala?

- Chestiile antice sunt mai tari!

- Iar prin „chestii antice” presupun ca intelegeti castele, cripte, temple si altele asemenea.

Capetele se inclinasera afirmativ, la unison.

- Bine. Si daca v-as spune acum ca la Washington se regasesc absolut toate aceste lucruri? Castele, cripte, temple... toate exista acolo.

Scartaitul abia se mai auzea.

- Prieteni, continuase el coborand vocea si inaintand pe podium, in ora care urmeaza veti descoperi ca natiunea americana este un veritabil tezaur de secrete si istorie ascunsa. Si, la fel ca in Europa, toate secretele cu adevarat valoroase sunt ascunse la vedere.

In bancile de lemn se asternuse o tacere deplina.

„V-am prins!”

Langdon redusese lumina in sala si trecuse la al doilea diapozitiv.

- Cine imi poate spune ce face aici George Washington? Imaginea reda cunoscuta fresca in care George Washington, in vesmintele masonice de gala, statea in fata unui dispozitiv ciudat: un urias trepied din lemn, care sustinea un scripete de a carui franghie era suspendat un masiv bloc de piatra. In jurul lui se aflau cativa spectatori bine imbracati.

- Ridica blocul ala de piatra! isi daduse cu parerea cineva din sala. Langdon ramasese tacut, preferand ca afirmatia aceea sa fie corectata de un student, si nu de el, daca se putea.

- De fapt, intervenise un altul, cred ca Washington *coboara* piatra aceea. E imbracat in costumatia masonica. Am mai vazut si inainte imagini ale masonilor care pun pietre de temelie. Si intotdeauna folosesc chestii ca trepiedul acela pentru a aseza prima piatra.

- Excelent! exclamase Langdon. Fresca il infatiseaza pe parintele natiunii americane folosind un trepied si un scripete pentru a pune piatra de temelie a cladirii Capitoliului, pe 18 septembrie 1793, in intervalul orar 11.15-12.30. Intrerupandu-se o clipa, cercetase sala din priviri, apoi reluase: Imi poate spune cineva care este semnificatia datei si a orei mentionate?

Tacere.

- Si daca v-as spune ca momentul a fost ales cu precizie de trei masoni celebri: George Washington, Benjamin Franklin si Pierre L'Enfant, arhitectul principal al orasului?

Tacere si mai adanca.

- Foarte simplu: piatra de temelie a fost asezata la data si la ora respective fiindca, printre altele, atunci favorabila pozitionare a orbitei selenare cunoscuta drept Caput Draconis se afla in Fecioara.

Studentii schimbaseră intre ei priviri nedumerite.

- Stati putin! strigase apoi cineva. Va referiti la... la *astrologie*?

- Exact. Desi un alt fel de astrologie decat cea pe care o stim astazi. O mana se ridicase in aer.

- Vreti sa spuneti ca parintii fondatori credeau in astrologie? Langdon zambise.

- Si inca cum! Ce ati zice daca v-as spune ca in arhitectura orasului Washington se regasesc mai multe semne astrologice decat in cea a *oricarui*

alt oras din lumea intreaga? Zodiace, diagrame astrale, pietre de temelii asezate la date si la ore astrologice precis calculate... Mai mult de jumătate dintre cei care au conceput Constitutia americana erau masoni, oameni care credeau cu tarie ca astrele si destinul uman sunt intrepatruse, oameni care, structurandu-si noua lor lume, au luat-o ca model pe cea a cerurilor.

- Dar toata chestia cu piatra de temelie a Capitoliului asezata ca ne Caput Draconis era in Fecioara... cui ii pasa, totusi? N-ar putea fi doar o coincidenta?

- O coincidenta impresionanta, daca ne gandim ca pietrele de temelie ale celor trei cladiri care formeaza Triunghiul Federal - Capitoliul, Casa Alba si Monumentul Washington - au fost asezate in ani diferiti, dar in momente calculate astfel incat sa cada exact in aceeasi conjunctura astrologica.

Cuvintele ii fusesera intampinate de o mare de ochi cascadi de uimire. Cateva capete se aplecasera, studentii incepand sa ia notite. O mana se ridicase undeva in randurile din spate.

- De ce au procedat asa? Langdon rasese pe infundate.

- Raspunsul la aceasta intrebare e materialul de curs pe un semestru. Daca sunteti curiosi, asistati si la cursul meu de misticism. Dar, sincer vorbind, nu cred ca sunteti pregatiti emotional pentru a afla acest raspuns.

- Poftim? rasunase iar glasul respectiv. Puneti-ne la incercare!

Profesorul se prefacuse o clipa ca se gandeste, apoi clatinase din cap, tachinandu-si studentii.

- Regret, nu pot face asa ceva. Unii dintre voi sunteti abia in primul an. Ma tem ca mintile voastre ar fi serios zguduite.

- Spuneti-ne! strigase sala intreaga. Langdon ridicase din umeri.

- Poate ca ar trebui sa intrati in randurile masonilor sau ale Stelei Orientului si sa aflati totul chiar de la sursa.

- Dar nu putem, replicase un glas. Masonii sunt o organizatie supersecreta!

- Supersecreta? Serios? Langdon isi amintise in clipa aceea voluminosul inel masonic pe care prietenul lui, Peter Solomon, il purta cu mandrie pe mana dreapta. Si atunci de ce poarta masonii inele si ace de cravata specifice, cat se poate de vizibile? De ce sunt constructiile lor limpede marcate? De ce sunt publicate in presa datele la care au loc intrunirile lor? Langdon zambise vazand chipurile nedumerite ale studentilor. Prieteni, continuase el, masonii nu sunt o societate secreta... ci una cu secrete.

- Acelasi lucru, murmurase cineva.

- Asa sa fie? Ati spune despre Coca-Cola ca este o societate secreta?

- Sigur ca nu, replicase respectivul.

- Iar daca ati intra in sediul central al corporatiei si ati cere reteta pentru Classic Coke?

- Nu ne-ar spune-o niciodata.

- Exact! Pentru a afla cel mai adanc secret al companiei Coca-Cola, ar trebui sa va angajati la ea, sa lucrati acolo ani multi, sa va dovediti calitatile si, in cele din urma, sa ajungeti spre varful ierarhiei, unde ar fi posibil sa aflati informatia dorita. Si vi s-ar cere sa pastrati confidentialitatea.

- Adica francmasoneria e la fel ca o corporatie?

- Numai prin faptul ca are la randul sau o ierarhie stricta si ca ia secretele foarte in serios.

- Unchiul meu e mason, intervenise in discutie o tanara. Iar pe matusa o enerveaza fiindca nu-i spune si ei nimic. Ea zice ca masoneria e un fel de religie ciudata.

- O greseala des intalnita.

- Si nu e o religie?
- Pai, sa facem testul de baza, replicase Langdon. Cine a urmat, dintre voi, cursul de religii comparate al profesorului Witherspoon?
- Mai multe maini se ridicaseră.
- Bun. Spuneti-mi, atunci: care sunt cele trei conditii necesare pentru ca o ideologie sa fie considerata religie?
- ACC, raspunsese o studenta. Asigura, crede, converteste.
- Corect. Religiile *asigura* mantuirea, cred intr-o teologie precisa si *convertesc* pe necredinciosi. Masoneria insa, reluase Langdon dupa un scurt moment de tacere, nu are nimic de-a face cu nici una dintre aceste conditii. Masonii nu fagaduiesc mantuirea, nu au o teologie specifica si nu cauta sa converteasca pe nimeni. De fapt, in cadrul lojilor masonice, discutiile pe teme religioase sunt interzise.
- Asadar... masoneria este o forma *anti-religioasa*?
- Dimpotriva. Una dintre preconditioniile pentru a deveni mason este aceea ca *trebuie* sa crezi intr-o putere superioara. Deosebirea intre spiritualitatea masonica si religia organizata consta in faptul ca masonii m impun un nume ori o definitie specifica a puterii superioare. In locul unor identitati teologice exacte, ca Dumnezeu, Allah, Budha sau Isus, masonii folosesc termeni cu caracter general, precum Fiinta Suprema sau Marele Arhitect al Universului. Astfel, se pot reuni masoni apartinand unor ere dinte religioase diferite.
- Mi se pare putin exagerat, rasunase un glas.
- Sau, poate, incantator de lipsit de prejudecati. In epoca noastra, in care diversele culturi isi sar la beregata una alteia in incercarea de a decide al carei Dumnezeu este mai bun, am putea spune ca traditia masonica de toleranta si de flexibilitate este laudabila. Mai mult decat atat, continuase Langdon strabatand podiumul cu pasi masurati, masoneria accepta in randurile ei oameni apartinand tuturor raselor, culorilor si convingerilor, constituindu-se intr-o confrerie de tip spiritual care nu discrimineaza prin nimic.
- Nu discrimineaza? intervenise o membra a Centrului pentru Femei al universitatii, care se si ridicase in picioare. Cate *femei* sunt acceptate in randurile masonilor, domnule profesor?
- Langdon ridicase mainile, impaciuitor.
- Aici aveti dreptate. Francmasoneria isi are radacinile in gildele constructorilor din Europa, fiind deci o organizatie masculina. Acum cateva sute de ani, unii sustin ca in 1703, a fost fondata o ramura feminina numita Steaua Orientului. Aceasta organizatie are peste un milion de membre.
- Si totusi, continuase tanara, masoneria este o societate puternica din cadrul careia femeile sunt excluse.
- Langdon nu avea certitudinea *puterii* pe care inca o detinea masoneria si nu intentiona sa se lase atras pe acest fagas al discutiei; perceptia publicului cu privire la ei varia, fiind vazuti ba ca o grupare de batranei inofensivi carora le placea sa se joace in costume frumoase, ba - la cealalta extrema - ca o clica secreta a unor personaje extrem de influente, care conduceau lumea. Adevarul, fara indoiala, era undeva la mijloc.
- Domnule profesor, strigase apoi un tanar cu parul buclat, care statea pe ultimul rand, daca masoneria nu e o societate secreta, nu e o corporatie si nici o religie, atunci ce este?
- Ei bine, daca ai adresa aceasta intrebare unui mason, el ti-ar da urmatoarea definitie: Masoneria este un sistem de reguli morale, invaluit in alegorie si ilustrat prin simboluri.
- Mie mi se pare doar un eufemism pentru „cult bizar”.

- *Bizar, spui?*

- La naiba, da! replicase tanarul, ridicandu-se in picioare. Am auzit eu ce fac in cladirile lor secrete! Ritualuri ciudate la lumina lumanarilor, cu sicrie si cu streanguri, si beau vin din craniile umane. *Chiar ca e bizar!*

Langdon isi trecuse privirile dintr-un capat in celalalt al salii.

- I se mai pare cuiva bizar?

- Da! rasunaseră toate glasurile. Profesorul oftase, cu o mahnire prefacuta.

- Pacat! Daca asta vi se pare voua bizar, atunci sunt sigur ca n-ati accepta in nici un caz sa deveniti membri ai cultului meu.

In sala se asternuse linistea. Studenta de la Centrul pentru Femei parea oarecum stanjenita.

- *Faceti parte dintr-un cult?*

Langdon incuviintase, coborandu-si vocea pana la nivelul unei soapte conspirative.

- Sa nu spuneti nimanui, dar, in ziua paganului zeu-soare Ra, ingenunchez la picioarele unui stravechi instrument de tortura si ingurgitez simboluri rituale ale sangelui si carniilor.

Intreaga sala il privise oripitata. Langdon ridicase din umeri.

- Daca vreunul dintre voi doreste sa mi se alature, sa vina duminica la capela din campus, sa ingenuncheze in fata crucifixului si sa ia Sfanta Impartasanie.

In sala continuase sa domneasca tacerea.

- Deschideti-va mintea, prieteni! Tuturor ne e frica de ceea ce nu intelegem.

Bataile unui orologiu incepura sa rasune pe coridoarele Capitolului.

„Ora sapte.”

Robert Langdon fugea deja. *„Sa vezi acum intrare dramatica”*. Strabatand culoarul care facea legatura cu sediul fostei Camere a Reprezentantilor, zari intrarea in Sala Statuilor si se indrepta direct spre ea.

Cand ajunse aproape, incetini pasul, adoptand un mers nonsalant, trase de cateva ori aer adanc in piept. Isi incheie apoi sacoul, ridica usor barbia si trecu de coltul coridorului exact in clipa in care rasuna ultima bataie a orologiului.

„Gongul final!”

Intrand in Sala Statuilor, profesorul Robert Langdon inalta sprancenele si zambi calduros. O clipa mai tarziu, zambetul ii pieri, iar el se opri brusc in loc.

Ceva nu era deloc in regula.

7

Katherine Solomon alerga prin parcare sub ploaia rece, dorindu-si sa fi avut pe ea ceva mai mult decat blugii si un pulover de casmir. In vreme ce se apropia de intrarea principala, zumzetul uriaselor purificatoare de aer devenea tot mai sonor. Ea insa abia daca le auzea; urechile inca ii vuiiau, dupa apelul telefonic primit cu cateva momente in urma.

„Lucrul acela despre care crede fratele tau ca este ascuns in Washington... poate fi gasit.”

Ei, una, asa ceva i se parea aproape imposibil. Avea inca multe de vorbit cu cel care o sunase si convenisera sa discute mai tarziu, in aceeasi seara.

Ajungand la usile principale, se simti cuprinsa de acelasi entuziasm care o anima de fiecare data cand intra in imensul complex. *„Nimeni nu stie ca locul*

asta exista aici."

Placuta de pe usa anunta:

**CENTRUL DE SUPTOR
MUZEUL SMITHSONIAN
(CSMS)**

Desi dispunea de peste douasprezece muzee incapatoare pe National Mall, Institutul Smithsonian avea o colectie de piese atat de mare, incat numai 2% din volumul ei putea fi expus o data. Restul de 98 de procente trebuia depozitat undeva. Iar acest undeva... *era aici*.

Deloc surprinzator, cladirea adapostea o extraordinara gama de artefacte: statui uriase ale lui Budha, manuscrise, sageti otravite din Noua Guinee, cutite incrustate cu pietre pretioase, un caiac din os de balena. La fel de uimitoare erau comorile *naturale* ale Institutului: schelete de plesiozaur, o nepretuita colectie de meteoriti, un calmar urias, ba chiar si o serie de cranii de elefant aduse de Teddy Roosevelt dintr-un safari in Africa.

Dar nu aceste piese constituiau motivul pentru care secretarul Institutului, Peter Solomon, o adusesse pe sora lui la CSMS, cu trei ani in urma. O invitase aici nu pentru *a vedea* niste minuni stiintifice, ci pentru *a le crea*. Si exact asta facea Katherine.

Adanc in maruntaiele cladirii, in intunericul celor mai indepartate cotloane ale sale, se afla un mic laborator stiintific unic in lume. Recentele descoperiri pe care Katherine le facuse in domeniul noeticii aveau ramificatii in toate celelalte discipline stiintifice, de la fizica si istorie, la filozofie si religie. „*In curand, totul se va schimba*”, isi spuse ea.

Cand intra in hol, agentul de securitate de la receptie isi puse imediat la o parte radioul si isi scoase castile din urechi.

- Doamna Solomon! o intampina el cu un zambet larg.

- Redskins?

Omul rosi, cu un aer vinovat.

- Avangardismul meciului. Katherine surase.

- Eu n-o sa spun nimanui.

Apoi se indrepta spre detectorul de metale si isi goli buzunarele. Cand isi scoase de la incheietura ceasul Cartier, din aur, simti cum ii da ghes tristetea. Era un dar primit de la mama ei, la implinirea varstei de optsprezece ani. Se scursese aproape un deceniu de cand mama sa fusese rapusa de o moarte violenta... stingandu-se in bratele ei.

- Deci, doamna Solomon, sapti agentul de securitate pe un ton glumet, aveti de gand sa spuneti vreodata cuiva ce anume faceti in laboratorul ala?

- Intr-o buna zi, Kyle. Dar nu azi.

- Haideti! insista el. Un laborator secret... intr-un muzeu secret? Probabil ca lucrati acolo la ceva grozav.

„*Mai mult decat grozav*”, isi spuse Katherine in vreme ce-si aduna lucrurile. La drept vorbind, stiinta de care se ocupa ea era atat de avansata, incat nici nu mai semana macar a stiinta.

8

Robert Langdon statea incremenit in pragul Sali Statuilor si privea scena care i se infatasa dinaintea ochilor. Incaperea era exact asa cum si-amintea: un semicerc construit in stilul amfiteatrelor grecesti. Peretii sai gratios arcuiti, din gresie si ipsos italian, erau marcati de coloane din mozaic de marmura divers

colorata, printre care era expusa colectia nationala de statui - sculpturi in marime naturala, reprezentand treizec si opt de personalitati americane, asezate in semicerc pe un vast postament de marmura in carouri alb cu negru.

Era intocmai cum si-o amintea Langdon, din ziua in care asistase aici la o prelegere. Cu o singura exceptie.

In seara aceasta, sala era goala.

Fara scaune. Fara public. Fara Peter Solomon. Doar cativa turisti ratacind ici si colo, neimpresionati de solemna intrare a lui Langdon. „*Sa se fi referit Peter la Rotonda?*” Profesorul privi in lungul culoarului sudic spre Rotonda, unde nu vazu decat alte grupuri de turisti.

Se intoarse in fuga in hol si gasi un ghid.

- Scuzati-ma, prelegerea pentru Gala Smithsonian din aceasta seara...

Unde are loc?

Ghidul ezita o clipa.

- Nu sunt sigur, domnule. La ce ora incepe?

- Acum!

Omul clatina din cap.

- Nu stiu nimic despre nici o Gala Smithsonian in seara aceasta... Ce putin, nu aici.

Nedumerit, Langdon merse grabit spre mijlocul incaperii, privind in jurul sau. „*Oare lui Solomon ii arde de glume?*” Greu de imaginat asa ceva. Isi scoase telefonul mobil si hartia primita de dimineata prin fax dupa care forma numarul lui Peter.

Aparatul avu nevoie de cateva clipe pentru a localiza semnalul in monumentala cladire. Intr-un sfarsit, incepu sa sune.

Familiara voce cu accent sudist raspunse:

- Biroul lui Peter Solomon. Sunt Anthony. Cu ce va pot ajuta?

- Anthony! exclama Langdon usurat. Ma bucur ca mai esti inca acolo. Sunt Robert Langdon. Cred ca s-a facut o incurcatura in privinta prelegerii. Am ajuns in Sala Statuilor, dar nu e nimeni aici. A fost mutat cumva evenimentul in alta sala?

- Nu cred, domnule! Permeteti-mi sa verific. Dupa o clipa, asistentul reveni la telefon. Ati confirmat cu domnul Solomon in mod direct?

Langdon era derutat.

- Nu, am confirmat cu *dumneata*, Anthony! In aceasta dimineata!

- Da, imi amintesc. Urma un moment de tacere, apoi: A fost putin cam neglijent din partea dumneavoastra, nu credeti, domnule profesor?

- Poftim?

- Ia ganditi-va... rosti celalalt. Ati primit un fax prin care vi se cerea sa telefonati la un numar... lucru pe care l-ati facut. Ati vorbit cu un necunoscut, care v-a spus ca este asistentul lui Peter Solomon. Apoi v-ati imbarcat de bunavoie intr-un avion particular spre Washington, unde ati urcat intr-o masina care va astepta. Am dreptate?

Langdon simti un fior inghetat strabatandu-i corpul.

- Cine naiba este acolo? Unde-i Peter?

- Ma tem ca Peter Solomon habar nu are ca va aflati astazi la Washington. Accentul sudist din tonul barbatului disparu, iar vocea lui se transforma intr-o soapta adanca, mieroasa: Va aflati aici, domnule Langdon, fiindca eu va vreau aici.

În Sala Statuilor, cu telefonul lipit de ureche, Robert Langdon pasea nervos, schitând un cerc îngust.

- Cine dracului ești dumneata?

Răspunsul celuilalt se auzi ca o șoaptă matasoasă, calmă.

- Nu te alarma, domnule profesor. Ai fost chemat aici pentru un motiv.

- Chemat?! izbucni Langdon, simțindu-se aidoma unui animal în cusca.

Mai bine zis, rapit!

- Ba deloc. Glasul omului avea o seninătate stranie. Dacă ai fi vrut să-ți faci rău, ai fi deja mort în limuzina ce te-a preluat. Intenția mea, reluă el după o pauză de efect, este cât se poate de nobilă, te asigur! Nu am vrut decât să-ți fac o invitație.

„Nu, *multumesc*.” După experiențele din Europa, din urmă cu câțiva ani, celebritatea nedorită pe care o dobândise îl transformase pe Robert Langdon într-un magnet pentru ticniti, iar cel de acum tocmai sarise calul. Nu știe ce naiba se petrece, dar eu o să închid...

- Deloc inteligent, replică necunoscutul. Ai la dispoziție un interval foarte scurt, dacă vrei să-ți salvezi sufletul lui Peter Solomon.

Langdon icni.

- Ce-ai spus?

- Sunt sigur că m-ai auzit.

Felul în care individul rostise numele lui Peter îi înghetase sangele în vine.

- Ce știi despre Peter?

- În momentul de față, îi știu cele mai adânci secrete. Domnul Solomon este oaspetele meu, iar eu pot fi uneori o gazdă foarte convingătoare.

„Nu se poate așa ceva!”

- Nu cred că Peter e la tine.

- Am răspuns la telefonul lui personal. Asta ar trebui să-ți dea de gândit.

- Chemă poliția!

- Nu-i nevoie. Autoritățile ți se vor alătura dintr-o clipă în alta. „Ce tot vorbeste smintitul asta?” Langdon adoptă un ton dur:

- Dacă Peter e la tine, da-mi-l imediat la telefon!

- Imposibil! Domnul Solomon este captiv într-un loc neplăcut. Omul făcu o scurtă pauză, apoi reluă: E în Araf.

- Unde?!

Langdon își dadu seama că strangea telefonul în palma cu atâta putere, încât îi amortisera degetele.

- În Araf. Hamistagan. Locul caruia Dante i-a dedicat poemul ce vine imediat după celebrul său *Infern*.

Aluziile literare și religioase ale individului îi întreau suspiciunea că avea de-a face cu un nebun. „*Poemul secund*.” Langdon îl cunoștea bine; nimeni nu ieșea de la Academia Phillips Exeter fără a-l cita pe Dante.

- Vrei să spui că Peter este în... *purgatoriu*?

- Un cuvânt dur pe care-l folosești voi, creștinii. Dar, într-adevăr, domnul Solomon se află pe taramul *dintre*.

Cuvintele parură a zăbovi în auzul lui Langdon.

- Adică Peter e... *mort*?

- Nu chiar, nu.

- Nu chiar?! striga Langdon, iar vocea sa stârni ecouri în încăperea vastă. O familie de turiști se întoarse spre el. El se rasuci pe calcaie și cobori tonul.

- Moartea e, de obicei, o chestie ori-ori!

- Pareți surprins, domnule profesor! Mă așteptam să dovedești o mână bună

intelegere a misterelor vietii si mortii. Exista o lume intre ele.. o lume in care Peter e prins in acest moment. Si fie se va intoarce in lumea ta, fie va trece in urmatoarea... in functie de ce vei face tu acum. Langdon incerca sa-si puna gandurile in ordine.

- Si ce vrei de la mine?

- E foarte simplu. Ai primit acces la ceva foarte vechi. Iar in seara asta, vei impartasi acel ceva cu mine.

- Habar n-am despre ce vorbesti!

- Nu? Pretinzi ca nu intelegi secretele antice care ti-au fost incredintate?

Langdon simti un gol in stomac, dandu-si dintr-odata seama cam despre ce era vorba. Secretele antice. Nu spusese nimanui nici un cuvânt despre experientele traite la Paris cu cativa ani in urma, dar fanaticii Graalului devorasera tot ce scrisese presa despre ele, iar unii facusera legaturile cuvenite, iar acum credeau ca Langdon detinea cunostinte secrete despre Sfantul Graal, si poate chiar despre localizarea lui.

- Uite ce-i, spuse el, daca e vorba despre Sfantul Graal, te asigur ca nu stiu nimic mai mult decat...

- Nu-mi insulta inteligenta, domnule Langdon! izbucni necunoscutul. Nu ma intereseaza ceva atat de frivol ca Sfantul Graal sau pateticele controverse ale omenirii cu privire la care versiune a istoriei este cea corecta. Dezbaterile fara de sfarsit pe tema semanticii religioase nu insemna nimic pentru mine. Acelea sunt intrebari la care numai moartea va raspunde.

Cuvintele seci il derutara si mai mult pe profesor.

- Si atunci, despre ce naiba e vorba? Omul ramase tacut cateva secunde.

- Dupa cum poate stii, exista in orasul acesta un portal antic.

„Un portal antic?”

- Iar in seara asta, domnule profesor, tu il vei deschide, pentru mine. Ar trebui sa te simti onorat pentru ca te-am contactat. Asta e invitatia vietii dumitale. Esti singurul ales.

„Iar tu ti-ai pierdut mintile.”

- Imi pare rau, dar nu ai ales bine, raspunse Langdon. Nu stiu nimic despre nici un portal antic.

- N-ai inteles, domnule profesor. Nu eu te-am ales... ci Peter Solomon,

- Poftim?! baigui Robert Langdon, abia soptit.

- Domnul Solomon mi-a spus cum sa gasesc portalul si tot el mi-a marturisit ca un singur om pe lume il poate deschide. Si a adaugat ca acel om esti dumneata.

- Daca Peter a spus asta, insemna ca a gresit... Sau a mintit.

- Nu cred. Era intr-o stare fragila atunci cand mi-a dezvaluit acest lucru, si tind sa-l cred.

Langdon simti un val de furie.

- Te previn, daca ii faci lui Peter vreun rau...

- E mult prea tarziu pentru asta, replica necunoscutul, pe un ton amuzat. Am luat deja de la Peter Solomon tot ce imi trebuie. Dar, de dragul lui, iti sugerez sa-mi oferi la randu-ti ceea ce-mi trebuie de la dumneata. Timpul este esential... pentru amandoi. Iti sugerez sa gasesti portalul si sa-l deschizi. Peter iti va arata calea.

„Peter?!”

- Parca ziceai ca Peter e in „purgatoriu”.

- La fel ca sus, asa si jos, mai spuse necunoscutul.

Fiorul care il strabatea pe Langdon pe sira spinarii devenea tot mai inghetat. Straniul raspuns primit era un antic principiu ermetic care exprima

credinta intr-o legatura fizica a cerului cu pamantul. „La fel ca sus asa si jos. "Privind in jurul lui, profesorul se intreba fugar cum de scapasera lucrurile atat de rapid de sub orice control.

- Uite ce e, nu stiu cum sa gasesc un portal antic. Chem politia!

- Inca n-ai priceput, nu-i asa? De ce ai fost ales?

- Nu, spuse Langdon.

- *Vei intelege*, replica necunoscutul, razand pe infundate. De acum in orice clipa.

Si inchise.

Langdon ramase incremenit pret de cateva momente, incercand sa proceseze cele tocmai intamplate. Deodata, in departare, se auzi un sunet neasteptat.

Venea dinspre Rotonda.

Cineva tipa ca din gura de sarpe.

10

Robert Langdon intrase in Rotonda Capitoliului de multe ori in trecut, insa niciodata in fuga. Patrundand in sala prin intrarea dinspre nord, observa un grup de turisti stransi in mijloc. Un baietel tipa, iar parintii lui incercau sa-l linisteasca. Alti oameni se inghesuiau in jur, iar cativa paznici isi dadeau silinta sa restabileasca ordinea.

- A scos-o din esarfa, spunea cineva pe un ton zbuciumat, si a *lasat-o* acolo!

Apropiindu-se, Langdon vazu ce anume starnise atata agitare. Intr-a-devar, obiectul de pe pardoseala Capitoliului era ciudat, dar in nici un caz prezenta lui n-ar fi trebuit sa iste tipetele respective.

Dispozitivul de pe podea era unul pe care Langdon il vazuse adeseori. La departamentul de arta de la Harvard erau cu zecile: modele din plastic in marime naturala, folosite de pictori si de sculptori pentru a putea reda mai fidel cea mai complexa parte a corpului uman - care, in mod surprinzator, nu e fata, ci mana. „*Cineva a lasat o mana-manechin in Rotonda?*”

Mainile-manechin, sau „*manechinele*”, cum le numeau unii, aveau degete articulate, astfel ca artistul sa le poata aseza in orice pozitie dorita; pentru studentii din anul doi, aceasta presupunea adesea degetul mijlociu ridicat ferm in aer. Acest „manechin” fusese inasa asezat cu aratatorul si cu degetul mare indreptate spre plafon.

Cand se apropie, Langdon isi dadu seama ca „manechinul” pe care il privea era unul mai putin obisnuit. Suprafata lui din plastic nu era neteda, cum se-ntampla cu majoritatea; pe ea se zureau pete si riduri fine, care il faceau sa para aproape... *precum pielea adevarata*.

Langdon se opri brusc in loc. Vazuse sangele. „*Dumnezeule!*”

Incheietura retezata pare a fi fost infipta pe un suport din lemn, ca sa stea in pozitie verticala. Un val de greata il napadi. Se mai apropie cu un pas, neizbutind sa respire, observand acum ca varfurile aratatorului si degetului mare prezentau mici tatuaje. Dar nu ele ii atrasesera atentia. Privirea lui se opri imediat asupra familiarului inel din aur de pe al patrulea deget. „*Nu*”.

Langdon se trase indarat. Totul prinse a se invarti in clipa in care isi dadu seama ca se uita la mana dreapta, retezata, a lui Peter Solomon.

11

„De ce nu raspunde Peter? se intreba Katherine Solomon inchizandu-si telefonul mobil. *Si pe unde umbla?*”

Vreme de trei ani, el sosise intotdeauna primul la intalnirile saptamanale de duminica seara, la ora sapte. Era ritualul lor familial, o modalitate de a pastra legatura inainte de a incepe o noua saptamana, si totodata mijlocul prin care Peter era pus la curent cu progresele inregistrate in activitatea ei de laborator.

„*Niciodata n-a intarziat, isi urma ea firul gandurilor, si nu i se intampla sa nu raspunda la telefon.*” Ca pentru a inrautati lucrurile, nici macar nu era sigura ce avea sa-i spuna, odata ce sosea. „*Cum as putea sa-l intrebe despre ceea ce am aflat astazi?*”

Pasii ei rasunau ritmic pe cimentul culoarului care strabatea CSM aidoma unei coloane vertebrale. Supranumit „Strada”, acesta lega intre ele cele cinci masive platforme de depozitare ale cladirii. La doisprezece metri deasupra capului, un sistem circulator de conducte portocalii duduia la unison cu bataile de inima ale complexului - vuietul starnit de mii de metri cubi de aer filtrat.

In mod normal, in drumul ei de aproape jumătate de kilometru pana la laborator, Katherine resimtea efectul calmant al acestei respiratii a cladirii. Insa in seara aceasta, pulsul ei ritmic o calca pe nervi. Cele aflate astazi despre fratele ei ar fi tulburat pe oricine, dar, cum Peter ramasese singura ei ruda in viata, gandul ca el ii ascundea unele lucruri i se pare extrem de deconcertant.

Din cate isi amintea, o singura data ii ascunsese el ceva... un secret minunat, aflat la capatul coridorului pe care il parcurgea acum. Cu trei ani in urma, fratele ei o insotise pe acelasi culoar, prezentandu-i in drum unele dintre cele mai neobisnuite piese existente in CSMS: meteoritul martian ALH-84001, jurnalul pictografic, manuscris al marelui sef de trib indian Sitting Bull si o serie de flacoane sigilate cu ceara in care se aflau specimene originale culese de Charles Darwin.

La un moment dat, trecusera pe langa o usa masiva in care era taiata o ferestruica. Katherine zarise fugar ce se afla dincolo de ea si facuse ochii mari.

- Ce Dumnezeu e chestia *aia*?

Fratele ei rasese in barba, continuandu-si drumul.

- Platforma Trei. Numita si Platforma Uda. O priveliste stranie nu-i asa?

„*Mai degraba inspaimantatoare.*” Katherine se grabise pentru a tine pasul cu el.

- Ceea ce vreau eu de fapt sa-ti arat se gaseste in Platforma Cinci, spusese apoi Peter, conducand-o pe coridorul parca fara de sfarsit. Este cea mai noua dotare a noastra. A fost construita pentru a gazdui artefactele din subsolul Muzeului National de Istorie Naturala. Colectia respectiva va fi mutata aici cam peste cinci ani, iar asta inseamna ca, deocamdata Platforma Cinci e goala.

Katherine ii aruncase o privire nedumerita.

- Goala? Si atunci, de ce mergem acolo?

Ochii cenusii ai fratelui ei licarisera cu o siretenie familiara.

- Mi-a trecut prin minte ca, daca nimeni nu foloseste Platforma Cinci, poate ca ai vrea s-o utilizezi tu.

- Eu?

- Bineinteles. Mi-am spus ca poate ai nevoie de un laborator numai al tau, un loc in care sa-ti pui in *practica* unele dintre experimentele teoretice la care lucrezi de atatia ani.

Katherine ramasese uluita, cu ochii la fratele ei.

- Dar, Peter, experimentele alea chiar sunt de natura teoretica! Ar fi

aproape imposibil sa le realizez *practic*.

- Nimic nu-i imposibil, Katherine, iar cladirea asta e numai buna pentru tine. CSMS nu e doar un depozit de comori, ci una dintre cele mai avansate institutii de cercetare. Noi luam in mod obisnuit diverse piese din colectii si le examinam cu cele mai avansate tehnologii disponibile pe piata. Toate echipamentele de care ai putea avea nevoie iti vor sta la dispozitie.

- Peter, tehnologia necesara pentru efectuarea acestor experimente este...

- Deja la locul ei, replicase el cu un zambet larg. Laboratorul e gata. Katherine se oprise in loc. Peter facuse semn spre capatul coridorului si adaugase:

- Imediat vom ajunge la el.

- Adica... baiguise ea, abia izbutind sa articuleze, adica mi-ai construit un laborator?

- Asta e slujba mea. Institutul Smithsonian a fost fondat pentru a facilita progresele stiintifice, iar eu, ca secretar al sau, trebuie sa-mi iau misiunea in serios. Cred ca experimentele la care te-ai gandit tu au potentialul de a impinge granitele stiintei pe teritorii inca necunoscute. Apoi, Peter se oprise, o privise drept in ochi si continuase: Indiferent daca ai fi fost sau nu sora mea, tot m-as fi simtit obligat sa-ti sustin cercetarile. Ideile tale sunt cu adevarat stralucite, iar lumea merita sa vada incotro pot duce.

- Peter, dar nu pot...

- Ei, fii linistita... Am folosit banii mei, iar Platforma Cinci nu e utilizata de nimeni acum. Cand iti vei incheia experimentele, vei pleca de aici. Si, in plus, Platforma Cinci are unele caracteristici ce se muleaza activitatii tale.

Katherine nu-si putea imagina ce caracteristici utile pentru ea ar putut avea spatiul acela vast si pustiu, dar era sigura ca urma sa afle in scurt timp. Ajunsesera la o usa din otel pe care statea scris:

Platforma 5.

Fratele ei inserase un card in fanta convenita si o tastatura electronica se iluminase alaturi. Ridicase mana pentru a tasta un cod, dar se oprise inaltand sprancenele cu aceeasi privire sireata, de baietel poznas, pe care o avea inca de cand erau mici.

- Sigur esti pregatita?

Ea incuviintase. „*Fratele meu, cel intotdeauna iubitor de spectacol!*”

- Da-te putin inapoi, spusese el si formase codul. Usa se deschisese cu un suierat.

Dincolo de ea se afla doar bezna... un hau intunecat. Un zumzet se parea sa rasune din adancul giganticei incaperi. Katherine simti un curent rece de aer venind dinauntru. Iti lasa aceeaasi senzatie pe care o aveai cand priveai noaptea, in Marele Canion.

- Imagineaza-ti un hangar gol, in asteptarea unei flotile de aeronave si o sa-ti poti face o idee.

Katherine se trasese fara sa vrea un pas inapoi.

- Platforma este prea mare pentru a fi incalzita, insa laboratorul tau e o incapere izolata termic cu blocuri de zgura, un fel de cub situat in ce mai indepartat colt al platformei, pentru a oferi cat mai multa intimitate

Katherine incercase sa si-l imagineze. „*O cutie in alta cutie.*” Isi mijise ochii, incercand sa strapunga intunericul, insa nu izbutise sa zareasca absolut nimic.

- Cat e de departe?

- Destul... Un teren de fotbal ar incapea aici cu usurinta. Ar trebui sa te

previn insa ca drumul pana la el este oarecum neplacut. E intuneric bezna.

Katherine aruncase o privire fugara pe dupa colt.

- Nu exista intrerupatoare electrice?

- Platforma Cinci nu este inca electrificata.

- Bine, dar... atunci cum poate functiona un laborator? Peter ii facuse semn cu ochiul.

- Celula de combustie pe baza de hidrogen.

- Glumesti, nu? intrebase Katherine, ramasa cu gura cascata.

- Oferă suficientă energie pentru a alimenta un orasel. Laboratorul tau beneficiaza de frecvente radio separate fata de restul cladirii. Mai mult decat atat, toate partile exterioare ale platformei sunt captusite cu membrane fotorezistente, pentru a proteja artefactele din interior de radiatia solara. Pe scurt spus, platforma constituie un mediu etans, perfect izolat de energiile din exterior.

Katherine incepea sa inteleaga avantajele Platformei 5. Cum activitatea ei se axa in mare parte pe cuantificarea unor campuri energetice anterior necunoscute, experimentele necesitau un mediu izolat de orice radiatie straina sau de asa-numitul „zgomot alb”. Acesta includea interferente subtile precum „radiatia cerebrala” ori „emisii de ganduri” generate de oamenii din apropiere. Din aceste motive, un campus universitar sau laboratorul unui spital n-ar fi constituit o alegere buna, dar o platforma pustie de la CSMS era ideala.

- Hai sa mergem si sa aruncam o privire, o invitase fratele ei, zambind atunci cand pasise in intuneric. Vino dupa mine!

Katherine ezitase o clipa in prag. „*Mai bine de o suta de metri in bezna totala?*” Ar fi vrut sa-i sugereze sa foloseasca o lanterna, insa fratele ei disparuse deja in neant.

- Peter!

- Dovedeste-ti credinta in cele ne vazute! ii raspunsese el, glasul auzindu-i-se deja mai slab. O sa-ti gasesti drumul. Ai incredere in mine.

„*Glumeste, nu-i asa?*” Inima ii batea cu putere in piept cand se hotarase sa treaca pragul, incercand sa desluseasca ceva in intuneric. „*Nu vad nimic!*” Deodata, usa de otel suierase si se inchisese in urma ei, lasand-o intr-o bezna ca de smoala. Nici o raza de lumina, nicaieri.

- Peter! Tacere.

„*O sa-ti gasesti drumul. Ai incredere in mine.*”

Bajbaind, schitase un pas. „*Ce credinta in cele ne vazute?!*” Nu-si zarea nici macar propria mana adusa in fata ochilor. Continuase sa inainteze, dar in decurs de cateva secunde se ratacise de-a binelea. „*Incotro ma duce?*”

Asta se intamplase cu trei ani in urma.

Acum, cand ajunse in fata aceleiasi usi metalice, Katherine isi dadu seama ce drum lung parcursese din acea prima seara. Laboratorul ei, poreclit Cubul, ii devenise casa, un sanctuar in maruntaiele Platformei 5. Exact asa cum prezisese fratele ei, isi gasise atunci drumul in intuneric, gratie unui sistem de ghidaj ingenios de simplu, pe care Peter o lasase sa-l descopere singura.

Si, lucru mai important, cealalta predictie a lui se confirmase de asemenea: experimentele ei produsese rezultate extraordinare, mai cu seama in ultimele sase luni: descoperiri ce aveau sa zdruncine intregi paradigme ale gandirii. Convenise impreuna cu Peter sa pastreze secrete rezultatele obtinute, pana cand implicatiile lor aveau sa fie mai bine intelese. Insa, intr-o buna zi, nu peste mult timp, stia ca urma sa dea publicitatii unele dintre cele mai zguduitoare revelatii stiintifice din istoria omenirii.

„*Un laborator secret intr-un muzeu secret*”, isi spuse ea, inserand cardul

de acces in usa Platformei 5. Tastatura se ilumina si Katherine forma codul PIN.

Usa de otel se deschise cu obisnuitul suierat.

Zumzetul sec rasuna iar, insotit de familiarul curent de aer rece. La fel ca intotdeauna, inima incepu sa-i bata mai cu putere.

„*Cel mai bizar pelerinaj din lume.*”

Facandu-si curaj pentru calatoria ce urma, Katherine arunca o privire la ceas inainte de a se avanta in abisul intunecat. Totusi, in seara asta, un gand tulburator o insoti inaintea. „*Unde e Peter?*”

12

Capitanul de la Politia Capitoliului Trent Anderson supraveghease securitatea in cladire vreme de peste un deceniu. Un ins vanjos, cu pieptul lat si cu fata daltuita parca in piatra, isi purta parul roscovan tuns perie ceea ce-i conferea un aer oficial, militaros. La subsuoara ii atarna o arma lesne de observat, un avertisment adresat tuturor celor suficient de inconstienti pentru a-i pune la indoiala autoritatea.

Anderson isi petrecea cea mai mare parte a timpului de lucru coordonandu-si mica armata de ofiteri de politie dintr-un centru de supraveghere cu tehnica de ultima ora, situat in subsolul Capitoliului. Acolo avea sa comande o echipa de tehnicieni care tineau sub observatie monitoare video, ecrane de computer si o centrala telefonica prin care pastra legatura cu numerosul personal de securitate aflat in subordinea lui.

Seara aceasta fusese neobisnuit de linistita, lucru care pe Anderson il multimea. Spera sa prinda si el ceva din partida de fotbal, la televizorul cu ecran plat din biroul lui. Meciul tocmai incepuse, cand interfonul bazai.

- Capitane?

Anderson ofta si apasa butonul fara a-si lua ochii de la ecranul televizorului.

- Da?

- Avem o mica problema in Rotonda. Am trimis ofiteri la fata locului, dar cred ca ar trebui sa arunci si dumneata o privire.

- Bine.

Anderson intra in ceea ce putea fi considerat creierul sistemului de securitate - o incapere compacta, neomodernista, plina de monitoare de computer.

- Ce date aveti?

Tehnicianul tocmai derula pe ecran un clip video digital.

- Rotonda, camera de la balconul estic. Cu douazeci de secunde in urma.

Tehnicianul apasa butonul de pornire a filmuletului.

Anderson privi clipul peste umarul subordonatului sau.

Rotonda era aproape pustie astazi, cu numai cativa turisti imprastiati ici si colo. Privirea experimentata a capitanului se opri imediat asupra unicei persoane care era neinsotita si se deplasa mai repede decat celelalte. Teasta rasa. Jacheta verde, militara. Bratul rank, prins intr-o esarfa. Un usor schiopatat. Pozitie adusa de umeri. Vorbind la un telefon mobil.

Pasii barbatului cu capul ras rasunara in difuzoarele din camera de securitate pana ce, deodata, ajuns in centrul Rotondei, omul se opri, inchise telefonul si ingenunche ca pentru a-si lega un siret. Dar, in loc sa se ocupe de pantof, scoase din esarfa un obiect pe care il aseza pe pardoseala. Apoi se ridica si porni cu pasi repezi, schiopatati, spre iesirea dinspre est.

Anderson privi obiectul cu o forma ciudata. „*Ce naiba?*” Avea vreo

douazeci de centimetri inaltime si statea in pozitie verticala. Capitanul se apleca mai aproape de ecran si miji ochii. „Nu poate sa fie ceea ce mi se pare ca e!”

In vreme ce barbatul chel iese in graba din sala prin partea de est, un baietel din apropiere spuse: „Mami, domnului i-a cazut ceva!” Apoi copilul se indrepta spre obiectul cu pricina si deodata se opri in loc. Dupa un rastimp in care ramase incremenit, arata cu degetul inspre podea si incepu sa tipe asurzitor.

In aceeasi clipa, capitanul se rasuci si se napusti spre usa, aruncand ordine in urma lui, din fuga:

- Catre toate punctele de control! Gasiti-l pe tipul chel cu bratul in esarfa si retineti-l! ACUM!

Iesind in goana din centrul de comanda, se repezi pe treptele tocite ale scarii, urcand cate trei o data. In inregistrare, tipul chel parasise Rotonda prin partea de est; pentru a iesi cat mai repede din cladire, ar fi trebuit deci s-o ia pe coridorul ce se intindea de la est la vest si care se afla chia in fata.

„Pot sa-i tai calea.”

Cand ajunse in capul scarilor si o lua pe dupa colt, Anderson cerceta culoarul linistit ce se intindea dinaintea lui. Doi batranei mergeau agale in celalalt capat, mana-n mana. In apropierea lor, un turist blond cu un bluzon albastru citea o brosură si studia mozaicul de pe plafon, in fata fostei sali a Camerei Reprezentantilor.

- Scuzati-ma, domnule! striga. Anderson apropiindu-se in fuga de el. Ati vazut cumva un barbat chel cu bratul prins intr-o esarfa?

Omul ridica privirea din brosură, cu un aer nedumerit.

- Un barbat chel cu bratul intr-o esarfa! repeta capitanul, mai ferm. L-ati vazut?

Turistul ezita si privi nelinistit catre capatul estic al culoarului.

- Aaa... da, spuse el in cele din urma. Cred ca tocmai a trecut in fuga pe langa mine... spre scara de acolo.

Si arata in lungul culoarului.

Anderson isi scoase statia radio si striga in ea:

- Catre toate punctele de control! Suspectul se indreapta spre iesirea sud-estica. Interceptati-l acolo!

Apoi isi indesa statia in buzunar, isi scoase arma din toc si o lua la fuga spre iesire.

Treizeci de secunde mai tarziu, la una dintre iesirile de pe latura de est a Capitoliului, unde domnea linistea, blondul cel solid cu bluzon albastru pasi in aerul umed al inserarii. Zambi, gustand din plin racoarea de afara.

Transformare.

Fusese atat de lesne!

Cu numai un minut in urma, iesise schiopatand din Rotonda, imbracat intr-o jacheta din rezervele armatei. Retragandu-se intr-o nisa intunecata isi scosese haina si ramasese in bluzonul albastru pe care-l avea pe dedesubt. Inainte de a-si lasa in urma haina militara, luase din buzunar o peruca blonda si si-o potrivise pe cap. Apoi se indreptase de spate, scosese din bluzon o brosură turistica si se indepartase linistit de nisa, cu un mers elegant.

„Transformare. Asta-i darul meu.”

In vreme ce picioarele sale de muritor il purtau spre limuzina care-astepta, Mal'akh isi arcui spinarea si isi trase umerii inapoi, inaltandu-se in toata splendoarea celor un metru si nouazeci de centimetri ai sai. Inspira adanc, lasand aerul sa-i inunde plamanii. Simtea cum se deschid larg aripile

phoenixului tatuat pe pieptul sau.

„Daca mi-ar cunoaste ei puterea! isi spuse, privind spre panorama orasului. *In seara asta, transformarea mea va fi completa.*”

Mal'akh isi jucase cu maiestrie cartile in interiorul Capitoliului, respectand toate preceptele antice. „*Stravechea invitatie a fost transmisa.*” Iar daca Langdon inca nu pricepuse care-i era rolul aici, in seara aceasta, avea sa-l faca in scurt timp.

13

Rotonda Capitoliului - aidoma Bazilicii San Pietro - il lua de fiecare data, cumva, prin surprindere pe Robert Langdon. Stia bine ca sala era atat de mare, incat Statuia Libertatii ar fi putut incapa lejer in ea, insa cu fiecare nou prilej ii pareea a fi mai mare si mai demna de respect decat s-ar fi asteptat, ca si cand in interiorul ei ar fi plutit cine stie ce duhuri. Insa in seara asta, in incapere domnea doar haosul.

Ofiterii de politie inchideau toate iesirile, incercand concomitent sa disperseze turistii din preajma mainii retezate. Baietelul inca mai plangea. O lumina stralucitoare licari - un turist tocmai poza mana, iar cativa paznici il inconjurara imediat, luandu-i aparatul foto si escortandu-l afara. Prada socului, Langdon se deplasa ca intr-o transa, strecurandu-se prin multime, tot mai aproape de obiectul de pe pardoseala.

Mana dreapta retezata a lui Peter Solomon statea in pozitie verticala, partea sectionata a incheieturii fiind infipta in axul unui mic suport de lemn. Trei degete erau stranse pumn, in vreme ce aratatorul si policarul erau perfect intinse, indicand spre cupola salii.

- Toata lumea inapoi! striga un ofiter.

Langdon ajunsese deja suficient de aproape pentru a vedea sangele uscat, care se scursesese din rana si se coagulase pe suportul din lemn. „*Ranile post-mortem nu sangereaza... ceea ce inseamna ca Peter e viu.*” Langdon inasa nu stia daca ar fi trebuit sa se simta usurat sau oripilat. In gura ii veni un gust amar, de fiere, amintindu-si in cate ocazii prietenul sau intinsese spre el aceeasi mana, pentru a i-o strange pe a lui sau a-l cuprinde intr-o calduroasa imbratisare.

Vreme de cateva secunde, Langdon isi simti mintea golita de orice gand si amortita, precum ecranul unui televizor defect, oferind vederii numai paraziti. Iar prima imagine limpede care i se contura apoi se dovedi a fi una cu totul neasteptata.

O coroana... si o stea.

Se lasa pe vine, studiind varfurile celor doua degete intinse ale lui Peter. „*Tatuaje?*” In mod incredibil, se pareea ca monstrul care ii retezase mana tatuase mici simboluri pe degetele lui.

Pe policar, o coroana. Pe aratator, o stea.

„*Nu se poate!*” Cele doua simboluri i se inregistrara instantaneu ii minte, transformand scena si asa oribila in ceva de-a dreptul supranatural. Simbolurile aparusera impreuna de numeroase ori in decursul istoriei totdeauna in acelasi loc: pe varfurile degetelor. Astfel, ele constituiau una dintre cele mai ravnite si mai tainice imagini ale lumii antice.

Mana Misterelor.

Aparitiile ei erau rarissime in ziua de azi, inasa in veacurile apuse reprezentase o intensa chemare la actiune. Langdon se straduia sa desluseasca semnificatia grotescului artefact aflat acum in fata lui. „*Cineva a*

faurit Mana Misterelor din mana lui Peter?!" Era de neinchipuit. In mod traditional, imaginea era sculptata in piatra sau in lemn ori desenata. El, unul nu auzise niciodata ca o astfel de reprezentare sa fie creata din carne si oase. Ideea in sine era de neconceput.

- Domnule! spuse un paznic in spatele lui. Va rog sa va indepartati. Langdon abia daca il auzea. *„Mai exista si alte tatuaje."* Desi nu putea vedea varfurile celor trei degete stranse, banuia ca si ele purtau marcaje. Asa cerea traditia. Cinci simboluri in total. In decursul mileniilor, nu se schimbaseră niciodata... dupa cum nu se schimbaseră nici rolul Mainii Misterelor.

„Mana reprezinta... o invitatie."

Langdon fu strabatut brusc de un fior cand isi aminti cuvintele celui care il adusesese aici: *„Domnule profesor, in seara asta primesti invitatia vietii dumitale"*. In vremurile stravechi, Mana Misterelor simboliza una dintre cele mai ravnite invitatii din lume. Primirea ei era echivalenta cu oferta de a te alatura unui grup de elita: cei despre care se spunea ca sunt pastratorii intelepciunii sacre a tuturor timpurilor. Pe langa faptul ca reprezenta o mare onoare, invitatia sugera ca un maestru te considera demn de a-ti fi impartasita aceasta intelepciune ascunsa. *Mana maestrului intinsa catre initiat.*

- Domnule, insista paznicul, asezandu-si palma cu fermitate pe umarul lui. Trebuie sa va retrageti imediat.

- Stiu ce inseamna asta, baigui Langdon. Va pot ajuta. Acum!

- Prietenul meu are necazuri. Trebuie sa...

Brate puternice il cuprinsera insa, indepartandu-l de mana. Langdon nu se impotrivi in nici un fel... Era prea naucit pentru a protesta.

Li fusese transmisa o invitatie oficiala. Cineva il chemase pentru a deschide un portal mistic, dincolo de care se afla o lume de mistere stravechi si cunostinte secrete. Dar era o nebunie!

„Aiurelile unui smintit."

14

Limuzina lui Mal'akh se indeparta de cladirea Capitolului, ruland pe Independence Avenue, spre est. Doi tineri de pe trotuar se aplecară pentru a privi prin geamul opacizat al lunetei, in incercarea de a zari macar si in trecut vreun VIP.

„Numai ca eu sunt in fata, nu in spate", isi spuse Mal'akh, zambind in sinea lui.

Li placea sentimentul de putere pe care il traia conducand de unul singur acest automobil masiv. Nici una dintre celelalte cinci masini ale lui nu-i oferea ceea ce-i trebuia in seara asta: *garantia* intimitatii. A totalei intimitati. In Washington, limuzinele se bucurau de un tacit statut de imunitate. *„Niste ambasade pe roti."* Ofiterii de politie din preajma Capitolului nu stiau niciodata ce puternic al zilei s-ar fi nimerit sa traga pe dreapta in caz ca opreau vreo limuzina, asa ca preferau pur si simplu sa nu riste.

In vreme ce traversa raul Anacostia si intra in Maryland, Mal'akh simtea cum se apropia de Katherine, atras de forta gravitationala a destinului. *„Mi s-a incredintat o a doua misiune in seara asta... una pe care nu mi-o imaginasem."* Noaptea trecuta, cand Peter Solomon ii dezvaluise ultima dintre tainele sale, Mal'akh aflase despre existenta unui laborator secret in care Katherine Solomon izbutise veritabile miracole - reusite extraordinare, care, isi daduse el seama, ar fi schimbat lumea daca ar fi fost vreodata cunoscute.

„Activitatea ei va aduce la lumina adevarata natura a tuturor lucrurilor."

De secole, cele mai „stralucite minti” ale lumii ignorau stiintele vechimii, luandu-le in deradere, ca pe niste simple superstitii, inarmandu-se cu un scepticism ingamfat si cu sclipitoare tehnologii de ultima ora - instrumente care indepartau insa si mai mult de adevar. *„De fiecare data, descoperirile unei generatii sunt invalidate de tehnologia generatiei urmatoare.”* Asa se intamplase mereu in cursul istoriei. Cu cat invata mai multe, cu atat isi dadea omul seama ca stie mai putine.

Timp de milenii, omenirea ratacise in bezna... Acum insa, dupa cum spuneau profetiile, avea sa vina schimbarea. Dupa ce orbecaise prin vadul istoriei, omul ajunsese la o raspantie. Momentul fusese prezis cu multa vreme in urma, profetit de textele stravechi, de primele calendare si chiar de stelele de pe cer. Data era una precisa, iar sosirea ei - iminenta. Si avea sa fie precedata de o extraordinara explozie a cunoasterii... o izbucnire de lumina asupra intunericului, care va oferi omenirii sansa de pe urma de a se indeparta de abis si de a porni pe calea intelepciunii.

„Iar eu am venit pentru a acoperi lumina, isi spuse Mal'akh. Acesta este rolul meu.”

Soarta il legase de Peter si de Katherine Solomon. Descoperirile pe care ea le facuse in cadrul CSMS riscau sa deschida portile noii cunoasteri, initiind o noua Renastere. Daca ar fi date publicitatii, ele ar deveni catalizatorul care i-ar permite omenirii sa regaseasca intelepciunea pierduta, conferindu-i puteri dincolo de orice inchipuire.

„Destinul lui Katherine este acela de a aprinde aceasta torta. Al meu este s-o sting.”

15

In bezna desavarsita, Katherine Solomon pipai in cautarea usii exterioare, placate cu plumb, a laboratorului ei. Gasind-o, o deschise si se grabi sa intre in camaruta de acces. Calatoria in intuneric durase numai nouazeci de secunde, si totusi inima ii batea nebuneste in piept. *„Dupa trei ani, s-ar zice ca ar fi trebuit sa ma obisnuiesc deja.”* Intotdeauna se simtise usurata cand lasa in urma intunecimea Platformei 5 si intra in aceasta incapere curata si bine iluminata.

„Cubul” era o cutie masiva, fara ferestre. Fiecare palma a zidurilor interioare si a tavanului era acoperita cu o retea rigida de fibra de plumb acoperita cu titan, lasand impresia unei colivii uriase, construite intr-o incinta din beton. Despartitoare din plexiglas matuit imparteau spatiul in diverse compartimente: un laborator, o camera de control, o camera tehnica, o baie si o mica biblioteca pentru documentare.

Katherine intra cu pas grabit in laboratorul principal. Mesele de lucru curate si stralucitoare erau pline de echipamente de ultima ora: un selector la interval de femtosecunda, o capcana magneto-optica si generatoare cuantice de zgomot electronic, mai cunoscute sub denumirea de generatoare de evenimente aleatorii¹.

Desi noetica folosea cele mai recente echipamente si tehnologii, descoperirile facute aveau o aura mult mai pregnant mistica decat masinarile reci si ultramoderne care le facilitau. Mitul si magicul se transferau rapid in realitate pe masura ce noi date uluitoare se adunau, toate sustinand ideologia fundamentala a noeticii: potentialul inca neexploatat al mintii umane.

¹ Random Event Generator - un dispozitiv mecanic sau electronic conceput astfel incat sa genereze serii de numere sau de simboluri la intamplare, adica aleatorii, fara o ordine sau un tipar anume. (n.tr.)

Teza de baza, era simpla: *Abia daca am explorat cateva procente din capacitatile noastre mentale si spirituale.*

Experimentele desfasurate de organisme precum Institutul pentru Stiinte Noetice² din California sau Laboratorul de Cercetare si Inginerie in domeniul Anomaliilor de la Princeton³ demonstrasera fara umbra de indoiala ca, atunci cand este focalizat in mod corespunzator, gandul uman are capacitatea de a afecta si a modifica masa *fizica*. Experimentele nu erau trucuri de circ, de tipul lingurilor indoite, ci studii in conditii controlate, care produceau de fiecare data acelasi rezultat extraordinar: gandurile noastre interactioneaza cu lumea fizica, indiferent daca noi constientizam sau nu acest lucru, determinand schimbari pana la nivel subatomic.

Efectul mintii asupra materiei.

In 2001, imediat dupa cutremuratoarele evenimente de la 11 septembrie, in domeniul noeticii se inregistrase un veritabil salt in viitor. Patru oameni de stiinta descoperisera ca, in conditiile in care lumea inspaimantata si indurerata se concentrase la unison asupra acestei tragedii, datele emise de treizeci si sapte de generatoare de evenimente aleatorii de pe intreg globul devenisera semnificativ mai putin aleatorii. Intr-un fel sau altul, caracterul unitar al acestei experiente impartasite de atatia oameni, unificarea in gand a milioane de minti, afectase functionarea aleatorie a dispozitivelor respective, organizand datele emise si transformand haosul in ordine.

Socanta, aceasta descoperire sublinia, se pare, credinta anticilor intr-o „*constiinta cosmica*” - o vasta contopire a intentiilor umane, capabila sa interactioneze cu materia. Recent, studiile efectuate in domeniul meditatiei si rugaciunii in masa produsesera rezultate similare in privinta generatoarelor de evenimente aleatorii, sustinand afirmatia potrivit careia *constiinta umana* asa cum o descriesera Lynne McTaggart, autoarea unor carti din domeniul noeticii, este ceva din afara corpului material... o energie inalt ordonata capabila sa transforme lumea fizica. Katherine fusese fascinata de una dintre lucrarile lui McTaggart, *The Intention Experiment*⁴, si de studiul global, desfasurat pe web - theintentionexperiment.com - , menit sa descopere modul in care intentia umana poate afecta lumea fizica. Interesul lui Katherine fusese starnit deopotriva de alte cateva texte similare de data recenta.

De pe aceste baze, cercetarile ei avansasera considerabil, demonstrand ca „*gandul focalizat*” poate afecta efectiv *orice*: ritmul de crestere a plantelor, directia in care inoata pestii intr-un acvariu, modalitatea in care se divid celulele intr-o cultura de laborator, sincronizarea sistemelor automate separate si reactiile chimice din corpul omenesc. Chiar si structura cristalina a unui solid recent format putea fi afectata de mintea umana. Katherine crease splendide cristale simetrice de gheata focalizand ganduri de iubire asupra unui vas in care apa era pusa la inghetat. Oricat de incredibil parea, si reversul medaliei era la fel de adevarat: cand trimiteti asupra apei ganduri negative, aceasta ingheata formand cristale haotice, in forme frante.

Gandul uman poate transforma la propriu lumea fizica.

Pe masura ce experimentele ei luasera un aspect mai indraznet, rezultatele obtinute devenisera tot mai rasunatoare. Munca ei in acest laborator demonstrase fara putinta de tagada ca „efectul mintii asupra materiei” nu era doar un soi de mantra New Age. Mintea chiar are capacitatea de a transforma fizicul, materia insasi, si - mai important - are puterea de a incuraja

² The Institute of Noetic Sciences (IONS).

³ Princeton Anomalies Research Lab (PEAR).

⁴ Experimentul Intentional.

lumea fizica sa evolueze intr-o anumita directie.

Suntem stapanii propriului univers.

La nivel subatomic, Katherine aratase ca particulele de materie in sine intrau sau ieseau din existenta exclusiv pe baza *intentiei* ei de a le observa. Intr-un anumit sens, dorinta ei de a vedea o particula... ducea la manifestarea in plan fizic a respectivei particule. Heisenberg sugerase acest lucru cu decenii in urma, iar acum el devenise principiul fundamental al noeticii. Sau, pentru a o cita pe Lynne McTaggart: „Constiinta vie este, intr-un fel, influenta care transforma o posibilitate in ceva concret, *real*. Ingredientul esential in crearea propriului nostru univers este constiinta care il observa”.

Cel mai uluitor aspect al activitatii lui Katherine fusese insa ideea ca abilitatea de a afecta lumea fizica prin intermediul mintii poate fi *sporita* prin exercitiu. Altfel spus, intentia era o capacitate ce putea fi dobandita prin invatare. La fel ca meditatia, controlul adevaratei puteri mentale necesita practica. Si, mai important, unii oameni sunt din nastere mai dotati in acest sens decat altii. Iar in decursul istoriei existasera cativa care devenisera veritabili maestri.

„Aceasta este veriga lipsa dintre stiinta moderna si misticismul antic.”

Katherine invatase aceste lucruri de la fratele ei, iar acum, cand gandurile ii zburau mereu la el, simtea o profunda ingrijorare. Se duse in biblioteca laboratorului si arunca o privire inapoi. Nimeni.

In micuta incapere ce servea drept biblioteca se gaseau doua scaune cu spatar reglabil, o masa de lemn, doua lampadare si un perete imbracat in rafturi de mahon pe care se aflau cam cinci sute de carti. Katherine si Peter isi adunasera aici lucrarile lor preferate, din cele mai variate domenii, de la fizica particulelor, la misticismul antic. Colectia lor de volume era caracterizata de o fuziune eclecticica a noului cu vechiul... a stiintei de ultima ora cu istoria. Printre preferatele lui Katherine se numarau lucrari precum *Quantum Consciousness*, *The New Physics* sau *Principles of Neural Science*. Favoritele lui Peter erau carti mai vechi, cu titluri ezoterice, precum *Kybalion* sau *The Dancing Wu Li Masters*⁵, si o traducere a tablitelor sumeriene de la British Museum.

„Cheia viitorului nostru stiintific, spunea adesea fratele ei, este ascunsa in trecutul nostru.” Dupa o viata intreaga de studii in domeniul istoriei, al stiintei si al misticismului, Peter fusese primul care o incurajase sa-si completeze educatia universitara de ordin stiintific cu o intelegere a filozofiei ermetice timpurii. Avea numai nouasprezece ani atunci cand Peter ii trezise interesul pentru conexiunea dintre stiinta moderna si misticismul antic.

- la spune-mi, Kate, ii ceruse el cand ea venise acasa in vacanta, in primul an la Yale, ce mai citesc azi bobocii in domeniul fizicii teoretice?

In biblioteca intesata de volume a familiei, Katherine ii recitase lista de lecturi obligatorii.

- Impresionant! exclamase fratele ei. Einstein, Bohr si Hawking sunt genii ale lumii moderne. Dar citesti si ceva mai vechi?

Katherine se scarpinase in cap.

- Adica... Newton? El zambise.

- Mai vechi!

La varsta de douazeci si sapte de ani, Peter isi croise deja un renume in mediile academice, iar sora lui incepuse sa agreeze acest tip de antrenament intelectual jucaus.

⁵ Constiinta cuantica, de Stephen Wolinsky, Fizica Noua, de Paul Davies, Principiile stiintelor neuronale, de Eric Kandel, James Schwartz, Thomas Jessell; nici una dintre aceste lucrari nu a fost tradusa inca in limba romana. (n.tr.)

„*Mai vechi decat Newton?*” se intrebase ea, venindu-i in minte nume ca Ptolemeu, Pitagora si Hermes Trismegistus. „*Dar nimeni nu mai citeste asa ceva!*”

Fratele ei isi plimba un deget in lungul unui sir de volume vechi, cu copertele din piele crapata.

- Cunostintele stiintifice ale anticilor erau incredibile... Fizica moderna abia *acum* incepe sa le inteleaga.

- Peter, mi-ai spus deja ca egiptenii cunosteau parghiile si scripetii mult inainte de epoca lui Newton, si ca primii alchimisti aveau cunostinte demne de chimia moderna, dar... si ce daca? Fizica de *azi* lucreaza cu idei si concepte inimaginabile pentru antici.

- Precum?

- Pai... precum *teoria inseparabilitatii cuantice*⁶, de pilda! Cercetarile in domeniul subatomic demonstrasera indubitabil ca intreaga materie este interconectata... intrepatrinsa intr-o „tesatura” unificata, un fel de uniune universala.

- Vrei sa spui, reluse Katherine, ca anticii discutau intre ei despre *teoria inseparabilitatii cuantice*?

- Categorical! replicase Peter, dandu-si la o parte suvitele negre de par ce-i intrau in ochi. Conceptul de inseparabilitate era principiul de baza a credintelor umane de la inceputuri, iar numele lui sunt la fel de vechi precum istoria insasi... Dharmakaya, Tao, Brahman... De fapt, cele ma vechi nazuinte spirituale ale omului erau acelea de a-si sesiza propria inseparabilitate, propria interconectare cu tot ce exista in jurul lui. Omul si-a dorit dintotdeauna sa devina „una” cu universul... sa atinga starea de reunificare si de armonizare. Chiar si azi, continuase fratele ei ridicand din sprancene, evreii si crestinii nazuiesc la acea reconciliere a omului cu Dumnezeu, desi multi dintre ei au uitat ca de fapt cauta reunificarea.

Katherine oftase; uitase cat de greu era sa discuti in contradictoriu cu cineva atat de familiarizat cu istoria.

- Bun, reluse ea, dar tu vorbești despre generalitati, pe cand eu ma refer la chestiuni *concrete* din fizica.

- Atunci, *hai s-o luam concret*.

Ochii lui o atinteau provocator.

- Bine. Ce zici de ceva simplu, precum *polaritatea* - echilibrul pozitiv-negativ al domeniului subatomic? Nu ma indoiesc ca anticii nu intelegeau...

- Stai un picut! ii ceruse fratele ei, apoi luase din biblioteca un tom prafuit si-l trantise zgomotos pe masa. Polaritatea moderna nu e altceva decat „lumea duala” descrisa de Krishna aici, in Bhagavad Gita, cu mai bine de doua mii de ani in urma. Alte zece carti de pe raftul asta, printre care si *Kybalion*, se refer la sisteme binare si la forte cu caracter opus din natura.

Katherine era sceptica.

- Bun, dar daca vorbim despre descoperirile moderne din fizica *subatomica*... despre principiul incertitudinii al lui Heisenberg, spre exemplu...

- Atunci, trebuie sa ne uitam *aici*, o intrerupsese Peter, apropiindu-se iar de raftul cu carti si alegand un alt volum, pe care il aseza pe masa, deasupra celui dintai. Upanisadele, textele sacre ale hindusilor. Heisenberg si Schrodinger *au studiat* acest text si au recunoscut ca, datorita lui, si-au putut formula unele dintre teoriile enuntate.

⁶ Quantum entanglement, termen preluat uneori in romana ca atare din limba engleza - entanglement cuantic; desemneaza fenomenul in care starile cuantice ale unor obiecte sunt cuplate. (n.tr.)

Schimbul de replici durase astfel cateva minute, timp in care teancul de carti de pe masa crescuse tot mai mult. In cele din urma, Katherine ridicase mainile in semn de frustrare.

- Bine! Am inteles ce vrei sa spui, dar eu vreau sa studiez fizica *teoretica* de ultima ora. Viitorul stiintei! Ma indoiesc ca Vyasa ori Krishna au prea multe de spus despre teoria superstringurilor si despre modelele cosmologice multidimensionale.

- Ai dreptate. Nu au, raspunsese fratele ei, dupa care tacuse cateva clipe, cu un zambet intiparit pe buze. Vorbesti despre teoria superstringurilor... Atunci, vorbesti despre *acest* volum, adaugase el, ducandu-se din nou la biblioteca, luand un alt tom greu, legat in piele, pe care il puse deasupra teancului deja format. O traducere din secolul al XIII-lea a originalului din aramaica.

- Teoria superstringurilor in secolul al XIII-lea?! Katherine n-avea de gand sa se lase dusa de nas. Las-o-ncolo!

Teoria superstringurilor era un model cosmologic de data foarte recenta. Bazat pe ultimele observatii stiintifice, sugera ca universul multidimensional nu era format din *trei*, ci din zece dimensiuni, toate interactionand intre ele aidoma unor corzi in vibratie, precum o vioara.

Katherine ramasese in asteptare, rastimp in care fratele ei deschisese cartea, cautase pe pagina ornamentata a tablei de materii si apoi rasfoiwa pana la un pasaj aflat undeva spre inceput.

- Citeste asta, ii spusese el, aratandu-i o pagina decolorata, cu text si cu diagrame.

Katherine se conformase si studiasa pagina. Traducerea era in engleza veche, greu de citit, dar, spre consternarea ei, atat textul, cat si diagramele descriau exact acelasi univers pe care il conturase teoria moderna a superstringurilor: un univers cu zece dimensiuni, constituit din corzi - sau stringuri - in rezonanta. Pe cand citea, la un moment dat tresari, uimita.

- Dumnezeule, descrie chiar si faptul ca sase dintre dimensiuni sun interconectate, actionand ca una singura?! exclamase ea, facand un pas inapoi. Ce carte e asta?

Fratele ei zambise larg.

- Una pe care sper c-o vei citi intr-o buna zi.

Apoi rasfoise inapoi pana la pagina de titlu, unde statea scris, cu litere ornate: *Zoharul complet*.

Desi nu-l citise, Katherine stia ca *Zoharul* era textul fundamental a misticismului iudaic timpuriu, considerat odinioara atat de puternic, incat era rezervat doar celor mai invatati dintre rabini.

- Vrei sa spui ca misticii din Antichitate *stiau* ca universul este format din zece dimensiuni?

- Exact! Peter ii aratase inspre ilustratia de pe pagina, infatisand zece cercuri interconectate, numite sefirot, si-i explicase: Termenii folositi sunt desigur, ezoterici, dar fizica e foarte avansata.

Katherine nu stiuse ce sa raspunda.

- Dar... atunci de ce nu sunt cartile astea studiate de mai multi oameni? Fratele ei zambise iarasi.

- *Vor fi*.

- Nu inteleg.

- Katherine, ne-am nascut intr-o epoca minunata. Schimbarea este iminenta. Fiinta umana se afla in pragul unei noi ere, cand isi va intoarce iar privirile spre natura si spre ceea ce a fost... spre ideile din carti precum *Zoharul*

si alte texte stravechi din lumea intreaga. Adevarurile semnificative isi au propria forta gravitationala si, in cele din urma, atrag oamenii spre ele. Va veni o zi in care stiinta moderna va incepe sa studieze cu atentie intelegciunea anticilor. Acea va fi ziua in care omenirea va incepe sa afle raspunsurile la marile intrebari ale vietii inca neelucidate.

In aceeasi seara, Katherine incepuse sa citeasca textele stravechi recomandate de fratele ei si, in scurt timp, isi daduse seama ca Peter avea dreptate. *Anticii detineau cunostinte stiintifice profunde.* In realitate, stiinta actuala nu facea descoperiri, ci mai degraba „redescoperiri”. Parea ca, odinioara, omenirea intelesese adevarata natura a universului, numai ca se departase de ea... si o uitase.

Fizica moderna ne poate ajuta sa ne amintim! Aceasta nazuinta devenise misiunea ei in viata: aceea de a utiliza stiinta avansata pentru a redescoperi intelegciunea pierduta a anticilor. Si nu numai fiorul academic ii conferea o motivatie; dincolo de acesta se afla convingerea ca lumea are nevoie sa inteleaga asemenea lucruri... astazi mai mult decat oricand.

In partea din spate a laboratorului, Katherine vazu halatul alb al lui Peter in cuier, alaturi de al ei. Din reflex, isi scoase telefonul ca sa-si verifice mesajele. Nimic. O voce ii rasuna in amintire: „*Lucrul despre care fratele tau crede ca este ascuns in Washington... poate fi gasit. Uneori, o legenda care rezista peste veacuri... rezista cu un motiv.*”

- Nu! rosti Katherine rasunator. Nu poate fi adevarat!
Uneori o legenda era doar atat, o legenda.

16

Capitanul Trent Anderson reveni valvartej in Rotonda, infuriat de esecul echipei de securitate pe care o conducea. Unul dintre oamenii sai tocmai gasise o esarfa si o jacheta din rezervele armatei intr-o nisa, in apropiere de iesirea estica.

„*Nenorocitul a iesit de aici bine mersi!*”

Trimisese deja echipe care sa analizeze inregistrarile video din exterior, dar, pana cand aveau sa gaseasca ele ceva, tipul ar fi ajuns departe.

Acum, intrand in Rotonda pentru a vedea ce se mai intamplase, constata ca situatia era tinuta sub control, pe cat posibil. Toate cele patru intrari in sala fusesera blocate prin cea mai putin batatoare la ochi metoda de control al multimilor de care dispunea Securitatea: un cordon de catifea, un paznic care-si cerea scuze si un carton pe care scria „**SALA TEMPORAR INCHISA PENTRU CURATENIE**”. Martorii, vreo zece persoane, erau stransi intr-un colt, unde ofiterii le luau telefoanele mobile si camerele foto sau video; ultimul lucru de care avea Anderson nevoie acum era ca unul dintre ei sa trimita o fotografie la CNN.

Unul dintre martorii retinuti, un barbat inalt si brunet, intr-un sacou din tweed, incerca sa se desprinda de grup ca sa-i poata vorbi capitanului. Omul era prins intr-o discutie infierbantata cu paznicii.

- Vorbesc eu cu el imediat! striga Anderson catre oamenii sai. Deocamdata va rog sa-i retineti pe toti in holul principal, pana cand rezolvam problema!

Apoi se intoarse sa priveasca mana retezata, care statea in pozitie verticala in mijlocul salii. „*Pentru numele lui Dumnezeu!*” In cei cincisprezece ani de cand asigura securitatea Capitolului, vazuse multe lucruri bizare insa nici unul precum acesta de azi.

„Legistii ar face bine sa vina mai repede si sa ia chestia asta din cladirea mea.”

Anderson se mai apropie putin, privind incheietura insangerata, infipta pe un suport de lemn pentru a putea sta dreapta. „*Lemn si carne*, isi spuse el. *Invizibile pentru detectoarele de metale*.” Singura piesa de metal era un inel mare din aur, despre care capitanul banuia ca fie fusese controlat cu detectorul mobil, fie suspectul intrase cu el pe degetul sau si apoi il trecuse pe mana retezata.

Anderson se lasa pe vine pentru a examina mana. Parea sa fi apartinut unui barbat de circa 60 de ani. Inelul avea un fel de pecete ornata, cu o pasare cu doua capete si numarul 33. Simbolurile nu-i spuneau nimic Dar privirea ii fu atrasa de micile tatuaje de pe varfurile aratatorului si degetului mare.

„*Un spectacol de nebuni!*”

- Capitane! Unul dintre ofiteri se apropie in fuga, intinzandu-i un telefon mobil. Apel personal pentru dumneavoastra. Tocmai l-am primit de la centrul de securitate.

Anderson il privi de parca omul si-ar fi pierdut mintile.

- Sunt ocupat acum, marai el.

Ofiterul era palid la fata. Acoperi microfonul telefonului cu palma si sopti:

- E CIA.

Anderson facu o grimasa. „*CIA a aflat deja despre treaba asta?!*”

- E responsabilul lor cu securitatea, mai spuse omul.

Capitanul incremeni. „*La naiba!*” Arunca o privire nesigura catre telefonul din mana ofiterului.

In vastul ocean al serviciilor secrete din Washington, Departamentul pentru Securitate de la CIA era un fel de triumphi al Bermudelor: o zona misterioasa si periculoasa, de care toti cei care stiau cite ceva despre ea se fereau ori de cate ori aveau posibilitatea. Avand, se pare, un mandat auto-distructiv, DS fusese infiintat de CIA cu un singur scop: acela de a spiona insasi Agenda. Precum un Birou al Afacerilor Interne cu puteri depline, departamentul monitoriza comportamentul tuturor angajatilor CIA, pentru a detecta fapte reprobabile cum ar fi insusirea unor fonduri, vanzarea de secrete, furtul de tehnologii clasificate si utilizarea tacticilor ilegale de tortura, spre a numi doar cateva.

„*Ei ii spioneaza pe spionii Americii.*”

Beneficiind de carte blanche in toate chestiunile de securitate nationala, DS avea un brat lung si puternic. Lui Anderson nu-i trecea prin minte de ce ar fi ei interesati de incidentul de la Capitoliu si nici cum aflasera atat de repede. Pe de alta parte, se spunea ca DS avea ochi pretutindeni. N-ar fi fost exclus ca departamentul sa primeasca in mod direct inregistrarile camerelor video de securitate de la Capitoliu. Incidentul nu se incadra in atributiile Departamentului pentru Securitate, insa ar fi fost o coincidenta prea mare ca apelul sa vizeze o alta problema decat prezenta mainii retezate.

- Domnule? Ofiterul tine telefonul in mana intinsa, de parca ar fi fost un cartof fierbinte. Trebuie sa preluati apelul imediat. Este... Omul facu o pauza, dupa care rosti neauzit doua silabe: SA-TO.

Anderson se incrunta la subalternul sau. „*Cred ca ma iei peste picior!*” Palmele incepusera sa-i transpire. „*Sato se ocupa de asta personal?*”

Seful Departamentului pentru Securitate, directorul Inoue Sato, era o veritabila legenda in comunitatea serviciilor secrete. Nascut intre zidurile unui lagar japonez din Manzanar, California, dupa atacul de la Pearl Harbor, Sato era un supravietuitor dur, care nu uitase niciodata ororile razboiului si nici riscurile

unui spionaj militar deficitar. Acum, odata ajuns pe una dintre cele mai secrete si mai puternice pozitii din cadrul spionajului american, se dovedea un patriot inflexibil, precum si un dusman cumplit al tuturor celor care i se opuneau. Rareori vazut, dar temut de toata lumea, directorul DS strabatea apele adanci ale CIA aidoma leviatanului care iese la suprafata doar pentru a-si devora prada.

Anderson il intalnise pe directorul Sato o singura data, iar amintirea acelor ochi negri si reci era de ajuns pentru a aprecia din plin faptul ca discutia de acum urma sa o poarte la telefon. Lua mobilul si-l duse la ureche.

- Buna seara, director Sato, spuse el cu cea mai prietenoasa voce posibila. Sunt capitanul Anderson. Cum va pot...

- Exista in cladirea de care te ocupi un barbat cu care trebuie sa vorbesc fara intarziere.

Glasul directorului DS era inconfundabil, avand sonoritatea grohotisului frecat sub bocanci. O operatie impusa de un cancer la gat lasase in urma o cicatrice respingatoare si o intonatie pe masura.

- Vreau sa mi-l gasesti imediat, continua Sato.

„Asta-i tot? Vrei doar sa caut pe cineva?” Brusca, in Anderson se aprinse speranta ca apelul nu avea legatura cu cele intamplate in Rotonda potrivirea fiind doar o coincidenta.

- Pe cine cautati?

- Il cheama Robert Langdon. Cred ca este chiar acum in cladirea dumitale.

„Langdon?” Numele i se parea vag cunoscut, insa. Anderson nu stia de unde sa-l ia. Incepu sa se intrebe daca nu cumva Sato aflase despre mana.

- Eu ma aflu in Rotonda acum, spuse el in telefon, si avem aici niste turisti... Asteptati un moment. Luand mobilul de la ureche, striga catre grupul strans intr-un colt: Oameni buni, este aici cineva pe nume Langdon?

Dupa o clipa de tacere, un glas profund rasuna din mijlocul turistilor:

- Da. Eu sunt Robert Langdon.

„Sato stie totul.” Anderson se ridica pe varfuri, incercand sa vada cine vorbise. Acelasi barbat care incercase sa-l abordeze putin mai devreme iesi din grupul de turisti. Parea tulburat... insa figura lui ii era oarecum familiara. Capitanul duse iar telefonul la ureche.

- Da, domnul Langdon este aici.

- Da-mi-l! ceru Sato sec.

Anderson rasufla usurat. „Mai bine el, decat eu.”

- Imediat.

Il facu semn lui Langdon sa se apropie. Un moment mai tarziu, isi dadu seama de ce numele lui i se paruse cunoscut. „Tocmai am citit un articol despre tipul asta. Dar ce naiba cauta el aici?”

In ciuda constitutiei atletice si a inaltimii de peste un metru si optzeci in infatisarea lui Robert Langdon nu se intrezarea nimic din aerul dur si inghetat care ar fi fost de asteptat la un om devenit celebru pentru ca supravietuise unei explozii la Vatican si unei curse nebune prin Paris „Tipul asta i-a scapat politiei pariziene printre degete... fugind in mocasini?!” Lui ii parea mai degraba genul de om pe care il vezi la gura focului in vreo biblioteca universitara, citind Dostoievski.

- Domnule Langdon, spuse el, facand cativa pasi spre a-i iesi in intampinare. Sunt capitanul Anderson. Ma ocup de securitatea de aici. Suntet cautat la telefon.

- Eu?!

Ochii albastri ai lui Langdon aveau o privire nesigura si ingrijorata
Capitanul ii intinse telefonul mobil.

- De la Departamentul pentru Securitate al CIA.

- N-am auzit de el.

Anderson afisa un zambet sinistru.

- Ei bine, domnule, *el* a auzit de *dumneavoastra*. Langdon lua telefonul.

- Da?

- Robert Langdon? rasuna glasul aspru al lui Sato, atat de tare, incat il auzi pana si Anderson.

- Da.

Capitanul se apropie pentru a distinge mai usor cuvintele.

- Sunt directorul Inoue Sato, domnule Langdon. Ma confrunt cu o criza si cred ca dumneavoastra deineti informatii care imi pot fi de ajutor.

Pe chipul lui Langdon se ivi o expresie plina de speranta.

- Are legatura cu Peter Solomon? Stiti cumva unde este? „*Peter Solomon?*” Anderson se simtea complet pe dinafara.

- Domnule profesor, se auzi iar vocea lui Sato la telefon, deocamdata eu pun intrebarile aici.

- Peter Solomon are probleme foarte mari! exclama. Langdon. Un nebun a...

- Scuzati-ma! ii taie Sato vorba.

Capitanul se crispa. „*Miscare gresita!*” Sa-l intrerupi pe un oficial CIA de rang inalt era o greseala pe care numai un civil o putea face. „*Credeam ca Langdon e mai destept.*”

- Ascultati-ma cu atentie, tocmai spunea Sato. In timp ce noi vorbim, natiunea americana se confrunta cu o criza. Am fost instiintat ca detineti informatii care ma pot ajuta s-o rezolv. Va intreb inca o data: Ce informatii aveti?

Langdon avea o mina descumpanita.

- Domnule director, nu am idee despre ce vorbiti, raspunse el. Eu nu vreau decat sa-l gasesc pe Peter si...

- Nu aveti idee?

Anderson il vazuu pe Langdon infuriindu-se. Vocea lui capata un ton mai agresiv.

- Nu, domnule! Nu am nici cea mai vaga idee!

Anderson se crispa din nou. „*Gresit, gresit, gresit!*” Robert Langdon comisese o foarte grava eroare in raporturile lui cu directorul Sato. Deodata insa, isi dadu seama ca era deja prea tarziu pentru asemenea considerente. Spre uimirea lui, directorul Sato aparuse in celalalt capat al Rotondei si se apropia acum cu pasi repezi, prin spatele grupului.

„*Sato era in cladire!*” Capitanul isi tinu respiratia si se pregati pentru impact. „*Langdon habar n-are ce-l asteapta!*”

Directorul inainta spre ei cu telefonul la ureche, cu ochii ca doua raze laser, fixati in ceafa lui Langdon.

Robert Langdon tinea intre degetele inclestate telefonul mobil al capitanului de politie, tot mai iritat de insistentele directorului DS.

- Imi pare rau, domnule, spuse el sec, dar nu pot sa va citesc gandurile. Ce doriti de la mine?

- Ce doresc de la dumneata? rasuna glasul harait al directorului Sato cavernos si ragusit ca vocea unui muribund care suferea de laringita.

In aceeasi clipa, Langdon simti o bataie usoara pe umar. Se intoarse si privirea ii cazu... pe figura unei japoneze scunde si firave. Femeia avea o

expresie furibunda, tenul patat, parul rar, dintii ingalbeniti de tutun si o cicatrice urata, care ii marca gatul de-a latul. Tinea un telefon la ureche si, atunci cand buzele i se miscara, Langdon auzi in difuzorul celularului vocea ragusita, deja familiara.

- Ce vreau de la dumneata, domnule profesor? Cu calm, femeia inchise telefonul si se incrunta la el. Pentru inceput, sa nu-mi mai spui „domnule”.

Langdon se holba la ea, siderat.

- Doamna... imi cer scuze! Legatura era proasta si...

- Ba legatura era foarte buna, domnule profesor, replica ea. Iar eu am un nivel de toleranta la abureala extrem de scazut.

17

Directorul Inoue Sato era o faptura de temut: un uragan de femeie, de nici un metru si jumătate înaltime. Era slaba, numai piele si os, cu trasaturi aspre si o afectiune dermatologica numita vitiligo, din cauza careia tenul ei avea aspectul patat al granitului neslefuit pe care crescusera petice de licheni. Costumul albastru cu pantalon spanzura ca un sac pe trupul ei cioturos, bluza cu anchior neincercand sa ascunda cicatricea de la gat. Colegii ei remarcasera ca singura concesie pe care Inoue Sato parea s-o face vanitatii feminine tinea de tentativa de a-si pensa mustata, de altfel, considerabila.

De mai bine de un deceniu, Sato conducea Departamentul pentru Securitate al CIA. Avea un coeficient de inteligenta care aproape ca sarea din grila si instincte de o precizie uluitoare - combinatie ce ii conferea o incredere in propriile forte capabila sa le inghete sangele in vene celor care nu puteau face imposibilul. Nici macar diagnosticul de cancer laringian in faza terminala n-o doborase de pe picioare. Lupta cu boala o costase o luna de absenta de la munca, jumătate din corzile vocale si o treime din greutatea corporala, insa, dupa toate acestea, Sato revenise la birou ca si cand nimic nu s-ar fi intamplat. Directorul parea a fi indestructibil.

Robert Langdon banuia ca nu era prima persoana care o confundase la telefon cu un barbat; Sato il fixa in continuare cu ochii ei negri, stralucitori.

- Scuzele mele inca o data, doamna! Inca ma stradui sa-mi vin in fire; omul care pretinde ca il tine prizonier pe Peter Solomon m-a ademenit aici in seara asta, spuse Langdon si scoase faxul din buzunar. Iata ce mi-a trimis mai devreme. Am notat numarul avionului asteptat in Detroit, asa ca poate sunati dumneavoastra la Autoritatea Aeronautica Federala si identificati...

Sato insfaca hartia cu mana ei micuta si o indesa in buzunar fara a o citi.

- Domnule profesor, eu conduc aceasta investigate, si, pana cand nu veti incepe sa-mi spuneti ceea ce doresc sa aflu, va sugerez sa nu mai vorbiti decat daca sunteti intrebat. Apoi se rasuci catre Anderson. Capitane, continua ea, apropiindu-se cam prea mult de el si fixandu-l cu ochii sai negri, vrei sa-mi explici ce mama naibii se petrece aici? Agentul de securitate de la intrarea estica mi-a spus ca ati gasit pe jos o mana de om. Asa este?

Anderson se trase un pas intr-o parte, lasand sa se vada obiectul din centrul salii.

- Da, doamna, cu numai cateva minute in urma.

Sato privi mana de parca n-ar fi fost decat o zdreanta ratacita acolo.

- Si totusi, nu mi-ai pomenit nimic despre asta cand am vorbit la telefon.

- Am... am crezut ca stiti.

- Nu ma minti!

Anderson simti ca se topeste pe picioare sub privirea femeii, insa glasul ii

ramase ferm.

- Doamna, situatia este sub control.
- Ma indoiesc, replica ea, la fel de ferm.
- Legistii sunt pe drum. Cel care a asezat mana acolo trebuie sa fi lasat

amprente.

Sato arbora o cautatura sceptica.

- Imi inchipui ca un individ suficient de inteligent pentru a trece de sistemul vostru de securitate avand asupra lui o mana de om nu e atat de prost incat sa lase amprente.

- Poate ca da, insa eu am datoria sa investighez.

- Ei bine, din acest moment considera-te eliberat de respectiva responsabilitate. Preiau eu!

Anderson se imbatosa.

- Ma tem ca situatia nu e tocmai de domeniul DS, am dreptate?

- *In nici un caz.* E o problema de securitate nationala.

„*Mana lui Peter?* se mira Langdon, urmarind dialogul ca in transa. „*Securitate nationala?!*” Era limpede, Sato avea alte obiective decat gasirea lui Peter; directorul DS parea picat aici dintr-un cu totul alt scenariu.

Anderson parea si el la fel de nedumerit.

- Securitate nationala? Cu tot respectul, doamna...

- Ultima data cand am verificat, il intrerupse ea, aveai o functie mai mica decat a mea. Iti sugerez sa procedezi exact asa cum iti spun, si fara nici o intrebare.

Anderson incuviinta din cap si inghiti nodul ce i se pusese in gat.

- Dar n-ar trebui sa amprentam macar degetele, ca sa confirmam ca mana ii apartine intr-adevar lui Peter Solomon?

- Confirm eu, interveni Langdon. Recunosc inelul... si mana. Tatuajele, relua el dupa un scurt moment de tacere, sunt insa noi. I le-a facut cineva recent.

- Poftim? Sato parea descumpanita pentru prima data de cand sosise in Rotonda. *Mana e tatuata?*

Langdon incuviinta.

- Pe degetul mare are o coroana, iar pe aratator, o stea.

Sato scoase o pereche de ochelari si se apropie de mana, dandu-i roata aidoma unui rechin.

- Si, adauga Langdon, desi celelalte trei degete nu se vad, sunt sigur ca si ele au tatuaje pe varfuri.

Inoue Sato parea interesata de remarcile lui, asa ca facu semn spre Anderson.

- Capitane, poti sa te uiti la celelalte trei degete?

Anderson se lasa pe vine langa mana, avand grija sa n-o atinga. Lipindu-si obrazul de pardoseala, privi varfurile degetelor inclestate.

- Are dreptate, doamna! Toate degetele au tatuaje pe varfuri, desi nu pot sa vad ce repre...

- Un soare, un felinar si o cheie, il intrerupse Langdon.

Sato se intoarse spre profesor, masurandu-l din ochi.

- Si de unde stii dumneata acest lucru? Langdon ii sustinu privirea.

- Imaginea mainii umane astfel marcate pe varfurile degetelor este o reprezentare simbolica foarte veche. E numita „*Mana Misterelor*”.

Anderson se ridica brusc.

- Chestia asta are un *nume*? Langdon incuviinta.

- Este una dintre cele mai tainice figuri din lumea antica.

- Atunci, interveni Sato, privindu-l piezis, pot sa intreb ce mama naibii cauta aici, in mijlocul Capitoliului?

Langdon isi dorea sa se trezeasca din acel cosmar.

- In mod traditional, doamna, era folosita ca o invitatie.

- O invitatie... la ce? intreba Sato privind simbolurile de pe mana retezata a prietenului sau, Langdon raspunse:

- De secole, Mana Misterelor a constituit un fel de chemare mistica. In esenta, este o invitatie la impartasirea unei cunoasteri secrete... stiute doar de o elita restransa.

Sato isi incrucisa bratele la piept si continua sa-l fixeze cu ochii ei negri ca smoala.

- Ei bine, profesore, pentru cineva care pretinde ca habar nu are de ce se afla aici, deocamdata te descurci destul de bine.

18

Katherine Solomon imbraca halatul alb si isi incepu ritualul ce-i insotea sosirea in fiecare zi - „turele”, asa cum le numea fratele ei.

Precum un parinte nelinistit care-si controleaza pruncul adormit, deschise usa si arunca o privire in camera tehnica. Celula pe baza de hidrogen functiona fara probleme, rezervoarele suplimentare fiind depozitate in siguranta pe rafturile lor.

Katherine trecu mai departe, la sala de stocare a datelor. Ca intotdeauna, cele doua unitati holografice de rezerva bazaiau slab in incaperea lor cu temperatura controlata. „*Toate cercetarile mele*”, isi spuse ea, privind prin sticla incasabila, groasa de trei degete. Spre deosebire de inaintasele lor mari cat niste combine frigorifice, dispozitivele de stocare holografica a datelor pareau mai degraba doua boxe audio elegante, fiecare pe cate un pedestal cilindric.

Ambele dispozitive holografice erau sincronizate si identice, constituind unitati de depozitare ce asigurau copii de rezerva ale tuturor informatiilor legate de cercetarile ei. Majoritatea protocoalelor de stocare suplimentara propuneau un al doilea sistem de *rezerva*, tinut intr-un al sediu, pentru eventualitatea unui cutremur, a unui incendiu sau a jafului dar, impreuna cu fratele ei, Katherine hotarise ca pastrarea secretului era esentiala; odata ce datele ar fi parasit cladirea si ar fi fost stocate pe un alt server, nimeni nu putea garanta ca aveau sa ramana secrete.

Multumita ca totul era in regula, se intoarse si porni inapoi pe culoar. Cand sa o apuce pe dupa colt, observa ceva neasteptat in partea opusa laboratorului. „*Ce naiba?*” O licarire palida se reflecta in echipamentele de lucru. Se grabi intr-acolo, sa arunce o privire, si constata, uimita, ca lumina razbatea din spatele peretelui de plexiglas al camerei de control.

„*E aici!*” Katherine traversa in fuga laboratorul, ajunse in dreptul usii camerei de control si o deschise, navalind inaintea.

- Peter!

Femeia durdulie asezata la terminalul din camera de control sari in sus, luata prin surprindere.

- Doamne, Katherine! M-ai speriat!

Trish Dunne, singura persoana, in afara de Katherine si de Peter, care avea acces aici, era analista ei de metasisteme si rareori lucra in weekend. Roscovana de treizeci si sase de ani era un geniu in domeniul prelucrarii

datelor si semnase un angajament de confidentialitate demn de KGB. In seara asta, parea ca analizeaza datele afisate pe ecranul cu plasma din camera de control - un urias monitor extraplant, ce amintea de dotari ale NASA.

- Scuze, adauga Trish, nu stiam ca esti deja aici. Incercam sa termin inainte sa sositii tu si fratele tau.

- Ai vorbit cu el? A intarziat si nu raspunde la telefon. Trish clatina din cap.

- Sunt sigura ca se munceste sa dea de cap iPhone-ului celui nou primit de la tine.

Katherine gusta umorul de calitate al asistentei, iar prezenta ei ii da o idee.

- De fapt, ma bucur ca esti aici in seara asta. M-ai putea ajuta cu ceva daca nu te deranjeaza.

- Orice ar fi, sunt sigura ca ma atrage mai mult decat fotbalul. Katherine trase adanc aer in piept, straduindu-se sa-si puna ordine in ganduri.

- Nu stiu prea bine cum sa-ti explic, dar am auzit mai devreme o poveste neobisnuita...

Trish Dunne nu stia ce poveste auzise Katherine Solomon, dar, in mod cert, o tulburase rau. De trei ori isi daduse parul pe dupa urechi de cand venise, iar ochii ei de obicei senini aveau o privire nelinistita - doua indicii de nervozitate. „*Excelent om de stiinta, jalnic jucator de pocher.*”

- Mie, zise Katherine, povestea mi se pare exact asta: un basm... o veche legenda. Si totusi...

Se intrerupse, asezandu-si iar o suvita de par pe dupa ureche.

- Si totusi? Katherine ofta.

- Si totusi, o sursa de incredere mi-a spus azi ca legenda este adevarata.

- Asa...

„*Oare unde vrea sa ajunga?*”

- Vreau sa vorbesc despre ea cu fratele meu, dar ma gandesc ca, inainte de asta, poate ma ajuti tu sa ma lamuresc putin. As vrea sa stiu daca legenda a mai aparut si altundeva in decursul istoriei.

- Al intregii istorii? Katherine incuviinta.

- Oriunde in lume, in orice limba, in oricare moment al istoriei. „*Ciudata solicitare*, isi spuse Trish, *dar in mod cert fezabila.*” Cu zece ani in urma, asa ceva ar fi fost imposibil. Astazi insa, avand la dispozitie internetul, World Wide Web-ul si transpunerea in format digital a tot mai multor carti si colectii muzeale din lumea intrega, dorinta lui Katherine putea fi indeplinita folosind un motor de cautare relativ simplu, echipat cu o armata de module de traducere si cateva cuvinte-cheie bine alese.

- Nici o problema, spuse ea.

Multe dintre cartile din biblioteca laboratorului contineau fragmente scrise in limbi stravechi, asa ca nu rareori fusese nevoie sa conceapa module de traducere speciale, folosind softul de recunoastere optica a caracterelor, pentru a transpune in engleza texte din diverse limbi. Probabil ca ea era singura specialist in metasiseme care crease module de traducere OCR⁷ in friziana veche sau in akkadiana.

Modulele aveau sa fie de ajutor, dar esentiala in crearea unui motor de cautare eficient era alegerea cuvintelor-cheie corecte. „*Unice, dar nu foarte restrictive.*”

Parand a fi cu un pas inaintea asistentei ei, Katherine asternea deja pe

7 Optical Character Recognition.

hartie posibile cuvinte-cheie. Dupa cateva se opri, se gandii o clipa si apoi mai nota doua, trei.

- Bine, spuse ea atunci cand incheie, intinzandu-i hartia lui Trish. Asistenta citi in graba lista si facu ochii mari. „*Ce soi de legenda trasnita investigheaza oare?*”

- Vrei sa caut toate cuvintele si sintagmele astea?

Unul dintre termenii scrisi de Katherine nici macar nu-i era cunoscut. „*O fi in engleza, cel putin?*”

- Chiar crezi ca-i vom gasi pe toti in acelasi loc? Exact asa cum i-ai scris tu?

- As vrea sa incercam, macar.

Trish ar fi spus ca e *imposibil*, dar „cuvantul cu I” era interzis in acel laborator. Katherine considera ca imposibilitatea reprezenta un cadru mental periculos intr-un domeniu care transforma adesea neadevaruri preconceptuate in realitati confirmate. Trish Dunne se indoia insa ca lista cuvintelor-cheie pe care i-o daduse sefa ei putea fi incadrata in aceasta categoric

- In cat timp putem avea rezultatele? intreba Katherine.

- Dureaza cateva minute sa scriu motorul de cautare si sa-l lansez. Pe urma, poate inca un sfert de ora pentru ca el sa-si faca treaba.

- Atat de putin?

Katherine parea incurajata de raspunsul ei.

Trish incuviinta. Motoarele de cautare traditionale aveau nevoie de o zi intreaga, de obicei, pentru a strabate intregul univers online, a gasi noi documente, a le evalua continutul si a le adauga la baza de date. Ea insa avea de gand sa scrie un altfel de motor.

- Voi concepe un program numit „*delegator*”. Nu e tocmai cuser, dar e rapid. Pe scurt spus, e un program care cere motoarelor de cautare ale altor persoane sa lucreze pentru noi. Majoritatea bazelor de date au o functie de cautare proprie: cele ale bibliotecilor, ale muzeelor, ale universitatilor si ale guvernelor. Asa ca o sa scriu un program care va gasi motoarele lor de cautare, va introduce in ele cuvintele-cheie pe care le dorim noi si le va pune la treaba in folosul nostru. In acest fel, mii de motoare de cautare vor lucra la unison, pentru noi.

Katherine parea impresionata.

- Procesare paralela. „*Un fel de metasistem.*”

- Te chem cand primesc ceva, ii spuse Trish.

- Iti multumesc mult, zise Katherine, batand-o prieteneste pe umar si indreptandu-se apoi spre usa. Ma gasesti in biblioteca.

Trish incepu sa scrie programul. Conceperea unui motor de cautare era o activitate banala, mult sub nivelul ei de pregatire, insa nu-i pasa. Ar fi facut orice pentru Katherine Solomon. Chiar si acum se pomenea uneori intrebându-se cum de avusese norocul sa ajunga aici.

„*Ai strabatut un drum lung, draguto!*”

Cu numai un an in urma, Trish renuntase la postul ei de analist de metasisteme intr-una dintre numeroasele firme marunte aparute in domeniu. In timpul liber, lucra ca programator independent si pusese bazele unui blog specializat - „*Aplicatii viitoare in analiza metasistemelor computationale*” -, desi se indoia ca-l citea cineva. Dar intr-o seara sunase telefonul.

- Trish Dunne? se auzise o voce feminina politicoasa.

- Da. Cine intreaba, va rog?

- Numele meu este Katherine Solomon.

Trish aproape ca lesinase cu telefonul in mana. „*Katherine Solomon?!*”

- Tocmai v-am citit cartea, *Stiinta noetica - o cale moderna spre intelepciunea straveche*, si am scris despre ea pe blogul meu!

- Da, stiu, replicase femeia cu o voce placuta la auz. De aceea te-am sunat.

„Sigur ca da, isi zisese Trish, simtindu-se usor batuta in cap. *Chiar si savantii straluciti folosesc Google.*”

- Blogul tau mi s-a parut interesant. Nu stiam ca modelarea metasistemelor a ajuns atat de departe.

- Ba da, doamna, baiguise Trish, naucita. Modelele de date constituie o tehnologie de ultima ora, cu aplicatii extraordinare.

Vreme de cateva minute, discutasera despre activitatea ei, despre experienta pe care o detinea in analiza, modelarea si predictia fluxurilor masive de date.

- Evident, spusese Trish la un moment dat, cartea dumneavoastra ma depaseste cu mult, dar am inteles suficient din ea pentru a recunoaste zona in care se intersecteaza cu activitatea mea.

- Spuneai pe blog ca, dupa parerea ta, modelarea metasistemelor poate transforma studiul noeticii.

- Categorical, da. Cred ca, gratie metasistemelor, noetica va putea deveni o stiinta adevarata.

- Stiinta adevarata? replicase Katherine, pe un ton ceva mai rece. Spre deosebire de... ce anume?

„Of, la naiba, ce prostii debitez!”

- Aaa, am vrut sa spun doar ca noetica este mai... ezoterica.

- Stai linistita, spusese Katherine izbucnind in ras. Am glumit! Aud des asemenea opinii.

„Nici nu-i de mirare”, isi zisese Trish in sinea ei. Chiar si Institutul pentru Stiinte Noetice din California isi descria domeniul de activitate in termeni absconsi si voalati, definindu-l ca fiind un studiu al „accesului direct si imediat la cunoastere al omului, prin metode ce depasesc simturile obisnuite si capacitatea de rationare”.

Termenul „noetica”, aflase Trish, provenea din grecescul *nous* - in traducere aproximativa „cunoastere interioara” sau „constienta intuitiva”.

- Ma intereseaza activitatea ta in domeniul metasistemelor, ii spusese apoi Katherine, si relevanta ei pentru un proiect la care lucrez acum. Crezi ca am putea sa ne intalnim la un moment dat? Mi-ar placea sa afli ce gandesti.

„Katherine Solomon vrea sa afle ce gandesc eu?!” Era ca si cum Maria Sarapova ar fi vrut sa ia lectii de tenis de la ea.

A doua zi, un Volvo alb oprise in fata casei ei si din masina coborase o femeie supla, cu infatisare atragatoare si purtand blugi. Instantaneu, Trish se simtise marunta, marunta. „Grozav, gemuse ea in sinea sa. *Frumoasa, bogata si subtire! Iar eu ar trebui sa cred ca Dumnezeu e bun cu toata lumea?*” Dar atitudinea prietenoasa si modesta a lui Katherine o ajutase indata sa se simta in largul ei. Trish o invitase sa se aseze pe uriasa veranda din spatele casei, care oferea o priveliste asupra unui domeniu impresionant.

- Ai o casa extraordinara, remarcase Katherine.

- Multumesc! A dat norocul peste mine in colegiu si am obtinut licenta pe un soft pe care il scrisesem.

- Avea legatura cu metasistemele?

- Era un precursor al lor. Dupa 11 septembrie, guvernul intercepta si analiza volume uriase de date - mesaje electronice ale civililor, convorbiri in retelele de telefonie mobila, faxuri, site-uri web -, cautand cuvinte-cheie

asociate cu terorismul. Asa ca am scris un program care le permitea sa proceseze campurile de date intr-un alt mod... obtinand din ele informatii suplimentare. Pe scurt spus, softul meu le-a permis sa ia temperatura Americii.

- Poftim?

Trish izbucnise in ras.

- Da, stiu ca suna aiurea! Vreau sa spun ca programul meu cuantifica starea emotionala a natiunii. Functiona ca un fel de barometru cosmic al constiintei, daca vreti.

Si Trish ii explicase cum, folosind un camp de date derivate din comunicatiile derulate in cuprinsul Americii, puteai evalua starea de spirit a populatiei pe baza „densitatii de aparitie” a anumitor cuvinte-cheie si a unor indicatori emotionali in campul de date. Vremurile mai fericite erau caracterizate de un vocabular mai vesel, iar perioadele stresante - invers. In cazul unui atac terorist, spre exemplu, guvernul putea utiliza campurile de date pentru a masura modificarile survenite in dispozitia sufleteasca a americanilor, putand oferi astfel presedintelui informatii mai utile cu privire la impactul emotional al evenimentului respectiv.

- Fascinant! exclamase Katherine, mangaindu-si barbia. Deci, de fapt, tu examinezi un grup de indivizi... ca si cand ar fi un singur organism.

- Exact. *Un metasistem*. O entitate unica, definita de suma partilor ei. Corpul omenesc, bunaoara, este format din milioane de celule individuale, fiecare cu attribute si cu scopuri diferite, insa functioneaza ca o entitate unitara.

Katherine incuviintase din cap cu entuziasm.

- Ca un stol de pasari sau ca un banc de pesti ce se deplaseaza precum un singur individ. Am putea numi fenomenul „convergenta” sau „inseparabilitate”.

Trish isi daduse seama in acel moment ca oaspetele ei incepuse sa inteleaga potentialul pe care il detineau metasistemele in domeniul ei de activitate, noetica.

- Softul meu, explicase ea in continuare, a fost menit sa permita agentiiilor guvernamentale sa evalueze mai corect si sa reactioneze mai adecvat la crizele survenite pe scara larga: pandemii, tragedii nationale, terorism si asa mai departe. Desigur, reluse ea dupa un scurt moment de gandire, exista intotdeauna riscul de a fi utilizat in alte directii... poate pentru a obtine un fel de instantaneu al starii de spirit a populatiei si a previziona rezultatul unor alegeri la nivel national ori directia de evolutie a pietei bursiere la deschiderea sesiunii de tranzactionare.

- Pare ceva foarte eficient.

- *Guvernul* asa a considerat, replicase Trish, facand un semn spre casa ei impunatoare.

O clipa mai tarziu, Katherine isi intorsese spre ea ochii cenusii.

- Trish, pot sa te intreb despre *dilemele* ridicate de activitatea ta?

- La ce va referiti?

- Ei bine, ai creat un program care poate fi lesne utilizat in scopuri negative. Cei care il detin au acces la informatii cu un potential considerabil, ce nu sunt disponibile oricui. Nu ai avut nici un fel de ezitare atunci cand l-ai conceput? Trish nici nu clipise.

- Nicidecum! Softul meu nu e deloc diferit de... sa zicem... un simulator de zbor. Unii utilizatori il vor folosi pentru antrenamente in vedere; zborurilor de prim ajutor in tari subdezvoltate. Altii vor exersa pe el pilotarea unor avioane de pasageri cu care sa intre in zgarie-nori. Cunoasterea este un instrument si, la fel ca orice alt instrument, impactul ei difera in functie de cel

care o utilizeaza.

Katherine se rezemase de spatarul scaunului, impresionata.

- Atunci, da-mi voie sa-ti pun o intrebare ipotetica.

Trish isi daduse seama ca discutia lor se transformase brusc intr-un interviu pentru o potentiala angajare. Aplecandu-se, Katherine luase de pe jos un fir de nisip si il intinsese spre ea.

- Mi-a trecut prin minte, ii spusese apoi, ca metasistemele tale iti permit sa calculezi greutatea unei plaje intregi... cantarind cate un graunte o data.

- Da, in esenta este adevarat.

- Dupa cum stii, firul acesta de nisip are o *masa*. Una foarte mica, inasa deloc neglijabila.

Trish incuviintase.

- Iar *fiindca* are o masa, exercita o anumita forta gravitacionala. Si e prea slaba pentru a fi sesizata, dar existenta in mod cert.

- Intr-adevar.

- Mai departe, daca luam miliarde si miliarde de graunte de nisip si le lasam sa se atraga intre ele pentru a forma... *luna*, sa zicem... atunci forta lor gravitacionala combinata va fi suficienta pentru a afecta oceanele Terrei si a provoca mareele.

Trish nu stia unde avea sa duca discutia lor, inasa ii placea ceea ce auzea.

- Hai sa ne gandim deci la o ipoteza, continuase Katherine, aruncand firul de nisip. Daca ti-as spune ca un *gand*... o idee care ti se contureaza in minte... are cu adevarat o *masa*? Daca ti-as spune ca *gandul* este de fapt un obiect concret, o entitate masurabila, cu o masa ce poate fi determinata? O *masa* infima, desigur, dar existenta in realitate. Care ar fi implicatiile?

- Ipotetic vorbind? Pai, implicatiile evidente ar fi... Daca gandul are masa, atunci exercita o forta gravitacionala si, prin urmare, poate atrage diverse lucruri spre el.

Katherine zambise.

- Esti isteata! Sa mergem acum mai departe. Ce se intampla daca mai multi oameni se concentreaza asupra aceluiasi gand? Efectul lor s-ar cumula, iar masa combinata a acestui gand ar incepe sa creasca. In consecinta, si forta lui gravitacionala *ar spori*.

- Intr-adevar.

- Ceea ce ar insemna ca... daca suficienti oameni incep sa nutreasca acelasi gand, forta lui gravitacionala devine sesizabila... si exercita o actiune concreta. Altfel spus, poate avea un efect masurabil asupra lumii fizice.

19

Directorul Inoue Sato statea cu bratele incrucisate la piept, atintind o privire sceptica asupra lui Langdon si cantarind in minte cuvintele lui.

- A zis ca vrea sa deschideti un portal antic? Si eu ce ar trebui sa inteleg din treaba asta, domnule profesor?

Langdon ridica din umeri. Iarasi avea o senzatie de greata si se stradui sa nu se uite la mana retezata a prietenului sau.

- Este exact ce mi-a spus el. Un portal antic... ascuns undeva in cladirea aceasta. Iar eu i-am raspuns ca nu cunosc nici un portal.

- Si atunci de ce crede el ca dumneavoastra il puteti gasi?

- Evident, e cu mintile duse.

„A mai spus si ca Peter imi va arata calea.” Langdon isi cobori privirea spre aratatorul intins spre tavan, simtindu-se din nou oripilat de sadicul joc de

cuvinte al rapitorului. „*Peter imi va arata calea.*” Ochii lui deja urmasera directia indicata de aratatorul prietenului sau, spre cupola cladirii. „*Un portal? Acolo sus? E nebun!*”

- Barbatul care mi-a telefonat, ii spuse Langdon lui Sato, este singurul care stia ca vin la Capitoliu in seara asta, asadar cel care v-a informat de prezenta mea aici trebuie sa fie el. Va sugerez...

- Nu va priveste de unde am eu informatia, il intrerupse Sato, cu o voce si mai taioasa. Principala mea prioritate in acest moment este cooperarea cu omul respectiv, si mi s-a spus ca dumneavoastra sunteti *singurul* care ii poate da ceea ce vrea.

- Iar principala mea prioritate este gasirea prietenului meu, riposta Langdon, frustrat.

Sato trase adanc aer in piept; era limpede ca rabdarea i se apropia de sfarsit.

- Daca vrem sa-l gasim pe domnul Solomon, nu avem decat o singura posibilitate, domnule profesor: sa cooperam cu cel care, dupa toate aparentele, stie unde se afla. Iar timpul de care dispunem este limitat, adauga Sato privindu-si ceasul de la mana. Va asigur ca este imperativ sa satisfacem cat mai repede cerintele acestui individ.

- Cum? izbucni Langdon, nevenindu-i sa-si creeze urechilor. Localizand si deschizand un portal antic? Nu exista nici un astfel de portal, doamna! Tipul asta e nebun!

Sato se apropie. Intre cei doi nu mai ramasese decat un pas.

- Daca imi permiteti sa subliniez asta... *nebul* despre care vorbiti a manipulat deja cu ingeniozitate, in aceasta dimineata, doi oameni inteligenti. In meseria mea, adauga Sato dupa ce-si dezlipi privirea din ochii lui Langdon si se intoarse scurt spre Anderson, inveti repede ca linia de demarcatie dintre nebulie si geniu este foarte subtire. Ar fi intelept sa-i aratam individului astuia un anume respect.

- Dar a *taiat* mana unui om!

- Exact ce spuneam eu. Lucrul asta nu e deloc fapta unei persoane necugetate sau labile. Si ce-i mai important, domnule profesor, omul crede in mod evident ca dumneavoastra il puteti ajuta. V-a adus la Washington... si trebuie sa fi avut un motiv sa o faca.

- Mi-a zis ca unicul motiv pentru care considera ca eu pot deschide „portalul” e acela ca *Peter* i-a spus asta.

- Si de ce ar sustine Peter Solomon un asemenea lucru, daca n-ar fi adevarat?

- Sunt sigur ca el n-a spus asa ceva. Sau, daca a spus-o, a facut-o sub presiune. Era derutat... sau speriat.

- Da. Se numeste interogatoriu sub tortura si este eficient. Un motiv in plus pentru ca domnul Solomon sa fi rostit adevarul.

Sato vorbea de parca ar fi cunoscut tehnica din proprie experienta.

- V-a explicat *de ce* crede Peter ca numai dumneavoastra puteti deschide portalul?

Langdon clatina din cap in semn ca nu.

- Domnule profesor, daca am inteles bine, impartasiti cu Peter Solomon interesul pentru aceeasi tematica: secrete, ezoterism, misticism si asa mai departe. In toate discutiile dumneavoastra, nu v-a spus nimic, niciodata, despre vreun portal secret in Washington?

De necrezut, isi zise Langdon, ca un inalt oficial al CIA ii puna o astfel de intrebare.

- Niciodata. Discutam, intr-adevar, despre unele subiecte oculte, dar, va rog sa ma credeti, i-as fi recomandat sa se duca sa se caute la cap daca mi-ar fi spus vreodata ca exista un portal antic ascuns pe undeva... oriunde! Si mai ales unul care sa duca spre misterele stravechi.

- Poftim? Omul a *precizat* spre ce duce acel portal?

- Da, dar nu era nevoie s-o faca, replica Langdon, schitand un semn spre mana retezata. Mana Misterelor constituie o invitatie oficiala de a trece printr-o poarta mistica si a dobandi anumite cunostinte secrete stravechi... Este vorba despre informatii profunde, cunoscute sub numele de „Misterele Antice”... sau intelepciunea pierduta a tuturor timpurilor.

- Deci *ati auzit* despre secretul pe care el il crede ascuns aici.

- Multi istorici au auzit de el.

- Si atunci, cum puteti spune ca portalul nu exista?

- Cu tot respectul, doamna, cu totii am auzit despre Fantana Tineretii si despre Shangri-La, dar asta nu inseamna ca ele exista.

Paraitul sonor al statiei radio a lui Anderson ii intrerupse.

- Capitane? rasuna un glas din aparat. Anderson isi smulse statia de la Centura.

- Anderson sunt!

- Domnule, am incheiat verificarea perimetrului. Nu exista nici o persoana care sa corespunda descrierii. Asteptam alte ordine.

Capitanul arunca o privire scurta spre Sato, asteptandu-se la o mustrulualala., insa aceasta nu parea interesata de activitatea lui, asa ca Anderson se trase intr-o parte si incepu sa vorbeasca incet in static.

In tot acest timp, Sato nu-si luase ochii de la Langdon.

- Spuneti deci ca secretul pe care el il crede ascuns in Washington este o... o *fantezie*?

Profesorul incuviinta.

- Un foarte vechi mit. Ideea Misterelor Antice este precrestina, de fapt. Dateaza de mii de ani.

- Si *inca* persista?

- La fel ca multe alte credinte improbabile.

Langdon le amintea adesea studentilor sai ca majoritatea religiilor moderne includ legende care nu fac fata verificarilor stiintifice - de la Moise, care ar fi despartit apele Marii Rosii, la Joseph Smith, care pretindea ca tradusese, cu ajutorul unor ochelari magici, Cartea Mormonilor de pe o serie de tablite din aur dezgropate de el undeva in nordul statului New York. „*Faptul ca o idee este acceptata de un numar mare de oameni nu constituie o dovada a validitatii ei.*”

- Inteleg. Si, mai exact, ce *sunt* aceste... Mistere Antice? Langdon ofta. „*Ai cateva saptamani la dispozitie?*”

- Pe scurt spus, sintagma se refera la un corp de cunostinte secrete, stranse laolalta cu mult timp in urma. Se spune ca ele - si acesta este un aspect interesant - ii permit celui care le detine sa acceseze capacitati deosebite, latente in mintea umana. Adeptii iluminati care posedau aceste cunostinte jurau sa nu le dezvaluie maselor largi, fiindca le considerau mult prea puternice si prea periculoase pentru neinitiati.

- In ce fel periculoase?

- Informatiile erau pastrate in secret din acelasi motiv pentru care nu-i lasam noi pe copii sa se joace cu chibriturile. In maini pricepute, focul ofera lumina, dar, manevrat de cine nu trebuie, risca sa provoace mari distrugerii.

Sato isi scoase ochelarii si il masura din cap pana-n picioare.

- Spuneti-mi, domnule profesor, credeti ca asemenea informatii deosebite chiar exista?

Langdon nu prea stia cum sa raspunda. Misterele Antice constituiera intotdeauna cel mai mare paradox al carierei lui academice. Fara exceptie, toate traditiile mistice ale lumii aveau in centru ideea ca exista o cunoastere secreta, capabila sa confere omului puteri mistice, aproape divine: Tarotul si *I-Ching*-ul le ingaduiau oamenilor sa prevada viitorul; alchimia le daruia nemurire gratie miticei Pietre Filozofale; practicile Wicca le permiteau adeptilor avansati sa faca farmece potente. Si lista putea continua.

Ca om de stiinta, Langdon nu putea nega existenta istorica a acestor traditii; numeroase documente, artefacte si opere de arta sugerau in mod limpede ca anticii detineau o serie de cunostinte pe care le impartaseau doar prin intermediul alegoriilor, miturilor si simbolurilor, astfel ca numai cei corespunzator initiati sa poata avea acces la puterea lor deosebita. Si totusi, era un om realist, iar asemenea lucruri nu i se pareau convingatoare.

- Sa zicem ca sunt sceptic, raspunse el la intrebarea lui Sato. N-am vazut pana acum nimic care sa sugereze ca Misterele Antice ar fi altceva decat o simpla legenda, un arhetip mitologic recurent. Mie mi se pare ca, daca omul poate dobandi cu adevarat puteri miraculoase, ar trebui sa existe si dovezi in acest sens. Iar pana acum, in istorie nu au existat persoane cu capacitati supraomnesti.

Sato ridica dintr-o spranceana.

- Afirmatia dumneavoastra nu este intru totul corecta.

Langdon ezita, stiind ca, pentru oamenii religiosi in general, existase de fapt un precedent al oamenilor cu puteri divine, Isus fiind eel mai ilustrativ exemplu.

- Recunosc, spuse el, numeroase persoane educate considera ca aceste cunostinte deosebite chiar exista, insa eu nu sunt convins.

- Peter Solomon este una dintre aceste persoane? intreba Sato, privind mana de pe podea.

Langdon nu izbuti sa se uite intr-acolo.

- Peter provine dintr-o familie care a nutrit dintotdeauna o pasiune pentru tot ce este stravechi si mistic.

- Cu alte cuvinte, da?

- De un lucru pot sa va asigur: chiar daca ar crede ca Misterele Antice sunt reale, Peter nu le considera accesibile printr-un fel de portal ascuns in Washington. El intelege simbolismul metaforic... un lucru pe care rapitorul sau se pare ca nu-l pricepe.

Sato dadu din cap in semn de incuviintare.

- Deci dumneavoastra credeti ca acest portal este o *metafora*.

- Fireste, spuse Langdon. La nivel teoretic, in orice caz. Este o metafora foarte des intalnita: un portal mistic prin care trebuie sa treci pentru a deveni iluminat. Portalurile sunt imagini simbolice raspandite, reprezentative pentru riturile de trecere. A cauta un portal *concret* este acelasi lucru cu a incerca sa localizezi Portile Raiului.

Sato ramase pe ganduri cateva clipe.

- Dar rapitorul domnului Solomon pare a crede ca dumneavoastra puteti deschide un *portal real*, concret.

Langdon ofta din rarunchi.

- Face aceeasi greseala pe care au facut-o multi zeloti: confunda metafora cu realitatea. In mod similar, alchimistii incercasera in van sa transforme plumbul in aur, fara a-si da seama ca aceasta nu era de fapt decat

o metafora referitoare la exploatarea adevaratului potential uman, adica transformarea unei minti ignorante intr-una luminata..

Sato facu un gest spre mana retezata.

- Daca individul asta vrea sa-i gasiti un soi de portal, de ce sa nu va spuna pur si simplu cum sa procedati? La ce bun toata aceasta punere in scena? De ce sa va ofere o mana tatuata?

Langdon se intrebase la randul sau acelasi lucru, iar raspunsul pe care il gasise i se parea deconcertant.

- Pai, mi se pare ca omul cu care avem de-a face nu e doar instabil mintal, ci si foarte educat. Mana aceasta dovedeste ca este familiarizat cu Misterele si cu codurile lor secrete. Ca sa nu mai pomenesc de istoria salii in care ne aflam.

- Nu inteleg.

- Felul in care a procedat el in aceasta seara respecta fidel si in totalitate protocoalele antice. In mod traditional, Mana Misterelor este o invitatie sacra., si deci trebuie oferita intr-un loc de asemenea sacru.

Sato isi miji ochii.

- Ne aflam in Rotonda Capitolului Statelor Unite, domnule profesor, nu in cine stie ce altar sacru al secretelor antice!

- De fapt, doamna, cunosc multi istorici care v-ar contrazice in privinta acestui aspect.

In acelasi moment, in cealalta parte a orasului, Trish Dunne sedea in fata monitorului cu plasma din Cub. Terminase de scris motorul de cautare si tasta cele cinci cuvinte-cheie pe care i le daduse Katherine.

„Ce-am avut si ce-am pierdut.”

Deloc optimista, lansa motorul de cautare, incepand astfel un joc de-a „Gaseste indiciul” in reseaua globala. Cu o viteza ametitoare, cuvintele erau comparate cu texte din lumea intreaga... in cautarea unei corespondente perfecte.

Bineinteles, Trish se intreba despre ce anume era vorba, insa ajunsese sa accepte cu timpul faptul ca, in colaborarea cu Katherine si Peter Solomon, era firesc sa nu cunosti niciodata imaginea de ansamblu.

20

Robert Langdon arunca o privire nelinistita spre ceasul de la incheietura: ora 19.58. Figura zambitoare a lui Mickey Mouse nu izbuti sa-i alunge ingrijorarea. „Trebuie sa-l gasesc pe Peter. Pierdem vremea.”

Sato se trasese intr-o parte pentru a da un telefon, insa reveni imediat langa el.

- Domnule profesor, va retin de la ceva?

- Nu, doamna, raspunse el, tragandu-si maneca in jos, peste ceas. Doar ca sunt foarte ingrijorat pentru soarta lui Peter.

- Inteleg, dar va asigur ca lucrul cel mai bun pe care-l puteti face pentru el este sa ma ajutati pe mine sa pricep ce anume e in mintea rapitorului sau.

Langdon nu era chiar atat de sigur, dar banuia ca nu va putea pleca nicaieri inainte ca directoarea DS sa obtina informatiile dorite.

- Cu o clipa in urma, spuse ea, ati dat de inteles ca sala in care ne aflam este intr-un fel anume sacra in relatie cu aceste Mistere Antice.

- Intr-adevar.

- Va rog sa-mi explicati.

Langdon stia ca trebuia sa-si aleaga bine cuvintele, pentru a nu se lungi.

Semestre intregi predase cursuri referitoare la simbolistica oculta din Washington, iar lista elementelor cu caracter mistic existente in Capitoliu era aproape inepuizabila.

„America are un trecut ascuns.”

De fiecare data, cand le vorbea despre simbolistica americana, studentii lui aflau cu uimire ca adevaratele intentii ale parintilor fondatori nu avusesera nimic in comun cu ceea ce sustineau astazi multi dintre politicieni.

„Destinul visat al Americii s-a pierdut in decursul istoriei.”

Cei care fondasera capitala Statelor Unite o numisera initial „Roma”. Botezasera „Tibru” fluviul care o strabatea si construisera un oras de tip clasic, cu panteonuri si temple, cu imagini ale marilor divinitati din istorie: Apollo, Minerva, Venus, Helios, Vulcan, Jupiter. La fel ca in marile cetati ale epocii clasice, in centrul capitalei construisera ceea ce putea fi considerat un etern tribut adus anticilor: obeliscul egiptean. Mai inalt decat monumentele similare din Cairo si din Alexandria, cel de aici atingea 169 de metri, fiind un semn de recunostinta si cinstire adus semizeului parinte fondator in a carui amintire fusese rebotezat ulterior orasul.

Washington.

Acum, peste secole, in ciuda separarii dintre Biserica si stat, Rotonda era plina de simboluri religioase antice. Existau aici mai bine de zece divinitati - depasind astfel chiar si Panteonul din Roma. Desigur, acesta din urma fusese transformat in lacas crestin in anul 609... insa cel american isi pastrase destinatia initiala; urmele adevaratei sale istorii erau cat se poate de vizibile.

- Asa cum stiti probabil, incepu Langdon, Rotonda a fost conceputa ca un tribut adus unuia dintre cele maienerate altare din Roma: Templul Vestei.

- Adica ala al vestalelor virgine?

Sato nu parea deloc convinsa ca feciorelnicele pastratoare ale flacarii eterne de la Roma aveau vreo legatura cu cladirea Capitolului american.

- Templul Vestei, isi continua Langdon explicatiile, era de forma circulara, cu o deschidere larga in podea, prin care locul sacru al iluminarii putea fi intretinut de vestale; misiunea lor era aceea de a veghea ca flacara sa nu se stinga niciodata..

Sato ridica din umeri.

- Rotonda este circulara., dar eu nu vad vreo deschidere larga in podeaua ei.

- Nu, acum nu, insa, vreme de multi ani, in centrul acestei sali s-a aflat un orificiu, exact acolo unde este acum mana lui Peter. De fapt, se mai poi vedea pe podea urmele balustradei care ii impiedica pe vizitatori sa cada inauntru.

- Poftim? facu Sato, cercetand pardoseala cu privirea. N-am auzit niciodata de asa ceva!

- Cred ca are dreptate, interveni Anderson, aratand spre cercul de bumbi metalici, acolo unde fusesera infipti stalpii balustradei. Am mai vazut semnele astea pana acum, dar habar n-am avut ce sunt.

„Nu esti singurul”, isi spuse Langdon in sinea lui, imaginandu-si miile de oameni, inclusiv politicieni celebri, care treceau zilnic prin mijlocul Rotondei fara sa stie ca, odinioara, ar fi putut cadea pe acolo drept in Cripta Capitolului - nivelul aflat sub aceasta sala.

- Deschiderea din pardoseala, continua profesorul, a fost acoperita in cele din urma, dar, multa vreme dupa aceea, cei care treceau pe aici puteau vedea focul care ardea dedesubt.

- Foc? se mira. Sato. In Capitolul Statelor Unite?

- Mai degraba o facie de mari dimensiuni: o flacara eterna, in cripta

aflata exact sub noi. Trebuia sa fie vizibila prin deschizatura din podea, astfel incat Rotonda sa constituie un fel de templu modern al Vestei. Capitoliul si-a avut de fapt propria vestala: o angajata a guvernului federal, cunoscuta sub titulatura de Ingrijitoarea Criptei, care, timp de cincizeci de ani, a mentinut flacara vie, pana ce politica, religia si efectele fumului au ingropat ideea.

Sato si Anderson aveau niste cautaturi surprinse.

In prezent, singurul lucru care mai amintea de flacara din vremuri apuse era busola cu o stea in patru colturi incastrata in pardoseala criptei, un etaj mai jos, simbol al flacarii vesnice care isi trimisese odinioara lumina in cele patru colturi ale Lumii Noi.

- Asadar, domnule profesor, vrei sa spui ca omul care a lasat mana lui Peter aici *stie* toate aceste lucruri?

- In mod cert. Si multe, multe altele. Exista pretutindeni in sala aceasta numeroase simboluri care fac trimitere la credinta in Misterele Antice.

- Intelepciunea secreta? replica Sato, cu o doza substantiala de sarcasm in glas. Cunoasterea care confera omului puteri divine?

- Da, doamna.

- Este un aspect care nu se potriveste deloc cu temeliile crestine ale acestei tari.

- Asa pare, dar nu este mai putin adevarat. Transformarea omului in Dumnezeu e numita *apoteoza*. Si, chiar daca nu suntem constienti de ea, tema aceasta, a prefacerii omului in divinitate, este elementul central al simbolisticii din Rotonda.

- Apoteoza?! exclama. Anderson cu o expresie uimita, de parca tocmai ar fi recunoscut cuvantul.

- Da.

„*Capitanul lucreaza aici. Si stie.*”

- Termenul, relua Langdon, inseamna exact asta, transformare divina - aceea prin care omul devine Dumnezeu. Cuvantul provine din greaca veche, unde apo inseamna „a deveni”, iar theos, „zeu”.

Anderson parea uluit.

- *Apoteoza* inseamna „a deveni Dumnezeu”? Habar n-am avut!

- Mai e ceva ce ar trebui sa stiu si eu? intreba Sato.

- Cea mai mare opera de arta din aceasta cladire, ii explica Langdon, este intitulata *Apoteoza lui Washington*. Si il reprezinta, fara umbra de indoiala, pe George Washington transformandu-se intr-un zeu.

Sato il privi neincredut.

- N-am vazut asa ceva aici.

- De fapt, sunt sigur ca *ati vazut*, replica Langdon, ridicand un deget si aratand drept in sus. E chiar deasupra capului dumneavoastra.

21

Apoteoza lui Washington, o fresca ce acopera 433 de metri patrati pe cupola Rotondei, a fost terminata in anul 1865 de Constantino Brumidi.

Supranumit „Michelangelo al Capitoliului”, Brumidi si-a pus amprenta asupra Rotondei, asa cum Michelangelo a marcat Capela Sixtina din Roma, pictand o fresca pe cea mai inalta „panza” disponibila: plafonul. La fel ca inaintasul sau, Brumidi a lucrat initial la Vatican, insa in 1852 a emigrat in America, renuntand la cel mai vast altar inchinat lui Dumnezeu in favoarea unuia nou, Capitoliul Statelor Unite, care devenise astfel o ilustrare vie a talentului sau - de la tehnica trompe l'oeil de pe Coridoarele Brumidi pana la

friza din Sala Vicepresedintelui. Si totusi, fresca uriasa ce incununeaza Rotonda este considerata de majoritatea istoricilor adevarata sa capodopera.

Robert Langdon ridica ochii spre extraordinara opera de arta de pe plafon. De obicei era incantat de reactiile de uimire ale studentilor sai in vederea bizarei reprezentari, insa acum nu-si putea alunga senzatia ca e prins intr-un cosmar pe care nu-l intelegea.

Inoue Sato statea langa el, cu mainile infipte in solduri si cu fruntea incrunzata. Langdon banuia ca directoarea incerca aceeasi senzatie pe care o aveau multi atunci cand se opreau pentru a privi mai atent fresca afiata in insasi inima natiunii lor. O deruta totala.

„Nu esti singura”, isi spuse profesorul. Pentru majoritatea vizitatorilor, *Apoteoza lui Washington* capata accente tot mai stranii pe masura ce o studiau.

- Iata-l acolo, in centru, pe George Washington, incepu Langdon sa explice aratand spre cupola afiata la 55 de metri inaltime. Dupa cum puteti vedea, este investmantat intr-o roba alba, inconjurat de treisprezece fecioare si urca, pe un nor deasupra omului muritor. Acesta este momentul apoteozei... al transformarii lui intr-un zeu.

Nici Sato, nici Anderson nu rostira vreun cuvnt.

- In jurul lui se afla o ciudata serie de personaje anacronice: zei stravechi, oferind parintilor fondatori ai natiunii americane cunoasterea avansata. Iat-o pe Minerva daruind inspiratie tehnologica marilor nostri inventatori, Benjamin Franklin, Robert Fulton si Samuel Morse. Langdon se intrerupse, aratandu-l pe fiecare in parte, apoi relua: Iar acolo e Vulcan, ajutandu-ne sa construim un motor cu abur. Dincolo este Neptun, demonstrand cum putem intinde un cablu transatlantic. Alaturi este reprezentata Ceres, zeita granelor, cea de la care deriva cuvntul „cereale”; este asezata pe o seceratoare McCormick, inventie care a permis Statelor Unite sa devina un lider mondial in domeniul agricol. Fresca ii infatiseaza pe inaintasii nostri primind intelepciune de la zei. Cunoasterea inseamna putere, adauga profesorul privind acum la Sato, iar cunoasterea *justa* ii permite omului sa faureasca veritabile miracole, aproape dumnezeiesti.

Sato isi cobori si ea privirea, masandu-si ceafa in vreme ce se uita la Langdon.

- Intinderea unui cablu transatlantic e cam departe de a fi o fapta divina.

- Pentru omul *modern*, poate. Dar daca George Washington ar fi stiut ca vom ajunge sa vorbim unii cu altii peste ocean, sa zburam cu viteza sunctului si sa punem piciorul pe Luna, ar fi presupus ca am devenit deja zei, capabili de fapte miraculoase. Langdon tacu pret de o clipa, apoi spuse: Pentru a cita cuvintele viitorologului Arthur G. Clarke, „Orice tehnologie suficient de avansata este imposibil de deosebit de magie”.

Sato isi tuguie buzele, cufundata in ganduri. Privi spre mana retezata, apoi urmari directia indicata de aratatorul intins, spre inaltul cupolei.

- Domnule profesor, vi s-a spus ca „Peter iti va arata calea”. Am dreptate?

- Da, doamna, insa...

- Capitane, il intrerupse femeia, intorcandu-se spre Anderson. Putem privi fresca mai de aproape? Acesta incuviinta.

- Exista o platforma ce inconjoara cupola la interior.

Langdon ridica privirea spre balustrada firava care se zarea chiar sub fresca si simti ca intepeneste.

- Nu e nevoie sa urcam acolo.

Facuse deja cunostinta cu platforma aceea rar vizitata, la invitatia unui senator si a sotiei lui, si aproape ca lesinase din pricina inaltimii ametitoare si a dificultatii de a inainta pe ea.

- Nu e nevoie?! Domnule profesor, avem un om care crede ca in sala asta se afla un portal ce-l poate transforma in zeu; avem o fresca in care e reprezentata transformarea unui om in zeu; si mai avem o mana care indica exact aceasta fresca. Mie mi se pare ca totul aici ne indeamna sa *urcam*!

- De fapt, interveni Anderson, nu multa lume stie acest lucru, dar exista in cupola *un* cheson hexagonal, care se deschide aidoma unui portal si prin care te poti uita in jos si...

- Stai putin! il opri Langdon. Uiti esentialul. Portalul pe care il cauta omul asta este unul *figurativ*, o intrare care nu exista in realitate. Cand mi-a spus „*Peter iti va arata calea*”, vorbea in termeni metaforici. Acest gest al mainii, cu aratatorul si degetul mare intinse in sus, este un bine-cunoscut simbol al Misterelor Antice si apare pretutindeni in lume in arta antica. Acelasi gest este vizibil in trei dintre cele mai cunoscute capodopere cu nuante ezoterice ale lui Leonardo da Vinci: *Cina cea de Taina*, *Adoratia Magilor* si *Sfantul Ioan Botezatorul*. Este un simbol al conexiunii mistice a omului cu Dumnezeu. „*La fel ca sus, asa si jos.*” Cuvintele alese de dementul acela incepusera deja sa devina mai relevante.

- Eu nu l-am mai vazut pana acum, replica Sato.

„*Atunci, uita-te la canalele de sport!*” isi spuse Langdon in sinea lui, intotdeauna ii vedem pe fotbalisti ridicand degetele spre cer, ca un gest de recunostinta fata de Dumnezeu, dupa o cursa castigata sau vreun touchdown reusit. De multe ori se intrebese cati dintre ei stiau ca perpetueaza astfel o traditie mistica precrestina de recunoastere puterii superioare care, pentru un scurt moment, ii transformase in divinitati capabile de reusite miraculoase.

- Daca asta ajuta la ceva, rosti profesorul, mana lui Peter nu este prim de acest tip care apare aici, in Rotonda.

Sato il privi de parca isi pierduse dintr-odata mintile.

- Scuzati-ma?

Langdon facu un semn spre telefonul ei BlackBerry ce ii servea si drept agenda electronica cu acces la internet.

- Cautati pe Google „*George Washington Zeus*”.

Avand inca indoieli, directoarea tasta cuvintele. Anderson se trase mai aproape, privind concentrat peste umarul ei.

- Rotonda a fost candva dominata, explica Langdon intre timp, de masiva sculptura infatisandu-l pe George Washington cu pieptul gol reprezentat ca un zeu. Era asezat exact in postura lui Zeus in Panteon⁸, cu pieptul gol expus, tinand in mana stanga o sabie, iar dreapta fiind ridicata cu degetul mare si aratatorul intinse.

Sato gasise probabil imaginea pe internet, fiindca Anderson se uita socat, la BlackBerry-ul ei.

- Stati putin, *asta* e George Washington?!

- Exact, replica Langdon. Infatisat in chip de Zeus.

- Uitati-va la bratul lui! exclama capitanul, fara a-si lua privirea de pe ecranul telefonului. Mana dreapta e in aceeasi pozitie ca a domnului Solomon!

„*Dupa cum spuneam*, comenta Langdon in sinea sa, *mana lui Peter nu e prima de acest fel care a existat in Rotonda.*” Cand statuia lui Georgi

⁸ Probabil ca autorul se refera la templul din Olympia, unde se gasea statuia lui Zeus a lu Phidias, (n.tr.).

Washington gol, sculptata de Horatio Greenough, fusese inaugurata aici multi glumisera, spunand ca bietul Washington intindea probabil mana spre cer intr-o incercare disperata de a gasi niste haine. Insa, pe masura ci idealurile religioase se schimbaseră, criticile ironice se transformaseră in controverse, iar statuia fusese inlaturata din Rotonda si exilata intr-un sopron din gradinile estice. In prezent se afla la Muzeul National de Istorie Americana, unde cei care o vedeau nu aveau motive sa suspecteze ca statuia era unul dintre ultimele vestigii ce mai aminteau de vremurile in care parintele natiunii americane veghease asupra Capitoliului ca un zeu... asa cum Zeus veghease asupra Panteonului.

Sato incepu sa formeze un numar de telefon pe BlackBerry, probabil considerand ca venise momentul sa ia legatura cu personalul ei.

- Ce aveti? intreba ea, dupa care asculta cu rabdare. Inteleg... Arunca o privire spre Langdon, apoi spre mana lui Peter. Esti sigur?... Bine, multumesc, adauga dupa o vreme, apoi inchise si se intoarse spre Langdon. Oamenii mei au facut niste investigatii si confirma existenta asa-numitei Maini a Misterelor, coroborand tot ce mi-ati spus: cinci insemne pe varfurile degetelor - stea, soare, cheie, coroana si felinar - , precum si faptul ca servea drept invitatie la familiarizarea cu o intelepciune secreta.

- Imi pare bine, declara Langdon.

- Sa nu va para. Se pare ca am ajuns intr-un punct mort, de care nu vom trece pana ce nu-mi veti dezvalui toate informatiile pe care mi le-ati ascuns.

- Ma scuzati?

Sato facu un pas spre el.

- Cercul s-a inchis, domnule profesor! N-am aflat de la dumneavoastra nimic din ce n-as fi putut afla si de la echipa mea. Asa ca o sa va intreb inca o data: De ce ati fost adus aici? Ce va face atat de special? Ce anume cunoasteti numai dumneavoastra?

- Am mai discutat despre asta, replica Langdon. Nu am habar de ce crede individul asta ca as sti eu ceva!

Fusese pe punctul de a intreba cum de stiuse *Sato* ca el se afla la Capitoliu, insa isi aminti ca si despre acest subiect discutasera deja. „*Sato e cea care nu-mi spune mie nimic.*”

- Daca as sti, v-as spune. Dar nu stiu. In mod traditional, Mana Misterelor ii este oferita discipolului de un invatator. Iar la scurt timp dupa aceea, e urmata de un set de instructiuni... indrumari catre un templu, numele maestrului cu care vei invata... ceva! Dar tipul asta nu ne-a lasat decat cinci tatuaje! Nu cred...

Dar isi curma brusc vorba. Sato il privi suspicioasa.

- Ce s-a intamplat?

Privirea profesorului se intoarse spre mana retezata. „Cinci tatuaje.” Si isi dadu seama ca afirmatiile sale de pana acum nu erau, probabil, in intregime adevarate.

- Domnule profesor? il presa Sato.

Langdon se apropie de obiectul macabru. „*Peter iji va arata calea.*”

- Ceva mai devreme, mi-a trecut prin minte ca individul a lasat poate, ceva in palma inclestata a lui Peter - o harta, o scrisoare, un sel de instructiuni...

- N-a lasat, interveni Anderson. Dupa cum vedeti, celelalte trei degete nu sunt foarte stranse.

- Aveti dreptate, dar m-am gandit ca...

Langdon se ghemui la podea si se stradui sa vada, pe sub degetele

indoite, partea ascunsa a palmei lui Peter.

- ... poate nu a scris pe hartie, isi sfarsi el fraza.
- Un tatuaj? intreba capitanul, iar profesorul incuviinta.
- Se vede ceva in palma?

De data asta fusese vocea lui Sato. Langdon se apleca si mai mult, incercand sa priveasca pe sub degetele indoite.

- Unghiul este imposibil. Nu pot...

- Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclama Sato si se apropie de el. Deschide o data chestia aia!

Anderson ii taie calea.

- Doamna! Trebuie sa asteptam sosirea patologilor inainte de a atinge...

- Vreau raspunsuri! replica Sato si-l impinse la o parte.

Apoi se lasa pe vine si-l sili pe Langdon sa se departeze de mana. Acesta se ridica si privi consternat cum directoarea scoase un pix din buzunar si-l strecura cu atentie pe sub cele trei degete stranse. Apoi, unul cate unul, ridica fiecare deget pana ce mana ramase complet deschisa, cu palma vizibila. Sato isi intoarse privirea spre Langdon, cu un zambet taios intiparit pe figura.

- Ai avut inca o data dreptate, domnule profesor!

22

Pasind de colo, colo prin biblioteca laboratorului, Katherine Solomon isi ridica maneca halatului si arunca o privire spre ceas. Nu era o femeie obisnuita sa astepte, iar acum avea impresia ca lumea intreaga isi tinea rasuflarea. Astepta rezultatele de la Trish, astepta o veste de la fratele ei si astepta un telefon de la omul responsabil pentru toata situatia asta ingrijoratoare.

„*As vrea sa nu-mi fi spus.*” In mod normal, era foarte precauta atunci cand cunostea oameni noi, dar acum, cu toate ca il intalnise pentru prima data abia cu cateva ore mai devreme, barbatul acesta ii castigase increderea in nici zece minute. „*Pe de-a-ntregul.*”

O sunase dupa-amiaza, cand ea era acasa, savurand placerea de fiecare duminica, aceea de a citi publicatiile stiintifice de peste saptamana.

- Doamna Solomon? rasunase in receptor o voce neobisnuit de delicata. Sunt doctor Christopher Abaddon. Speram ca am putea vorbi o clipa despre fratele dumneavoastra.

- Iertati-ma, cine e la telefon?

„Si de unde ai numarul meu personal de mobil?”

- Doctor Christopher Abaddon.

Numele nu-i spusese nimic. Barbatul isi dresese glasul, ca si cum situatia devenise brusc stanjenitoare.

- Scuzele mele, doamna Solomon! Aveam impresia ca fratele dumneavoastra v-a povestit despre mine. Sunt medicul sau. Numarul dumneavoastra de mobil era trecut la contacte de urgenta in fisa lui Peter.

Katherine isi simtise inima oprindu-i-se in piept. „*Contacte de urgenta?!*”

- S-a intamplat ceva?

- Nu... Nu cred, replicase omul. Fratele dumneavoastra nu a venit in aceasta dimineata la intalnirea stabilita si nu-l pot gasi la nici unul dintre numerele lui de telefon. Nu i s-a mai intamplat sa lipseasca fara sa anunte si sunt oarecum ingrijorat. Am ezitat sa va telefonez, insa...

- Nu, nici o problema, apreciez grija pe care o aratati, raspunsese Katherine, inca straduindu-se sa-si aminteasca ceva despre numele medicului. N-am mai vorbit cu fratele meu de ieri-dimineata, probabil ca a uitat sa-si

deschida mobilul.

li facuse ea cadou nu cu mult timp in urma un iPhone, in sa. Peter inca nu-si gasise vreme pentru a se familiariza cu functionarea lui.

- Spuneti ca sunteti *medicul* lui?

„O avea Peter vreo boala despre care nu mi-a zis?” La telefon se asternuse o tacere apasatoare.

- Imi pare teribil de rau, rostise in cele din urma doctorul, dar este limpede ca am comis o serioasa eroare profesionala sunandu-va. Fratele dumneavoastra mi-a spus ca sunteti la curent cu vizitele lui la cabinetul meu, in sa imi dau seama ca lucrurile nu stau asa.

„Peter si-a mintit medicul?!” Katherine era din ce in ce mai ingrijorata.

- Este bolnav?

- Imi pare rau, doamna Solomon, confidentialitatea relatiei medic- pacient nu-mi permite sa discut despre situatia fratelui dumneavoastra; deja am spus prea multe afirmand ca imi este pacient. Voi inchide acum, dar, daca vorbiti cu el astazi, va rog sa-i spuneti sa-mi telefoneze, ca sa stiu ca e bine.

- Stati putin! Va rog, spuneti-mi ce probleme are Peter! Doctorul Abaddon oftase, evident nemulțumit de greseala pe care o facuse.

- Doamna Solomon, imi dau seama ca sunteti tulburata si va inteleg. Sunt sigur in sa ca fratele dumneavoastra este bine. Doar ieri a fost la mine la cabinet.

- Ieri? Si trebuia sa vina din nou azi? Pare ceva urgent. Medicul oftase din nou.

- Propun sa-i mai lasam putin timp inainte de a...

- Vin eu la cabinetul dumneavoastra imediat, replicase Katherine care se ridicase si pornise deja spre usa. Dati-mi adresa!

Tacere.

- Domnule doctor? Pot cauta singura adresa cabinetului, sau mi-o puteti spune dumneavoastra. In orice caz, vin sa va vad!

Dupa un alt moment de tacere, sosise si raspunsul:

- Daca accept sa ne intalnim, vreti sa-mi faceti favoarea de a nu-i spune nimic fratelui dumneavoastra inainte de a-mi oferi ocazia sa-mi explic greseala?

- Desigur!

- Va multumesc! Cabinetul meu este in Kalorama Heights.

Si ii daduse adresa completa.

Douazeci de minute mai tarziu, Katherine Solomon strabatea strazile elegante din Kalorama Heights. Sunase la toate numerele fratelui ei, dar degeaba. Nu obisnuia sa se ingrijeze prea tare cu privire la Peter, in sa faptul ca mergea in secret la un medic... era deconcertant.

Cand ajunsese in sfarsit la adresa indicata, ramasese cu ochii atintiti la cladirea din fata ei, nedumerita. „Aici isi are un medic cabinetul?!”

Vila opulenta avea un gard din fier forjat, sistem de supraveghere video si o curte luxurianta. Cand incetinise pentru a mai verifica o data adresa, una dintre camere se rotise spre ea, iar poarta se deschisese. Precauta, Katherine intrase cu masina pe alee si oprise langa un garaj cu sase locuri si o limuzina.

„Ce fel de medic o fi tipul asta?”

Cand coborase din masina, usa vilei se deschisese si o silueta eleganta se ivise in cadrul ei. Barbatul era frumos, foarte inalt si mai tanar decat si-l inchipuse. Si totusi, emana sofisticarea si rafinamentul unui om mai varstnic. Era impecabil imbracat intr-un costum inchis la culoare, cu cravata, iar parul blond si des era pieptanat fara cusur.

- Doamna Solomon, sunt doctor Christopher Abaddon, o intampinase el, cu vocea ca o soapta voaiata.

Cand ii stransese mana, femeia ii simtise pielea catifeiata, cu un tonus perfect.

- Katherine Solomon, replicase ea, straduindu-se sa nu se uite prea insistent la tenul lui, neobisnuit de neted si de bronzat.

„O fi fardat?”

Intrand in holul splendid mobilat al casei, Katherine resimtise un val tot mai intens de neliniste. In fundal rasuna slab o piesa de muzica clasica, iar aerul mirosea a smirna arsa.

- E minunat, spusese ea, desi ma asteptam la ceva mai... la un cabinet.

- Am norocul sa pot lucra acasa.

Barbatul o condusese apoi intr-un salon animat de un foc care ardea in semineu.

- Va rog sa va faceti comoda! Tocmai ce am preparat un ceai. Il aduc si apoi putem vorbi.

Cu aceste cuvinte, iesise din incapere.

Katherine nu se asezase. Intuitia feminina era un instinct pe care invatase sa se bazeze si, in plus, ceva din locul asta ii facea pielea gainii. In jur, nimic nu arata ca s-ar afla in cabinetul unui medic. Peretii salonului erau impodobiti cu opere de arta clasica, in principal picturi cu teme mitice, stranii. Katherine se oprise in fata unui tablou de mari dimensiuni, infatisandu-le pe Cele Trei Gratii, ale caror trupuri goale erau redade in nuante vii.

- Este un ulei pe panza original, de Michael Parkes.

Doctorul Abaddon aparuse neauzit in spatele ei, ducand o tava cu un ceainic aburind.

- Ce ati spune daca ne-am aseza langa foc? Nu aveti motive sa fiti nelinistita, adaugase el, oferindu-i un scaun.

- Nu sunt nelinistita, replicase ea, mult prea grabit. El ii adresase un suras impaciuitor.

- De fapt, asta imi e meseria, sa stiu cand oamenii sunt nelinistiti.

- Ma scuzati?

- Sunt medic psihiatru, doamna Solomon! Aceasta imi e profesia. Pe fratele dumneavostra il vad deja de un an. Sunt terapeutul lui.

Katherine il privise in tacere. „Peter face terapie?”

- Adesea, pacientii prefera sa pastreze secretul in privinta acestui lucru. Am gresit telefonandu-va, desi pot aduce in favoarea mea argumentul ca fratele dumneavostra m-a indus in eroare.

- Eu nu... nu am stiut.

- Imi pare rau daca v-am dat motive de tulburare, spusese Abaddon, pe un ton usor stanjenit. Am observat ca v-ati uitat insistent la fata mea atunci cand ne-am intalnit. Da, m-am fardat, adaugase el, atingandu-si obrazul cu un deget. Am o afectiune dermatologica pe care prefer s-o ascund. De obicei sotia este cea care ma fardeaza, dar, cand ea nu e aici, trebuie sa ma bazez pe propriile-mi puteri.

Katherine incuviintase dand din cap, prea jenata pentru a vorbi.

- Iar acest par minunat... continuase el, atingandu-si pletele blonde, e o peruca. Boala mi-a afectat si foliculii, asa ca parul meu si-a luat adio de la mine. Ma tern ca acesta este unicul meu pacat: vanitatea.

- Iar al meu se pare ca e grosolania, zisese Katherine.

- Ba deloc! Surasul medicului era dezarmant. Incepem? Poate cu un strop de ceai?

Se asezaseră în fața semineului, iar Abaddon turnase ceaiul în cesti.

- Fratele dumneavoastră este cel de la care am învățat să servesc ceai în cursul sedințelor. Spunea că Solomonii sunt mari amatori de ceai.

- Traditie de familie. Simplu, va rog!

Bauseră ceai și vorbisera nimicuri vreme de câteva minute, însă Katherine era nerăbdătoare să afle alte informații despre fratele ei.

- De ce venea Peter la dumneavoastră? întrebă ea în cele din urmă. „*Si mie de ce nu mi-a spus nimic?*” Trebuia să recunoască, Peter avusese parte de suficientă suferință în viață: își pierduse tatăl la o vârstă fragedă și, în răstimp de numai cinci ani, își îngropase unicul fiu și apoi mama. Totuși, găsisese întotdeauna puterea să meargă mai departe. Doctorul Abaddon luase o înghitură de ceai.

- Fratele dumneavoastră a apelat la serviciile mele fiindcă are încredere în mine. Între noi există o relație mai profundă decât cea obișnuită dintre medic și pacient.

Și îi arătase un document înramat, aflat nu departe de semineu. Părea o diplomă - până ce Katherine remarcă phoenixul bicefal.

- Sunteți mason?

„*Si încă de cel mai înalt grad!*” constată ea în sinea ei.

- Într-un fel, eu și Peter suntem frați.

- Probabil că ați avut realizări importante, dacă ați fost invitat să accedeți la cel de-al treizeci și treilea grad.

- Nu chiar. Familia mea este bogată, așa că am putut dona bani mulți în acțiunile caritabile ale masoneriei.

Acum înțelesese femeia de ce avea Peter încredere în acest medic tânăr. „*Un mason dintr-o familie bogată, interesat de acte filantropice și de mitologia antică?*” Doctorul Abaddon avea în comun cu fratele ei mai multe decât banuise ea la început.

- Când am întrebat de ce a venit Peter la dumneavoastră, își clarificase ea spusele, nu m-am referit la motivul pentru care v-a ales pe dumneavoastră în mod special. Am vrut să știu de ce are nevoie de serviciile unui psihiatru.

Doctorul Abaddon zâmbise.

- Da, mi-am dat seama. Încercam doar să ocolesc în mod politic întrebarea. Nu cred că ar trebui să discutăm despre acest aspect. Deși trebuie să recunosc că nu înțeleg de ce v-a ascuns Peter conversațiile noastre, mai cu seama tinând cont că au o atitudine strânsă legatură cu cercetările dumneavoastră.

- Cu cercetările mele? izbucni Katherine, luată complet prin surprindere.

„*Peter vorbește despre cercetările mele?!?*”

- Nu de mult, fratele dumneavoastră a venit pentru a-mi solicita o opinie profesională cu privire la impactul psihologic al descoperirilor pe care le-ați făcut în laboratorul dumneavoastră.

Katherine aproape că se înecase cu ceaiul.

- Serios? Sunt... surprinsă..

„*Ce-o fi în mintea lui Peter? Vorbește cu psihiatrul despre munca mea?!?*”

Protocolul de securitate le impunea să nu discute cu nimeni despre activitatea ei. Mai mult decât atât, confidentialitatea fusese de la bun început ideea lui.

- Doamna Solomon, sunteți conștientă, nu mă îndoiesc de acest lucru, că fratele dumneavoastră este profund preocupat de ceea ce se va întâmpla atunci când cercetările pe care le faceți vor fi date publicității. Recunoaște posibilitatea unei substanțiate transformări de ordin filozofic... și a venit aici

pentru a discuta posibilele ramificatii... dintr-o perspectiva *psihologica*.

- Inteleg, replicase Katherine, cu ceasca tremurandu-i usor in mana.

- Chestiunile pe care le dezbatem sunt interesante: Ce soarta va avea conditia umana daca marile mistere ale vietii vor fi in sfarsit elucidate? Ce se va intampla cand acele convingeri pe care le acceptam exclusiv pe baza *credintei*... vor fi dovedite categoric ca fiind *reale*? Sau, dimpotriva, ca fiind doar un *mit*? Am putea spune ca unele intrebari ar fi mai bine sa ramana fara de raspuns.

Katherine se straduieste sa-si stapaneasca emotiile, desi aproape ca nu-si putea crede urechilor.

- Sper ca nu va separati, domnule Abaddon, dar prefer sa nu discut despre detaliile muncii mele. Nu am de gand sa dau nimic publicitatii prea curand. Deocamdata, descoperirile mele vor ramane bine incuiate in laborator.

- Interesant, replicase doctorul si se lasase pe spate in scaun, parand pierdut in ganduri. In orice caz, l-am rugat pe fratele dumneavoastra sa treaca astazi pe aici fiindca ieri a suferit o usoara *depresie*.

- O depresie?

Nu si-l putea imagina pe Peter prada vreunei depresii. Abaddon intinsese bratul spre ea, amabil.

- Va rog, imi dau seama ca v-am tulburat. Imi pare rau! Tinand seama de aceste circumstante neplacute, inteleg ca va considerati indreptatita sa primiti unele raspunsuri.

- Indreptatita sau nu, Peter este singura ruda care mi-a mai ramas. Nimeni nu-l cunoaste mai bine decat mine, asa ca, daca-mi veti spune ce naiba s-a intamplat, poate ca voi reusi sa va ajut. Amandoi dorim acelasi lucru: ce e mai bine pentru el.

Doctorul Abaddon ramasese tacut cateva momente, dupa care incepuse sa dea din cap incet, ca si cand Katherine ar fi avut totusi dreptate. In cele din urma, spusese:

- In primul rand, doamna Solomon, daca voi decide sa va impartasesc unele informatii, o voi face numai fiindca sunt de parere ca opiniile dumneavoastra mi-ar permite sa-i fiu mai de folos lui Peter.

- Desigur.

Doctorul se aplecase in scaun, sprijinindu-si coatele pe genunchi.

- Doamna Solomon, de cand l-am intalnit, am sesizat ca fratele dumneavoastra duce o lupta surda cu unele sentimente de vinovatie. Nu am insistat niciodata sa mi se destainuiasca, fiindca nu acesta este motivul pentru care vine la mine. Si totusi, din diverse motive, ieri l-am intrebat in sfarsit despre acest lucru. Fratele dumneavoastra, continuase el privind-o drept in ochi, si-a deschis sufletul in chip cu totul neasteptat. Mi-a spus lucruri pe care nu ma gandisem ca aveam sa le aud de la el... inclusiv tot ce s-a intamplat in seara in care a murit mama dumneavoastra.

„Ajunul Craciunului... cu aproape zece ani in urma. S-a stins in bratele mele.”

- Mi-a povestit cum mama dumneavoastra a fost ucisa in cursul unei tentative de jaf, acasa. Un barbat a patruns in locuinta, cautand un obiect pe care banuia ca Peter il ascunde.

- Intr-adevar.

Ochii lui Abaddon continuasera s-o scruteze.

- Fratele dumneavoastra mi-a spus ca l-a impuscat pe intrus si ca l-a ucis. Abaddon isi mangaiase ganditor barbia.

- Va amintiti ce anume cauta hotul cand a patruns in casa? Vreme de

zece ani, Katherine se straduisese zadarnic sa-si reprime amintirea acelei seri.

- Da, cuvintele lui au fost foarte exacte. Din nefericire, nici unul dintre noi nu stia la ce se referea. Nu am inteles nimic din ce ne-a cerut.

- Ei bine, fratele dumneavoastra a inteles.

- Poftim? exclamase Katherine, indreptandu-se de spate.

- Cel putin in conformitate cu ceea ce mi-a povestit mie ieri, Peter *stia* exact ce anume cauta intrusul. Dar nu voia sa predea acel lucru, asa ca s-a prefacut a nu intelege.

- Este absurd! Nu putea sa stie el ce anume voia hotul! Cuvintele lui nu aveau nici un sens!

- Interesant, remarcase medicul, dupa care se oprise pentru a-si nota ceva. Asa cum am mentionat deja, Peter mi-a spus ca stia. Iar acum crede ca, daca ar fi cooperat atunci cu intrusul, poate ca mama dumneavoastra ar fi trait si astazi. Acea decizie este cauza sentimentului sau de vinovatie.

Katherine clatinase din cap.

- Asta-i o nebunie...

Abaddon isi plecase fruntea, parand tulburat.

- Doamna Solomon, mi-ati oferit informatii utile. Asa cum ma temeam, se pare ca fratele dumneavoastra are o mica problema cu distingerea realitatii. Recunosc, banuiam ca asa stau lucrurile. De aceea l-am rugat sa treaca astazi pe aici. Episoadele acestea psihotice sunt des intalnite in cazurile de amintiri traumatizante.

Katherine clatinase iarasi din cap.

- Peter este departe de a fi psihotic, doctore!

- As fi de acord cu dumneavoastra, numai ca...

- Numai ca?

- Numai ca relatarea aceasta despre atac a fost doar inceputul... un inceput dintr-o lunga si mult exagerata povestire pe care mi-a spus-o.

Katherine se aplecase in scaun, tragandu-se mai aproape de barbat.

- Si ce anume v-a spus? Abaddon ii oferise un suras mahnit.

- Doamna Solomon, permiteti-mi sa va intreb ceva. V-a vorbit vreodata Peter despre ceea ce crede el ca este ascuns aici, in Washington... sau despre rolul pe care isi inchipuie ca-l detine el in protejarea unei mari comori... a unei pierdute intelepciuni stravechi?

Katherine ramasese cu gura cascata.

- Ce tot vorbiti acolo?

Doctorul Abaddon oftase din rarunchi.

- Ceea ce-ti voi povesti acum ti se va parea probabil socant, Katherine! Dar imi va fi extrem de util daca imi vei putea spune absolut *tot* ce stii despre asta. Inca putin ceai?

23

„Un alt tatuaj.”

Langdon se ghemui langa palma deschisa a lui Peter si examina cele sapte simboluri minuscule ascunse sub degetele fara viata.

IIIX885

- Par a fi niste numere, spuse el, surprins. Desi nu le recunosc.

- Primul e un numeral roman, zise Anderson.

- Nu cred, il contrazise Langdon. Nu exista un numeral roman de forma I-I-I-X; corect ar fi V-I-I.

- Dar cum ramane cu restul? intreba Sato.
- Nu sunt sigur. Pare a fi opt-opt-cinci scris cu cifre arabe.
- Arabe? se mira Anderson. Mie mi se par cifre *normale*.
- Cifrele noastre normale sunt arabe.

Langdon se vazuse atat de des nevoit sa clarifice acest aspect pentru studentii lui, incat pregatise chiar o expunere pe tema progreselor stiintifice realizate in civilizatiile Orientului Mijlociu, unul dintre ele fiind actualul nostru sistem de numere; printre avantajele acestuia fata de cel roman se aveau „notatia pozitionala” si inventarea cifrei zero. Desigur, de fiecare data isi incheia expunerea amintindu-le studentilor ca civilizatia araba daruise de asemenea lumii si cuvantul *al-kuhl* - bautura preferata a bobocilor de la Harvard, cunoscuta ca *alcohol*. Arum, Langdon studie tatuajul, nedumerit.

- Sigur nu sunt nici cu privire la opt-opt-cinci. Scrierea rectilinie pare neobisnuita. S-ar putea sa nici nu fie cifre.

- Atunci ce sunt? intreba Sato.
- Nu stiu sigur. Intregul tatuaj pare a fi... runic.
- Adica?

- Scrierile runice sunt alcatuite numai din linii drepte. Literele se numesc rune si erau deseori folosite pentru gravura in piatra, fiindca liniile curbe sunt prea greu de sapat cu dalta.

- Si daca sunt rune, insista Sato, ce semnifica?

Langdon clatina din cap. Cunostintele sale nu depaseau alfabetul runic elementar, asa-numitul *jiithark*, un sistem teutonic din secolul al III-lea, iar ce vedea aici nu semana cu el.

- Ca sa fiu sincer, nici macar nu stiu sigur daca sunt rune. Va trebui sa intrebati un specialist. Exista zeci de forme diferite... *halsinge*, *manx*, *stungnar*...

- Peter Solomon e mason, nu-i asa? Langdon facu o grimasa.

- Da, dar ce legatura are asta cu ce avem aici? intreba profesorul, ridicandu-se si privind-o pe Sato de la inaltimea lui.

- *Dumneavoastra* sa-mi spuneti! Tocmai ati afirmat ca scrierile runice sunt folosite pentru gravarea in piatra, iar eu stiu ca masonii erau la origine lucratori in piatra. Si pomenesc de asta numai fiindca, atunci cand le-am cerut oamenilor mei sa caute o legatura intre Mana Misterelor si Peter Solomon, au gasit o referinta anume. Sato se intrerupse, parca pentru a accentua astfel importanta descoperirii facute, dupa care rosti: Masonii.

Langdon ofta prelung, tentat fiind sa-i spuna directoarei acelasi lucru pe care il tot repeta studentilor: „*Google nu e sinonim cu documentarea*”. In ziua de azi, caracterizata de masive motoare de cautare pe internet, se parea ca fiecare subiect era legat de toate celelalte. Lumea insasi devenise o uriasa retea de informatii interconectate, zi de zi tot mai densa. Izbuti sa raspunda insa pe un ton rabdator:

- Nu ma surprinde faptul ca oamenii dumneavoastra au gasit ca raspuns „masonii”. Termenul constituie o evidenta veriga care-l leaga pe Peter Solomon de cele mai diverse subiecte de natura ezoterica.

- Da, iar acesta e un alt motiv pentru care m-am mirat ca nu ati pomenit deocamdata nimic despre masoni. La urma urmei, ati tot vorbit despre o intelepciune secreta, protejata de o elita restransa. Mie asta imi aminteste bine de masoni, nu credeti?

- Ba da... si aminteste la fel de bine de rozacrucieni, de cabalisti, de alumbradieni si de numeroase alte grupari ezoterice.

- Dar Peter Solomon este mason... si inca unul foarte puternic. Si se se

pare ca, atunci cand vorbim despre secrete, masonii ar trebui sa fie cei care sa ne vina imediat in minte. Toata lumea stie cat iubesc ei secretele

Langdon sesiza suspiciunea din glasul lui Sato si nu-i placea acest lucru.

- Daca vreti sa aflati ceva despre masoni, cel mai indicat ar fi sa-l intrebati pe unul dintre ei.

- De fapt, replica Sato, prefer sa intreb pe cineva in care sa pot avea incredere.

Raspunsul i se paru profesorului deopotriva ignorant si jignitor.

- Pentru stiinta dumneavostra, doamna, intreaga filozofie masonica este cladita pe onestitate si pe integritate. Masonii sunt unii dintre cei mai de incredere oameni pe care pot eu nadajdui sa-i intalnesc.

- Eu am vazut dovezi convingatoare, care indicau exact contrariul. Cu fiecare clipa, Langdon gasea tot mai putine motive de a o place pe Sato. Petrecuse ani intregi scriind despre bogata traditie a simbolisticii si iconografiei masonice si stia ca masoneria fusese intotdeauna una dintre cele mai gresit intelese si mai pe nedrept criticate organizatii din lume. Acuzati in mod frecvent de toate relele, de la venerarea diavolului la complotul pentru a instaura un guvern mondial, masonii isi facusera un obicei din a nu raspunde la criticile aduse, fapt care ii transformase intr-o tinta perfecta.

- In alta ordine de idei, relua Sato pe acelasi ton caustic, ne aflam din nou intr-un impas, domnule Langdon. Am impresia ca ori scapati ceva din vedere... ori nu-mi spuneti mie. Individul cu care avem de-a face a afirmat ca Peter Solomon v-a ales fara ezitare tocmai pe dumneavostra. Cred ca a venit timpul sa continuam aceasta discutie la sediul CIA. Poate ca vom avea mai mult noroc acolo.

Langdon abia daca lua in seama amenintarea. Ceva din spusesele directorului ii staruia in minte. „*Peter Solomon v-a ales.*” In combinatie cu mentionarea masonilor, cuvintele aveau un ecou ciudat. Isi cobori privirea spre inelul masonic de pe degetul lui Peter. Era unul dintre cele mai de pret bunuri ale lui: o mostenire de familie care purta insemnul phoenixului bicefal - simbolul mistic suprem al intelepciunii masonice. Aurul ce scanteia in lumina ii aduse in amintire ceva neasteptat.

Langdon icni, rememorand soapta stranie a celui care-l rapise pe Peter: „*Inca n-ai priceput, nu-i asa? De ce ai fost ales.*”

Si, intr-o cumplita fractiune de secunda, ideile i se randuira in minte si ceata se ridica.

Dintr-o data, rostul lui aici ii devenise limpede precum cristalul.

La cincisprezece kilometri departare, rulant pe Suitland Parkway spre sud, Mal'akh auzi un bazait distinctiv pe scaunul de langa el. Era iPhone-ul lui Peter Solomon, care se dovedise azi un instrument foarte de folos. Optiunea de redare vizuala a identitatii apelantului era activa si pe ecran aparau imagi-nele unei femei atragatoare, de varsta mijlocie, cu par lung si negru.

APEL PRIMIT - KATHERINE SOLOMON

Mal'akh zambi, ignorand apelul. „*Destinul ma trage tot mai aproape.*”

O atrasese pe Katherine acasa la el in aceasta dupa-amiaza pentru un singur motiv: voia sa afle daca detinea informatii utile pentru el... poate vreun secret de familie care l-ar fi ajutat sa gaseasca ceea ce cauta. Era evident insa ca Peter Solomon nu-i spusese surorii lui nimic despre obiectul pe care il pastra de atatia ani.

Si totusi, ceva aflase de la ea. „*Iar lucrul asta i-a mai oferit femeii cateva ore de viata in plus.*” Katherine ii confirmase ca toate rezultatele cercetarilor sale se aflau intr-un singur loc, bine incuiate in laboratorul ei.

„Trebuie sa le distrug.”

Cercetarile ei urmau sa deschida o noua poarta spre cunoastere si, odata ce poarta va fi crapata macar de o palma, altii isi vor aduce contributia. Schimbarea lumii intregi avea sa fie atunci doar o chestiune de timp. *„Nu pot ingadui una ca asta. Lumea trebuie sa ramana asa cum e... cufundata in bezna ignorantei.”*

Aparatul iPhone tiui scurt, anuntand un mesaj vocal de la Katherine Solomon. Mal'akh il asculta.

„Peter, tot eu sunt, rasuna glasul ingrijorat al lui Katherine Solomon. Unde esti? Inca ma mai gandesc la discutia cu doctorul Abaddon... si sunt nelinistita. E totul in regula? Te rog, suna-ma! Sunt la laborator.”

Mesajul se incheiase.

Mal'akh zambi. *„Katherine ar trebui sa-si faca mai putine griji pentru fratele ei si mai multe pentru ea insasi.”* Iesi de pe Suitland Parkway si coti pe Silver Hill Road. Un kilometru mai departe, in intuneric, zari silueta slab conturata a CSMS, inconjurata de un palc de copaci, undeva in dreapta lui. Intregul complex era imprejmuit de un gard inalt cu sarma ghimpata.

„O cladire sigura? rase Mal'akh in sinea sa. Stiu eu pe cineva care imi va deschide usa.”

24

Revelatia il izbi aidoma unui val urias.

„Stiu de ce ma aflu aici.”

Stand in centrul Rotondei, Langdon simti indemnul puternic de a se intoarce pe calcaie si de a o rupe la fuga... de a fugi de mana lui Peter, de inelul lui din aur, de ochii suspiciosi ai lui Sato si Anderson. Dar ramase incremenit locului, degetele crispandu-i-se in jurul baretei sacului din piele care ii atarna pe umar. *„Trebuie sa ies de aici!”*

Maxilarul i se inclesta atunci cand prinsera a i se desfasura in minte intamplarile acelei diminuti reci de la Cambridge, cu ani in urma. Era ora sase si tocmai intrase in sala de curs, asa cum facea in fiecare zi dupa ritualul matinal al turelor de bazin in piscina de la Harvard. Mirosul familiar de praf de creta si incalzire centrala il intampinase de cum trecuse pragul. Facuse doi pasi spre catedra, dar se oprise brusc in loc.

O silueta era deja acolo, asteptandu-l: un barbat elegant, cu fata prelunga si cu ochi cenusii.

- Peter?! exclamase el, nevenindu-i a crede.

Zambetul prietenului sau lucise in tonuri de alb in semiobscuritatea salii.

- Buna dimineata, Robert! Esti surprins sa ma vezi?

Vocea ii era blanda, insa in nuantele ei se ghicea forta. Langdon se grabise sa-i stranga. mana.

- Ce cauta un sange albastru de la Yale, ca tine, in campusul Stacojiilor, cu noaptea in cap?

- Misiune sub acoperire in spatele liniilor inamice, glumise Peter Solomon. Apoi, cu un semn din cap spre talia lui zvelta, constatase: Turele de bazin dau roade. Te mentii in forma.

- Ei, incerc sa te fac pe tine sa te simti batran, il tachinase Langdon. Imi pare bine sa te vad, Peter! Ce s-a intamplat?

- Sunt intr-o scurta calatorie de afaceri, replicase prietenul sau, privind in jur, in sala pustie. Regret ca am picat asa, pe neasteptate, Robert, dar nu am la dispozitie decat cateva minute. Vreau sa te rog ceva... si trebuia s-o fac

personal. Ia-o ca pe o favoare pe care ti-o solicit.

„Ar fi pentru prima data”, comentase Langdon in sine sa, intrebandu-se ce ar fi putut face un simplu profesor universitar pentru omul care avea totul.

- Sigur, replicase el, multumit ca avea ocazia sa-i faca un serviciu celui care ii daruise atat de multe, si mai cu seama intr-o perioada in care tragediile il asaltasera pe Peter.

Solomon isi coborase glasul.

- Ma gandeam ca poate vei accepta sa ai grija de ceva in locul meu. Langdon isi daduse ochii peste cap.

- Nu de Hercule, sper!

La un moment dat in trecut, fusese de acord sa-l ia in grija lui pe Hercule, mastiff-ul de optzeci de kilograme al lui Solomon, cata vreme Peter era plecat in calatoriile sale. Odata ce-l adusese la el acasa, cainelui i se facuse probabil un dor subit de jucaria lui din piele pe care isi ascutea coltii si gasise imediat un substitut in biroul lui Langdon: un exemplar original al unei Biblii din secolul al XVI-lea, cu anluminuri si caligrafiat pe pergament. Mustrarea „caine rau” i se paruse atunci cu totul neadecvata.

- Stiu, inca mai caut un alt exemplar, rostise Solomon cu un suras timid.

- Stai linistit. Ma bucur ca Hercule a prins gustul religiei. Prietenul lui rasese, insa gandurile ii pareau a fi in alta parte.

- Robert, am venit la tine fiindca as vrea sa te rog sa pastrezi tu un obiect foarte de pret pentru mine. L-am mostenit de mult, si nu ma simt confortabil lasandu-l acasa ori la birou.

Imediat, Langdon simtise o strangere de inima. Ceva „foarte de pret” in lumea lui Peter Solomon insemna probabil o avere fabuloasa.

- Dar ce parere ai avea de o cutie de depozit? ii sugerase.

„Doar familia ta are bunuri depuse in jumatate dintre bancile americane!”

- Asta ar implica hartogarie si functionari bancari; prefer un prieten de incredere. Si stiu ca tu poti pastra un secret.

Spunand aceasta, Solomon dusesese mana la buzunar si scosese un pachetel, pe care i-l intinsese.

Tinand seama de preambulul cu accente dramatice, Langdon se asteptase la ceva mai impresionant. Obiectul era o cutie in forma de cub, cu latura de vreo zece centimetri, invelita in hartie de ambalaj si legata cu o sfoara. Date fiind greutatea si dimensiunile ei, banuia ca inaintea se afla ceva metalic sau din piatra. „Atata tot?!” Langdon rasucise pachetul in maini, observand ca sfoara fusese atent sigilata intr-o parte cu o pecete din ceara in relief, aidoma unui edict antic. Sigiliul infatisa un phoenix bicefal, avand numarul 33 imprimat pe piept - simbolul traditional al celui mai inalt grad al masoneriei.

- Serios, Peter, spusese el, cu un suras stramb in coltul gurii. Esti Maestrul Adorator al unei loji masonice, nu papa! Iti sigilezi coletele cu propriul inel?!

Solomon isi privise inelul de aur de pe deget si chicotise usor.

- Nu eu am sigilat pachetul, Robert! Strabunicul meu a facut-o! Cu aproape *un secol* in urma.

- Ce spui?!

Prietenul lui ridicase inelarul in aer.

- Acest inel masonic i-a apartinut lui. Pe urma i-a revenit bunicului meu, apoi tatalui meu... si in cele din urma a ajuns la mine.

Langdon cantarise pachetelul in palma.

- Adica strabunicul tau l-a infasurat asa cu un secol in urma si de atunci

nimeni nu l-a deschis?

- Intocmai.
- Dar... de ce nu? Solomon zambise.
- Fiindca nu a venit vremea.
- Vremea *pentru ce*?

- Robert, inteleg ca ti se va parea ciudat, dar, cu cat stii mai putine, cu atat va fi mai bine. Pune pachetul asta intr-un loc sigur si te rog sa nu spui nimanei ca ti l-am dat.

Langdon isi privise mentorul in ochi, incercand sa-si dea seama daca nu cumva glumea. Peter Solomon avea o aplecare pronuntata inspre dramatism, iar acum parca il lua putin in tarbaca.

- Peter, esti sigur ca nu e totusi un soi de complot istet, merit sa ma convinga ca mi-ai incredintat cine stie ce secret masonic stravechi, ca sa devin curios si sa ma alatur Ordinului?

- Masonii nu recruteaza personal, Robert, stii bine asta. In plus, mi-ai spus deja ca nu vrei sa ni te alaturi.

Asta asa era. Desi nutrea un mare respect pentru filozofia si simbolistica masoneriei, Langdon luase decizia de a nu deveni niciodata un membru al ei; juramintele de pastrare a secretului l-ar fi impiedicat sa discute despre francmasonerie cu studentii sai. Acelasi fusese motivul pentru care Socrate refuzase sa ia parte la Misterele de la Eleusis.

Privind cutiuta misterioasa si sigiliul ei masonic, o intrebare ii venise in minte de la sine:

- De ce nu i-o incredintezi unuia dintre confratii tai?

- Sa spunem ca instinctul ma indeamna sa cred ca va fi in mai mare siguranta *in afara* Ordinului. Si, te rog, nu te lasa amagit de dimensiunile pachetului. Daca spusele tatei sunt adevarate, atunci in cutie se afla ceva cu o putere considerabila. Solomon ramasese tacut cateva clipe, dupa care adaugase: Un fel de talisman.

„Am auzit bine, un talisman?” Prin definitie, talismanele erau obiecte cu puteri magice. Erau utilizate in mod traditional pentru a aduce noroc, pentru a feri de spiritele rele sau ca auxiliare in ritualurile antice.

- Peter, iti dai seama, sper, ca talismanele au iesit din moda inca din Evul Mediu.

Peter isi asezase, rabdator, palma pe umarul lui.

- Stiu cum suna toate astea, Robert! Ne cunoastem de mult timp si, ca om de stiinta, scepticismul este unul dintre marile tale atuuri. Dar si cel mai mare defect. Te cunosc suficient de bine pentru a intelege ca nu-ti pot cere sa crezi... ci numai sa ai incredere in mine. Asa ca acum te rog sa ai incredere cand iti spun ca talismanul acesta e puternic. Mi s-a transmis ca ii poate conferi posesorului sau capacitatea de a crea ordine din haos.

Langdon isi privise prietenul in tacere. Ideea „*ordinii din haos*” era una dintre marile axiome ale masoneriei. *Ordo ab chao*. Dar, chiar si asa, afirmatia ca un talisman conferea vreo putere, oricare ar fi fost aceea, era absurda - cu atat mai mult cu cat se referea la capacitatea de a crea ordine din haos.

- Ajuns in mainile cui nu trebuie, continuase Solomon, cu o mina mai serioasa decat vazuse Langdon la el vreodata, talismanul ar fi periculos si, din pacate, am motive sa cred ca oameni puternici vor sa mi-l fure. As vrea sa mi-l pastrezi tu in siguranta pentru o vreme. Crezi ca poti?

In seara aceea, Langdon se asezase la masa din bucatarie, singur, cu pachetelul in fata, incercand sa-si inchipuie ce se putea gasi inautru. In cele din urma, pusese toata povestea pe seama excentricitatii lui Peter si inchisese

cutiuta in seiful din biblioteca, iar dupa o vreme o daduse cu totul uitarii.

Pana in dimineata aceasta.

Telefonul primit de la barbatul cu accent sudist.

- A, domnule profesor, aproape ca uitasem, spusese asistentul, dupa ce-i daduse detaliile privind zborul spre Washington. Domnul Solomon va mai roaga ceva.

- Da? intrebase el, cu gandurile deja la prelegerea pe care urma s-o sustina.

- Domnul Solomon a lasat un biletel pentru dumneavoastra. Asistentul incepuse sa citeasca lent, cu poticneli, ca si cum incerca sa descifreze scrisul lui Peter: „*Te rog sa-i spui lui Robert... sa aduca... unicul pachet sigilat pe care i l-am dat cu multi ani in urma*”. Dumneavoastra intelegeti ceva de aici?

Surprins, Langdon isi amintise de cutiuta care de atata timp statea in seiful din biblioteca lui.

- Da, stiu la ce se refera.

- Si il puteti aduce?

- Sigur ca da. Spuneti-i lui Peter ca vin cu el.

- Minunat! replicase asistentul, parand ca i se luase o greutate de pe umeri. Prelegere placuta diseara! Si sa calatoriti in siguranta!

Inainte de a pleca de acasa, Langdon scosese pachetul din seif si-l pusese in sacul de umar.

Acum, in cladirea Capitoliului, profesorul era sigur de un singur lucru. Peter Solomon ar fi fost oripilat daca ar fi stiut cat de lamentabil se achitase el de sarcina incredintata.

25

„Dumnezeule, Katherine a avut dreptate! Ca de obicei.”

Trish Dunne privea uluita rezultatele afisate pe monitorul din fata ei.

Se indoise ca motorul de cautare va oferi chiar si o singura trimitere, dar iata ca listase mai bine de zece. Iar procesul continua.

Una dintre trimiteri, mai cu seama, parea promitatoare. Trish se rasuci si striga in directia bibliotecii:

- Katherine! Cred ca trebuie sa vezi asta!

Trecusera vreo doi ani de cand nu mai rulase un asemenea motor de cautare, iar rezultatele obtinute acum i se pareau uimitoare. „*Cu cativa ani in urma, o astfel de cautare nu ar fi dus la nimic.*” Insa in prezent volumul de informatii digitalizate disponibile la nivel global explodase parca, in asa masura, incat practic oricine putea gasi orice isi punea in cap sa caute. Si, incredibil, unul dintre cuvintele-cheie introduse era un termen de care ea nici nu auzise vreodata... iar motorul il gasise chiar si pe el!

Katherine veni in fuga.

- Ce ai gasit?

- O *sumedenie* de „candidati”. Fiecare dintre documentele astea, explica Trish aratand spre monitor, contine toate cuvintele-cheie pe care mi le-ai dat, exact asa cum mi le-ai dat.

Katherine isi dadu parul pe dupa ureche si studie lista.

- Inainte sa devii prea entuziasmata, adauga Trish, pot sa te asigur ca putine dintre documentele astea sunt *de fapt* ceea ce-ti trebuie tie. Majoritatea sunt asa-numite „gauri negre”. Uita-te la dimensiunile fisierelor. Enorme! Sunt arhive in care au fost comprimate milioane de e-mailuri, uriase enciclopedii cu caracter general, forumuri globale ce functioneaza de ani intregi si asa mai

departe. Date fiind marimea si continutul lor divers, fisierele astea cuprind atat de multe potentiale cuvinte-cheie, incat atrag in interiorul lor orice motor de cautare care se apropie de ele. Katherine arata spre una dintre primele trimiteri.

- Ce parere ai despre asta?

Trish surase. Sefa ei era deja cu un pas inainte, depistand unicul fisier cu dimensiuni reduse afisat in lista.

- Ai ochi buni! Da, asta este, deocamdata, singurul nostru candidat serios. De fapt, e un fisier atat de mic, incat cuprinde probabil doar o pagina sau doua.

- Deschide-l!

Trish nu-si putea imagina cum era posibil ca un fisier de numai o pagina sa contina toate sirurile de cautare pe care i le daduse Katherine. Dar cand deschise documentul, le vazu imediat... cat se poate de limpede si de usor de identificat in text.

Katherine se apropie cativa pasi, fara a-si lua ochii de la monitorul de pe perete.

- Documentul asta e... *redactat*? Trish incuviinta.

- Bun venit in lumea textelor digitalizate!

Redactarea automata devenise o practica standard in domeniul documentelor digitalizate. Era in esenta un proces prin care un server permitea utilizatorilor sa caute un text intreg, dar afisa apoi doar o mica portiune din el, respectiv numai sintagmele din imediata apropiere a cuvintelor-cheie. Prin omiterea celei mai mari parti a documentului, serverul evita incalcarea legilor privind drepturile de autor si-i trimitea totodata utilizatorului un mesaj incitant: „*Detin informatia pe care o cauti, dar daca vrei si restul, trebuie sa-l cumperi*”.

- Dupa cum vezi, spuse Trish deruland pagina de pe monitor, documentul contine toate cuvintele-cheie pe care mi le-ai dat.

Katherine privea tacuta textul redactat.

Asistenta o lasa sa-l studieze un minut si apoi derula inapoi, pana in partea de sus a paginii. Fiecare cuvint-cheie era scris cu majuscule si subliniat, insotit de un mic fragment de text - de fapt, cate doua cuvinte inainte si dupa el.

un loc SUBTERAN secret unde
unde va in WASHINGTON. D.C.
coordonatele pe
descoperit un PORTAL ANTIC care duce
avertizeaza ca PIRAMIDA contine periculoase
GRAVAT pentru descoperirea
descifrat acest SYMBOLON.

Trish n-avea idee la ce se referea documentul. „*Si ce naiba o fi un «symbolon»?*”

Katherine se apropie nerabdatoare de monitor.

- De unde provine documentul asta? Cine l-a scris?

- Numai o clipa! Incerc sa depistez sursa.

- Trebuie sa stiu cine a scris asta, repeta Katherine cu glas energic. Si vreau sa vad si *restul*!

- Incerc, raspunse Trish, uimita de tonul sefei sale.

In mod ciudat, adresa fisierului nu era afisata ca una traditionala de pe

web, ci sub forma numerica, de tip Internet Protocol.

- Nu pot sa aflu IP-ul, spuse Trish. Numele domeniului nu-mi apare. Stai putin, zise ea apoi si inchise fereastra de pe monitor. O sa rulez un trasor.

Tasta sirul de comenzi pentru a detecta toate „pragurile” dintre computerul ei si cel pe care era stocat documentul.

- Il detecteaza acum, anunta ea.

Trasoarele erau extrem de rapide si aproape instantaneu pe ecranul de plasma aparut o lista lunga de unitati de retea. Trish le parcurse cu privirea, trecand prin succesiunea de routere care legau computerul ei de...

„Ce naiba e asta?”

Trasarea se oprise inainte de a ajunge la serverul documentului. Din cine stie ce motiv, protocolul ei de detectare intalnise la un dispozitiv de retea care il inghitise, in loc sa-l reflecte mai departe.

- Se pare ca trasorul meu a fost blocat. „Nici nu credeam ca asa ceva este posibil!”

- Ruleaza-l din nou, ii ceru Katherine.

Trish lansa un alt trasor si obtinu acelasi rezultat.

- Nimic. Drum infundat. Probabil ca documentul e pe un server nedetectabil, conchise Trish, studiind ultimele praguri dinainte de blocaj. Un lucru pot sa-ti spun inasa: e situat undeva in Washington.

- Glumesti!

- Pe mine nu ma mira. Programele astea de cautare actioneaza geografic, ceea ce inseamna ca primele rezultate oferite sunt cele locale. In plus, unul dintre cuvintele-cheie a fost „Washington, D.C.”.

- Ce-ai zice de o cautare de tip „cine e”? sugera Katherine. N-am afla astfel cine detine domeniul?

„Putin cam grosolan, dar nu e o idee rea.” Trish naviga spre reseaua de date de tip „cine e” si rula o cautare de IP, sperand sa gaseasca o potrivire intre adresa numerica si numele unui domeniu. Frustrarea ii era acum domolita de curiozitatea tot mai accentuata. „Al cui sa fie documentul?” Rezultatele aparura rapid, fara a indica inasa o potrivire, asa ca Trish ridica palmele in aer, a resemnare.

- E ca si cum adresa asta IP nu exista. Nu pot obtine nici un fel de informatii despre ea.

- Dar IP-ul exista, evident! Tocmai am vazut un document gazduit acolo! „Adevarat.” Dar cel care il detinea prefera, probabil, sa nu-si declare identitatea.

- Nu stiu ce sa-ti spun. Trasoarele nu sunt chiar specialitatea mea, asa ca nu-mi dau seama cum te-as putea ajuta... daca nu cumva vrei sa apelam la un hacker.

- Cunosti vreunul?

Trish se intoarse si-si privi sefa cu luare-aminte.

- Katherine, glumeam! Stii, nu e tocmai o idee stralucita.

- Dar se poate face? insista Katherine, privindu-si ceasul.

- Pai, da... se face tot timpul. Tehnic vorbind, e destul de usor.

- Pe cine cunosti?

- Hackeri? Trish rase crispat. Cam jumatate din fostii mei colegi de serviciu.

- Si e vreunul in care ai incredere?

„Oare vorbeste serios?” Dar era limpede ca vorbea cat se poate de serios.

- Pai, da, raspunse Trish grabit. Cunosc un tip pe care l-am putea suna.

Era specialistul in securitatea sistemelor de la vechiul meu loc de munca, foarte tare in computere. Voia sa iasa cu mine, lucru care nu prea mi-a convenit, dar e un tip de treaba si am incredere in el. In plus, e liber-profesionist acum.

- Poate fi discret?

- E hacker! Sigur ca poate fi discret. Asta e meseria lui. Dar sunt sigura ca o sa ceara cel putin o mie de dolari numai ca sa...

- Suna-l! Ofera-i dublu pentru rezultate rapide.

Trish nu stia sigur ce anume i se parea mai neplacut: s-o ajute pe Katherine Solomon sa angajeze un hacker sau sa-i telefoneze unui tip caruia nu-i venea probabil nici acum sa creada ca o roscata bondoaca, analista de metasiseme, ii putuse respinge avansurile amoroase.

- Esti sigura ca asta vrei?

- Foloseste telefonul din biblioteca., raspuse Katherine. Are un numar privat. Si, fireste, nu pomeni numele meu.

- Bine.

Trish se indrepta deja spre usa, dar se opri atunci cand auzi tiuind iPhone-ul sefei ei. Cu putin noroc, poate ca mesajul primit o va scuti pe ea de misiunea dezagreabila care ii revenea. Astepta pana ce Katherine isi scoase telefonul din buzunarul halatului si ii privi ecranul.

Katherine Solomon rasufla usurata cand vazu numele expeditorului.

„In sfarsit!”

PETER SOLOMON

- E un mesaj de la fratele meu, spuse ea, ridicand ochii spre Trish. Asistenta ii raspuse cu o cautatura plina de speranta:

- Poate ca ar trebui sa-l intrebam si pe el... inainte de a apela la un hacker.

Katherine privi fugar spre documentul redactat, de pe monitor, si auzi in minte vocea doctorului Abaddon: „*Lucrul despre care crede fratele tau ca este ascuns in Washington... poate fi gasit*”. Nu mai stia ce sa creada si ce nu, iar documentul asta ii oferea informatii despre ideile bizare de care Peter devenise, se pare, obsedat. Clatina din cap.

- Vreau sa stiu cine a scris asta si unde se afla. Suna-l pe tip! Trish se incrunta, dar porni spre iesire.

Indiferent daca documentul gasit avea sa elucideze sau nu dezvaluirile enigmatice pe care Peter i le facuse doctorului Abaddon, cel putin un mister se rezolvase pe ziua de azi. Se parea ca fratele ei invatase in sfarsit sa foloseasca optiunea de mesaje scrise a iPhone-ului pe care i-l daruise ea.

- Si anunta toata presa! striga Katherine in urma lui Trish. Marele Peter Solomon tocmai a trimis primul lui mesaj-text!

In parcare din fata unui mall, chiar vizavi de CSMS, Mal'akh statea langa limuzina lui, dezmortindu-si picioarele si asteptand telefonul despre care stia ca va veni. Ploaia se oprise si printre nori se ivise luna. Era acelasi astru care isi trimisese razele asupra lui prin oculusul din Casa Templului, cu trei luni in urma, cand fusese initiat.

„*Lumea arata cu totul altfel in seara asta.*”

In timp ce astepta, stomacul ii ghiorai din nou. Postul de doua zile, desi neplacut, era strict necesar pentru pregatirea lui. Asa dictau preceptele stravechi. Iar in scurta vreme, orice disconfort fizic avea sa se dovedeasca lipsit de insemnatate.

Pe cand statea astfel in aerul rece al serii, rase pe infundate la gandul ca soarta il adusese, in chip ironic, chiar in fata unei bisericute. Acolo, intre un

cabinet stomatologic Sterling Dental si un magazin, se afla un mic sanctuar.

CASA GLORIEI DIVINE.

Mal'akh privi fereastra pe care era inscris un fragment din crezul doctrinar al bisericii: **„CREDEM CA ISUS HRISTOS S-A INTRUPAT DIN DUHUL SFANT, A FOST NASCUT DE FECIOARA MARIA SI ESTE DEOPOTRIVA OM SI DUMNEZEU.”**

Mal'akh surase. *„Da, Isus este intr-adevar om si Dumnezeu deopotriva, insa nasterea virgina nu e o conditie indispensabila pentru caracterul divin. Nu asa se petrec lucrurile.”*

Soneria unui telefon rasuna in aerul inserarii, accelerandu-i bataile inimii. De data aceasta era telefonul lui, al lui Mal'akh - un aparat de unica folosinta, pe care il cumparase cu o zi in urma. Dupa identitatea apelantului, isi dadu seama ca era apelul pe care il anticipase.

„O convorbire locala”, isi spuse el, privind departe, peste Silver Hill Road, spre silueta argintata de luna a acoperisurilor din zare. Isi deschise mobilul.

- Doctorul Abaddon la telefon, spuse el, pe un ton profund.

- Aici e Katherine, se auzi o voce feminina. Am primit in sfarsit o veste de la fratele meu.

- O, ma bucur! Ce face?

- E in drum spre laboratorul meu. Si a propus sa veniti si dumneavoastra.

- Poftim? Mal'ack se prefacu a sovai. In... laboratorul dumneavoastra?

- Probabil ca va acorda o incredere deosebita. N-a mai invitatat pe nimemi acolo, niciodata.

- Considera, probabil, ca vizita mea va fi de folos in cadrul discutiilor noastre de la terapie, insa m-as simti ca un intrus.

- Daca *fratele* meu afirma ca sunteti bine-venit, atunci sunteti bine-venit! In plus, mi-a zis ca are multe sa ne spuna, atat mie, cat si dumneavoastra, iar eu tare as vrea sa lamurim situatia.

- Foarte bine, atunci! *Unde* anume este laboratorul dumneavoastra?

- La Centrul de Suport al Muzeului Smithsonian. Stiti unde vine?

- Nu, replica Mal'akh, privind dincolo de parcare, la complexul de cladiri. Eu sunt in masina acum si am GPS. Care e adresa?

- Silver Hill Road, numarul 4210.

- Bun, numai un moment, sa introduc datele. Dupa zece secunde de asteptare, Mal'akh relua: Vesti bune, se pare ca ma aflu mai aproape decat credeam. Sistemul spune ca sunt doar la zece minute distanta.

- Perfect! Sun eu la poarta, la serviciul de securitate, si ii anunt ca veniti.

- Va multumesc!

- Pe curand!

Mal'akh puse in buzunar mobilul de unica folosinta si privi spre CSMS. *„Oare a fost lipsit de politete faptul ca m-am autoinvitat?”* Zambind, scoase telefonul lui Peter si admira mesajul pe care i-l trimisese lui Katherine cu cateva minute in urma.

„Am primit mesajele tale. Totu-i bine. Am o zi plina. Am uitat de intalnirea cu dr. Abaddon. Regret ca nu ti-am spus de el mai devreme. Povestea-i lunga. Vin spre laborator acum. Invita-l si pe dr. Abaddon, daca poate. Am deplina incredere in el si multe sa va spun. - Peter”

Deloc surprinzator, iPhone-ul lui Peter prinse sa vibreze - semn ca venise un raspuns de la Katherine.

„Peter, ai invatat sa trimiti mesaje, bravo! Ma bucur ca esti bine, am vorbit cu dr. A. si vine la laborator. Ne vedem curand! - k.”

Mal'akh se lasa pe vine si puse telefonul lui Peter pe asfalt, impingandu-l

sub roata din fata a limuzinei. Aparatul ii fusese bun slujbas, dar sosise momentul sa devina neidentificabil. Urca in masina, baga in viteza si porni usor inainte, pana ce auzi trosnetul sec al iPhone-ului.

Dadu apoi in marsarier pana ce reveni in locul de parcare, privind spre silueta indepartata a CSMS. „Zece minute.” Vastele depozite ale lui Peter Solomon gazduiau peste treizeci de milioane de comori, insa el venise aici in seara asta pentru a distruge doar doua dintre cele mai valoroase.

Toate rezultatele cercetarilor lui Katherine Solomon.

Si pe ea insasi.

26

- Domnule profesor! Rasuna glasul lui Sato. Aratati de parca ati vazut o fantoma! Ati patit ceva?

Langdon isi trase mai bine sacul pe umar si isi puse palma deasupra lui, parca pentru a ascunde si mai mult pachetelul patratos din interior. Simtea ca sangele ii pierise din obraji.

- Sunt... sunt doar ingrijorat pentru soarta lui Peter. Sato isi lasa capul intr-o parte, privindu-l piezis.

Brusc, Langdon incepu sa se intrebe daca implicarea directoarei in toata problema asta nu avea cumva de-a face cu pachetul pe care i-l incredintase Solomon. La urma urmei, Peter il prevenise ca existau *oameni puternici care voiau sa-l fure si ca, ajuns pe maini nepotrivite, obiectul era periculos*. Nu-i dadea insa prin cap de ce ar fi vrut CIA sa puna mana pe o cutiuta cu un talisman inaintur. Si nici ce putea fi talismanul acela. „*Ordo ab chao?*”

Sato facu un pas spre el, scrutandu-l cu ochii ei negri.

- Mi se pare ca tocmai ati avut o revelatie. Pe Langdon il treceau sudorile.

- Nu, nu chiar.

- La ce va giinditi?

- Pai... ezita el, neavand habar ce sa raspunda.

Nu voia sa pomeneasca despre pachetelul din sac, dar, daca Sato l-ar fi dus la sediul CIA, in mod cert bagajul i-ar fi fost perchezitionat la intrare.

- De fapt, baigui in cele din urma, mi-a venit o alta idee privind cifrele din palma lui Peter.

Expresia lui Sato ramase impenetrabila.

- Adica? intreba ea, aruncand o privire spre Anderson, care se intorcea dupa ce intampinase echipa de legisti ce sosise in sfarsit.

Langdon inghiti nodul ce i se pusese in gat si se ghemui langa mana retezata, intrebându-se ce sa-i spuna femeii. „*Esti profesor, Robert, improvizeaza!*” Se mai uita o data la cele sapte simboluri tatuate, sperand sa-i vina cumva inspiratia.

IIIX885

„*Nimic. Nici o idee.*”

In vreme ce memoria lui eidetica isi trecea rapid in revista veritabila enciclopedie mentala a simbolurilor, Langdon isi dadu seama ca nu se putea referi decat la un singur lucru. Era o idee care-i venise de la bun inceput, insa i se paruse prea improbabila. Acum insa trebuia sa-i castige timpul necesar pentru a se gandii.

- Ei bine, zise el, primul indiciu ca ne aflam pe un drum gresit atunci cand incercam sa descifram coduri si simboluri este acela ca incepem sa le interpretam folosind limbaje simbolice multiple. Spre exemplu, cand v-am spus

ca acest text este scris cu caractere romane si arabe, am facut o analiza incorecta, fiindca am utilizat sisteme de simboluri multiple. Acelasi lucru e valabil daca sustin ca textul e redat cu caractere romane si runice.

Sato isi incrucisa bratele la piept si ridica sprancenele, parca pentru a spune „Continua”.

- In general, comunicarea se face utilizand un *singur* limbaj, nu mai multe, asa ca primul lucru pe care trebuie sa-l faca specialistul atunci cand studiaza un text este sa gaseasca un sistem simbolic unic, aplicabil intregului text.

- Si acum ati descoperit un sistem unic?

- Da... si nu.

Experienta pe care o capatase in domeniul simetriei rotationale a ambigramelor il invatase ca uneori simbolurile aveau sensuri multiple atunci cand erau privite din unghiuri diferite. In cazul de fata, isi dadu el seama, exista o posibilitate de a aborda toate cele sapte simboluri din perspectiva unui limbaj unic.

- Daca schimbam usor pozitia mainii, limbajul va capata consistenta.

In mod straniu, schimbarea la care se referea si pe care intentiona s-o puna in practica parea a-i fi fost sugerata chiar de rapitorul lui Peter, atunci cand amintise de stravechiul principiu ermetic „*La fel ca sus, asa si jos*”.

Langdon simti fiori de gheata pe sira spinarii atunci cand intinse bratul si atinse postamentul de lemn pe care fusese fixata mana lui Peter. Usor, il intoarse invers, astfel ca aratatorul si degetul mare indicau acum drept in jos. Instantaneu, simbolurile din palma se transformara si ele.

588XIII

- Privite din acest unghi, explica Langdon, semnele X-I-I-I devin un numar roman *corect* scris: treisprezece. De asemenea, restul caracterelor pot fi interpretate folosind alfabetul roman: SBB.

Profesorul anticipase ca analiza lui va fi intampinata doar cu inaltari din umeri, dar vazu cum expresia lui Anderson se schimba imediat.

- SBB? intreba acesta.

Sato se intoarse spre capitan.

- Daca nu ma insel, imi aminteste de un sistem de numerotare practicat in mod obisnuit aici, in cladirea Capitoliului, spuse femeia.

Anderson palise.

- Asa este...

Sato schita un zambet crispat, dupa care facu un semn din cap catre Anderson.

- Capitane, te rog sa ma urmezi! Vreau sa discutam ceva intre patru ochi.

Cei doi se indepartara suficient cat sa nu fie auziti. Langdon ramase locului, uluit. „*Ce naiba se intampla aici? Si ce-o fi SBB XIII?*”

Capitanul Anderson nu vedea cum acea seara ar fi putut deveni mai bizara decat era deja. „*Pe mana scrie SBB 13?*” Nu-i venea sa creada ca un strain de cladire auzise macar de SBB... si cu atat mai putin de SBB 13! Se parea deci ca aratatorul lui Peter Solomon nu indica in sus, asa cum avusesera impresia la inceput, ci in directia exact opusa.

Sato il conduse intr-o zona linistita, langa statuia din bronz a lui Thomas Jefferson.

- Capitane, sper ca stii exact unde anume se afla SBB Treisprezece.

- Fireste!

- Stii si ce se afla inaintea?

- Nu, daca nu ma uit mai intai. N-a mai fost folosita de decenii.

- Ei bine, acum o vei deschide!

Anderson nu agreea deloc sa i se spuna ce sa faca in cladirea de care raspundea.

- Doamna, ar putea fi cam problematic. Va trebui sa verific mai inta pe lista de atributiuni. Dupa cum stiti, nivelurile inferioare sunt ocupate in cea mai mare parte de birouri sau de spatii de depozitare personale, ia protocolul de securitate privind aceste...

- Vei descuria SBB Treisprezece, i-o reteza scurt Sato, sau voi suna ei la DS si voi chema o echipa care sa sparga usa cu un berbec!

Capitanul se holba la ea indelung, apoi isi scoase statia radio si o dusi la buze.

- Anderson sunt! Am nevoie de cineva care sa descurie SBB. Trimite-mi acolo un om in cinci minute.

Vocea care ii raspunde pare nedumerita.

- Capitane, confirmi ca ai spus SBB?

- Corect! SBB. Trimite imediat pe cineva! Si am nevoie si de o lanterna. Anderson isi puse statia radio in buzunar. Bataile inimii i-o luara razna atunci cand Sato se apropie de el si mai mult, coborandu-si vocea pana la nivelul unei soapte.

- Capitane, timpul e scurt si vreau sa ne duci jos, la SBB Treisprezece cat mai repede posibil.

- Da, doamna!

- Si mai vreau ceva de la dumneata.

„Pe langa intrarea prin efracție?” Nu-si permitea sa protesteze, desi remarcase ca Sato isi facuse aparitia la numai cateva minute dupa ce fusese descoperita mana lui Peter in Rotonda si ca se folosea acum de aceasta situatie pentru a pretinde acces in zonele cu caracter privat ale Capitolului. Parea a se gasi atat de mult inaintea derularii evenimentelor, incat se putea spune ca o dicta.

Sato facu un semn catre profesor.

- Sacul de piele de pe umarul lui Langdon.

- Ce-i cu el?

- Banuiesc ca oamenii dumitale l-au trecut prin aparatul cu raze X cand Langdon a intrat in cladire.

- Desigur! Toate bagajele sunt scanate.

- Vreau sa vad filmul. Trebuie sa stiu ce are in sac.

Anderson intoarse privirea spre sacul de piele pe care Langdon il avusese pe umar toata seara.

- Dar... n-ar fi mai simplu sa-l intrebam?

- Care parte a cererii mele n-ai inteles-o?

Capitanul scoase iar statia radio si comunica solicitarea. Sato ii dadu adresa BlackBerry-ului ei si ceru ca echipa lui sa-i trimita o copie digitala a filmului imediat ce il gaseau. Deloc convins, Anderson se conforma.

Legistii ridicau deja mana retezata pentru a o trimite la Politia Capitolului, dar Sato le ordona s-o expedieze direct echipei ei, la Langley. Anderson era prea obosit pentru a mai protesta. Tocmai fusese calcat de un tavalug japonez in miniatura.

- Si vreau inelul ala! striga Sato catre legisti.

Tehnicianul principal paru initial dornic sa riposteze, dar se gandii apoi ceva mai bine. Scoase inelul de pe degetul lui Peter, il introduse intr-o punguta transparenta pentru probe si i-o intinse. Directoarea puse punguta in buzunarul

jachetei si apoi se intoarse spre Langdon.

- Plecam, domnule profesor! Luati-va lucrurile!
- Unde mergem?
- Urmati-l pe domnul Anderson.

„Da, isi spuse capitanul, *urmeaza-ma indeaproape.*” SBB era o zona a Capitolului in care putini oameni intrau. Pentru a ajunge la ea, treceau printr-un vast labirint de camarute si culoare inguste, ingropate sub cripta. Mezinul lui Abraham Lincoln, Tad, se ratacise la un moment dat acolo si fusese la un pas de moarte. Anderson incepuse sa aiba banuiala ca, daca ar fi fost dupa voia lui Sato, Robert Langdon ar putea impartasi aceeasi soarta.

27

Specialistul in securitatea sistemelor Mark Zoubianis se mandrise intotdeauna cu abilitatea sa de a face mai multe lucruri in acelasi timp. Acum era asezat pe canapeaua sa extensibila, avand alaturi telecomanda de la televizor, un telefon fara fir, un laptop, o agenda electronica si un bol mare cu chipsuri. Cu un ochi la meciul de fotbal ce se derula pe ecranul fara sonor al televizorului si cu celalalt pe laptop, Zoubianis vorbea in casca Bluetooth cu o femeie pe care n-o mai vazuse de mai bine de un an.

„*Cine alta in afara de Trish Dunne ar mai fi sunat intr-o seara de play-off?!*”

Confirmandu-si lipsa de fler social, fosta lui colega alesese tocmai momentul meciului celor de la Redskins pentru a face conversatie cu el si a-i cere o favoare. Dupa cateva replici de complezenta despre vremuri trecute si despre cat de dor ii era de glumele lui, Irish trecuse la subiect: incerca sa afle o adresa IP, probabil a unui server securizat din zona Washingtonului. Serverul continea un mic document in format text si ea voia sa aiba acces la el... sau, cel putin, sa afle cui apartinea.

„*Ai nimerit tipul potrivit, dar nu si momentul*”, ii spusese el, dupa care Trish revarsase asupra lui cele mai fine linguseli de care era in stare majoritatea exprimand niste realitati - si, pana sa se dezmeticeasca bine, Zoubianis tasta deja o ciudata actresa IP la laptopul sau.

Barbatul arunca o privire numerelor de pe ecran si fu cuprin de neliniste.

- Trish, IP-ul asta are un format care nu-mi miroase a bine. Adresa e scrisa intr-un protocol care nici macar nu a devenit disponibil publicului larg. Probabil ca e ceva legat de servicii secrete sau de armata..

- De armata? spuse Trish izbucnind in ras. Asculta-ma pe mine, tocmai am scos un document redactat de pe serverul asta si n-are nimic militar in el!

Zoubianis inchise fereastra de pe monitor si incerca un trasor.

- Ai spus ca trasorul tau a raposat?

- Da. De doua ori. La acelasi prag.

- Si al meu la fel. Dar ce e asa de interesant la IP-ul asta? intreba el dupa ce lansa o sonda de diagnostic.

- Am rulat un program de delegare care a trimis un motor de cautare la IP-ul asta si a gasit un document redactat. Iar eu am nevoie sa vad si restul documentului. Sunt dispusa sa platesc pentru el, dar nu pot sa-m dau seama cine are IP-ul sau cum sa ajung la el.

Zoubianis se incrunta la monitorul sau.

- Esti sigura? Eu rulez un program de diagnostic acum si am dat de un firewall destul de... serios.

- De asta primesti tu bani frumoși!
Zoubianis cumpani ideea. I se oferea o avere pentru ceva atat de usor de facut.

- O intrebare, Trish. De ce te intereseaza chestia asta atat de mult? Ea ramase tacuta cateva clipe.

- Ii fac un serviciu unei prietene.

- Trebuie sa fie o prietena deosebita.

- Este.

Zoubianis chicoti, dar se abtinu sa comenteze. „*Stiam eu!*”

- Uite ce e, relua Trish, in tonul vocii citindu-se ca-si cam pierdusc rabdarea. Esti suficient de priceput ca sa depistezi IP-ul asta? Da sau nu.

- Da, sunt suficient de priceput. Si da, stiu ca ma joci pe degete.

- Cat timp iti va lua?

- Nu mult, promise el, tastand in vreme ce vorbea. Ar trebui sa pot patrunde intr-o unitate din reseaua lor in zece minute sau cam asa ceva. Cand intru si ma dumiresc ce-i acolo, te sun.

- Multumesc! Si, altfel, te descurci? „*Acum ma intreaba!*”

- Trish, pentru numele lui Dumnezeu, ma suni in toiul partidei de play-off si iti mai si arde de palavre? Vrei sa ajung la IP-ul asta sau nu?

- Multumesc, Mark, iti sunt recunoscatoare! Astept telefonul tau.

- Intr-un sfert de ora.

Zoubianis inchise, isi trase mai aproape bolul cu chipsuri si dadu tare sonorul televizorului. „*Femeile astea!*”

28

„*Unde au de gand sa ma duca?*”

In vreme ce se afunda in graba alaturi de Anderson si de Sato in adancurile Capitoliului, Langdon isi simtea inima batand tot mai repede cu fiecare pas. Iesiseră prin partea de vest a Rotondei, coboraseră o scara de marmura si apoi se intorsesera, trecand de o usa larga si ajungand in faimoasa incapere aflata chiar sub Rotonda.

Cripta Capitoliului.

Aerul era mai greu aici, iar el simtea deja apasarea claustrofobiei. Plafonul scund al criptei si iluminarea de jos in sus accentuau masivitatea celor patruzeci de coloane dorice care sustineau pardoseala de piatra a salii de deasupra. „*Relaxeaza-te, Robert!*”

- Pe aici, spuse Anderson, cotind-o repede la stanga, pentru a traversa vastul spatiu circular.

Slava Domnului, in cripta nu erau depuse cadavre; in locul ramasitelor omenesti se aflau o serie de statui, un model la scara redusa al Capitoliului si o zona de depozitare pentru catafalcul pe care erau asezate sicriile in cadrul ceremoniilor funerare oficiale. Cei trei inaintau in viteza, fara a arunca macar o privire la busola cu patru colturi afiata in mijlocul pardoselii, acolo unde arsesse odinioara Flacara Vesnica.

Anderson parea grabit, iar Sato se cufundase din nou in aparatul ei BlackBerry. Asa cum auzise Langdon, capacitatea de receptare a semnalului de telefonie mobila fusese intensificata si extinsa la intreaga suprafata a cladirii Capitoliului, pentru a sustine sutele de apeluri guvernamentale inregistrate zilnic.

Dupa ce traversara cripta in diagonala, cei trei intrara intr-un hoi slab luminat si isi urmară drumul printr-un labirint de coridoare incalcite si

intranduri ce se infundau. Din loc in loc intalneau usi numerotate Langdon citi numerele de identificare in vreme ce treceau pe langa ele.

S 154... S 153... S 152...

Habar nu avea ce se afla in spatele usilor, insa un lucru ii devenise limpede: semnificatia tatuajului din palma lui Peter. SBB 13 pare a fi numarul unei usi de undeva de aici, din maruntaiele Capitoliului.

- Ce sunt toate incaperile astea? intreba el, strangand mai tare bareta sacului de umar si inca incercand sa-si dea seama ce legatura putea fi intre pachetelul pe care i-l daduse Peter si o usa numerotata cu SBB 13.

- Birouri si depozite, ii raspunse Anderson. Birouri si depozite *particulare*, sublinie apoi, aruncand o cautatura spre Sato.

Directoarea nu ridica privirea de la ecranul BlackBerry-ului.

- Par foarte mici, zise Langdon.

- Majoritatea sunt doar niste debarale cu nume mai sonore, dar constituie unele dintre cele mai ravnite proprietati imobiliare din Washington. Aici e inima Capitoliului original, iar vechea Sala a Senatului se afla la doua etaje deasupra noastra.

- Iar SBB Treisprezece? Al cui birou e?

- Al nimanui. SBB este o zona privata de depozitare si trebuie sa recunosc ca nu inteleg cum...

- Capitane Anderson, il intrerupse Sato fara a-si lua privirea de la ecranul telefonului. Du-ne acolo si atat, te rog!

Anderson stranse din dinti si isi continua drumul in tacere prin ceea ce pare a fi o combinatie intre un labirint din legende si o hala de depozitare. Aproape pe fiecare perete, tablite indicatoare erau orientate in diverse directii, probabil in incercarea de a localiza anumite grupuri de incaperi in reseaua de coridoare.

S 142 pan ala S152...

ST 1 pana la ST 70...

H 1 pana la H 166 & HT 1 pana la HT 67...

Langdon se indoia ca ar fi izbutit sa iasa de aici daca ramanea singur. „Locul asta e un adevarat labirint!” Din cate isi dadea el seama, numerele incaperilor incepeau cu S sau cu H, in functie de zona in care se aflau - in partea Senatului ori a Camerei Reprezentantilor⁹. Iar cele marcate ST si HT erau situate, se pare, la un etaj pe care Anderson il numea Nivelul Terasei.

„Inca nici un semn de vreun SBB.”

Intr-un sfarsit, ajunsera la o usa masiva, de securitate, care avea alaturi un cititor de carduri.

Nivelul SB

Ceea ce insemna ca se apropiau.

Anderson isi scoase cardul de acces, dar ezita sa-l foloseasca, parand in continuare in dezacord cu solicitarile lui Sato.

- Capitane? il indemna aceasta. Nu avem la dispozitie toata noaptea!

Dupa ce Anderson introduse cardul in fanta, descuind usa de otel, pasira toti trei in holul care li se deschidea in fata. Usa masiva se inchise cu un sunet metalic in spatele lor.

Langdon nu prea stia ce anume sperase sa vada in holul respectiv, dar privelistea nu era nicidecum una dorita: o scara care cobora.

- Mai jos? intreba el, oprindu-se brusc in loc. Mai exista inca un nivel sub cripta?

⁹ House of Representatives, in limba engleza (n.tr.).

- Da, raspunse capitanul. „SB” inseamna „Subsolul Senatului”¹⁰. Langdon ofta inabusit. „Grozav!”

29

Farurile ce se apropiau de CSMS serpuind pe drumul de acces impadurit erau primele pe care paznicul le zarea de mai bine de o ora. Constiincios, reduce volumul sonorului televizorului portabil si isi ascunse covrigeii sub tejghea. „Ce moment si-a gasit!” Redskins tocmai isi finalizau atacul de deschidere si omul nu voia sa rateze manevra.

Cand masina ajunse aproape, paznicul verifica numele inscris pe blocnotesul din fata lui.

„Doctor Christopher Abaddon.”

Abia ce sunase Katherine Solomon pentru a anunta sosirea iminenta a oaspetelui ei. Paznicul nu avea habar cine era acesta, dar in mod evident se pricepea bine la meseria lui: masina cu care venea era o limuzina neagra. Vehiculul lung, cu linii zvelte, opri langa ghereta lui, iar geamul fumuriu din dreptul volanului cobori silentios.

- Buna seara, spuse soferul, luandu-si chipiul de pe cap. Era un individ solid, tuns zero, si asculta meciul la radio.

- Doctorul Christopher Abaddon, la doamna Katherine Solomon, adauga el.

Paznicul dadu din cap in semn de incuviintare.

- Actele, va rog! Soferul il privi surprins.

- Imi cer scuze, dar nu v-a anuntat doamna Solomon?

Agentul de securitate incuviinta iarasi, tragand cu ochiul la televizor.

- Trebuie totusi sa scanez documentele de identificare ale vizitatorilor. Imi pare rau, asa cere regulamentul. Trebuie sa-mi prezentati actele doctorului.

- Nici o problema!

Soferul se rasuci in scaun si sopti ceva prin geamul despartitor al limuzinei. Intre timp, paznicul arunca inca o ocheada la meci. Cei de la Redskins se asezau in formatie de atac, iar el spera sa termine cu vizitatorul inainte de inceperea fazei. Soferul se intoarse iar spre el si-i intinse documentele pe care le primise, se pare, prin geamul despartitor.

Paznicul lua cardul de identitate si-l trecu repede prin scanner. Permisul de conducere emis in Washington apartinea unui anume Christopher Abaddon din Kalorama Heights. Fotografia infatisea un ins blond, aratos, cu o jacheta albastra, cravata si o batista din satin in buzunarul de la piept. „Cine naiba is pune batista la buzunar cand isi face poza pentru permisul auto?”

Un cor de urale rasuna abia auzit dinspre televizor si paznicul se intoarse la timp pentru a-l vedea pe unul dintre jucatorii echipei Redskins dansand in zona de finalizare, cu un deget ridicat spre cer.

„L-am ratat”, bombani in sinea lui, revenind la fereastra gheretei.

- E-n regula, spuse apoi, inapoiindu-i permisul soferului. Puteti merge! Cand limuzina trecu de ghereta lui, paznicul se intoarse la televizor sperand sa apuce o reluare.

Conducandu-si limuzina pe drumul de acces, Mal'akh nu-si putu stapani un zambet. Ii fusese foarte usor sa patrunda in muzeul secret al lui Peter Solomon. Inca mai incantator era faptul ca reusise deja pentru a doua oara in decurs de douazeci si patru de ore sa intre pe unul dintre domeniile particulare

¹⁰ Senate Basement, in limba engleza (n.tr.).

ale lui Solomon. Ieri-seara ii facuse o vizita similara acasa.

Desi avea un splendid conac la tara, undeva in Potomac, Peter Solomon isi petrecea o mare parte a timpului in oras, in apartamentul sau mansarda din exclusivista zona, Dorchester Arms. Cladirea, aidoma majoritatii locuintelor celor putred de bogati, era o veritabila fortareata. Ziduri inalte, paznici la intrari, liste de oaspeti, parcare subterana securizata.

Mal'akh isi oprise limuzina, aceeasi din seara asta, in dreptul gheretei portarului, isi scosese chipiul de pe capul ras si anuntase:

- Il am in masina pe doctorul Christopher Abaddon, invitat de domnul Peter Solomon!

Rostise cuvintele de parca vestise sosirea ducelui de York. Portarul verificase pe o lista si apoi studiase cardul de identitate al medicului.

- Da, vad ca domnul Solomon il asteapta pe doctorul Abaddon. Apasase apoi un buton si poarta se deschisese. Domnul Solomon este in apartamentul mansardat, adaugase el. Spuneti-i invitatului sa foloseasca ultimul ascensor de pe dreapta. Il va duce pana sus.

- Multumesc!

Mal'akh isi duse mana la chipiu si pornise masina. In vreme ce intra in garajul subteran, cercetase locul in cautarea camerelor de supraveghere. Nimic. Se parea ca persoanele care locuiau aici nu erau de teapa celor care spargeau masini si nici nu le placea sa fie priviti de altii.

Mal'akh parcase intr-un colt intunecat, in apropierea ascensoarelor, coborase geamul despartitor si se strecurase prin deschizatura pe bancheta din spate. Acolo isi scosese chipiul de sofer si-si pusese peruca blonda. Netezindu-si haina si cravata, verificase in oglinda retrovizoare sa nu-si fi intins machiajul. Nu avea de gand sa riste nimic. Nu in seara aceea.

„Am asteptat prea mult momentul asta.”

Cateva secunde mai tarziu, intrase in ascensor. Drumul pana sus decursese lin si silentios. Cand se deschisese usa, pasise intr-un hol elegant. Gazda lui il astepta deja.

- Doctor Abaddon, bine ati venit!

Mal'akh privise in celebrii ochi cenusii ai barbatului si simtise cum inima incepea sa-i bata mai cu putere.

- Domnule Solomon, va multumesc pentru ca m-ati primit!

- Va rog, spuneti-mi Peter!

Cand isi stransesera mainile, Mal'akh remarcase inelul masonic, din aur, de pe mana lui Solomon... aceeasi mana care atintise candva o arma asupra lui. In urechi ii rasunase un glas din trecut. *„Daca apesi pe tragaci, te voi bantui toata viata.”*

- Va rog sa intrati!

Solomon deschisese o usa ce dadea intr-un salon elegant, ale carui ferestre largi ofereau o extraordinara priveliste asupra orasului.

- Imi miroase cumva a ceai? intrebase Mal'akh din prag, iar Solomon paruse impresionat de observatie.

- Parintii mei isi intampinau intotdeauna oaspetii cu ceai. Am pastrat si eu aceasta traditie.

Il invitase apoi in salon, unde un serviciu de ceai astepta in fata semineului.

- Lapte si zahar?

- Simplu, va multumesc!

Inca o data, Solomon paruse impresionat.

- Un purist! Umpluse apoi pentru fiecare cate o ceasca si continuase.

Spuneati ca doriti sa discutati cu mine despre un subiect delicat, care nu poate fi abordat decat in particular.

- Multumesc. Va sunt recunoscator pentru timpul acordat.

- Suntem confrati in masonerie acum. Ne leaga ceva. Spuneti-mi cun va pot fi de folos.

- In primul rand, vreau sa va multumesc pentru onoarea de a fi fost primit in cel de-al treizeci si treilea grad, cu cateva luni in urma. Acest lucru are o importanta deosebita pentru mine.

- Ma bucur, dar trebuie sa stiti ca deciziile de acest tip nu-mi apartin mie in exclusivitate. Sunt adoptate prin vot de Consiliul Suprem.

- Desigur.

Mal'akh banuia ca Solomon votase impotriva lui, dar in cadrul masoneriei - ca de fapt oriunde - banii insemnau putere. Dupa ce ajunsese la gradul treizeci si doi in loja sa, Mal'akh asteptase doar o luna inainte de a face o donatie in scop caritabil in valoare de mai multe milioane de dolari, in numele Marii Loji Masonice. Acest act de altruism nesolicitat fusese suficient -, asa cum anticipase el, de altfel - pentru a-i obtine o invitatie in elite celui de-al treizeci si treilea grad. *„Si totusi n-am aflat nici un secret.”*

In ciuda zvonurilor vechi de cand lumea, cum ca *„Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad”*, lui nu i se spusese nimic nou, nimic cat de cat relevant pentru cautarile sale. Dar nici nu se asteptase la asa ceva. Cercul interior al francmasoneriei continea inlauntrul lui alte cercuri mai mici. Cercuri pe care Mal'akh nu avea sa le cunoasca multa vreme de acum inainte... sau chiar niciodata. Dar nu-i pasa. Initierea sa isi implinise scopul Ceva cu totul deosebit se petrecuse in Sala Templului, ceva ce-i conferise lui putere asupra tuturor. *„Eu nu mai joc dupa regulile voastre.”*

- Va dati seama, cred, spusese Mal'akh apoi, sorbind din ceai, ca noi doi ne-am mai intalnit cu multi ani in urma.

Solomon paruse surprins.

- Intr-adevar? Nu-mi amintesc.

- S-a intamplat acum mult timp.

„Iar Christopher Abaddon nu este numele meu real.”

- Imi pare foarte rau. Probabil ca mintea mea da semne de batranete. Amintiti-mi cum ne-am cunoscut.

Mal'akh ii surasese pentru ultima data omului pe care il ura mai mult decat pe oricare altul in lume. Ce pacat ca nu va amintiti!

Dintr-o singura miscare fluida, scosese din buzunar un mic dispozitiv si-l lipise cu putere de pieptul barbatului din fata sa. Urmase o licarire albastra, sfaraitul unei descarcari electrice si un strigat de durere in clipa in care un milion de volti emisi de arma paralizanta se scursesera in trupul lui Peter Solomon. Ochii i se cascaseră, iar corpul i se prabusise in scaun, inert. Mal'akh se ridicase in picioare, dominandu-l pe barbat cu statura sa, salivand aidoma unui leu gata sa-si devoreze prada.

Solomon icnea, straduindu-se sa respire.

Mal'akh zarise frica in privirea victimei sale, intrebându-se cati oameni il vazusera vreodata pe marele Peter Solomon covarsit de spaima. Un lung rastimp, savurase scena in tacere. Mai luase o inghititura de ceai, asteptand ca Solomon sa-si recapete rasuflarea.

Gura lui Peter se zbatea necontrolat, barbatul incercand sa spuna ceva.

- D-de ce? izbuti acesta sa rosteasca intr-un tarziu.

- De ce crezi?

Peter Solomon parea cu adevarat descumpanit.

- Vrei... bani?

„Bani?!“ Mal'akh izbucnise in ras si sorbise iar din ceai.

- Am dat masoneriei milioane de dolari. Nu-mi trebuie averi. „*Eu am venit pentru intelepciune, iar el imi ofera bani!*“

- Atunci, ce... ce vrei?

- Detii un secret. Iar in seara asta mi-l vei impartasi.

Solomon se straduise sa-si ridice barbia, ca sa-si poata privi oaspetele in ochi.

- Nu... inteleg.

- Gata cu minciunile! strigase Mal'akh, apropiindu-se pana cand se gasise la mai putin de o palma de barbatul paralizat. Stiu ce e ascuns aici, in Washington!

Ochii cenusii ai lui Solomon il privisera sfidatori.

- Nu inteleg despre ce vorbesti!

Mal'akh luase o alta inghititura de ceai si asezase ceasca pe farfurioara.

- Aceleasi cuvinte mi le-ai spus si acum zece ani, in noaptea in care a murit mama ta.

Ochii lui Solomon se facusera mari.

- Tu...?

- N-ar fi fost necesar ca ea sa moara. Daca mi-ai fi dat ce ti-am cerut... Figura lui Peter Solomon se schimonosise, framantata de o terifianta aducere aminte... si de faptul ca nu-i venea a crede.

- Te-am prevenit, continuase Mal'akh, ca, daca vei apasa pe tragaci, te voi bantui toata viata.

- Dar esti...

Cu o miscare brusca, Mal'akh infipsese inca o data arma paralizanta in pieptul victimei sale. Dupa o noua scanteiere albastra, Solomon incremenise complet.

Punand arma in buzunar, Mal'akh isi terminase linistit ceaiul din ceasca, isi tamponase usor buzele cu servetul de panza cu monograma si se uitase la omul paralizat.

- Mergem?

Trupul lui Solomon era nemiscat, insa in ochii cascati se citea ca pricepea ce se-ntampla in jur. Mal'akh se aplecase si-i soptise la ureche:

- Te duc intr-un loc in care numai adevarul mai persista.

Si, fara un alt cuvint, impaturise servetul cu monograma si-l indesase in gura lui Peter Solomon. Apoi il saltase pe barbat pe umerii lui vanjosi si se indreptase spre ascensorul privat. In drum, luase iPhone-ul victimei sale si cheile de pe masuta din hoi.

„*In seara asta imi vei dezvalui toate secretele tale, rostise el. Inklusiv motivul pentru care m-ai lasat sa mor atunci, cu atatia ani in urma.*“

30

Nivelul SB.

Subsolul Senatului.

Robert Langdon simtea cum claustrofobia il cuprindea mai tare cu fiecare treapta pe care o coborau in graba. Pe masura ce avansau spre fundatiile originare ale cladirii, aerul devenea mai greu, ventilatia parand inexistentă. Aici, peretii erau un amestec neuniform de piatra si caramida galbena.

Sato tasta la telefonul ei BlackBerry in vreme ce mergea. Lui Langdon i se parea ca atitudinea ei rezervata denota suspiciune, iar sentimentul devenea

rapid unul reciproc. Directoarea inca nu-i spusese de unde stiuse ca el se afla in Washington. „O problema de securitate nationala?” Nu izbutea deloc sa inteleaga care putea fi legatura intre misticismul antic si securitatea nationala. Dar, la urma urmei, nu intelegea mai nimic din toata aceasta situatie.

„Peter Solomon mi-a incredintat un talisman... Un nebun paranoic m-a ademenit sa-l aduc aici si vrea sa-l folosesc ca sa deschid un portal mistic... posibil intr-o incapere numita SBB 13.”

Nu era deloc o perspectiva clara.

In vreme ce coborau, Langdon se straduia sa-si alunge din fata ochilor oribila imagine a mainii tatuata a lui Robert, transformata in Mana Misterelor. Iar in minte ii zabovea glasul lui: „Misterele Antice, Robert, au creat multe mituri... dar asta nu inseamna ca ele in sine sunt fictive”.

Desi studiase o viata intreaga istoria si simbolurile mistice, Langdon nu fusese niciodata convins de ideea acelor Mistere Antice si de apoteoza pe care o fagaduiau. Intr-adevar, consemnarile istorice contineau dovezi care atestau ca o intelepciune secreta fusese transmisa din generatie in generatie, provenind, se pare, din Scolile Misterelor din Egiptul timpuriu. Aceasta cunoastere se retrasese in clandestinitate, revenind la suprafata in Europa renascentista, cand - asa cum sustineau majoritatea documentelor - fusese incredintata unei elite de savanti din primele randuri ale intelectualitatii de pe batranul continent: Societatea Regala din Londra, supranumita in mod enigmatic Colegiul Invizibil.

Acest „colegiu” mascat devenise in scurt timp o reuniune a celor mai luminate minti ale lumii: Isaac Newton, Francis Bacon, Robert Boyle si chiar Benjamin Franklin. Astazi, lista membrilor nu mai putin ilustri ii numara pe Einstein, Hawking, Bohr si Celsius. Fiecare dintre aceste personalitati stralucite era autorul unor evolutii fulminante ale cunoasterii umane - progrese care, sustineau unii, fusesera posibile gratie familiarizarii cu antica intelepciune ascunsa in cadrul Colegiului Invizibil. Langdon se indoia de acest lucru, desi, in mod cert, in interiorul Societatii Regale se desfasurase un volum neobisnuit de „activitati mistice”.

Insemnarile secrete ale lui Newton, descoperite in 1936, uimisera lumea intreaga, care aflase astfel de pasiunea ardenta a savantului pentru studiul alchimiei antice si a cunoasterii mistice. Printre hartiile personale ale lui Newton fusese gasita o scrisoare adresata lui Robert Boyle, in care acesta din urma era indemnat sa pastreze o „tacere absoluta” cu privire la cunostintele mistice pe care le dobandise. „Nu pot fi transmise, scria Newton, fara ca lumea sa sufere stricaciuni uriase.”

Semnificatia acestui avertisment ciudat era un subiect dezbatut inca si astazi.

- Domnule profesor, rasuna brusc vocea lui Sato, in ciuda insistentelor dumneavoastra ca nu stiti pentru ce ati fost adus aici, poate ca vreti sa ne luminati cu privire la inelul lui Peter Solomon.

- Pot sa incerc, replica Langdon, adunandu-si gandurile. Directoarea scoase din buzunar punguta transparenta si i-o intinse.

- Vorbiti-mi despre simbolurile de pe inel.

Langdon examina bijuteria familiara in vreme ce continuau sa strabata culoarele pustii. Pe fata lui se vedea imaginea phoenixului bicefal ce purta in gheare un stindard pe care scria Ordo Ab Chao; pe pieptul pasarii era gravat numarul 33.

- Pasarea-phoenix bicefala marcata cu numarul 33 este emblema celui mai inalt grad masonic.

La drept vorbind, acest nivel prestigios exista numai in cadrul masoneriei de Rit Scotian, insa Langdon nu avea de gand sa intre in detalii privind ierarhia complexa din cadrul riturilor si gradelor masonice.

- In esenta, al treizeci si treilea grad reprezinta un nivel de elita, rezervat unui numar redus de masoni cu mari realizari in viata. La fiecare dintre celelalte grade se poate ajunge prin „absolvirea” celui precedent, dar accesarea la cel de-al treizeci si treilea este strict controlata, posibila numai in urma unei invitatii.

- Deci dumneavoastra stiati ca Peter Solomon face parte din acest cerc interior de elita.

- Desigur. Calitatea de membru nu este un secret.

- Iar el ocupa cea mai inalta pozitie in cadrul organizatiei?

- In prezent, da. Peter conduce Consiliul Suprem al celui de-al Treizeci si Treilea Grad - organismul de conducere al Ritului Scotian in America.

Intotdeauna ii facuse placere sa le viziteze sediul, Casa Templului - o capodopera in stil clasicist, ale carei decoratiuni simbolice rivalizau cu cele ale Capelei Rosslyn din Scotia.

- Domnule profesor, ati observat inscriptia de pe interiorul inelului: „*Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad.*”

Langdon incuviinta.

- E o tema frecvent intalnita in traditia masonica.

- Si inseamna, presupun, ca, odata ce accede la acest grad ultim masonului ii sunt dezvaluite, revelate anumite cunostinte speciale.

- Da, asa sustine traditia, dar probabil ca realitatea este alta. A circulat intotdeauna zvonul ca putinilor care ajung in cel mai inalt esalon al masoneriei le este impartasit un mare secret de natura mistica. Adevarul, banuiesc, este mult mai putin dramatic.

Peter Solomon facuse adesea aluzii glumete la existenta unui pretios secret masonic, dar Langdon considerase de fiecare data, ca totul era doar o incercare vicleana de a-l atrage si pe el in randurile masoneriei. Din nefericire, evenimentele acestei seri erau departe de a fi o gluma si nu fusese nimic viclean in intensitatea cu care Peter il rugase sa aiba grija de pachetul aflat acum in sacul lui de umar.

Langdon privi cu dezolare punguta de plastic continand inelul de aur al prietenului sau, dupa care se intoarse spre Sato.

- V-ar deranja daca as pastra eu inelul?

- Pentru ce?

- Peter tine foarte mult la el si as vrea sa i-l inapoiez in seara asta. Directoarea avea o mina sceptica.

- Sa speram ca veti avea ocazia.

- Multumesc, zise Langdon si puse inelul in buzunar.

- Inca o intrebare, rosti Sato in vreme ce se adanceau in labirintul de coridoare. Echipa mea spunea ca, ruland o cautare incrucisata a notiunilor de „portal” si „gradul treizeci si trei” cu „masoneria”, au obtinut sute de referinte la o piramida.

- Deloc surprinzator. Constructorii piramidelor din Egipt au fost precursorii lucratorilor in piatra moderni, si, alaturi de alte teme egiptene, piramida este frecvent intalnita in simbolistica masonica.

- Si ce simbolizeaza?

- In esenta, iluminarea. Este un simbol arhitectural emblematic pentru capacitatea anticilor de a se elibera din chingile planului terestru si de a se inalta spre ceruri, spre soarele aurit si, in ultima instanta, spre sursa suprema a

iluminarii.

- Si nimic altceva? intreba Sato dupa ce astepta cateva momente.

„*Nimic altceva?!*” El tocmai ii descrisese unul dintre cele mai elegante simboluri din istorie! „*Structura prin intermediul careia omul se inalta pana pe taramul zeilor.*”

- Dupa parerea oamenilor mei, se pare ca in seara asta exista o conexiune mult mai relevanta intre ele. Mi-au spus ca exista o legenda despre o piramida anume, prezenta aici, in Washington, una care are o legatura stransa cu masonii si cu Misterele Antice.

Langdon isi dadu seama abia acum la ce se referea directoarea si se grabi sa limpezeasca situatia inainte de a se mai pierde vremea.

- Cunosc si eu legenda, insa nu e altceva decat pura fantezie. Piramida masonica este unul dintre cele mai vechi mituri masonice din Washington, izvorat probabil din piramida care apare pe Marele Sigiliu al Statelor Unite.

- Si de ce n-ati mentionat-o mai devreme? Langdon ridica din umeri.

- Fiindca nu are nimic real la baza. Dupa cum am mai spus, este doar un mit. Unul dintre multele asociate cu masonii.

- Si totusi, acest mit anume are o legatura directa cu Misterele Antice?

- Sigur, asa cum au multe altele. Misterele Antice sunt sursa a nenumarate legende care au supravietuit in decursul istoriei: povesti despre o cunoastere secreta cu puteri deosebite, protejata de pazitori secreti precum templierii, rozacrucienii, Illuminati, alumbrados... si lista poate continua. Toate au la baza Misterele Antice, iar piramida masonica e doar un exemplu.

- Inteleg. Si ce spune de fapt legenda aceasta?

Langdon cantari ideea in minte cale de cativa pasi si apoi raspunse:

- Ei bine, nu sunt specialist in teoria conspiratiei, dar am studiat mitologia, iar majoritatea relatarilor sustin aproximativ acelasi lucru: Misterele Antice - intelepciunea pierduta a tuturor timpurilor - sunt considerate de multa vreme cea mai de pret comoara a omenirii si, la fel ca toate comorile, aceasta a fost atent protejata. Inteleptii iluminati care i-au inteles adevarata putere au invatat sa se teama de potentialul ei colosal. Ei stiau ca, daca aceasta cunoastere ar ajunge in mainile unor neinitiati, rezultatul ar putea fi unul devastator; dupa cum am vazut mai devreme, orice instrument poate fi utilizat fie in scopuri pozitive, fie cu intentii negative. Asa se face ca, pentru a proteja Misterele Antice - si totodata omenirea -, primii adepti au constituit confrerii secrete. In cadrul acestora, intelepciunea era impartasita numai celor corespunzator initiati, trecand astfel de la un iluminat la altul. Multi cred ca putem identifica ecouri ale celor care au controlat initial Misterele in... basmele despre vrajitori, magicieni si tamaduitori.

- Iar piramida masonica? insista Sato. Ea unde intra in povestea asta?

- Pai, spuse Langdon, grabind pasul pentru a nu ramane in urma, aici este punctul in care mitul si istoria incep sa se contopeasca. In conformitate cu unele relatari, pana in secolul al XVI-lea, aproape toate confreriile secrete din Europa disparusera, majoritatea exterminate in urma unui val tot mai inalt de persecutii religioase. Francmasonii, se spune, au fost ultimii pastratori ai Misterelor Antice. Si nu e de mirare temerea lor ca, daca si propria organizatie avea sa piara la fel ca predecesoarele ei, Misterele Antice ar fi fost pierdute pentru totdeauna.

- Si *piramida*?

- Legenda piramidei masonice este simpla: pentru a-si implini misiunea de a proteja aceasta cunoastere in beneficiul generatiilor viitoare, masonii au hotarat s-o ascunda intr-o mare fortareata. Repet, toata aceasta poveste este

un mit, insa se zice ca masonii au transportat acea intelepciune secreta din Europa in Lumea Noua - aici, in America - , un pamant care, sperau ei, va fi ferit de tirania religioasa. Si aici ar fi construit o fortareata inexpugnabila - o *piramida* ascunsa - menita sa apere Misterele Antice pana in vremea in care omenirea intreaga avea sa fie pregatita pentru a face fata extraordinarei puteri pe care o conferea aceasta intelepciune. Conform mitului, masonii si-au incununat marea piramida cu un varf stralucitor, din aur masiv, ca simbol al pretioasei comori pe care o adapostea: stravechea intelepciune ce-i permitea omului sa-si atinga adevaratul potential. Apoteoza.

- Interesant! exclama Sato.

- Da. Masonii cad in plasa celor mai trasnite legende.

- In mod evident, dumneavoastra nu credeti in existenta unei astfel de piramide.

- Fireste ca nu! Nu exista nici o dovada care sa sugereze ca inaintasii nostri masoni au construit vreo piramida in America, si cu atat mai putin in Washington, D.C. Ar fi cam dificil sa ascunzi o piramida, mai ales una suficient de mare incat sa cuprinda in ea toata intelepciunea pierduta a veacurilor trecute.

Din cate isi amintea Langdon, legenda nu explicase niciodata ce anume se presupunea ca se afla in piramida masonica - texte stravechi, scrieri oculte, descoperiri stiintifice sau ceva mult mai misterios - , dar sustinea ca pretioasele informatii din interior erau codificate in mod ingenios... fiind inteligibile numai celor mai evolute dintre sufletele iluminate.

- In orice caz, continua Langdon, povestea intra intr-o categorie pe care noi, cei care studiem simbolurile, o numim „hibrid arhetipal”: o combinatie de legende clasice care a imprumutat atat de multe elemente din mitologia populara, incat nu poate fi decat o insailatura fictiva, nicidecum un adevar istoric.

Cand le vorbea studentilor sai despre hibridii arhetipali, Langdon folosea exemplul basmelor, depanate de o generatie dupa alta si exagerate la fiecare repovestire, preluand atat de multe aspecte unul de la celalalt, incat se transformau in povesti moralizatoare omogene, cu aceleasi elemente emblematice - domnite virginale, printi frumosi, fortarete impenetrabile si vrajitori puternici. Prin intermediul basmelor, aceasta lupta primordiala a „binelui contra raului” este intiparita in noi de la varsta copilariei: Merlin versus Morgan le Fay, Sfantul Gheorghe impotriva balaurului, David luptand cu Goliat, Alba-ca-Zapada fata in fata cu imparateasa cea rea sau chiar Luke Skywalker opunandu-se lui Darth Vader.

Sato se scarpina in cap in vreme ce o coteau pe un alt coridor, urmandu-l pe Anderson pe un nou sir de trepte descendente.

- Spuneti-mi un lucru. Daca nu ma insel, piramidele erau considerate odinioara portaluri mistice prin care faraonii raposati se puteau inalta pana la zei, nu-i asa?

- Asa e.

Directoarea se opri in loc si-l insfaca pe Langdon de brat, incrunandu-se la el cu o expresie ce oscila intre surprindere si incredulitate.

- Spuneti ca rapitorul lui Peter Solomon v-a cerut sa gasiti un portal ascuns, dar nu v-a trecut deloc prin minte ca se referea la piramida masonica din aceasta legenda?

- Oricum am lua-o, piramida masonica este un basm. O pura fantezie. Sato se apropie si mai mult de el, astfel ca Langdon ii simtea mirosul de tigara al rasuflarii.

- Inteleg care e parerea dumneavoastra, domnule profesor, dar, de dragul investigatiei mele, as zice ca paralela este prea serioasa pentru a o ignora. Un portal ce duce spre o cunoastere secreta? Mie mi se pare ca seamana foarte mult cu ceea ce sustine rapitorul lui Peter Solomon ca numai dumneavoastra puteti deschide.

- Ei bine, eu nu pot sa cred...

- Ceea ce credeti dumneavoastra nu are nici o relevanta. Indiferent ce parere aveti, trebuie sa recunoasteti ca omul asta considera ca piramida masonilor este reala.

- Dar individul e un lunatic! La fel de bine poate sa considere ca SBB Treisprezece e intrarea intr-o uriasa piramida subterana in care se afla intreaga intelepciune pierduta a anticilor!

Sato statea in fata lui, complet nemiscata; numai ochii ii fulgerau.

- Criza cu care ma confrunt eu in seara asta nu e o poveste, domnule profesor. E cat se poate de reala, va asigur!

O tacere inghetata se asternu intre ei.

- Doamna, spuse in cele din urma Anderson, schitand un gest spre o alta usa de siguranta, aflata la zece pasi distanta. Aproape ca am ajuns, daca vreti sa mergem mai departe.

Intr-un tarziu, Sato isi desprinse privirile de pe chipul lui Langdon si-i facu semn capitanului s-o ia inainte.

Trecura de usa de siguranta si ajunsera intr-un culoar ingust. Langdon privi in stanga si apoi in dreapta. „*Probabil ca glumesti!*”

Se aflau in cel mai lung coridor pe care il vazuse el vreodata.

31

Trish Dunne resimti familiarul val de adrenalina atunci cand iese din incinta viu iluminata a Cubului si patruse in bezna absoluta a neantului. Cei de la poarta principals a CSMS tocmai sunasera pentru a anunta ca invitatul doamnei Solomon, doctorul Abaddon, sosise si avea nevoie de cineva care sa-l conduca la Platforma 5. Trish se oferise sa-l aduca ea, mai mult din curiozitate. Katherine ii spusese foarte putine despre omul pe care il astepta, iar pe ea acest lucru o intriga. Se parea ca Peter Solomon nutrea o incredere desavarsita in el, fiindca nici el, nici sora lui nu invitasera vreodata pe cineva in Cub - pana acum. Era o premiera.

„*Sper sa se descurce cu traversarea*”, isi spuse Trish in timp ce se deplasa prin intunericul inghetat. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca oaspetele important al lui Katherine sa intre in panica afland prin ce trebuia sa treaca pentru a ajunge la laborator. „*Prima data e intotdeauna cel mai rau.*”

Pentru ea, prima data fusese cu aproape un an in urma. Acceptase slujba oferita de Katherine, semnase un acord de confidentialitate si venise la CSMS impreuna cu viitoarea ei sefa, pentru a vedea laboratorul. Strabatusera impreuna „Strada” si ajunsesera la o usa metalica pe care scria „**PLATFORMA 5**”. Desi Katherine incercase s-o avertizeze, povestindu-i despre amplasarea izolata a laboratorului, Trish tot nu fusese pregatita pentru ceea ce i se aratase in fata atunci cand usa se deschisese.

Vantul.

Katherine trecuse pragul, inaintase cativa pasi in intunericul total si ii facuse semn s-o urmeze.

- Crede-ma, n-o sa te ratacesti!

Trish se si vazuse orbecaind printr-o incapere mare cat un stadion,

cufundata in bezna, si incepuse deja sa transpire.

- Avem un sistem de ghidaj care nu te lasa sa te abati de la drum, adaugase Katherine, aratand spre podea. Tehnica de joasa clasa.

Trish isi mijise ochii, incercand sa distinga pardoseala de ciment. Abia dupa cateva clipe izbutise sa strapunga intunericul cu privirea, zarind o fasie de covor asezata in linie dreapta, asemenea unui drum, si disparand in bezna.

- Incearca sa vezi cu piciorul, ii mai spusese Katherine, dupa care se intorsese si pornise inainte. Urmeaza-ma indeaproape.

Trish inghitise in sec, incercand sa-si alunge teama, si se conformase. „*E o nebunie!*” Dupa numai cativa pasi pe fasia de covor, auzise usa inchizandu-se in urma ei, blocand si ultima firava raza de lumina. Cu inima batandu-i frenetic, isi indreptase intreaga atentie spre covorul de sub picioare. Abia daca inaintase cinci pasi, cand simtise exteriorul piciorului drept atingand cimentul. Sperziata, se indreptase instinctiv spre stanga, revenind cu ambele picioare pe covor.

Vocea lui Katherine se auzise undeva in fata, cuvintele ei fiind inghitite de acustica lipsita de viata a neantului negru.

- Corpul uman e uimitor! Daca il lipsesti de aportul unui organ senzorial, celelalte simturi preiau controlul aproape instantaneu. In clipa asta, nervii din piciorul tau se „acordeaza” singuri pentru a deveni mai sensibili.

„*Destept lucru*”, gandise Trish, corectandu-si din nou directia. Mersese apoi in tacere, un rastimp care i se paruse categoric mult prea indelungat.

- Cat mai avem? intrebase in cele din urma.

- Am ajuns aproape la jumatate, se auzise glasul lui Katherine, parca mai indepartat de aceasta data.

Trish grabise pasul, straduindu-se sa ramana stapana pe sine, dar intunecimea ameninta parca sa o inghita. „*Nu vad nici la un milimetru in fata ochilor!*”

- Katherine! De unde stii cand sa te opresti?

- Vei vedea imediat.

Asta se intamplase cu un an in urma, iar acum Trish patrunsese inca o data in neant, de aceasta data strabatandu-l in sens invers, spre intrare, pentru a-l aduce pe invitatul lui Katherine. O modificare brusca in textura covorului o anunta ca mai erau trei metri pana la iesire. „*Zona de avertizare*”, asa o numea Peter Solomon, pasionat de baseball. Trish se opri, isi scoase cardul de acces si pipai peretele pana ce gasi fanta sistemului de deschidere a usii.

Insera cardul si usa se deschise.

Trish isi miji ochii spre a se deprinde cu lumina binefacatoare a culoarelor ce dadeau in holul de la intrarea CSMS. „*Am reusit... si de data asta.*”

Strabatand coridoarele pustii, isi aminti de bizarul fisier redactat pe care il gasise pe reseaua aceea securizata. „*Portal antic? Loc secret subteran?*” Oare Mark Zoubianis izbutise sa afle unde era stocat documentul misterios?

In camera de control, invaluita in stralucirea palida a uriasului ecran cu plasma, Katherine studia enigmaticul document pe care il gasisera. Izolase cuvintele-cheie si acum era din ce in ce mai convinsa ca textul se referea la aceeasi incredibila legenda pe care fratele ei i-o impartasise, se pare, doctorului Abaddon.

... un loc SUBTERAN secret unde ...

... undeva in WASHINGTON. D.C... coordonatele pe ...

... descoperit un PORTAL ANTIC care duce ...

... avertizeaza ca PIRAMIDA contine periculoase ...

... descifrat acest SYMBOLON GRAVAT pentru descoperirea ...

„Trebuie sa vad si restul fisierului”, isi spuse ea.

Mai privi textul cateva clipe si apoi apasa intrerupatorul monitorului. Intotdeauna scotea din functiune acest dispozitiv mare consumator de energie, pentru a nu irosi rezervele de hidrogen lichid ale celulei de combustie. Cuvintele-cheie palira treptat, se restransera pana la dimensiunea unui punct alb ce zabovi cateva secunde in mijlocul ecranului, dupa care se stinse la randu-i.

Katherine se intoarse pe calcaie si se inapoie in biroul ei. Doctorul Abaddon avea sa soseasca dintr-un moment in altul si voia ca oaspetele sa se simta bine-venit.

32

- Aproape am ajuns, spuse Anderson, mergand in fata lui Langdon si a lui Sato pe coridorul, aparent interminabil, care strabatea intreaga lungime a fundatiilor estice ale Capitolului. Pe vremea lui Lincoln, tunelul asta avea pamant pe jos si era plin de sobolani.

Langdon simti recunostinta pentru faptul ca avea o pardoseala de gresie sub talpi; nu era mare amator de sobolani. Isi continua drumul alaturi de ceilalti doi, pasii lor starnind ecouri fantomatice si inegale. Multe dintre incaperile de la acest nivel pareau abandonate. Profesorul observa ca numerele de pe usi urmau acum o ordine descrescatoare si, dupa o vreme, pareau a-si incheia seria.

SB 4... SB 3... SB 2... SB 1...

Trecura de o usa fara nici un fel de marcaje, dar Anderson se opri brusc atunci cand cifrele incepura din nou sa creasca.

HB 1...HB 2...

- Scuze, spuse el. L-am ratat! Nu vin aproape niciodata pana aici.

Se intoarsera cativa metri, pana in dreptul unei usi vechi metalice, despre care Langdon isi dadu seama ca era situata exact in centrul tunelului: „meridianul” care despartea Subsola Senatului (SB) de cel al Camerei Reprezentantilor (HB). Dupa cum observara acum, usa avea si ea un marcaj, insa acesta era atat de sters de vreme, incat abia se mai distingea:

SBB.

- Am ajuns, declara Anderson. Trebuie sa vina si cheile imediat. Sato se incrunta si isi privi ceasul.

Uitandu-se la insemnul de pe usa, Langdon se intoarse spre capitan si-l intreba:

- De ce e spatiul acesta asociat cu zona Senatului, desi se afla in mijloc? Anderson il privi nedumerit.

- Ce vreti sa spuneti?

Se numeste SBB, deci incepe cu S, nu cu H.

- Dar S-ul din SBB nu vine de la Senat, ci...

- Capitane! rasuna glasul unui ofiter in departare. Omul venea in fuga, tinand in mana o cheie. Scuze, domnule, ne-a luat cateva minute. N-am putut gasi cheia principala de la SBB. Asta-i una de rezerva, din cutia cu chei auxiliare.

- Originalul lipseste? se mira Anderson.

- Probabil s-a pierdut, replica ofiterul, ajungand langa ei cu rasuflarea taiata. Nimeni n-a mai solicitat accesul aici de nu mai stiu cand.

Capitanul lua cheia.

- Si nu exista o cheie secundara pentru SBB Treisprezece?
- Imi pare rau, deocamdata n-am gasit nici o cheie de la nici una dintre camerele din SBB. MacDonald se ocupa acum de asta.

Ofiterul isi scoase statia radio de la Centura si vorbi in ea:

- Bob? Sunt cu capitanul. Ai ceva vesti despre cheia de la SBB Treisprezece?

Difuzorul statiei parai si o voce raspunse:

- Pai, am. E ceva ciudat. Nu exista nici o insemnare de cand am trecut pe evidentele computerizate, dar in registrele vechi scrie ca toate incaperile de depozitare din SBB au fost golite si abandonate cu mai bine de douazeci de ani in urma. Acum sunt trecute in evidente ca spatii nefolosite. Omul facu o pauza scurta, dupa care relua: Toate, cu o exceptie: SBB Treisprezece.

Capitanul lua statia din mana subalternului sau.

- Anderson sunt! Cum adica, toate cu exceptia SBB Treisprezece?

- Pai, domnule, am aici o notita de mana in care se precizeaza ca SBB Treisprezece este spatiu „privat”. Dateaza de mult timp, dar e scrisa si semnata cu initialele Arhitectului insusi.

Termenul „Arhitect”, dupa cum stia Langdon, nu se referea la cel care proiectase cladirea Capitoliului, ci la omul care o administra. Aidoma unui sef de santier, persoana desemnata ca Arhitect al Capitoliului se ocupa de intreaga activitate, de la intretinere, reparatii, securitate, angajarea personalului si pana la distribuirea spatiilor din interior.

- Curios este faptul ca, se auzi apoi vocea din statia radio, notita Arhitectului arata ca acest „spatiu privat” a fost rezervat pentru Peter Solomon.

Langdon, Sato si Anderson schimbata priviri intrigate.

- Banuiesc, domnule, continua vocea, ca domnul Solomon detine cheia principala de la SBB si toate cheile de la SBB Treisprezece.

Langdon nu-si putea crede urechilor. „*Peter are o incapere personala in subsolul Capitoliului?*” Stiuse intotdeauna ca prietenul lui ascundea diverse secrete, inasa acesta era surprinzator chiar si pentru Robert.

- Bine, raspunse capitanul, deloc incantat de ceea ce auzise. Vrem sa intram chiar in SBB Treisprezece, asa ca astept sa cautati in continuare o a doua cheie.

- Asa vom face, domnule! Lucram de asemenea si la imaginea digitala pe care ati cerut-o...

- Multumesc, il intrerupse Anderson, apasand butonul pentru microfon. Asta e tot! Trimite fisierul respectiv catre BlackBerry-ul directorului Sato imediat ce il obtii.

- Am inteles, domnule!

Anderson ii inapoe statia subalternului care astepta alaturi. Acesta scoase din buzunar o fotocopia a unui plan de constructie si i-o inmana capitanului.

- SBB este cu censusu, domnule. Am marcat SBB Treisprezece cu un X, asa ca nu va va fi dificil s-o gasiti. Zona e destul de mica.

Anderson ii multumi si incepu sa studieze fotocopia, in vreme ce ofiterul se indeparta. Langdon se uita si el, surprins la vederea numarului incredibil de camere care formau ciudatul labirint de sub Capitoliul Statelor Unite.

Dupa ce examina planul cateva secunde, capitanul incuviinta scurt din cap si puse hartia in buzunar. Intorcandu-se spre usa marcata **SBB**, apropie cheia de incuietoare, dar ezita, neaparand tocmai convins ca trebuia s-o deschida. Langdon resimtea aceleasi temeri; nu avea idee ce se putea gasi in dosul usii, dar era convins ca, daca Peter Solomon depozitase ceva acolo, sigur

n-ar fi vrut ca altii sa-si vare nasul.

Sato isi dresa glasul, iar Anderson pricepu mesajul. Trase adanc aer in piept, introduse cheia in broasca si incerca s-o roteasca. Nu izbuti. Pentru o fractiune de secunda, Langdon spera ca nu era cheia buna. La a doua incercare insa, mecanismul se actiona si Anderson deschise usa.

In aceeasi clipa, un val de aer umed se revarsa pe coridor.

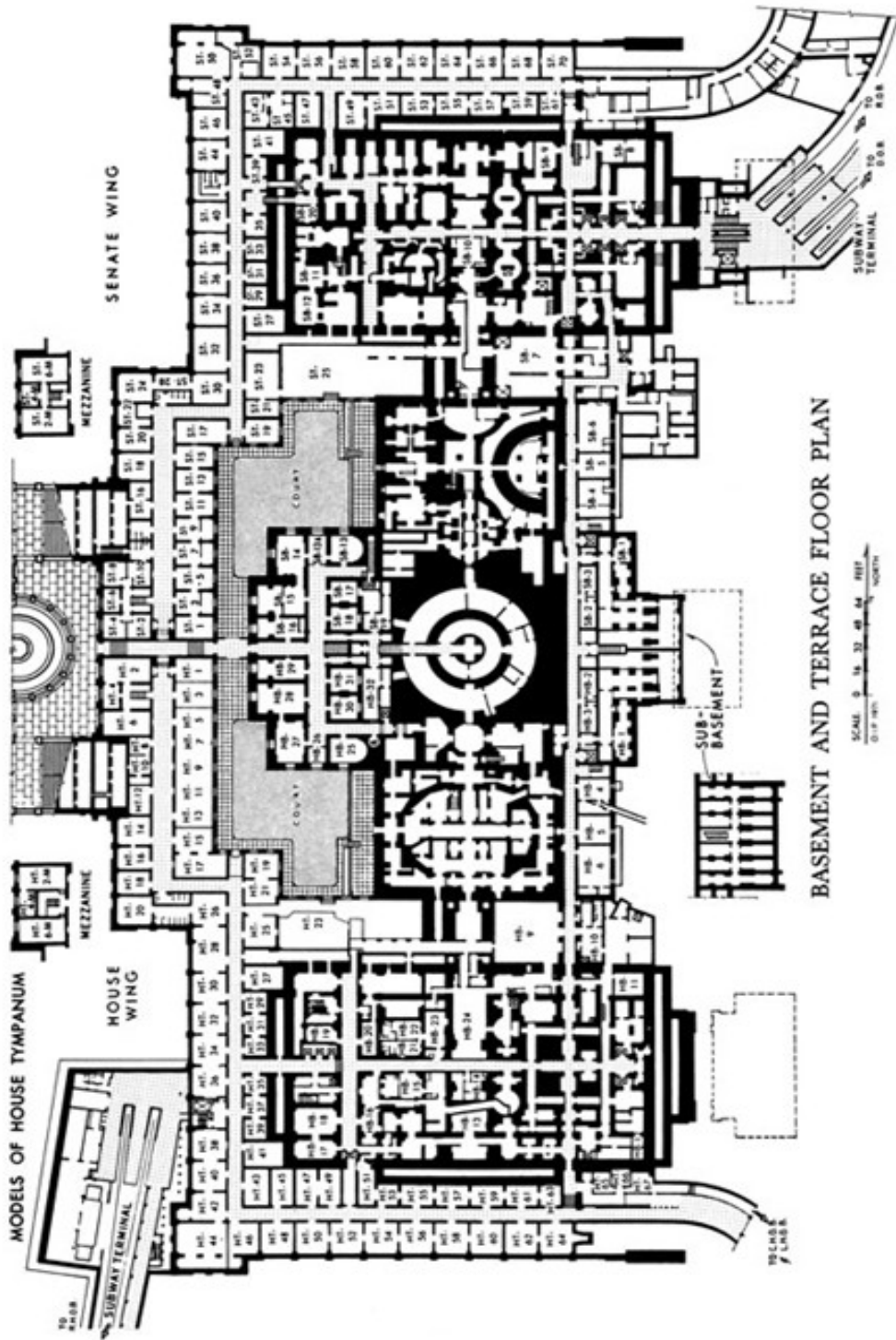
Langdon privi in intunericul dinauntru, dar nu deslusi nimic.

- Domnule profesor, spuse Anderson in vreme ce pipaia zidul in cautarea unui intrerupator, pentru a va raspunde la intrebarea de mai devreme, S-ul din SBB nu vine de la „Senat”, ci de la „sub”.

- Sub? intreba Langdon, nedumerit.

Anderson incuviinta si actiona intrerupatorul gasit chiar langa usa. Un bec solitar ilumina o scara alarmant de abrupta, care cobora spre un intuneric si mai profund.

- SBB este al doilea subsol al Capitoliului: sub-subsolul.

BASEMENT AND TERRACE FLOOR PLAN

33

Specialistul in securitatea sistemelor Mark Zoubianis se afunda in salteaua canapelei sale extensibile si privi incrunat informatiile afisate pe ecranul laptopului.

„Ce rahat de adresa o mai fi si asta?”

Nici cele mai eficiente instrumente ale sale nu izbutisera sa patrunda in interiorul documentului ori sa dezvaluie misterioasa adresa IP pe care i-o daduse Trish Dunne. Trecusera deja zece minute si programul lui inca mai rula in van, incercand sa treaca de aplicatiile firewall ale retelei. Si sanse de reusita nu se intrevedeau. „Nu e de mirare ca ma platesc atat de bine.” Era pe punctul de a intrerupe programul si a incerca o alta abordare, cand ii suna telefonul.

„Trish, pentru numele lui Dumnezeu, am spus ca te sun eu!” Reduse sonorul televizorului si raspunse.

- Da?

- Sunteti Mark Zoubianis? intreba o voce de barbat. Cu adresa Kingston Drive nr. 357, Washington?

In fundal, la celalalt capat al firului se auzeau glasuri murmurate. *„Suna de la teleshopping in timpul meciului? Au innebunit?”*

- Dati-mi voie sa ghicesc, spuse el. Am castigat o excursie in Insulele Antile?

- Nu, replica vocea, fara nici un dram de umor. Sunt de la securitatea sistemelor, CIA. Vreau sa stiu de ce incercati sa accesati una dintre bazele noastre de date secrete.

Trei etaje deasupra sub-subsolului din cladirea Capitoliului, in spatiosul centru pentru vizitatori, ofiterul de securitate Nunez incuie usile principale asa cum facea in fiecare seara la acea ora. In vreme ce se inapoia traversand vasta pardoseala din marmura, gandul ii zbura la barbatul tatuat, cu jacheta din rezervele armatei.

„Eu l-am lasat sa intre.” Oare maine va mai avea un loc de munca?

Se indrepta spre scara rulanta, cand un bubuit in usile exterioare il facu sa se intoarca in loc. Se duse repede spre intrarea principala si zari afara un batran de culoare, care batea cu palmele in geam si cerea prin semne sa fie lasat inauntru.

Nunez clatina din cap si arata spre ceas.

Omul batu din nou in geam si pasi intr-o parte, spre lumina. Era bine imbracat, intr-un costum albastru, si avea parul carunt, tuns scurt. Nunez simti cum pulsul i-o ia razna. *„Rahat!”* Chiar si de la distanta, il recunoscuse. Alerga spre intrare si descuie usa.

- Imi pare rau, domnule! Va rog, intrati, va rog!

Warren Bellamy - Arhitectul Capitoliului - trecu pragul si ii multumi ofiterului de securitate cu o politicoasa inclinare a capului. Era un barbat suplu, cu o tinuta dreapta si o privire patrunzatoare ce emana increderea in sine a celui care detine controlul in jurul sau. In ultimii douazeci si cinci de ani, fusese administratorul Capitoliului Statelor Unite.

- Va pot fi de folos cu ceva, domnule? il intreba Nunez.

- Da, multumesc, replica Bellamy, rostind cuvintele impecabil. Absolvent Ivy League fiind, avea o dictie atat de corecta, incat parea aproape britanica. Am aflat ca s-a produs un incident aici, in aceasta seara, spuse el cu o expresie preocupata.

- Da, domnule. A fost...

- Unde e capitanul Anderson?

- Jos, cu directoarea Sato de la Departamentul pentru Securitate al CIA.

Ochii lui Bellamy se marira.

- CIA e aici?

- Da, domnule! Doamna Sato a sosit aproape imediat dupa producerea incidentului.

- De ce?

Nunez ridica din umeri. „*De parca as fi putut s-o intreb!*” Bellamy se indrepta direct spre scarile rulante.

- Si unde sunt?

- Tocmai au coborat la nivelurile inferioare, raspuse ofiterul, marind pasul ca sa nu ramana in urma.

Bellamy se intoarse si-i arunca o privire ingrijorata.

- Jos? Pentru ce?

- Nu stiu. Am auzit la statia radio. Arhitectul mergea si mai repede acum.

- Du-ma imediat la ei!

- Da, domnule!

In vreme ce traversau holul larg, Nunez observa inelul de aur de pe degetul lui Bellamy.

- Il anunt pe capitan ca veniti, spuse el, scotandu-si statia radio. Ochii Arhitectului fulgerara rau prevestitor.

- Nu. Prefer sa ma duc neanuntat!

Nunez facuse o serie de greseli grave in seara asta, dar a nu-l avertiza pe Anderson ca Arhitectul se afla in cladire avea sa fie in mod categoric cea de pe urma.

- Domnule? baigui el. Capitanul Anderson ar dori sa...

- Esti constient ca domnul Anderson este *angajatul* meu? Nunez incuviinta.

- Atunci, cred ca dumnealui ar dori sa-mi asculti ordinele.

34

Trish Dunne intra in holul CSMS si arunca o cautatura surprinsa. Barbatul care astepta nu semana deloc cu specialisti studiosi, in camasa de flanela, ce isi faceau de obicei aparitia in aceasta cladire - doctori in antropologie, in oceanografie, in geologie si asa mai departe. Dimpotriva, doctorul Abaddon avea un aer aproape aristocratic in costumul sau impecabil croit. Era inalt, cu pieptul lat, cu tenul bine bronzat si parul blond, perfect pieptanat, lasand impresia a fi deprins mai degraba cu luxul, decat cu laboratorul.

- Doctorul Abaddon, presupun, il intampina Trish, intinzandu-i mana. Barbatul o privi cu o expresie nesigura, dar ii prinse degetele in palma sa lata.

- Imi cer scuze! Dumneavoastra sunteti...?

- Trish Dunne. Asistenta lui Katherine. Ea m-a rugat sa va insotesc la laborator.

- Aha, inteleg, replica barbatul, incepand sa surada. Ma bucur sa te cunosc, Trish! Te rog sa-mi scuzi nedumerirea. Aveam impresia ca in seara asta Katherine e singura aici. Dar, sa mergem!

In ciuda rapiditatii cu care oaspetele isi regasise stapanirea de sine, Trish sesizase scanteia de dezamagire din privirea lui. Acum intelegea ea de ce se aratase Katherine atat de misterioasa in privinta lui. „*Primii pasi intr-o poveste romantica, poate?*” Katherine nu vorbea niciodata despre viata ei personala, dar invitatul din aceasta seara era un barbat atragator, stilat si, cu toate ca dadea impresia a fi mai tanar decat ea, provenea in mod evident din aceeasi lume a celor bogati si privilegiati. In orice caz, indiferent de scopul vizitei sale,

doctorul Abaddon nu parea sa fi luat in calcul prezenta ei aici.

La punctul de control, agentul de serviciu isi scoase rapid castile din urechi si Trish auzi vuietul stadionului. Doctorul Abaddon trecu prin procedura obisnuita a detectoarelor de metale si a primirii unui ecuson de vizitator.

- Cine bate? intreba el afabil in vreme ce-si golea buzunarele, punand in tavita un telefon mobil, niste chei si o bricheta.

- Redskins, cu o diferenta de trei puncte, raspuse agentul de securitate, parand nerabdator sa asculte meciul mai departe.

- Domnul Solomon urmeaza sa vina cat de curand, il instiinta Trish. Te rog sa-l indrumi spre laborator.

- Nici o problema, replica el si-i facu recunoscator cu ochiul. Multumesc pentru avertisment! O sa las impresia ca-s vigilent.

Trish nu mentionase sosirea lui Peter Solomon doar in beneficiul agentului de securitate, ci si pentru a-i aminti invitatului ca mai exista cineva care avea sa-i strice seara in doi cu Katherine.

- Si unde ati cunoscut-o pe sefa mea? intreba Trish, ridicand privirea spre misteriosul oaspete.

Doctorul Abaddon rase discret.

- O, este o poveste lunga! Am lucrat la ceva impreuna. „Am inteles, isi spuse Trish. Nu e treaba mea.”

- Cladirea aceasta e cu adevarat fascinanta, spuse doctorul Abaddon, privind in jur. N-am mai fost niciodata aici.

Tonul lui delicat devenea mai amabil cu fiecare pas si Trish observa ca omul se straduia sa asimileze cat mai mult din ceea ce vedea. De asemenea, isi dadu seama ca bronzul de pe fata lui nu era natural. „Ciudat!” In timp ce strabateau coridoarele pustii, ii explica pe scurt la ce servea CSMS, vorbindu-i inclusiv despre diversele sale platforme, fiecare cu continutul ei.

Vizitatorul parea impresionat.

- Se pare ca aveti aici un veritabil tezaur de artefacte pretioase. M-as fi asteptat la paznici postati pretutindeni.

- Nu-i nevoie, replica Trish, aratand spre sirul de teleobiective de pe plafon. Securitatea este automatizata. Imagini de pe fiecare centimetru patrat al acestui coridor - care e, daca vreti, coloana vertebrala a cladirii - sunt inregistrate douazeci si patru de ore pe zi, sapte zile pe saptamana. Si in nici o incapere de aici nu se poate intra fara un card de acces si un PIN.

- O utilizare eficienta a camerelor video!

- Sa batem in lemn, pana acum n-am avut parte de nici un furt. Este insa drept ca nu ne aflam in genul de muzeu care sa-i tenteze pe hoti in mod obisnuit; pe piata neagra, cererea pentru specii de flori disparute, caiace ale inuitilor sau carcase de calmari uriasi nu e prea mare.

- Banuiesc ca aveti dreptate, spuse doctorul Abaddon izbucnind in ras.

- Cea mai mare amenintare la adresa securitatii o reprezinta rozatoarele si insectele.

Si Trish ii explica oaspetelui cum erau prevenite infestarile cu gandaci, prin congelarea tuturor deseurilor si datorita unei caracteristici arhitecturale numite „zona moarta” - un compartiment inospitalier plasat intre pereti dubli, care inconjura cladirea aidoma unei teci.

- Incredibil! exclama doctorul Abaddon. Si unde e situat laboratorul lui Katherine si-al lui Peter?

- In Platforma Cincinnati. La capatul acestui culoar.

Deodata, doctorul se opri din mers si se intoarse spre dreapta, unde se vedea o ferestruica.

- Nu se poate! Ia te uita la asta! Trish izbucni in ras.
- Da, acolo e Platforma Trei. Noi ii spunem Platforma Uda.
- Uda? intreba Abaddon, cu fata lipita de geam.
- Sunt acolo, inaintea, peste zece mii de litri de etanol lichid. Va amintiti de calmarul urias de care pomeneam mai devreme?
- Asta e calmarul?! Dar e imens! comenta el, luandu-si o clipa privirea de la ferestruica si uitandu-se la Trish cu ochii mariti.
- O femela de Architeuthis. Masoara mai bine de doisprezece metri. Vrajit de privelistea calmarului, doctorul Abaddon parea incapabil sa se departeze de ferestruica. Pentru o clipa, omul de langa ea ii aminti lui Trish de un baietel cu nasul lipit de vitrina unui magazin de animale, uitandu-se la un catelus. Cinci secunde mai tarziu, inca mai privea cu jind pe fereastră.
- Bine, bine, spuse ea razand in vreme ce insera cardul si tasta codul de acces. Veniti sa va arat calmarul!

In clipa in care trecu pragul, patrundand in lumea slab luminata a Platformei 3, Mal'akh cerceta interiorul cu privirea, in cautarea camerelor de supraveghere. Micuta asistenta bondoaca a lui Katherine incepuse sa peroreze despre speciile din incapere. El insa n-o mai asculta. Nu-l interesau calmarii uriasi. Singura lui preocupare era aceea de a folosi acest spatiu ferit si intunecos pentru a rezolva o problema ivita pe neasteptate.

35

Scara de lemn care ducea la cel de-al doilea nivel al subsolului era mai abrupta si mai ingusta decat toate cele pe care le vazuse Langdon in viata lui. Profesorul rasufla precipitat si isi simtea plamanii cuprinsi de gheare necrutatoare. Aerul era rece si umed, amintindu-i fara voia lui de un sir similar de trepte pe care le coborase cu cativa ani in urma, in Necropola Vaticanului. „*Orasul Mortilor.*”

In fata lui, Anderson deschidea drumul, cu o lanterna in mana. In spate, Sato cobora aproape lipita de el, impingandu-l cand si cand cu palma. „*Merg cat de repede pot!*” Langdon inspira adanc, incercand sa ignore zidurile care pareau a se strange in dreapta si-n stanga lui. Abia ii incapeau umerii intre ele, iar sacul lui de piele se freca de perete.

- Poate c-ar fi trebuit sa va lasati sacul sus, spuse Sato.

- Nici o problema, replica Langdon, ferm hotarat sa nu-l scape din priviri nici o clipa.

Pachetul lui Peter ii reveni in minte; nu avea nici cea mai vaga idee ce legatura ar putea exista intre el si ceva din sub-subsolul Capitoliului.

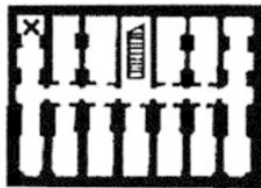
- Mai sunt cateva trepte si am ajuns, ii anunta Anderson.

Pe masura ce coborasera scara, iesisera din raza de lumina a becului solitar. Cand lasa in urma ultima treapta, Langdon simti sub talpi o podea din pamant, necimentata. „*Calatorie spre centrul Pamantului.*” Sato pasi imediat in spatele lui.

Anderson ridica lanterna, examinand locul. Sub-subsolul era mai degraba un coridor extrem de ingust, care se intindea perpendicular pe scara. Capitanul indrepta fasciculul luminos intai spre stanga, apoi spre dreapta, iar Langdon vazu ca tunelul era lung de cel mult cincisprezece metri si ca pe ambele lui laturi existau mici usi din lemn. Distanta dintre ele era atat de redusa, incat incaperile din dosul lor nu puteau avea mai mult de trei metri latime.

„O corcitură între un depozit comercial și catacombele romane”, își spuse Langdon în vreme ce Anderson consulta planul clădirii. În minuscula secțiune care reprezenta sub-subsolul fusese desenat un X pentru a indica unde se afla SBB 13. Profesorul nu putu să nu remarce faptul că structura ei era identică aceleia a unui mausoleu cu paisprezece morminte - șapte nise față-n față, cu alte șapte -, unui dintre ele fiind înălțat pentru a face loc scării pe care tocmai coborâseră. „*Treisprezece în total.*”

Bănuiam că adepții teoriei conspirației pasionați de numărul treisprezece și-ar freca mâinile ca sub american exact *treisprezece* de depozitare. Găseau că e faptul că pe Sigiliu al Unite figurau treisprezece treisprezece piramida cu treisprezece treisprezece stema, treisprezece maslin, treisprezece treisprezece în „*annuit*” tot treisprezece în *pluribus* așa mai - Chiar pare abandonat, Anderson, îndreptând spre camaruta lor. Usa masivă era larg deschisă și raza de lumină dezvăluia o încăpere îngustă din piatră - având cam trei metri lățime pe noua adâncime -, ca un fel de tunel înfundat, care nu ducea nicaieri. Înăuntru nu se aflau decât două cutii din lemn rupte și niște hârtie de împachetat mototolită.

dacă ar ști
Capitolul
existau
camarute
Unii
suspect
Marele
Statelor
stele,
sageti, o
trepte,
benzi pe
frunze de
masline,
litere
coeptis,”
„e
unum” și
departe.
remarca
lanterna
din față
din lemn

Anderson indrepta fasciculul lanternei spre o placuta de arama fixata pe usa. Metalul era inverzit de vreme, dar scrisul vechi era inca lizibil:

SBB IV.

- SBB Patru, spuse capitanul.
- Care e SBB Treisprezece? intreba Sato.

Din pricina aerului rece, din gura femeii ieseau valatuci firavi de abur. Anderson intoarse lanterna spre capatul sudic al coridorului.

- Acolo.

Langdon privi in lungul tunelului ingust si nu-si putu stapani un tremur. In ciuda frigului, simti broboane de sudoare pe sira spinarii.

Toate incaperile pe langa care treceau pareau identice, cu usile intredeschise, parasite parca de multa vreme. Cand ajunsera la capat, Anderson se intoarse spre dreapta, ridicand lanterna pentru a putea privi in camera SBB 13. Fasciculul lumina insa doar usa masiva din lemn.

Spre deosebire de celelalte incaperi, SBB 13 era inchisa.

Usa arata exact ca toate celelalte: balamale mari, clanta metalica si o placuta de arama cu numarul, acoperita cu un strat verzui de cocleala. Cele sapte caractere de pe placuta erau similare celor tatuata in palma lui Peter.

SBB XIII

„Te rog, spune-mi ca usa e incuiata!” exclama Langdon in sinea sa. Vocea directoarei Sato rasuna ferm:

- Incearca usa!

Capitanul o privi nesigur, dar apuca clanta din fier si apasa. Nici o miscare. Anderson indrepta lanterna si lumina ei dezvalui o broasca grea, de moda veche.

- Incearca cheia universala, ii ceru Sato.

Anderson scoase din buzunar cheia principala de la usa de sus, dar nici macar nu incapea in broasca.

- Gresesc eu cumva, intreba Sato pe un ton sarcastic, sau serviciul de securitate ar trebui sa aiba acces oriunde in cladire, pentru eventualitatea unei urgente?

Anderson slobozi un oftat si se intoarse spre ea.

- Doamna, oamenii mei cauta o alta cheie, dar...

- Trage in incuietoare, ii taie ea vorba, aratand cu barbia spre placuta metalica de sub clanta.

Langdon isi simti inima sarindu-i din piept. Anderson isi drese glasul, deloc in largul lui.

- Doamna, astept vesti despre o alta cheie. Nu sunt sigur ca imi place ideea de a forta intrarea in...

- Poate ca iti place atunci ideea de a face inchisoare fiindca ai obstructionat o investigatie a CIA!

Capitanul o privi nevenindu-i a crede. Dupa o lunga ezitare, ii intinse lanterna directoarei si isi desfacu tocul armei.

- Stati! striga Langdon, nemaiputand sa asiste pasiv la ce se intampla. Ganditi-va putin! Peter a preferat sa-si sacrifice mana dreapta decat sa dezvaluie ce se afla, poate, in spatele acestei usi. Descuind-o, nu faceti decat sa va conformati cererilor unui terorist.

- Il vreti pe Peter Solomon inapoi? il intreba Sato.

- Sigur ca da, dar...

- Atunci va sugerez sa faceti exact ceea ce v-a cerut rapitorul lui.

- Sa deschid un portal antic? Dumneavoastra credeti ca acesta e portalul?! Sato indrepta lanterna spre fata lui Langdon.

- Domnule profesor, n-am idee ce mama dracului e asta! Dar, indiferent daca-i un spatiu de depozitare sau intrarea secreta intr-o piramida antica, am de gand s-o deschid. M-am exprimat suficient de clar?

Mijind ochii in bataia luminii, Langdon dadu in cele din urma din cap in semn de incuviintare. Sato cobori lanterna si atinti raza ei spre broasca veche a usii.

- Capitane? Da-i drumul!

Cu aceeasi mina ce-i exprima dezacordul, Anderson isi scoase pistolul cu gesturi foarte, foarte incete si il studie cu o privire deloc convinsa.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Sato insfaca arma din mana capitanului, indesandu-i in locul ei lanterna in palma.

- Indreapta lumina aia incoace!

Manevra pistolul cu siguranta de sine a cuiva familiarizat cu armele de foc, tragand piedica fara ezitare si tintind spre incuietoare.

- *Asteapta!* striga Langdon, insa era prea tarziu.

Arma detona de trei ori.

Profesorul isi simti timpanele explodand.

„*Oare si-a pierdut mintile?*” In spatiul acela inghesuit, detunaturile fusesera asurzitoare.

Anderson parea la fel de zdruncinat, iar mana ii tremura usor cand ridica lanterna spre usa gaurita.

Incuietoarea era tandari, iar lemnul din jurul ei se prefacuse in aschii. Broasca fiind distrusa, usa se deschisese de o palma. Sato lipi teava pistolului de lemnul masiv, impingand. Usa se deschise larg.

Langdon privi inaintea, dar nu izbuti sa distinga nimic in bezna. „*Ce naiba o fi cu mirosul asta?*” O duhoare neobisnuita, fetida, se revarsa din interior.

Anderson trecu pragul si cobori fasciculul lanternei, cercetand intreaga latime a podelei necimentate. Camera era la fel ca toate celelalte: un spatiu lung si ingust. Peretii erau din piatra nefinisata, lasand impresia unei vechi celule de inchisoare. „*Dar mirosul asta...*”

- Nu e nimic aici, spuse Anderson, plimband fasciculul luminos mai departe pe podea. In cele din urma, cand ajunse in capat, il ridica pentru a examina si peretele din spate. Dumnezeuule...! racni capitanul.

Ceilalti vazura in acelasi timp cu el si facura un salt inapoi. Langdon privea tinta, uluit, in cel mai indepartat ungher al incaperii. Si, spre groaza lui, observa ca ceva il privea fix la randul sau.

36

- Ce Dumnezeului...?

In pragul camerei SBB 13, Anderson fu cat pe ce sa scape lanterna si facu un pas indarat.

Langdon se trasese si el inapoi, la fel si Sato, care, pentru prima data de la inceputul serii, parea descumpanita. Directoarea indrepta pistolul spre zidul din spate si-i facu semn capitanului sa lumineze din nou locul. Raza era slaba, dar suficienta cat sa dezvaluie o figura alba si fantomatica, holbandu-se la ei prin gavanele goale ale ochilor.

„*Un craniu uman.*”

Craniul era asezat pe o masa subreda din lemn, lipita de peretele din spate al camerei. Doua oase, de asemenea umane, erau plasate alaturi,

impune cu o serie de alte obiecte meticuloas aranjate astfel incat sa sugereze un altar: o clepsidra veche, un flacon din cristal, o lumanare, doua farfurioare cu un praf deschis la culoare si o foaie de hartie. Sprijinita de zid, in spatele mesei, se intrezarea silueta terifianta a unei coase lungi, lama ei curbata amintind de instrumentul aflat in bratul scheletic al Mortii.

Sato intra in camaruta.

- Ei bine... se pare ca Peter Solomon avea mai multe secrete decat credeam.

Anderson incuviinta dintr-o miscare a capului si o urma indeaproape.

- Cum era zicala aia cu scheletul ascuns in debara? incerca el o gluma, dupa care ridica lanterna pentru a cerceta si restul incaperii goale. Iar *mirosul* asta... adauga apoi, stramband din nas. Ce-o fi?

- Pucioasa, raspunse Langdon sec, din spatele lor. Ar trebui sa fie doua farfurioare pe masa: cea din dreapta cu sare, iar cealalta cu sulf.

Sato se rasuci spre el, uimita.

- De unde naiba stiti dumneavoastra *asta*?!

- Stiu, doamna, fiindca asemenea incaperi sunt pretutindeni in lume.

La nivelul imediat superior, ofiterul de securitate Nufiez il insotea pe Arhitectul Capitolului, Warren Bellamy, pe coridorul lung ce strabatea latura estica a subsolului. Nunez ar fi putut jura ca tocmai auzise trei focuri de arma rasunand inabusit, undeva dedesubt. „Dar *mi se pare imposibil!*”

- Usa catre sub-subsol este deschisa, spuse Bellamy, scrutand cu privirea in lungul culoarului, spre o usa ce statea usor cascata.

„*Bizara noapte, intr-adevar*, comenta Nunez in sinea lui. *De obicei nimeni nu coboara acolo.*”

- Incerc sa aflu ce se intampla, rosti el, ducand mana spre statia radio.

- Intoarce-te la indatoririle dumatiale, ii spuse Arhitectul. Ma descurc de aici.

Ofiterul isi schimba greutatea de pe un picior pe altul, sovaind.

- Sunteti sigur?

Warren Bellamy se opri in loc si puse o mana ferma pe umarul lui Nunez.

- Fiule, lucrez aici de douazeci si cinci de ani. Cred ca pot sa-mi gasesc singur drumul.

37

Mal'akh vazuse destule locuri stranii in viata lui, dar putine se comparau cu lumea nepamanteasca a Platformei 3. *Platforma Uda*. Vasta incapere in care se afla arata de parca un savant nebun pusese stapanire pe un supermarket si indesase pe fiecare raft flacoane de toate formele si marimile pline cu mostre si cu specimene. Luminat aidoma unei camere obscure a unui studio foto, spatiul era invaluit intr-o pacla rosiatica difuza, ce emana de undeva de sub rafturi, iluminand containerele pline cu etanol. Mirosul steril de conservanti era gretos.

- Platforma Trei gazduieste mai mult de douazeci de mii de specii animale, turuia asistenta cea rotofeie. Pesti, rozatoare, mamifere, reptile.

- Toate *moarte*, sper, replica Mal'akh, prefacandu-se ingrijorat. Fata izbucni in ras.

- Da, da! Toate cat se poate de moarte! Recunosc, eu n-am avut curaj sa intru aici vreme de peste sase luni, dupa ce m-am angajat.

Nu era greu de inteles de ce. Oriunde te uitai, vedeai flacoane cu animale moarte: salamandre, meduze, sobolani, insecte, pasari si altele pe care barbatul nu le putea identifica. Si, de parca toata aceasta colectie nu ar fi fost suficient de sinistra in sine, semiobscuritatea rosie, cetoasa, ce proteja

specimenele fotosensibile de expunerea prelungita la lumina puternica ii dadea vizitatorului senzatia ca se afla in interiorul unui acvariu enorm, in care creaturi lipsite de viata pandeau din umbra.

- Iata un coelacant, spuse fata, aratand spre un vas mare din plexiglas in care se gasea cel mai urat peste pe care-l vazuse Mal'akh vreodata. Se credea ca specia a disparut odata cu dinozaurii, dar acest exemplar a fost prins in largul coastelor africane acum cativa ani si donat Muzeului Smithsonian.

„Ce noroc pe voi!” exclama Mal'akh in sinea lui, abia ascultand spusele lui Trish; era ocupat sa caute eventualele camere de supraveghere. Vazuse una singura, orientata spre usa pe care intrasera - lucru deloc de mirare, tinand seama ca aceea era singura posibilitate de acces in incapere.

- Iar aici este ceea ce ati vrut sa vedeti, zise Trish, conducandu-l spre recipientul urias pe care barbatul il observase pe ferestruica. Cel mai lung specimen al nostru. Si, facand un gest amplu cu bratul, aidoma moderatorului unei emisiuni-concurs care prezinta un nou automobil, asistenta lui Katherine adauga: Architeuthis.

Acvariul arata ca si cand o serie de cabine telefonice cu peretii din sticla fusesera culcate pe o parte si lipite intre ele. In sicriul lung de plexiglas transparent plutea o creatura amorfa, intr-o nuanta palida, gretoasa. Mal'akh privi capul bulbos, umflat, cu ochii cat mingile de baschet.

- Pe langa el, coelacantul pare chiar frumos, remarca Mal'akh.

- Stati sa-l vedeti in lumina!

Trish impinse in spate capacul lung de pe container. Vapori de etanol se ridicara in aer in vreme ce ea cauta cu mana si actiona un intrerupator aflat in interiorul recipientului, chiar deasupra nivelului atins de lichid. Un sir de lampi fluorescente palpai pe intregul perimetru al containerului. Architeuthis stralucea acum in toata splendoarea sa: un cap colosal, lipit pe o masa gelatinoasa de tentacule in putrefactie si ventuze cu marginile taioase.

Trish incepu sa-i povesteasca despre forta calmarului, care putea dobori in lupta chiar si un caslot.

MaPakh auzea insa numai o turuiala fara sens. Sosise momentul decisiv.

Trish Dunne nu se simtise niciodata prea in largul ei in Platforma 3, dar fiorul neplacut care o strabatu acum nu semana cu nimic din ce traise vreodata. Era ceva visceral. Primitiv.

Incerca sa-l ignore, dar senzatia devenea din ce in ce mai puternica si mai patrunzatoare. Desi nu-si dadea seama ce anume ii starnea aceasta anxietate, instinctul ii spunea clar ca era vremea sa piece de acolo.

- In orice caz, asta-i calmarul, incheie ea, scotocind cu mana in interiorul acvariului pentru a stinge luminile. Probabil ca ar trebui sa mergem acum la Katherine...

O palma iata li astupa gura si narile, smucindu-i capul pe spate. In aceeasi clipa, un brat puternic i se petrecu peste talie, lipindu-i trupul de pectoralii tari ca piatra ai barbatului. Pentru o fractiune de secunda, Trish incremeni din cauza socului.

Apoi se instala teroarea.

Barbatul o pipaia pe piept, cautand cardul de acces, pe care il gasi si i-l smulse cu violenta. Snurul ii roase pielea de pe gat inainte de a se rupe. Cardul cazu pe podea, la picioarele lor. Trish se zbatu, incercand sa scape din stransoare, dar nu putea face fata fortei si staturii barbatului. Vru sa tipe, dar mana lui ii apasa necrutator gura. El se apleca pana ce ajunsese cu buzele aproape lipite de urechea ei, si ii sopti:

- Cand o sa-mi iau palma de pe gura ta, n-o sa tipi, ai inteles?

Ea dadu din cap de cateva ori in semn ca da, energic, simtind cum ii plesnesc plamanii in nevoia lor de aer. „Nu pot sa respir!”

Barbatul isi lua palma de pe fata ei, iar Trish icni, tragand aer in piept cu nesat.

- Da-mi drumul! ceru ea, cu rasuflarea taiata. Ce naiba faci?

- Spune-mi codul tau PIN.

Trish era absolut dezorientata. „Katherine! Ajutor! Cine e omul asta?”

- Cei de la securitate te vad, spuse ea, stiind insa bine ca nu se aflau in raza de actiune a camerelor de supraveghere. „Si, oricum, nimeni nu se uita la ele.”

- PIN-ul tau, repeta barbatul. Cel de la cardul de acces.

O spaima inghetata ii framanta maruntaiele si Trish se rasuci violent, izbutind sa-si elibereze un brat si sa se intoarca pe jumatate, dand sa-si infiga unghiile in ochii atacatorului. Dar degetele ei nimerira in carnea obrazului. Patru dade intunecate se cascara acolo unde il zgariase. Apoi femeia isi dadu seama ca dungile acelea nu erau insangerate. Individul era machiat si ea racaise doar fardul, descoperind tatuajele de dedesubt.

„Cine e monstrul asta?”

Cu o forta ce parea supraomeneasca, barbatul o rasuci, o salta in aer si o impinse deasupra containerului deschis, tinand-o cu fata deasupra etanolului. Vaporii ii ardeau narile.

- Care este PIN-ul tau? intreba el din nou.

Ochii o usturau si Trish vazu sub ea carnea alburie a calmarului.

- Spune-mi, insista el, impingandu-i capul mai aproape de suprafata lichidului. Care e?

Acum o ardea si in gat.

- Zero opt zero patru! bolborosi Trish, abia mai izbutind sa respire. Da-mi drumul! Zero opt zero patru!

- Daca minti... o avertiza el, presandu-i capul in jos, astfel ca parul ii intrase deja in etanol.

- Nu mint! striga ea, tusind. Patru august! Ziua mea de nastere!

- Multumesc, Trish!

Mainile lui puternice ii cuprinsera capul mai ferm si o forta covarsitoare o impinse in jos, indesandu-i fata in acvariu. O usturime cumplita ii arse ochii. Barbatul apasa si mai tare, scufundandu-i tot capul in etanol. Trish isi simti fata lipindu-se de carnea calmarului.

Adunandu-si toate puterile, se zbatu frenetic, arcuindu-se spre spate, incercand sa-si scoata capul din acvariu.

„Trebuie sa respir!”

Dar mainile ce o tineau prizoniera nu cedara, asa ca Trish ramase cu capul scufundat in etanol, straduindu-se acum sa-si tina bine inchisa gura si ochii stransi. Plamanii o usturau si cu greu isi mai putea stapani nevoia de a trage aer in piept. „Nu! Nu inspira!” Dar reflexul neconditionat se declansa de la sine.

Gura i se deschise si plamanii se dilatara violent, in incercarea de a absorbi oxigenul de care corpul ei avea atata nevoie. Insa un val intepator de etanol ii navali pe gat, umplandu-i plamanii, si Irish simti o durere cum nu-si imaginase vreodata ca ar putea exista. Din fericire, dura numai cateva secunde, dupa care lumea intreaga pieri.

Mal'akh statea langa acvariu, tragandu-si rasuflarea si uitandu-se la victima sa.

Fara viata, femeia zacea aburcata peste marginea containerului, cu fata

inca in etanol. Vazand-o astfel, gandul i se indrepta spre cealalta femeie pe care o ucisese - singura pana acum.

Isabel Solomon.

„Cu mult timp in urma. Intr-o alta viata.”

Isi indrepta iar privirea spre cadavrul celei de aici. Ii cuprinse soldurile pline in brate si, ajutandu-se de parghia picioarelor, o ridica si o impinse pana ce trupul fara vlaga incepu sa alunece peste buza acvariului. Trish Dunne se cufunda, cu capul inainte, in etanol. Treptat, valurile se potolira, lasand cadavrul sa pluteasca moale deasupra uriasului calmar. Pe masura ce hainele i se imbibau cu lichid, incepu sa se scufunde, disparand in obscuritate. Incetul cu incetul, corpul lui Trish Dunne se intinse pe creatura marina din acvariu.

Mal'akh isi sterse mainile si aseza la loc capacul de plexiglas, inchizand containerul.

„Platforma Uda are de acum un nou specimen.”

Ridica de pe podea cardul de acces al lui Trish si-l puse in buzunar: „0804”.

Cand o vazuse pe asistenta durdulie aparand in hol, la intrare, intelesese ca avea o problema. Apoi isi daduse seama ca, de fapt, cardul si parola ei constituiau asigurarea lui. Daca laboratorul lui Katherine era atat de bine protejat pe cat lasase fratele ei sa se inteleaga, era limpede ca avea sa intampine unele dificultati in incercarea de a o convinge pe Katherine sa descuie sala de stocare a datelor. „Insa acum am setul meu de chei.” Era placut sa stie ca nu va mai fi nevoit sa piarda timp straduindu-se sa obtina de la ea ceea ce voia.

Indreptandu-si spatele, Mal'akh isi zari imaginea reflectata in fereastră; machiajul lui avusese de suferit. Dar nu mai conta. Pana cand se dumirea Katherine ce se petrecea, avea sa fie deja prea tarziu.

38

- Incaperea asta este masonica? intreba Sato, intorcandu-se spre Langdon si fixandu-l cu privirea in intuneric. Profesorul incuviinta.

- E numita Camera de Reflectie. Sunt, in general, incinte reci si austere, in care masonul poate reflecta la propria mortalitate. Meditand asupra caracterului inevitabil al mortii, el dobandeste o pretioasa perspective privind natura trecatoare a vietii.

Sato privi in jur, neaparand convinsa.

- Adica asta e un fel de camera de *meditatie*?

- In esenta, da. Incaperile de acest tip includ intotdeauna aceleasi simboluri: craniul si oasele incrucisate, coasa, clepsidra, sulf, sarea, o hartie goala, o lumanare etc. Simbolurile mortii ii indeamna pe masoni sa cugete la modul in care isi pot trai mai bine viata pe acest pamant.

- Mie imi pare un altar inchinat mortii, interveni Anderson. „In buna masura, chiar asta si e.”

- Majoritatea studentilor care vin la cursul meu de simbolistica au initial aceeasi reactie.

Langdon le recomanda de obicei cartea lui Beresniak, *Simbolurile francmasoneriei*, care continea splendide fotografii ale unor Camere de Reflectie.

- Iar studentilor dumneavoastra, intreba Sato, nu li se pare deconcertant faptul ca masonii mediteaza cu crani si oase?

- Nu mai deconcertant decat ideea ca crestinii se roaga la picioarele unui

om tintuit pe cruce sau aceea ca hindusii rostesc incantatii inaintea unui elefant cu patru brate numit Ganesh. Interpretarea gresita a simbolurilor culturale este o cauza frecventa a prejudecatilor.

Sato se intoarse cu spatele spre el, lasand de inteles ca nu prea avea chef de prelegeri, si se apropie de masa cu artefacte. Anderson se grabi sa-i lumineze calea, insa puterea lanternei incepea sa paleasca. Lovi manerul cu podul palmei, izbutind sa intensifice usor fasciculul luminos.

Pe masura ce patrundeau in camaruta ingusta, Langdon simti mai pregnant mirosul intepator al pucioasei. Umiditatea aerului din sub-subsol activase sulful din farfurioara. Ajunsa in fata mesei, Sato privi concentrata craniul si obiectele de langa el. Anderson i se alatura, straduindu-se sa lumineze pe cat posibil masa cu fasciculul tot mai slab al lanternei.

Dupa ce examina artefactele, directoarea isi puse mainile in solduri si ofta.

- Ce-s toate vechiturile astea?

Obiectele din incapere fusesera selectate si aranjate cu grija: Langdon stia acest lucru.

- Sunt simboluri ale transformarii, ii explica el, simtind cum se sufoca in acel spatiu inchis. Craniul, sau *caput mortuum*, reprezinta transformarea finala a omului, prin procesul de putrefactie; este un memento al faptului ca toti ne vom lepada intr-o zi invelisul muritor. Sulful si sarea sunt catalizatori alchimici, facilitand transformarea. Clepsidra simbolizeaza puterea transformatoare a timpului. Iar lumanarea este reprezentativa pentru focul primordial si pentru trezirea omului din somnul ignorantei: transformare prin iluminare.

- Iar... *asta*? intreba Sato, aratand spre coltul mesei.

Anderson indrepta raza palidaa lanternei spre coasa uriasa rezemata de perete.

- Nu e un simbol al mortii, asa cum cred multi, raspunde Langdon. Coasa reprezinta de fapt hrana pe care ne-o ofera natura, si culegerea roadelor ei.

Directoarea si capitanul pastrara tacerea o vreme, incercand probabil sa isi deprinda gandurile cu bizareria spatiului din jur.

Cat despre Langdon, el nu voia decat sa iasa cat mai repede de acolo.

- Imi dau seama ca incaperea poate parea neobisnuita, spuse el, insa nu e nimic deosebit la ea; totul e cum nu se poate mai firesc. Multe loji masonice au camere exact ca aceasta.

- Dar aici nu e o loja masonica! exclama Anderson. E Capitolul Statelor Unite si as dori sa stiu ce mama naibii cauta o asemenea incapere in cladirea mea!

- Uneori, masonii isi construiesc astfel de camere acasa ori la birou, pentru a avea un spatiu intim de meditatie. Nu e ceva neobisnuit.

Langdon cunostea un chirurg pe cord din Boston care transformase o debara din cabinetul sau in Camera de Reflectie, pentru a putea cugeta la caracterul muritor al fiintei umane inainte de a intra in sala de operatii.

Sato parea nemultumita.

- Spuneti deci ca Peter Solomon vine aici pentru a reflecta asupra mortii?

- Nu stiu, raspunde Langdon cu sinceritate. Poate ca a creat incaperea asta ca un sanctuar pentru ceilalti frati masoni care lucreaza in Capitoliu, oferindu-le astfel un lacas spiritual departe de haosul lumii materiale... un loc in care puternicii fauritori de legi sa poata reflecta inainte de a adopta decizii menite sa schimbe viata altor oameni.

- Minunat sentiment, ricana Sato, dar am senzatia ca americanii n-ar fi deloc incantati sa stie ca liderii lor se roaga in debarale cu craniul si cu coase.

„Pai, ar trebui sa fie”, comenta Langdon in sinea lui, imaginandu-si cat de diferita ar fi lumea daca mai multi dintre conducatorii ei si-ar lua ragazul de a cugeta la caracterul implacabil al mortii inainte de a se grabi la razboi.

Directoarea isi punge gura si cerceta cu atentie toate ungherele incaperii.

- Trebuie sa mai fie aici si altceva in afara de oase umane si de castronele cu substante chimice, domnule profesor. Cineva te-a adus tocmai de la Cambridge pentru a intra exact in incaperea asta.

Langdon isi trase mai tare sacul de umar pe langa corp, inca nefiind capabil sa inteleaga ce legatura ar putea exista intre pachetelul dinauntru si camera in care se aflau.

- Doamna, imi pare rau, dar eu nu vad nimic iesit din comun aici. Spera ca acum vor incepe in sfarsit sa-l caute pe Peter.

Lanternă lui Anderson palpai din nou, aproape sa se stinga, iar Sato se rasuci spre el, parand infuriata.

- Pentru numele lui Dumnezeu, e chiar atat de greu?!

Femeia scotoci in buzunar si scoase o bricheta. O actiona cu un gest scurt al degetului mare si, de la flacara ei, aprinse unica lumanare de pe masa. Fitulul sfarai la inceput, apoi lua foc, raspandind in spatiul ingust o stralucire fantomatica. Umbre lungi se prelingeau pe peretii de piatra. Odata ce flacara se stabilizeaza si deveni mai mare, o priveliste neasteptata aparui in fata lor.

- Uite! exclama Anderson, aratand cu degetul.

In lumina lumanarii, pe zidul din capatul incaperii se materializa un inscris: sapte majuscule decolorate.

VITRIOL

- Ciudata alegere, comenta Sato in vreme ce craniul arunca o umbra sinistra peste cele sapte litere.

- De fapt, este un acronim, explica Langdon. Este inscris pe zidul din spate in majoritatea Camerelor de Reflectie, ca un fel de abreviere a mantrei meditative a masonilor: „*Visita interiora terrae, rectificando invenies occultum lapidem*”.

Sato se intoarse spre el, parand aproape impresionata.

- Si ce inseamna?

- „Viziteaza interiorul pamantului si, prin purificare, vei gasi piatra ascunsa.”

Directoarea isi miji ochii.

- Iar piatra ascunsa are vreo legatura cu o piramida secreta? Langdon ridica din umeri, nevoind sa incurajeze o asemenea comparatie.

- Cei carora le place sa fantazeze pe tema piramidelor ascunse in Washington ar spune ca *occultum lapidem* se refera la piramida din piatra, intr-adevar. Altii ar sustine ca sintagma trimite de fapt la Piatra Filozofala: o substanta despre care alchimistii credeau ca le poate darui viata vesnica sau ca poate transforma plumbul in aur. Mai exista de asemenea si cei care pretind ca fraza face referire la Sfanta Sfintelor, o incinta secreta, din piatra, in inima Marelui Templu. Iar altii considera ca este o aluzie la invataturile secrete ale Sfantului Petru - Piatra din Noul Testament. Fiecare traditie ezoterica are propria interpretare pentru aceasta „piatra”, dar, invariabil, *occultum lapidem* este o sursa de putere si de iluminare. Anderson isi drese glasul.

- E posibil ca Solomon sa-l fi mintit pe tipul asta? Sa-i fi spus ca exista ceva aici... cand de fapt nu e nimic?

Ideea ii trecuse si lui Langdon prin minte.

Dintr-odata, flacara lumanarii tremura, parca lovita de un curent de aer. Pentru o secunda scazu, apoi isi reveni.

- Ciudat! exclama capitanul. Sper ca n-a inchis nimeni usa de sus. Iesind din camaruta in intunericul coridorului, Anderson striga: E cineva?

Langdon aproape ca nici nu-l observase iesind. Privirea ii fusese brusca atrasa spre zidul din spate. „Ce-a fost asta?”

- Ai vazut? intreba Sato, uitandu-se si ea alarmata la perete. Langdon incuviinta, simtind cum bataile inimii i-o luau razna. „Oare ce-a fost lucrul pe care l-am vazut?”

Cu o clipa inainte, peretele paruse a tremura, ca si cand ar fi fost strabatut de o unda de energie.

Anderson se intoarse in incapere.

- Nu e nimeni acolo.

In momentul in care intra, zidul tremura iar.

- Sfinte Sisoe! striga el, facand o saritura inapoi.

Toti trei incremenira, privind o vreme zidul fara sa scoata un cuvnt. Langdon simti un alt fior rece pe sira spinarii atunci cand isi dadu seama ce anume vazusera. Intinse bratul precaut, pana ce atinse cu degetele suprafata aflata in spatele mesei.

- Nu e un perete, spuse el.

Anderson si Sato venira mai aproape, uitandu-se cu luare-aminte.

- E o panza, mai zise profesorul.

- Dar s-a miscat, replica iute Sato.

„Da, intr-un mod foarte ciudat.” Langdon examina suprafata mai indeaproape. Luciul panzei reflectase stralucirea lumanarii intr-un fel straniu, fiindca materialul nu se umflase in curent spre interiorul incaperii, ci spre exterior, trecand parca prin zid.

Profesorul intinse degetele inca putin, foarte usor, impingand panza in spate. Isi trase mana uluit. „Exista o deschidere acolo!”

- Da-o jos! ordona Sato.

Inima lui Langdon batea nebuneste. Profesorul prinse marginea materialului intre degete, tragand incet in lateral. Ramase cu ochii mariti, stupefiat, fara a-si putea lua privirea de la ceea ce se afla in spatele panzei. „Dumnezeule!”

Sato si Anderson incremenisera la randul lor, muti de uimire, fixand deschizatura din perete.

Intr-un tarziu, Sato rupse tacerea.

- Se pare ca tocmai am gasit piramida.

39

Robert Langdon privea inmarmurit cavitata din perete. Ascunsa in dosul bucatii de panza, gaura avea forma unui patrat perfect cu latura de aproape un metru si parea ca fusese creata prin indepartarea unor caramizi din perete. Pentru o clipa, in intuneric, Langdon avu impresia ca era o fereastra catre o alta incapere.

Apoi isi dadu seama ca se inselase. Deschiderea era adanca de numai cateva palme. Ca un intrand croit la repezeala, nisa ii amintea lui Langdon de alcovurile menite sa gazduiasca statuete in muzee. Fiindca si cel de aici adapostea un obiect de mici dimensiuni.

Era o piesa din granit masiv, inalta de vreo douazeci si cinci de centimetri, cu patru fete netede, bine lustruite, care luceau in bataia lumanarii.

Langdon habar nu avea ce cauta aici. „O piramida din piatra?”

- Din privirea dumneavoastra surprinsa, spuse Sato cu o evidenta multumire de sine in glas, inteleg ca obiectul acesta nu se regaseste in mod obisnuit in Camerele de Reflectie.

Profesorul clatina din cap in semn ca nu.

- Atunci, poate ati dori sa va reformulati afirmatiile anterioare, referitoare la legenda unei piramide masonice ascunse in Washington.

Tonul directoarei era deja aproape ingamfat.

- Doamna Sato, replica Langdon fara a sta pe ganduri, obiectul acesta nu este piramida masonica.

- Deci e o simpla coincidenta faptul ca am gasit o piramida ascunsa in inima Capitolului, intr-o incapere secreta, apartinand unui lider masonic?

Langdon se freca la ochi, incercand sa-si limpezeasca mintea.

- Piramida asta de aici nu seamana catusi de putin cu cea legendara. Piramida masonica e descrisa ca fiind enorma, cu varful faurit din aur masiv.

Mai mult decat atat, piesa de aici, cu varful ei retezat, nici macar nu era o piramida adevarata. Fara varful ascutit, constituia un simbol cu totul diferit. Cunoscut sub denumirea de Piramida Neterminata, servea pentru a-i aminti omului ca accesarea la deplinul sau potential era intotdeauna o actiune in desfasurare, inca nefinalizata. Si totusi, putini isi dadeau seama ca acesta era simbolul cu cea mai larga raspandire din lume. „*Peste douazeci de miliarde de exemplare tiparite.*” Prezenta pe fiecare bancnota de un dolar aflata in circulatie, Piramida Neterminata isi astepta rabdatoare varful stralucitor, care plutea deasupra ei ca un memento al destinului inca neimplinit al Americii si al lucrarii ce trebuia dusa pana la capat, atat in plan individual, cat si la nivel national.

- Scoate-o de acolo, ii ceru Sato lui Anderson, aratand spre piramida din granit. Vreau s-o vad mai de aproape.

Si incepu sa-i faca loc pe masa, impingand intr-o parte craniul si oasele incrucisate, fara pic de reverenta. Langdon se simtea deja ca un netrebnic jefuitor de morminte, profanand un altar personal.

Capitanul trecu pe langa el, intinse bratele in nisa si cuprinse piramida in palme. Izbutind cu greu s-o ridice din pricina unghiului incomod, o trase spre el si o cobori, cu un bufnet sonor, pe masa din lemn. Apoi se retrase un pas, pentru a-i face loc directoarei.

Sato apropie lumanarea de piramida si-i studie suprafata lustruita. Isi trecu degetele mici peste granitul neted, examinand fiecare centimetru patrat al varfului retezat si apoi cele patru fete. In cele din urma pipai si partea din spate, dupa care se incrunta, parand dezamagita.

- Domnule profesor, spuneai mai devreme ca piramida masonica avea rolul de a proteja informatii secrete.

- Da, conform legendei, asa e.

- Deci, ipotetic vorbind, daca socoate ca asta e piramida masonica, rapitorul lui Peter crede automat si ca ea contine informatii pretioase.

Langdon incuviinta din cap, exasperat.

- Intr-adevar, desi, chiar daca ar gasi asemenea informatii, probabil ca nu le-ar putea *descifra*. In conformitate cu legenda, continutul piramidei este codificat, fiind ininteligibil pentru altcineva... in afara celor merituosi.

- Poftim?

In ciuda faptului ca rabdarea lui era la limita, Langdon raspunse pe un ton calm:

- Comorile mitologice sunt *intotdeauna* protejate, la ele neputand ajunge decat cei suficient de bravi pentru a trece de diverse incercari. Daca va

amintiti, in legenda sabiei infipte in piatra, aceasta din urma nu vibreaza decat in mana lui Arthur, care era pregatit din punct de vedere spiritual pentru a face fata puterii extraordinare a sabiei. Piramida masonica are la baza aceeasi idee. In acest caz, comoara este informatia ascunsa, despre care se spune ca ar fi consemnata intr-un limbaj codificat - o limba mistica, ale carei cuvinte s-au pierdut - , acesta putand fi descifrat numai de cei merituosi.

Un zambet vag aparut pe buzele directoarei.

- Asa s-ar explica de ce ati fost adus aici in seara asta.

- Scuzati?

Cu gesturi calme, Sato roti piramida pe masa, rasucind-o cu 180 de grade. A patra ei fata reflecta acum lumina lumanarii. Iar Robert Langdon o privea uluit.

- Se pare, rosti Sato, ca cineva va considera merituos.

40

„Ce face Trish de nu mai vine?”

Katherine Solomon isi privi din nou ceasul. Uitase sa-l previna pe doctorul Abaddon in legatura cu bizara „calatorie” pana in laboratorul ei, dar nu vedea cum intinericul de pe traseu ar fi putut sa-l intarzie atat de mult. *„Ar fi trebuit sa ajunga pana acum.”*

Se duse pana la intrare si deschise usa dublata cu plumb, privind staruitor in bezna. Asculta o clipa, dar nu auzi nimic.

- Trish! striga apoi, vocea fiindu-i inghitita de neantul negru. Tacere.

Descumpanita, inchise usa, lua telefonul mobil si suna in holul central.

- Katherine sunt! Trish este acolo?

- Nu, doamna, raspuse paznicul. S-a intors la laborator, impreuna cu oaspetele dumneavostra, acum circa zece minute.

- Serios? Nu cred ca au ajuns nici macar in Platforma Cinci deocamdata.

- Stati putin, sa verific. Dupa o pauza in care Katherine il auzi tastand la computerul lui, omul reveni la telefon: Aveti dreptate. Inregistrarile cartei de acces a doamnei Dunne arata ca nu a deschis inca usa Platformei Cinci. Ultima ei accesare a fost acum opt minute... la Platforma Trei. Probabil ca ii ofera oaspetelui dumneavostra un mic tur al imprejurimilor.

Katherine se incrunta. *„Asa s-ar zice.”* Vestea era oarecum ciudata, inasa era sigura ca Trish nu avea sa zaboveasca mult in Platforma 3. *„Mirosul de acolo e cumplit.”*

- Multumesc, spuse ea. Fratele meu a sosit?

- Nu, doamna, inca nu.

- Multumesc inca o data!

Katherine incheie convorbirea, cuprinsa de un tremur neasteptat. Senzatiile o lua prin surprindere, dar numai pentru o clipa; era exact aceeasi tulburare pe care o resimtise mai devreme, cand intrase in casa doctorului Abaddon. Intuitia ei feminina daduse inasa gres acolo. Rau de tot.

„Nu s-a intamplat nimic”, isi spuse ea.

41

Robert Langdon examina piramida de piatra. *„Imposibil!”*

- Un stravechi limbaj codificat, comenta Sato, fara a ridica ochii spre el. Ia spuneti-mi, ceea ce avem aici intra in aceasta categorie?

Pe cea de-a patra fata a piramidei, saispnezece caractere fusesera

gravate in granitul lustruit.

Alaturi de profesor, Anderson statea cu gura cascata, ca o imagine in oglinda a lui Langdon; pareea ca tocmai vazuse un soi de scriere extraterestra.

- Domnule profesor, insista Sato. Banuiesc ca puteti descifra mesajul.

- De ce ati presupune una ca asta?

- Fiindca ati fost *adus* aici, domnule profesor! Ati fost ales. Inscriptia asta pare a fi un fel de cod si, tinand seama de reputatia dumneavoastra, imi este evident ca ati fost adus pentru a o descifra.

Dupa experientele sale de la Roma si de la Paris, Langdon primise, intr-adevar, o sumedenie de solicitari prin care era rugat sa ajute la descifrarea unora dintre misterioasele coduri inca neelucidate ale istoriei: Discul de la Phaistos, Cifrul Dorabella sau enigmaticul Manuscris Voynich.

Sato isi trecu un deget peste inscriptie.

- Imi puteti spune ce semnificatie au figurile acestea?

„*Nu sunt figuri*, o corecta Langdon in sinea lui. *Sunt simboluri*.” Limbajul il recunoscuse imediat: un cifru criptat din secolul al XVII-lea. Si stia foarte bine cum sa-l sparga.

- Doamna, rosti el pe un ton ezitant, piramida este *proprietatea* lui Peter Solomon.

- Personal sau nu, codul asta este in mod cert motivul pentru care ati fost adus in Washington si nu va dau de ales in aceasta privinta. Vreau sa stiu ce inseamna!

Se auzi un tiuit sonor si Sato isi scoase din buzunar BlackBerry-ul, studiind cateva secunde mesajul primit. Era uimitor ca reseaua wireless interna a Capitolului era functionala chiar si la o asemenea adancime in subteran.

Directoarea mormai nedeslusit si ridica dintr-o spranceana, aruncandu-i lui Langdon o privire ciudata.

- Capitane! spuse ea, intorcandu-se spre Anderson. Doua vorbe intre patru ochi, daca se poate.

li facu semn s-o insoteasca si se retraseră amandoi in intunericul coridorului, lasandu-l pe Langdon singur in lumina palpaitoare din Camera de Reflectie a lui Peter.

Anderson se intreba cand se va sfarsi oare seara asta. „*O mana retezata in Rotonda mea?! Un altar al mortii in subsol?! Inscriptii bizare pe o piramida din piatra?!*” Dintr-odata, meciul celor de la Redskins nu mai pareea deloc important.

Urmand-o pe Sato in bezna de pe culoar, capitanul aprinse lanterna. Lumina era foarte slaba, dar mai buna decat nimic. Directoarea il conduse cativa metri mai jos pe coridor, astfel incat sa iasa din raza vizuala a lui Langdon.

- Uita-te la asta, ii sopti ea, intinzandu-i telefonul BlackBerry. Anderson lua aparatul si privi ecranul luminos, pe care se distingea o imagine in alb-negru: scanarea cu raze X a sacului de umar al lui Langdon, pe care o solicitase Sato mai devreme. Ca de obicei, obiectele cu densitatea cea mai mare apareau in imaginile cu raze X in albul eel mai stralucitor. In sacul lui Langdon, un singur element le eclipsa pe toate celelalte in intensitate. In mod clar foarte dens ca structura, obiectul stralucea aidoma unui giuvaier in amestecul neclar al celorlaltor lucruri personale. Forma lui era inconfundabila.

„A purtat chestia asta cu el toata seara?” Anderson ridica spre Sato o privire mirata.

- De ce nu ne-a spus nimic despre ea?

- O intrebare al naibii de buna!

- Forma... Nu poate fi o coincidenta.

- Nu, replica Sato, in glas razbatandu-i mania. Asa zic si eu!

Un usor fosnet pe coridor ii atrase atentia capitanului. Surprins, indrepta lanterna intr-acolo. Fasciculul slab nu dezvalui decat culoarul pustiu, marginit de usi deschise.

- Alo? striga Anderson. E cineva acolo? Tacere.

Sato il privi ciudat; probabil ca ea nu auzise nimic. Capitanul mai asculta un moment si pe urma renunta. „Trebuie sa ies de aici!”

Singur in camaruta luminata doar de flacara lumanarii, Langdon isi trecu degetele peste muchiile ascutite ale simbolurilor gravate pe piramida. Era curios sa afle ce spunea mesajul, dar nu avea de gand sa incalce intimitatea lui Peter Solomon mai mult decat o facusera deja. „Si de ce-i pasa oare nebunului aluia de o mica piramida?”

- Avem o problema, domnule profesor, rasuna vocea lui Sato in spatele lui. Tocmai am primit niste informatii noi si sunt satula pana peste cap de minciunile dumitale!

Langdon se intoarse si o vazu pe directoarea DS inaintand spre el, cu BlackBerry-ul in mana si cu priviri furibunde. Luat prin surprindere, ridica ochii spre Anderson cautand ajutor, dar acesta se postase in cadrul usii, cu o expresie deloc compatitoare pe figura. Sato ajunse langa Langdon si-i vari telefonul sub nas.

Nedumerit, el se uita la ecranul pe care se vedea o fotografie in alb-negru, ca un negativ fantomatic. Imaginea parea a infatisa o gramada de obiecte, unul dintre ele stralucind intens. Desi asezat piezis si nu tocmai in mijloc, acesta era in chip limpede, inconfundabil, o mica piramida cu varful ascutit.

„O piramida mica?” Langdon isi ridica privirea spre Sato.

- Ce-i asta?

Intrebarea paru a o infuria si mai tare.

- Pretindeti ca nu stiti?

Profesorul isi iese la randul sau din sarite.

- Nu pretind nimic! N-am mai vazut chestia asta niciodata in viata mea!

- Pe dracu'! il repezi Sato, strigatul ei rasunand in spatiul ingust si umed. „Chestia asta” s-a aflat toata seara in sacul dumitale de umar!

Langdon isi curma vorba. Privirea ii cobori incet spre sacul din piele, apoi se ridica din nou spre ecranul BlackBerry-ului. „Dumnezeule... pachetul!” Se

uita mai atent la imagine. Si acum observa. Un cub difuz ce inconjura piramida. Stupefiat, isi dadu seama ca privea un fel de radiografie a sacului sau... si a pachetului cubic misterios pe care i-l incredintase Peter. Cubul era, de fapt, o cutie... in care se afla o mica piramida.

Langdon dadu sa vorbeasca, insa nu izbuti sa rosteasca nici un cuvânt. Si, in clipa in care o noua revelatie il coplesi, simti cum i se taie rasuflarea. O revelatie simpla. Pura. Devastatoare.

„Dumnezeule!” Intoarse privirea spre piramida retezata de pe masa. Partea de sus era plata, ca un mic patrat: un spatiu gol, asteptandu-si piesa finala... piesa care avea s-o transforme dintr-o Piramida Neterminata intr-una Adevarata.

Si Langdon realiza ca micuta piramida din sacul lui nu era de fapt o piramida... ci doar varful uneia. In acea secunda, intelese ca el, si numai el, putea dezlega misterele piramidei de aici.

„La mine se afla piesa finala. Si ea este, intr-adevar... un talisman.” Cand Peter ii spusese ca in pachet se afla un talisman, Langdon se amuzase. Acum isi dadea insa seama ca prietenul lui avusese dreptate. Micul varf aflat in posesia sa chiar era un talisman, dar nu unul de tip magic... ci unul de sorginte mult, mult mai veche. Cu secole inainte de a capata conotatii magice, termenul „talisman” avusese o cu totul alta semnificatie: completare, implinire. Provenit din grecescul „*telesma*”, cu sensul „complet”, cuvântul desemna un obiect sau un concept care completa un altul, intregindu-l. „*Elementul desavarsitor.*” Simbolic vorbind, varful de piramida era talismanul suprem, care transforma Piramida Neterminata intr-un simbol al perfectiunii depline.

In mintea profesorului se asternea o supranaturala intelegere, care il obliga sa recunoasca un adevar bizar: cu exceptia dimensiunilor sale reduse, piramida din piatra gasita in Camera de Reflectie a lui Peter parea sa se transforme, incetul cu incetul, in ceva ce aducea cu legendara Piramida Masonica.

Judecand dupa intensitatea luminoasa a obiectului pe imaginea in alb-negru, Langdon banuia ca era confectionat dintr-un metal... un metal foarte dens. Nu avea cum sa stie insa daca era sau nu din aur si nici nu avea de gand sa-si lase mintea atrasa pe fagasuri periculoase. „*Piramida asta e prea mica. Codul e prea usor de descifrat. Si pe urma... e un mit, pentru numele Domnului!*” Sato il privea fix.

- Pentru un om cu o minte sclipitoare, domnule profesor, in seara asta ati facut niste alegeri destul de tampite. Sa-l mintiti pe un director al serviciilor speciale?! Sa obstructionati cu buna stiinta o investigatie a CIA?!

- Va pot explica, daca imi permiteti.

- Ne veti explica la sediul CIA. Din acest moment, considerati-va arestat!

Langdon incremeni.

- Nu puteti vorbi serios!

- Ba vorbesc foarte serios! V-am explicat clar ca miza acestei seri este una foarte mare, si totusi ati ales sa nu cooperati. Va sugerez sa incepeti neintarziat sa va ganditi la descifrarea inscriptiei de pe piramida, fiindca odata ce vom ajunge la CIA... Sato se intrerupsese, ridica telefonul BlackBerry si fotografie simbolurile gravate pe piramida, dupa care isi continua ideea: ... analistii mei o vor face in locul dumneavoastra.

Langdon intentiona sa protesteze, dar Sato se intorsese deja spre Anderson, care statea in dreptul usii.

- Capitane, pune piramida de piatra in sacul lui Langdon si ia-l cu totul. Ma ocup eu de arestarea profesorului. Arma dumitale, te rog!

Chipul lui Anderson era impenetrabil. Barbatul se apropie, isi desprinse din mers hamul de pe umar si-i dadu pistolul lui Sato, care il atinti imediat spre Langdon.

Profesorul privea ca prin vis cele din jurul sau. „Nu mi se poate intampla asa ceva!”

Anderson ajunse in dreptul lui Langdon, ii lua sacul din piele de pe umar, se duse spre masa si-l aseza pe scaun. Ii deschise fermoarul, ii largi gura si, ridicand cu greu piramida de piatra de pe masa, o puse in sac, alaturi de notitele profesorului si de micul pachet patratos.

Deodata, se auzi un fosnet pe coridor. Silueta intunecata a unui barbat se materializa in cadrul usii, navalind in camera si repezindu-se spre Anderson, aflat cu spatele. Capitanul nu apuca sa-si dea seama ce se petrecea. Intr-o fractiune de secunda, necunoscutul il izbi cu umarul in spinare. Anderson fu aruncat in fata, lovindu-se cu capul de marginea nisei din piatra, apoi se prabusi inert peste masa, azvarlind in aer oasele si celelalte obiecte. Clepsidra se facu tandari pe podea. Lumanarea cazu si ea, inca arzand.

Sato se clatina pe picioare in mijlocul aceluia haos, atinti pistolul, dar necunoscutul inhata un femur si o izbi cu el in umar. Cu un strigat de durere, directoarea se pravalii pe spate, scapand arma din mana. Noul venit o indeparta cu o lovitura de picior si se rasuci spre Langdon. Omul era inalt si zvelt, un afro-american elegant, pe care profesorul nu-l mai vazuse in viata sa.

- la piramida, ii ordona acesta. Si vino dupa mine!

42

Barbatul de culoare care il conducea pe Langdon prin labirintul subteran al Capitoliului era in mod cert un om inzestrat cu putere. Pe langa faptul ca stia sa se orienteze perfect printre coridoarele si incaperile de aici, tinea in mana un inel cu chei ce pareau sa descuie toate usile pe care le intalneau in cale.

Langdon il urma, urcand in graba o scara pe care n-o mai vazuse inainte. Cureaua sacului de piele ii musca din carnea umarului. Piramida din piatra era atat de grea, incat se temea ca bareta se va rupe.

Ceea ce se petrecuse in ultimele minute sfida orice logica, iar acum profesorul se lasa condus exclusiv de instinct. Ceva din interiorul lui ii spunea sa aiba incredere in acest necunoscut. Nu numai ca-l salvase pe el de arestare, dar riscase considerabil pentru a proteja piramida lui Peter Solomon. „Sau ce-o fi ea.” Desi motivatia lui ramanea deocamdata un mister, Langdon zarise un sugestiv lucru auriu pe mana barbatului: un inel masonic, cu phoenixul bicefal si cu numarul 33. Ceea ce insemna ca afro-americanul si Peter Solomon erau mai mult decat prieteni buni; erau confrati masonici de cel mai inalt grad.

Langdon il urma pana in capatul scarilor, apoi pe un alt coridor, dupa care pe o usa fara insemne ce dadea intr-un spatiu administrativ. Trecura in fuga pe langa cutii cu materiale si saci de gunoi, cotind-o brusc pe o usa de serviciu si patrundand intr-o lume cu totul neasteptata - un fel de sala eleganta de cinematograf. Barbatul de culoare inainta pe culoarul lateral al acesteia si apoi iesi, pe usile principale, in lumina unui atrium vast. Langdon isi dadu seama ca ajunsesera in Centrul pentru Vizitatori, pe unde intrase in cladire cu cateva ore mai devreme.

Din pacate, acolo era si un agent din serviciul de paza al Capitoliului.

Cand ajunsera fata-n fata cu el, se oprira si pentru o clipa se uitara tacuti unii la altii. Langdon il recunoscuse imediat pe tanarul hispanic de la aparatul de scanare cu raze X.

- Ofiter Nunez, spuse afro-americanul, nici un cuvânt! Urmeaza-ma! Tanarul nu parea in largul lui, dar se supuse fara a comenta.

„Cine e individul asta?”

Impreuna, toti trei se indreptara in graba spre coltul sud-estic al centrului pentru vizitatori, ajungand intr-un mic hol, undc doua usi masive erau blocate cu niste conuri de sicomori porlocalii. Acestea erau sigilate cu banda adeziva, probabil pentru a impiedica sa patrunda praful. Barbatul de culoare jupui banda adeziva, dupa care incepu sa caute printre cheile de pe inel, adresandu-i-se in acelasi timp tanarului paznic:

- Prietenul nostru, capitanul Anderson, este in sub-subsol. S-ar putea sa fie ranit. Ar trebui sa vezi ce face.

- Da, domnule, raspunse Nunez, cu un aer pe cat de nedumerit, pe atat de alarmat.

- Si, baga de seama: pe noi nu ne-ai vazut.

Gasind cheia cautata, barbatul o scoase de pe inel, actiona incuietoarea dubla, deschise usa de otel si apoi ii azvarli cheia lui Nunez.

- Incuie in urma noastra. Asaza banda la loc cat de bine poti. Pune cheia in buzunar si nu sufla nici o vorba. Nimanui. Inklusiv capitanului. E limpede, ofiter Nunez?

Tanarul privi cheia de parca tocmai i s-ar fi incredintat un giuvaier pretios.

- Da, domnule!

Afro-americanul trecu grabit pragul, iar Langdon il urma. Nunez incuie usile grele in spatele lor; o clipa mai tarziu putea fi auzit cum incerca sa lipeasca la loc banda adeziva.

- Domnule profesor, spuse necunoscutul in vreme ce strabateau cu pasi repezi un culoar cu aspect modern, aflat in mod evident inca in constructie. Numele meu este Warren Bellamy. Peter Solomon imi este prieten.

Langdon ii arunca o privire uimita. „Dumneata esti Warren Bellamy?” Nu-l intalnise niciodata pana acum pe Arhitectul Capitolului, inasa numele il cunostea bine.

- Peter mi-a vorbit numai in termeni laudativi despre dumneavoastra, continua Bellamy, si regret ca ne cunoastem in asemenea circumstante nefericite.

- Peter are probleme foarte mari. Mana i-a...

- Stiu. Tonul lui Bellamy era sumbru. Si ma tem ca asta nu-i nici jumătate din ceea ce se petrece.

Ajunsesera la capatul portiunii iluminate a culoarului, care cotea brusc la stanga. Bucata care urma era cufundata in bezna.

- Stati putin, spuse Bellamy si disparu intr-o camaruta electrica de alaturi, din care iese un manunchi de cabluri groase, portocalii, ce serpuiau mai departe in intunericul de pe culoar.

Langdon astepta, in vreme ce Arhitectul cotrobaia inauntru. In cele din urma, probabil ca gasi intrerupatorul ce alimenta cablurile, fiindca drumul din fata lor se lumina brusc.

Profesorul ramase cu gura cascata.

La fel ca Roma, Washingtonul era un oras strabatut de tuneluri subterane si de pasaje secrete. Cel ce se intindea dinaintea lor ii amintea lui Robert Langdon de enigmaticul pod care facea legatura intre Vatican si Castel Sant'Angelo. „Lung. Intunecat. Ingust.” Spre deosebire de *passetto* inasa, pasajul de aici era modern si nefinisat. Inca un santier, era atat de lung, incat, in departare, parea a se ingusta pana ce peretii laterali se uneau. Unica sursa

de iluminat era un sir de becuri provizorii, care parca nu facea altceva decat sa accentueze lungimea incredibila a tunelului.

Bellamy facuse deja primii pasi.

- Urmati-ma! Atentie unde puneti piciorul!

Langdon se supuse ca in transa, intrebându-se unde Dumnezeu ducea tunelul.

In acelasi moment, Mal'akh iese din Platforma 3 si porni in graba pe coridorul pustiu al GSMS, spre Platforma 5. Tinea in mana cardul de acces al lui Trish, soptind abia auzit:

- Zero opt zero patru.

In minte ii zabovea insa un alt gand. Tocmai primise un mesaj urgent din interiorul Capitolului. „*Persoana mea de contact intampina probleme neprevazute.*” Cu toate astea, vestile erau incurajatoare: Robert Langdon avea acum si piramida, si varful ei. In ciuda felului neasteptat in care se petrecusera lucrurile, piesele esentiale incepeau sa se imbine. Era ca si cum insusi destinul dirija evenimentele din aceasta seara, pentru a asigura izbanda lui Mal'akh.

43

Langdon se grabi pentru a tine pasul cu ritmul alert impus de Warren Bellamy in timp ce strabateau tunelul in tacere. Pana acum, Arhitectul Capitolului parea categoric mai hotarat sa puna o distanta cat mai mare intre Sato si piramida de piatra decat sa-i explice profesorului ce se petrecea. Iar Langdon incepuse sa se teama ca situatia era mult mai complexa decat isi imagina el.

„CIA? Arhitectul Capitolului? Masoni din gradul treizeci si trei?”

Sunetul strident al unui mobil sfarteca aerul. Langdon isi scoase telefonul din buzunarul sacoului.

- Alo?

Ii raspunse o voce soptita, familiara:

- Domnule profesor, aud ca ai o companie neasteptata. Un fior inghetat il cuprinse.

- Unde mama naibii e Peter? intreba el si glasul lui starni ecouri in tunelul ingust.

Alaturi de el, cu un aer preocupat, Warren Bellamy ii facu semn sa nu se opreasca din mers.

- Nu-ti face griji, replica vocea. Asa cum ti-am spus, Peter este in siguranta.

- I-ai taiat mana, pentru numele lui Dumnezeu! Are nevoie de un medic!

- Are nevoie de un preot. Dar dumneata il poti salva. Daca faci ceea ce-ti cer, Peter va trai. Iti dau cuvantul meu.

- Cuvantul unui nebun n-are nici o valoare pentru mine.

- Nebun? Domnule profesor, nu ma indoiesc ca apreciezi reverenta cu care am respectat in seara asta protocoalele antice. Mana Misterelor te-a indrumat catre un portal: piramida ce fagaduieste sa dezvaluiasca intelepciunea straveche. Stiu ca acum este la dumneata.

- Si crezi ca asta e piramida masonica? E doar o bucata de piatra! Replica lui fu urmata de un moment de tacere.

- Domnule Langdon, esti prea inteligent ca sa faci pe prostul. Stii foarte bine ce ai descoperit in seara asta. O piramida de piatra... ascunsa in inima Washingtonului... de catre un mason de prim rang...

- Alergi dupa un *mit*! Orice ti-a spus Peter, a facut-o sub stapanirea fricii.

Legenda piramidei masonice e o *fictiune*. Masonii n-au construit nici o piramida menita sa protejeze o intelepciune ascunsa. Si chiar daca au facut-o, piramida *asta* e mult prea mica pentru a fi ceea ce-ti inchipui tu ca e.

Omul incepu sa rada.

- Bag de seama ca Peter nu ti-a spus prea multe. Si totusi, domnule Langdon, indiferent ce crezi despre ea, *vei face* asa cum iti spun. Stiu ca piramida pe care o porti cu dumneata are o inscriptie gravata. *Vei descifra* acest mesaj pentru mine. Dupa aceea, si numai dupa aceea, ti-l voi inapoia pe Peter Solomon.

- Nu stiu ce crezi ca-ti va dezvalui inscriptia, dar in nici un caz nu e vorba despre Misterele Antice.

- Sigur ca nu. Misterele sunt mult prea ample pentru a fi scrise pe o fata a unei piramide din piatra.

Replica individului il lua prin surprindere pe Langdon.

- Dar daca mesajul gravat nu contine Misterele Antice, atunci obiectul *asta nu este* piramida masonica! Legenda spune clar ca piramida masonica a fost construita pentru a proteja Misterele Antice!

Tonul necunoscutului avea acum o nuanta condescendentă.

- Domnule Langdon, piramida masonica a fost construita intr-adevar pentru a proteja Misterele Antice, dar este aici un clenci pe care se pare ca nu l-ai sesizat. Peter nu ti-a povestit? Forta piramidei masonice rezida in faptul ca dezvaluie nu misterele in sine... ci *locul secret* in care sunt ele ingropate.

Langdon facu o grimasa sceptica.

- Descifreaza inscriptia, continua vocea, si ea iti va dezvalui locul in care este ascunsa cea mai de pret comoara a omenirii. Peter nu ti-a incredintat *comoara* insasi, domnule profesor, sfarsi necunoscutul, izbucnind in ras.

- Stai putin! replica Langdon, oprindu-se brusc in loc. Spui ca piramida este... o harta?

Bellamy se opri la randu-i, cu un aer socat si deopotriva alarmat. In mod cert, omul cu care vorbea Langdon atinsese un punct sensibil. „*Piramida este o harta.*”

- Aceasta harta, continua vocea, sau piramida, portal ori cum vrei sa-i spui... a fost creata cu mult timp in urma pentru ca locul in care au fost ascunse Misterele Antice sa nu fie niciodata uitat... si pierdut pentru istorie.

- O grila cu saisprezece simboluri nu prea arata a harta.

- Aparentele pot fi inselatoare. Dar, oricum, numai domnia ta detii abilitatea de a descifra inscriptia.

- Te inseli, riposta Langdon, amintindu-si codul simplist. Oricine ar putea s-o descifreze! Nu e foarte sofisticata.

- Banuiesc ca piramida e mai complexa decat pare la prima vedere. Si, in orice caz, nimeni altul nu are varful piramidei.

Langdon revazu cu ochii mintii mica piramida din pachetul lui Peter. „*Ordine din haos?*” Nu mai stia ce sa creada, dar piramida de piatra din sacul lui de umar devenea tot mai grea cu fiecare clipa.

Mal'akh isi apasa mai bine telefonul la ureche, savurand sunetul respiratiei agitate a lui Langdon.

- Acum am o treaba de rezolvat, domnule profesor... la fel ca si domnia ta, de altfel. Suna-ma imediat ce ai descifrat harta. Vom merge impreuna la locul ascunzatorii si vom face schimbul. Viata lui Peter... pentru intreaga intelepciune a tuturor timpurilor.

- Ba nu voi face *nimic*, zise raspicat Langdon. Mai ales in lipsa unei dovezi ca Peter e viu.

- Iti sugerez sa nu ma pui la incercare. Nu esti decat o minuscula rotita intr-o masinarie vasta. Daca nu ma asculti, sau daca incerci sa ma gasesti, Peter *moare*. Ti-o jur!

- Din cate stiu eu, e *deja* mort.

- Este cat se poate de viu, domnule profesor, si are o disperata nevoie de ajutorul pe care i-l poti oferi.

- Dar ce cauti, de fapt? striga Langdon in telefon. Mal'akh zabovi inainte de a raspunde.

- Multi oameni au cautat Misterele Antice si le-au pus puterile sub semnul intrebarii. In seara asta, eu voi demonstra ca misterele sunt reale.

Langdon ramase tacut.

- Sugestia mea este sa treci imediat la treaba cu harta, adauga vocea soptita. Am nevoie de informatia asta *azi*.

- Azi?! Dar e trecut de ora noua seara!

- Exact. *Tempus jugit*.

44

In New York, redactorul Jonas Faukman se pregatea sa stinga luminile in biroul sau din Manhattan, cand suna telefonul. Nu avea de gand sa raspunda la o asemenea ora, insa vazu pe ecran identitatea apelantului. „*Asta chiar e buna!*” comenta el in gand, intinzand mana dupa receptor.

- Inca iti mai publicam cartile? intreba el, pe jumatate serios, pe jumatate in gluma.

- Jonas! Vocea lui Langdon parea tulburata. Slava Domnului ca esti acolo! Am nevoie de ajutorul tau. Faukman se lumina la fata.

- Ai ceva pagini pentru mine, Robert? „*In sfarsit?*” adauga in sinea lui.

- Nu, imi trebuie o informatie. Anul trecut te-am pus in legatura cu o cercetatoare pe nume Katherine Solomon, sora lui Peter Solomon.

Faukman se incrunta. „*N-are pagini pentru mine.*”

- Cauta un editor pentru o carte de noetica. Iti amintesti de ea? insista Langdon.

Redactorul isi dadu ochii peste cap.

- Sigur, mi-o amintesc! Si mii de multumiri pentru o asemenea clienta! Nu numai ca a refuzat sa ma lase sa citesc despre rezultatele cercetarilor ei, dar nici nu vrea sa publice nimic pana la nu stiu ce data magica din viitor!

- Jonas, asculta-ma, nu am timp! Imi trebuie numarul de telefon al lui Katherine. Acum! Il ai?

- Trebuie sa te previn... imi pari cam disperat. Femeia arata bine, dar n-o s-o impresionezi daca...

- Nu glumesc, Jonas! Am nevoie de numarul ei urgent!

- Bine, stai putin.

Cei doi erau prieteni de multi ani, astfel ca Faukman isi dadea seama cand Langdon vorbea serios. Tasta numele Katherine Solomon intr-o fereastra de cautare si incepu sa verifice pe serverul editurii.

- Caut acum, spuse el la telefon. Si daca vrei un sfat, cand o suni, ar trebui sa n-o faci de la piscina. Pare ca vorbești dintr-o celula, de undeva.

- Nu sunt la piscina. Sunt intr-un tunel de sub Capitoliu. Din vocea lui, Faukman isi dadu seama ca nu glumea deloc. „*Ce-o fi cu tipul asta?*”

- Robert, de ce nu poti sa stai pur si simplu acasa si sa scii? Gata, asteapta o secunda, continua redactorul dupa un semnal sonor al computerului. Parcurse o lista de e-mailuri, apoi zise: Am gasit numarul. Se

pare ca nu-l am decat pe cel de mobil.

- E bun!

Faukman ii dicta numarul.

- Multumesc, Jonas, zise Langdon pe un ton recunoscator. Iti raman dator.

- *Imi esti dator* cu un manuscris, Robert! Ai idee de cand...

Dar convorbirea se intrerupse. Faukman se uita lung la receptor si clatina din cap. Editurilor le-ar fi mult mai usor daca n-ar exista scriitorii!

45

Katherine Solomon crezu ca nu vede bine atunci cand observa numele apelantului pe mobil. Isi imaginase ca apelul era de la Trish, care suna pentru a explica de ce ea si doctorul Christopher Abaddon intarziase atat de mult. Dar nu era de la ea. Nici pe departe. Un zambet vag ii aparu pe buze. „*Oare cat de ciudata poate sa devina seara asta?*” Deschise clapeta telefonului.

- Nu-mi spune! exclama ea pe un ton glumet. Celibatar studios cauta cercetatoare singura?

- Katherine! rosti vocea profunda care ii apartinea lui Robert Langdon. Slava Domnului ca esti bine!

- Sigur ca sunt bine, replica ea, surprinsa. Lasand la o parte faptul ca nu m-ai mai sunat niciodata dupa petrecerea de vara trecuta, de la Peter.

- S-a intamplat ceva in seara asta. Te rog sa ma asculti! Vocea de obicei sigura pe sine a lui Robert Langdon parea tulburata. Imi pare rau ca trebuie sa-ti spun asa ceva, dar... Peter are probleme serioase.

Zambetul lui Katherine disparu.

- Despre ce vorbes ti?

- Peter... Langdon ezita, ca si cand si-ar fi cautat cuvintele. Nu stiu cum sa-ti spun, dar Peter a fost... luat. Nu stiu sigur cum si de catre cine, insa...

- Luat? Robert, ma sperii! Luat... unde?

- Luat prizonier. Vocea lui Langdon incepuse sa tremure. Trebuie sa se fi intamplat astazi mai devreme, sau poate ieri.

- Robert, gluma nu mi se pare buna, replica ea infuriata. Fratele meu e bine. Tocmai am vorbit cu el, acum un sfert de ora!

- Ai vorbit cu el? Langdon parea uluit.

- Da. Mi-a trimis un mesaj pentru a-mi spune ca vine la laborator.

- *Ti-a trimis un mesaj...* Deci nu i-ai auzit de fapt glasul?

- Nu, dar...

- Asculta-ma, Katherine! Mesajul pe care l-ai primit nu era de la Peter. Cineva are telefonul fratelui tau. Si e un ins periculos. Pe mine m-a pacalit si m-a adus la Washington in seara asta.

- Te-a pacalit?! Nu inteleg ce vorbesti!

- Stiu, imi pare rau! Langdon parea nefiresc de confuz. Katherine, relua el, cred ca si tu esti in pericol.

Katherine Solomon era sigura ca Robert Langdon nu ar glumi niciodata cu asa ceva, insa acum parea ca isi pierduse mintile.

- Eu sunt bine, raspuse ea. Sunt incuiata intr-o cladire securizata!

- Citeste-mi mesajul primit de la telefonul lui Peter. *Te rog!*

Naucita, Katherine deschise mesajul si i-l citi, simtind un fior rece pe sira spinarii atunci cand ajunse la partea finala, referitoare la doctorul Abaddon: „*Invita-l si pe dr. Abaddon, daca poate. Am deplina incredere in el...*”

- O, Doamne! exclama Langdon pe un ton plin de spaima. Si l-ai invitat in laborator?

- Da! Asistenta mea tocmai s-a dus sa-l intampine. Li astept sa vina dintr-un moment in...

- Katherine, pleaca de acolo! racni Langdon. Acum!

In celalalt capat al CSMS, in camera sistemelor de securitate, un telefon incepu sa sune, acoperind sonorul meciului. Agentul de serviciu ofta si-si lua iar castile de la urechi.

- Holul central, spuse el. Sunt Kyle.

- Kyle, aici e Katherine Solomon!

Vocea ei parea sperziata, cu rasuflarea taiata. Doamna, fratele dumneavoastra n-a sosit inca...

- Unde e Trish? O vezi pe vreunul dintre monitoare? Agentul de securitate isi roti scaunul, ca sa poata privi ecranele.

- N-a ajuns inca inapoi la Cub? intreba el.

- Nu!

Acum isi dadu Kyle seama ca doamna Solomon gafaia, ca si cand ar fi alergat. „Ce s-o intampla acolo?”

Paznicul actiona in graba comenzile video, trecand de la o imagine la alta in ritm accelerat.

- Gata, imediat, derulez... iat-o pe Trish cu oaspetele dumneavoastra iesind din holul central... merg pe Strada... derulez repede inainte... aha, au intrat in Platforma Uda... Trish isi foloseste cardul de acces pentru a deschide usa... intra amandoi... derulez iar rapid... aha, au iesit din Platforma Uda cu numai un minut in urma... si merg pe...

Brusc, agentul de securitate privi piezis ecranul si incepu sa deruleze mai incet.

- Stati putin! E ceva ciudat!

- Ce anume?

- Oaspetele dumneavoastra a iesit singur din Platforma Uda.

- Trish a ramas inauntru?

- Da, asa se pare. Il urmaresc acum pe domnul... E singur pe coridor.

- Unde e Trish? striga Katherine, si mai agitata.

- N-o vad pe inregistrările video, raspuse paznicul, si el cu un inceput de ingrijorare in glas.

Se uita din nou la ecran si observa ca manecile barbatului pareau a fi ude... pana la coate. „Ce Dumnezeuului o fi facut acolo, in Platforma Uda?” Si il vazu inaintand cu pas hotarat pe culoarul principal spre Platforma 5, tinand in mana ceva ce aducea cu... un card de acces.

Agentul de securitate simti cum i se ridica parul pe ceafa.

- Doamna Solomon, avem o problema serioasa!

Seara asta era una a premierelor pentru Katherine Solomon.

Vreme de doi ani, nu folosise niciodata telefonul in interiorul neantului, si nici nu strabatuse intunericul lui alergand din toate puterile. In acest moment insa, tinea mobilul lipit de ureche in vreme ce alerga orbeste in lungul traversei nefarsite de covor. De fiecare data, cand simtea cimentul sub picior, revenea in mijloc, continuand sa goneasca in bezna.

- El unde e acum? il intreba pe agentul de serviciu, abia izbutind sa vorbeasca printre gafaieli.

- Verific, replica acesta. Derulez repede inainte... da, iata-l mergand pe culoar... spre Platforma Cinci...

Katherine iuti ritmul, sperand sa ajunga la iesire inainte de a risca sa fie prinsa aici.

- Cat mai are pana ce ajunge la intrarea Platformei Cinci? Paznicul

ramase tacut o clipa.

- Doamna, nu intelegeti, spuse el apoi. Eu inca derulez inregistrarea deja facuta. Ceea ce vad eu aici s-a intamplat *deja*. Stati putin, relua el dupa o noua pauza, dati-mi voie sa verific pe monitorul de acces. Iar dupa alte cateva secunde: Doamna, cardul domnisoarei Dunne figurea-za ca a accesat intrarea in Platforma Cinci cu aproximativ un minut in urma.

Katherine se opri in loc, in mijlocul abisului.

- A descuiat deja usa catre Platforma Cinci? intreba ea soptit in telefon. Tanarul agent de securitate tasta frenetic la monitoarele sale.

- Da, se pare ca a intrat acum... nouazeci de secunde.

Katherine simti cum ii intepeneste intregul corp. Rasuflarea i se taie. Dintr-odata, intunericul din jur parea viu.

„*E aici, cu mine.*”

Intr-o fractiune de secunda, isi dadu seama ca unica lumina in oceanul de intuneric provenea de la telefonul ei.

- Trimite ajutoare, ii mai sopti paznicului. Si du-te in Platforma Trei ca s-o ajuti pe Trish!

Apoi isi inchise telefonul fara zgomot, iar lumina disparu.

Bezna deplina o invalui.

Ramase complet nemiscata, respirand cat mai usor cu putinta. Dupa cateva secunde, un damf intepator de etanol ajunsese in fata ei. Mirosul devenea tot mai puternic. Simtea o prezenta la numai cativa metri de ea, pe covor. In linistea desavarsita, i se parea ca bataile violente ale inimii o vor da de gol. Fara zgomot, isi scoase pantofii si se trase usor spre stanga, iesind de pe traversa. Cimentul era rece sub talpile ei. Mai facu un pas, departandu-se de covor.

Unul dintre degetele de la picior ii trosni. In neclintirea din jur, sunetul rasuna ca un foc de pistol.

La numai cativa metri distanta, un fosnet de haine se napusti spre ea pe nevazute. Katherine sari intr-o parte o frantura de secunda prea tarziu si un brat puternic dadu s-o prinda, bajbaind in bezna, degetele incercand cu furie sa inhate ceva. Se rasuci exact in clipa in care o stransoare ca de menghina ii prinse halatul si o smuci inapoi, facand-o sa se clatine pe picioare.

Katherine isi indoi bratele in spate, iesind din halat si eliberandu-se. Si brusc, fara a avea habar incotro se indreapta, Katherine Solomon se pomeni alergand orbeste, fara tinta, in neantul nesfarsit.

46

Desi gazduieste ceea ce multi au numit „cea mai frumoasa incapere din lume”, Biblioteca Congresului este cunoscuta nu atat pentru splendoarea ei, cat mai degraba pentru vastele sale colectii. Cu cei peste opt sute de kilometri de rafturi, suficient cat sa acopere distanta de la Washington, D.C., la Boston, detine pe drept titlul de cea mai mare biblioteca din lume. Si totusi, inca se extinde, intr-un ritm de peste zece mii de articole pe zi.

Construita initial pentru a adaposti colectia personala de carti de stiinta si de filozofie a lui Thomas Jefferson, biblioteca ramane un simbol al rolului pe care si l-a asumat America: acela de a contribui la diseminarea cunoasterii in lume. Fiind una dintre primele cladiri din Washington iluminate electric, a stralucit la propriu aidoma unui far in intunecimea Lumii Noi.

Dupa cum ii sugereaza si numele, Biblioteca Congresului a fost fondata pentru a servi membrilor Congresului, care isi desfasurau activitatea peste drum, in cladirea Capitolului. Aceasta legatura straveche dintre biblioteca si Capitoliu a fost consolidate recent prin construirea unei conexiuni fizice: un tunel lung intre ele, pe sub Independence Avenue.

In aceasta seara, in tunelul slab luminat, Robert Langdon il urma pe Warren Bellamy printr-o zona inca in constructie, incercand sa-si domoleasca ingrijorarea pe care o simtea pentru Katherine. „*Smintitul a ajuns in laboratorul ei?!*” Nici nu-si putea imagina de ce. Cand ii telefonase pentru a o avertiza, ii spusese inainte de a inchide locul exact in care sa vina pentru a se intalni cu el. „*Cat mai avem pana la capatul afurisitului astuia de tunel?!*” Capul ii vuia, asaltat de un adevarat torent de ganduri: Katherine, Peter, masonii, Bellamy, piramidele, profetiile antice... si o harta.

Alungandu-si framantarile, grabi pasul. „*Bellamy mi-a promis niste raspunsuri.*”

Cand in sfarsit ajunsera la capatul tunelului, Arhitectul il conduse dincolo de niste usi duble, si ele aflate inca in constructie. Fiindca nu avea cum sa le incuie in urma lor, Bellamy improviza ceva, proptind precar o scara de aluminiu de tabla exterioara a usilor. Apoi puse deasupra ei o galeata metalica. Daca cineva ar incerca sa intre, galeata s-ar rostogoli cu zgomot pe podea.

„*Asta-i sistemul nostru de alarma?!*” Langdon privi sceptic galeata, sperand ca Bellamy avea totusi un plan de siguranta mai eficient pentru seara asta. Totul se intamplase atat de repede, incat abia acum incepea sa proceseze repercusiunile fugii sale cu Arhitectul. „*Am evadat din custodia CIA.*”

In fata lui, Bellamy coti dupa un colt, iar Langdon il urma pe o scara larga, blocata de conuri de semnalizare portocalii. Sacul de piele ii apasa greu umarul.

- Piramida de piatra, spuse el in vreme ce urcau. Eu tot nu inteleg...

- Nu aici, il intrerupse Bellamy. O vom examina in lumina. Stiu eu un loc sigur.

Langdon se indoia ca exista un asemenea loc pentru un om care tocmai il atacase pe directorul Departamentului pentru Securitate al CIA.

Cand ajunsera in capatul scarilor, intrara intr-o sala larga, cu stuc si marmura italiana, peretii purtand decoratiuni aurite. Pe marginile ei se aflau opt perechi de statui, toate infatisand-o pe zeita Minerva. Bellamy continua sa mearga repede, conducandu-l pe Langdon spre est acum, printr-o arcada boltita, patrundand intr-un spatiu mult mai vast.

Chiar si in lumina palida de dupa ora inchiderii, marea sala a bibliotecii emana aerul de grandoare clasica a unui opulent palat european. La douazeci si doi de metri deasupra lor, luminatoarele impodobite cu vitralii scanteiau intre barnele decorate cu „foita de aluminiu”, un metal considerat odinioara mai pretios decat aurul. Dedesubt, un sir maiestuos de coloane duble margineau balconul celui de-al doilea nivel, la care se putea ajunge pe doua splendide scari spiralate, ale caror pilastri sustineau uriase statui de bronz infatisand siluete feminine ridicand torte ale iluminarii.

Intr-o ciudata incercare de a reflecta tema aceasta a iluminarii si a ramane totusi in registrul decorativ al arhitecturii renascentiste, balustradele scarilor fusesera ornate cu sculpturi reprezentand ingerasi bucalati in chip de savanti moderni. „*Un electrician angelic cu un telefon in mana? Un entomolog-heruvim cu un insectar?*” Langdon se intreba o clipa ce ar fi spus Bernini daca ar fi vazut aceasta sala.

- Vom vorbi acolo, spuse Bellamy, conducandu-l pe langa vitrinele din

sticla rezistentă la glonț în care se aflau cele mai valoroase două cărți ale bibliotecii: Marea Biblie de la Mainz, scrisă de mână în anii 1450, și exemplarul american al Bibliei lui Gutenberg, unul dintre cele numai trei pe pergament existente în lume, în perfectă stare. Pe plafonul boltit de deasupra lor tronau cele șase panouri pictate de John White Alexander și intitulate *Evoluția cărții*.

Bellamy se îndreptă fără ezitare spre elegantele uși duble din mijlocul peretelui estic. Langdon știa ce încăperi se afla dincolo de ele, însă îi se părea o alegere stranie pentru conversația ce urma să aibă loc. Chiar dacă nu luai în seamă ironia implicate de o discuție într-o sală plină de însemne cu „Pastrăți liniștea”, încăperea nu părea deloc a fi „un loc sigur”. Situată exact în centrul construcției în forma de cruce a bibliotecii, sala reprezenta adevărata ei inimă; a te ascunde acolo era totuși cu a încerca să o faci într-o catedrală, drept pe altar.

Totuși, Bellamy descuie ușile, pași în întunericul din interior și pipăi zidul în căutarea intrerupătorului. Când îl găsi și îl acționă, în fața lor pară să se materializeze ca din neant una dintre capodoperele arhitecturale ale Americii.

Celebra sala de lectură era o veritabilă desfătare a simțurilor. Un octogon voluminos se înalță în mijlocul ei până la 50 de metri, cele opt laturi fiind îmbracate în marmură ciocolată de Tennessee, marmură albă de Siena și marmură roșie algeriană. Fiindcă era iluminată din opt direcții, nicaieri nu existau umbre, creând senzația că însuși încăperea strălucea.

- Unii spun că este cea mai fascinantă încăpere din Washington, rosti Bellamy, invitându-l înapoi.

„Poate chiar din lumea întreagă”, își zise Langdon, intrând. Ca de fiecare dată, privirea îi se îndreptă la început în sus, spre octogonul central, unde siruri de chesoane coborau de pe plafon până la balconul superior. Înconjurând sala, șaisprezece statui din bronz priveau în jos de pe balustrada acestuia. Dedesubt, o extraordinară dantelărie de arcade forma balconul inferior. Jos, pe pardoseală, trei rânduri concentrice de mese din lemn radiau în jurul masivului birou octogonal.

Langdon se întoarse apoi spre Bellamy, care fixa ușile duble uriașe în poziție deschisă.

- Credeam că ne *ascundem*! spuse el, derutat.

- Dacă intra cineva în clădire, vreau să aud și eu.

- Dar nu vom fi văzuți imediat aici?

- Oriunde ne-am *ascunde*, tot ne vor găsi. Dar dacă ne va încolți cineva în clădirea asta, vei fi foarte multumit că am ales sala în care ne aflăm.

Deși profesorul nu înțelegea de ce, Arhitectul nu avea de gând să mai continue pe această temă. Deja se îndreptă spre centrul sălii, unde se opri în dreptul unei dintre mesele de lectură, trase două scaune și aprinse lampa de birou. Apoi făcu un semn spre sacul de umăr al lui Langdon.

- Bine, domnule profesor, să ne uităm mai îndeaproape.

Pentru a nu-i zgăria tablă lustruită, Langdon își puse sacul pe masă și-i deschise fermoarul, largind gura și apoi tragând în jos materialul pentru a scoate la iveală piramida din interior. Warren Bellamy ajusta poziția lămpii și studie meticolos piramida, trecându-și degetele peste neobisnuitele simboluri gravate.

- Banuiesc că recunoașteți acest limbaj, spuse el.

- Firește, replica Langdon, privind la rândul sau cele șaisprezece caractere.

Numit Cifrul Francmasonic, acest limbaj codificat fusese folosit de primii masoni pentru a comunica intre ei. Metoda de criptare fusese abandonata cu mult timp in urma, dintr-un motiv simplu: era prea usor de descifrat. Majoritatea studentilor de la seminarul sau de simbolistica il puteau sparge in cinci minute. Cu un creion si o coala de hartie, el izbutea s-o faca in numai saizeci de secunde.

In cazul de fata, cunoscuta lipsa de soliditate a acestei vechi scheme de criptare implica doua paradoxuri. In primul rand, afirmatia ca Langdon ar fi singura persoana din lume capabila s-o descifreze era absurda. In al doilea rand, spusele lui Sato, cum ca acest cifru masonic constituia o chestiune de securitate nationala, erau totuna cu a sugera ca cifrurile de atac nuclear americane sunt criptate folosindu-se un inel decodor din cele ce se gasesc ca surpriza in pungile de pufuleti. Langdon inca nu stia ce sa creada. „*Piramida asta e o harta? Care indruma spre intelepciunea pierdu-ta a tuturor timpurilor?*”

- Robert, rosti Bellamy pe un ton grav. Ti-a spus directoarea Sato de ce o intereseaza cazul asta atat de mult?

El clatina din cap in semn ca nu.

- Nu in amanunt. Imi tot repeta ca e o chestiune de siguranta nationala. Banuiesc ca mintea.

- Poate, replica Arhitectul, masandu-si ceafa si parand framantat de ganduri. Dar exista si o posibilitate mult mai tulburatoare. Se poate, continua el intorcandu-se si privindu-l pe profesor drept in ochi, ca Sato sa fi descoperit adevaratul potential al piramidei.

47

Bezna ce o inghitise pe Katherine Solomon era de nepatruns.

Renuntand la siguranta familiala pe care i-o oferea traversa de covor, bajbaia acum orbeste, mainile ei intinse pipaind in gol in vreme ce se afunda mai adanc in neant. Sub talpile ei doar in ciorapi, intinderea nesfarsita a cimentului rece parea un lac inghetat... un mediu ostil, din care trebuia sa scape.

Cum nu mai simtea miros de etanol, se opri si astepta in loc. Stand complet nemiscata, asculta, incercand sa-si convinga inima sa bata ceva mai stapanit. Pasii grei din spate pareau sa se fi oprit la randul lor. „*Am scapat de el?*” Inchise ochii si incerca sa-si imagineze unde se afla. „*In ce directie am fugit? Unde e usa?*” Degeaba, insa. Atata se invartise de colo, colo, incat iesirea putea fi oriunde.

Frica, auzise ea odata, actiona ca un stimulent, ascutind capacitatea de a gandi. Insa, in cazul ei, teama ii transformase mintea intr-un vartej de panica si de confuzie. „*Chiar daca as gasi usa, tot n-as putea iesi.*” Pierduse cardul de acces atunci cand isi lasase halatul in mainile individului. Singura speranta ramanea faptul ca era acum aidoma acului in carul cu fan - un punctulet pe o

retea de aproape trei mii de metri patrati. In ciuda impulsului zdrobitor de a fugi, mintea ei analitica o indemna sa faca unica miscare logica: aceea de a nu se misca deloc. *„Stai neclintita. Fara un sunet.”* Agentul de securitate se indrepta incoace si, dintr-un motiv necunoscut, atacatorul ei mirosea puternic a etanol. *„Daca se apropie prea mult, voi simti.”*

In vreme ce statea nemiscata, mintea ei analiza spusesele lui Langdon. *„Fratele tau... a fost luat.”* Simti un strop de sudoare inghetata ivindu-i-se pe brat si scurgandu-se incet spre telefonul pe care il strangea intre degete. Era un pericol pe care uitase sa-l ia in considerare. Daca suna, ii dezvaluia pozitia, iar ea nu-l putea inchide fara ca ecranul sa i se lumineze.

„Pune telefonul jos... si departeaza-te de el.”

Dar era deja prea tarziu. Mirosul de etanol venea din dreapta. Si devenea tot mai puternic. Katherine se stradui sa-si pastreze calmul, fortandu-se sa reziste impulsului de a fugi. Incet, cu mare grija, facu un pas spre stanga. Probabil ca vagul fosnet al hainelor fusese suficient pentru atacatorul ei. Il auzi plonjand asupra ei si damful de etanol o coplesi in clipa in care o mana puternica o prinse de umar. Se rasuci, prada ororii. Probabilitatile matematice nu mai contau acum, asa ca o lua la fuga orbeste. Coti brusc la stanga si se avanta in neant.

Zidul aparu ca din senin.

Katherine se izbi de el cu putere, si i se taie rasuflarea. Durerea ii sageta umarul si bratul, dar izbuti sa ramana in picioare. Unghiul piezis in care lovise zidul atenuase forta ciocnirii, dar asta nu-i oferea nici un fel de consolare. Zgomotul rasunase pretutindeni in jur. *„Stie unde sunt!”* Chircindu-se de durere, intoarse capul, privi cu ochii mari in bezna si il simti privind-o la randul lui.

„Schimba-ti pozitia! Acum!”

Inca straduindu-se sa-si recapete suflul, incepu sa se miste in lungul zidului, atingand cu mana stanga fiecare nit metalic intalnit. *„Ramai langa zid. Strecoara-te pe langa el inainte sa te incolteasca.”* In mana dreapta tinea inca telefonul, gata sa-l azvarle ca pe un proiectil, la nevoie.

Insa nu era nicidecum pregatita pentru sunetul pe care il auzi in clipa urmatoare: fosnetul distinct al hainelor, exact in fata ei... in dreptul zidului. Incremeni, stand complet nemiscata, si isi tinu rasuflarea. *„Cum poate sa fi ajuns deja la zid?”* Simti un firav curent de aer mirosind a etanol. *„Vine spre mine, pe langa zid!”*

Se trase cativa pasi indarat. Apoi, rasucindu-se fara zgomot cu 180 de grade, porni repede in directie opusa, de-a lungul zidului. Parcursesese vreo sase, sapte metri, cand imposibilul se petrecu. Inca o data, chiar in fata ei, langa zid, auzi fosnet de haine. Si iar simti in nari mirosul vag de etanol. Katherine Solomon incremeni.

„Dumnezeule, e pretutindeni!”

Cu pieptul gol, Mal'akh scruta prin bezna.

Mirosul etanolului de pe manecile lui se dovedise a fi un dezavantaj, asa ca il transformase intr-un atu, scotandu-si camasa si haina si folosindu-se de ele pentru a-si incolti prada. Aruncandu-si sacoul in zid, spre dreapta, o auzise pe Katherine oprindu-se si schimbandu-si directia. Acum, azvarlindu-si camasa spre stanga, o auzi oprindu-se din nou. O ingradise langa zid, stabilind doua repere dincolo de care ea nu indraznea sa treaca.

Asa ca astepta, cu urechile ciulite. *„Nu se poate misca decat intr-o singura directie: exact spre mine.”* Si totusi, nu auzi nimic. Ori era paralizata de frica, ori hotarase sa ramana nemiscata si sa astepte ajutoare. *„In orice caz,*

tot ea pierde." Nimeni nu avea sa intre prea curand in Platforma 5; el dezactivase tastatura pentru codul de acces, folosind o metoda barbara, insa foarte eficienta. Dupa ce utilizase cardul lui Trish pentru a intra, indesase o moneda adanc in fanta, asigurandu-se ca nici un card nu mai putea fi introdus fara a demonta mai intai intregul mecanism.

„Suntem singuri, Katherine... si vom fi astfel cat va fi nevoie.”

Mal'akh inainta abia simtit, fara zgomot, ascultand pentru a sesiza orice miscare. Katherine Solomon avea sa moara in seara asta, in intunericul din muzeul fratelui ei. Un sfarsit poetic. Abia astepta sa-i impartaseasca lui Peter Solomon vestea mortii ei. Suferinta lui avea sa-i fie razbunarea mult asteptata.

Deodata, in intuneric, spre marea lui surprindere, zari la distanta o mica licarire si isi dadu seama ca prada lui tocmai comisese o grava eroare. *„Da telefon pentru a cere ajutor?!”* Micul display care prinsese viata se afla cam la inaltimea taliei, la vreo douazeci de metri in fata, ca un far stralucitor pe un vast ocean negru. El era dispus sa astepte pana ce-si pierdea Katherine cumpatul, dar acum nu mai era nevoie de asa ceva.

Mal'akh tasni spre sursa de lumina, stiind ca trebuia sa ajunga la victima lui inainte ca ea sa poata finaliza apelul. Si ajunsese in numai cateva secunde, aruncandu-se asupra ei, cu bratele intinse de o parte si de alta a luminitei, pregatit s-o inhate.

Dar degetele i se infipsera in zid, dandu-se pe spate si aproape frangandu-se. Capul ii zvacni si el, izbindu-se de o grinda de otel. Mal'akh scapa un strigat de durere si se prabusi langa zid. Blestemand, se ridica in picioare, sprijinindu-se de bara orizontala, aflata la inaltimea taliei, pe care Katherine asezase telefonul deschis.

Katherine alerga din nou, de aceasta data fara a mai lua seama la zgomotul pe care il facea mana ei, cazand ritmic pe niturile metalice aflate la intervale egale pe zidurile din Platforma 5. *„Fugi!”* Daca urma peretele de jur imprejur, mai devreme sau mai tarziu tot ajungea la usa.

„Unde mama naibii e paznicul?”

Sirul de nituri continua sub mana ei stanga, in vreme ce pe dreapta o tineau in fata, pentru a se proteja de eventualele lovituri. *„Cand o sa ajung la colt?”* Peretele lateral parea sa nu se mai sfarseasca, dar deodata ritmul niturilor se intrerupsese. Pe parcursul catorva pasi, mana ei stanga intalni doar spatiul gol, dupa care niturile incepura din nou. Oprindu-se brusc, se trase inapoi si pipai placa neteda de metal. *„De ce nu sunt nituri aici?”*

Il auzea pe urmaritor alergand dupa ea, orbecaind pe langa zid in directia ei. Insa un alt sunet o ingrozi si mai tare: bubuitul ritmic, indepartat, al unui agent de securitate izbind cu lanterna in usa Platformei 5.

„Paznicul nu poate sa intre?!”

Desi gandul era terifiant, locul din care se auzea bubuitul - din dreapta ei, in diagonala - o ajuta sa se orienteze. Acum isi dadea seama unde anume se afla in Platforma 5 si, drept urmare, stia ce reprezenta placa aceea de metal de pe perete.

Fiecare platforma era dotata cu o deschidere pentru exponate: un zid mobil enorm, ce putea fi deplasat pentru a permite transportarea specimenelor de mari dimensiuni. La fel ca intrarile in hangarele de pe aeroporturi, usa de aici era uriasa; nici in cele mai urate vise ale ei nu-si imaginase ca va avea vreodata nevoie s-o deschida. In acest moment insa, parea singura scapare.

„O fi oare functionala?”

Pipai disperata usa metalica scufundata in bezna, pana ce gasi manerul voluminos. Insfacandu-l, trase cu toata puterea inapoi, incercand sa deschida

usa. Zadarnic. Trase din nou. Dar tot fara rezultat.

Il auzea pe atacator apropiindu-se mai iute, ghidandu-se dupa zgomotul pe care il facea ea. „*Usa e incuiata!*” Innebunita de panica, isi trecu palmele peste usa, pe toata suprafata ei, cautand un ivar, ceva. Si deodata dadu peste ceva ce parea a fi o bara verticala. O urma cu mainile pana la podea, ghemuindu-se, si simti ca era infipta intr-o gaura in ciment. „*Un bolt de siguranta!*” Se ridica, prinse bara si, impingand in picioare, o scoase din gaura.

„*Aproape ca m-a ajuns!*”

Incepu sa pipaie din nou dupa maner, il gasi si trase de el din toate puterile. Masivul panou metalic paru ca se clinteste si o raza de luna razbi in intuneric. Trase inca o data. Fasciculul de lumina se mari. „*Inca putin!*” Mai smuci usa o data, simtindu-si atacatorul la numai cativa metri distanta.

Napustindu-se catre lumina, Katherine isi strecura trupul zvelt prin deschizatura, zbatandu-se pentru a trece dincolo. O mana se materializa din intuneric, repezindu-se spre ea, incercand s-o traga inapoi, inauntru. Katherine se pravalii prin spatiul stramt, urmata de un brat gol, masiv, acoperit cu solzi tatuati, care se zvarcolea aidoma unui sarpe infuriat in incercarea de a o inhata.

Katherine se rasuci si o lua la fuga de-a lungul zidului exterior al Platformei 5. Stratul de pietris care inconjura intregul perimetru al CSMS ii intepa talpile ramase fara de pantofi, dar continua sa alerge spre intrarea principala. Noaptea era intunecata, dar, avand pupilele deja dilatate din pricina beznei ca de smoala a Platformei 5, vedea in jur aproape ca ziua. In spatele ei, usa metalica scartai, deschizandu-se, iar acum se auzeau pasi grei accelerand pe langa cladire. Viteza lor parea de-a dreptul incredibila.

„*N-o sa pot ajunge inaintea lui la intrarea principala.*” Stia ca masina ei se gasea mai aproape, dar nu suficient. „*N-o sa reusesc!*”

Apoi isi dadu seama ca mai avea o carte de jucat, cea din urma. Apropiindu-se de coltul Platformei 5, ii auzea pasii in intuneric, la distanta tot mai mica. „*Acum sau niciodata!*” In loc sa coteasca dupa colt, o lua brusc spre stanga, in directie opusa cladirii, pe iarba. Inchizand ochii si acoperindu-si pleoapele cu ambele maini, porni sa alerge orbeste de-a latul pajistii.

Sistemul de iluminat cu senzori de miscare, activat instantaneu, transforma intr-o fractiune de secunda noaptea in zi. Katherine auzi un urlet de durere atunci cand stralucirea intensa a reflectoarelor arse pupilele hiperdilatate ale urmaritorului ei. Il auzea impleticindu-se pe pietris.

Cu pleoapele la fel de stranse, isi continua fuga prin iarba, iar cand considera ca ajunsese suficient de departe de cladire si de lumini, deschise ochii si isi schimba directia, fara a se opri insa din goana nebuna.

Cheile de la Volvo erau acolo unde le lasa intotdeauna, in consola centrala. Cu rasuflarea taiata, le lua cu mana tremuranda si reusi sa le introduca in contact. Motorul prinse viata si farurile se aprinsera, iluminand o priveliste de groaza.

O silueta hidoasa alerga spre ea. Pentru o clipa, Katherine incremeni.

Creatura prinsa in raza farurilor era un soi de animal chel si cu pieptul gol, cu pielea acoperita de solzi, de simboluri si de texte tatuata. Orbita inca o data, de lumina farurilor, urla iar, ridicandu-si bratele in fata ochilor, ca o fiara a grotelor ce vedea pentru prima data in viata lumina soarelui. Katherine puse mana pe schimbatorul de viteze, dar in aceeasi clipa el o ajunse, izbind cu cotul in geamul din dreptul ei si improscand-o cu cioburi marunte.

Un brat gros, plin de solzi, se repezi prin golul portierei si bajbai pana ce-i prinse gatul. Katherine puse masina in marsarier, dar individul o inhatase de

beregata si strangea cu o forta inimaginabila. Femeia intoarse capul in incercarea de a se elibera si se pomeni fata in fata cu el. Trei dungi intunecate, ca niste zgarieturi facute de unghii ascutite, ii brazdau machiajul, lasand sa, se vada tatuajele de dedesubt. Ochii lui aveau o privire salbatica, necrutatoare.

- Trebuia sa te fi omorat acum zece ani, marai el. In noaptea in care ti-am ucis mama.

Cuvintele lui ii starnira o amintire cutremuratoare; expresia aceea animalica din ochii lui... o mai vazuse candva. „*El este!*” Ar fi tipat de groaza, daca mana lui nu i-ar fi strans beregata ca o menghina.

Isi infipse piciorul in acceleratie si masina zvacni in spate, aproape frangandu-i gatul atunci cand prinse a-l tari pe barbat. Automobilul capata o traiectorie piezisa si, sub greutatea atacatorului, Katherine simti ca i se rupea grumazul. Dintr-odata, crengi de copac zgariara portierele, patrundand prin geamul spart, si greutatea agatata de ea disparu.

Masina tasni prin vegetatia deasa, spre partea de sus a parcarii, unde frana. Dedesubt, individul pe jumătate dezbracat se ridica in picioare, holbandu-se in lumina farurilor. Si, cu un calm terifiant, ridica un brat solzos, amenintator, intinzandu-l catre ea.

Sangele ii clocotea de ura si de spaima atunci cand Katherine apasa acceleratia si trase de volan. Cateva secunde mai tarziu, iese derapand pe Silver Hill Road.

48

In agitatiea momentului, ofiterul Nunez nu avusese alta solutie decat sa-i ajute pe Arhitectul Capitolului si pe Robert Langdon sa fuga. Acum insa, intors in sediul din subsol, vedea norii de furtuna strangandu-se amenintator.

Capitanul Trent Anderson isi tinea o punga cu gheata la cap, in vreme ce un alt ofiter ingrijea de vanataile lui Sato. Amandoi stateau alaturi de echipa de supraveghere video, urmarind inregistrările digitale in incercarea de a-i localiza pe Langdon si pe Bellamy.

- Verificati inregistrările de pe fiecare culoar si de la toate iesirile, ordona Sato. Vreau sa stiu unde s-au dus!

In vreme ce se uita si el, Nunez simtea cum i se face rau. Stia ca nu era decat o chestiune de minute pana ce vor gasi fisierul si vor afla adevarul. „*Eu i-am ajutat sa fuga.*” Si, ca pentru a inrautati lucrurile, sosise de curand o echipa de teren a CIA, patru oameni care se pregateau in apropierea sa pentru a porni in cautarea celor doi. Iar tipii astia nu aduceau nici pe departe cu cei din Politia Capitolului; astia erau militari in toata puterea cuvintului... in uniforme negre de camuflaj, avand ochelari pentru vedere nocturna si arme cu aspect futurist.

Nunez simtea ca mai avea putin si vomita. Luandu-si inima-n dinti, facu un semn discret catre Anderson.

- Capitane, pot sa-ti vorbesc?

- Ce e? intreba acesta, urmandu-l pe culoar.

- Sefule, am facut o greseala grava. Imi pare rau si imi inaintez demisia. „*Oricum m-ai da afara peste cateva minute.*”

- Adica?

Nunez inghiti nodul ce i se pusese in gat.

- Mai devreme i-am vazut pe Langdon si pe Bellamy in Central pentru Vizitatori, cand ieseau din cladire.

- Poftim? racni Anderson. Si de ce n-ai spus nimic?

- Arhitectul mi-a cerut sa nu scot o vorba.

- Dar lucrezi pentru *mine*, dracu' sa o ia de treaba! striga capitanul, iar glasul lui rasuna in lungul culoarului. Bellamy m-a dat cu capul de zid, pentru numele lui Dumnezeu!

Nunez ii intinse cheia pe care i-o daduse Arhitectul.

- Ce-i asta?

- Cheia de la noul tunel de sub Independence Avenue. Era la Bellamy. Asa au putut sa fuga.

Anderson privi lung cheia, fara a scoate un cuvnt. Sato isi iti capul pe culoar, cu priviri cercetatoare.

- Ce se-ntampla acolo?

Nunez simti cum ii pierea sangele din obraji. Anderson inca tineea cheia in mana, iar Sato o observase, cu siguranta. Vazand ca femeia se apropia, ofiterul improviza ceva, in speranta de a-si proteja seful.

- Am gasit o cheie pe jos, in sub-subsol, si-l intrebam pe capitan daca stie de unde e.

Sato ajunse langa ei si se uita la cheie.

- Si capitanul stie?

Nunez arunca o privire spre Anderson, care isi cantarea in mod limpede optiunile inainte de a vorbi. In cele din urma, clatina din cap.

- Deocamdata nu. Trebuie sa verific...

- Nu te mai obosi, il intrerupse Sato. Cheia asta descuie usa unui tunel ce porneste din Centrul pentru Vizitatori.

- Adevarat? replica Anderson. De unde stiti?

- Tocmai am gasit inregistrarea video. Ofiterul Nunez, aici de fata, i-a ajutat pe Langdon si pe Bellamy sa fuga si pe urma a incuiat usa in urma lor. Bellamy i-a dat cheia asta.

Anderson se intoarse spre Nunez, cu o izbucnire de furie.

- E adevarat?

Ofiterul incuviinta energic, straduindu-se sa joace mai departe mica lor sceneta.

- Imi pare rau, domnule! Arhitectul mi-a zis sa nu suflu o vorba nimanui.

- Nu dau doi bani pe ce ti-a zis Arhitectul! racni capitanul. Si ma astept...

- Ia mai taci, Trent! se rasti Sato. Sunteti amandoi niste mincinosi vrednici de mila. Pastrati-va pentru ancheta CIA. Apoi, smulgand cheia din mana lui Anderson, adauga: Aici ati terminat-o!

49

Robert Langdon isi inchise mobilul, tot mai ingrijorat pentru soarta lui Katherine. „De ce nu raspunde la telefon?” li promisese ca-l va suna imediat ce va reusi sa pice din laborator, indreptandu-se spre locul de intalnire stabilit, dar nu primise inca nici un semn de la ea.

Bellamy sedea alaturi de el, la masa de lectura. Si el telefonase cuiva, unei persoane despre care spusese ca le putea oferi un refugiu, un loc sigur, in care sa se ascunda. Din pacate, nici persoana in cauza nu raspunsese, asa ca Bellamy ii lasase un mesaj urgent, cerandu-i sa sune cat mai curand la numarul lui Langdon.

- O sa mai incerc, spuse el, dar deocamdata suntem pe cont propriu. Si trebuie sa ne facem un plan cu privire la piramida asta.

„Piramida...” Pentru Langdon, fundalul fascinant al salii de lectura aproape ca disparuse, lumea lui reducandu-se acum la cele ce se aflau exact in fata sa: o piramida din piatra, un pachet sigilat, in care se gasea un varf de

piramida, si un afro-american elegant care aparuse din intuneric si-l salvase de inevitabilul interogatoriu al CIA.

Langdon se asteptase la un minimum de sanatate mintala din partea unui om precum Arhitectul Capitolului, dar se parea ca Warren Bellamy nu era mai intreg la minte decat smintitul care pretindea ca Peter se gasea in purgatoriu. Bellamy sustinea insistent ca piramida de piatra era, de fapt, legendara piramida masonica. „*O harta straveche? Care ne arata calea spre intelepciunea antica?*”

- Domnule Bellamy, zise Langdon politicos, ideea asta, cum ca ar exista un fel de cunoastere de demult, capabila sa confere puteri extraordinare... Pur si simplu, eu nu pot s-o iau in serios!

Arhitectul il privi cu o expresie deopotriva dezamagita si sobra, in fata careia scepticismul sau paru cu totul deplasat.

- Da, domnule profesor, mi-am inchipuit ca asa gandesti, si cred ca nu ar trebui sa ma mir. La urma urmei, esti un spectator neavizat. Exista anumite realitati masonice pe care le consideri doar niste mituri fiindca nu ai fost initiat si pregatit cum se cuvine pentru a le intelege.

Lui Langdon i se paru ca era tratat cu condescendentia. „*E drept ca n-am fost pe corabia lui Odiseu, dar sunt sigur ca ciclopii sunt un mit.*”

- Domnule Bellamy, chiar daca legenda ar fi adevarata... obiectul acesta nu are cum sa fie piramida masonica.

Bellamy isi trecu un deget peste cifrul masonic gravat in piatra.

- Nu? Mie mi se pare ca se potriveste perfect cu descrierea. O piramida din piatra cu un varf stralucitor - adica exact ceea ce ti-a incredintat Peter, dupa cum s-a vazut pe scanarea cu raze X din BlackBerry-ul lui Sato, replica Arhitectul luand pachetul cubic si cantarindu-l in palma.

- Dar piramida asta nu are nici treizeci de centimetri inaltime! In toate versiunile pe care le-am auzit eu, piramida masonica e descrisa ca fiind uriasa.

Era limpede ca Bellamy anticipase acest argument.

- Dupa cum stii, legenda vorbeste despre o piramida care se inalta atat de sus, incat Dumnezeu insusi poate intinde mana s-o atinga.

- Exact!

- Inteleg ce te nedumereste, domnule profesor. Insa atat Misterele Antice, cat si filozofia masonica deopotriva celebreaza potentialul divin din fiecare fiinta umana. Simbolic vorbind, am putea spune ca tot ce-i sta in puteri omului iluminat... este de asemenea la indemana lui Dumnezeu.

Langdon nu se lasa convins de jocul de cuvinte.

- Chiar si Biblia e de acord, continua Bellamy. Daca acceptam, asa cum ni se spune in Facerea, ca „Dumnezeu l-a facut pe om dupa chipul si asemanarea sa”, trebuie sa acceptam si implicatiile acestui fapt, anume ca omenirea nu-i este inferioara lui Dumnezeu. In Luca 17:20 citim ca „Imparatia lui Dumnezeu este in voi”.

- Imi pare rau, dar nu cunosc nici un crestin care sa se considere egalul lui Dumnezeu.

- Fireste ca nu, replica Arhitectul, cu o nuanta mai dura in glas. Fiindca majoritatea crestinilor vor si una, si alta. Vor sa poata declara mandri ca se incred in Biblie si totodata sa ignore acele parti pe care le considera prea incomode sau prea dificile pentru a le crede.

Langdon nu raspunse.

- In orice caz, continua Bellamy, acea descriere a piramidei masonice ca fiind atat de inalta cat s-o poata atinge Dumnezeu a dus la interpretari gresite privind dimensiunile ei. In mod convenabil, ea le permite teoreticienilor precum

domnia ta sa insiste ca piramida e doar o legenda, astfel ca nimeni n-o mai cauta.

- Imi pare rau daca neincrederea mea vi se pare frustranta, spuse Langdon privind piramida din piatra, insa intotdeauna am considerat ca piramida masonica e doar un mit.

- Dar nu ti se pare firesc ca o harta creata de masoni sa fie gravata in piatra?¹¹ In decursul istoriei, cele mai importante precepte ale omenirii au fost intotdeauna inscise in piatra, inclusiv tablele pe care Dumnezeu i le-a dat lui Moise: Cele Zece Porunci menite sa fie o calauza pentru comportamentul uman.

- Inteleg, insa de fiecare data termenul folosit este „legenda” - legenda piramidei masonice - or cuvantul in sine sugereaza ceva mitic.

- Da, legenda, zise Bellamy razand discret. Ma tem ca suferi si dumneata de aceeasi problema care l-a marcat pe Moise.

- Poftim?

Bellamy avea o expresie aproape amuzata cand se intoarse in scaun si se uita in sus, spre al doilea balcon, de unde ii priveau saispzezece statui din bronz.

- Il vezi pe Moise, acolo?

Langdon ridica si el ochii spre cunoscuta sculptura a profetului din Vechiul Testament.

- Da, il vad.

- Are coarne.

- Stiu.

- Dar stii si de ce le are?

Asemenea majoritatii profesorilor, lui Langdon nu-i placea sa i se dea lectii. Statuia lui Moise de deasupra lor avea coarne din acelasi motiv pentru care aveau si alte mii de reprezentari crestine ale personajului biblic: o fraza din Iesirea, tradusa gresit. Textul original, in ebraica, il descria pe Moise ca avand „sharan 'ohrpanav” - „pielea fetei care stralucea cu raze luminoase”, insa atunci cand Biserica Romano-Catolica facuse prima traducere oficiala a Bibliei in limba latina, traducatorul gresise, scriind in loc „cornuta esset facies sua”, adica „fata lui era incornorata”. Si din acel moment, temandu-se de represalii daca nu respectau litera Evangheliilor, pictorii si sculptorii au inceput sa-l infatiseze pe Moise cu coarne.

- A fost o simpla greseala, replica Langdon. O traducere eronata facuta de Sfantul Ieronim in jurul anului 400 d.Hr.

Bellamy parea impresionat.

- Exact. O traducere eronata. Iar rezultatul a fost ca... infatisarea bietului Moise a fost schimbata pentru totdeauna.

„Schimbata” era un termen bland. In copilarie, Langdon se speriasa groaznic atunci cand il vazuse pe diabolicul „Moise incornorat” al lui Michelangelo, elementul central al Bazilicii San Pietro in Vincoli, de la Roma.

- Am pomenit de Moise, relua Bellamy, pentru a ilustra modul in care un singur cuvant, gresit interpretat, poate rescrie intreaga istorie.

„Nu predici urechilor care trebuie”, isi spuse Langdon, care invatase lectia pe propria piele la Paris, cu cativa ani in urma. SanGreal: Sfantul Graal; SangReal: Sange Regal.

- In cazul piramidei masonice, continua Bellamy, lumea a auzit zvonuri

¹¹ Termenul „mason” deriva din frantuzescul mason, cu sensul de „zidar”, „lucrator in piatra”, francmasoneria fiind la origine o organizatie creata in cadrul breslei constructorilor. (n.tr.)

despre o „legenda”. Si ideea a prins. Legenda piramidei masonice parea un mit. Dar termenul „legenda” se referea la altceva. Cu timpul, a fost pervertit, asa cum s-a intamplat si cu „talisman”. Limbajul, adauga el zambind, este foarte eficient in ascunderea adevarului.

- Intr-adevar, dar nu vad legatura.

- Robert, piramida masonica este o harta. Si, ca orice harta, are o legenda: o cheie care iti spune cum s-o citesti. Nu intelegi? intreba Arhitectul, luand de pe masa pachetul cubic. Varful de aici este legenda piramidei. Este cheia care iti arata cum sa interpretezi eel mai puternic artefact din lume... o harta ce dezvaluie locul in care este ascunsa cea mai mare comoara a lumii: intelepciunea pierduta a tuturor timpurilor.

Langdon ramase tacut.

- Recunosc umil ca uriasa ta piramida masonica, isi relua Bellamy ideea, e doar asta... o biata piatra al carei varf de aur se inalta suficient de sus incat sa poata fi atins de Dumnezeu. Suficient de sus incat omul iluminat sa se aplece si sa-l atinga deopotriva.

Vreme de cateva secunde, intre cei doi se asternu tacerea. Privind piramida, percepad-o intr-o noua lumina, Langdon simti fiorul incitarii. Ochii i se intoarsera spre cifrul gravat.

- Dar codul asta... pare atat de...

- Simplu? Profesorul incuviinta.

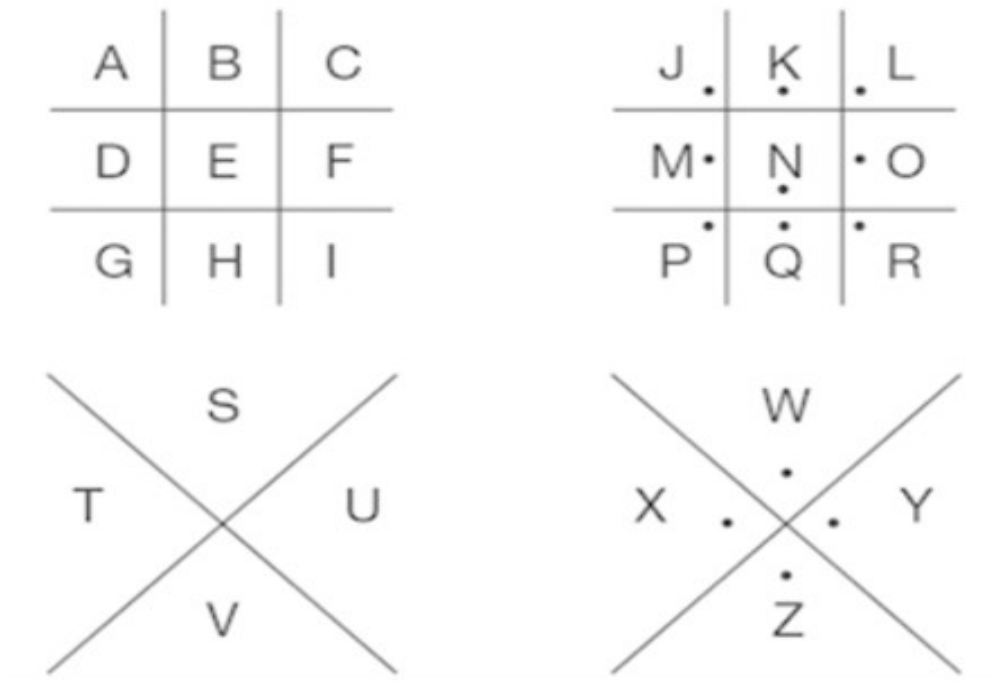
- Aproape oricine il poate descifra.

Bellamy surase si ii intinse un creion si o coala de hartie.

- Atunci, poate vei dori sa ne luminezi.

Desi nu se simtea in largul sau, tinand seama de circumstante, Langdon isi spuse ca descifrarea codului era doar o minora inselare a increderii lui Peter. Mai cu seama ca, oricare ar fi fost mesajul ascuns, nu avea cum sa dezvaluie locul vreunei ascunzatori... Si cu atat mai putin locul in care se afla una dintre cele mai mari comori ale omenirii.

Luand creionul din mana lui Bellamy, incepu sa studieze codul. Dar era atat de simplu, incat aproape ca nici nu era nevoie de creion si de hartie.

Totusi, voia sa fie sigur ca nu facea vreo greseala, asa ca nota repede cea mai frecvent utilizata cheie de decriptare a cifrurilor masonice. Cheia consta in patru grile - doua simple si doua cu puncte - in care literele alfabetului se insirau in ordine. Fiecare litera era pozitionata intr-o „incinta” sau „tarc”. Forma incintei fiecarei litere devenea astfel simbolul ei. Schema era atat de simpla, incat parea aproape infantila.

Dupa ce verifica ceea ce scrisese, convins ca folosise cheia corecta de decriptare, Langdon isi indrepta atentia spre codul gravat pe piramida. Pentru a-l descifra, nu trebuia decat sa identifice forma corespunzatoare in cheia de decriptare si sa scrie litera din interiorul ei.

Primul caracter de pe piramida semana cu o sageata cu varful in jos. Il gasi repede in grila de decriptare: era situat in coltul din stanga, jos si in interiorul lui se afla litera S.

Langdon scrisese deci pe hartie S.

Urmatorul simbol de pe piramida era un patrat cu punct, fara latura din dreapta. Forma respectiva pe cheia de decriptare cuprindea litera O, asa ca o

nota si pe ea alaturi.

Al treilea simbol era un patrat simplu, care inchidea litera *E*. Profesorul scrise mai departe *E*.

S O E...

Si continua astfel, pana ce sfarsi grila. Privindu-si traducerea, Langdon ofta nedumerit. „*Nu seamana deloc cu ceea ce as numi eu un moment de revelatie.*”

Pe figura lui Bellamy se intrezarea un zambet vag.

- Dupa cum stii, domnule profesor, Misterele Antice sunt destinate doar celor cu adevarat iluminati.

- Just! exclama. Langdon, incrunat. „*Ceea ce eu se pare ca nu sunt.*”

50

Intr-un birou de la subsolul cartierului general al CIA din Langley, in Virginia, acelasi cifru masonic cu saisprezece caractere licarea viu pe monitorul de inalta definitie al unui computer. Analistul senior al Departamentului pentru Securitate Nola Kaye era singura si studia imaginea pe care i-o trimisese cu zece minute in urma sefa ei, directoarea Inoue Sato, prin e-mail.

„*Ce-o fi asta, un soi de gluma?*” Nola stia insa ca nu era nici pe departe asa; directoarea Sato nu avea simtul umorului, iar evenimentele din acea seara puteau fi orice, numai prilej de gluma nu. Accesul ei de nivel inalt la documentatia clasificata din cadrul atoatevazatorului Departament pentru Securitate al CIA ii deschisese calea catre ungherele ascunse ale puterii. Dar ceea ce vazuse in ultimele douazeci si patru de ore ii schimbase complet impresia cu privire la secretele celor puternici.

- Da, doamna, spuse ea, tinand telefonul intre umar si obraz pentru a vorbi cu Sato. Inscriptia este, intr-adevar, cifrul masonic. Dar traducerea e lipsita de orice sens. Pare a fi un careu cu litere la intamplare.

Si Nola mai privi o data rezultatul decriptarii:

<i>S</i>	<i>O</i>	<i>E</i>	<i>U</i>
<i>A</i>	<i>T</i>	<i>U</i>	<i>N</i>
<i>C</i>	<i>S</i>	<i>A</i>	<i>S</i>
<i>V</i>	<i>U</i>	<i>N</i>	<i>J</i>

- Dar trebuie sa insemne ceva, insista Sato.

- Poate doar daca exista inca un nivel de criptare, de care nu-mi dau eu seama.

- Dar ai vreo banuiala?

- Este o matrice de tip grila, deci as putea incerca metodele obisnuite - Vigenere, careuri, incrucisari si asa mai departe -, dar nu garantez nimic, mai ales daca e un algoritm criptat in cheie singulara.

- Fa tot ce poti. Si repede. Dar despre scanarea cu raze X ce parere ai? Nola isi impinse scaunul spre un al doilea computer, pe monitorul caruia se vedea o imagine standard a unui bagaj, luata de un sistem de securitate. Sato ii ceruse detalii despre ceea ce parea a fi o mica piramida din interiorul unei cutii cubice. In mod normal, un obiect de cinci centimetri nu ar fi constituit o problema de siguranta nationala - decat daca ar fi fost facut din plutiniu imbogatit. Iar cel de aici nu era. Mica piramida era insa alcatuita dintr-un material la fel de surprinzator.

- Analiza de densitate a imaginii este clara, raspunse Nola.

Nouasprezece virgula trei grame pe centimetru cub. Aur pur. Foarte, foarte pretios.

- Mai e si altceva?

- Pai, da. Scanarea densitometrica a relevat neregularitati minore pe suprafata piramidei. Se pare ca exista un text gravat in aur.

- Serios? intreba Sato, cu o nota de speranta in glas. Si ce spune?

- Nu-mi dau seama. Inscriptia este foarte vaga. Incerc sa imbunatatesc imaginea cu ajutorul unor filtre, dar rezolutia nu e prea stralucita.

- Bine, incearca. Suna-ma cand ai ceva!

- Bine, doamna.

- Si, Nola, adauga Sato, de aceasta data cu o nuanta de amenintare. La fel ca tot ce ai aflat in ultimele douazeci si patru de ore, imaginile de pe piramida de piatra si cele de pe varful din aur sunt clasificate la cel mai inalt nivel de securitate. Nu ai voie sa te consulti cu nimeni in privinta lor. Imi raportezi mie direct. Vreau sa ma asigur ca ti-e clar.

- Desigur, doamna.

- Bine. Tine-ma, la curent! Si directoarea inchise.

Nola se freca la ochi si se uita cu o privire incetosata la imaginile de pe cele doua monitoare. Nu mai dormise de peste treizeci si sase de ore si stia al naibii de bine ca nici n-o va putea face pana ce criza asta nu se va sfarsi.

„Intr-un fel sau altul.”

In Centrul pentru Vizitatori al Capitolului, patru specialisti in operatiuni pe teren ai CIA, in uniforme negre, stateau la intrarea in tunel, privind cu nesat in lungul lui, aidoma unei haite de caini care luasera mirosul vanatului.

Sfarsind de vorbit la telefon, Sato se apropie de ei.

- Domnilor, le spuse ea, tinand in mana cheia Arhitectului, parametrii misiunii va sunt clari?

- Afirmativ, replica agentul principal. Avem doua tinte. Prima este o piramida de piatra gravata, de circa treizeci de centimetri inaltime. A doua e un pachet cubic mai mic, cu latura de circa cinci centimetri. Ambele au fost vazute ultima data in sacul de umar al lui Robert Langdon.

- Corect. Cele doua obiecte trebuie recuperate rapid si intacte. Aveti intrebari?

- Parametrii pentru utilizarea fortei?

Umarul inca o mai durea pe Inoue Sato de la lovitura pe care i-o aplicase Bellamy cu un os.

- Dupa cum am spus, recuperarea celor doua obiecte este de importanta capitala.

- Am inteles!

Cei patru se rasucira in loc si intrara in tunel.

Sato isi aprinse o tigara si privi cum agentii dispareau in intuneric.

51

Katherine Solomon fusese totdeauna un sofer prudent, dar acum depasise 140 la ora in timp ce rula bezmetic pe Suitland Parkway. Piciorul tremurand ii apasase pe acceleratie cale de aproape doi kilometri, pana ce panica incepuse sa i se disipeze. Iar acum isi dadu seama ca tremurul incontrollabil nu era cauzat doar de frica.

„Am inghetat de frig!”

Aerul rece al noptii suiera prin geamul facut tandari, izbind-o cu asprimea vantului polar. Picioarele doar in ciorapi ii amortisera, asa ca se intinse dupa

pantofii de rezerva, pe care ii tinea mereu sub scaunul din dreapta. In aceeasi clipa, simti un junghi la gat, acolo unde se incheasera mana atacatorului.

Barbatul care ii sparsese geamul portierei nu semana deloc cu tipul blond pe care ea il stia ca fiind doctorul Christopher Abaddon. Parul des si bine pieptanat disparuse, la fel ca tenul bronzat. Capul ras, pieptul gol si fata manjita cu farduri se incheasera intr-o oribila increngatura de tatuaje.

Glasul lui ii rasuna si acum in urechi, odata cu suierul vantului prin geamul spart: „*Trebuia sa te fi omorat acum zece ani... In noaptea in care ti-am ucis mama*”.

Katherine se cutremura. Nu mai avea nici o indoiala. „*El a fost*.” Nu uitase niciodata privirea de o violenta cruda din ochii lui. Si nici zgomotul unicei impuscaturi trase de fratele ei, care il ucisese pe intrus, azvarlindu-l de pe o stanca inalta in raul inghetat de dedesubt, in care se prabusise prin gheata fara a mai iesi la suprafata. Anchetatorii cautasera vreme de saptamani, dar nu-i gasisera trupul, considerand in final ca fusese dus de curenti in ocean, in Chesapeake Bay.

„*Dar s-au inselat*, isi spuse Katherine. *E viu inca. Si s-a intors*.”

Pe masura ce amintirile o invadau, se simtea cuprinsa de furie. Se intamplase cu aproape zece ani in urma, in ziua de Craciun. Katherine, Peter si mama lor - intreaga ei familie - se reunisera la impunatorul lor conac din zona rurala a Potomacului, situat pe un domeniu de optzeci de hectare, impadurit si strabatut de un rau.

Asa cum era traditia, mama lor trebuia in bucatarie, incantata sa gateasca de sarbatori pentru copiii ei. Chiar si la saptezeci si cinci de ani, Isabel Solomon gatea cu placere si dovedind fantezie, iar in seara aceea mirosurile apetisante de vanat fript, sos de pastarnac si piure de cartofi cu usturoi umplusera casa.

In vreme ce mama pregatea festinul, Katherine si fratele ei se relaxau in sera, discutand despre cel mai proaspat subiect ce o fascina: un domeniu nou, numit noetica. O stranie imbinare intre fizica particulelor si misticismul antic, aceasta stiinta novatoare ii captivase imaginatia.

„*Fizica in armonie cu filozofia*.”

Katherine ii povestise lui Peter despre unele dintre experimentele la care visa si isi dadea seama, din privirea lui, ca spusele ei il intrigau. Era incantata sa-i ofere fratelui sau un subiect interesant de meditatie pentru acel Craciun, dat fiind ca sarbatoarea ii amintea lui Peter de o cumplita tragedie.

„*Fiul lui, Zachary*.”

A douazeci si una aniversare a nepotului ei fusese pentru el si ultima. Familia intreaga trecuse printr-un adevarat cosmar, iar Peter abia acum invatase parca sa rada din nou.

Zachary fusese un copil fragil si dificil, devenind apoi un adolescent rebel, plin de furie. In ciuda mediului iubitor si privilegiat in care fusese crescut, baiatul paruse ferm hotarat sa se distanteze de „sistemul” Solomon. Fusese eliminat din costisorul liceu privat la care-l inscrisese familia, o tinea tot intr-o petrecere si respinsese orice incercare a parintilor lui de a-i oferi dragoste si indrumare in viata. „*I-a frant inima lui Peter*.”

Cu putin timp inainte ca Zachary sa implineasca optsprezece ani, Katherine ii ascultase pe mama si pe fratele ei discutand daca nu cumva ar trebui sa-i refuze baiatului mostenirea care i se cuvenea, pana ce devenea mai matur. Mostenirea Solomon - o traditie veche de secole - presupunea acordarea unei portiuni generoase din averea familiala fiecarui copil, atunci cand acesta aniversa optsprezece ani. Cei din familia Solomon considerau ca mostenirea

era mai utila la inceputul vietii, decat la sfarsitul ei. Si, mai mult decat atat, plasarea unor sume rnari din averea Solomon in mainile tinerilor descendentii plini de elan se dovedise esentiala de-a lungul vremii pentru sporirea acesteia.

In cazul de fata insa, Isabel Solomon sustinuse ca ar fi riscant sa i se incredinteze problematicului fiu al lui Peter o suma atat de mare de bani. Peter nu fusese de acord cu ideea.

- Mostenirea Solomon, sustinuse el, este o traditie de familie pe care nu ar trebui s-o incalcam. Este foarte posibil ca banii sa-l determine pe Zachary sa devina mai responsabil. Din pacate, fratele ei se inselase.

In clipa in care primise mostenirea, Zachary rupsesse relatiile cu familia, disparand din casa fara a-si lua lucrurile personale. Cateva luni mai tarziu, numele lui aparuse in ziarele de scandal: „**PLAYBOY DE FAMILIE BOGATA DUCE O VIATA DE LUX IN EUROPA**”.

Presa descrisese pe larg destrabalarea si excesele la care se deda Zachary. Fotografiile petrecerilor dezmatate de pe iahturi si ale betiilor din discoteci fusesera greu de digerat pentru familia Solomon, dar totul devenise inspaimantator atunci cand ziarele scrisesera ca Zachary fusese prins facand trafic cu cocaina in tarile din Europa de Est: „**MILIONARUL SOLOMON INTR-O INCHISOARE TURCEASCA**”.

Inchisoarea, aflasera ei ulterior, se numea Soganlik - un centru de detentie de clasa F, cu regim brutal, in zona numita Kartal, de langa Istanbul. Temandu-se pentru siguranta fiului sau, Peter Solomon luase imediat avionul spre Turcia, pentru a-l aduce acasa, dar se intorsese cu mana goala, autoritatile turce interzicandu-i chiar si sa-l viziteze. Singura veste buna, era aceea ca relatiile influente pe care familia Solomon le avea in cadrul Departamentului de Stat american lucrau pentru a obtine o cat mai rapida extradare.

Insa, doua zile mai tarziu, Peter primise un cumplit apel telefonic international. In dimineata urmatoare, ziarele titrau cu litere uriase: „**MOSTENITORUL SOLOMON ASASINAT IN INCHISOARE**”.

Fotografiile de la fata locului erau oribile, iar presa le daduse publicitatii pe toate, chiar si la mult timp dupa ceremonia funerara organizata discret de familie. Sotia lui Peter nu-l iertase niciodata pentru faptul ca nu reusise sa obtina eliberarea lui Zachary, iar casnicia lor se destramase sase luni mai tarziu. De atunci, Peter ramasese singur.

Peste ani, Isabel, Katherine si Peter se reunisera pentru a sarbatori Craciunul. Durerea inca era prezenta in familia lor, dar, din fericire, se diminuea cu fiecare an care trecea. Zanganitul placut al oalelor rasuna din bucatarie in vreme ce mama lor pregatea masa traditionala. In sera, Peter si Katherine erau adanciti intr-o relaxanta conversatie de sarbatori si se delectau cu branza Brie la cuptor.

Deodata, se auzise un zgomot neasteptat.

- Salut Solomon, rostise o voce eterica in spatele lor.

Luati prin surprindere, Katherine si Peter se intorsesera si vazusera o silueta musculoasa, enorma, intrand in sera. Barbatul purta o cagula neagra care-i acoperea toata fata cu exceptia ochilor, acestia stralucind cu o ferocitate salbatica.

Intr-o clipa, Peter tasnise in picioare.

- Cine esti? Cum ai intrat aici?

- L-am cunoscut pe baietelul tau, Zachary, in inchisoare. El mi-a spus unde e ascunsa cheia, replicase necunoscutul, aratandu-le o cheie pe care o tine in mana si ranjind ca o fiara pe sub masca. Chiar inainte de a-l zdrobi si

de a-l trimite pe lumea cealalta.

Peter ramasese mut, cu gura cascata.

Un pistol aparuse in mana intrusului, fiind atintit spre pieptul lui.

- Stai jos!

Peter se prabusise in scaun.

Katherine incremenise, privindu-l pe necunoscut cum inainta spre ei. Sub cagula, ochii ii ardeau nebuneste, precum ai unui animal turbat.

- Hei! strigase Peter, ca pentru a o avertiza pe mama lor, in bucatarie.

Oricine ai fi, ia de aici ce vrei si pleaca!

Barbatul indreptase arma spre inima lui.

- Si cam ce crezi tu ca as vrea?

- Spune-mi cat anume. Nu avem bani in casa, dar pot...

Monstrul izbucnise in ras.

- Nu ma insulta! N-am venit pentru bani. Am venit pentru celalalt drept prin nastere al lui Zachary. Mi-a povestit despre piramida, ranjise individul.

„Piramida? se intrebase Katherine, ingrozita. Ce piramida?"

Fratele ei adoptase o atitudine sfidatoare.

- Nu stiu despre ce vorbesti.

- Nu face pe prostul cu mine! Zachary mi-a spus ce tii in seiful din birou.

O vreau. Acum!

- Indiferent ce ti-a spus Zachary, probabil ca era confuz. Nu stiu la ce te referi.

- Nu? Intrusul se rasucise si isi atintise arma spre fata lui Katherine.

- Dar acum?

Ochii lui Peter se marisera de groaza.

- Trebuie sa ma crezi! Nu inteleg ce vrei!

- Minte-ma inca o data, replicase necunoscutul, tintind tot spre Katherine, si jur c-am s-oucid! Si, din ce mi-a spus Zachary, rostise el apoi cu un zambet, stiu ca surioara ti-e mai draga decat toate...

- Ce se intampla aici? strigase deodata mama lor, intrand in sera cu pusca de vanatoare Browning Citori a lui Peter, pe care o indreptase imediat spre pieptul barbatului mascat.

Acesta se intorsese spre ea, iar femeia energica de saptezeci si cinci de ani nu pierduse nici o clipa, revarsand asupra lui, cu o detunatura asurzitoare, o ploaie de alice. Intrusul se daduse impleticit in spate, tragand cu arma la intamplare si spargand geamurile serei, dupa care se prabusise prin usa de sticla, scapand pistolul in cadere.

Peter sarise in aceeasi clipa, aruncandu-se asupra armei. Kathenne cazuse, iar Isabel se repezise la ea, ingenunchind alaturi.

- Dumnezeu, esti ranita?

Ea clatinase din cap in semn ca nu, muta de spaima. Dincolo de usa facuta tandari, mascatul se ridicase in picioare si o luase la fuga spre padure, tanandu-se de coaste. Peter Solomon aruncase o privire inapoi, pentru a se asigura ca mama si sora lui erau bine, si, vazand ca n-aveau nimic, pornise in goana pe urmele necunoscutului, tinand inca in mana arma acestuia.

Isabel isi tineea fiica de mana, tremurand.

- Slava Domnului ca n-ai patit nimic! exclamase ea, apoi se trasese brusc inapoi. Katherine, sangerezi! Asta-i sange! Esti ranita!

Katherine vazuse si ea sangele. Mult. Peste tot. Dar nu simtea nici o durere.

Mama ei incepuse s-o cerceteze din cap pana-n picioare, cautand o rana.

- Unde te doare?

- Mama, nu stiu, nu simt nimic!

Apoi vazuse sursa sangelui si incremenise.

- Mama, nu eu sunt ranita...

Si aratase catre bluza alba de satin a lui Isabel, intr-o parte, de unde sangele curgea siroaie dintr-o gaura mica. Mama ei coborase privirea, mai degraba cu nedumerire. Apoi se chircise deodata, ca si cand abia atunci o izbise durerea.

- Katherine? Vocea ii era calma, dar impovarata brusc de greutatea celor saptezeci si cinci de ani ai ei. Trebuie sa chemi o ambulanta.

Ea fugise la telefon si ceruse ajutor. Cand se intorsese in sera, isi gasise mama zacand nemiscata, intr-o balta de sange. Alergase langa ea si, ghemuindu-se, ii luase trupul in brate.

Nu stia cata vreme trecuse atunci cand auzise un foe de arma undeva departe, in padure. Intr-un tarziu, usa se daduse de perete si Peter navalise inaintea, cu priviri salbatice, tinand pistolul in mana. Cand o vazuse pe sora lui hohotind, leganandu-si in brate mama fara de suflare, fata i se schimonosise de durere. Katherine Solomon nu avea sa uite niciodata urletul care rasunase atunci in sera.

52

Mal'akh isi simtea muschii spatelui, sub tatuaje, miscandu-se ritmic in vreme ce alerga in jurul cladirii, spre usa de serviciu deschisa a Platformei 5.

„Trebuie sa intru in laboratorul ei.”

Faptul ca sora lui Peter Solomon ii scapase era neasteptat si... problematic. Nu numai ca femeia stia unde locuia el, dar de-acum ii cunostea si adevarata identitate... precum si adevarul ca el daduse buzna in casa lor, cu zece ani in urma.

Nici el nu uitase seara aceea. Fusese cat pe ce sa puna mana pe piramida, dar soarta il impiedicase. *„Nu eram gata inca.”* Acum insa era pregatit. Si mai puternic. Mai influent. Dupa ce trecuse prin incercari incredibile menite sa-i faciliteze intoarcerea, era hotarat acum sa-si implineasca, in sfarsit, destinul. Nu se indoia ca, inainte de sfarsitul acestei nopti, avea sa priveasca in ochii muribunzi ai lui Katherine Solomon.

Cand ajunse la usa de serviciu, isi spuse inca o data in sinea sa ca, de fapt, Katherine nu ii scapase cu adevarat; doar amanase inevitabilul. Trecu prin deschizatura si porni increzator prin intuneric, pana ce simti covorul sub talpi. Apoi coti la dreapta si o apuca inspre Cub. Bubuiturile in usa Platformei 5 incetasera; probabil ca paznicul incerca sa inlature moneda pe care o indesase el in fanta.

Cand ajunse la usa ce dadea in Cub, pipai pana ce gasi tastatura pe zid si insera cardul de acces al lui Trish. Tastatura se ilumina. Introduse codul si intra. Luminile erau aprinse toate si, in vreme ce inainta prin laboratorul imaculat, privea uimit extraordinara varietate a echipamentelor. Forta tehnologiei avansate nu-i era straina; efectuase si el propriul tip de cercetari in subsolul casei, iar seara trecuta acestea dadusera roade.

„Adevarul.”

Temnita cu totul aparte a lui Peter Solomon - prins de unul singur pe taramul intermediar - ii daduse in vileag toate secretele. *„Acum ii pot vedea sufletul.”* Mal'akh aflase unele taine pe care le anticipase, plus altele de care nu avusese habar, inclusiv de existenta laboratorului lui Katherine si a extraordinarelor ei descoperiri. *„ Stiinta se apropie tot mai mult, intelesese el.*

Iar eu nu-i voi permite sa le lumineze calea celor nemerituosi."

Activitatea dusa de Katherine in acest laborator incepuse sa foloseasca stiinta moderna pentru a elucida stravechi intrebari de ordin filozofic. Mai aude cineva rugaciunile? Exista viata dupa moarte? Are omul suflet? In chip incredibil, Katherine gasise raspunsuri la toate aceste intrebari, si nu numai la ele. In mod stiintific. Fara umbra de dubiu. Prin metode incontestabile. Chiar si cei mai sceptici ar fi fost convinsi de rezultatele experimentelor ei. Daca aceste informatii ar fi fost date publicitatii, ar fi determinat o schimbare fundamentala in constiinta umana. „*Si vor incepe sa gaseasca drumul.*” Ultima lui misiune in aceasta seara, inainte de transformarea finala, era sa se asigure ca acest lucru nu se va intampla.

Deplasandu-se prin laborator, localiza incaperea in care erau stocate datele, cea despre care ii vorbise Peter. Se uita, prin peretii de sticla groasa, la cele doua unitati de stocare holografica. „*Exact acolo unde a zis el ca sunt.*” Ii venea greu sa creada ca informatiile ce se aflau in aceste doua cutii puteau schimba cursul evolutiei umanitatii, insa stia ca Adevarul fusese intotdeauna cel mai eficient catalizator.

Privind cele doua unitati de stocare, scoase cardul lui Trish si-l introduse in panoul de siguranta al usii. Spre surprinderea lui, tastatura nu se ilumina. Se parea ca Trish Dunne nu avea acces in acea incapere. Mal'akh lua apoi cardul pe care-l gasise in halatul lui Katherine. Cand il insera, panoul cu taste se ilumina.

Exista insa o problema. „*Nu am codul PIN al lui Katherine.*” Il incerca pe al lui Trish, dar nu functiona. Frecandu-si barbia ganditor, facu un pas in spate si studie usa din plexiglas gros de opt centimetri. Nici daca ar avea un topor n-ar fi putut s-o sparga pentru a ajunge la discurile pe care trebuia sa le distruga.

Dar isi facusc un plan si pentru aceasta eventualitate.

In sala sursei de alimentare, gasi raftul despre care ii vorbise Peter si pe care se aflau mai multi cilindri metalici asemanatori cu buteliile de oxigen ale scafandrilor. Pe ei erau inscrite literele *LH*, cifra 2 si simbolul universal pentru combustibil. Unul dintre tuburi era conectat la celula de combustie alimentata cu hidrogen a laboratorului.

Mal'akh il ocoli pe cel conectat si ridica cu grija unul dintre cilindrii de rezerva, asezandu-l pe un carucior de alaturi. Apoi il impinse peste prag, traversa laboratorul si se apropie de usa de plexiglas a camerei de stocare a datelor. Desi era in mod cert suficient de aproape, observase un loc sensibil in usa groasa: micul spatiu dintre partea de jos si pervaz.

In pragul ei, cu bagare de seama, culca cilindrul pe o parte si strecura tubul flexibil, din cauciuc, pe sub usa. Ii lua cateva momente sa indeparteze sigiliile de siguranta si sa ajunga la valva, pe care, odata ce reusi, o deschise cu infinite precautii. Prin plexiglas se vedea lichidul limpede scurgandu-se din tub pe podeaua camerei de stocare a datelor. Mica balta se intinse, bolborosind si emanand vapori pe masura ce crestea. Hidrogenul isi pastra forma lichida doar la temperaturi scazute, iar pe masura ce se incalzea incepea sa se evapore. Iar gazul rezultat era chiar mai inflamabil decat lichidul.

„*Sa ne amintim de dirijabilul Hindenburg.*”

Mal'akh se intoarse iute in laborator si lua recipientul cu combustibil pentru becurile Bunsen - un ulei vascos, inflamabil. Se duse iar la usa din plexiglas, observand multumit ca hidrogenul lichid inca se mai scurgea din cilindru, iar balta de lichid in fierbere din incapere acoperea deja podeaua in intregime, inconjurand pedestalurile pe care se aflau unitatile de stocare holografica. O ceata alburie se ridica din ea pe masura ce hidrogenul lichid

devenea gazos, umpland spatiul inghesuit.

Mal'akh ridica recipientul de combustibil si turna o cantitate generoasa pe tubul cu hidrogen si apoi in mica deschidere de sub usa. Dupa aceea, cu mare precautie, incepu sa se retraga mergand de-a-ndaratelea si lasand in urma o dara continua de ulei.

Operatoarea care raspundea la apelurile de urgenta venite din Washington fusese neobisnuit de ocupata in seara aceasta. „*Fotbalul, berea si luna plina sunt de vina*”, isi spuse femeia atunci cand un nou apel ii aparu pe ecran, de data aceasta dintr-o cabina publica de pe Suitland Parkway, in Anacostia. „*Probabil un accident rutier.*”

- Dispeceratul pentru urgente, raspunde ea. Ce problema aveti?

- Am fost atacata in sediul Centrului de Suport al Muzeului Smithsonian, se auzi o voce feminina panicata. Va rog sa trimiteti politia! Pe Silver Hill Road numarul 4210!

- Bun, luati-o usurel, replica operatoarea. Trebuie sa...

- Va rog sa trimiteti de asemenea un echipaj la o vila din Kalorama Heights, unde cred ca fratele meu este tinut prizonier!

Femeia din dispecerat ofta. „*Ce ti-e si cu luna asta plina!*”

53

- Asa cum incercam sa-ti explic, spuse Bellamy, piramida e mai mult decat pare la prima vedere.

„*Asa s-ar zice.*” Langdon trebuia sa admita ca piramida de piatra din sacul sau de umar i se parea acum mult mai misterioasa. Tentativa de a decifra cifrul masonic se soldase cu o serie de litere aparent fara nici o noima. „*Haos.*”

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Langdon examinase grila indelung, incercand sa gaseasca o cat de vaga semnificatie - cuvinte ascunse, anagrame, orice - , dar nu gasise nimic.

- Se spune ca piramida masonica, ii explica Bellamy, isi pastreaza secretele sub multe valuri. De fiecare data cand dai unul la o parte, altul iti iese in cale. Ai descoperit literele acestea, care insa nu-ti vor spune nimic pana ce nu vei mai ridica un alt val. Fireste, modul in care se poate face asta ii este cunoscut doar celui care detine varful piramidei. Iar acesta, banuiesc eu, poarta la randu-i o inscriptie care arata cum anume trebuie descifrata cea de pe piramida.

Langdon arunca o privire spre pachetul patratos de pe masa. Din spusele lui Bellamy, isi dadea seama ca varful si piramida constituiau un „cifru segmentat” - un cod impartit in fragmente. Criptografii moderni foloseau in mod frecvent asemenea cifruri, desi schema de securitate fusese inventata in Grecia antica. Cand voiau sa pastreze informatii secrete, grecii le scriau pe o tablita de lut, pe care o spargeau apoi in bucati, depozitand fiecare fragment in alta parte. Astfel, secretul putea fi aflat doar atunci cand toate piesele erau reunite. Acest tip de tablita de lut cu inscriptii - numita symbolon - se afla de fapt la originea cuvintului „simbol”.

- Robert, continua Bellamy, piramida si varful ei au fost pastrate separat vreme de generatii intregi, pentru ca secretul sa ramana in siguranta. In seara asta insa, piesele au ajuns periculos de aproape una de alta. Sunt sigur ca nu

trebuie sa-ti spun eu asta... dar este de datoria noastra sa ne asiguram ca piramida nu va fi asamblata.

Lui Langdon, dramatismul din glasul lui Bellamy i se parea oarecum deplasat. „*Vorbeste oare despre piramida si varful ei... sau despre o bomba nucleara si detonatorul aferent?*” Inca nu putea crede afirmatiile Arhitectului, dar acest lucru parea sa nu conteze.

- Chiar daca asta e cu adevarat piramida masonica, si chiar daca inscriptia dezvaluie locul in care este ascunsa cunoasterea antica, nu inteleg cum se poate ca aceasta intelepciune sa confere puterile cu care este creditata.

- Peter mi-a spus intotdeauna ca esti un barbat greu de convins... un om de stiinta care prefera dovezile, nu speculatia teoretica.

- Adica tu chiar crezi toate astea? il intreba Langdon, a carui rabdare era pe sfarsite. Cu tot respectul... esti un om modern, educat... Cum poti crede asa ceva?

Bellamy zambi intelegator.

- Experienta francmasonica mi-a instilat un profund respect pentru ceea ce transcende intelegerea omeneasca. Am invatat sa nu-mi inchid niciodata mintea in fata unei idei pentru simplul motiv ca pare miraculoasa.

54

Innebunit, agentul de patrula al CSMS alerga pe alea de pietris din jurul cladirii. Tocmai primise un apel de la un coleg din interior, care ii spusese ca panoul de acces in Platforma 5 fusese sabotat si ca ledul de securitate arata ca usa de serviciu a aceleiasi platforme era deschisa.

„*Ce naiba se intampla?*”

Cand ajunse la usa de serviciu, o gasi deschisa de cateva palme. „*Bizar*, isi spuse el. *Usa asta nu poate fi deschisa decat din interior.*” Isi scoase lanterna de la Centura si o indrepta spre intunericul dinauntru. Nimic. Cum nu avea de gand sa se aventureze in necunoscut, se opri in prag si intinse bratul in care tineau lanterna, maturand cu fasciculul in stanga, apoi in...

Maini puternice ii prinsera incheietura si-l trasera in bezna. Paznicul se simti rasucit in loc de o forta invizibila. In jur mirosea a etanol. Lanterna ii zburda din palma si, inainte de a-si putea da seama ce se intampla, un pumn dur ca un pietroi il izbi in stern. Agentul se prabusii pe podeaua de ciment... gemand de durere in vreme ce o silueta masiva si neagra se indeparta de el.

Zacand pe o parte, paznicul gafai si suiera, incercand sa respire. Lanterna era cazuta alaturi, raza ei iluminand la nivelul podelei ceea ce parea a fi un fel de bidon metalic. Pe eticheta scria ca era ulei combustibil pentru arzatoarele Bunsen.

O bricheta scanteie si flacara portocalie invalui ceva ce cu greu putea fi descris ca o forma umana. „*Isuse Hristoase!*” Agentul de patrula abia avu timp sa inteleaga ceea ce vedea; in secunda urmatoare, creatura cu pieptul gol ingenunche si apropie flacara de podea. Instantaneu, o dara de foc se aprinse, indepartandu-se de ei si inaintand in intunericul tunelului. Stupefiat, paznicul privi in spate, dar creatura iesise deja pe usa de serviciu, disparand in noapte.

Omul izbuti sa se ridice in capul oaselor, icnind de durere si urmarind cu privirea panglica de foc. „*Ce Dumnezeu?*” Flacara parea prea mica, pentru a fi periculoasa, insa o clipa mai tarziu vazu ceva cu adevarat terifiant. Focul nu mai ilumina doar intunericul tunelului; ajunsese pana la peretele din spate, unde arunca acum o stralucire aurie asupra unei structuri masive din blocuri de zgura. Agentul nu avusese niciodata acces in Platforma 5, dar stia bine ce structura era aceea.

„Cubul! Laboratorul lui Katherine Solomon.”

Flacara inainta in linie dreapta spre usa exterioara a laboratorului. Paznicul se ridica in picioare clatinandu-se, stiind ca panglica arzanda continua, mai mult ca sigur, pe sub usa laboratorului, urmand sa declanseze in scurt timp un incendiu inauntru. Dar in momentul in care se intoarse cu gand sa fuga dupa ajutoare, simti un ciudat curent de aer trecand pe langa el.

Pentru o frantura de secunda, intreaga Platforma 5 fu scaldata in lumina.

Agentul de patrula nu apuca sa vada valatucii de foc ai hidrogenului aprins explodand, facand tandari acoperisul Platformei 5 si inaltandu-se sute de metri in aer. Si nu vazu nici ploaia de fragmente de titan, de bucati de echipamente electronice si de stropi de silicon topit ce se revarsa din unitatile de stocare holografica ale laboratorului.

Katherine Solomon isi conducea masina spre nord cand zari o brusca izbucnire de lumina in oglinda retrovizoare. Un bubuit profund reverbera in aerul noptii.

„Artificii? se mira ea. Oare cei de la Redskins au un spectacol la pauza?”

Se concentra inasa asupra drumului, desi in minte ii zabovea apelul pe care il facuse la Urgente de la telefonul public dintr-o benzinarie pustie. Izbutise s-o convinga pe operatoarea de la dispecerat sa trimita politia la CSMS pentru a cauta un intrus tatuat si - se ruga ea - pentru a o gasi pe asistenta ei, Trish. In plus, mai ceruse sa fie verificata adresa doctorului Abaddon, in Kalorama Heights, unde credea ca Peter era tinut ostatic.

Din pacate, nu reusise sa obtina numarul de mobil al lui Robert Langdon, care era secretizat, asa ca, din lipsa de alte optiuni, se indrepta acum in viteza spre Biblioteca Congresului, unde profesorul ii spusese ca se duce si el.

Aflarea adevaratei identitati a lui Abaddon rasturnase totul, iar Katherine nu mai stia ce sa creada. De un lucru era inasa sigura: barbatul care ii ucisese mama si nepotul cu atatia ani in urma il luase acum prizonier pe fratele ei si incercase s-o ucida pe ea. *„Cine e nebunul asta? Si ce vrea?”* Singurul raspuns pe care il avea era unul complet lipsit de sens. *„O piramida?”* Si la fel de enigmatic era si motivul pentru care individul venise la laboratorul ei. Daca voia s-o raneasca, de ce n-o facuse acasa la el, ceva mai devreme in acea dupa-amiaza? De ce se mai complicase cu trimiterea unui mesaj si cu riscul implicat de patrunderea in laborator?

Deodata, artificiile vizibile in oglinda retrovizoare devenira mai stralucitoare, rabufnirea initiala fiind urmata de o priveliste neasteptata: o sfera de foc portocaliu ce se inalta deasupra copacilor din zare. *„Ce-o mai fi si asta?”* Flacarile erau insotite de un fum negru, dens... si nu se ridicau nicidecum din zona stadionului celor de la Redskins. Nedumerita, incerca sa-si dea seama ce fabrica era situata dincolo de copacii aceia... la sud-est de sosea.

Si apoi, aidoma unui camion in plina viteza, adevarul o izbi.

55

Warren Bellamy apasa grabit pe tastele telefonului mobil, incercand inca o data sa ia legatura cu o persoana care i-ar fi putut ajuta.

Langdon se uita la el, inasa gandurile ii zburau spre Peter, straduindu-se sa-si dea seama cum sa procedeze pentru a-l gasi. *„Descifreaza inscriptia, ii ceruse cel care-l luase prizonier, iar ea iti va dezvalui locul in care este ascunsa cea mai mare comoara a omenirii... Vom merge impreuna... si vom face schimbul.”*

Bellamy inchise, incrunat. Persoana nu raspunsese.

- Uite ce nu inteleg eu, rosti Langdon. Chiar daca as putea accepta ca intelepciunea asta ascunsa exista cu adevarat... si ca piramida de aici indica locul subteran in care ea se afla... tot nu stiu ce anume caut. O cripta? Un buncar?

Bellamy ramase tacut vreme indelungata, dupa care ofta din rarunchi si raspunse precaut:

- Robert, in conformitate cu ceea ce am auzit eu in decursul anilor, piramida duce catre intrarea pe o scara in spirala.

- *O scara?!*

- Da. O scara ce coboara in adancul pamantului... cateva sute de metri.

Profesorul nu-si putea crede urechilor. Se trase mai aproape.

- Se zice ca intelepciunea antica e ingropata la baza ei, adauga Arhitectul.

Robert Langdon se ridica si incepu sa se plimbe in sus si-n jos printre mesele de lectura. „*O scara in spirala care coboara la sute de metri in pamant... in Washington.*”

- Si nimeni n-a vazut pana acum scara asta?

- Se spune ca intrarea e acoperita de o stanca enorma.

Langdon ofta. Ideea mormantului inchis cu o stanca uriasa era clar preluata din relatarea biblica despre ingroparea lui Isus. Acest hibrid arhetipal era parintele tuturor celorlaltor variante.

- Warren, tu chiar crezi ca scara asta secreta care coboara in adancul pamantului exista cu adevarat?

- N-am vazut-o niciodata, dar cativa dintre masonii batrani jura ca e reala. Tocmai incercam sa-i telefonez unuia dintre ei.

Langdon continua sa strabata sala cu pasi mari, nestiind ce sa mai spuna.

- Robert, in cazul tau, am o misiune dificila in privinta piramidei, spuse Bellamy, cu o expresie dintr-odata dura in priviri, sub lumina discreta a lampii de birou. Nu am cum sa *fortez* un om sa creada ceea ce el nu vrea sa creada. Si totusi, sper sa intelegi care ti-e datoria fata de Peter Solomon.

„*Da, am datoria sa-l ajut*”, replica Langdon in sine sa.

- Nu tin sa crezi in puterea pe care piramida aceasta o poate conferi, si nici in existenta scarii la care se zice ca duce. Dar trebuie sa fii convins ca ai obligatia morala de a proteja acest secret... oricare ar fi el. Peter ti-a incredintat varful de piramida fiindca a avut incredere ca-i vei respecta dorintele si vei pastra secretul. Iar acum trebuie sa faci exact acest lucru, chiar daca asta inseamna sa-i sacrifici lui viata.

Langdon se opri in loc si se rasuci pe calcaie.

- Ce spui?!

Bellamy nu se ridica de pe scaun, pastrandu-si aceeasi expresie indurerata, insa ferma.

- Exact asa ar vrea si el sa procedezi. Trebuie sa-l dai uitarii pe Peter. El este dus. Si-a facut treaba, protejand piramida atat cat a putut. Acum este de datoria ta sa faci astfel incat eforturile lui sa nu fi fost zadarnice.

- Nu pot sa cred ca spui asa ceva! Chiar daca piramida asta e ceea ce sustii ca e, Peter iti este confrate masonic. Ai jurat sa-l protejezi mai presus de orice, chiar si decat tara ta!

- Ba nu, Robert, masonul trebuie sa-si protejeze confratii mai presus de orice... cu o singura exceptie: marele secret pe care confreria noastra il apara in beneficiul intregii omeniri. Indiferent daca cred sau nu ca intelepciunea pierduta are potentialul pe care traditia il sugereaza, am jurat sa fac tot posibilul pentru a o feri sa intre in mainile celor nemerituosi. Si nu as trada-o in

nici un caz, nici macar in schimbul vietii lui Peter Solomon.

- Cunosci multi masoni, replica Langdon cu manie, chiar si unii dintre cei mai avansati, si sunt al naibii de sigur ca oamenii astia nu au jurat sa-si sacrifice viata de dragul unei piramide din piatra! Si la fel de sigur sunt ca nici unul dintre ei nu crede in existenta vreunei scari secrete care duce la o comoara ascunsa adanc in pamant.

- Exista cercuri in cadrul cercurilor, Robert. Nu toata lumea cunoaste absolut totul.

Langdon ofta adanc, incercand sa-si stapaneasca emotiile. La fel ca multi altii, auzise si el vorbindu-se despre existenta unei elite in randurile masoneriei, dar, in situatia de fata, veridicitatea acestor zvonuri nu mai era relevanta.

- Warren, daca piramida asta si varful ei dezvaluie cu adevarat secretul masonic suprem, atunci de ce m-ar fi implicat Peter pe mine? Nu fac parte din masonerie... si cu atat mai putin din vreun cerc interior!

- Stiu, si banuiesc ca exact de asta te-a ales pe tine ca s-o protejezi. Piramida a mai fost vizata in trecut, chiar si de catre cei care s-au strecurat in confreria noastra manati de motive nedemne. Alegerea lui Peter, de a o pastra in afara masoneriei, a fost una inteligenta.

- Tu stiai ca varful piramidei e la mine?

- Nu. Si daca Peter ar fi vrut sa spuna cuiva, s-ar fi indreptat catre un singur om, ii explica Bellamy, scotand telefonul mobil si reapeland ultimul numar format. Iar pana acum, nu am reusit sa-l contactez. Ei bine, Robert, adauga apoi, dupa ce constata ca ii intrase casuta vocala si inchise, dupa cum se vede, deocamdata suntem pe cont propriu. Si trebuie sa luam o decizie.

Langdon isi privi ceasul de la incheietura: 21.42.

- Iti dai seama, cred, ca atacatorul lui Peter asteapta sa descifrez inscriptia in seara asta si sa-i spun ce am aflat.

Bellamy se incrunta.

- Oameni de seama, in decursul istoriei, au facut sacrificii personale mari pentru a proteja Misterele Antice. Noi doi trebuie sa procedam la fel. Ar fi cazul sa mergem. Mai devreme sau mai tarziu, Sato isi va da seama unde suntem.

Si, cu aceste cuvinte, se ridica de pe scaun.

- Dar ce facem cu Katherine? intreba Langdon, refuzand sa plece. Nu pot sa dau de ea, iar ea n-a sunat inca.

- E evident ca s-a intamplat ceva.

- Dar nu putem pur si simplu s-o lasam de izbeliste!

- Uita de Katherine! riposta Bellamy pe un ton poruncitor de asta data. Uita si de Peter! Uita de toti! Nu intelegi, Robert, ca ti-a fost incredintata o misiune mai importanta decat noi toti la un loc - tu, Peter, Katherine, eu insumi? Trebuie sa gasim un loc sigur in care sa ascundem piramida si varful ei, departe de...

Un pocnet metalic sonor rasuna din directia holului central. Arhitectul se rasuci in loc, cu o privire inspaimantata.

- Au ajuns repede.

Langdon se intoarse spre usa. Zgomotul parea a proveni de la galeata pe care Bellamy o pusese pe scara cu care blocase usile tunelului. „*Au venit dupa noi.*”

Dar apoi, pe neasteptate, pocnetul se auzi din nou.

Si din nou. Si inca o data.

Omul fara adapost asezat pe banca din fata Bibliotecii Congresului se freca la ochi si privi pe mai departe scena stranie care se desfasura dinaintea

sa.

Un Volvo alb tocmai calcase bordura, urcase pe trotuarul pustiu si oprise in scrasnet de cauciucuri chiar langa intrarea in biblioteca. O femeie frumoasa, cu parul negru coborase in graba, privise in jur nelinistita si, zarindu-l pe vagabond, strigase la el:

- Ai un telefon?

„Cucoana, eu n-am nici pantofi in picioare!”

Probabil dandu-si si ea seama de acest lucru, femeia se napustise pe trepte, spre intrarea principala. Ajungand sus, pusese mana pe clanta, incercand cu disperare sa deschida macar una dintre cele trei usi.

„Biblioteca e inchisa, cucoana!”

Dar femeii pareea sa nu-i pese de asta. Ridica unul dintre inelele grele de fier de la intrare, il trase spre ea si-l lasa sa cada la loc, cu un pocnet rasunator. Apoi repeta miscarea. Si inca o data. Si inca o data.

„Mai, sa fie, isi spuse omul strazii, da' stiu ca-i place sa citeasca!”

56

Cand vazu in sfarsit usile masive din bronz ale bibliotecii deschizandu-se in fata ei, Katherine Solomon simti cum, in adancul sufletului sau, zagazul emotiilor i se farama. Iar toata spaima si confuzia ultimelor ore se revarsara, coplesind-o.

Cel care aparuse in prag era Warren Bellamy, un prieten de incredere al fratelui ei. Insa mult mai fericita se simti vazandu-l pe barbatul din spatele acestuia. Se pareea ca sentimentul era reciproc. Robert Langdon rasufla usurat in clipa in care ea se repezi dincolo de usa... direct in bratele lui.

In vreme ce Katherine uita de sine abandonandu-se imbratisarii unui vechi prieten, Bellamy inchise usa bibliotecii. Auzind declicul incuietorii grele, isi dadu seama ca este, in sfarsit, in siguranta. Lacrimile se ivira pe neasteptate, insa Katherine si le stapani.

Langdon continua s-o tina in brate.

- Gata, gata, sopti el. Esti bine acum.

„Fiindca m-ai salvat tu, ar fi vrut ea sa-i spuna. Mi-a distrus laboratorul... toata munca mea. Ani intregi de cercetare... transformati in scrum.” Ar fi vrut sa-i spuna totul, insa abia mai putea respira. Vocea profunda a lui Langdon ii rasuna in pieptul lipit de al lui, linistind-o oarecum.

- Il vom gasi pe Peter. Iti promit!

„Stiu cine a facut toate astea, ar fi vrut sa-i strige Katherine. Acelasi individ care i-a ucis pe mama si pe nepotul meu!” Dar, inainte sa-i poata explica, un zgomot strident tulbura linistea bibliotecii.

Rasunase undeva sub ei, intr-o casa a scarii, ca si cum un obiect metalic cazuse pe o podea acoperita cu gresie. Katherine simti cum intreg trupul lui Langdon se tensiona brusc.

Bellamy se apropie de ei, cu o expresie sumbra.

- Plecam. Acum!

Naucita, Katherine ii urma pe cei doi barbati, traversand holul central spre celebra sala de lectura in care luminile erau aprinse. Arhitectul incuie rapid cele doua seturi de usi in spatele lor, mai intai pe cele exterioare, apoi pe celelalte.

Katherine mergea ca in transa, alaturi de Langdon si de Bellamy, spre centrul salii. Acolo, pe o masa de lectura, se afla un sac de piele, iar langa el se vedea un pachetel cubic, pe care Arhitectul il lua si-l puse in sac, alaturi de o...

Katherine incremeni locului. „*O piramida?!*”

Desi nu mai vazuse niciodata piramida gravata, simti cum trupul i se rigidizeaza din pricina oripilarii. Instinctiv, isi dadu seama de adevar. Avea in fata obiectul care aproape ca ii distrusese viata. *Piramida*.

Bellamy inchise sacul si i-l intinse lui Langdon.

- Nu-l scapa din vedere!

O explozie zgudui brusc usile exterioare ale salii, urmata de zanganit de sticla sparta.

- Pe aici! Bellamy tasni, cu o mina sperziata, spre biroul de imprumut din mijloc - opt ghisee dispuse in jurul unui octogon masiv -, facandu-le semn sa treaca in spatele ghiseelor si aratandu-le o deschizatura in octogon. Intrati acolo!

- *Acolo?* exclama Langdon. Ne vor gasi imediat!

- Ai incredere in mine, replica Bellamy. Nu e ce crezi tu.

57

Limuzina lui Mal'akh rula cu viteza spre Kalorama Heights. Explozia din laboratorul lui Katherine fusese mai violenta decat anticipase el, asa ca avusese noroc ca scapase nevatamat. Iar haosul creat il ajutase sa fuga fara probleme, trecand ca vantul pe langa un paznic neatent, care era ocupat sa strige ceva intr-un telefon.

„*Trebuie sa ies de pe sosea*”, isi spuse el. Katherine poate ca nu sunase la politie, insa explozia le atrasese atentia, neindoielnic. „*Iar un barbat fara camasa conducand o limuzina n-ar putea trece neobservat.*”

Dupa ani de pregatire, nici lui nu-i venea sa creada ca noaptea cea mare sosise. Traseul pana in acest moment fusese lung si dificil. „*Ceea ce a inceput acum multi ani in suferinta si nimicnicie... se va sfarsi in seara asta, glorios.*”

In noaptea in care pornise totul, numele lui nu fusese Mal'akh. De fapt, in noaptea aceea nici macar nu avusese un nume. Fusese *Prizonierul 37*. Precum majoritatea detinutilor din brutala inchisoare Soganlik de langa Istanbul, *Prizonierul 37* ajunsese acolo din cauza drogurilor.

Sedea in patul sau intr-o celula din beton, flamand si inghetat, in intuneric, intrebându-se cat timp avea sa ramana inchis. Noul sau coleg de celula, pe care-l cunoscuse cu numai douazeci si patru de ore in urma, dormea in patul de deasupra. Administratorul inchisorii, un alcoolic obez care isi detesta slujba si se razbuna pe detinuti, tocmai daduse stingerea.

Era aproape ora zece seara cand *Prizonierul 37* auzise o conversatie ce rasuna prin putul de ventilatie. Prima voce era inconfundabila, purtand accentul beligerant si ascutit al administratorului, care nu apreciasa, in mod evident, faptul ca fusese trezit de un vizitator intarziat.

- Da, da, ati venit de departe, spunea el, dar in prima luna nu se primesc vizite. Regulamentul de stat. Fara exceptii!

Vocea care ii raspunsese era placuta si rafinata, insa marcata de durere.

- Fiul meu este in siguranta?

- E dependent de droguri.

- Dar e tratat bine?

- Suficient de bine, replicase administratorul. Aici nu suntem la hotel. Urmase un moment de tacere incarcata de suferinta.

- Va dati seama, cred, ca Departamentul de Stat al SUA va solicita extradarea.

- Da, da, intotdeauna o face. Si va fi acordata, desi formalitatile vor dura

probabil vreo doua saptamani... sau chiar o luna, depinde.

- Depinde de ce anume?

- Pai, noi n-avem personal suficient aici, raspunsese administratorul, facand apoi o pauza. Sigur, uneori partile interesate, ca dumneavoastra, fac donatii inchisorii, pentru ca lucurile sa poata decurge mai repede.

Vizitatorul nu raspunsese.

- Domnule Solomon, continuase administratorul, coborand vocea, pentru un om ca dumneavoastra, pentru care banii nu conteaza, exista intotdeauna optiuni. Eu cunosc oameni in guvern. Daca lucram impreuna, probabil ca-l vom putea scoate de aici pe fiul dumneavoastra... *maine*, renuntandu-se la toate acuzatiile. Nici macar n-ar mai fi judecat cand ajunge acasa.

Replica venise imediat.

- Lasand la o parte ramificatiile legale ale propunerii dumneavoastra, refuz sa-mi invat fiul ca banii rezolva orice problema sau ca pentru el nu exista responsabilitate in viata, mai cu seama intr-o chestiune atat de serioasa precum aceasta.

- Adica preferati sa-l *lasati* aici?

- As vrea sa vorbesc cu el. Chiar acum!

- Dupa cum am precizat, avem si noi reguli. Nu va puteti vizita fiul... decat daca doriti sa-i negociati eliberarea imediata.

O tacere inghefata domnise pret de cateva clipe.

- Departamentul de Stat va va contacta. Aveti grija de Zachary. Astept sa fie urcat intr-un avion spre casa in mai putin de o saptamana. Noapte buna!

Si usa se trantise.

Prizonierul 37 nu putuse sa-si creada urechilor. „*Ce fel de tata isi lasa fiul intr-o gura de iad ca asta numai ca sa-l invete o lectie?*” Peter Solomon refuzase pana si oferta de a-i curata lui Zachary cazierul!

Mai tarziu in seara aceea, zacand treaz in patul sau, Prizonierul 37 isi daduse seama cum isi va putea recastiga libertatea. Daca banii reprezentau unicul lucru care il despartea pe un detinut de viata de afara, atunci el unul era ca si liber. Poate ca Peter Solomon nu voia sa renunte la banii sai, dar, asa cum stiau toti cei care citeau ziarele de scandal, fiul lui, Zachary, avea fi el o avere frumoasa. A doua zi, Prizonierul 37 discutase in particular cu administratorul si ii sugerase un plan: o stratagama ingenioasa si indrazneata, care avea sa-i ofere fiecaruia din ei ceea ce-si dorea.

- Zachary Solomon va trebui sa moara pentru ca planul sa functioneze ii explicase Prizonierul 37. Dar amandoi vom putea disparea imediat. Dumneavoastra va puteti retrage in insulele grecesti si nu veti mai fi niciodata nevoit sa va intoarceti aici.

Dupa ce mai discutasera o vreme, cei doi barbati isi stransesera mainile.

„*In curand, Zachary Solomon va fi mort*”, isi spusese Prizonierul 37, incantat de cat de usor avea sa fie totul.

Doua zile mai tarziu, Departamentul de Stat contactase familia Solomon pentru a-i transmite cumplita veste. Fotografiile din inchisoare infatisau trupul crunt batut al lui Zachary, zacand incovrigat si lipsit de viata pe podeaua celulei sale. Capul ii fusese izbit cu o bara de otel, iar restul corpului era zdrobit intr-o maniera ce depasea orice inchipuire. Parea ca fusese torturat si, in cele din urma, ucis. Primul suspect fusese administratorul inchisorii, care disparuse - probabil cu toti banii baiatului asasinat. Zachary semnase niste hartii prin care averea lui deloc neglijabila fusese transferata intr-un cont numeric privat, golit indata dupa moartea sa. Nimeni nu putea sti unde anume ajunsesera banii.

Peter Solomon zburase in Turcia cu un avion privat si se intorsese cu

sicriul fiului sau, pe care il ingropasera apoi in cimitirul familiei. Administratorul inchisorii nu fusese gasit niciodata. Si nici nu avea sa fie gasit vreodata, dupa cum stia Prizonierul 37. Trupul obez al turcului zacea pe fundul Marii Marmara, fiind hrana pentru crabii care migrau prin Stramtoarea Bosfor. Vasta avere a lui Zachary Solomon fusese transferata intr-un cont numeric neidentificabil. Prizonierul 37 era din nou un om liber - un om liber cu o avere substantiala.

Insulele Greciei reprezentau un adevarat paradis. Lumina, apa, femeile...

Isi luase un nume grecesc - Andros Dareios, *andros* insemnand „razboinic”, iar dareios traducandu-se prin „bogat”. Noptile intunecate petrecute in inchisoare il inspaimantasera, asa ca isi jurase sa nu se mai intoarca niciodata acolo. Isi rasese parul valvoi si renuntase definitiv la droguri. Luase viata de la capat, experimentand placeri senzuale niciodata imaginate inainte. Seninatatea navigarii solitare pe Marea Egee de un albastru intens devenise noua lui transa heroinica; senzualitatea savurarii suculentelor ami souvlakia direct de pe frigaruie se transformase in noul sau ecstasy; iar valul de adrenalina starnit de plonjonul de pe stanci in apele inspumate de pe Insula Mykonos ii tinea loc de cocaina.

„M-am nascut din nou.”

Cumparase o vila uriasa pe Insula Syros si se stabilise printre *bella gente*, in exclusivistul oras Possidonia. Noua lui lume era o comunitate nu doar a celor bogati, ci si a culturii si a perfectiunii fizice. Vecinii lui erau mandri de trupul si de mintea lor, iar acest lucru se dovedea contagios. Pe negandite, nou-venitul se pomenise ca facea jogging pe plaja, isi bronzia trupul cu carne alba, si citea carti. Astfel citise Andros Odiseea lui Homer, captivat de imaginea oamenilor puternici, cu trupuri otelite, care luptasera in insulele Greciei. A doua zi, incepuse sa ridice greutati, observand cu uimire cat de repede i se dezvoltau pieptul si bratele. Treptat, incepuse sa simta privirile femeilor zabovind asupra sa, iar admiratia lor era ametitoare. Isi dorea sa devina si mai puternic. Si devenise. Cu ajutorul agresivilor steroizi combinati cu hormoni de crestere procurati de pe piata neagra, dar si a nesfarsitelor ore in care ridica greutati, Andros se transformase in ceva ce nu-si inchipuse niciodata ca ar putea deveni: un exemplar masculin desavarsit. Crescuse deopotrieva in inaltime si in musculatura, dezvoltandu-si pectorali splendizi si picioare vanjoase, pe care le mentinea perfect bronzate.

Acum, *toata lumea* se uita dupa el.

Dupa cum fusese avertizat, steroizii si hormonii ii schimbasera nu doar infatisarea, ci si corzile vocale, conferindu-i un glas eteric, murmurat, care nu facea decat sa-i sporeasca misterul. Vocea enigmatica, soptita, in combinatie cu trupul lucrat, cu averea si cu refuzul lui de a vorbi despre trecut constituiau o ispita irezistibila pentru femeile care ajungeau sa-l intalneasca. I se daruiau de bunavoie, iar el le satisfacea pe toate - de la manechinele aflate in vizita pe insula lui pentru sedinte foto si fetiscanele americane de colegiu venite in vacanta, pana la sotiile vecinilor si, ocazional, baieti imberbi. Toti erau vrajiti de el.

„Sunt o capodopera.”

Pe masura ce anii trecusera, aventurile sexuale incepusera sa-si piarda din farmec. La fel ca toate celelalte. Gastronomia bogata din insula isi pierduse gustul, cartile nu-l mai atrageau, ba chiar si extraordinarele apusuri admirate de pe terasa vilei sale devenisera parca terne. „Cum se poate asta?” Nu avea nici treizeci de ani, si totusi se simtea batran. „Mai exista si altceva in viata?” Isi sculptase trupul, transformandu-l intr-o opera de arta; se autoeducase si isi hranise mintea; avea parte de o casa paradisiaca si de dragostea oricarei

persoane pe care ar fi dorit-o.

Si totusi, de necrezut, se simtea la fel de pustiit sufleteste precum se simtise in inchisoarea turceasca.

„Ce-mi lipseste oare?”

Raspunsul ii venise cateva luni mai tarziu. Sedea singur in vila sa, trecand de pe un canal TV pe altul in miez de noapte, cand daduse peste un documentar despre secretele francmasoneriei. Emisiunea era prost realizata, mai degraba ridicand intrebari decat raspunzand la ele, insa numeroasele teorii ale conspiratiei care aveau in centru masoneria ii starnisera interesul. Naratorul descria legenda dupa legenda...

Francmasonii si Nona Ordine Mondiala...

Marele Sigiliu Masonic al Statelor Unite...

Loja masonicd P2...

Secretul pierdut al francmasoneriei...

Piramida masonica...

Andros se ridicase in capul oaselor, uimit. *Piramida...* Naratorul continuase, redand povestea unei misterioase piramide din piatra a carei inscriptie gravata fagaduia sa duca la descoperirea unei cunoasteri pierdute si a unei puteri neinchipuite. Desi nu parea plauzibila, ideea ii starnise o vaga amintire... dintr-o vreme mult mai intunecata. Andros isi amintise ce auzise Zachary Solomon de la tatal sau, despre o misterioasa piramida.

„Sa fie oare posibil?” Andros incercase sa rememoreze detaliile.

Cand documentarul se incheiase, iesise pe terasa, lasand ca aerul noptii sa-i racoreasca mintea infierbantata. Isi amintea mai multe acum si, pe masura ce totul ii revenise in memorie, incepuse sa-si dea seama ca ar putea exista un oarecare adevar in respectiva legenda. Iar daca asa stateau lucrurile, atunci, desi mort de mult, Zachary Solomon inca mai avea ceva de oferit.

„Ce am de pierdut?”

Trei saptamani mai tarziu, momentul fiind atent planuit, Andros statea in frig in apropiere de sera familiei Solomon, pe domeniul acesteia din zona rurala a Potomacului. Prin peretii din sticla il vedea pe Peter Solomon vorbind si razand impreuna cu sora lui, Katherine. „Se pare ca nu le-a trebuit mult ca sa-l uite pe Zachary”, isi spusese el.

Inainte de a-si trage cagula pe fata, prizase putina cocaina - prima doza dupa multa vreme. Si imediat simtise familiara senzatie de neinfricare. Scosese un pistol, folosise o cheie veche pentru a descuia usa si intrase.

„Salut, aide Solomon!”

Din pacate, seara nu decursese asa cum planuise el. In loc sa obtina piramida pentru care venise, se pomenise improscat cu alice si isi cautase scaparea fugind peste pajistea inzapezita, spre padure. Spre surprinderea lui, Peter Solomon se luase dupa el, cu pistolul in mana. Andros alergase printre copaci, urmand o poteca aflata pe marginea unei rape adanci. Mult sub el, vuietul unei cascade rasuna in aerul rece al iernii. Trecuse pe langa un palc de stejari si cotise apoi la stanga. Cateva secunde mai tarziu, izbutise cu greu sa franeze pe o portiune acoperita cu gheata, scapand in ultimul moment de la moarte.

„Dumnezeule!”

La numai cativa metri in fata lui, poteca se sfarsea deasupra unui hau, la baza caruia curgea un rau inghetat la suprafata. Pe un bolovan mare aflat la marginea potecii, o mana de copil scrijelise stangaci:

Podul lui Zach

De cealalta parte a rapei, poteca mergea mai departe. „Dar unde e

podul?" Efectul cocainei trecuse. „*Sunt prins aici!*” Panicat, Andros se întorsese cu gând să-o ia înapoi, dar se trezise nas în nas cu Peter Solomon, care stătea în fața lui gâfâind, cu pistolul în mână.

Andros se uitase la arma și făcuse un pas în spate. Rapa era adâncă de cel puțin cincisprezece metri, deasupra raului acoperit de un strat de gheață. Ceata starnită de cascada din amonte se infășura în jurul lor, înfrigurându-l.

- Podul lui Zach a putrezit de mult, spusese Solomon printre gâfâieli, ținând înșă arma cu o mână neclintită. El era singurul care venea până aici. De ce mi-ai ucis fiul?

- Fiindcă era un nimic, răspunsese Andros. Un dependent de droguri. L-am făcut un serviciu.

Solomon se mai apropiase un pas, cu arma atintită drept spre pieptul lui.

- Poate că ar trebui să-ți fac și eu același serviciu. Mi-ai omorât fiul *zdrobindu-l* în bataie. Cum poate face un om așa ceva?

- Oamenii fac lucruri de neimaginat atunci când sunt împing la limită.

- *Mi-ai ucis fiul!*

- *Ba nu*, replicase Andros, infuriat. Tu ti-ai ucis fiul! Ce fel de om își lasă copilul în închisoare când are posibilitatea să-l elibereze? Tu ti-ai ucis fiul, nu eu!

- Nu știi nimic! strigase Solomon, plin de durere. „*Te înseli*, își spusese Andros. *Știu totul.*”

Peter Solomon se apropiase și mai mult, la numai cinci metri distanță, ținând arma nemiscată. Andros simțea o arsură în piept și știa că sângera din abundență. Lichidul cald îi săria pe abdomen. Privise peste umăr, la haul din spate. Imposibil. Se întorsese iar spre Solomon.

- Știu despre tine mai multe decât îți închipui, îi șoptise el. Știu că nu ești genul de om care ucide cu sânge rece.

Solomon mai făcuse un pas spre el, cu pistolul atintit.

- Te previn, îi spusese Andros, dacă apeși pe trăgaci, te voi bantui toată viața!

- Deja o faci.

Și rostind acestea, Peter Solomon trăsese.

În vreme ce gonia cu limuzina sa spre Kalorama Heights, cel care-și spunea acum Mal'akh se gândea la miraculoasele întâmplări care îl scapasera de la o moarte sigură deasupra rapei înghetate. Fusese atunci transformat pentru totdeauna. Focul de arma răsuna doar o clipă, înșă efectele lui reverberaseră vreme de decenii. Trupul lui, odinioară bronzat și desăvârșit, era marcat de cicatricile din seara aceea... cicatrici pe care le ascundea sub simbolurile tatuatăle ale noii lui identități.

„*Eu sunt Mal'akh. Acesta mi-a fost destinul dintotdeauna.*”

Trecuse prin foc, fusese prefăcut în cenusa și apoi renascuse... încă o dată transformat. Iar în seara asta avea să facă ultimul pas în îndelungată și extraordinară lui călătorie.

58

Explozivul cu modestul nume Key4 fusese creat de Forțele Speciale cu scopul expres de a deschide ușile încuiate, făcând cât mai puține daune colaterale. Constituit în principal din ciclo-trimetilen-trinitramina, cu plastifiant dietil-hexil, era de fapt o bucată de C-4 rulată în foi subțiri ca hârtia, menite să fie introduse între uși și toc. În cazul salii de lectură de la Biblioteca Congresului, explozivul își făcuse datoria cu brio.

Agentul-sef de operatiuni Turner Simkins pasi peste ceea ce mai ramasese din usi si cerceta sala impunatoare, sperand sa detecteze o miscare. Nimic.

- Stinge luminile! ordona Simkins.

Un alt agent gasi intrerupatorul, il actiona si cufunda incaperea in intuneric. La unison, cei patru isi coborara dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte, potrivindu-si ochelarii la ochi, apoi ramasera nemiscati, cercetand cu privirea sala de lectura, care le aparea acum in nuante de verde luminescent.

Insa nu observara nici o schimbare. Nimeni nu incerca sa se furiseze profitand de intuneric.

Fugarii erau neinarmati, probabil, insa echipa de teren patrunsese in sala cu pustile pregatite. In bezna, armele proiectau patru raze amenintatoare de lumina laser. Agentii le indreptara pe rand in toate directiile, pe podea, in susul peretilor, in balcoane. Deseori, simpla vedere a unei arme cu laser in intuneric era suficienta pentru a determina predarea imediata a celor urmariti.

„Se pare ca nu si in seara asta.”

In continuare, nu se inregistra nici o miscare.

Agentul Simkins ridica o mana, semnaland echipei sale sa intre in dispozitiv. Fara a scoate un zgomot, oamenii se raspandira in cuprinsul salii. Inaintand precaut pe culoarul central, Simkins actiona un comutator pe ochelarii sai, activand cea mai noua dotare din arsenalul CIA. Imagistica termica exista de ani buni, dar recente progrese in domeniul miniaturizarii, al senzitivitatii diferentiale si al integrarii surselor duale facilitase aparitia unei noi generatii de dispozitive vizuale ce le ofereau agentilor de teren capacitati de perceptie aproape supraomenești.

„Vedem in intuneric. Vedem prin pereti. Iar acum... vedem inapoi in timp.”

Echipamentul de imagistica termica devenise atat de sensibil la diferentele de temperatura, incat nu detecta doar pozitia curenta a unei persoane... ci si locurile in care se aflase aceasta anterior. Abilitatea de a vedea in trecut se dovedea adesea cel mai eficient atu al lor, iar in seara asta isi demonstra din nou utilitatea. Agentul Simkins detecta o semnatura termica la una dintre mesele de lectura. Cele doua scaune apareau luminescente prin ochelarii lui, intr-un purpuriu care sugera ca erau mai calde decat celelalte din sala. Becul lampii de la aceeasi masa lucea portocaliu.

Dar Arhitectul continua sa fuga, cotind brusc, strecurandu-se printre sirurile de rafturi. La fiecare curba, luminile se aprindeau deasupra capului sau.

Cand agentii ajunsera la douazeci de metri de el, ii strigara din nou sa stea pe loc, insa barbatul nu se opri din alergare.

- Doborati-l! ordona Simkins.

Agentul ce avea in dotare o arma neletală tinti si trase. Proiectilul care zbura si se infasura in jurul picioarelor lui Bellamy fusese poreclit „Sfoara proasta”, insa nu era nicidecum prost. Tehnologie militara inventata in cadrul Laboratoarelor Nationale Sandia, acest „incapacitant” neletal era de fapt un fir vascos de poliuretan care la contact se intarea ca piatra, creand o plasa rigida de plastic pe partea din spate a genunchilor fugarului. Asupra unei tinte in alergare, efectul era similar celui creat de un bat infipt intre spitele unei roti de bicicleta aflata in miscare. Picioarele incremeneau si omul se prabusea cu fata inainte, la podea. Bellamy aluneca inca trei metri in lungul unui culoar intunecat, inainte de a se opri, astfel ca luminile de deasupra lui se aprinsera instantaneu.

- Ma ocup eu de Bellamy, striga Simkins. Voi duceti-va dupa Langdon! Trebuie sa fie in fata undeva...

Agentul-sef se opri insa in mijlocul frazei, vazand ca rafturile din fata lui Bellamy erau cufundate intr-un intuneric deplin. Era limpede ca nu se afla nimeni acolo. „Sa fie oare singur?”

Arhitectul era inca intins pe burta, rasufland greu, cu picioarele incurcate in plasticul intarit.

- El unde e? intreba agentul.

Buza lui Bellamy sangera; probabil ca se lovise in cadere.

- Unde e cine?

Agentul Simkins ridica piciorul si isi aseza bocancul pe cravata imaculata de la gatul prizonierului. Apoi se apleca putin si apasa grumazul de sub talpa.

- Crede-ma, domnule Bellamy, nu e intelept sa te joci asa cu mine!

59

Langdon se simtea precum un cadavru.

Zacea intins cu fata in sus, cu mainile incrucisate pe piept, inghesuit intr-un spatiu groaznic de ingust. Desi Katherine statea intr-o pozitie similara, nu departe de capul lui, n-o vedea. Tinea ochii inchisi, ca sa nu poata zari nici o frantura din circumstantele oribile in care se afla.

Spatiul din jurul lui era mic. Foarte mic.

Cu saizeci de secunde in urma, cand usile duble ale salii de lectura se prabusisera, el si Katherine il urmasera pe Bellamy in consola octogonala si apoi in josul unui sir de trepte, pana in locul acesta neasteptat, de dedesubt.

Si imediat isi daduse seama unde anume ajunsesera. „*Inima sistemului circulator al bibliotecii.*” Semanand cu centrul de distributie a bagajelor de la un aeroport mic, incaperea de circulatie avea numeroase benzi transportoare ce rulau in directii diferite. Intrucat Biblioteca Congresului ocupa trei cladiri distincte, cartile solicitate in sala de lectura erau uneori transportate pe distante mari cu ajutorul benzilor rulante, printr-o retea de tuneluri subterane.

Bellamy traversase indata incaperea pana in dreptul unei usi de otel, isi inserase cardul, apasase cateva taste si o deschisese. Dincolo era o bezna deplina, dar imediat becurile cu senzor de miscare se aprinsesera.

Cand zarise ce se afla acolo, Langdon pricepuse ca avea in fata, ceea ce putini oameni aveau privilegiul sa vada: *rastelul Bibliotecii Congresului*. Planul lui Bellamy i se paruse incurajator. „*Ce loc mai bun sa te ascunzi decat intr-un urias labirint?*”

Insa Arhitectul nu-i dusese printre rafturi; proptise usa cu o carte, pentru a sta deschisa, si se intorsese spre ei.

- Sperasem sa-ti pot explica mai multe, insa nu mai avem timp. Vei avea nevoie de asta, spusese el si-i daduse lui Langdon un card de acces.

- Tu nu vii cu noi?

Bellamy clatinase din cap in semn ca nu.

- Nu vom reusi, daca nu ne despartim. Cel mai important este ca piramida si varful ei sa nu ajunga in mainile cui nu trebuie.

Langdon nu vedea pe unde ar putea sa fuga, decat pe scarile pe care ajunsesera aici.

- Si tu unde te duci?

- Li atrag intre rafturi, pentru ca voi sa puteti fugi. E tot ce pot face pentru a va ajuta sa scapati.

Inainte ca Langdon sa poata intreba incotro ar fi trebuit s-o apuce el si

Katherine, Arhitectul pusese deja pe banda transportoare o cutie mare cu carti.

- Asezati-va pe banda, le spusese el. Tineti-va mainile pe corp. Langdon se holbase la el. „*Nu poate vorbi serios!*” Banda rula pe o portiune scurta, dupa care disparea in perete, printr-o deschizatura intunecata. Trapa parea suficient de mare pentru a permite trecerea unei cutii cu carti, dar nu mai mult. Profesorul aruncase o privire plina de jind spre sirurile de rafturi.

- Nu te mai gandi la ele! ii spusese Bellamy. Nu va puteti ascunde acolo, fiindca luminile au senzor de miscare.

- Semnatura termica! strigase o voce undeva sus. Flancurile, aici! Pentru Katherine, se parea, fusese un indemn suficient. Urcase imediat pe banda rulanta, cu capul la nici un metru de deschiderea din zid, dupa care isi incrucisase mainile pe piept, ca o mumie intr-un sarcofag. Langdon nu se clintise.

- Robert, il presase Bellamy, daca nu vrei s-o faci pentru mine, fa-o pentru Peter!

Vocile de sus pareau ca se apropie. Ca intr-un vis, profesorul se apropiase de banda. Isi pusese sacul pe ea, dupa care urcase si el, asezandu-se cu capul la picioarele lui Katherine. Simtea sub el raceala suprafatei de cauciuc dur. Cu privirile in tavan, i se parea a fi un pacient care astepta sa fie introdus intr-un aparat de PvMN.

- Lasa-ti telefonul deschis, ii mai spusese Bellamy. Te va suna cineva in scurt timp si se va oferi sa te ajute. Sa ai incredere in el.

„*Ma va suna cineva?*” Langdon stia ca Arhitectul incercase in zadar sa ia legatura cu o anumita persoana si ca in final ii lasase acesteia un mesaj. Iar cu numai cateva momente in urma, in vreme ce coborau in viteza scara in spirala, facuse o ultima incercare si i se raspunsese, vorbise ceva repede, in soapta, dupa care inchisese.

- Ramaneti pe banda pana la capat, adaugase Bellamy, si coborati repede, inainte sa porneasca indarat. Folositi cardul meu pentru a iesi.

- *Unde sa iesim?* intrebuse Langdon.

Dar Bellamy actionase deja manetele. Toate benzile rulante din incapere se pusesera in miscare. Profesorul simtise un zvacnet si tavanul incepuse sa se deplaseze deasupra lui.

„*Dumnezeu sa ma pazeasca!*”

In vreme ce se apropia de deschiderea din zid, privise in urma si il vazuse pe Warren Bellamy luand-o la fuga spre sirurile de rafturi si inchizand usa dupa sine. O secunda mai tarziu, profesorul se cufundase in intuneric, inghitit in maruntaiele bibliotecii... exact in clipa in care punctul rosu al unei raze laser aparuse la baza scarilor.

60

Angajata prost platita a firmei Preferred Security verifica inca o data adresa din Kalorama Heights pe desfasuratorul apelurilor primite. „*Asta sa fie?*” Aleea din spatele portii inchise ducea spre una dintre cele mai intinse si mai linistite proprietati din zona, asa ca apelul de urgenta abia primit la dispecerat nu putea sa nu i se para ciudat.

Dupa cum se intampla intotdeauna in cazul solicitarilor neconfirmate, cei de la Urgente contactasera compania locala de interventii inainte de a suna la politie. Angajata isi spunea deseori ca sloganul companiei, „*Prima ta linie de aparare*”, ar fi trebuit sa fie mai degraba „*Alarmer false, animale pierdute, farse si reclamatii de la vecini scrantiti*”.

În seara aceasta, ca de obicei, femeia venise la fata locului fara a dispune de detalii privind natura urgentei. „*Asta nu intra in atributiile postului meu.*” Datoria ei era doar aceea de a se prezenta la adresa specificata cu luminile galbene in functiune, a cerceta sumar proprietatea si a raporta daca observa ceva iesit din comun. De cele mai multe ori, ceva inofensiv declansase alarma, iar ea isi folosea cheile universale pentru a o reseta. Casa *de aici* insa era invaluita in tacere. Nu suna nici o alarma. Din strada, totul parea linistit, cufundat in intuneric.

Femeia suna la interfonul de la poarta, dar nu raspunde nimeni. Tasta codul de acces universal pentru a deschide poarta si intra cu masina pe alee. Lasand motorul si luminile galbene in functiune, cobori, se duse la usa principala si apasa pe sonerie. Nimic. Nici o miscare, nici o lumina aprinsa.

Urmand procedura fara prea mare tragere de inima, aprinse lanterna si isi incepu turul in jurul casei, verificand toate usile si ferestrele in cautarea unui semn de intrare fortata. Cotind pe dupa cladire, zari o limuzina neagra trecand pe langa casa, incetinind o clipa si reluandu-si apoi drumul. „*Niste vecini bagaciosi.*”

Incetul cu incetul, dadu ocol intregii case, dar nu remarca nimic neobisnuit. Cladirea era mai mare decat i se paruse la inceput si, atunci cand ajunse la curtea din spate, femeia tremura deja de frig. Fara indoiala, nu era nimeni acasa.

- Dispeceratul? rosti ea la statia radio. Sunt pe Kalorama Heights. Proprietarii nu-s acasa. Nimic iesit din comun. Am incheiat verificarea perimetrului. Nu sunt semne de patrundere fortata. Alarma falsa.

- Am inteles, raspunde dispecerul. O seara placuta!

Angajata serviciilor de securitate isi puse statia la Centura si porni inapoi pe unde venise, nerabdatoare sa ajunga din nou la caldura placuta a masinii. In drum insa, observa un amanunt pe care nu-l remarcase mai devreme: un punctisor de lumina albastruie, in spatele casei.

Nedumerita, se apropie si isi dadu seama de unde provenea: o fereastră joasa, probabil de la subsol. Geamul era mat, acoperit la interior cu vopsea opaca. „*O fi o camera obscura?*” Lumina albastruie pe care o vazuse iesea printr-un mic ochi al ferestrei, acolo unde vopseaua neagra incepuse sa se curete.

Femeia se lasa pe vine, incercand sa priveasca inaintea, dar punctuletul era prea mic pentru a putea distinge ceva. Batu in geam, in eventualitatea ca era cineva inaintea.

- Alo! striga ea.

Nu primi nici un raspuns, dar, atunci cand ciocani, o fasie de vopsea se desprinsese, oferindu-i o priveliste mai ampla in interior. Aplecata, cu fata aproape lipita de geam, cerceta subsolul. Si, o clipa mai tarziu, isi dori sa n-o fi facut.

„*Ce Dumnezeu e acolo?*”

Incrementata, ramase ghemuita locului o vreme, holbandu-se cu oroare la tabloul din fata ei. Intr-un tarziu, tremurand, pipai la brau dupa statia radio. Dar nu mai apuca s-o gaseasca.

Dintii sfaraitori ai unei arme paralizante i se infipsera in ceafa si un val de durere ii strabatu corpul. Muschii ii intepenira si femeia se prabusii in fata, nemaiputand nici sa inchida ochii inainte de a lovi pamantul inghetat.

Nu era prima oara cand Warren Bellamy se vedea legat la ochi. La fel ca toti confratii sai, si el purtase, in drumul spre esaloanele de varf ale masoneriei, gluga ritualica. Atunci se aflase inasa printre prieteni in care stia ca putea avea incredere. In seara asta inasa, lucrurile stateau cu totul altfel. Niste indivizi brutali il legasera, ii indesasera un sac pe cap si il manau acum printre rafturile bibliotecii.

Agentii il amenintasera cu violente fizice si ii cerusera sa spuna unde se afla Robert Langdon. Stiind ca trupul lui obosit de varsta nu va putea indura prea multe rele tratamente, le oferise rapid minciuna gata pregatita.

- Langdon n-a venit aici, cu mine! strigase el, cu respiratia taiata. I-am spus sa urce la balcon si sa se ascunda dupa statuia lui Moise, dar nu stiu unde mai e acum.

Povestea fusese probabil convingatoare, fiindca doi dintre agenti o luasera imediat la fuga intr-acolo. Acum, ceilalti doi il impingeau tacuti prin labirintul de rafturi.

Totusi, dintr-un punct de vedere, putea rasufla usurat: stia ca Langdon si Katherine plecasera cu piramida, scapand de urmarire. In scurt timp, profesorul avea sa fie contactat de un om capabil sa-i ofere adapost. *„Sa ai incredere in el.”* Persoana cu care vorbise el mai devreme stia multe despre piramida masonica si despre secretul ei: locatia scarii in spirala care cobora in subteran, pana acolo unde fusese ascunsa, cu multa vreme in urma, intelepciunea secreta. In timp ce fugeau din sala de lectura, izbutise in sfarsit sa ia legatura cu persoana respectiva si era increzator ca scurtul mesaj pe care il transmisese fusese inteles limpede.

Acum, in vreme ce inainta orbeste, Bellamy privea cu ochii mintii piramida si varful ei de aur, in sacul de umar al lui Langdon. *„Au trecut ani multi de cand cele doua piese nu s-au mai aflat in aceeasi incapere.”*

Warren Bellamy nu avea sa uite niciodata noaptea aceea cumplita. *„Prima din multe altele dureroase pentru Peter.”* Arhitectul fusese rugat sa vina la casa familiei Solomon din zona rurala a Potomacului, pentru a sarbatori aniversarea de optsprezece ani a lui Zachary. Desi fusese un copil rebel, Zachary era un Solomon, ceea ce insemna ca, in seara aceea, respectand traditia familiei, avea sa-si primeasca mostenirea. Bellamy era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Peter si totodata confrate masonic de incredere, asa ca fusese invitat sa participe la eveniment ca martor. Iar banii nu erau nici pe departe cea mai importanta miza a serii.

Bellamy ajunsese mai devreme si asteptase, asa cum i se ceruse, in biroul lui Peter. Splendida incapere mirosea a mobila imbracata in piele, a foc de lemne si a ceai. Warren se asezase relaxat intr-un fotoliu atunci cand usa se deschisese si Peter intrase insotit de fiul sau. Dand cu ochii de el, tanarul slabut, de optsprezece ani, se incruntase.

- Dumneata ce cauti aici?

- Voi fi martor, ii spusese Bellamy ridicandu-se in picioare. La multi ani, Zachary!

Baiatul bombanise ceva si se uitase in alta parte.

- Stai jos, Zach, il indemnase Peter.

Zachary se asezase pe unicul fotoliu aflat in fata uriasului birou al tatalui sau. Acesta din urma incuiase usa, iar Bellamy luase loc pe o laterala a biroului. Solomon i se adresase fiului sau pe un ton grav.

- Stii de ce ne aflam aici?

- Asa cred.

Peter oftase adanc.

- Zachary, stiu ca in ultima vreme nu ne-am vazut prea des. Am facut insa tot ce am putut pentru a fi un tata bun si pentru a te pregati in vederea acestui moment.

Baiatul nu spusese nimic.

- Dupa cum stii, atunci cand trece pragul maturitatii, fiecare copil din familia Solomon primeste ceea ce i se cuvine prin nastere: o parte a averii familiei, care se doreste a fi un germen... un sambure pe care sa-l cultivi, sa-l dezvolti si sa-l folosesti apoi in beneficiul omenirii.

Peter Solomon se dusese apoi pana in dreptul unui seif incastrat in perete, il descuiase si scosese dinauntru un dosar negru, voluminos.

- Fiule, in acest portofoliu se afla tot ce este necesar pentru a transfera in mod legal, pe numele tau, mostenirea financiara care iti revine. Ideea, continuase Peter asezand dosarul pe birou, este sa folosesti acesti bani pentru a-ti cladi o viata prospera, productiva si filantropica.

Zachary daduse sa ia dosarul.

- Multam!

- Stai putin, il oprise Peter. Trebuie sa-ti mai explic ceva.

Baiatul aruncase o privire dispretuitoare spre tatal sau si se lasase iar pe spatarul fotoliului.

- Sunt unele aspecte ale mostenirii Solomon pe care nu le cunosti inca. Esti primul meu nascut, Zachary, continuase barbatul, privindu-l drept in ochi, iar acest lucru inseamna ca ai dreptul sa faci o alegere.

Tanarul se indreptase de spate, parand interesat.

- Este o alegere care ar putea fi hotaratoare pentru viitorul tau, asa ca te rog sa te gandesti bine.

- Ce alegere?

Peter trasese adanc aer in piept.

- Este o alegere... intre intelepciune si bogatie. Zachary ii aruncase o privire lipsita de orice expresie.

- Intre intelepciune si bogatie? Nu-nteleg.

Solomon se ridicase in picioare, se dusese din nou la seiful incastrat in perete si scosese o piramida grea din piatra, gravata cu simboluri masonice, pe care o asezase pe birou, alaturi de dosarul negru.

- Piramida aceasta a fost construita cu multa vreme in urma, fiind incredintata de generatii familiei noastre.

Zachary nu paruse deloc entuziasmat.

- O piramida?

- Fiule, piramida asta este de fapt o harta... O harta care dezvaluie locul in care este ascunsa una dintre cele mai pretioase comori ale omenirii. Harta a fost creata pentru ca, intr-o buna zi, comoara sa poata fi redescoperita. Iar in seara aceasta, adaugase el pe un ton plin de mandrie, conform traditiei, am puterea sa ti-o incredintez tie... in anumite conditii.

Zachary aruncase o privire suspicioasa spre piramida.

- In ce consta comoara?

In mod evident, nu aceasta era intrebarea pe care o asteptase Peter Solomon. Totusi, atitudinea ii ramasese neschimbata.

- E dificil sa-ti explic fara un preambul voluminos. Dar comoara despre care ii spuneam este... in esenta... ceva ce numim Mistere Antice.

Zachary izbucnise in ras, convins probabil ca tatal lui glumea. Warren Bellamy remarcase tristetea tot mai accentuata din ochii prietenului sau.

- Imi e foarte greu sa-ti explic, Zach. In mod traditional, atunci cand implineste optsprezece ani, un membru de sex masculin al familiei Solomon se

afla la inceputul unor ani indelungati de educatie in...

- Dar ti-am spus deja! ripostase Zachary. Colegiul nu ma intereseaza!

- Nu m-am referit la *colegiu*, raspunsese tatal lui, fara a-si pierde rabdarea. Voiam sa-ti vorbesc despre francmasonerie. Despre o educatie in domeniul unor stravechi mistere ale stiintelor umaniste. Daca vei dori sa ni te alaturi, iti vei incepe educatia care iti va permite sa intelegi importanta deciziei adoptate in aceasta seara.

Tanarul isi daduse ochii peste cap.

- Scuteste-ma de o noua prelegere despre masoni! Stiu ca sunt primul Solomon care nu vrea sa se alature confreriei. Si ce-i cu asta? Nu pricepi ca nu ma intereseaza sa ma joc de-a costumatia cu o gramada de batrani?

Peter ramasese multa vreme tacut, iar Bellamy remarcase ridurile fine ce incepusera sa apara in jurul ochilor lui cu priviri inca tineresti.

- Ba da, pricep, replicase el in cele din urma. Vremurile s-au schimbat. Inteleg ca masoneria iti pare ceva ciudat, poate chiar plictisitor. Dar vreau sa stii ca, daca te vei razgandi vreodata, usa organizatiei iti ramane deschisa.

- Nu astepta tu pana atunci! bodoganise Zachary.

- Destul! izbucnise Peter, ridicandu-se de pe scaun. Imi dau seama ca viata a fost un zbugium constant pentru tine, dar nu-ti sunt eu singurul model de urmat. Exista oameni de calitate care te asteapta, care te vor primi cu bunavointa in randurile masoneriei si te vor ajuta sa-ti descoperi adevaratul potential.

Zachary izbucnise in ras, privind spre Arhitect.

- De asta sunteti aici, domnule Bellamy? Pentru ca voi, masonii, sa faceti front comun impotriva mea?

Warren nu raspunsese, preferand sa indrepte o privire respectuoasa spre Peter, ca pentru a-i aminti lui Zachary cine detinea fraiele puterii in acea incapere.

Tanarul se intorsese spre tatal sau.

- Zach, reluase Peter, in felul asta nu ajungem nicaieri, asa ca da-mi voie sa-ti spun un lucru. Indiferent daca tu intelegi sau nu responsabilitatea care ti se ofera in seara asta, familia este obligata sa ti-o prezinte. Protejarea acestei piramide constituie un privilegiu rar intalnit. Te rog sa te mai gandesti cateva zile la aceasta oportunitate si abia apoi sa iei o decizie definitiva.

- Oportunitate? Sa am grija de o piatra e o oportunitate?

- Exista mari mistere in lumea asta, Zach, replicase Peter cu un oftat. Sunt secrete pe care nici in cele mai fantastice visuri nu ti le-ai putea imagina. Piramida de aici protejeaza aceste secrete. Si, ceea ce e chiar mai important, va veni o vreme, probabil in decursul vietii tale, cand ea va fi in sfarsit descifrata, iar secretele ii vor fi dezvaluite. Acela va fi un moment de incredibile transformari... iar tu vei avea ocazia de a juca un rol activ. Vreau sa te gandesti foarte bine la acest lucru. Averile sunt des intalnite, dar intelepciunea e rara. Te rog din suflet, insistase el aratand spre dosarul negru si apoi spre piramida, aminteste-ti ca bogafiile fara de intelepciune duc adesea la dezastru.

Zachary il privise de parca si-ar fi zis ca parintele sau innebunise subit.

- Asa o fi, tata, dar eu in nici un caz n-am de gand sa renunt la mostenirea mea pentru asta, raspunsese el, gesticuland inspre piramida de piatra.

- Daca alegi sa accept responsabilitatea, iti pastrez eu averea si piramida, pana ce-ti vei fi incheiat educatia in randul masoneriei. Va dura ani intregi, dar vei dobandi maturitatea necesara pentru a le primi pe amandoua. Bogatia si intelepciunea. O combinatie formidabila.

Zachary se ridicase din fotoliu.

- Dumnezeu, tata! Dar tu chiar nu vrei sa renunti?! Nu intelegi ca nu dau nici doi bani pe masonerie, pe piramide din piatra si pe nu stiu ce mistere antice? Apoi, luand dosarul negru si fluturandu-l prin fata lui Peter, adaugase: Asta e mostenirea mea de drept! Aceeasi pe care au primit-o atatia Solomoni inaintea mea! Nu-mi vine sa cred ca esti in stare sa ma tragi pe sfoara cu povesti lamentabile despre tainele unor comori antice!

Si cu aceste cuvinte, isi pusese dosarul sub brat, trecuse pe langa Bellamy si se indreptase spre usa ce dadea in curtea interioara.

- Zachary, asteapta! strigase Peter si fugise dupa el, in noapte. Orice ai face, sa nu vorbesti cu nimeni, niciodata, despre piramida pe care ti-am aratat-o! Cu nimeni, repetase el, cu vocea tremuranda. Niciodata!

Dar tanarul nu-i daduse atentie, mistuindu-se in intuneric.

Ochii cenusii ai lui Peter Solomon erau incarcati de durere atunci cand se intorsese la birou si se asezase pe scaunul de piele. Dupa o indelungata tacere, isi ridicase privirea spre Bellamy si se fortase sa surada.

- A mers bine, nu?

Bellamy oftase, impartasind tristetea prietenului sau.

- Peter, nu vreau sa par lipsit de sensibilitate, dar... ai incredere in el? Solomon ramasese cu privirea in gol.

- Stii la ce ma refer... insistase Bellamy. Sa nu pomeneasca nimic despre piramida.

- Chiar nu stiu ce sa zic, Warren, raspunsese Peter, a carui figura era lipsita de orice expresie. Nici macar nu mai sunt sigur ca-l cunosc.

Arhitectul se ridicase si incepuse sa se plimbe cu pas masurat in sus si-n jos, prin fata biroului.

- Peter, ti-ai respectat datoria de familie, insa, tinand seama de ceea ce tocmai s-a intamplat, cred ca e cazul sa ne luam anumite precautii. Ar trebui sa-ti inapoiez varful piramidei, ca sa-i gasesti un nou adapost. Altcineva ar trebui sa vegheze asupra lui.

- De ce?

- Daca Zachary spune cuiva despre piramida... si aminteste despre prezenta mea aici, in seara asta...

- El nu stie nimic despre varf si e prea imatur pentru a intelege ce semnificatie are piramida. Nu trebuie sa-i gasim un nou adapost. O voi pastra in seiful meu. Iar tu vei tine pe mai departe varful acolo unde il tii. Asa cum am procedat intotdeauna.

Sase ani mai tarziu, in ziua de Craciun, cand familia Solomon inca nu-si revenise pe deplin de pe urma mortii lui Zachary, individul masiv care pretindea ca-l ucisese in inchisoare patrunsese pe proprietatea lor. Intrusul venise pentru piramida, dar luase numai viata lui Isabel Solomon.

La cateva zile dupa aceea, Peter il chemase pe Bellamy in biroul sau. Descuiase seiful si scosese piramida, asezand-o in fata lor pe masa de lucru.

- Ar fi trebuit sa te ascult.

Bellamy stia ca prietenul sau era chinuit de sentimentul vinovatiei.

- Tot n-ar fi contat.

Peter Solomon suspinase adanc.

- Ai adus varful?

Arhitectul scosese din buzunar un pachetel de forma cubica. Hartia maronie, decolorata, era legata cu sfoara si purta drept sigiliu urma inelului familiei Solomon. Bellamy pusese pachetul pe birou, stiind ca cele doua parti ale piramidei masonice erau acum mai aproape decat ar fi trebuit sa fie.

- Gaseste pe altcineva care sa aiba grija de el. Si nu-mi spune despre cine este vorba.

Solomon incuviintase.

- Si stiu unde poti ascunde piramida, adaugase Bellamy, povestindu-i despre sub-subsolul Capitolului. Nu exista alt loc mai sigur in Washington.

Arhitectul isi aminti acum ca Peter fusese de acord cu ideea, fiindca i se paruse potrivit sa depoziteze piramida in inima simbolica a natiunii americane. „*Tipic pentru el*, isi spusese atunci in sinea lui. *Ramane un idealist chiar si in vreme de criza.*”

Acum, zece ani mai tarziu, pe cand era condus precum un orb prin Biblioteca Congresului, stia ca situatia critica ivita era departe de a fi incheiata. La fel de bine stia pe cine alesese Peter Solomon sa pastreze varful de piramida... si se ruga din toate puterile ca Robert Langdon sa se arate la inaltimea misiunii incredintate.

62

„*Sunt sub Second Street.*”

Langdon tineea ochii strans inchisi in vreme ce banda rulanta inainta prin intuneric, spre Cladirea Adams. Se straduia din rasputeri sa nu se gandeasca la tonele de pamant de deasupra lui si la tubul ingust prin care era transportat. Auzea rasuflarea lui Katherine la cativa metri distanta, dar pana acum n-o auzise rostind nici un cuvânt.

„*E inca in stare de soc*”, isi zise el. Nu era deloc nerabdator sa-i spuna despre mana retezata a fratelui ei. „*Dar trebuie s-o faci, Robert! Are dreptul sa stie.*”

- Katherine! rosti el intr-un tarziu, tot fara a deschide ochii. Te simti bine?
O voce tremuratoare, parca lipsita de trup, ii raspunse de undeva din fata:

- Robert, piramida care e la tine... e de fapt a lui Peter, nu-i asa?

- Intr-adevar.

Dupa o lunga tacere, glasul lui Katherine se auzi din nou:

- Cred ca... din cauza ei a fost ucisa mama.

Langdon stia ca Isabel Solomon fusese asasinata cu zece ani in urma, insa nu cunostea detaliile tragediei, iar Peter nu ii pomenise niciodata despre vreo piramida.

- Ce vrei sa spui?

Vocea lui Katherine tremura de emotie atunci cand ii povesti despre tulburatoarele evenimente ale acelei nopti si despre barbatul care daduse buzna in casa lor.

- S-a intamplat cu mult timp in urma, insa n-am sa uit niciodata ca individul a cerut sa i se dea o piramida. Sustinea ca auzise despre ea in inchisoare, de la nepotul meu, Zachary... chiar inainte de a-l ucide.

Langdon o asculta uluit. Tragedia care lovise familia Solomon depasea orice inchipuire. Katherine continua, spunandu-i cum socotise ca intrusul fusese ucis in seara aceea... pana astazi, cand reaparuse pozand in psihiatrul lui Peter si ademenind-o in casa lui.

- Cunoaste lucruri intime despre fratele meu, despre moartea mamei si chiar despre munca mea, lucruri pe care nu le-ar fi putut afla decat de la Peter. Iar eu am avut incredere in el... Asa a putut intra in Centrul de Suport al muzeului.

Dupa ce trase aer adanc in piept, Katherine ii spuse si ca, aproape cu

certitudine, individul îi distrusese în seara asta laboratorul.

Langdon asculta, socat. Câteva clipe ramasera tacuti, unul langa altul, pe banda transportoare. Constient ca trebuia sa-i povesteasca tot ce se petrecuse în decursul serii, profesorul incepu sa vorbeasca încet, explicându-i în termeni cât mai delicati cum îi incredintase fratele ei cu ani în urma un mic pachet, cum fusese ademenit sa-l aduca în Washington si, în final, cum fusese gasita mana lui Peter în Rotonda Capitolului.

Katherine nu reactiona decât printr-o tacere mormantala. Langdon isi dadea seama cât era de tulburata si ar fi vrut sa se poata apropia de ea pentru a o alina, dar nu avea cum.

- Peter e bine, somni el în cele din urma. Traieste, si-l vom salva. Katherine, cel care l-a rapit mi-a promis ca îl va lasa în viata... cu conditia sa descifrez pentru el inscriptia de pe piramida.

Femeia ramase tacuta, asa ca Langdon continua sa vorbeasca. Ii spuse despre piramida de piatra, despre varful ei si despre cifra masonic, dar si, fireste, despre ceea ce sustinea Bellamy, cum ca aveau de a face cu legendara piramida masonica... în realitate o harta care dezvaluia locul ascuns al unei lungi scari în spirala ce cobora în adancul pamantului... pana la o straveche comoara mistica îngropata în Washington cu mult timp în urma.

Intr-un tarziu, Katherine incepu sa vorbeasca, dar vocea-i era terna, lipsita de inflexiuni.

- Robert, deschide ochii.

„Sa deschid ochii?” Langdon nu avea nici cea mai vaga intentie sa priveasca în jur si sa vada spatiul stramt în care se aflau.

- Robert, insista Katherine, mai energic acum. Deschide ochii! Am ajuns!

Langdon privi în jur exact în momentul în care trecea printr-o deschizatura similara aceleia prin care intrase la celalalt capat. Katherine cobora deja de pe banda rulanta. Cu o miscare iute, lua si sacul lui, în vreme ce profesorul isi trase picioarele într-o parte si sari pe podeaua de gresie chiar în clipa în care banda transportoare coti, începându-si drumul înapoi. Ajunsesera într-o sala asemanatoare cu cea din care plecasera. Pe o placuta scria: „**CLADIREA ADAMS: CAMERA DE CIRCULATIE 3**”.

Langdon avea senzatia ca tocmai iesise dintr-un soi de pantec subteran. „*Renascut*.” Imediat, se întoarse spre Katherine.

- Esti bine?

Femeia avea ochii rosii, era limpede ca plansese, dar dadu din cap în semn de încuviintare, vadind un stoicism plin de hotarare. Lua de jos sacul lui Langdon si se îndrepta fara un cuvânt spre celalalt capat al încaperii, unde-l aseza pe un birou, printre diversele lucruri ingramadite acolo. Apoi aprinse lampa cu halogen de alaturi, desfacu fermoarul sacului, cobori marginile de piele si privi înauntru.

În lumina alba a becului cu halogen, piramida din granit avea un aspect aproape auster. Katherine isi trecu degetele peste inscriptia gravata; Langdon simtea si el emotiile adanci care o framantau. Cu miscari încete, femeia scoase din sac pachetul cubic si, tinându-l în lumina, îl examina atent.

- Dupa cum vezi, rosti Langdon pe un ton domol, sigiliul din ceara poarta amprenta inelului masonic al lui Peter. El mi-a spus ca pachetul a fost astfel închis si marcat cu mai bine de un secol în urma.

Katherine continua sa pastreze tacerea.

- Când mi l-a incredintat, mi-a explicat ca obiectul din interior conferea puterea de a crea ordine din haos. Nu sunt foarte sigur ce înseamna asta, dar presupun ca varful dezvaluieste ceva important, fiindca Peter a insistat ca nu

trebuie sa ajunga pe maini nepotrivate. Domnul Bellamy mi-a spus acum exact acelasi lucru, rugandu-ma sa ascund piramida si sa nu las pe nimeni sa desfacă pachetul.

Katherine se intoarse spre el, parand manioasa.

- Bellamy ti-a zis sa nu deschizi pachetul?

- Da. In mod categoric.

- Dar tu ai spus ca piramida nu poate fi descifrata decat cu ajutorul varfului, nu?

- Intr-adevar, eu asa cred.

Din vocea lui Katherine razbatea un ton din ce in ce mai iritat.

- Si ai mai spus ca exact asta ti s-a cerut, sa descifrezi piramida. Ca asta e unica modalitate prin care il putem salva pe Peter. Langdon incuviinta.

- Si atunci, Robert, de ce sa nu desfacem pachetul si sa descifram chestia asta imediat?

El habar nu avea ce sa raspunda.

- Katherine, si eu am avut aceeasi reactie, dar Bellamy a repetat ca pastrarea secretului cifrat in piramida este mai importanta decat orice altceva... chiar si decat viata fratelui tau.

Trasaturile atragatoare ale lui Katherine se inasprira. Dandu-si o suvita de par pe dupa ureche, femeia replica pe un ton ferm:

- Piramida asta din piatra, indiferent ce e ea de fapt, mi-a distrus intreaga familie. Intai mi-a ucis nepotul, pe Zachary, pe urma mama, iar acum a adus nenorocirea lui Peter. Si, hai sa recunoastem, Robert, daca nu m-ai fi sunat tu in seara asta ca sa ma avertizezi...

Profesorul se simtea prins la mijloc, intre logica lui Katherine si insistentele lui Bellamy.

- Sunt om de stiinta, relua ea, dar provin dintr-o familie de cunoscuti masoni. Crede-ma, am auzit tot felul de povesti despre piramida masonica si despre faptul ca ar revela nu stiu ce mare comoara ce va ilumina intreaga omenire. Sincer vorbind, imi e greu sa cred ca o asemenea comoara exista cu adevarat. Oricum insa, daca ea chiar exista... poate ca a venit vremea s-o aducem la lumina.

Si, rostind acestea, Katherine isi strecura un deget pe sub sfoara cu care era legat pachetul. Langdon se repezi la ea.

- Nu! Asteapta!

Ea se opri, dar degetul ii ramase sub sfoara.

- Robert, nu am de gand sa-l las pe Peter sa moara pentru chestia asta. Indiferent ce mesaj transmite varful piramidei... oricare ar fi comoara pe care o poate dezvalui... toate secretele vor lua sfarsit azi.

Si, in clipa urmatoare, Katherine trase de sfoara, iar sigiliul din ceara se facu farame.

63

Intr-o zona linistita din Washington, la vest de Embassy Row, exista o gradina in stil medieval ai carei trandafiri, se spune, sunt urmasii unor plante din secolul al XII-lea. Foisorul Carderock, supranumit Casa Umbrelor, se inalta elegant in mijlocul ei, printre alei serpuite, pietruite cu roca extrasa din cariera particulara a lui George Washington.

In seara aceasta, linistea gradinii fu tulburata de un tanar care intra in fuga pe poarta ei.

- Domnule! striga el, straduindu-se sa distinga ceva in lumina lunii. Sunteti aici?

Vocea care ii raspuse era slaba, abia audibila.

- Sunt in foisor... iau putin aer.

Tanarul isi gasi superiorul asezat pe banca din piatra, invelit intr-o patura. Batranul era adus de spate, maruntel si avea trasaturi delicate. Greutatile il cocarjaser si ii luasera complet vederea, dar sufletul lui isi pastrase puterea redutabila.

Gafaing, tanarul il anunta:

- Tocmai am primit... un telefon... de la prietenul dumneavoastra... Warren Bellamy.

- Da? Ce dorea?

- N-a spus, dar parea ca se grabeste foarte tare. Zicea ca v-a lasat un mesaj in casuta vocala si ca va roaga sa-l ascultati de indata.

- Atata tot?

- Nu chiar. Mi-a spus sa va intreb ceva. „*Ceva foarte ciudat*”, comenta tanarul in sinea lui, dupa care continua: Si a adaugat ca are nevoie de raspunsul dumneavoastra neintarziat. Batranul se apleca spre el.

- Ce sa ma intrebi?

Cand tanarul ii transmise intrebarea lui Bellamy, paloarea care se asternu pe chipul superiorului sau era vizibila chiar si in lumina slaba a lunii. Imediat, batranul lepada patura si se chinu sa se ridice in picioare.

- Te rog, ajuta-ma sa merg inaintu. Repede!

64

„*Gata cu secretele*”, isi spuse Katherine Solomon.

Pe biroul din fata ei, sigiliul neatins vreme de generatii zacea sfaramat. In timp ce ea indeparta hartia decolorata de pe pretiosul pachet al fratelui ei, Langdon statea alaturi, cu o expresie deloc tihnita asternuta pe chip.

Katherine scoase din ambalaj o caseta mica, din piatra cenusie. Semanand de un cub din granit lustruit, caseta nu avea balamale, nici incuietoare, si parea a nu exista o cale prin care sa poata fi deschisa. Katherine isi spuse ca semana cu o cutie magica chinezeasca.

- Pare a fi un bloc solid, remarca ea, plimbandu-si degetele pe muchiile casetei. Esti sigur ca la razele X a aparut a fi goala in interior? Continand cu un varf de piramida?

- Sunt sigur, raspuse Langdon, apropiindu-se pentru a examina cutia misterioasa.

O cercetara amandoi din diverse unghiuri, incercand sa gaseasca o modalitate de a o deschide.

- Am reusit! exclama Katherine atunci cand unghia ei gasi santuletul ascuns de-a lungul uneia dintre marginile de sus ale obiectului.

Asezand cutia pe birou, deschise cu grija latura superioara, care se ridica usurel, aidoma capacului unei casete de bijuterii.

In acelasi moment, amandoi scoasera o exclamatie de surpriza. Interiorul cutiei parea ca straluceste, emanand o luminozitate aproape supranaturala. Katherine nu mai vazuse niciodata o bucata de aur atat de masiva si abia dupa cateva clipe intelese ca de fapt metalul reflecta lumina lampii de birou.

- Este spectaculos, sopti ea.

Desi fusese inchis in cubul din piatra vreme de peste un secol, varful de piramida isi pastrase luciul desavarsit al fetelor. „*Aurul rezista la actiunea*

legilor entropice ale descompunerii, isi spuse ea. Este unul dintre motivele pentru care anticii il considerau a fi magic." Aplecandu-se pentru a privi mai indeaproape micul apex din aur, Katherine simti cum inima incepea sa-i bata cu putere.

- Exista o inscriptie!

Langdon se apropie si el, astfel ca umerii li se atingeau. Ochii lui albastri scaparau de curiozitate. Ii povestise deja lui Katherine despre procedeul prin care grecii antici creau un symbolon - un cod spart in bucati -, despre faptul ca varful, multa vreme separat de piramida in sine, ar detine cheia cifrului. Si despre faptul ca inscriptia aceea ar avea puterea de a crea ordine din haos.

Tragand cutiuta spre lumina, Katherine se apleca si privi varful de sus.

Desi mica, inscriptia era perfect vizibila: o frantura de text, elegant gravat pe una dintre fete. Katherine citi cele sase cuvinte.

Dupa care le mai citi o data.

- *Nu!* exclama ea apoi. *Nu se poate* ca asta sa fie!

De cealalta parte a strazii, Inoue Sato strabatea in graba lunga alee de langa Capitoliu, spre locul de intalnire stabilit pe First Street. Vestile primite de la echipa ei de teren erau inacceptabile. Nu dadusera de Langdon. Nu gasisera piramida. Nu aveau nici varful ei. Bellamy fusese retinut, dar nu le spusese adevarul. Cel putin, nu inca.

„Il fac eu sa vorbeasca!”

Privi peste umar, la una dintre cele mai recente privelisti ale orasului: cupola Capitolului, ridicata deasupra noului centru pentru vizitatori. Iluminata, cupola nu facea decat sa accentueze semnificatia adevaratei mize a acestei sen. *„Vremuri periculoase.”*

Sato rasufla usurata cand auzi telefonul sunand si vazu pe ecran ca apelantul era analista ei.

- Nola, spuse ea, ce ai aflat?

Nola Key ii dadu vestile rele. Inregistrarea cu raze X a inscriptiei de pe varful de piramida era prea neclara pentru a putea fi descifrata, iar filtrele de prelucrare a imaginii nu fusesera de nici un folos. *„Rahat!”* Sato isi musca buza, cu frustrare.

- Dar grila cu saispzezece litere? intreba ea.

- Inca mai incerc, dar pana acum n-am gasit nici o schema secundara de criptare aplicabila. Am redistribuit computerizat literele in grila si caut ceva identificabil, dar exista peste douazeci de trilioane de posibilitati.

- Continua sa incerci si da-mi de veste indata ce ai un rezultat.

Sato inchise, incrunzata. Sperantele ei de a descifra piramida folosind doar o fotografie si imaginea obtinuta cu raze X se spulberau rapid. *„Trebuie sa obtin piramida si varful ei... si nu mai am mult timp la dispozitie.”*

Directoarea DS ajunse pe First Street chiar in momentul in care un SUV Escalade negru cu geamurile fumurii trecu peste linia dubla ce interzicea accesul si opri in scrasnet de frane in fata ei, la punctul de intalnire. Un singur agent cobori.

- Ceva vesti despre Langdon? intreba Sato.

- Sperantele sunt mari, replica barbatul pe un ton plat. Intaririle au sosit. Toate iesirile din biblioteca sunt supravegheate. Asteptam chiar si ajutor pe cale aeriana. Vom arunca in cladire cu gaze lacrimogene si nu va avea pe unde sa fuga.

- Iar Bellamy?

- E in portbagaj, legat.

„Bun!” Umarul inca o durea de pe urma loviturii primite. Agentul ii intinse

o pungă de plastic autosigilantă în care se aflau un telefon mobil, niște chei și un portmoneu.

- Lucrurile personale ale lui Bellamy.
- Nimic altceva?
- Nu, doamna. Piramida și pachetul trebuie să fie încă la Langdon.
- Bine, roști Sato. Bellamy știe multe lucruri pe care nu ni le împărtășește.

Vreau să-l interoghez eu înșami.

- Da, doamna. Spre Langley, deci?

Sato trase adânc aer în piept și se plimba de colo-colo câteva clipe prin fața SUV-ului. Interogarea civililor americani era guvernată de protocoale stricte, iar chestionarea lui Bellamy era în mod categoric ilegală dacă se efectua oriunde altundeva decât la Langley, cu înregistrare video, cu martori, cu avocați, bla, bla, bla...

- Nu, nu la Langley, răspuse ea, încercând să găsească un loc ceva mai apropiat. „Si mai ferit.”

Agentul nu comenta, stănd în poziție de dreapta lângă mașină și așteptând noi ordine.

Sato își aprinse o țigară, trase un fum lung și privi pungă de plastic cu lucrurile lui Bellamy. De inelul cu chei, observa ea, era prinsă o cartela magnetică decorată cu patru litere: *GBSU*. Sato știa, firește, în ce clădire guvernamentală se putea intra cu respectivul card. Clădirea era foarte aproape și, la această oră, cât se poate de ferită de intruși.

Zambi și puse cartela magnetică în buzunar. „Perfect!”

Când îi comunica agentului unde voia să ducă prizonierul, se aștepta ca acesta să se arate surprins, însă omul se margini să încuviințeze și-i deschise portiera, cu priviri lipsite de orice expresie.

Sato îi aprecia pe profesioniști.

În subsolul Clădirii Adams, Langdon privea fără să-i vină a crede cuvintele elegant săpate pe una dintre fețele varfului de piramidă. „*Asta-i tot ce scrie?*” Alături, Katherine ținea în lumină mica piesă din aur și clatină din cap.

- Trebuie să mai fie ceva! insistă ea, cu aerul ca fusesse trasa pe sfoară. Asta a protejat fratele meu atâta amar de ani?

Langdon trebuia să admită că și el era stupefiat. După spusele lui Peter și ale lui Bellamy, varful ar fi trebuit să-i permită să descifreze inscripția de pe piramidă din piatră. Iar ținând seama de explicațiile lor, se așteptase la ceva edificator și util. „*Dar am dat peste ceva mai degrabă evident și inutil.*” Încă o dată, citi cele șase cuvinte delicat gravate pe varful de piramidă:

*The
secret hides
within the Order*¹²

„*Secretul este ascuns în cadrul Ordinului?*”

La prima vedere, inscripția pare să afirme un adevăr evident: acela că cuvintele de pe piramidă nu erau scrise în „ordinea corectă” și că secretul constă în aranjarea lor în succesiunea potrivită. Pe lângă faptul că era prea simplistă și de la sine înțeleasă, această interpretare pare improbabilă din dintr-un alt motiv.

- Cuvântul *order* și *articolul* sunt scrise cu majuscule, remarca Langdon. Katherine încuviință scurt.
- Am observat și eu.

¹² „Secretul este ascuns în interiorul ordinii?” Expresia poate fi tradusă „Secretul este ascuns în interiorul ordinii” sau „Secretul este ascuns în interiorul ordinului”, *order* însemnând în limba engleză deopotrivă ordine și ordin. (n.tr.)

Pentru profesor, acest lucru nu putea avea decat o singura implicatie logica.

- Termenul Order trebuie sa se refere la Ordinul Masonic.

- Sunt de acord, replica ea, dar asta tot nu ne ajuta. Nu ne spune nimic. Langdon era de aceeaasi parere. La urma urmei, intreaga legenda a piramidei masonice avea la baza un secret ascuns in sanul masoneniei.

- Robert, nu ti-a spus fratele meu ca varful de piramida iti va da posibilitatea sa vezi ordinea acolo unde altii vad doar *haosul*?

El incuviinta, cuprins de frustrare. Pentru a doua oara in aceeaasi seara, Robert Langdon se simtea nedemn de sarcina incredintata.

65

Odata ce sfarsi cu vizitatorul neasteptat, o angajata de la Preferred Security, Mal'akh revopsi bucata scorjita de pe fereastra prin care femeia zarise o parte din atelierul lui sacru.

Acum, iesind din pacla albastrie a subsolului, urca in sufragerie trecand printr-o usa ascunsa. Ajuns inauntru, se opri o clipa, admirand spectaculoasa pictura infatisand Cele Trei Gratii si savurand mirosurile si sunetele familiare ale casei sale.

„In curand voi pleca de aici definitiv.” Era constient ca dupa seara asta nu se va mai putea intoarce aici. „Dupa seara asta, isi spuse, nu voi mai avea nevoie de locul acesta.”

Se intreba daca Robert Langdon intelesese in sfarsit adevarata putere a piramidei... sau importanta rolului pe care i-l atribuisese destinul. *„Langdon inca nu m-a sunat”,* comenta in sinea lui dupa ce verifica eventualele mesaje primite pe telefonul mobil de unica folosinta. Era deja 22.02. *„I-au ramas mai putin de doua ore.”*

Urcand la etaj, in baia sa imbracata in marmura italiana, Mal'akh apasa butonul de pornire al dusului cu jet de abur, pentru a-l lasa sa se incalzeasca. Metodic, isi scoase toate hainele, nerabdator sa inceapa ritualul de purificare.

Bau doua pahare de apa pentru a-si mai linisti stomacul, apoi se apropie de oglinda in care se putea vedea in intregime si incepu sa-si studieze trupul gol. Cele doua zile de post ii accentuasera musculatura, asa ca nu se putea stapani sa nu-si admire infatisarea. *„Iar pana in zori, voi fi mult mai mult decat atat.”*

66

- Ar trebui sa iesim de aici, ii spuse Langdon lui Katherine. E doar o chestiune de timp pana ce-si vor da seama unde suntem.

Spera, pe de alta parte, ca Bellamy reusise sa scape.

Katherine parea absorbita insa de varful de piramida din aur, privind stupefiata inscriptia care se dovedea atat de nefolositoare. Scosese obiectul din cutia lui, il examinase pe toate fetele, iar acum il aseza cu grija. inapoi.

„Secretul este ascuns in interiorul Ordinului, isi spuse Langdon. *Ce mare ajutor!”* Incepuse deja sa se intrebe daca nu cumva Peter fusese gresit informat cu privire la continutul cutiei. Piramida si varful ei fusesera create cu mult timp inainte de nasterea lui, iar el nu facuse decat ceea ce-i spusese inaintasii sai, pastrand un secret care era, probabil, la fel de misterios pentru el cum era pentru Langdon si pentru Katherine.

„Oare la ce ma asteptam?” Cu cat afla mai multe in seara asta despre legenda piramidei masonice, cu atat mai putin plauzibila i se parea. *„Caut o scara in spirala ascunsa, acoperita de o piatra uriasa?!”* Ceva ii spunea ca fugea dupa cai verzi. Si totusi, descifrarea piramidei parea cea mai buna, modalitate de a-l salva pe Peter.

- Robert, anul 1514 iti spune ceva?

„O mie cinci sute paisprezece?” Intrebarea parea picata din senin si fara referire la ceva anume, asa ca Langdon ridica din umeri.

- Nu. De ce?

Katherine ii intinse caseta din piatra.

- Uita-te! Cutia e datata. Priveste-o in lumina..

Langdon se aseza la birou si studie caseta cubica sub fasciculul luminos al lampii. Punandu-si o mana pe umarul lui, Katherine se apleca pentru a-i arata literele marunte, gravate pe partea exterioara a cutiei, aproape de unul dintre colturile de jos.

- O mie cinci sute paisprezece A.D.¹³, spuse ea, aratand cu degetul. Intr-adevar, inscriptia infatisa numarul 1514, urmat de o neobisnuita stilizare a literelor A si D.

- Poate ca data asta, continua ea, pe un ton deodata plin de speranta, este

¹³ Anno Domini, adica anul 1514 de la nasterea lui Hristos, conform conventiilor noastre, 1514 d.Hr. (n.tr.).

veriga lipsa. Cubul asta datat seamana bine cu o piatra unghiulara masonica, asa ca poate face trimitere la una. Eventual la o cladire construita in 1514 d.Hr.

Langdon abia daca ii auzi spusele.

„O mie cinci sute paisprezece nu este o data.”

Dupa cum si-ar fi dat seama orice specialist in arta medievala, simbolul AD era o bine-cunoscuta semnatura - un simbol utilizat in chip de semnatura. Multi dintre filozofii, artistii si scriitorii vremurilor apuse nu-si iscaleau lucrarile cu propriul nume, ci foloseau in acest scop un simbol aparte sau o monograma. Aceasta practica sporea aura de mister a operelor si ii proteja pe ei de eventualele persecutii, daca lucrarile lor erau considerate periculoase de catre autoritati.

In cazul acestei simbaturi, literele A si D nu semnificau Anno Domini... ci erau initialele germane pentru cu totul altceva.

In aceeasi clipa, totul se lumina in mintea lui Langdon; isi dadu seama ca stia exact cum sa descifreze piramida.

- Katherine, ai reusit! exclama el, strangand lucrurile de pe birou. Asta e tot ce ne trebuie. Sa mergem! Iti explic pe drum.

Ea il privi impresionata.

- Deci anul 1514 *chiar* iti spune ceva!

El ii facu smechereste cu ochiul si porni spre usa.

- A.D. nu desemneaza un an, Katherine, ci o *persoana*.

67

La vest de Embassy Row, in gradina imprejmuita cu foisorul ei si cu trandafirii din secolul al XII-lea, domnea iarasi linistea. In celalalt capat al unei alei, tanarul isi ajuta superiorul cocarjat sa strabata o peluza intinsa.

„Imi da voie sa-l indrum?!”

In mod obisnuit, batranul refuza orice ajutor, preferand sa se orienteze doar din memorie in interiorul sanctuarului sau. In seara aceasta insa, se grabea sa ajunga inaintea si sa raspunda la mesajul lui Warren Bellamy.

- Iti multumesc, ii spuse tanarului atunci cand intrara in cladirea in care se afla biroul sau. De aici, ma descurc singur.

- Domnule, mi-ar face placere sa raman si sa...

- Asta-i tot pentru aceasta seara, il intrerupse batranul, dandu-i drumul la brat si indepartandu-se cu pasi grabiti in intuneric. Noapte buna! Tanarul iesi din cladire si porni sa traverseze peluza intinsa, indreptandu-se spre locuinta sa modesta din incinta gradinii. Curiozitatea il rodea deja cand ajunse acolo. Era evident ca intrebarea lui Warren Bellamy il tulburase considerabil pe superiorul sau... desi lui i se paruse bizara, aproape lipsita de orice inteles. „Nu exista ajutor pentru fiul vadevei?”

Oricat si-ar fi stors mintea, tot n-avea idee ce ar putea insemna. Nedumerit, se aseza in fata computerului si tasta fraza intr-un motor de cautare.

Spre marea sa surprindere, pe monitor ii aparura pagini intregi de referinte, toate citand intrebarea exact asa cum fusese ea rostita la telefon.

Tanarul citi informatiile, uluit. Se parea ca Warren Bellamy nu era prima persoana din istorie care pusese acea intrebare ciudata. Cuvintele, identice, fusesera rostite cu secole in urma... de regele Solomon, pe cand isi plangea un prieten ucis. De asemenea, se parea ca era inca adresata de masonii de astazi, care o foloseau ca pe un fel de strigat de ajutor codificat. Dupa toate aparentele, Warren Bellamy lansase astfel o chemare catre un confrate mason.

68

„Albrecht Durer?”

Katherine incerca sa intrezareasca imaginea de ansamblu in vreme ce alerga alaturi de Langdon prin subsolul Cladirii Adams. „*A.D. vine de la Albrecht Durer?*” Celebrul pictor si gravor german din secolul al XVI-lea era unul dintre artistii favoriti ai fratelui ei, iar ea era vag familiarizata cu operele lui. Si totusi, nu-si putea imagina cum i-ar putea ajuta in acest caz. „*In primul rand, e mort de mai bine de patru sute de ani!*”

- Din punct de vedere simbolistic, Durer e perfect, spuse Langdon urmand sirul de semne luminoase cu indicatia „**IESIRE**”. A fost reprezentantul prin excelenta al spiritului renascentist, artist, filozof, alchimist si cercetator de o viata al Misterelor Antice. Nimeni nu intelege pe deplin, nici chiar azi, mesajele ascunse in arta lui.

Ajunsera la o usa, pe care Langdon o deschise cu cardul de acces al lui Bellamy.

- Numarul 1514, continua el sa explice pe cand urca o scara cu pasi mari, face trimitere la o lucrare anume a lui Durer.

In capatul treptelor se afla un coridor imens. Profesorul privi intr-o parte si-n cealalta, dupa care arata spre stanga.

- Pe aici!

Pornira iar, cu pas grabit.

- Albrecht Durer, continua Langdon, a ascuns de fapt numarul 1514 in cea mai misterioasa opera a sa, *Melancholia I*, pe care a finalizat-o in anul 1514. Gravura este considerate un etalon al renascentismului nord-european.

Peter ii aratase candva surorii lui o reproducere a *Melancholiei I* intr-o carte despre misticismul antic, dar Katherine nu-si amintea nimic despre vreun numar 1514 ascuns in ea.

- Dupa cum probabil stii, isi urma vorba Langdon cu o nuanta de entuziasm in voce, gravura infatiseaza eforturile omenirii de a intelege Misterele Antice. Simbolismul ei este atat de complex, incat, prin comparatie, cel al lui Leonardo da Vinci e aproape inexistent.

Katherine se opri brusc in loc si se uita la el.

- Robert, *Melancholia I* este aici, in Washington. E expusa la Galeria Nationals.

- Da, replica el cu un zambet, si ceva imi spune ca asta nu e o coincidenta. Galeria e inchisa la ora asta, dar il cunosc pe custode si...

- Las-o balta, Robert, stiu prea bine ce se intampla cand intri tu intr-un muzeu!

Katherine se indrepta catre o nisa alaturata, unde vazuse un birou pe care se afla un computer. Robert Langdon o urma, deloc multumit.

- Hai sa alegem calea mai usoara!

Se parea ca profesorul Langdon, fin cunoscator in ale artei, avea o dilema etica: sa apeleze la internet cand originalul era atat de aproape?! Katherine se aseza la birou si deschise computerul, dar, imediat ce acesta prinse viata, isi

dadu seama ca intampina o alta problema.

- Nu exista o iconita pentru browser!

- Fiindca e o retea interna a bibliotecii, raspunde Langdon si-i arata un semn de pe desktop. Incearca asta.

Katherine dadu clic pe iconita marcata „**COLECTII DIGITALE**”. O noua fereastră apară pe monitor, și Langdon îi indică iarasi unde să apese: „**COLECTIA DE GRAVURI**”. Imaginea se schimbă încă o dată: „*Gravuri. Cautare*”.

- Tastează. „*Albrecht Durer*”.

Katherine scrie numele, apasă tasta de cautare și, în numai câteva secunde, pe monitor încep să apară imagini în miniatură. Toate pareau similare ca stil: reprezentări complexe în alb și negru. După toate aparențele, Durer realizase zeci de gravuri asemănătoare.

Katherine parcurse în viteză lista alfabetică a lucrărilor.

Adam și Eva

Tradarea lui Hristos

Cei patru cavaleri ai Apocalipsului

Patimile

Cina cea de Taina

Văzând toate aceste titluri biblice, Katherine își aminti că Durer practica un așa-numit creștinism mistic: o îmbinare a credinței creștine timpurii cu alchimia, astrologia și științele.

„*Științele...*”

Imaginea laboratorului ei cuprins de flăcări îi reveni în minte. Nu îndrăznește să-și închipuie consecințele pe termen lung, însă, pentru o clipă, gândurile îi se îndreptară către asistenta ei, Trish. „*Sper că a reușit să fugă!*”

Langdon spunea ceva despre Cina cea de Taina în versiunea lui Durer, dar ea aproape că nu-l mai auzea; în rețeaua internă găsește adresa *Melancoliei I*.

Apasă butonul mouse-ului și pe ecran apară o pagină cu informații generale.

Melancolia I

Albrecht Durer

Colectia Rosenwald

Galeria Nationala de Arta,

Washington, D.C.

Mai jos pe pagină apară o imagine digitală de înaltă rezoluție a capodoperei lui Durer.

Katherine rămase incremenită, cu ochii țintiți la ecran; uitase cât de stranie era gravura.

Langdon răsă pe infundate, înțelegându-i uluirea.

- Ti-am spus că e criptică!

Melancolia I infatisează o persoană adâncită în gânduri, cu aripi uriase, așezată în fața unei clădiri din piatră și înconjurată de cele mai ciudate și mai disparate lucruri posibile: o balanță, un câine emaciat, unelte de tâmplărie, o clepsidră, diverse corpuri geometrice, un clopot, un ingeras, o lamă și o scară.

Katherine își amintea că prin vis ce îi spusese fratele ei, anume că silueta înaripată era o reprezentare a „geniului uman” - un mare gânditor.

Cu harbia în palma, cu infatisare tristă, incapabil încă să atingă iluminarea. Geniul este înconjurat de toate simbolurile intelectului uman - instrumente științifice, din matematică, filozofie, științe naturale, geometrie și chiar tâmplărie -, și totuși nu poate urca scara spre adevărata iluminare. „*Pana*

si geniul omenesc are dificultati in a intelege Misterele Antice."

- *Din punct de vedere simbolic*, ii explica Langdon, gravura reprezinta incercarile esuate ale omenirii de a transforma *intelectul uman* intr-o forta *dumnezeiasca*. In termeni alchimici, denota incapacitatea noastra de a preface plumbul in aur.

- Nu e un mesaj tocmai incurajator, recunosc Katherine. Si cum ne ajuta asta?

Tot nu vedea numarul 1514 ascuns, despre care ii spusese Robert.

- Ordine din haos. Exact asa cum a promis fratele tau. Ducand mana la buzunar, Langdon scoase grila cu litere pe care o scrisese mai devreme pe baza cifrului masonic, o intinse pe birou si adauga: Acum, grila asta e lipsita de orice sens.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Katherine o privi la randul sau. „*In mod cert lipsita de sens*”, comenta in sinea ei.

- Dar Durer o va transforma.

- Si cum va face asta?

- Prin alchimie lingvistica, replica Langdon, aratand spre monitorul computerului. Uita-te cu atentie! Disimulat undeva in gravura asta, e ceva ce va conferi sens celor saispzece litere ale noastre. Nu vezi? insista el dupa o scurta asteptare. Cauta numarul 1514.

Katherine nu avea insa chef de ghicitori.

- Robert, nu vad nimic... decat un glob, o scara, un cutit, un poliedru, o balanta... Ma dau batuta.

- Uita-te! Acolo, in fundal. Gravata in zidul cladirii, in spatele ingerului. Sub clopot. Durer a desenat acolo un patrat cu numere.

Acum observa si ea careul cu cifre inscrise, printre ele aflandu-se si 1514.

- Katherine, patratul acela e cheia care ne va permite sa descifram piramida!

Ea ii arunca o privire surprinsa.

- Fiindca nu e un patrat oarecare, explica Langdon. Acela, doamna Solomon, este un patrat *magic*.

69

„Unde mama naibii au de gand sa ma duca?”

Inca legat la ochi, Bellamy statea in portbagajul SUV-ului. Dupa o oprire de cateva minute undeva in apropiere de Biblioteca Congresului, masina isi continuase drumul... dar numai pentru scurta vreme. Acum se oprise din nou, dupa ce nu parcursese mai mult de un cvartal.

Bellamy auzea voci infundate, prinse intr-o discutie.

- Imi pare rau... e imposibil, spunea o voce cu accent autoritar. ... inchis la ora asta...

Soferul SUV-ului raspunse la fel de ferm:

- Investigatie CIA... securitate nationala...

Probabil ca schimbul de replici si declinarea identitatii fusesera convingatoare, fiindca tonul celui dintai se schimba imediat:

- Da, desigur... intrarea de serviciu...

Se auzi un harjait sonor, care semana cu o usa de garaj deschizandu-se, si vocea dintai intreba:

- Sa va insotesc? Cand veti intra, nu veti putea trece...

- Nu, avem deja acces!

Daca paznicul fusese luat prin surprindere, reactia lui venise prea tarziu. Masina se pusese din nou in miscare. Inainta vreo cincizeci de metri si apoi frana. Usa grea hurui in spatele lor, inchizandu-se.

Tacere.

Bellamy isi dadu seama ca tremura din toate madularele.

Cu un pocnet, usa din spate a SUV-ului se deschise. O durere ascutita ii sageta umerii atunci cand cineva il scoase din masina tragandu-l de brate si-l ridica apoi in picioare. Fara un cuvânt, un individ puternic il conduse de-a curmezisul unei suprafete intinse, pavate. In aer plutea un miros ciudat, de pamant, pe care nu-l putea recunoaste. Se azeau si alti pasi alaturi de ai lor, insa a treia persoana nu rostise inca nici un cuvânt.

Se oprira in fata unei usi, iar Bellamy auzi un tiuit electronic. Usa se deschise. Maini necunoscute il impinsera de-a lungul mai *multor coridoare si isi dadu seama ca aici aerul era mai cald si mai umed.* „O piscina interioara, poate? *Ba nu.*” Mirosul care se simtea nu era de clor... Amintea de ceva mult mai primitiv.

„*Unde naiba suntem?*” Stia ca nu se putea sa fi ajuns mai departe de doua strazi de cladirea Capitolului. Din nou se oprira si iarasi auzi tiuitul electronic al unei usi de securitate. Aceasta se deschise, iar mirosul care il coplesii era inconfundabil.

Bellamy intelese unde se gaseau. „*Dumnezeule!*” Venea aici adesea, desi niciodata nu folosea intrarea de serviciu. Splendida cladire din sticla se afla la numai trei sute de metri de Capitoliu si, din punct de vedere tehnic facea parte din complexul acestuia. „*Eu administrez locul asta.*” Deodata, isi dadu seama ca intrasera folosind cardul sau de acces.

Brate puternice il impinsera dincolo de prag, manandu-l in lungul unui culoar familiar, cotit. Caldura umeda si grea a locului ii conferea de obicei o stare de confort; in seara asta insa, Bellamy asuda. „*Ce cautam aici?*”

Pe neasteptate, mainile in a caror putere se gasea il oprira si il asezara pe o banca. Barbatul musculos ii desfacu catusele numai cat sa i le prinda iar, de spatarul bancii.

- Ce vreti de la mine? intreba Bellamy, simtind cum inima ii batea nebuneste in piept.

Nu primi alt raspuns decat bocanitul unor bocanci indepartandu-se si sunetul usii de sticla ce se inchidea. Apoi, tacere. Liniste deplina.

„*Au de gand sa ma lase singur aici?*” Bellamy transpira de-acum mai abundent, pe cand se straduia sa-si elibereze mainile. „*Nu pot mci macar sa-mi scot legatura de la ochi?!*”

- Aiutor! striga. Sa ma ajute cineva!

Insa imediat isi dadu seama ca nu-l va auzi nimeni. Masiva incapere din sticla - cunoscuta sub numele de Jungla - era complet etansa atunci cand usile erau inchise.

„*M-au lasat in Jungla, isi spuse. Nimeni nu ma va gasi pana dimineata.*”

Dupa care auzi. Sunetul era abia sesizabil, insa il ingrozi mai tare decat orice alt zgomot pe care-l auzise in viata lui. O respiratie. Foarte aproape.

Nu era singur pe banca.

Sfaraitul familiar al unui chibrit izbucni atat de aproape de fata lui, incat simti caldura degajata. Instinctiv se trase inapoi, smucind puternic catusele.

Apoi, fara nici un avertisment, o mana ii atinse figura, smulgandu-i legatura de la ochi.

Flacara chibritului lumina irisurile negre ale lui Inoue Sato; directoarea isi aprinse tigara pe care o tineea intre buze, la numai cativa centimetri de obrazul lui Bellamy. In razele de luna filtrate prin plafonul de sticla, barbatul o vazu incruntrandu-se la el. Parea incantata sa constate ca-i era teama.

- Deci, domnule Bellamy, spuse ea, stingand chibritul. De unde sa incepem?

70

„Un patrat magic.” Katherine dadu incet din cap in semn de incuviintare, privind careul cu cifre din gravura lui Durer. Majoritatea oamenilor ar fi spus ca Langdon isi pierduse mintile, insa ea isi dadu repede seama ca avea dreptate.

Sintagma „patrat magic” nu se referea la ceva mistic, ci la un element matematic, desemnand o grila in care numere consecutive erau astfel aranjate, incat sumele obtinute pe toate coloanele, sirurile si diagonalele sa fie aceleasi. Create cu aproximativ patru mii de ani in urma de matematicienii din Egipt si din India, despre patratele magice se credea chiar si astazi ca detin unele proprietati misterioase. Katherine citise ca unii adepti indieni deseneaza pe altarele lor patrate magice de trei pe trei, pe care le numesc Kubera Kolam. Initial, omul modern incadrase patratele magice in categoria „matematicii distractive”, unii oameni gasind ca era amuzant sa descopere noi configuratii „magice”. „Sudoku pentru genii.”

Katherine analiza rapid patratul lui Durer, adunand numerele pe linii si pe coloane.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

- Treizeci si patru, spuse ea. Suma pe fiecare directie e treizeci si patru.

- Exact, replica Langdon. Dar stiai ca *acest* patrat magic este celebru fiindca Durer a reusit ceva aparent imposibil?

Si ii arata in graba ca, pe langa totalul de treizeci si patru pe linii, coloane si diagonale, Durer gasise o modalitate de a dispune numerele astfel incat si cele patru colturi, si patratul central sa dea la adunare aceeasi suma.

- Si mai uimitoare insa este abilitatea artistului de a aranja numerele 15 si 14 unul langa altul in randul de jos, pentru a indica anul in care a alcatuit acest extraordinar careu.

Katherine studie numerele, uimita de toate combinatiile posibile.

Tonul lui Langdon devenise mai entuziast:

- Mai mult decat atat, *Melancholia I* marcheaza prima aparitie a patratelor magice in arta europeana. Unii istorici sunt de parere ca aceasta a fost modalitatea cifrata prin care Durer a lasat de inteles ca Misterele Antice au depasit granitele scolilor de profil egiptene, fiind pastrate acum in cadrul societatilor secrete din Europa. Ceea ce ne face sa revenim la... asta, adauga Langdon dupa o scurta pauza, aratand spre hartia pe care notase grila cu litere de pe piramida din piatra.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

- Banuiesc ca dispunerea iti este cunoscuta acum, continua el.

- Un patrat de patru pe patru.

Langdon lua creionul si transcrie cu atentie patratul magic cu numere al lui Durer pe coala de hartie, langa grila cu litere. Privindu-l, Katherine isi dadu seama cat de simplu avea sa fie totul. Profesorul statea cu creionul in mana, pregatit, si totusi... in mod ciudat, dupa tot entuziasmul lui de mai devreme, parea acum a ezita.

- Robert?

Langdon se intoarse spre ea, cu o expresie nelinistita.

- Esti sigura ca vrei sa facem asta? Peter a specificat in mod expres...

- Robert, daca tu nu vrei sa descifrezi inscriptia, atunci o fac eu, zise Katherine, intinzand mana dupa creion.

Hotararea ei parea de neclintit, asa ca Langdon isi indrepta atentia spre piramida. Cu atentie, suprapuse patratul magic pe grila cu litere a piramidei si atribui fiecarei litere un numar. Obtinu astfel un nou careu, aranjand literele din cifrul masonic in noua ordine definita de succesiunea din patratul magic al lui Durer.

Cand termina, examinara amandoi rezultatul.

<i>J</i>	<i>E</i>	<i>O</i>	<i>V</i>
<i>A</i>	<i>S</i>	<i>A</i>	<i>N</i>
<i>C</i>	<i>T</i>	<i>U</i>	<i>S</i>
<i>U</i>	<i>N</i>	<i>U</i>	<i>S</i>

- Tot o aiureala e, spuse Katherine, nedumerita. Langdon ramase tacut o vreme.

- De fapt, nu e o aiureala, replica el in cele din urma. Este... latina.

Pe un coridor lung si intunecat, un batran orb sondaia spre biroul sau cat de repede putea. Cand ajunse in sfarsit, se prabusi in scaun, oferind oaselor sale obosite o clipa de ragaz. Luminita robotului telefonic clipea. Apasa butonul si asculta mesajul.

„*Sunt Warren Bellamy, rosti in soapta vocea prietenului si confratelui sau in ale masoneriei. Ma tem ca am vesti alarmante...*”

Katherine isi intoarse privirea spre grila cu litere, reexaminand textul. Si, intr-adevar, un cuvânt in latina prinse forma dinaintea ochilor ei. Jeova.

<i>J</i>	<i>E</i>	<i>O</i>	<i>V</i>
<i>A</i>	<i>S</i>	<i>A</i>	<i>N</i>
<i>C</i>	<i>T</i>	<i>U</i>	<i>S</i>
<i>U</i>	<i>N</i>	<i>U</i>	<i>S</i>

Desi nu studiase limba latina, termenul ii era cunoscut din textele iudaice antice. Jeova. Iehova. Urmand cu privirea sirul de litere in jos, citind grila precum pagina unei carti, constata cu surprindere ca putea descifra intregul text al piramidei.

„*Jeova Sanctus Unus.*”

Iar semnificatia ei era clara.. Expresia apare pretutindeni in traducerile moderne ale scripturilor iudaice. In Tora, Dumnezeuul evreilor era cunoscut sub numeroase nume - Jeova, Iehova, Iahve, Oyigmea, Elokim - , dar multe traduceri romane rezumasera derutanta nomenclatura, intr-o singura sintagma in latina: „*Jeova Sanctus Unus*”.

- Unul Dumnezeu Adevarat? sopti Katherine ca pentru sine. Nu vedea cum ar putea-o ajuta cele trei cuvinte sa-si gaseasca. fratele. Asta-i mesajul secret al piramidei? Unul Dumnezeu Adevarat? Credeam ca e vorba despre o harta!

Langdon parea la fel de nedumerit; entuziasmul ii pierise din priviri.

- Decriptarea e in mod evident corecta, dar...
- Individul care l-a rapit pe fratele meu vrea sa afle un loc, o ascunzatoare! spuse Katherine, dandu-si o suvita pe dupa ureche. Iar chestia asta n-o sa-l bucure deloc.

Langdon ofta.

- Ma temeam de asa ceva. Toata seara am avut senzatia ca tratam o serie de mituri si alegorii ca si cand ar fi reale. Poate ca inscriptia asta ne trimite la o ascunzatoare metaforica... lasand de inteles ca potentialul real al omului poate fi atins doar prin Unul Dumnezeu Adevarat.

- Dar n-are nici un sens! exclama Katherine, cu dintii inclestati de frustrare. Familia mea a protejat piramida asta de generatii! Unul Dumnezeu Adevarat? Asta e secretul?! Iar CIA considera toata afacerea o chestiune de securitate nationala?! Ori ei mint, ori noua ne scapa ceva!

Langdon inalta din umeri, exprimandu-si astfel acordul cu spusesele ei. Si, in aceeasi clipa, telefonul incepu sa-i sune.

Intr-o camaruta inghesuita, plina de carti vechi, batranul sedea aplecat peste biroul sau, strangand receptorul cu degetele-i artritice. La celalalt capat suna intruna. Intr-un tarziu, o voce precauta raspunse.

- Alo?

Un glas profund, dar nesigur.

- Mi s-a spus ca aveti nevoie de adapost, sopti batranul. Barbatul de la celalalt capat al liniei parea uimit.

- Cine e acolo? Cumva Warren Bell...

- Fara nume, va rog! Spuneti-mi, ati reusit sa protejati harta care v-a fost incredintata?

Urma un moment de tacere.

- Da... dar nu cred ca asta conteaza. Nu dezvaluie prea multe. Daca e o harta, mi se pare mai degraba metaforica decat...

- Nu, harta e cat se poate de reala, va asigur! Si trimite inspre un loc concret. Trebuie s-o pastrati in siguranta. Nu pot zugravi in cuvinte cat este de important acest lucru. Sunteti urmarit, dar, daca puteti veni neobservat la mine, va voi oferi eu refugiu... si raspunsuri.

Barbatul ezita, neparand a fi convins.

- Prietene, relua batranul, alegandu-si cu grija cuvintele. Exista un refugiu in Roma, la nord de Tibru, in care se afla zece pietre de pe Muntele Sinai, una chiar din ceruri si alta cu figura tatalui intunecat al lui Luke. Stiti acum unde sunt eu?

Dupa o pauza lunga, barbatul raspunse:

- Da, stiu. Batranul surase.

„*Asa ma gandeam si eu, domnule profesor!*”

- Veniti de indata. Asigurati-va ca nu sunteti urmarit.

71

Mal'akh statea gol sub jetul cald de abur. Se simtea iarasi pur, dupa ce isi spalase de pe corp si ultimele urme de etanol. Pe masura ce vaporii cu esenta de eucalipt ii patrundeau in piele, simtea cum porii i se deschid in fata caldurii. Si isi incepu ritualul.

Mai intai, isi freciona trupul si scalpul tatuat cu substante depilatoare, pentru a indeparta orice urma de pilozitate corporala. „*Spani erau zeii celor sapte insule ale Heliadelor.*” Apoi isi masa pielea moale cu ulei Abramelin. „*Uleiul sacru al marilor magi este Abramelin.*” Roti maneta dusului

spre stanga pana la capat, iar apa deveni rece ca gheata. Ramase pret de un minut intreg sub jetul inghetat, pentru a-si inchide porii si a mentine caldura si energia in interior. Senzatia de rece ii reamintea de raul acoperit de gheata in care incepuse transformarea sa.

Cand iesi de sub dus, tremura, dar, in decurs de numai cateva secunde, caldura interna se raspandi in intregul organism. Isi simtea maruntaiele ca un cazan incins. Se posta, gol, in fata oglinzii si isi admira formele... Era poate pentru ultima data cand se mai vedea astfel, ca un simplu muritor.

Talpile sale erau ghearele unui soim. Picioarele - Boaz si Iachin - erau stravechii stalpi ai intelepciunii. Soldurile si abdomenul erau arcade ale fortei mistice. Iar atarnand dedesubt, madularul lui masiv avea tatuata simbolurile destinului sau. Intr-o alta viata, acest bot de carne fusese sursa placerilor carnale. Asta era insa de domeniul trecutului.

„Am fost purificat.”

Aidoma misticilor calugari-eunuci de la Katharoi, Mal'akh isi extirpase testiculele. Isi sacrificase potentia fizica pentru una mult mai importanta. „Zeii nu au gen, nici sex.” Iar odata ce se debarasase de imperfectiunea omeneasca a genului, dimpreuna cu impulsurile pamantesti ale ispitei sexuale, devenise la fel ca Ouranos, Attis, Sporus si alti magicieni castrati din legendele arthuriene. *„Orice metamorfoza spirituala este precedata de una fizica.”* Asta era invatatura tuturor zeilor celor mari... de la Osiris la Tammuz, Isus, Siva si insusi Budha.

„Trebuie sa ma lepad de omul care ma cuprinde.”

Deodata, Mal'akh isi ridica privirea mai sus de phoenixul bicefal de pe piept, dincolo de colajul de simboluri antice care ii decorau fata, pana in crestetul capului. Isi apleca fruntea spre oglinda, incercand sa zareasca cercul de piele netatuata ramas acolo. Acel loc de pe corpul lui era sacru. Numit fontanela, reprezenta singura zona a craniului uman care era deschisa la nastere. *„Un oculus catre creier.”* Desi se inchide la cateva luni dupa venirea pe lume, acest portal fiziologic ramane un vestigiu simbolic al conexiunii pierdute dintre lumea interioara si cea exterioara.

Mal'akh isi cerceta indelung peticul sacru de piele neatinsa, inconjurat ca o coroana de inel - sarpele mistic care isi devoreaza propria coada. Carnea netatuata paru sa-l priveasca la randul ei... plina de promisiuni.

In scurt timp, Robert Langdon urma sa descopere extraordinara comoara de care avea el nevoie. Si odata ce intra in posesia ei, golul din crestet avea sa fie umplut, Mal'akh gasindu-se pregatit in sfarsit pentru transformarea finala.

Traversand dormitorul, lua din sertarul de jos o banda lunga de matase alba. Si, asa cum facuse de multe ori inainte, si-o infasura pe fese si pe vintre. Apoi cobori la parter.

In biroul lui, computerul primise un mesaj electronic.

Era de la omul sau de legatura:

CEEA CE-TI TREBUIE ESTE ACUM FEZABIL. TE VOI CONTACTA IN RASTIMP DE O ORA. RABDARE.

Mal'akh surase. Venise vremea ultimelor pregatiri.

72

Coborand de la balconul salii de lectura, agentul de teren al CIA era intr-o dispozitie furibunda. *„Bellamy ne-a mintit!”* Nu gasise nici o semnatura termica sus, langa statuia lui Moise, si nici altundeva in zona, de fapt.

„Si atunci unde mama dracului s-a dus Langdon?”

Agentul facu drumul inapoi, spre singurul loc in care detectase o semnatura termica: biroul de distributie. Cobori din nou scarile, patrundand sub consola octogonala. Zgomotul benzilor transportoare il zgaria pe creier. Inaintand in incaperea subterana, isi potrivi ochelarii speciali, privind in jur. Nimic. Se uita spre rafturi, unde usa distrusa lucea inca fierbinte in urna exploziei. Si in afara de asta nu vazu nici o...

„*Dracia dracului!*”

Agentul facu un salt inapoi atunci cand o luminescenta neasteptata ii aparu in campul vizual. Ca o pereche de stafii, doua amprente de siluete humanoide, vag stralucitoare, tocmai iesisera din zid, pe banda rulanta. „*Semnaturi termice!*”

Naucit, omul privi cum cele doua siluete facura inconjurul camerei pe conveier, disparand apoi, cu capul inainte, in deschiderea ingusta din perete. „*Au iesit folosind banda rulanta? E o dementa chestia asta!*”

Dupa ce constata ca il pierduse pe Robert Langdon printr-o gaura in zid, agentul isi dadu seama ca avea si o alta problema. „*Langdon nu e singur?!*”

Tocmai se pregatea sa-l apeleze pe seful de echipa, cand acesta i-o lua inainte.

- Catre toate punctele, avem un Volvo abandonat in piateta din fata bibliotecii. Inregistrat pe numele Katherine Solomon. Un martor ocular declara ca femeia a intrat nu demult in cladire. Banuim ca este acum cu Robert Langdon. Directoarea Sato a ordonat sa fie gasiti imediat amandoi.

- Am semnaturile termice ale amandurora! striga agentul de teren din camera de circulatie.

Si-i explica situatia.

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclama seful de echipa. Unde naiba duce conveierul?

Agentul consulta deja schema de pe perete.

- In Cladirea Adams, raspunse el. La o strada de aici.

- Catre toate punctele! Redirectionare catre Cladirea Adams! ACUM!

73

„*Adapost. Raspunsuri.*”

Cuvintele ii rasunau profesorului in minte in vreme ce, alaturi de Katherine, ieseau in goana pe o usa laterala a Cladirii Adams, in aerul rece al noptii de iarna. Misteriosul apelant ii comunicase criptic locul in care se afla, dar Langdon intelesese. Reactia lui Katherine atunci cand aflase care le era destinatia fusese una surprinzator de lucida: „*Unde altundeva sa-l gasim pe Unul Dumnezeu Adevarat, daca nu acolo?*”

Acum, intrebarea era cum aveau sa ajunga acolo.

Langdon se roti in loc, incercand sa se orienteze. Era intuneric, dar aveau norocul ca vremea se inseninase. Se aflau intr-o curte mica. La distanta, cupola Capitolului stralucea surprinzator de departe, iar profesorul isi dadu seama ca era pentru prima data cand ieseau din cladire din momentul in care ajunsese la Capitoliu, cu cateva ore in urma.

„*Cam asta s-a ales de prelegerea mea.*”

- Robert, uite!

Katherine arata inspre silueta Cladirii Jefferson.

Prima lui reactie la vederea ei fu una de uimire ca strabatusera o distanta atat de mare in subteran, pe banda transportoare. A doua reactie se dovedi a fi insa una de neliniste. In zona Cladirii Jefferson se zarea o activitate intensa:

masini si camioane ce soseau, oameni strigand... „Oare alea-s lumini de cautare?”

Langdon o prinse pe Katherine de mana.

- Vino!

O luara la fuga spre nord-est, strabatand curtea si disparand rapid dincolo de o constructie eleganta in forma de U, despre care Langdon isi dadu seama ca era Biblioteca Folger Shakespeare. Cladirea i se parea a fi o ascunzatoare potrivita pentru ei in seara asta, dat fiind ca gazduia manuscrisul original, in latina, al Noii Atlantide de Francis Bacon, viziunea utopica dupa care parintii fondatori ai Statelor Unite isi modelasera, se pare, lumea lor noua pe baza cunoasterii antice. Si totusi, Langdon nu se opri aici.

„Avem nevoie de un taxi.”

Ajunsera la intersectia dintre Third Street si East Capitol Street. Traficul era rarefiat, iar sperantele lui incepura sa se spulbere atunci cand privi in jur dupa taxiuri. O luara apoi spre nord, pe Third Street, lasand in urma Biblioteca Congresului. Abia dupa ce strabatusera un cvartal intreg, Langdon zari in sfarsit un taxi aparand dupa colt. Ii facu semn, iar masina opri langa ei.

La radioul din interior se auzea o muzica din Orientul Mijlociu, iar soferul, un arab tanar, ii intampina cu un zambet prietenos.

- Incotro? ii intreba acesta atunci cand ei intrara grabit in masina.

- Trebuie sa mergem la...

- Spre nord-vest! il intrerupse Katherine, aratand cu mana inspre Third Street, in directie opusa Cladirii Jefferson. Mergi spre Union Station si apoi la stanga, pe Massachusetts Avenue. Iti spunem noi cand sa opresti!

Soferul ridica din umeri, inchise paravanul despartitor din plastic si dadu muzica mai tare.

Katherine ii arunca profesorului o privire mustratoare, ca si cand i-ar fi zis: „Sa nu lasam urme!” Ii arata apoi pe geam, spre un elicopter negru care se apropia, zburand la joasa altitudine. „La naiba!” Se parea ca directoarea Sato era foarte indarjita in hotararea ei de a recupera piramida lui Peter Solomon.

Dupa ce privira elicopterul aterizand intre cladirile Adams si Jefferson, Katherine se intoarse spre el, parand tot mai ingrijorata.

- Poti sa-mi arati o clipa mobilul tau?

Langdon i-l intinse.

- Peter mi-a spus ca ai o memorie eidetica, spuse ea, coborand geamul. Si ca-ti amintesti toate numerele de telefon pe care le-ai format.

- Asa este, dar...

Katherine ii azvarli telefonul. Langdon se rasuci in scaun si isi privi mobilul rostogolindu-se si sfaramandu-se in bucati pe asfalt, in urma lor.

- De ce-ai facut una ca asta?

- Ca sa nu putem fi localizati, raspunse ea, cu o privire grava. Piramida este unica noastra speranta de a-l gasi pe Peter si nu am de gand sa las CIA sa ne-o ia.

Pe scaunul soferului, Omar Amirana dadea din cap si fredona in ritmul muzicii. Fusese o seara infructuoasa, cu putine curse, asa ca era multumit ca acum avea clienti. Tocmai trecea de Stanton Park, cand glasul familiar al dispecerului de la compania lui se auzi in statia radio.

- Aici dispeceratul! Catre toate vehiculele din apropiere de National Mall... Am primit un buletin de la autoritatile guvernamentale privind doi fugari in zona Cladirii Adams...

Omar asculta uluit cum dispecerul descria exact cuplul aflat in masina lui. Arunca o privire ingrijorata in oglinda retrovizoare. Intr-adevar, tipul inalt chiar

ii pareea cunoscut de undeva. „L-am vazut oare la cei mai cautati criminali?”

Cu gesturi discrete, Omar se intinse dupa statia radio.

- Dispeceratul? sopti el in microfon. Sunt masina unu-trei-patru. Cele doua persoane despre care ati anuntat... sunt in taxiul meu... in clipa asta.

Dispecerul ii indica imediat ce avea de facut. Mainile ii tremurau atunci cand forma numarul comunicat de dispecer. Vocea care raspunse era aspra si eficienta, precum aceea a unui soldat.

- Sunt agentul Turner Simkins, operatiuni de teren, CIA. Cu cine vorbesc?

- Aaa... sunt soferul de taxi. Mi s-a zis sa va sun in legatura cu cei doi...

- Fugarii sunt acum in masina ta? Raspunde doar prin da sau nu.

- Da.

- Pot auzi discutia asta?

- Nu. Paravanul e...

- Unde ii duci?

- Spre nord-vest, pe Massachusetts.

- Destinajia exacta?

- Nu mi-au spus-o.

Agentul ezita.

- Barbatul are la el un sac din piele?

Omar privi in oglinda retrovizoare si facu ochii mari.

- Da! Sper ca n-are in sacul ala explozivi sau altceva de genul...

- Asculta cu atentie, il intrerupse agentul. Nu esti in pericol atata timp cat respecti intocmai indicatiile mele. E limpede?

- Da, domnule.

- Cum te cheama?

- Omar, raspunse soferul, incepand sa asude.

- Uite ce-i, Omar, spuse agentul pe un ton calm. Te descurci excelent.

Vreau sa rulezi cat mai incet posibil, pentru ca eu sa-mi pot aduce echipa in fata ta. Ai inteles?

- Da, domnule.

- Masina ta e echipata cu sistem de intercomunicatie, ca sa poti vorbi cu pasagerii de pe bancheta din spate?

- Da, domnule.

- Bine. Uite ce vreau sa faci.

74

Jungla, asa cum este cunoscuta, reprezinta elementul central al Gradinii Botanice a Statelor Unite (GBSU) - muzeul viu al Americii - situata alaturi de cladirea Capitoliului. O veritabila padure ecuatoriala, este gazduita intr-o sera inalta, in care, printre arbori de cauciuc si ficusi gigantici, se afla o pasarela la nivelul coronamentului, pentru vizitatorii mai curajosi.

De obicei, Warren Bellamy se simtea inviorat de mirosurile naturale din Jungla si de soarele ce patrundea prin ceata creata de dispozitivele cu abur din plafonul de sticla. In seara aceasta insa, luminata doar de razele lunii, sera il speria. Transpira abundent, chircindu-se din pricina crampelor care ii sagetau bratele legate inca la spate.

Inoue Sato pasea incolo si-ncoace prin fata lui, pufaind calm din tigara - ceea ce echivala cu un act de ecoterorism in mediul atent calibrat din sera. Figura ei avea un aer aproape demonic in lumina lunii filtrata prin fumul de tigara.

- Asa deci, continua directoarea, cand ai ajuns in seara asta la Capitoliu si

ai descoperit ca eu eram deja acolo... ai luat o hotarare. In loc sa ma anunti ca ai sosit, ai coborat pe ascuns in sub-subsol, unde, asumandu-ti un rise substantial, ne-ai atacat pe mine si pe capitanul Anderson si l-ai ajutat pe Langdon sa fuga cu piramida si cu varful ei, recapitula Sato, frecandu-si umarul. Interesanta alegere!

„O alegere pe care as face-o din nou”, isi spuse Bellamy.

- Unde e Peter? intreba el infuriat.

- De unde sa stiu eu?

- Pari a sti orice altceva! riposta Arhitectul, fara a incerca sa-si ascunda banuiala ca ea se afla, cumva, la originea intregii tarasenie. Ai stiut ca trebuie sa vii la Capitoliu. Ai stiut cum sa dai de Robert Langdon. Si ai stiut chiar sa-i radiografiez sacul, ca sa gasesti varful de piramida. Evident, cineva iti furnizeaza tot felul de informatii.

Sato rase cu raceala si se apropie de el.

- Domnule Bellamy, din cauza asta m-ai atacat? Crezi ca eu sunt dusmanul? Iti inchipui cumva ca vreau sa-ti fur piramida? Femeia trase cu sete din tigara si sufla fumul pe nas, continuand: Asculta-ma cu atentie. Nimeni nu intelege mai bine decat mine cat e de important sa pastrezi niste secrete. Socot, la fel ca dumneata, ca exista anumite informatii de care e preferabil ca masele sa nu aiba cunostinta. Insa in seara asta actioneaza anumite forte pe care ma tern ca inca nu le-ai inteles. Individul care l-a rapit pe Peter Solomon detine o putere enorma... pe care se pare ca inca n-o constientizezi. Crede-ma, omul este o bomba umblatoare... E capabil sa declanseze o serie de evenimente care vor schimba lumea din temelii.

Bellamy se foi pe banca, cu bratele strabatute de dureri din pricina catuselor.

- Nu inteleg.

- Nici nu trebuie sa intelegi. Trebuie sa te supui. In momentul asta, singura mea speranta de a evita un dezastru este sa cooperez cu individul in cauza... si sa-i dau exact ceea ce vrea. Iar asta inseamna ca il vei suna pe domnul Langdon si-i vei spune sa se predea si sa aduca totodata piramida si varful ei. Odata ce il voi avea pe profesor in custodie, Langdon va descifra inscriptia de pe piramida, va obtine informatiile dorite de individ si ii va oferi exact ceea ce asteapta de la el.

„Locul unde se gaseste scara in spirala ce duce la Misterele Antice?”

- Nu pot face asa ceva. Am depus juramant de pastrare a tainei.

- Nu-mi pasa ce juramant ai depus! izbucni Sato. Te arunc in inchisoare atat de repede, ca...

- Ameninta-ma cat poftesti, replica Bellamy sfidator. Nu te voi ajuta. Sato trase adanc aer in piept si vocea i se transforma intr-o soapta feroce:

- Domnule Bellamy, nu ai habar ce se intampla de fapt in seara asta, nu-i asa?

Vreme de cateva secunde se asternu o tacere incordata, intrerupta la un moment dat de soneria telefonului directoarei. Sato isi duse mana la huzunar si scoase mobilul cu gesturi repezite.

- Spune! ceru ea, ascultand apoi cu atentie. Unde e taxiul acum? Cat timp? Da, bine. Adu-i la Gradina Botanica. Intrarea de serviciu. Si ai Krija sa-mi aduci si afurisita aia de piramida, cu varful ei cu tot!

Apoi inchise si se intoarse spre Bellamy cu un zambet trufas.

- Ei bine... se pare ca in curand nu vom mai avea nevoie de dumneata.

75

Robert Langdon privea în gol, prea obosit ca să-l mai îndemne pe sofer să mărească viteza. Alături de el, Katherine se cufundase la rândul ei în tăcere, frustrată de faptul că nu înțelegea de ce era piramida aceea atât de deosebită. Trecuseră încă o dată în revistă tot ce știau despre ea, despre vârful din aur și despre straniile evenimente ale serii, dar tot nu aveau idee cum ar fi putut piramida să constituie o hartă.

„Jeova Sanctus Unus? Secretul este ascuns în interiorul Ordinului?”

Misteriosul lor apelant le promisese niste răspunsuri, dacă puteau ajunge la el, într-un loc anume. *„Un refugiu în Roma, la nord de Tiberu.”* Langdon știa că *„Noua Roma”* a părinților fondatori fusese rebotezată Washington și că vestigiile ale visului lor erau încă vizibile: apele Tiberului curgeau și azi, în chip de afluent ce se varsă în Potomac, senatorii se reuneau sub o copie a cupolei Bazilicii San Pietro, iar Vulcan și Minerva încă străjuiau flacăra de mult stinsă din Rotonda.

Răspunsurile pe care le cautau amândoi îi așteptau, pare-se, la numai câțiva kilometri distanță. *„Spre nord-vest, pe Massachusetts Avenue.”* Destinația lor era într-adevăr un refugiu... la nord de Tiberul din Washington. Macar de s-ar grăbi soferul!

Pe neasteptate, Katherine se indrepta de spate pe bancheta, ca si cand tocmai si-ar fi dat seama de ceva.

- Dumnezeu, Robert! Se intoarse spre el, palind vizibil, ezita o clipa si apoi exclama: Mergem in directie gresita!

- Ba nu, e bine, replica Langdon. Spre nord-vest, pe Massachu...

- Nu, vreau sa zic ca nu mergem unde trebuie!

Profesorul o privi nedumerit. Ii explicase deja cum de stiuse ce adresa le sugerase barbatul eel misterios care sunase. *Un loc in care se aflau „zece pietre de pe Muntele Sinai, una chiar din ceruri si alta cu figura tatalui intunecat al lui Luke.* O singura cladire de pe fata pamantului corespundea tuturor acestor criterii. Si exact spre ea se indrepta.

- Katherine, sunt sigur ca adresa e corecta.

- Ba nu! striga ea. Nu mai avem nevoie sa mergem acolo! Mi-am dat seama ce mesaj transmit piramida si varful ei! Stiu la ce se refera!

Pe figura lui Langdon se asternu o expresie uluita.

- Ai inteles totul?

- Da! Trebuie sa mergem la Freedom Plaza!

Profesorul nu mai pricepea nimic. Desi se afla in apropiere, Freedom Plaza i se parea complet irelevanta.

- Jeova Sanctus Unus! exclama Katherine. Unul Dumnezeu Adevarat al iudeilor. Simbolul sacru al evreilor este steaua lui David, pecetea lui Solomon... un simbol masonic important! Da-mi pixul tau, ceru ea apoi, luand din buzunar o bancnota de un dolar.

Nedumerit, Langdon scoase un pix din sacou.

- Uite! Katherine intinse bancnota pe genunchi si lua pixul, aratand spre Marele Sigiliu de pe verso. Daca suprapui pecetea lui Solomon pe Marele Sigiliu al Statelor Unite... - explica ea, desenand steaua exact peste piramida - ... uite ce obtii!

Langdon privea cand la bancnota, cand la Katherine, de parca s-ar fi spus ca femeia innebunise subit.

- Robert, uita-te mai cu atentie! Nu vezi ce-ti arat? El isi intoarse inca o data ochii spre desen.

„Unde Dumnezeu vrea sa ajunga?" Langdon mai vazuse imaginea inainte; era populara printre adeptii teoriei conspiratiei, ca „dovada" a faptului ca masonii exmitasera o influenta decisiva asupra destinului Statelor Unite la inceputul istoriei lor. Cand steaua cu sase colturi era asezata exact peste Marele Sigiliu al SUA, unghiul de sus cadea perfect pe ochiul masonic atoatevazator. In plus, si destul de ciudat, celelalte cinci colturi incadrau literele *M-A-S-O-N*.

- Katherine, e doar o coincidenta, iar eu tot nu vad ce legatura are asta cu Freedom Plaza.

- Mai uita-te o data! insista ea, aproape infuriata. Nu te uiti unde-ti arat eu! Aici! Nu vezi?

O clipa mai tarziu, Robert Langdon vazuse.

Seful echipei de teren a CIA, Turner Simkins, statea langa Cladirea Adams cu telefonul lipit de ureche, straduindu-se sa auda conversatia desfasurata pe bancheta din spate a taxiului. „*Tocmai s-a intamplat ceva.*" Echipa lui era pe punctul de a se imbarca intr-un elicopter Sikorsky UH-60 modificat, pentru a se indrepta spre nord-vest si a organiza blocarea drumului, cand situatia paruse sa se schimbe brusc.

Cu cateva secunde in urma, Katherine Solomon incepuse sa sustina ca se indreptau intr-o directie gresita. Explicatia ei - ceva legat de stele iudaice si de bancnote de un dolar - nu-i spunea nimic lui Simkins si, dupa toate aparentele, nici lui Robert Langdon. Cel putin, la inceput. Acum insa, profesorul parea sa fi inteles la ce se referea femeia.

- Dumnezeule, ai dreptate! rabufni el. N-am observat pana acum! Deodata, Simkins auzi un ciocanit in paravanul de plastic, care se deschise fara intarziere.

- Schimbare de plan, striga Katherine catre sofer. Du-ne la Freedom Plaza!

- Freedom Plaza? intreba tanarul, parand cam agitat. Nu mai mergem spre nord-vest pe Massachusetts?

- Nu! exclama Katherine. La Freedom Plaza! Ia-o la stanga aici! Aici! AICI!

Agentul Simkins auzi pneurile taxiului scrasnind in curba. Katherine discuta iarasi aprins cu Langdon, spunand ceva despre celebra reprezentare in bronz a Marelui Sigiliu, incastrata in piateta.

- Doamna, ca sa fiu sigur, interveni soferul pe un ton ce parea incordat, mergem la Freedom Plaza, la intersectia dintre Pennsylvania si Thirteenth?

- Da, raspunse Katherine. Grabeste-te.

- E foarte aproape. Numai doua minute.

Simkins zambi. „*Frumos lucrat, Omar!*" Luand-o la fuga. spre elicopter, striga catre echipa lui:

- I-am prins! Freedom Plaza! Dati-i drumul!

76

Freedom Plaza este o harta. Situata la intretaierea dintre Pennsylvania Avenue si Thirteenth Street, pe vasta suprafata pavata cu piatra a pietei sunt reprezentate strazile din Washington asa cum au fost ele initial concepute de Pierre L'Enfant. Zona constituie o populara destinatie turistica nu doar fiindca e distractiv sa te plimbi pe o asemenea harta gigantica, dar si fiindca Martin Luther King Jr., in amintirea caruia a fost numita piata¹⁴, a scris o mare parte din celebrul sau discurs „Am un vis" intr-o camera a hotelului Willard, din

14 Piala Libertatii (n.tr.)

apropiere.

Soferul de taxi Omar Amirana aducea frecvent turisti in Freedom Plaza, insa in seara aceasta cei doi pasageri ai sai nu pareau nicidecum niste vizitatori obisnuiti. „*Sunt urmariti de CIA?*” Masina abia daca oprise la bordura, ca barbatul si femeia de pe bancheta din spate si sarira pe trotuar.

- Ramai aici! ii spuse tipul in sacou de tweed. Ne intoarcem imediat! Omar ii privi alergand pe suprafata uriasei harti, strigand si aratand cu mana in vreme ce studiau geometria strazilor. Soferul isi lua celularul de pe bordul masinii.

- Domnule, mai sunteti acolo?

- Da, Omar! striga o voce, abia audibila pe fundalul unui huruit puternic. Unde sunt acum?

- Pe harta. Parca ar cauta ceva.

- Nu-i scapa din ochi! Aproape am ajuns si eu!

Cei doi fugari gasira repede Marele Sigiliu din piateta - unul dintre cele mai mari medalioane din bronz turnate vreodata. Se oprira pentru o clipa deasupra lui si imediat incepura sa arate spre sud-vest. Apoi barbatul cu sacou de tweed veni in fuga la taxi. Omar lasa repede telefonul din mana, punandu-l inapoi pe bord in clipa in care omul ajunsese langa portiera, gafaind.

- In ce directie e Alexandria, Virginia? intreba el.

- Alexandria?

Soferul indica spre sud-vest, asa cum facusera si cei doi pasageri ai sai cateva secunde mai devreme.

- Stiam eu! sopti barbatul ca pentru sine, apoi se rasuci si striga spre femeie: Ai dreptate! Alexandria!

Femeia ii facu semn acum spre celalalt capat al pietei, unde se vedea firma luminoasa a unei statii de metrou.

- Linia Albastra duce direct acolo. Trebuie sa ajungem la statia King Street!

Omar simti cum il cuprinde un val de panica. „*O, nu!*” Barbatul se intoarse spre el si-i intinse un pumn de bancnote, mult prea multe fata de cat facuse calatoria.

- Multumesc! Ne descurcam de aici!

Si cu aceste cuvinte isi puse sacul pe umar si o lua la fuga.

- Stati putin! Va pot duce eu! Merg acolo tot timpul!

Dar era prea tarziu. Barbatul si femeia strabateau deja piateta in goana si disparura curand in josul treptelor, in statia de metrou. Omar insfaca telefonul.

- Domnule! Au intrat la metrou! N-am putut sa-i opresc! Vor sa ia Linia Albastra spre Alexandria!

- Ramai acolo! ii striga agentul. Ajungem si noi in cincisprezece secunde! Soferul privi teancul de bancnote pe care i le daduse barbatul in sacou.

Probabil ca pe cea aflata deasupra scrisesera ei, fiindca pe Marele Sigiliu al Statelor Unite era desenata o stea iudaica. Iar colturile ei formau cuvantul „*MASON*”.

Dintr-odata, Omar simti o vibratie asurzitoare in aer, de parca un camion de mare tonaj ar fi fost pe punctul de a se ciocni cu masina lui. Privi in jur, dar strada era pustie. Zgomotul spori in intensitate si un elicopter negru se metamorfoza parca din noapte, aterizand brutal in mijlocul hartii din piateta.

Un grup de barbati in uniforme negre sari pe pavajul din piatra. Cei mai multi o luara la fuga spre statia de metrou, insa unul se repezi spre taxi si deschise usa din dreapta.

- Omar? Tu esti Omar?

Amutit, soferul dadu doar din cap in semn ca da.

- Au spus unde se duc?

- Alexandria! Statia King Street! izbucni Omar. M-am oferit sa-i duc eu, dar...

- Au zis si unde anume in Alexandria vor sa ajunga?

- Nu! S-au uitat la medalionul cu Marele Sigiliu din piateta si pe urma m-au intrebat de Alexandria si m-au platit cu asta!

Si-i intinse bancnota de un dolar purtand straniul desen. In vreme ce agentul studia bancnota, lui Omar ii pica fisa. „*Masonii! Alexandria!*” Una dintre cele mai cunoscute constructii masonice din America se afla in Alexandria.

- Asta e! exclama el. Memorialul George Washington! E chiar vizavi de statia de metrou King Street!

- Asa-i! replica agentul, care parea ca ajunsese la aceeasi concluzie pe cand isi privea colegii intorcandu-se in fuga dinspre statia de metrou.

- I-am ratat! striga unul dintre ei. Trenul de pe Linia Albastra tocmai a plecat, iar ei nu mai sunt pe peron.

Simkins se uita la ceas si apoi se intoarse spre Omar.

- Cat face metroul pana in Alexandria?

- Cel putin zece minute. Probabil mai mult.

- Omar, te-ai descurcat excelent! Multumesc!

- Pentru putin. Dar ce-i cu toata tevatura asta?

Insa agentul Simkins alerga deja spre elicopter, strigand:

- Statia King Street! Ajungem acolo inaintea lor!

Stupefiat, Omar privi elicopterul cel negru decoland; aparatul de zbor se inclina spre sud, peste Pennsylvania Avenue, dupa care disparu huruind in noapte.

Sub talpile soferului de taxi, o garnitura de metrou prindea viteza, indepartandu-se de Freedom Plaza. Intr-unul dintre vagoane, Robert Langdon si Katherine Solomon sedeau cu rasuflarea taiata, tacuti amandoi in vreme ce trenul ii purta spre destinatie.

77

Amintirea incepea intotdeauna la fel.

Cadea... prabusindu-se pe spate spre un rau acoperit de gheata, aflat pe fundul unei rape adanci. Deasupra, ochii cenusii, nemilosii, ai lui Peter Solomon il priveau dincolo de teava revolverului. In vreme ce cadea, lumea de sus parea ca se indeparta de el, totul disparand atunci cand norul de negura valatucita, ridicat de cascada din amonte, il inghitise.

Pentru o clipa, totul devenise alb, ca in paradisi.

Apoi lovise gheata.

Frig. Intuneric. Durere.

Se rostogolise... fiind tras de o forta care il izbea neincetat de pietre, pravalindu-l intr-un hau cumplit de rece. Plamanii il ardeau in lipsa aerului, si totusi muschii pieptului i se contractasera atat de violent la contactul cu apa rece, incat nici nu mai putea sa inspire.

„*Am ajuns sub gheata.*”

Probabil ca stratul de gheata din apropierea cascadei era subtiat din cauza apei vijelioase, astfel ca Andros il sparse in cadere si intrase sub el. Iar acum era purtat la vale, prins sub un tavan transparent. Izbise cu degetele in stratul de gheata, pe dedesubt, dar nu avea suficienta forta. Durerea sfasiitoare din umar, de la rana de glont, incepuse sa dispara, la fel ca arsura

alichelor; ambele erau inabusite acum de amorteala ingrozitoare care ii cuprindea trupul.

Curentul isi sporise viteza, azvarlindu-l pe dupa un cot al raului. Intregul trup ii cerea oxigen. Deodata, se simtise prins in niste crengi, presat de un copac care cazuse in apa. „Gandeste!” Se agatase disperat de una dintre ramuri, incercand sa ajunga la suprafata si sa gaseasca locul in care lemnul strapunsese gheata. Degetele lui dadusera peste micul ochi de apa care inconjura creanga si trasesera de margini, inebunite sa largeasca gaura. O data, de doua ori, iar deschiderea se marise, ajungand sa aiba cinci, sase centimetri in diametru.

Proptindu-se de creanga, isi daduse capul pe spate si isi lipise gura de spartura. Aerul iernii care ii patrunsese in plamani ii paruse a fi cald, iar noile provizii de oxigen ii reaprinsesera speranta. Isi infipsese picioarele in trunchiul copacului, impingandu-si umerii si spatelile in sus, cu putere. Gheata din jurul copacului, strapunsa de ramuri, era slabita deja; zvacnind din picioare, Andros izbutise s-o sparga, iar capul si umerii ii trecusera dincolo de ea. Aerul ii navalise in piept. Inca aflat pe jumătate sub gheata, se zbatuse frenetic sa se ridice la suprafata, impingand cu picioarele, tragand cu bratele, pana ce reusise in sfarsit sa iasa din apa si sa se intinda, gafaind, pe gheata.

Isi smulsese cagula de pe fata si o puse in buzunar, dupa care privise inapoi, in amonte, dupa Peter Solomon. Cotul raului ii bloca insa vederea. Pieptul ii ardea din nou. Fara zgomot, trasese o ramura peste gaura din gheata, pentru a o ascunde. Pana dimineata, avea sa inghete la loc.

Pe cand intra, impleticindu-se, in padure, incepuse sa ninga. Habar nu avea cat de departe ajunsese atunci cand iesise dintre copaci, pe marginea unei mici autostrazi. Hipotermia il impinsese pana in pragul delirului. Ninsorea era mai deasa acum; farurile unei masini se ivisera in departare. Andros isi fluturase bratele cu disperare, iar camioneta oprise imediat. Avea numere de Vermont. Din masina coborase un batran intr-o camasa rosie in carouri.

Andros se impleticise pana la el, tinandu-se de piepul insangerat.

- Un vanator... m-a impuscat! Am nevoie de... un spital!

Fara sa ezite, batranul il ajutase sa urce in camioneta si daduse mai tare instalatia de incalzire.

- Unde e cel mai apropiat spital?

Andros habar n-avea, dar facuse semn spre sud. Urmatoarea iesire.

„Numai ca noi nu mergem la spital.”

Batranul fusese dat disparut a doua zi, insa nimeni nu avea idee unde anume, in drumul sau din Vermont se pierduse in furtuna de zapada. Si nimeni nu facuse vreo legatura intre disparitia sa si cealalta stire care tinea capul de afis al ziarelor din ziua urmatoare: cutremuratoarea asasinare a lui Isabel Solomon.

Cand se trezise, Andros se afla in dormitorul pustiu al unui mic motel ieftin, inchiriat pentru tot restul sezonului. Isi amintea cum intrase si-si legase ranile cu fasii rupte din asternuturi, dupa care se ghemuise in patul subred, sub un maldar de paturi mucegaite. Era lihnit de foame.

Se duse in baie si vazuse gramada de alice insangerate din chiuveta. Abia daca-si mai amintea cum si le scosese din piept. Ridicand privirea spre oglinda murdara, isi desfacuse, ezitant, bandajele manjite de sange, pentru a evalua situatia. Musculatura antrenata a pieptului si abdomenului sau impiedicaseră alicele sa patrunda prea adanc, insa trupul lui, odinioara desavarsit, era distrus acum de rani. Unicul glont tras de Peter Solomon parea a fi trecut prin umarul sau, iesind prin partea cealalta si lasand in urma doar un

crater insangerat.

Iar situatia era agravata de faptul ca nu obtinuse obiectul pentru care strabatuse atata drum. *Piramida*.

Stomacul ii ghioraia, asa ca schiopatase afara, pana la camioneta batranului, in speranta ca va gasi ceva de mancare. Camioneta era acoperita de un strat gros de zapada, iar Andros se intrebase cat timp dormise in acel motel paraginit. „*Slava Domnului ca m-am trezit!*” Nu era nimic comestibil pe bancheta din fata, dar in torpedou daduse peste niste analgezice pentru artrita. Isi umpluse pumnul si le inghitise cu cateva guri de zapada.

„*Trebuie sa mananc.*”

Cateva ore mai tarziu, camioneta care demarase din parcare motelului nu mai semana deloc cu cea care trasese acolo cu doua zile inainte. Disparusera invelitoarea de panza a cabinei, capacele rotilor, abtibildurile de pe parbriz si de pe luneta, la fel ca toate dotarile suplimentare. Placutele de inmatriculare de Vermont fusesera inlocuite cu unele pe care Andros le luase de la un vechi camion de intretinere parcat langa groapa de gunoi a motelului, unde aruncase asternuturile insangerate, alicele si orice alt obiect ce putea dovedi ca el staturse la motelul acela.

Nu renuntase la piramida, inasa pentru moment asta trebuia sa mai astepte. Trebuia sa se ascunda, sa-si vindece ranile si, mai presus de toate, sa manance. Gasise in scurt timp un local pe marginea drumului, unde se indopase cu oua, sunca, piure de cartofi si trei pahare cu suc de portocale. Cand terminase, comandase si mancare la pachet. Revenit in camioneta, daduse drumul radioului cel vechi pe cand demara. Nu mai citise un ziar si nu vazuse nimic la televizor din momentul in care incepuse cosmarul, iar cand auzise stirile la un post local, ramasese cu gura cascata.

- Anchetatorii FBI, spunea crainicul, continua sa-l caute pe barbatul inarmat care a ucis-o pe Isabel Solomon in casa ei din Potomac, cu doua zile in urma. Se crede ca asasinul a cazut prin gheata, iar trupul lui a fost dus de apa in mare.

Andros incremenise. *O ucisese pe Isabel Solomon?! Continuase sa ruleze in tacere, uluit, ascultand intreaga stare.*

Venise timpul sa plece undeva departe, foarte departe de locurile acelea.

Apartamentul din Upper West Side oferea o priveliste splendida spre Central Park. Andros il alesese fiindca oceanul verde de sub fereastra lui ii amintea de peisajele pierdute ale Adriaticii. Desi stia ca ar trebui sa fie fericit pentru ca scapase cu viata, nu simtea defel recunostinta. Goliciunea din suflet nu il parasise niciodata, iar tentativa esuata de a fura piramida lui Peter Solomon devenise o obsesie.

Petrecuse multe ceasuri studiind legenda piramidei masonice si, cu toate ca nimeni nu putea afirma cu certitudine daca era reala sau nu, toate opiniile se aratau de acord cu privire la capacitatea ei de a conferi putere si intelepciune. „*Piramida masonica e reala, isi spusese Andros. Informatiile mele din interior sunt categorice.*”

Soarta ii adusese piramida la indemana si stia ca a o ignora ar fi fost ca si cum ar fi castigat potul cel mare la loterie, ezitand apoi sa-si incaseze banii. „*Sunt singurul ne-mason in viata care stie ca piramida exista cu adevarat... si cunoaste totodata identitatea celui care o pastreaza.*”

Astfel trecusera lunile si, cu toate ca ranile i se vindecasera, Andros nu mai era exemplarul masculin desavarsit din insulele Greciei. Incetase sa se mai antreneze si renuntase sa se mai admire gol in oglinda. Simtea ca trupul lui incepea sa-si arate varsta. Pielea lui, odinioara imaculata, era acum peticita de

cicatrici, iar acest lucru nu facea decat sa-i adanceasca deprimarea. Inca se mai baza pe analgezicele la care apelase pe parcursul convalescentei si avea senzatia ca aluneca din nou in acel stil de viata care il dusese la inchisoarea Soganlik. Dar nu-i pasa. *„Corpul jinduieste si nu i te poti opune.”*

Intr-o seara, in Greenwich Village, cumpara droguri de la un barbat care avea pe antebrat un tatuaj lung, in forma unui fulger. Andros il intrebase despre el si omul ii spusese ca isi acoperise astfel o cicatrice ramasa in urma unui accident de masina. *„Faptul ca vedeam cicatricea zi de zi imi aducea mereu aminte de accident, ii spusese traficantul, asa ca am tatuat deasupra ei un simbol al puterii personale. Si asa am preluat iar controlul.”*

In noaptea aceea, ametit de droguri, Andros intrase intr-un salon de tatuaj e din zona si isi scosese camasa.

- Vreau sa ascund cicatricile astea, anuntase el. *„Vreau sa preiau iar controlul.”*

- Sa le ascunzi? intrebase artistul, privindu-i pieptul. *Cu ce?*

- Cu tatuaje.

- Da... Voiam sa zic, *cu ce tatuaje?*

Andros inaltase din umeri; el nu voia decat sa ascunda hidoasele reminiscente ale trecutului.

- Nu stiu. Alege *tu.*

Artistul clatinase insa din cap in semn de dezacord si-i daduse o brosură despre stravechea si sacra traditie a tatuajelor.

- Intoarce-te cand esti pregatit.

Andros descoperise dupa aceea ca Biblioteca Publica din New York avea in colectiile sale cincizeci si trei de carti despre tatuaje si, in cateva saptamani, le citise pe toate. Odata redescoperita vechea sa pasiune pentru lectura, incepuse sa care genti intregi de carti intre apartamentul sau de langa Central Park si biblioteca, devorandu-le cu sete.

Cartile despre tatuaje deschisesera usa unei lumi noi, a carei existenta el nici macar n-o banuise: o lume a simbolurilor, a misticismului si a mitologiei, o lume a artelor magice. Cu cat citea mai mult, cu atat isi dadea seama ce orb fusese. Incepuse sa pastreze insemnari ale ideilor, schitelor si viselor stranii pe care le avea. Iar cand nu mai gasea ceea ce voia la biblioteca, ii platea pe comerciantii de carti vechi pentru a-i procura unele dintre cele mai ezoterice texte din lume.

De Praestigiis Daemonum... Lemegeton... Ars Almadel... Grimorium Verum... ArsNotoria... si asa mai departe. Le citea pe toate, devenind tot mai sigur ca lumea avea inca multe comori sa-i ofere. *„Exista secrete care transcend intelegerea umana.”*

Apoi descoperise lucrarile lui Aleister Crowley - un vizionar mistic de la inceputul secolului XX -, pe care Biserica il considera *„cel mai diabolic om care a trait vreodata”*. *„Mintile marrete sunt intotdeauna temute de cele marunte.”* Andros invatase astfel despre puterea ritualului si a incantatiilor. Aflase ca, atunci cand erau rostite cum se cuvine, cuvintele sacre deveneau veritabile chei care deschideau porti spre alte lumi. *„Exista un univers in umbra acestuia de aici... o lume din care eu imi trag puterea.”* Si, cu toate ca nazuia sa stapaneasca acea putere, stia ca exista reguli si misiuni ce trebuie indeplinite inainte.

„Sa devii ceva sfant, scria Crowley. Sa te faci sacru.”

Ritul stravechi al „sacralizarii” fusese odinioara o lege nescrisa. De la primii iudei care aduceau jertfe in Templu si pana la maiasii care decapitau oameni in varful piramidelor in trepte de la Chichen Itza, trecand prin Isus

Hristos, care isi jertfise trupul pe cruce, anticii intelesesera ca Dumnezeu cerea sacrificiu. Acesta din urma era ritualul initial prin care oamenii obtineau favorurile zeilor si deveneau ei insisi sfinti.

Sacra - sacru.

Facere - a face.

Desi ritul sacrificiului fusese abandonat cu milenii in urma, forta lui persista. Existasera cativa mistici moderni, printre care si Aleister Crowley, care practicasera aceasta arta, perfectionand-o cu timpul si transformandu-se ei insisi in ceva mai mult decat fusesera. Andros jinduia sa se transforme la fel, la randul sau. Stia insa ca, pentru aceasta, va fi nevoit sa traverseze o punte periculoasa.

„Sangele e tot ceea ce separa lumina de intuneric.”

Intr-o noapte, un corb intrase prin fereastra deschisa de la baie si ramasese prizonier in apartamentul lui. Andros il privise zburand de colo, colo o vreme si oprindu-se apoi, parand a-si accepta imposibilitatea de a scapa. Invatase deja destule pentru a recunoaste un semn atunci cand il vedea. *„Sunt indemnata sa merg inainte.”*

Tinand pasarea cu o mana, se asezase dinaintea altarului improvizat in bucatarie si ridicase un cutit ascutit, rostind cu glas tare incantatia pe care o memorase:

- Camiach, Eomiahe, Emial, Macbal, Emoii, Razean... prin numele celor mai sfinti ingeri din Cartea lui Assamaian, te conjur sa ma asisti in aceasta intreprindere prin puterea Unului Dumnezeu Adevarat.

Coborase apoi cutitul si strapunsese cu atentie vena cea mare de pe aripa dreapta a pasarii inspaimantate. Corbul incepuse sa sângereze. In vreme ce privea suvoitul de lichid rosu curgand in cupa de metal pe care o pregatise, Andros simtise un neasteptat curent rece in aer. Dar continuase:

- Atotputernic Adonai, Arathron, Askai, Elohim, Elohi, Elion, Asher Eheieh, Shaddai... fii ajutorul meu, pentru ca acest sange sa aiba putere si reusita in tot ce voi dori si in tot ce voi cere.

In noaptea aceea, visase pasari... un phoenix gigantic, inaltandu-se dintr-un foc invapaiat. A doua zi dimineata, se trezise cu o energie pe care nu o mai simtise din copilarie. Alergase in parc, mai repede si pana mai departe decat isi imaginase ca ar fi posibil. Iar cand nu mai putuse sa alerge, se oprise pentru a face flotari si genuflexiuni. Nenumarate. Si inca mai avea energie.

Iar in noaptea urmatoare visase din nou phoenixul.

Toamna se asternuse iarasi peste Central Park, si animalele salbatice isi cautau hrana pentru iarna. Andros nu suferea frigul, dar capcanele lui ascunse cu pricepere erau pline de soareci si de verivate vii. Le ducea acasa in rucsac si se deda la ritualuri din ce in ce mai complexe.

- Emanuel, Massiach, Yod, He, Vaud... gasiti-ma, va rog, merituos.

Ritualurile cu sange ii alimentau vitalitatea. Cu fiecare zi se simtea tot mai tanar. Continua sa citeasca zi si noapte - texte mistice antice, poeme epice medievale, opere ale primilor filozofi - si, cu cat afla mai multe despre adevarata natura a lucrurilor, cu atat isi dadea seama ca omenirea nu mai avea nici o speranta. *„Sunt orbi... ratacind fara tinta intr-o lume pe care n-o vor intelege niciodata.”*

Andros era inca barbat, dar simtea ca evolueaza, transformandu-se in altceva. Ceva mai mare. *Ceva sacru.* Fizicul lui masiv iesise din starea de latentă, mai puternic decat oricand inainte. In sfarsit, isi intelesese adevarata menire. *„Corpul imi este doar un recipient al celei mai puternice comori de care dispun... mintea mea.”*

Stia ca nu-si atinsese inca adevaratul potential, si se afunda mai in adanc. „Care e destinul meu?” Toate textele antice aminteau de bine si de rau... de nevoia ca omul sa aleaga intre ele. „Eu mi-am facut alegerea cu mult timp in urma.” Era constient de asta si nu avea remuscari. „Ce e raul, daca nu o lege a naturii?” Intunericul vine dupa lumina. Haosul apare dupa ordine. Entropia este fundamentala. Totul putrezeste. Cristalul perfect ordonat se transforma in cele din urma in particule de praf amorf.

„Exista cei care creeaza... si cei care distrug.”

Insa abia dupa ce citise Paradisul pierdut, de Milton, isi vazuse destinul prinzand contur dinaintea lui. Aflase astfel despre ingerul cazut... demonul razboinic care lupta impotriva luminii... cel viteaz... ingerul pe nume Moloch.

„Moloch a vietuit pe Pamant ca zeu.” Mai tarziu citise ca, in limba straveche, numele ingerului era de fapt Mal'akh.

„Va deveni si numele meu.”

Precum toate marile transformari, si aceasta trebuia sa inceapa cu un sacrificiu... dar jertfa nu avea sa fie un sobolan ori o pasare. Nu; aceasta transformare necesita un sacrificiu adevarat.

„Nu exista decat un singur sacrificiu demn de acest nume.”

Brusc, il coplezise o limpezime a intelegerii pe care n-o mai resimtise niciodata in viata. Intregul sau destin i se materializase in minte. Timp de trei zile incheiate, desenase si schitase pe o bucata enorma de hartie. Cand sfarsise, avea in fata tiparul, schema a ceea ce urma sa devina.

Atarnase schita in marime naturala pe perete si privise in ea ca intr-o oglinda.

„Sunt o capodopera.”

A doua zi, se duse cu schita la salonul de tatuaje.

Era pregatit.

78

Memorialul Masonic George Washington este amplasat pe Shuter's Hill, in Alexandria, Virginia. Construit pe trei niveluri distincte, de o complexitate arhitecturala crescanda - doric, ionic si corintic, de la baza spre varf - , monumentul constituie un simbol in plan fizic al evolutiei intelectuale a omului. Inspirat de anticul Far din Alexandria, in Egipt, turnul are in varf o piramida egipteana, cu un fleuron ce aminteste de o flacara.

In interior, in spectaculosul hol din marmura, se inalta o masiva statuie din bronz reprezentandu-l pe George Washington cu toate insemnele masonice si cu mistria pe care a folosit-o pentru a aseza piatra de temelie a cladirii Capitoliului. Deasupra holului, cele noua niveluri poarta nume precum Grota, Sala Criptei sau Capela Cavalerilor Templieri. Printre comorile adapostite aici se afla peste douazeci de mii de volume de scrieri masonice, o extraordinary replica a Chivotului Legamantului si chiar un model la scara al salii tronului din Templul lui Solomon.

Agentul CIA Simkins se uita la ceas in vreme ce elicopterul modificat UH-60 zbura la joasa inaltime peste Potomac. „Mai sunt sase minute pana ce soseste trenul lor.” Rasufla adanc si privi pe fereastră, spre Memorialul Masonic din departare. Trebuia sa recunoasca: stralucitorul turn era impresionant precum cladirile de pe National Mall, din Washington. El nu intrase niciodata in Memorial si n-avea de gand s-o faca nici in seara asta. Daca totul decurgea conform planului, Robert Langdon si Katherine Solomon nu vor apuca sa iasa din statia de metrou.

- Acolo! striga Simkins catre pilot, aratand in jos, spre statia de metrou King Street, aflata vizavi de monument.

Pilotul incepu sa coboare si ateriza pe o zona verde, la poalele Shuter's Hill.

Trecatorii se intoarsera privind surprinsi cum Simkins si echipa lui sareau din elicopter si o luau la goana pe strada, coborand in fuga scarile statiei de metrou. Pe trepte, cativa calatori se trasera din drum, lipindu-se de ziduri atunci cand grupul de barbati in negru, inarmati, se napusti pe langa ei.

Statia King Street era mai mare decat banuise Simkins, deservind probabil mai multe linii: Albastra, Galbena si Amtrak. Agentul se apropie in fuga de harta metroului, prinsa pe perete, gasi Freedom Plaza si linia directa intr-acolo.

- Linia Albastra, peronul sudic! striga el. Coborati si scoateti-i pe toti afara! Oamenii lui tasnira. Simkins se repezi la ghiseul de bilete, isi arata legitimatia si se rasti la femeia din interior:

- Urmatorul tren de la Metro Center... la ce ora soseste?

Vanzatoarea il privi sperziata.

- Nu sunt sigura. Linia Albastra vine la fiecare unsprezece minute. Nu are un orar fix.

- Cat a trecut de la ultimul tren?

- Cinci... sase minute, poate. Nu mai mult de atat.

Simkins facu un calcul rapid. „*Perfect.*” Urmatorul tren trebuia sa fie cel al lui Langdon.

In garnitura de metrou care inainta in viteza, Katherine isi schimba pozitia pe scaunul tare, din plastic. Luminile fluorescente, puternice, de deasupra ii raneau ochii si se vazu nevoita sa reziste impulsului de a inchide pleoapele, fie si numai pentru o secunda. Langdon sedea alaturi de ea in vagonul gol, privind fara tinta spre sacul de piele de la picioarele sale. Si lui pareau sa i se inchida ochii, ca si cand leganarea ritmica a trenului ar fi fost hipnotica.

Katherine revazu in minte bizarul continut al sacului de umar. „*De ce vrea CIA piramida asta?*” Bellamy spusese ca Sato o urma, poate, fiindca ii cunostea adevaratul potential. Insa, chiar daca piramida ar fi dezvaluit, intr-un fel sau altul, locul in care erau ascunse secrete stravechi, ei, una, ii venea greu sa creada ca aceasta perspectiva a unei intelepciuni mistice antice ar prezenta interes pentru CIA.

Dar, isi aminti ea apoi, se intamplase de cateva ori ca Agentia sa fie prinsa desfasurand programe parapsihologice sau paranormale ce frizau misticismul si magia straveche. In 1995, scandalul „*Stargate/Scannate*” scosese la iveala o tehnologie secreta a CIA, numita „vedere la distanta” -un fel de calatorie telepatica prin care un subiect se putea duce cu ochii mintii in orice loc de pe pamant, spionand ceea ce se petrecea acolo, fara a fi insa prezent fizic in locul respectiv. Desigur, tehnologia nu era deloc noua. Misticii o numeau proiectie astrala, iar yoghinii ii spuneau experienta de decorporare. Din nefericire, contribuabilii oripilati o considerasera absurda, astfel ca programul fusese sistat. La nivel declarativ, cel putin.

In mod ironic, Katherine sesizase conexiuni remarcabile intre programele esuate ale CIA si propriile ei descoperiri din domeniul noeticii.

Acum ar fi vrut sa poata suna la politie pentru a afla daca gasisera ceva in Kalorama Heights, dar nici ea si nici Langdon nu mai aveau telefon si, oricum, contactul cu autoritatile ar fi reprezentat, probabil, o greseala; cine stie pana unde se intindea influenta lui Sato?!

„*Rabdare, Katherine!*” In numai cateva minute, aveau sa ajunga intr-o ascunzatoare sigura, oaspeti ai unui om care fagaduise ca le putea oferi raspunsuri. Iar ea spera ca respectivele raspunsuri, oricare ar fi fost ele, o vor ajuta sa-l salveze pe Peter.

- Robert? sopti ea, privind spre harta liniilor de metrou. La urmatoarea oprire coboram.

Langdon iese cu greu din visul sau cu ochii deschisi.

- Da, multumesc.

In vreme ce trenul se apropia de statie, se apleca, isi lua sacul de jos si intoarse spre Katherine o privire nesigura.

- Sa speram ca nu ne asteapta alte surprize.

Atunci cand agentul Turner Simkins cobori alaturandu-se oamenilor sai, peronul fusese deja golit de calatori, iar echipa se asezase in dispozitiv, ocupand pozitii in spatele stalpilor de rezistenta. Un huruit indepartat se auzi in tunel, in celalalt capat al peronului, si, pe masura ce devenea mai puternic, Simkins simti valul de aer statut si cald trecand pe langa el.

„*Nu mai ai scapare, domnule Langdon!*”

Se intoarse apoi spre cei doi agenti carora le ceruse sa i se alature pe peron.

- Scoateti la vedere legitimize si armele. Trenurile sunt automate, dar toate au un conductor care deschide usile. Gasiti-I!

Farurile metroului aparura in gura tunelului, iar zgomotul franelor strapunse aerul. Cand garnitura intra in statie si incepu sa incetineasca, Simkins si agentii lui se aplecara deasupra liniilor, agitand insignele CIA si incercand sa stabileasca un contact vizual cu conductorul inainte ca acesta sa apuce sa deschida usile.

Trenul continua sa inainteze rapid. In al treilea vagon, Simkins zari in sfarsit figura uimita a conductorului, care se intreba, probabil, de ce trei barbati in negru isi bataiau insignele in fata lui. Agentul o lua la fuga spre tren, care se pregatea sa opreasca.

- CIA! striga el, ridicandu-si legitimatia in aer. NU deschide usile! Nu deschide usile, repeta, alergand pe langa vagonul conductorului. Ai inteles? NU deschide usile!

Trenul se opri, iar conductorul dadu din cap in semn ca pricepuse.

- Ce s-a intamplat? intreba el, printr-o fereastră laterala.

- Nu pune trenul in miscare, spuse Simkins. Si nu deschide usile!

- Bine.

- Poti sa ne dai drumul in primul vagon?

Omucuvinta. Cu un aer speriat, cobori din tren, inchizand usa in urma lui, si ii conduse pe cei trei agenti la primul vagon, pe care il descuie manual.

- Incuie in urma noastra, spuse Simkins, scotandu-si arma. Conductorul se conforma.

In primul vagon erau numai patru pasageri - trei adolescenti si o batrana - , care facura ochii mari, fireste, vazand trei barbati navalind cu armele atintite. Simkins isi arata legitimatia.

- Totul e-n regula! Ramaneti pe locurile voastre.

Agentii isi incepura cautarile, cercetand pe rand fiecare vagon - „storcand pasta de dinti”, asa cum era numita procedura in cursul pregatirilor de la „Ferma”¹⁵. Erau foarte putini calatori in tren si, ajunsi pe la jumatarea lui, inca nu gasisera pe nimeni care sa corespunda macar pe departe

15 Denumire a bazei de antrenament a CIA, afiata la Camp Peary, in districtul York (n.red.)

semnalmentelor lui Robert Langdon si Katherine Solomon. Simkins nu-si pierdu insa increderea. In vagoanele de metrou nu existau locuri in care sa te poti ascunde: nici toalete, nici nise de depozitare, nici iesiri secundare. Chiar daca tintele lor ii vazusera urcand in tren si fugisera in ultimul vagon, tot nu aveau cale de scapare. Fortarea unei usi era aproape imposibila si, oricum, oamenii lui supravegheau atat peronul, cat si cele doua laterale ale garniturii.

„Rabdare!”

Cand ajunse insa in antepenultimul vagon, Simkins incepu sa simta furnicaturi pe sira spinarii. In penultimul se afla un singur pasager, un asiatic. Agentii cercetara pretutindeni, in cautarea oricarei ascunzatori posibile. Nu exista nici una.

- Ultimul vagon, spuse Turner Simkins, atintindu-si arma in clipa in care pasira toti trei in ultimul vagon.

Si, in acelasi moment, se oprira in loc, siderati.

„Ce mama...?” Simkins se napusti spre capatul vagonului gol, uitandu-se in spatele tuturor scaunelor. Apoi se rasuci spre oamenii sai, clocotind de furie.

- Unde mama dracului s-au dus?!

79

La optsprezece kilometri nord de Alexandria, Virginia, Robert Langdon si Katherine Solomon strabateau linistiti o pajiste larga, acoperita de bruma.

- Ar fi trebuit sa te faci actrita, comenta Langdon, impresionat de capacitatile ei de improvizatie si de agerimea de care daduse dovada.

- Nici tu nu te-ai descurcat tocmai rau, replica ea, surazand.

La inceput, nu intelesese nimic din neasteptata ei purtare bizara din taxi. Dintr-odata, fara nici un avertisment, declarase ca trebuiau sa mearga la Freedom Plaza, pe baza unui soi de revelatie despre steaua lui David si Marele Sigiliu al Statelor Unite. Desenase pe o bancnota de un dolar o cunoscuta imagine desprinsa din teoria conspiratiei si insistase ca Langdon sa se uite mai bine la ce-i *arata* ea.

Intr-un tarziu, profesorul isi daduse seama ca, de fapt, nu-i indica bancnota, ci un mic bec indicator de pe spatarul scaunului din fata. Beculetul era atat de murdar, incat la inceput nici nu-l observase. Aplecandu-se insa, remarcase ca era aprins, avand o stralucire palida, rosatica. Iar sub el se puteau citi doua cuvinte:

- INTERCOMUNICATIE DESCHISA -

Speriat, Langdon se intorsese spre Katherine, care il indemna febril din ochi sa se uite spre scaunul din fata. Si asa facuse, furisand o privire discreta prin paravanul despartitor. Celularul soferului era asezat pe bordul masinii, deschis, cu ecranul luminat, fiind indreptat cu fata spre difuzorul sistemului de intercomunicatie. O clipa mai tarziu, Langdon intelesese stratagema lui Katherine.

„Au aflat ca suntem in taxi... au ascultat ce am vorbit.”

Nu stia de cat timp mai dispuneau pana ce masina avea sa fie oprita si inconjurata de agenti, inasa nu se indoia ca trebuia sa actioneze rapid. Isi intrase imediat in rol, pricepand ca dorinta lui Katherine de a merge in Freedom Plaza nu avea nici o legatura cu piramida, ci o alesese pentru ca acolo se afla o mare statie de metrou - Metro Center - , din care puteau lua Linia Albastra, Rosie sau Portocalie in sase directii diferite. Coborasera din taxi la Freedom Plaza si Langdon preluase controlul, improvizand la randu-i si pomenind despre Memorialul Masonic din Alexandria inainte de a fugi impreuna cu Katherine

spre statia de metrou, trecand de peronul Liniei Albastre si oprindu-se pe cel al Liniei Rosii, de unde luasera primul tren in directie opusa.

Strabatand sase statii spre nord, catre Tenleytown, coborasera nestingheriti intr-o zona linistita si eleganta. Destinatia lor, cea mai inalta constructie pe o raza de cativa kilometri, era vizibila la orizont, chiar langa Massachusetts Avenue, in mijlocul unei pajisti bine ingrijite.

Nemaiputand fi localizati prin intermediul telefonului mobil, traversara iarba umeda a peluzei. In dreapta se afla o gradina in stil medieval, celebra pentru trandafirii ei stravechi si pentru foisorul numit Casa Umbrelor. Trecura de gradina si se indreptara spre impunatoarea cladire in care fusesera invitati. „*Un refugiu in care se afla zece pietre de pe Muntele Sinai, una chiar din ceruri si alta cu figura tatalui intunecat al lui Luke.*”

- N-am mai fost aici seara, spuse Katherine, privind turnurile stralucitor iluminate. E spectaculos!

Langdon o aproba; uitase ce impresionant era locul acesta. Capodopera in stil neogotic se inalta la capatul nordic al Embassy Row. Nu mai trecuse pe aici de ani buni, de cand scrisese un articol pentru o revista de copii, in speranta ca va indemna tineretul american sa vina sa vada acest extraordinar obiectiv. Articolul, intitulat „Moise, pietrele de pe Luna si *Star Wars*”, intrase de atunci in fondul literaturii turistice.

„*Catedrala Nationala din Washington*, isi spuse profesorul in sine sa, animat de un neasteptat entuziasm la gandul ca revenea aici dupa atatia ani. *Unde ai putea primi raspunsuri mai potrivite despre Unul Dumnezeu Adevarat?*”

- Chiar exista in catedrala zece pietre de pe Muntele Sinai? intreba Katherine, ridicand privirea spre turnurile gemene ale lacasului.

Langdon incuviinta.

- Langa altarul principal. Simbolizeaza Cele Zece Porunci primite de Moise pe Muntele Sinai.

- Si una de pe Luna?

„*O piatra chiar din ceruri.*”

- Da. Intr-unul dintre vitralii, numit Fereastră Spatială, este incastrat un fragment de roca selenara.

- Inteleg. Dar, in privinta ultimului amanunt, nu cred ca ai vorbit seri-os, zise Katherine cu o nuanta de scepticism in privire. O statuie a lui... Darth Vader?

Langdon rase in barba.

- Tatal intunecat al lui Luke Skywalker? Categoric, da! Vader este una dintre cele mai populare figuri grotesti din Catedrala Nationala. E greu de vazut noaptea, insa este acolo, adauga Langdon, aratand undeva sus, in turnurile vestice.

- Dar ce Dumnezeu cauta Darth Vader in Catedrala Nationala din Washington?!

- A fost organizat un concurs in care copiilor li s-a cerut sa creeze un gargui reprezentativ pentru figura raului. A castigat Vader.

Ajusesera deja la scara impunatoare de la intrarea principala, strajuita de o arcada inalta de douazeci si cinci de metri, sub o rozasa splendida. Urcand, lui Langdon ii veni in minte necunoscutul misterios care il sunase.

„*Fara nume, va rog! Spuneti-mi, ati reusit sa protejati harta care v-a fost incredintata?*” Umarul il durea din pricina greutateii piramidei din piatra si abia astepta sa-si poata pune sacul jos. „*Refugiu si raspunsuri.*” In capatul scarilor se aflau doua usi masive din lemn.

- Sa ciocanim? intreba Katherine.

Langdon isi punea si el aceeasi intrebare, inasa, inainte de a putea raspunde, una din usi se intredeschise.

- Cine e acolo? rosti o voce slaba.

In prag aparu chipul unui batran ofilit. Purta haine preotesti si privea in gol. Ochii ii erau opaci si albi, acoperiti de cataracta.

- Numele meu este Robert Langdon. Eu si Katherine Solomon cautam adapost.

Batranul rasufla usurat.

- Slava Domnului! Va asteptam.

80

Warren Bellamy simti o neasteptata raza de speranta. In Jungla, Inoue Sato primise un telefon de la unul dintre agentii de teren si se lansase imediat intr-o discutie aprinsa.

- Pai, sa faceti *bine* sa-i gasiti! striga ea in microfonul celularului. Nu mai avem mult timp!

Apoi inchisese si acum se plimba in sus si-n jos in fata lui, ca pentru a hotari ce avea de facut in continuare.

Intr-un tarziu se opri in dreptul Arhitectului.

- Domnule Bellamy, o sa te intreb asta o data, o singura data, il avertiza ea, privindu-l fix in ochi. Da sau nu: ai idee unde s-ar fi putut duce Robert Langdon?

Bellamy avea mai mult decat o simpla idee, dar clatina din cap.

- Nu.

Privirea patrunzatoare a directoarei nu se desprinse de pe chipul lui.

- Din pacate, slujba pe care o detin presupune sa-mi dau seama cand oamenii mint.

Bellamy intoarse capul.

- Imi pare rau. Nu te pot ajuta.

- Domnule Bellamy, in seara asta, putin dupa ora 19, luai masa intr-un restaurant in afara orasului, cand ai primit un telefon de la un barbat care ti-a spus ca l-a rapit pe Peter Solomon.

Strabatut brusc de un fior, Arhitectul isi intoarse privirea spre Sato. „De unde stii tu asta?”

- Barbatul, continua directoarea, ti-a mai spus ca l-a trimis pe Robert Langdon la Capitoliu si ca i-a trasat o misiune... pentru care va avea nevoie de ajutorul dumitale. Si te-a prevenit ca, daca profesorul va da gres, prietenul vostru comun, Peter Solomon, va muri. Panicat, ai sunat la toate numerele lui Peter, dar nu l-ai putut contacta. Si, fireste, ai dat fuga pe urma la Capitoliu.

Bellamy habar nu avea cum aflase Sato despre apelul respectiv.

- Cand ai fugit de la Capitoliu, rosti directoarea mai departe, i-ai trimis rapitorului un mesaj-text, prin care il asigurai ca ai reusit, impreuna cu Langdon, sa obtii piramida masonica.

„De unde are informatiile astea? Nici macar Langdon nu stie ca am trimis mesajul!” Imediat ce intrasera in tunelul ce ducea spre Biblioteca Congresului, Bellamy intrase in camera unui tablou electric, pentru a conecta iluminarea de santier. Acolo, ferit de ochii lui Langdon, hotarase sa transmita un scurt mesaj-text rapitorului, in care sa-i spuna despre implicarea lui Sato, asigurandu-l inasa ca obtinuse, impreuna cu Langdon, piramida masonica si ca amandoi ii vor satisface cererile. Era o minciuna, fireste, inasa Arhitectul sperase sa mai castige astfel timp, atat pentru Solomon, cat si pentru ei, ca sa poata ascunde

piramida.

- Cine ti-a spus ca am trimis mesajul? o intreba Bellamy. Sato ii azvarli telefonul pe banca, langa el.

- Nu e chiar stiinta de ultima generatie.

Arhitectul isi aminti ca agentii care il prinsesera ii luasera telefonul si cheile.

- Cat despre restul informatiilor mele, Legea Patriotismului imi confera dreptul de a inregistra telefoanele tuturor celor pe care ii consider o amenintare serioasa la adresa securitatii nationale. Peter Solomon intra, dupa parerea mea, in aceasta categorie, asa ca aseara am luat masurile de rigoare.

Bellamy nu-si putea crede urechilor.

- Inregistrezi convorbirile lui Peter Solomon?!

- Da. Asa am stiut ca rapitorul te-a contactat pe cand te aflai la restaurant. Tu ai sunat pe telefonul lui Peter si ai lasat un mesaj ingrijorat in care explicai cele recent intamplate.

Arhitectul isi dadu seama ca directoarea avea dreptate.

- Am interceptat de asemenea un apel de la Robert Langdon, care se afla in cladirea Capitolului si era profund nedumerit constatand ca fusese atras acolo printr-un siretlic. Am plecat imediat la Capitoliu si am ajuns inaintea dumitale, fiindca ma aflam mai aproape de cladire. Cat despre scanarea cu raze X a sacului de umar al lui Langdon... cand mi-am dat seama ca profesorul era implicat in toata afacerea, am cerut echipei mele sa reanalizeze aparent inofensiva convorbire telefonica desfasurata dimineata devreme intre telefonul lui Langdon si cel al lui Peter Solomon, in care rapitorul, dandu-se drept asistentul lui Solomon, l-a convins pe profesor sa vina pentru a sustine o prelegere si sa aduca totodata un mic pachet pe care i-l incredintase Peter. Constatand ca Langdon nu mi-a pomenit nimic despre respectivul pachet, am cerut scanarea sacului de umar, facuta mai devreme. Bellamy abia daca putea tine pasul cu informatiile femeii. Intr-adevar, tot ce-i spusese Sato era plauzibil, insa ceva parca nu se potrivea.

- Dar... cum ti-a trecut prin minte ca Peter Solomon constituie o amenintare la adresa securitatii nationale?

- Crede-ma, chiar este o amenintare, se rasti directoarea. Si sincera sa fiu, domnule Bellamy, la fel esti si dumneata!

Arhitectul se indrepta instantaneu de spate, catusele intrandu-i in carnea incheieturilor.

- Ce spui?

Sato afisa un zambet fortat.

- Voi, masonii, v-ati datat unui joc riscant. Pastrati un secret foarte, foarte periculos.

„Vorbeste oare despre Misterele Antice?”

- Din fericire, intotdeauna ati stiut sa va ascundeti bine secretele. Insa in ultima vreme ati dat dovada de neglijenta, si, in seara asta, cel mai periculos secret al vostru este in pericol de a fi dezvaluit in fata lumii intregi. Iar daca nu vom putea impiedica lucrul asta, te asigur ca rezultatul va fi unul catastrofal.

Bellamy se holba la ea, stupefiat.

- Daca nu m-ai fi atacat, continua Sato, ti-ai fi dat seama ca suntem amandoi in aceeasi echipa.

„In aceeasi echipa.” Cuvintele nascura in mintea Arhitectului o idee care i se parea insa peste limitele inchipuirii. *„Sa faca parte oare Sato din Steaua Orientului?”* Ordinul cu acest nume - considerat adesea o organizatie-sora a masoneriei - imbratisa o filozofie mistica similara, a bunavointei, a intelepciunii

secrete si a tolerantei spirituale. „In aceeași echipa? Eu am catuse! Iar ea tine sub ascultare convorbirile telefonice ale lui Peter!”

- O sa ma ajuti sa-l opresc pe individul asta, relua directoarea, ale carei trasaturi erau cioplite parca in piatra. Fiindca are capacitatea de a provoca un cataclism de pe urma caruia e posibil ca natiunea americana sa nu-si mai revina.

- Atunci, de ce nu-l urmaresti pe el?

Sato se uita la el, nevenindu-i sa creada ca putea spune asa ceva.

- Crezi ca n-am incercat? Dispozitivul de localizare a telefonului lui Peter a fost dezactivat inainte sa pot identifica unde se afla. Celalalt numar pare a apartine unui telefon de unica folosinta, care e aproape imposibil de detectat. Compania aviatica privata ne-a spus ca zborul lui Langdon a fost rezervat de asistentul lui Solomon, de pe telefonul lui Solomon, si achitat cu cardul Marquis Jet al lui Solomon. Nu a lasat nimic in urma. Si, oricum, nu conteaza. Chiar daca as afla cu exactitate unde e individul, n-as risca in nici un caz sa fac vreo miscare si sa incerc sa-l prind.

- De ce nu?

- Prefer sa nu-ti spun asta, informatia fiind clasificata, raspunse Sato, a carei rabdare era in mod clar pe sfarsite. Te rog sa ma crezi pe cuvânt in privinta asta.

- Ei bine, nu te cred!

Ochii directoarei erau ca doi mici bulgari de gheata. Pe neasteptate, se intoarse si striga:

- Agent Hartmann! Servieta, te rog!

Bellamy auzi suierul usii comandate electronic si, imediat, un agent isi facu aparitia in Jungla. Ducea in mana o geanta subtire din aliaj de titan, pe care o aseza pe podea, langa Sato.

- Lasa-ne, ii ceru aceasta.

Agentul pleca, usa suiera din nou si apoi se asternu tacerea. Directoarea DS ridica servieta, o puse pe genunchi si deschise clemele, dupa care isi ridica ochii spre Bellamy.

- N-am vrut sa ajungem aici, dar timpul trece si nu mi-ai dat de ales. Arhitectul privi servieta cu aspect ciudat si simti fiorii fricii. „Oare are de gand sa ma tortureze?” Trase din nou de catuse.

- Ce e in geanta asta? Sato zambi sinistru.

- Un lucru care te va convinge sa vezi situatia asa cum o percep eu. *Iti garantez!*

81

Spatiul subteran in care Mal'akh isi desfasura Arta sa era ingenios ascuns. Pentru cei care intrau aici, subsolul casei lui pareea unul cat se poate de obisnuit: se vedeau un boiler, tabloul electric, o stiva de lemne si diverse maruntisuri. Partea vizibila era insa doar o portiune a subsolului casei; o zona de dimensiuni considerabile fusese zidita pentru a gazdui practicile lui clandestine.

Spatiul de lucru personal al lui Mal'akh era format dintr-o serie de mici incaperi, fiecare cu un scop bine definit. Unica intrare in aceasta zona era o rampa abrupta accesibila printr-o deschidere secreta din sufragerie, astfel ca descoperirea ei era aproape imposibila.

In seara asta, in vreme ce Mal'akh cobora pe rampa, semnele si simbolurile tatuate pe pielea lui pareau ca prind viata in stralucirea azurie a

luminilor speciale din subsol. Intrand in pacla albastrie, trecu pe langa cateva usi inchise si se indrepta direct spre cea mai mare incapere, din capatul coridorului.

„Sanctum sanctorum”, asa cum ii placea lui sa-i spuna, era o incinta cu suprafata perfect patrata, a carei latura o alesese sa fie de douasprezece picioare¹⁶. „Douasprezece sunt semnele zodiacului. Douasprezece sunt orele zilei. Si tot douasprezece sunt portile cerurilor.” In mijlocul incaperii se afla o masa de piatra de sapte pe sapte picioare. „Sapte sunt pecetile Apocalipsei.” Deasupra mesei, exact in centru, atarna o sursa de lumina atent calibrata, care urma un spectru de culori anterior stabilite, completand un ciclu la fiecare sase ore, in conformitate cu tabelul sacra al orelor planetare. „Ora lui Yanor este albastra. Ora lui Nasnia e rosie. Ora lui Salam e alba.”

Acum era ora lui Caerra, ceea ce insemna ca lumina din incapere trecuse la o nuanta palida de purpuriu. Purtand doar o fasie de matase infasurata in jurul feselor si organului sau sexual nefunctional, Mal'akh isi incepu pregatirile.

Combina cu atentie substantele pe care avea sa le aprinda mai tarziu pentru a sacraliza aerul. Impaturi roba virginala de matase, pe care avea sa o imbrace ulterior in locul panzei de la pantec. Si in final purifica un flacon cu apa pentru ungerea jertfei. Cand sfarsi, aseza toate ingredientele pe o masuta laterala.

Apoi se duse la un raft de pe care lua o cutie mica din fildes, pe care o puse alaturi de celelalte elemente, pe masuta. Desi nu era gata inca s-o foloseasca, nu rezista tentatiei de a o deschide si de a admira comoara din interior.

Cutitul.

In cutiuta de fildes, intr-un locas din catifea neagra, lucea cutitul sacrifici- al pe care Mal'akh il pastrase pentru seara aceasta. Il cumparase anul trecut cu 1,6 milioane de dolari, de pe piata neagra a antichitatilor orientale.

„Cel mai cunoscut cutit din istorie.”

Extrem de vechi si considerat pierdut, cutitul era confectionat din fier prins intr-un maner de os. In decursul timpului intrase in posesia unui numar insemnat de personalitati influente. In ultimele decenii insa, disparuse, intrand intr-o colectie particulara secreta. Mal'akh facuse eforturi extraordinare pentru a-l obtine. Banuia ca lama nu mai gustase sange de zeci de ani... poate chiar de secole. Dar in aceasta noapte cutitul va incerca iarasi forta sacrificiului, pentru care fusese creat.

Mal'akh il ridica incet din locasul lui protejat si lustrui cu reverenta lama, folosind o bucata de matase inmuiata in apa purificata. Abilitatile lui progresasera considerabil de la primele experiente rudimentare, din New York. Arta neagra pe care o practica el era cunoscuta sub diferite nume in diverse limbi, insa, oricum ar fi fost numita, reprezenta o stiinta exacta. Aceasta tehnologie primara fusese odinioara cheia care deschidea portalurile puterii, dar fusese interzisa cu mult timp in urma, ingropata in penumbra ocultismului si a magiei.

Cei cativa care inca practicau aceasta arta erau considerati nebuni, dar Mal'akh avea propria opinie. „Asta nu e o activitate pentru cei cu mintea inceata.” La fel ca stiinta moderna, stravechea arta neagra era o disciplina ce implica formule exacte, ingrediente specifice si un orar meticulos respectat.

Arta lui nu era neputincioasa magie neagra de astazi, adesea practicata fara nici un entuziasm de cei doar curiosi. Aidoma fizicii nucleare, ea avea

16 picior = aprox. 0,3 metri (n.tr.)

potentialul de a elibera forte uriase. Iar avertismentele erau sumbre: „*Practicantul nepriceput risca sa fie lovit de un curent de reflux si distrus*”.

Mal'akh sfarsi de admirat cutitul sacru si isi indrepta atentia spre o fila de pergament gros, asezata pe masa din fata lui. O confectionase el insusi, din pielea unui miel. Asa cum cerea protocolul, mielul fusese pur, in sensul ca nu atinsese inca maturitatea sexuala. Alaturi de pergament se aflau o pana de scris, luata de la o cioara, o farfurioara de argint si trei lumanari aprinse dispuse in jurul unui vas din alama. Vasul continea doi centimetri de lichid rosu, vascos.

Lichidul era sangele lui Peter Solomon.

„*Sangele este licoarea eternitatii.*”

Mal'akh isi aseza mana stanga pe pergament, lua pana in dreapta si, inmuind-o in sange, trasa cu atentie conturul palmei. Cand sfarsi, adauga cele cinci simboluri ale Misterelor Antice, cate unui pe fiecare deget al desenului.

„*Coroana... pentru a-l reprezenta pe regele ce voi deveni.*”

„*Steaua... pentru a reprezenta cerurile care mi-au hotarat destinul.*”

„*Soarele... pentru a reprezenta iluminarea sufletului meu.*”

„*Felinarul... pentru a reprezenta lumina palida a intelegerii umane.*”

„*Si cheia... pentru a reprezenta piesa lipsa, cea pe care o voi dobandi in sfarsit in aceasta seara.*”

Dupa ce termina, ridica pergamentul, admirandu-si lucrarea in lumina celor trei lumanari. Astepta pana ce sangele se usca si apoi impaturi pergamentul de trei ori. Intonand o straveche incantatie stranie, atinse pergamentul de flacara celei de-a treia lumanari, dandu-i foc. Il aseza apoi, arzand, pe farfurioara de argint si il lasa sa se mistuie. Carbonul din pielea de animal se transforma treptat in scrum. Cand flacara se stinse, aduna cenusa in vasul cu singe, dupa care amesteca in el cu pana de cioara.

Lichidul deveni rosu-inchis, aproape negru.

Tinand vasul cu ambele palme, Mal'akh il ridica deasupra capului si multumi, intonand anticul *eukharistos*. Apoi, cu grija, turna lichidul intr-un flacon de sticla, astupandu-l cu un dop. Aceasta avea sa fie cerneala cu care isi va marca pielea netatuata din crestetul capului, desavarsindu-si astfel capodopera.

82

Catedrala Nationals din Washington este a sasea ca marime din lume, inaltandu-se mai sus decat un zgarie-nori cu treizeci de etaje. Decorata cu peste doua sute de vitralii, un carilon cu cincizeci si trei de clopote si o orga cu 10647 de tuburi, monumentala constructie gotica poate gazdui mai mult de trei mii de credinciosi.

In seara aceasta insa, catedrala era pustie.

Reverendul Colin Galloway - vicarul catedralei - parea ca traia de cand lumea si pamantul. Garbovit si ofilit, invesmantat intr-o rasa neagra, simpla, batranul sontacaia orbeste, fara un cuvânt. Langdon si Katherine il urmau in tacere prin intunecimea celor 120 de metri lungime ai navei centrale, care se curba abia vizibil la stanga, pentru a crea o iluzie optica. Ajunsi in dreptul intretaierii cu transeptul, vicarul ii pofti sa treaca de peretele ornamentat al absidei - paravanul simbolic care separa zona publica de altar.

In aer domnea miros de tamaie. Intunericul din sanctuar era destramat doar de lumina reflectata indirect in arcadele poleite de deasupra. Drapelele

celor cincizeci de state erau dispuse deasupra corului, acesta fiind decorat cu cateva paravane sculptate, infatisand scene biblice. Vicarul Galloway isi continua drumul, pe care il cunostea probabil pe de rost. Pentru o clipa, Langdon isi spuse ca se indreptau spre altarul principal, dar batranul coti la un moment dat la stanga, trecand printr-o usa ascunsa, ce ducea la o anexa administrativa.

Traversara apoi un hol scurt, pana la un birou pe a carui usa o placuta din alama anunta:

**REVEREND DR. COLIN GALLOWAY
VICARUL CATEDRALEI**

Batranul preot deschise usa si aprinse luminile, obisnuit, se pare, sa-si aminteasca de acest gest de curtoazie adresat oaspetilor sai. Ii invita inaintea si inchise usa in urma lor.

Biroul vicarului era mic, dar elegant, cu o biblioteca inalta, o masa de lucru, un dulap sculptat si o baie personala. Peretii erau decorati cu tapiserii din secolul al XVI-lea si cateva picturi cu tema religioasa. Batranul le facu semn spre cele doua scaune din piele din fata biroului sau. Alaturi de Katherine, Langdon se aseza, bucuros sa-si ia in sfarsit sacul greu de pe umar si sa-l puna pe podea, la picioarele lui.

„*Refugiu si raspunsuri*”, repeta in sine sa, cufundandu-se mai bine in scaunul comod.

Vicarul ocoli biroul cu pasi greoi si se aseza la randul lui in fotoliul cu spatar inalt. Apoi, cu un oftat ostenit, isi ridica fruntea, privind in gol spre ei, cu ochii acoperiti de albeata. Atunci cand vorbi, vocea i se dovedi surprinzator de limpede si de puternica.

- Stiu ca nu ne-am mai intalnit pana acum, si totusi am senzatia ca va cunosc pe amandoi. Scoase o batista cu care isi tampona buzele, apoi continua: Domnule profesor, sunt familiarizat cu lucrarile dumneavostra, inclusiv cu articolul acela interesant pe care l-ati scris despre catedrala noastra. Si, doamna Solomon, fratele dumneavostra, Peter, imi este confrate masonic de multi ani.

- Peter e acum intr-o situatie cumplita, zise Katherine.

- Asa mi s-a spus, rosti vicarul cu un oftat. Si voi face tot ce-mi sta in puteri pentru a va ajuta.

Langdon nu zarise nici un inel masonic pe degetele batranului, inasa cunostea multi masoni, indeosebi cei din randurile clerului, care preferau sa nu-si afiseze astfel afilierea.

Odata, ce se inchega dialogul, deveni limpede ca vicarul Galloway aflate despre unele dintre evenimentele serii, din mesajul telefonic al lui Warren Bellamy. Pe masura inasa ce Langdon si Katherine ii ofereau mai multe detalii, tulburarea batranului preot sporea vizibil.

- Iar acest barbat care l-a rapit pe dragul nostru Peter, spuse el, insista sa descifrați piramida in schimbul vietii lui?

- Da, raspunse profesorul. Crede ca piramida e o harta care il va duce la locul in care sunt ascunse Misterele Antice. Vicarul isi intoarse ochii alburii spre el.

- Urechile imi spun ca dumneavostra nu credeti in asa ceva. Langdon nu voia sa piarda timpul intrand in astfel de detalii.

- Nu conteaza ce cred eu. Trebuie sa-l ajutam pe Peter. Din pacate, cand am descifrat piramida, am constatat ca nu duce nicaieri.

Galloway se ridica mai bine in scaun.

- *Ati descifrat* piramida?

Katherine interveni, explicand pe scurt ca, in ciuda avertismentelor lui Bellamy si a rugamintii fratelui ei de a nu desface pachetul, ea deschisese cutia, considerand ca principala prioritate o reprezenta salvarea, prin orice mijloace, a lui Peter. Ii povesti apoi vicarului despre varful din aur, despre patratul magic al lui Albrecht Durer si despre faptul ca, decriptat pe baza lui, cifrul masonic din saispnezeze litere se traducea prin fraza „*Jeova Sanctus Unus*”.

- Asta e tot ce spune? intreba Galloway. Unul Dumnezeu Adevarat?

- Da, confirma Langdon. Se pare ca piramida este o harta mai degraba metaforica, decat geografica.

Vicarul intinse mainile.

- Dati-mi voie s-o pipai si eu.

Langdon isi deschise sacul de umar si scoase piramida, pe care o aseza cu grija pe birou, in fata preotului. Acesta o cuprinse intre degete si o examina atent centimetru cu centimetru: fata gravata, baza neteda si varful retezat. Cand termina, intinse iar palmele.

- Si varful de aur?

Langdon lua din sac caseta din piatra, o puse pe birou si ii deschise capacul, dupa care scoase varful de piramida si-l aseza in mainile vicarului. Galloway il examina la fel de meticulos, zabovind asupra inscriptiei gravate, probabil fiindu-i dificil sa descifreze, cu degetele, textul inscris cu litere marunte.

- Secretul este ascuns in interiorul Ordinului, il ajuta Langdon. Cuvantul „*ordin*” e scris cu majuscula.

Chipul batranului era lipsit de orice expresie atunci cand aseza varful deasupra piramidei, folosindu-si simtul tactil pentru a le alinia. Apoi se opri o clipa, parca pentru o scurta rugaciune, trecandu-si palmele cu veneratie, de mai multe ori, pe obiectul astfel intregit. Intr-un final intinse mana dupa caseta cubica, o lua si o pipai cu atentie, atat in exterior, cat si in interior. Cand sfarsi, aseza caseta pe birou si se lasa pe spate in fotoliu.

- Asadar, spuneti-mi, ceru el pe un ton deodata aspru, de ce ati venit la mine?

Intrebarea il lua pe Langdon pe nepregatite.

- Am venit, domnule, fiindca dumneavoastra ne-ati spus sa venim. Iar domnul Bellamy mi-a recomandat sa am incredere in dumneavoastra.

- Si totusi, in el nu ati avut incredere.

- Poftiti?

Ochii opaci ai vicarului pareau ca privesc direct prin el.

- Pachetul in care se afla varful de piramida era sigilat. Domnul Bellamy v-a spus sa nu-l deschideti, si totusi ati facut-o. Peter v-a rugat acelasi lucru, sa nu desfaceti pachetul. Dar nu l-ati ascultat.

- Domnule, interveni Katherine, incercam sa-l ajutam pe fratele meu. Individul care l-a rapit a cerut sa descifram...

- Inteleg asta, dar ce ati realizat *deschizand* pachetul? Nimic. Rapitorul lui Peter cauta un loc anume si nu va fi multumit cu raspunsul *Jeova Sanctus Unus*.

- De acord, replica Langdon, insa, din pacate, piramida nu mai spune si altceva. Dupa cum am precizat deja, harta pare a fi mai degraba *alegorica* decat...

- Gresesti, domnule profesor, il intrerupse Galloway. Piramida masonica este o harta *reala*. Si trimite la un loc *real*. Nu intelegi asta fiindca nu ai descifrat-o complet inca. Nici macar pe departe.

Langdon si Katherine schimbata priviri mirate. Vicarul cuprinse iar

piramida in maini, mangaind-o parca.

- Harta aceasta, la fel ca Misterele Antice in sine, are multe niveluri de semnificatii. Adevaratul ei secret va ramane necunoscut.

- Domnule vicar, replica profesorul, am cercetat fiecare coltisor al piramidei si al varfului ei; nu mai exista pe ele nimic altceva.

- In starea lor actuala, nu, nu mai exista. Dar obiectele se pot schimba.

- Ma scuzati?

- Domnule profesor, dupa cum stiti, piramida aceasta promite sa ofere o miraculoasa putere transformativa. Legenda sustine ca ea isi poate schimba forma... isi poate modifica aspectul fizic pentru a-si dezvalui secretele. La fel ca stanca bine-cunoscuta care a eliberat sabia Excalibur doar in mainile regelui Arthur, piramida masonica se poate transforma si ea, daca doreste... revelandu-si tainele in fata celor merituosi.

Langdon isi spuse ca, probabil, varsta inaintata afectase judecata vicarului.

- Imi cer scuze, domnule, dar vreti sa spuneti ca piramida aceasta poate suferi o transformare *fizica* in sensul propriu al termenului?

- Domnule profesor, daca voi intinde mana si voi face ca piramida sa se transforme chiar sub ochii domniei tale, vei crede ceea ce vei vedea? Langdon nu stia cum anume sa raspunda.

- Cred ca n-as avea de ales, spuse in cele din urma.

- Foarte bine, atunci. Intr-o clipa, voi face exact acest lucru, rosti vicarul, tamponandu-si iar buzele. Dati-mi voie sa va reamintesc ca ne referim la o epoca in care pana si cele mai luminate minti considerau ca Pamantul este plat. Fiindca, daca ar fi fost rotund, fireste ca oceanele s-ar fi varsat, nu-i asa? Imaginati-va cum v-ar fi luat in ras daca ati fi afirmat nu numai ca lumea e o sfera, ci si ca exista o forta care mentine totul la suprafata ei!

- Exista totusi o diferenta, riposta Langdon, intre existenta gravitatiei si... abilitatea de a transforma obiecte cu mainile goale.

- Asa sa fie? Nu cumva inca traim in Evul Intunecat, luand in continuare in deradere ideea unor forte „mistice”, pe care nu le putem vedea ori intelege? Istoria ne-a invatat un lucru, cel putin: ca notiunile bizare pe care le ironizam azi vor deveni mai tarziu adevaruri apreciate. Eu sustin ca pot transforma piramida aceasta cu mainile goale, iar domnia ta imi pui la indoiala sanatatea mintii. M-as fi asteptat la altceva din partea unui istoric. Trecutul este plin de minti luminate care au afirmat, toate, acelasi lucru... minti stralucite, care au insistat ca omul poseda abilitati mistice de a caror existenta nu este constient.

Langdon stia ca vicarul avea dreptate. Celebrul aforism ermetic „*Oare nu stiti voi ca sunteti dumnezei?*” era unul dintre stalpii de sustinere ai Misterelor Antice. „*La fel ca sus, asa si jos*”... „*Omul a fost creat dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu*”... „*Apoteoza*”... Mesajul insistent care sustinea caracterul divin al omului - potentialul lui ascuns - era o tema recurenta in textele antice din cele mai diverse traditii culturale. Chiar si Sfanta Biblie proclama in Psalmi 82:6: „*Sunteti dumnezei!*”

- Domnule profesor, imi dau seama ca, la fel ca multe alte persoane educate, si domnia ta esti prins intre doua lumi... traird cu un picior in universul fizic si cu celalalt pe taramul spiritual. Sufletul tanjeste sa creada... dar intelectul refuza sa-i dea voie. Ca om de stiinta, ai face bine sa inveti de la marile minti ale istoriei. Batranul vicar se intrerupse o clipa, dregandu-si glasul, apoi relua: Daca-mi amintesc bine, unui dintre cele mai luminate spirite ale tuturor timpurilor a afirmat la un moment dat ca „Acele lucruri care sunt de nepatruns pentru noi exista cu adevarat. Dincolo de tainele naturii rezida ceva

subtil, intangibil si inexplicabil. Veneratia pentru aceasta forta mai presus de tot ceea ce putem noi intelege este religia mea".

- Cine a spus asta? intreba Langdon. Gandhi?

- Nu, interveni Katherine. Albert Einstein.

Katherine Solomon citise absolut tot ce scrisese Einstein, frapata fiind de profundul respect al fizicianului pentru misticism, dar si de predictia sa ca, intr-o buna zi, lumea intreaga ii va impartasi opinia. „*Religia viitorului*, profetise el, *va fi una cosmica. Va transcende Dumnezeu de tip personal si va ocoli dogmele si teologia.*”

Robert Langdon nu parea convins de aceasta idee. Katherine aproape ca i putea simti frustrarea crescanda la adresa preotului - si o intelegea. La urma urmei, ei venisera aici pentru raspunsuri si in locul lor gasisera un batran orb care pretindea ca putea transforma obiecte doar atingandu-le cu mainile. Si totusi, pasiunea evidenta a vicarului pentru fortele mistice ii amintea de fratele ei.

- Parinte Galloway, spuse ea, Peter are mari probleme. CIA ne urmareste. Iar Bellamy ne-a trimis la dumneavoastra, spre a ne oferi ajutor. Nu stiu ce anume transmite piramida aceasta ori incotro indica, dar, daca descifrarea ei ne permite sa-l ajutam pe fratele meu, asta trebuie sa facem. Poate ca domnul Bellamy prefera sa sacrifice viata lui Peter pentru a pastra secretul piramidei, insa familia mea nu a avut parte decat de suferinta din cauza ei. Oricare ar fi secretul pe care il ascunde, totul se va sfarsi in seara asta.

- Aveti dreptate, replica batranul, pe un ton sumbru. Chiar se va sfarsi astazi. Ati avut voi grija de asta. Doamna Solomon, adauga el oftand, cand ati rupt sigiliul casetei, ati pus in miscare o serie de evenimente din care nu mai exista cale de intoarcere. Actioneaza deja in seara aceasta forte pe care nu le intelegeti inca. Nu mai putem da inapoi.

Katherine il privea pe batranul vicar cu un aer stupefiat. Era ceva ca de sfarsit de lume in glasul lui, de parca ar fi vorbit despre cele sapte peceti ale Apocalipsei ori despre cutia Pandorei.

- Cu tot respectul, domnule, interveni Langdon, nu vad cum s-ar putea ca o piramida din piatra sa puna in miscare ceva, orice ar fi acel ceva!

- Fireste ca nu vezi, domnule profesor, replica batranul, privind direct prin el. Fiindca nu ai inca ochi sa vezi.

83

In atmosfera umeda a Junglei, Arhitectul Capitolului simjea sudoarea scurgandu-i-se pe spinare. Incheieturile prinse in catuse il dureau, insa atentia ii era complet absorbita de amenintatoarea servieta din aliaj de titan pe care Sato o deschisese pe banca, intre ei.

„*Continutul acestei serviete*, ii spusese directoarea, *te va convinge sa vezi situatia asa cum o percep eu. Iti garantez!*”

Maruntica asiatica deschisese geanta astfel incat el sa nu poata vedea ce se afla inauntru, iar imaginatia lui o luase razna. Acum ea isi facea de lucru in servieta, iar Bellamy aproape ca se astepta s-o vada scotand dinauntru o serie de instrumente taioase.

Brusc, in geanta licari o sursa de lumina care imediat crescua in intensitate, iluminand figura directoarei. Mainile ei erau tot inauntru, miscandu-se laborios, iar lumina isi schimba nuanta. Dupa cateva momente, Sato prinse marginile servietei intre palme si o intoarse astfel incat Bellamy sa-i poata vedea interiorul.

Arhitectul se pomeni privind in stralucirea palida a ceea ce parea a fi un fel de laptop futurist, cu un receptor telefonic, doua antene si o tastatura dubla. Sentimentul initial de usurare se transforma rapid intr-unul de deruta..

Pe monitor se vedeau sigla CIA si un scurt text:

CONECTARE SECURIZATA

UTILIZATOR: INOUE SATO

AUTORIZARE DE SECURITATE: NIVEL 5

Sub aceasta fereastră aparuse o bară de progres:

UN MOMENT, VA ROG... DECRYPTARE FISIER...

Bellamy isi intoarse privirea spre Sato, ai carei ochi erau atintiti asu-
pra lui.

- Nu voiam sa-ti arat asta, spuse ea, inasa nu mi-ai dat de ales. Ecranul licari din nou si fisierul se deschise, continutul sau umpland ecranul.

Vreme de cateva momente, Bellamy ramase cu privirea fixata asupra monitorului, incercand sa inteleaga ceea ce vedea. Treptat, dandu-si seama ce avea sub ochi, sangele incepu sa-i piara din obraji. Ingrozit, ramase nemiscat, incapabil sa-si desprinda privirea de la ecran.

- Dar asta e... imposibil! exclama el. Cum... cum se poate asa ceva?! Figura lui Sato era crancena.

- Dumneata sa-mi spui mie, domnule Bellamy! Dumneata sa-mi spui!

Pe masura ce intelegea pe deplin ramificatiile documentului aflat dinaintea sa, Arhitectul Capitolului simtea cum intreaga lui lume se clatina, ajunsa intr-un echilibru precar, pe buza dezastrului.

„Dumnezeule... Am facut o greseala cumplita, ingrozitoare!”

84

Vicarul Galloway se simtea plin de viata.

La fel ca toti semenii sai, era constient ca va veni o clipa in care isi va lepada invelisul muritor, inasa stia ca momentul acela nu avea sa fie azi. Inima ii batea repede si puternic... iar mintea ii era agera. *„Avem atatea de facut.”*

Trecandu-si palmele artritice pe suprafata neteda a piramidei, aproape ca nu-i venea sa creada ceea ce simtea sub degete. *„Niciodata nu mi-am imaginat ca voi ajunge sa traiesc acest moment.”* Vreme de generatii, cele doua componente ale symbolonului fusesera pastrate in siguranta, la distanta una de alta. Acum, in sfarsit, se reunisera. Galloway nu putea sa nu se intrebe daca nu cumva venise clipa de mult prevestita.

In chip ciudat, soarta alesese doi ne-masoni pentru a asambla piramida. Intr-un fel inasa, acest lucru parea firesc. *„Misterele tree de granita cercurilor interioare... ies din intuneric... spre lumina.”*

- Domnule profesor, rosti el, intorcandu-si fata in directia din care auzea rasuflarea lui Langdon, ti-a spus Peter de ce a vrut ca domnia ta sa ai grija de pachetul acela?

- Da. Mi-a spus ca oameni puternici voiau sa i-l fure. Vicarul incuviinta.

- Intr-adevar. Peter mi-a spus si mie acelasi lucru.

- Serios? rasuna deodata glasul lui Katherine, in stanga lui. Fratele meu a vorbit cu dumneavoastra despre piramida asta?

- Desigur! Eu si Peter am discutat despre multe lucruri. Odinioara am fost Maestru Adorator la Casa Templului, iar din cand in cand el mai apeleaza la mine pentru indrumari. In urma cu aproape un an, a venit la mine, profund tulburat. Sedeau exact acolo unde stati dumneavoastra acum, si m-a intrebat daca eu cred in premonitii supranaturale.

- Premonitii? intreba Katherine, ingrijorata. Adica... *viziuni*?

- Nu chiar. Era ceva mai degraba visceral. Mi-a spus ca simtea prezenta tot mai accentuata a unei forte intunecate in viata lui. I se parea ca exista ceva care il urmareste... care asteapta.... cu gand sa-i faca un mare rau.

- In mod evident, a avut dreptate, spuse Katherine, daca tinem seama ca acelasi individ care i-a ucis pe mama noastra si pe fiul lui Peter a venit in Washington, devenind unul dintre confratii lui masonici.

- Adevarat, interveni Langdon, dar asta nu explica implicarea CIA. Galloway nu era chiar atat de sigur.

- Oamenii care detin puterea sunt intotdeauna interesati sa acumuleze si mai multa.

- Dar... CIA?! zise Langdon. Si secretele mistice? Ceva nu se leaga!

- Ba sigur ca se leaga, riposta Katherine. CIA are numai de castigat de pe urma progreselor tehnologice si a cochetat intotdeauna cu stiintele mistice: perceptie extrasenzoriala, vedere la distanta, deprivare senzoriala, stari alterate de constiinta induse de diverse substante... Toate se rezuma la acelasi lucru: exploatarea potentialului nestiut al mintii umane. Daca am invatat ceva de la Peter, acela e faptul ca stiinta si misticismul sunt foarte strans inrudite, diferentiindu-se doar prin abordarea folosita. Obiectivele lor sunt identice... numai metodele sunt altele.

- Peter mi-a spus ca domeniul dumneavoastra de cercetare este un fel de stiinta mistica moderna.

- Noetica, preciza Katherine. Este o stiinta care dovedeste ca omul detine anumite puteri de-a dreptul inimaginabile. De fapt, continua ea facand un gest spre un vitraliu ce infatisea imaginea familiara a unui „Isus luminos”, reprezentat cu raze de lumina izvorandu-i din maini si din jurul capului, nu demult am folosit un dispozitiv cu sarcina electrica cuplata supraracit, pentru a fotografia mainile unui vindecator atunci cand trateaza pe cineva. Fotografii obtinute seamana bine cu imaginea lui Isus in vitraliul de aici... Varfurile degetelor lui emanau curenti de energie.

„*Mintea bine antrenata, isi spuse Galloway, retinandu-si un zambet. Dar Isus cum iti inchipui ca vindeca?*”

- Imi dau seama, continua Katherine, ca stiinta moderna ii ia in deradere pe vindecatori si pe samani, dar lucrurile acestea le-am vazut cu ochii mei. Camerele mele cu sarcina cuplata l-au fotografiat in mod clar pe tamaduitor transmitand un masiv camp energetic prin varfurile degetelor si modificand in mod efectiv structura celulara a pacientului. Daca asta nu seamana a forta divina, inseamna ca nu stiu eu ce vorbesc!

De aceasta data, vicarul isi ingadui un suras. Katherine era animata de aceeasi pasiune ferventa ca si fratele ei.

- Peter ii compara la un moment dat pe cercetatorii din domeniul noeticii cu primii exploratori, care erau ironizati fiindca imbratisasera notiunea eretica a unui Pamant sferic. Aproape peste noapte insa, ei au trecut de la statutul de nebuni la cel de eroi, descoperind lumi nestiute extinzand orizontul de cunoastere al intregii omeniri. Peter e de parere ca si dumneavoastra faceti exact acelasi lucru. Nutreste sperante mari legate de munca dumneavoastra. La urma urmei, toate marile conversii filozofice din istorie au inceput cu o singura idee indrazneata.

Galloway stia, desigur, ca nu e nevoie sa intri intr-un laborator pentru a primi dovezi ale acestei noi idei indraznete, privind potentialul neexploatat al mintii umane. Chiar in aceasta catedrala se organizau cercuri ai caror membri se rugau pentru vindecarea bolnavilor si, in mod repetat, inregistrasera

rezultate cu adevarat miraculoase, cu transformari fizice documentate medical. Intrebarea nu era daca Dumnezeu ii daruise omului puteri considerabile... ci cum anume sa accesezi respectivele puteri.

Batranul vicar isi aseza cu religiozitate palmele in jurul piramidei masonice si rosti in soapta:

- Prieteni, nu stiu cu exactitate incotro indica piramida... insa nu ma indoiesc de un lucru. Exista o extraordinara comoara spirituala ingropata undeva... o comoara care a asteptat in taina, cu rabdare, vreme de generatii. Cred ca e vorba despre un catalizator ce are puterea de a transforma lumea. Iar acum, continua Galloway atingand usor varful din aur, acum ca aceasta piramida a fost asamblata... momentul se apropie rapid. Si de ce ne-am indoi de acest lucru? Ideea unei iluminari cu o deosebita, putere transformativa a fost profetita dintotdeauna.

- Parinte, interveni Langdon pe un ton ce-i dezvalua dezacordul, cunoastem cu totii Apocalipsa Sfantului Ioan si semnificatia ei literala, dar nu mi se pare ca profetiile biblice...

- O, Doamne, Cartea Apocalipsei este o harababura! exclama vicarul. Nimeni nu stie cum anume s-o interpreteze. Eu ma refer la niste minti lucide, care au scris intr-un limbaj limpede - la predictiile Sfantului Augustin, la Sir Francis Bacon, la Newton, la Einstein si lista poate continua -, toate anticipand un moment de iluminare transformativa. Chiar Isus insusi a spus: „Nu exista nimic ascuns care nu va fi dezvaluit, si nici o taina ce nu va iesi la lumina”.

- E o predictie care nu poate da gres, oricum ai lua-o, comenta Langdon. Afirma ceva de domeniul evidentei. Cunoasterea sporeste exponential. Cu cat stim mai multe, cu atat ne dezvoltam capacitatea de a invata si cu atat mai repede ne extindem baza de cunostinte.

- Da, adauga si Katherine. Stiinta ne arata mereu acest lucru. Fiecare noua tehnologie inventata devine un instrument care contribuie la o noua inventie... si asa mai departe. De aceea progresele stiintifice inregistrate in ultimii cinci ani au fost mai mari decat cele realizate in intregul mileniu anterior. Crestere exponentiala. Matematic, pe masura ce trece timpul, curba exponentiala a progresului devine aproape verticala, noile realizari survenind cu viteza incredibila.

In biroul vicarului se asternu tacerea. Batranul preot isi dadu seama ca oaspetii lui inca nu aveau idee cum anume ii putea ajuta piramida pe mai departe. „De aceea destinul v-a adus la mine, isi spuse el. Fiindca am si eu un rol de jucat.”

Vreme de multi ani, alaturi de confratii lui masonici, reverendul Colin Galloway detinuse rolul de pazitor al portii. Dar situatia se schimbasese.

„Nu mai sunt un pazitor acum... ci un ghid.”

- Domnule profesor, rosti el, intinzand bratul peste birou. Prinde-ma de mana, te rog!

Cu ochii la palma intinsa a vicarului, Robert Langdon resimte o anume nesiguranta. „Oare vrea sa ne rugam?”

Politicos insa, isi puse mana dreapta intre degetele stafidite ale preotului. Batranul i-o stranse ferm, dar nu incepu sa se roage. Pipaind, ii prinse aratatorul si i-l indruma in jos, in caseta de piatra care adapostise varful de piramida.

- Ochii nu te-au lasat sa vezi, ii spuse el. Daca ai fi perceput cu varfurile degetelor, asa, ca mine, ti-ai fi dat seama ca aceasta cutie mai are ceva pentru dumneata.

Constiincios, Langdon pipai in interiorul casetei, fara a simti insa nimic

deosebit. Suprafata dinauntru era perfect neteda.

- Mai cauta, il indemna Galloway.

Intr-un tarziu, degetul lui Langdon dadu peste ceva: un cerculet usor in relief... un punctisor pe fundul casetei, chiar in centru. Lua mana si privi inauntru. Cercul minuscul era invizibil cu ochiul liber. „Ce-o fi asta?”

- Recunosti simbolul? il intreba vicarul.

- Simbolul? Abia daca disting ceva!

- Apasa pe el!

Langdon se conforma, presand cu degetul punctisorul. „Oare ce-si inchipuie ca se va intampla?”

- Tine degetul acolo, insista vicarul. Apasa!

Profesorul arunca o privire spre Katherine. Parea si ea la fel de nedumerita, aranjandu-si o suvita de par pe dupa ureche. Cateva secunde mai tarziu, batranul dadu usor din cap in semn de incuviintare.

- Bun, ia mana acum. Alchimia e completa.

„Alchimia?!” Robert Langdon ridica degetul din caseta de piatra si privi inauntru in tacere. Nimic nu se schimbase. Cutia odihnea pe birou in exact aceeasi stare.

- Nimic, spuse el.

- Uita-te la varful degetului, replica batranul. Ar trebui sa vezi acolo o transformare.

Langdon isi privi degetul, dar unica transformare pe care o vedea era urma lasata in piele de semnul acela din caseta: un cerculet cu un punct in mijloc.

- *Acum* recunosti simbolul? il intreba vicarul inca o data.

Il recunostea, inasa mai impresionat era de faptul ca batranul izbutise sa-l simta cu atata precizie. A vedea cu varfurile degetelor era, se pare, o abilitate ce putea fi deprinsa.

- Este din alchimie, raspunse Katherine in locul lui Langdon, aducandu-si scaunul mai aproape si examinand degetul profesorului. E simbolul stravechi pentru *aur*.

- Intr-adevar. Vicarul zambi si batu usurel cutia cu palma. Domnule profesor, felicitari! Tocmai ai izbutit ceea ce au nazuit toti alchimistii din lume. Dintr-o substanta ordinara, ai creat aur.

Langdon se incrunta, deloc impresionat. Micul true de scamator nu parea a-i fi de vreun ajutor.

- E o idee interesanta, inasa ma tem ca acest simbol - cercul cu un punct in mijloc - are zeci de semnificatii. Se numeste *circumpunct* si este unul dintre cele mai frecvent utilizate simboluri din istorie.

- La ce va referiti? intreba vicarul, parand sceptic.

Langdon constata cu uluire ca un mason era atat de putin familiarizat cu importanta spirituala a simbolului respectiv.

- Domnule Galloway, circumpunctul are *nenumarate* semnificatii! In Egiptul antic il reprezenta pe Ra, zeul-soare, iar in astronomie este utilizat si astazi ca simbol solar. In filozofiile orientale, desemneaza viziunea spirituala a celui de-al treilea ochi, roza divina si semnul iluminarii. Cabalistii il folosesc ca o reprezentare pentru Kether - cel mai inalt sefirot si „cel mai ascuns dintre lucrurile ascunse”. Misticii epocilor trecute il numeau Ochiul lui Dumnezeu, fiind la originea Ochiului Atoatevazator de pe Marele Sigiliu al Statelor Unite. Pitagoreicii il utilizau pentru a simboliza Monada - adevarul divin, Prisca Sapiientia, uniunea dintre minte si suflet dar si...

- Destul! exclama vicarul, razand. Domnule profesor, multumesc! Desigur, aveti dreptate.

Langdon isi dadu seama ca fusese atras in cursa. „*Stia si el toate astea!*”

- Circumpunctul, continua batranul zambind ca pentru sine, este *simbolul* chintesential al Misterelor Antice. Din acest motiv, consider ca prezenta lui in caseta din piatra nu este o simpla coincidenta! Legenda spune ca secretele acestei harti sunt ascunse in cele mai mici detalii.

- Bine, interveni Katherine, inasa, chiar daca simbolul respectiv a fost plasat acolo in mod intentionat, nu vad cum ne ajuta acest lucru sa descifram harta.

- Ati spus mai devreme ca sigiliul de ceara pe care l-ati rupt era insemnat cu inelul lui Peter?

- Da.

- Si aveti inelul la dumneavoastra?

- Il am.

Langdon duse mana la buzunar, gasi inelul, il scoase din punguta de plastic si-l aseza pe birou, in fata vicarului.

Galloway il lua si incepu sa-i pipaie suprafata.

- Acest inel a fost lucrat in aceeasi perioada cu piramida masonica si, in mod

traditional, e purtat de masonii care au misiunea de a o proteja. In seara asta, cand am simtit circum punctul in caseta din piatra, mi-am dat seama ca inelul face el insusi parte din symbolon.

- Intr-adevar?

- Sunt sigur. Peter imi este cel mai bun prieten si poarta inelul de ani buni. Asa se face ca il cunosc bine. Convinge-te, adauga vicarul, intinzand inelul spre Langdon.

Profesorul il lua si-l examina, trecandu-si degetele peste phoenixul bicefal, peste numarul 33 si cuvintele **ORDO AB CHAO**, dar si peste textul „*Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad*”. Nu sesiza insa nimic util. Apoi, in vreme ce pipaia si partea exterioara a verigii, se opri brusc. Uimit, intoarse inelul si-i examina partea de jos.

- L-ai gasit? intreba Galloway.

- Da, asa cred.

Katherine isi trase scaunul si mai aproape.

- Ce anume?

- Insemnul pentru grad de pe veriga, raspunse Langdon, aratandu-i. E atat de mic, incat nici nu-l vezi, dar il poti simti, o mica adancitura... ca o incizie circulara.

Insemnul pentru grad se afla in centrul verigii, in partea de jos... Si parea sa aiba aceeasi dimensiune ca punctisorul in relief de pe fundul casetei.

- E de aceeasi marime? intreba Katherine pe un ton cuprins de incitare.

- Exista o singura modalitate de a afla.

Langdon lua inelul si-l cobori in caseta, aliniind cele doua insemne. Cand apasa, cercul in relief de pe fundul casetei patruse in cel incizat in inel si in aceeasi clipa se auzi un declic slab, dar inconfundabil.

Tresarira cu totii.

Langdon astepta o vreme, dar nu se mai intampla nimic.

- Ce-a fost asta? intreba vicarul.

- Nimic, raspunse Katherine. Inelul s-a potrivit... dar nu s-a intamplat nimic altceva.

- Nici o transformare? insista Galloway, parand nedumerit.

„*Dar n-am terminat inca*”, isi spuse Langdon, privind imaginea gravata pe inel: phoenixul bicefal si numarul 33. „*Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad*.” Minteaa ii era asaltata de ganduri despre Pitagora, geometria sacra si unghiuri; se intreba daca nu cumva termenul „grad” avea aici o semnificatie *matematica*.

Incet, cu inima batandu-i mai cu putere, prinse intre degete inelul fixat in partea de jos a casetei cubice. Apoi, cu miscari blajine, lente, incepu sa-l roteasca spre dreapta. „*Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad*.”

Invarti inelul zece grade... douazeci... treizeci...

Insa ceea ce se intampla in clipa urmatoare... il lua cu totul pe nepregatite.

85

Transformare.

Vicarul Colin Galloway *auzi*, asa ca nu avu nevoie sa vada ce se intampla.

De cealalta parte a biroului, Langdon si Katherine amutiseru, privind fara indoiala uluiti cubul din piatra, care tocmai se transformase zgomotos chiar sub ochii lor.

Iar batranul nu-si putu stapani un zambet. Anticipase rezultatul si, cu

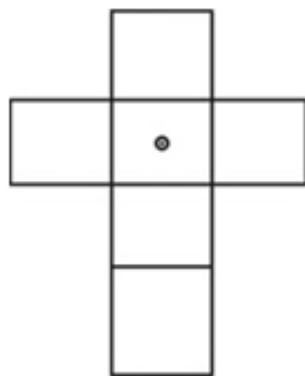
toate ca nu stia cum ii va putea ajuta acest lucru sa dezlege enigma piramidei, savura ocazia rara de a-l invata pe un specialist in simbolistica ceva in plus despre simboluri.

- Domnule profesor, spuse el, putini oameni isi dau seama ca masonii veneraza cubul - *ashlar*, asa cum il numim noi - fiindca este reprezentarea tridimensionala a unui alt simbol... unul mult mai vechi, bidimensional.

Nu era nevoie, desigur, sa-l intrebe daca recunostea simbolul antic aflat acum in fata lui, pe birou. La urma urmei, era unul dintre cele mai cunoscute in lumea intreaga.

In vreme ce Robert Langdon se uita mut la cutia transformata, de pe birou, gandurile i se invartejeau prin minte. „*Nici prin cap nu mi-a trecut...*”

Cu cateva clipe in urma, apucase inelul masonic intre degete si il rotise usor. Cand parcursese astfel treizeci si trei de grade, cubul isi schimbase deodata forma, sub privirile lui. Fetele patrute se desprinsesera una de alta, atunci cand micile balamale interne cedasera. Cutia se desfacuse intr-o frantura de secunda, lateralele si capacul deschizandu-se spre exterior si lovind sonor tabla biroului.

„Cubul devine cruce, isi spuse profesorul. *Alchimie simbolica.*”

Katherine parea stupefiata.

- Piramida masonica... are legatura cu crestinismul?

Pentru o clipa, Langdon se intrebase acelasi lucru. La urma urmei, crucea crestina era un simbol respectat in randul masonilor si, in mod cert, multi dintre ei erau crestini. Insa la fel de multi erau evrei, musulmani, budisti, hindusi, precum si altii, care nu aveau un nume aparte pentru Dumnezeu lor. Prezenta unui simbol exclusiv crestin parea a avea un caracter restrictiv. Insa apoi isi amintise care era semnificatia lui adevarata.

- Nu este un crucifix, spuse el, ridicandu-se de pe scaun. Crucea cu circumpunctul in mijloc este un simbol binar: *doua* simboluri contopite, pentru a forma *unul singur*.

Katherine il urma cu privirea cum pasea de colo-colo.

- Ce vrei sa spui?

- Crucea a devenit simbol crestin abia in secolul al IV-lea. Cu mult timp inainte, fusese folosita de egipteni pentru a reprezenta intersectia a doua dimensiuni, cea umana si cea celesta. La fel ca sus, asa si jos. Este o reprezentare vizuala a punctului in care omul devine una cu Dumnezeu.

- Asa, si?

- Stim ca circumpunctul, continua Langdon, are numeroase semnificatii, una dintre cele mai pregnant ezoterice fiind *roza* - simbolul alchimic al perfectiunii. Dar daca asezi un trandafir in centrul unei cruci, obtii un cu totul alt simbol: rozacrucea.

Galloway se rezema de spatarul fotoliului, zambind.

- Mai, mai! Acuma le zici bine!

Katherine se ridica si ea in picioare.

- Imi scapa mie ceva?

- Rozacrucea, ii explica Langdon, este un simbol cunoscut in francmasonerie. De fapt, unul dintre gradele Ritului Scotian este numit „Cavalerii de Rozacruce”, in cinstea primilor rozacrucieni, care au contribuit la conturarea filozofiei mistice a masoneriei. Poate ca Peter ti-a vorbit la un moment dat despre rozacrucieni. Din randurile lor au facut parte zeci de savanti si carturari: John Dee, Elias Ashmole, Robert Fludd...

- Categorie, raspunde Katherine. Am citit toate manifestele rozacruciene in documentarea pentru cercetarile mele.

„*Asa cum ar trebui sa faca orice om de stiinta*”, comenta Langdon in sinea lui. Ordinul de Rozacruce - sau, sub titulatura lui oficiala, Ordinul Antic si Mistic Rosae Crucis - avea un trecut enigmatic care exercitase o influenta considerabila asupra stiintei si amintea indeaproape de legenda Misterelor

Antice... Stravechi intelepti care posedau o cunoastere secreta transmisa din generatie in generatie si studiata doar de cele mai stralucite minti. Intr-adevar, pe lista rozacrucienilor celebri se regaseau genii ale Europei renascentiste, precum Paracelsus, Bacon, Fludd, Descartes, Pascal, Spinoza, Newton, Leibniz...

In conformitate cu doctrina rozacruciana, ordinul fusese „*cladit pe adevaruri ezoterice din trecutul de demult*”, adevaruri ce trebuiau „*ascunse omului de rand*” si care fagaduiau sa ofere o cunoastere intima asupra „*taramului spiritual*”. Simbolul confreriei se transformase de-a lungul anilor intr-untrandafir inflorit pe o cruce neornamentata: cea mai simpla manifestare a rozei pe cea mai simpla manifestare a crucii.

- Eu si Peter vorbim adesea despre filozofia rozacruciana, ii spuse Galloway lui Katherine.

In vreme ce vicarul descria interconexiunile dintre masonerie si rozacrucianism, gandurile lui Langdon se intoarsera la aceeasi idee care il preocupase intreaga seara. Jeova Sanctus Unus. „*Expresia are o legatura cu alchimia.*” Tot nu-si amintea cu exactitate ce-i spusese Peter despre ea, dar, dintr-un motiv anume, aparitia in discutie a rozacrucienilor ii redesteptase aceasta idee. „*Gandeste, Robert!*”

- Se pare ca fondatorul Ordinului Rozacrucian, tocmai spunea Galloway, a fost un mistic german cunoscut sub numele Christian Rosenkreuz - un pseudonim, evident, poate al lui Francis Bacon, despre care unii istorici cred ca a fondat el insusi gruparea, desi nu exista dovezi ca...

- Un pseudonim! exclama Langdon pe neasteptate, pana si spre propria uimire. Asta e! *Jeova Sanctus Unus* este un pseudonim!

- Ce vrei sa spui? intreba Katherine.

Profesorul isi simtea inima batandu-i mai sa-i sparga pieptul.

- Toata seara am incercat sa-mi amintesc ce mi-a spus Peter despre *Jeova Sanctus Unus* si despre legatura sintagmei cu alchimia. Si, in sfarsit, mi-am adus aminte! Nu se refera atat la alchimie, cat mai curand la un alchimist! Unul foarte cunoscut!

Galloway rase incetisor.

- Era si timpul, domnule profesor! Am mentionat numele de doua ori deja, plus termenul „pseudonim”.

Langdon se uita lung la batranul vicar.

- Adica stiati?

- Ei bine, am avut unele banuieli atunci cand mi-ati spus ca inscriptia era de fapt *Jeova Sanctus Unus* si ca ati decriptat-o folosind patratul magic al lui Durer, dar am fost sigur abia in momentul in care ati gasit rozacrucea. Dupa cum probabil stiati, printre documentele personale ale sus-amintitului carturar se afla un exemplar al manifestului rozacrucian cu numeroase adnotari.

- Care carturar? intreba Katherine.

- Unul dintre cei mai de seama savanti ai lumii, ii raspunse Langdon. A fost alchimist, membru al Societatii Regale din Londra, rozacrucian, si si-a semnat unele dintre cele mai misterioase lucrari stiintifice cu un pseudonim: *Jeova Sanctus Unus!*

- Unul Dumnezeu Adevarat? zise Katherine. Modest tip!

- De fapt, un tip stralucit, o corecta Galloway. Se semna astfel deoarece, la fel ca adeptii antici, se percepea pe sine ca fiind divin. In plus, cele saispzezece litere din *Jeova Sanctus Unus* pot fi rearanjate astfel incat sa formeze numele lui in latina... drept care expresia constituie un pseudonim perfect.

Katherine ii privea confuza.

- *Jeova Sanctus Unus* este anagrama numelui latinesc al unui alchimist celebru? Langdon lua de pe birou un creion si o foaie de hartie, scriind in vreme ce vorbea.

- In latina I este inlocuit cu J si U cu V, ceea e inseamna ca sintagma noastra poate fi perfect rearanjata astfel incat sa formeze numele acestui savant.

Si profesorul scrisese cele saisprezece litere: *Isaacus Neutonuus*. Intinzand hartia catre Katherine, adauga:

- Cred ca ai auzit de el.

- Isaac Newton? *Asta* ne spune inscriptia de pe piramida?!

Pentru o clipa, Langdon se revazu in Westminster Abbey, in fata mormantului in forma de piramida al lui Newton, unde avusese o revelatie

asemanatoare. „*Iar in seara asta, marele savant isi face din nou aparitia.*” Nu

era o coincidenta, desigur... piramidele, misterele, stiinta, cunoasterea secreta... totul era interconectat. Numele lui Newton constituise mereu o piatra de hotar pentru cei ce cautau intelegerea secreta.

- Isaac Newton, spuse Galloway, trebuie sa aiba o legatura cu modul in care putem descifra piramida. Nu-mi pot inchipui care este legatura, dar...

- Geniu! exclama Katherine, facand ochii mari. Asa transformam piramida!

- Ai inteles cum? intreba Langdon.

- Da! Nu-mi vine sa cred ca nu ne-am dat seama pana acum! Fiindca am avut-o tot timpul in fata ochilor. Un simplu proces alchimic. Pot sa transform piramida cu ajutorul stiintei elementare! Stiinta newtoniana!

Langdon facea eforturi sa inteleaga la ce se referea femeia.

- Parinte Galloway, zise Katherine. Daca citim inelul, scrie...

- Opriti-va!

Vicarul inalta un deget, facandu-le semn sa taca. Incet, isi lasa capul pe un umar, de parca ar fi ascultat ceva. Dupa cateva clipe, se ridica brusc.

- Prieteni, este limpede ca piramida aceasta mai are secrete de dezvaluit.

Nu-mi dau seama la ce se refera doamna Solomon, dar, daca ea stie care trebuie sa fie urmatorul nostru pas, inseamna ca eu mi-am implinit rolul. Strangeti-va lucrurile si nu mai rostiti nici un cuvnt in fata mea. Lasati-ma in intuneric deocamdata. Prefer sa nu stiu nimic, pentru eventualitatea ca vizitatorii nostri ar incerca sa smulga ceva informatii de la mine.

- Vizitatori? intreba Katherine, ascultand la randu-i. Eu nu aud nimic!

- Vei auzi, replica vicarul, indreptandu-se deja spre usa. Repede!

In celalalt capat al orasului, un releu incerca sa contacteze un telefon ce zacea facut farama pe Massachusetts Avenue. Cum nu detecta nici un semnal, redirectiona apelul spre casuta vocala.

- Robert! striga vocea panicata a lui Warren Bellamy. Unde esti? Suna-ma! Se intampla ceva groaznic!

86

In lumina azurie a subsolului sau, Mal'akh sedea la masa din piatra, continuandu-si pregatirile. Stomacul gol ii ghioraia. Nu-i acorda insa atentie. Zilele in care dadea ascultare toanelor carnilor erau de mult trecute.

„*Transformarea cere sacrificiu.*”

La fel ca majoritatea oamenilor evoluati din punct de vedere spiritual, Mal'akh pornise cu daruire pe aceasta cale, asumandu-si cel mai nobil sacrificiu al carnilor. Castrarea fusese mai putin dureroasa decat isi inchipuisese. Si, aflase el pe urma, mult mai raspandita. In fiecare an, mii de barbati se supuneau sterilizarii chirurgicale - orhidotomie, in termeni medicali - din diverse motive,

de la probleme de schimbare a sexului si dorinta de diminuare a dependentelor sexuale, la convingeri spirituale profunde. Pentru el, motivatia era una de natura superioara. Precum mitologicul Attis eel autocastrat, Mal'akh stia ca dobandirea imortalitatii necesita o ruptura definitiva cu lumea materiala a masculinului si femininului.

„Androgenul este unul singur.”

Astazi, eunucii sunt dispretuiti, insa in lumea antica era recunoscuta forta inerenta a acestui sacrificiu. Primii crestini il auzisera pe Isus insusi laudandu-i virtutile, in Evanghelia dupa Matei 19:12: *„... sunt fameni care s-au facut fameni pe ei insisi, pentru imparatia cerurilor. Cine poate intelege sa inteleaga”*.

Peter Solomon facuse si el un sacrificiu carnal, desi o mana constituia un pret modic cand priveai planul de ansamblu. Insa, inainte ca noaptea sa se sfarseasca, Solomon avea sa sacrifice mult, mult mai mult.

„Pentru a crea, trebuie sa distrug.”

Asa era natura polaritatii.

Desigur, Peter Solomon isi merita soarta care il astepta in noaptea asta. Avea sa fie un sfarsit potrivit pentru el. Cu mult timp in urma, detinuse rolul esential in calea pe care o urmase viata de muritor a lui Mal'akh. Iar din acest motiv, fusese ales sa joace acum un alt rol esential, in marea lui transformare. Omul isi castigase dreptul la ororile si la suferinta prin care urma sa treaca. Fiindca Peter Solomon nu era deloc asa cum il credea lumea.

Peter Solomon isi sacrificase propriul copil.

Isi pusese la un moment dat fiul, pe Zachary, in fata unei alegeri cumplite: bogatia sau intelepciunea. *„Iar Zachary alesese gresit.”* Decizia lui declansase un lant de evenimente care il aruncasera in cele din urma in adancurile iadului. *Inchisoarea Soganlik*. Zachary Solomon murise in temnita aceea turceasca. Lumea intreaga cunostea povestea... dar ceea ce nu stiau ceilalti era faptul ca Peter Solomon ar fi putut sa-si salveze fiul. *„Eu am fost acolo, isi spuse Mal'akh. Am auzit totul.”* Si nu uitase niciodata noaptea respectiva. Decizia brutala a lui Peter Solomon insemnase sfarsitul pentru fiul sau, Zach, dar marcasa nasterea lui Mal'akh.

„Unii trebuie sa moara pentru ca altii sa poata trai.” Lumina de deasupra isi schimba din nou culoarea, dandu-i de veste ca ora era tarzie. Isi incheie preparativele si urca iarasi rampa. Venise vremea sa se ocupe de treburile lumii muritorilor.

87

„Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad.” Gandul staruia in mintea lui Katherine in vreme ce alerga. *„Stiu cum sa transform piramida!”* Raspunsul fusese in fata lor intreaga seara.

Katherine si Langdon erau singuri acum, strabatand in fuga anexele catedralei, ghidandu-se dupa indicatoarele spre „Patio”. Si, exact asa cum le spusese vicarul, iesira dintre batranele ziduri intr-o vasta curte imprejmuita.

Se aflau intr-o gradina pentagonală, inchisa pe toate laturile, cu o arteziana postmodernista din bronz. Katherine era uimita de ecoul puternic pe care il starnea apa in curtea interioara. Pe urma isi dadu seama ca nu apa facea zgomotul acela.

- Un elicopter! striga ea in clipa in care un fascicul luminos strapunse cerul noptii, deasupra lor. Repede, sub portic!

Stralucirea orbitoare a proiecteurului inunda curtea in chiar clipa in care

Langdon si Katherine ajunsera in cealalta parte, strecurandu-se pe sub o arcada gotica, intr-un tunel ce ducea spre peluza din exterior. Asteptara ascunsi in tunel, in vreme ce elicopterul incepu sa se roteasca deasupra catedralei, in cercuri largi.

- Galloway nu s-a inselat cand a spus ca aude vizitatori, sopti Katherine, impresionata.

„*Ochi slabi inseamna urechi bune.*” Ale ei pareau a vui acum, in ritmul batailor accelerate ale inimii.

- Pe aici, spuse Langdon, inclestandu-si mana pe bareta sacului din piele si inaintand prin tunel.

Vicarul le daduse o cheie si instructiuni clare. Din pacate insa, cand ajunsera la capatul tunelului, constatara ca intre ei si destinatia lor se afla peluza intinsa, scaldata de luminile de cautare ale elicopterului.

- N-o putem traversal

- Stai putin... Uite!

Langdon arata spre o umbra care prindea contur pe pajiste, in stanga lor. La inceput fusese doar o pata amorfa, insa crestea rapid, apropiindu-se de ei si devenind tot mai bine definita, inaintand cu viteza mereu mai mare, intinzandu-se pana ce se transforma intr-un fel de paralelogram masiv si negru, incununat de doua spire peste putinta de inalte.

- Fatada catedralei blocheaza lumina proiecteurului! exclama Langdon.

- Aterizeaza chiar in fata!

Profesorul o prinse de mana.

- Fugi! Acum!

In catedrala, vicarul Galloway simtea o usurinta in pas cum nu-si mai amintea sa fi avut de ani. Traversa spatiul din fata altarului si nava centrala, indreptandu-se spre usile de la intrarea principala.

Auza elicopterul deasupra catedralei si isi imagina lumina patrundand prin rozasa din fata, invaluind interiorul in culori spectaculoase. Isi amintea de zilele in care putea vedea si el culorile. In chip ironic, neantul intunecat in care se transformase lumea lui ii iluminase multe lucruri. „*Vad acum mai limpede ca niciodata.*”

Galloway simtise chemarea Domnului din tinerele si toata viata iubise din inima Biserica. Asemenea multora dintre colegii sai care i se devotasera lui Dumnezeu din tot sufletul, vicarul era dezgustat. Isi petrecuse intreaga viata straduindu-se sa se faca auzit in vacarmul ignorantei.

„*Oare la ce ma asteptam?*”

Inca din vremea cruciadelor si trecand prin Inchizitie si prin politica americana, numele lui Isus fusese folosit in cele mai diverse lupte pentru putere. Dintotdeauna, ignorantii strigau cel mai tare, manipuland masele nestiutoare si fortandu-le sa joace asa cum le cantau ei. Isi aparau dorintele lumesti citand din Scripturile pe care nu le intelegeau. Isi celebrau intoleranta ca dovada a convingerilor afisate. Iar acum, dupa atatia ani, omenirea „izbutise” sa perverteasca intr-un fel oribil tot ceea ce fusese odinioara minunat in privinta lui Isus.

In seara aceasta, simbolul rozacrucii ii renascuse sperantele, amintindu-i de profetiile scrise in manifestele rozacruciene, pe care le citise de nenumarate ori in trecut si care ii ramasesera vii in minte.

Capitolul unu: „*Lehova va izbavi omenirea reveland acele secrete pastrate anterior doar pentru cei alesi*”.

Capitolul patru: „*Intreaga lume va deveni aidoma unei carti si toate contradictiile dintre stiinta si teologie vor disparea*”.

Capitolul sapte: *„Inainte de sfarsitul lumii, Dumnezeu va crea o mare revarsare de lumina spirituala, pentru a alina suferintele omenirii”.*

Capitolul opt: *„Inainte ca aceasta revelatie sa fie posibila, lumea trebuie sa-si continue somnul in betia potirului ei otravit, plin cu viata mincinoasa a vitei teologice”.*

Galloway stia ca Biserica ratacise calea de mult, iar el nazuise intreaaga viata s-o readuca pe drumul cel bun. Iar acum, isi dadea vicarul seama, clipa se apropia cu repeziciune.

„Intotdeauna intunericul e mai profund inainte de ivirea zorilor.”

Agentul de teren Turner Simkins statea pe lonjeronul elicopterului Sikorsky. Sari imediat, urmat de oamenii sai, atunci cand aeronava ateriza pe iarba inghetata, facand semn pilotului sa se ridice iar, pentru a supraveghea din aer toate iesirile.

„Nimeni nu trebuie sa iasa din cladire.”

In vreme ce elicopterul se inalta, Simkins si echipa sa o luara la fuga spre intrarea principala a catedralei. Inainte de a se putea decide la care dintre cele sase usi sa bata, una dintre ele se deschise.

- Da? se auzi o voce calma, din penumbra.

Agentul abia daca putea distinge silueta garbovita, in vesminte preotesti.

- Sunteti vicarul Colin Galloway? intreba el.

- Da, eu sunt.

- Il caut pe Robert Langdon. L-ati vazut?

Batranul facu un pas in fata, privind pe langa Simkins cu ochi alburii, fantomatici.

- Ei, asta ar fi cu adevrat un miracol!

88

„Nu mai avem timp.”

Analista Departamentului pentru Securitate Nola Kaye era deja la capatul nervilor; a treia cana de cafea din care tocmai sorbea acum incepuse sa-i curga prin vene aidoma curentului electric.

„Nici o veste inca de la Sato.”

In sfarsit, se auzi soneria telefonului, iar Nola se repezi sa raspunda.

- DS. Nola sunt!

- Nola, aici Rick Parrish, de la securitatea sistemelor. *„Nu e Sato”*, isi spuse femeia, dezamagita.

- Buna, Rick! Cu ce pot sa te ajut?

- Voiam sa-ti dau o veste buna. S-ar putea ca departamentul nostru sa aiba informatii relevante pentru misiunea la care lucrezi tu in seara asta.

Nola puse pe birou cana cu cafea. *„De unde mama naibii stii tu la ce lucrez eu?”*

- Poftim?

- Scuze, e vorba despre noul program supus la betatestare. Imi tot arata numarul terminalului tau.

Nola isi dadu seama la ce se referea Rick. Agenda rula in prezent un nou program de „integrare colaborativa”, menit sa ofere diverselor departamente ale CIA atentionari in timp real atunci cand acestea procesau campuri de date conexe. Intr-o epoca a amenintarilor teroriste in care timpul reprezenta un factor crucial, cheia evitarii unui dezastru era deseori foarte simpla: un avertisment prin care ti se aducea la cunostinta ca altcineva din institutie analiza exact datele de care aveai tu nevoie. In ceea ce o privea pe Nola,

programul IC se dovedise mai degraba enervant, decat util; de fapt, ea il si numea „*intreruperi constante*”.

- Ah, da, uitasem, spuse ea in receptor. Ce informatii poti sa-mi dai? Era sigura ca nimeni altcineva din cladire nu stia nimic despre criza cu care se confruntau, fiind practic imposibil sa lucreze vreo alta persoana la ea.

Singura activitate pe care o desfasurase Nola la computer in seara asta fusese documentarea pentru Sato pe tema ezoterismului masonic. Totusi, trebuia sa-si joace rolul pana la sfarsit.

- Pai, poate ca nu e nimic, raspunde Rick Parrish, dar in seara asta am oprit un hacker, iar programul IC imi tot sugereaza sa-ti comunic si tie informatia.

„*Un hacker?*” Nola mai lua o inghititura de cafea.

- Ascult!

- Cu aproximativ o ora in urma, am prins un tip pe nume Zoubianis incercand sa acceseze un fisier dintr-una din bazele noastre de date interne. Tipul zice ca lucreaza la asta pentru cineva si ca habar nu are de ce e platit ca sa acceseze respectivul fisier. Mai sustine ca nu stia nici macar ca se afla pe un server al CIA.

- Asa...

- Am terminat interogarea lui si e curat. Dar lucrul bizar acum urmeaza: acelasi fisier pe care-l viza el a fost marcat mai devreme in seara asta de un motor de cautare intern. Se pare ca cineva a patruns in sistemul nostru, a rulat o cautare specifica a unor termeni-cheie si a generat o redactare. Chestia e ca termenii-cheie respectivi sunt foarte ciudati. Iar unul in particular a fost marcat de IC ca fiind o potrivire de inalta prioritate: este unic in ambele seturi de date. Rick tacu o clipa, dupa care intreba: Ai auzit de cuvantul... „*symbolon*”?

Nola sari de pe scaun, varsand cafea pe birou.

- Celelalte cuvinte sunt la fel de ciudate, continua Rick Parrish. „*Piramida*”, „*portal*”...

- Vino-ncoace! striga Nola, stergandu-si biroul. Si adu cu tine tot ce ai!

- Cuvintele astea chiar *inseamna* ceva pentru tine?

- ACUM!

89

Colegiul Catedralei este o constructie eleganta, asemanatoare cu un castel, situata chiar langa Catedrala Nationala. Colegiul Predicatorilor, asa cum a fost numita initial de primul episcop de rit episcopalian al Washingtonului, a fost fondat pentru a asigura educatia continua a clericilor, dupa hirotonisire. In prezent, institutia ofera o larga varietate de programe pe teme de tehnologie, justitie globala, vindecare si spiritualitate.

Langdon si Katherine strabatusera peluza in fuga si folosisera cheia data de Galloway pentru a patrunde inauntru, exact in clipa in care elicopterul se ridicase din nou deasupra catedralei, iar proiectoarele sale transformasera noaptea in zi. Acum, stand cu rasuflarea taiata in holul central, cei doi privira in jur. Ferestrele ofereau o lumina suficienta, asa ca profesorul nu vedea nici un motiv pentru a aprinde becurile electrice si a risca sa-si deconspire astfel prezenta. Inaintand pe holul central, trecura pe langa o serie de aule, sali de clasa si alte incaperi. Interiorul ii amintea lui Langdon de cladirile neogotice de la Yale - impunatoare in exterior si totusi surprinzator de practice la interior, eleganta lor clasica fund reamenajata pentru a face fata traficului intens al studentilor.

- Acolo! spuse Katherine, facand semn spre capatul indepartat al holului.

Inca nu-i dezvaluise nimic lui Langdon despre noua ei idee in privinta piramidei, sugerata - dupa toate aparentele - de referirea la Isaac Neutonus. Tot ce spusese in timp ce traversasera peluza era faptul ca piramida putea fi transformata folosind principii stiintifice simple. Iar tot ce-i trebuia lui Katherine se gasea, probabil, in cladirea in care tocmai intrasera. Langdon nu avea habar ce anume ii trebuia sau cum intentiona ea sa transforme o bucata solida de granit ori una de aur, dar, tinand seama ca abia ce vazuse un cub metamorfozandu-se intr-o cruce rozacruciana, era dispus sa dea dovada de credinta.

Ajunsera la capatul holului si Katherine se incrunta, nezarind, se pare, ceea ce se astepta sa vada.

- Spuneai ca in cladirea asta sunt si dormitoare?
- Da, pentru invitatii la conferinte.
- Atunci, *trebuie* sa existe si o bucatarie undeva, nu?
- Ti-e foame?

Katherine se intoarse spre el, incrunzata.

- Nu, am nevoie de un laborator.

„*Fireste ca ai.*” Langdon zari niste trepte deasupra carora se zarea un simbol promitator. „*Pictograma favorita a Americii.*”

Bucataria din subsol avea un aspect industrial, cu mult otel inoxidabil si oale pantecoase, fiind destinata in mod evident gatitului pentru grupuri mari. Ferestre nu existau. Katherine inchise usa si aprinse luminile. Ventilatoarele de aerisire intrara automat in functiune.

Ea incepu sa caute prin dulapuri dupa cele de trebuinta.

- Robert, pune piramida pe masa, te rog!

Simtindu-se ca un ucenic primind ordine de la maestrul bucatar, Langdon se supuse. Scoase piramida din sacul de umar si aseza deasupra ei varful din aur. Intre timp Katherine umplu cu apa fierbinte, de la robinet, o oala uriasa.

- Te rog, poti pune tu oala asta pe foc?

Profesorul se executa in vreme ce ea dadu drumul la gaz si aprinse flacara.

- Gatim homari? intreba el cu speranta in glas.

- Foarte simpatic! Nu, facem alchimie. Si ca sa stii, oala asta e pentru fiert paste, nu homari.

Si-i arata strecuratoarea din interior, pe care o scosese din oala si-o pusese pe masa din mijloc, langa piramida.

„*Vai mie!*”

- Iar pastele fierte ne vor ajuta sa descifram piramida? Katherine ignora comentariul, raspunzandu-i pe un ton serios.

- Dupa cum nu ma indoiesc ca stii, exista un motiv istoric si simbolic deopotriiva pentru care masonii au ales ca ultimul si cel mai inalt grad al lor sa fie al treizeci si treilea.

- Fireste, zise Langdon.

In vremea lui Pitagora, cu sase secole inainte de Hristos, traditia *numerologiei* considera numarul 33 ca fiind cel mai inalt dintre numerele magice. Era cel mai sacru, simbolizand adevarul divin. Traditia a continuat in cadrul masoneriei... si nu numai. Nu dintr-o simpla coincidenta li s-a spus crestinilor ca Isus a fost rastignit la varsta de 33 de ani, desi nu exista dovezi istorice care sa sugereze acest lucru. Si nu e intamplator nici faptul ca despre Iosif se zice ca ar fi avut 33 de ani cand s-a casatorit cu Maria, ca Isus a facut 33 de minuni, ca numele lui Dumnezeu este mentionat de 33 de ori in Cartea Facerii ori ca in islamism credinciosii ajunsi in rai au permanent varsta de 33 de ani.

- Treizeci si trei, spuse Katherine, este un numar sacru in multe traditii mistice.
- Corect.

Langdon tot n-avea insa idee ce legatura putea exista intre numarul 33 si oala

pentru paste.

- Deci n-ar trebui sa te surprinda faptul ca un alchimist, rozacrucian si mistic precum Isaac Newton considera si el numarul 33 ca fiind special.

- Nu ma mira deloc. Newton era pasionat de numerologie, de astrologie si de profetii, dar ce are asta de-a face...

- Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad.

Langdon scoase din buzunar inelul lui Peter si citi inscriptia, apoi se uita din nou la oala cu apa.

- Scuze, dar eu tot nu pricep!

- Robert, putin mai devreme am presupus cu totii ca expresia „al treizeci si treilea grad” se refera la gradul din cadrul masoneriei, dar, cand ai rotit inelul cu treizeci si trei de grade, cubul s-a transformat intr-o crueta. In momentul acela ne-am dat seama ca termenul „grad” fusese folosit in alt sens.

- Da. Trimitand la gradele unui arc de cerc.

- Exact. Dar cuvantul mai are si o a *treia* semnificatie.

Langdon privi iar vasul cu apa de pe foc.

- Grad de temperatura.

- Exact! Si toata seara l-am avut in fata ochilor. „*Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad.*” Daca aducem temperatura piramidei la treizeci si trei de grade... poate ca ni se va mai dezvalui ceva.

Katherine Solomon era o persoana cu un intelect stralucit, Langdon stia asta, insa acum parea sa ignore un amanunt evident.

- Daca nu gresesc eu, treizeci si trei de grade este o temperatura foarte aproape de limita de inghet. N-ar trebui mai degraba sa punem piramida in congelator?

Katherine surase.

- Nu, daca vrem sa respectam reteta scrisa de marele alchimist si mistic rozacrucian care isi semna lucrarile cu pseudonimul *Jeova Sanctus Unas*.

„*Isaacus Neotonuus scria retete?!*”

- Robert, temperatura este un catalizator alchimic fundamental si nu a fost masurata intotdeauna in grade Fahrenheit sau Celsius. Exista scari de temperatura mult mai vechi, una dintre ele inventata chiar de Isaac...

- Scara Newton!

- Da. Isaac Newton a conceput un intreg sistem de cuantificare a temperaturii, bazat exclusiv pe fenomene naturale. Punctul cel mai de jos era temperatura de topire a ghetii, pe care el a numit-o „gradul zero”¹⁷. Imi inchipui ca banuiesti ce numar a atribuit temperaturii la care fierbe apa -suveranul tuturor proceselor alchimice.

- Treizeci si trei.

- Da, treizeci si trei! Al treizeci si treilea grad. Pe scara Newton, temperatura la care fierbe apa este de treizeci si trei de grade. Imi amintesc ca l-am intrebat candva pe fratele meu de ce a ales Newton tocmai acest numar. Mie, una, mi se parea o valoare complet arbitrara. Fierberea apei este cel mai important proces alchimic, iar el alege treizeci si trei? De ce nu o suta? De ce nu o valoare mai eleganta? Peter mi-a explicat ca, pentru un mistic ca Newton, nu exista numar mai elegant decat treizeci si trei.

„*Totul este dezvaluit la al treizeci si treilea grad.*” Langdon privi oala de pe foc si apoi piramida.

- Katherine, spuse el dupa o clipa, piramida e lucrata din granit si din aur.

¹⁷ In SUA, unde se desfasoara actiunea romanului, temperaturile sunt exprimate in grade Fahrenheit; 33 de grade Fahrenheit echivaleaza cu 0,55 grade Celsius, (n.tr.)

Chiar crezi ca apa clocotita e suficient de fierbinte pentru a determina o transformare?

Zambetul de pe buzele femeii sugera ca ea stia ceva in plus fata de el. Sigura pe sine, Katherine se duse la masa, ridica piramida din granit cu varful de aur si o puse in strecuratoare. Apoi, cu grija, cufunda vasul in apa care fierbea.

- Hai sa ne convingem!

In aer, deasupra Catedralei Nationale, pilotul elicopterului cupla modul automat de zbor la punct fix si incepu sa studieze perimetrul cladirii si imprejurimile lui. „Nici o miscare.” Dispozitivul cu imagine termica nu putea patrunde prin zidurile de piatra ale catedralei, asa ca nu avea cum sa stie ce facea inaintea echipei CIA, dar, daca cineva incerca sa iasa, camera cu senzor termic avea sa inregistreze imediat miscarea.

Saizeci de secunde mai tarziu, senzorul termic scoase un tiuit. Functionand pe acelasi principiu ca sistemele de alarma pentru locuinte, detectorul identificase o diferenta de temperatura semnificativa. De obicei, asta insemna un corp uman trecand printr-o zona rece, dar ceea ce-i apareea lui pe monitor parea mai degraba un nor termic, un petic de aer cald plutind peste pajiste. Pilotul gasi imediat sursa: o aerisire activa intr-o laterala a Colegiului Catedralei.

„Probabil ca nu-i nimic relevant”, isi spuse el. Vazuse adesea genul asta de gradienti. „Cineva gateste sau spala rufe.” Insa, in momentul in care dadu sa-si indrepte atentia in alta parte, fu izbit de un fapt straniu. Nu existau masini in parcare si nici o lumina nu era aprinsa in cladire.

Pilotul studie cu atentie pret de cateva clipe sistemul imagistic al elicopterului, apoi il contacta prin radio pe seful de echipa.

- Simkins, probabil ca nu e nimic, insa...

- Indicator de incandescenta!

Langdon trebuia sa recunoasca: sistemul era ingenios.

- Simpla stiinta, conchise Katherine. Substante diferite ajung la incandescenta la temperaturi diferite. Noi le numim markeri termici, iar stiinta le utilizeaza frecvent.

Langdon se uita la piramida din oala. Fuioare de abur se ridicau din apa clocotinda. Nu era tocmai optimist. Se uita la ceas, simtind cum bataile inimii i-o luau razna: deja era 23.45.

- Crezi ca, pe masura ce se va incalzi, ceva aici va incepe sa lumineze?

- Nu sa lumineze, Robert! Va aparea o *incandescenta*. Exista o mare diferenta intre ele. Incandescenta e cauzata de caldura si se produce la o temperatura specifica. De exemplu, atunci cand calesc barele de otel, metalurgistii pulverizeaza pe ele o substanta transparenta care ajunge la incandescenta la o temperatura bine determinata, iar ei stiu astfel cand sunt gata barele. Gandeste-te la unul dintre inelele acelea care-si schimba culoarea in functie de dispozitia celui care le poarta; doar ce le pui pe deget si nuanta li se schimba, de la caldura corporala.

- Katherine, piramida asta a fost confectionata in anii 1800! Pot sa inteleg ca un mestesugar a echipat o caseta din piatra cu balamale ascunse, dar chiar sa aplice si un strat de marker termic?!

- Perfect fezabil, replica ea, privind cu speranta piramida din apa. Primii alchimisti foloseau mereu fosforul organic in chip de marker termic. Chinezii fabricau artificii colorate, si chiar egiptenii...

Deodata, Katherine se intrerupse, privind tinta apa ce bolborosea.

- Ce s-a intamplat? intreba Langdon uitandu-se si el in oala, fara a

observa in sa nimic.

Ea se apleca, scrutand mai atent vasul. Pe neasteptate, se rasuci pe calcaie si o lua la fuga spre usa..

- Unde te duci? racni Langdon.

Katherine se opri langa intrerupatorul electric si stinse lumina. Ventilatoarele de aerisire amutira si incaperea se cufunda in intuneric si-n tacere. Langdon se intoarse spre vasul plin cu apa si privi prin abur piramida completata cu varful ei. Cand Katherine ajunse iarasi langa oala, el incremenise deja, cu gura cascata.

Asa cum prezisese ea, o mica portiune a varfului metalic incepuse sa straluceasca sub apa. Litere se conturau, devenind tot mai vizibile pe masura ce temperatura lichidului crestea.

- Un text! sopti Katherine.

Profesorul dadu din cap in semn de incuviintare, mut de uimire. Cuvintele se materializau chiar sub inscriptia gravata pe varful din aur. Pareau a fi numai trei si, cu toate ca nu le putea distinge inca, Langdon se intreba daca ele vor dezvalui tot ce asteptau ei. „*Piramida este o harta reala*, le spusese Galloway, *si indica un loc real.*”

Cand cuvintele devenira mai stralucitoare, Katherine stinse focul si fierberea inceta.. Varful era clar vizibil acum, sub suprafata calma a apei trei cuvinte luceau perfect lizibil.

90

In lumina slaba din bucataria Colegiului, Langdon si Katherine stateau langa oala cu apa, privind varful de piramida transformat. Pe una dintre fetele lui, un mesaj stralucea incandescent. Profesorul citi, abia venindu-i sa-si creada ochilor. Stia ce se spunea despre piramida, ca ar dezvalui un *loc* anume, o adresa concreta.... in sa niciodata nu-si inchipuise ca adresa ar putea fi... chiar *atat de* concreta.

Franklin Square Opt.

- E adresa unei strazi, sopti el, impietrit. Katherine parea la fel de uluita.

- Habar n-am ce-i acolo. Tu stii?

Langdon clatina din cap. Stia ca Franklin Square era una dintre zonele vechi ale orasului Washington, in sa adresa nu-i era cunoscuta. Se uita din nou la varful din aur, citind intregul text, de sus in jos.

Secretul este ascuns in interiorul Ordinului Franklin Square Opt.

„*Exista oare vreun Ordin in Franklin Square? Este acolo o cladire in care e ascunsa intrarea pe o scara in spirala?*”

Daca exista sau nu ceva ingropat acolo, profesorul n-avea habar. Important acum era faptul ca reusisera sa descifreze piramida si dispuneau de informatia necesara pentru a negocia eliberarea lui Peter.

„*Si chiar in ultimul moment!*”

Pe cadranul ceasului sau, bratele fosforescente ale lui Mickey Mouse aratau ca mai aveau la dispozitie nici zece minute.

- Suna-I! il indemna Katherine, aratandu-i un telefon montat pe peretele bucatariei. Acum!

Surprins ca momentul sosise atat de repede, Langdon ezita.

- Esti sigura?

- Categorie!

- Nu-i spun nimic pana ce nu ne convingem ca Peter e in siguranta.

- Sigur ca nu! Iti amintesti numarul, da?

Profesorul incuviinta si se duse spre telefon. Ridica receptorul si forma numarul de mobil al individului. Katherine veni langa el si isi apropie capul de al lui, pentru a asculta si ea. Cand la celalalt capat incepu sa sune, Langdon se pregati pentru strania voce soptita a celui care il ademenise in Washington.

In sfarsit, legatura se facu.

Dar nimeni nu raspunde. Nu se auzi nici o voce. Doar sunetul unei respiratii. Langdon astepta o vreme si intr-un final vorbi:

- Am informatia pe care o cauti, dar, daca o vrei, trebuie sa ni-l dai pe Peter!

- Cine e acolo? intreba un glas de femeie. Langdon tresari.

- Robert Langdon, spuse el, din reflex. Cu cine vorbesc? Pentru o clipa, crezu ca formase un numar gresit.

- *Numele dumneavoastra este Langdon?* intreba femeia cu un accent de surpriza in voce. E cineva aici care vrea sa va vorbeasca.

- *Poftim?* Imi cer scuze, dar *cine-i* acolo?

- Ofiter Paige Montgomery, de la Preferred Security, spuse femeia, cu un glas ce parea tremurat. Poate ca ne lamuriti dumneavoastra. Acum aproximativ o ora, partenera mea a raspuns la un apel primit la Urgente pentru o adresa in Kalorama Heights... o posibila luare de ostatici. Am pierdut legatura cu ea, asa ca am solicitat ajutoare si am venit sa verific proprietatea. Am gasit-o pe partenera mea moarta in curte. Proprietarul nu era acasa, asa ca am intrat. Pe masa din hol suna un telefon celular si...

- Sunteti inaintu? intreba Langdon.

- Da, si apelul la Urgente... a fost motivat, se balbai femeia. Imi pare rau daca par confuza, insa partenera mea e moarta si am gasit un barbat tinut aici impotriva vointei lui. E intr-o stare jalnica si acum ne ocupam de el. Intreaba de doua persoane... cineva pe nume Langdon si o femeie numita Katherine.

- E fratele meu! striga Katherine in receptor, lipindu-si mai bine capul de al lui Langdon. Eu am sunat la Urgente! El e bine?

- Pai, doamna... Vocea femeii se franse. E intr-o stare grava. Nu mai are mana dreapta si...

- Va rog, exclama Katherine, vreau sa vorbesc cu el!

- I se ofera ingrijiri chiar acum. Cand isi pierde cunostinta, cand isi revine... Daca va aflati prin zona, ar fi bine sa veniti aici. E clar ca vrea sa va vada.

- Suntem cam la sase minute distanta! zise Katherine.

- Atunci va sugerez sa va grabiti. Dupa un zgomot inabusit in fundal, femeia relua: Imi pare rau, se pare ca e nevoie de mine. Vorbim cand ajungeti aici.

Si legatura se intrerupse.

91

In Colegiul Catedralei, Langdon si Katherine urcara in viteza treptele din subsol si o luara la fuga pe un culoar intunecat, cautand o iesire prin partea din fata, a cladirii. Nu se mai auzea huritul elicopterului deasupra, asa ca profesorul spera ca se vor putea strecura nevazuti, ca sa ajunga in Kalorama Heights, la Peter.

„L-au gasit! E in viata!”

Cu treizeci de secunde mai devreme, cand inchisesera telefonul,

Katherine scosese in graba piramida si varful ei din oala. Apa inca se mai scurgea de pe ea cand o indesase in sacul de umar al lui Langdon. Acum profesorul ii simtea caldura radiind prin material.

Bucuria ca Peter fusese gasit alungase pentru o vreme orice ganduri la mesajul de pe varful de piramida: „*Franklin Square Opt*”. Vor avea timp pentru asta cand vor ajunge la fratele lui Katherine.

Cand facura coltul in capul scarilor, ea se opri brusc si arata spre o sala de asteptare de pe cealalta parte a culoarului. Prin fereastra ei se vedea un elicopter negru, asteptand tacut pe peluza. Langa el statea un pilot, cu spatele spre ei si vorbind la telefon. In apropiere se zarea un Cadillac Escalade negru, cu geamurile intunecate.

Avand grija sa ramana in umbra, Langdon si Katherine intrara in sala de asteptare si se furisara la fereastra, pentru a vedea daca restul echipei de teren era in zona. Din fericire, vasta peluza era pustie.

- Probabil ca sunt in catedrala, spuse el.
- Dimpotriva, replica o voce profunda, in spatele lor.

Langdon si Katherine se intoarsera in acelasi timp. In prag, doi indivizi in negru indreptau spre ei pusti cu laser. Pe pieptul profesorului dansa un punctulet rosu.

- Imi pare bine sa va revad, domnule profesor, rosti un glas ragusit, familiar.

Cei doi agenti se trasera in lat-uri si printre ei se ivi silueta micuta a directoarei Sato, care traversa sala si se opri in fata lui Langdon.

- Ati facut in seara asta cateva alegeri extrem de proaste, il instiinta ea.
- Politia l-a gasit pe Peter Solomon, zise profesorul cu insufletire. E intr-o stare grava, dar va trai. S-a terminat!

Daca Sato era surprinsa afland ca Peter fusese gasit, n-o arata. Ochii nu i se desprinsera de pe chipul lui Langdon in vreme ce se apropie, oprindu-se la numai o palma distanta de el.

- Doamnule profesor, da-mi voie sa te asigur ca nu s-a terminat nici pe departe. Iar daca acum e implicate si politia, inseamna ca lucrurile sunt si mai complicate. Asa cum ti-am spus mai devreme, situatia este una extrem de delicata. N-ar fi trebuit sa fugi cu piramida aceea.

- Doamna, izbucni Katherine, am nevoie sa-l vad pe fratele meu! Puteti lua piramida, inasa trebuie sa...

- Trebuie? intreba Sato, rasucindu-se catre ea. Doamna Solomon, presupun! Dupa ce atinti asupra lui Katherine o privire arzanda, se intoarse iar spre Langdon: Pune sacul pe masa!

Langdon se uita la cele doua puncte laser de pe pieptul lui, apoi puse sacul pe o masuta joasa. Un agent se apropie precaut, trase fermoarul sacului si il deschise. Un valatuc de abur se ridica in aer. Agentul indrepta o lanterna inspre sac, se uita inaintea cateva momente, nedumerit, dupa care incuviinta catre Sato.

Directoarea se apropie si privi si ea in sac. Piramida uda si varful ei luceau in lumina lanternei. Sato se lasa pe vine si studie de aproape varful din aur; Langdon isi dadu seama ca ea il vazuse pana acum numai in imaginea cu raze X a sacului sau.

- Inscriptia, spuse Sato. Are vreun inteles pentru dumneavoastra? „Secretul este ascuns in interiorul Ordinului”?

- Nu sunt sigur, doamna.

- De ce ies aburi din piramida?

- Am cufundat-o in apa fiarta, raspuse Katherine fara nici o ezitare. Asa

am putut descifra codul. Va vom spune totul, dar, va rog, lasati-ne sa mergem sa-l vedem pe fratele meu! A trecut prin...

- Ati *fiert* piramida?

- Stingeti lanterna, ceru Katherine, si priviti varful. Probabil ca inca se mai vede.

Agentul apasa butonul lanternei, iar Sato ingenunche langa masuta. Chiar si de unde statea Langdon se vedea textul care inca mai licarea slab.

- Franklin Square Opt, citi directoarea, cu uimire in glas.

- Da, doamna. Textul a fost scris cu un lac incandescent sau ceva asemanator. Al treizeci si treilea grad insemna de fapt...

- Dar adresa? ii reteza Sato vorba. Asta vrea de fapt individul?

- Da, replica Langdon. Crede ca piramida e o harta care ii va arata locul unei mari comori... cheia cu care va putea elucida Misterele Antice.

Sato se uita din nou la varful de piramida, parca tot nevenindu-i si creada.

- Spuneti-mi, zise ea, pe un ton in care i se citea un inceput de teama l-ati contactat deja pe individ? l-ati dat deja adresa?

- Am incercat.

Langdon ii spuse ceea ce se intamplase atunci cand sunase pe numarul de mobil al individului. Sato asculta, trecandu-si limba peste dintii ingalbeniti. Desi parea gata sa explodeze de manie, se intoarse spre unul dintrc agenti si-i spuse intr-o soapta retinuta:

- Trimite-l inauntru. E in SUV.

Agentul incuviinta si spuse ceva in statia radio.

- Pe cine sa trimita.? intreba Langdon.

- Pe singura persoana care mai are vreo speranta sa repare dezastrul pe care l-ai facut!

- Ce dezastru? riposta profesorul. Acum ca Peter e in siguranta totul s-a...

- Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Sato. Nu vorbim despre Petei aici! Am tot incercat sa-ti spun la Capitoliu, domnule Langdon, dar ai preferat sa actionezi impotriva mea, decat sa colaborezi cu mine! Si acum ai provocat o nenorocire de nedescris! Cand ti-ai distrus telefonul mobil, pe care, apropo, noi il urmaream, ai retezat orice posibilitate de comunicare cu omul asta. Iar adresa pe care ai descoperit-o - oricare mama naibii o fi ea -, adresa asta era unica noastra sansa de a-l prinde pe nebun! Si aveam nevoie sa. faci jocul asta, sa-i oferi adresa, ca sa stim unde Dumnezeului sa-l prindem!

Inainte ca Langdon sa poata raspunde ceva, Sato isi indrepta furia si spre Katherine.

- Iar dumneavoastra, doamna Solomon! Dumneavoastra stiati unde locuieste smintitul asta?! De ce nu mi-ati spus si mie? Ati trimis la casa omului un politist de jucarie! Nu va dati seama ca mi-ati distrus orice posibilitate de a-l prinde acolo? Ma bucur ca fratele dumneavoastra e in siguranta, dar dati-mi voic sa va spun ceva: ne confruntam in seara asta cu o criza ale carei ramificatii tree mult dincolo de familia dumneavoastra, si care vor fi simtite in lumea intreaga. Omul care l-a rapit pe Peter detine o putere enorma si trebuie sa punem mana pe el imediat!

Cand ea isi incheie tirada, din umbra culoarului isi facu aparitia silueta inalta si eleganta a lui Warren Bellamy, care pasi in sala. Arata zdruncinat, lovit, sifonat... de parca ar fi trecut prin caznele iadului.

- Warren! exclama Langdon. Esti bine?

- Nu, replica Arhitectul. Nu chiar.

- Ai auzit? Peter e in siguranta!
Bellamy incuviinta, parand socat si confuz, ca si cum nimic nu mai conta.
- Da, am auzit ce vorbeati. Ma bucur!
- Warren, ce naiba se intampla? Sato interveni:
- Baieti, puteti face schimb de impresii mai tarziu. Acum insa, domnul Bellamy o sa ia legatura cu smintitul ala si o sa discute cu el. Asa cum a facut de altfel toata seara.
Langdon nu mai pricepea nimic.
- Dar Bellamy n-a discutat cu individul in seara asta! Omul ala nici macar nu stie ca Bellamy e implicat!
Sato se intoarse spre Arhitect si ridica din sprancene. Acesta ofta.
- Robert, ma tem ca n-am fost tocmai sincer cu tine in seara asta. Profesorul il privi amutit.
- Am crezut ca fac ceea ce trebuie, continua Bellamy, cu un aer speriat.
- Ei bine, il intrerupse Sato, acum chiar o sa faci ceea ce trebuie... si sa ne rugam lui Dumnezeu sa functioneze!
Ca pentru a sublinia tonul ei sinistru, ceasul de pe perete incepu sa bata miezul noptii. Directoarea scoase o punga autosigilanta continand ceva si i-o arunca lui Bellamy.
- Uite-ti lucrurile! Telefonul tau face si fotografii?
- Da, doamna.
- Bine. Ridica varful de piramida!
Mesajul pe care Mal'akh tocmai il primise era de la omul lui de legatura - Warren Bellamy, masonul pe care il trimisese mai devreme la Capitoliu pentru a-l asista pe Robert Langdon. Precum profesorul, Arhitectul isi dorea sa il recapete pe Peter, in viata, si ii daduse asigurari ca-l va ajuta pe Langdon sa obtina si sa descifreze piramida. Toata seara Mal'akh primise de la el mesaje electronice cu noi vesti, redirectionate in mod automat spre mobilul lui.
„Asta ar trebui sa fie interesant”, isi spuse el, deschizand mesajul.

De la: Warren Bellamy

m-am despartit de langdon
dar am in fine informatia solicitata
dovada atasata.
suna pentru partea lipsa.
vezi un fisier atasat (jpeg)

„Suna pentru partea lipsa?” se mira Mal'akh, deschizand fisierul atasat.
Era o fotografie.

Cand o vazu, icni surprins, iar inima incepu sa-i bata mai cu putere. Avea in fata un prim-plan al unei mici piramide aurii. „Legendarul varf de piramida!” Inscriptia ornata de pe una dintre fete transmitea un mesaj promitator: „Secretul este ascuns in interiorul Ordinului”.

Sub text vazu ceva care-l inmarmuri. Varful parea a straluci in acel loc. Incredul, ramase cu privirea tinta la cuvintele vag luminoase, dandu-si seama ca legenda era literalmente adevarata: *„Piramida masonica se transforma pentru a-si dezvalui secretele in fata celor merituosi”*.

Cum anume se produsese aceasta transformare magica, Mal'akh habar n-avea, insa nici nu-i pasa. Textul luminos trimitea limpede la o adresa concreta in Washington, exact asa cum spuneau profetiile. Franklin Square. Din pacate, fotografia varfului de piramida includea si aratatorul lui Bellamy, plasat strategic astfel incat sa acopere o parte esentiala a informatiei.

**The
secret hides
within the Order
of Franklin Square**

Secretul este ascuns in interiorul Ordinului Franklin Square

„Suna pentru partea lipsa.” Acum intelegea ce voise Bellamy sa spuna.

Arhitectul Capitolului se aratase cooperant intreaga seara, insa acum alesese sa faca un joc foarte periculos.

92

Sub privirile atente ale mai multor agenti CIA inarmati, Langdon, Katherine si Bellamy sedeau alaturi de Sato in sala de asteptare a Colegiului Catedralei. Pe masuta de langa ei, sacul de umar al profesorului era tot deschis, din el zarindu-se varful de piramida. Cuvintele „*Franklin Square Opt*” disparusera, ca si cand nici n-ar fi existat vreodata.

Katherine o rugase pe Sato s-o lase sa se duca la fratele ei, dar directoarea se limitase sa clatine din cap, in semn de refuz, fara a-si lua privirea de la telefonul lui Bellamy. Mobilul se afla pe masa si nu sunase inca.

„*De ce nu mi-a spus Warren adevarul?*” se intreba Langdon. Se parea ca Arhitectul pastrase intreaga seara legatura cu rapitorul lui Peter, asigurandu-l ca profesorul inregistra progrese in descifrarea piramidei. Fusese de fapt un bluff, o incercare de a mai castiga ceva timp pentru Peter. In realitate, Bellamy facuse tot ce-i statuse in putinta ca sa-i opreasca pe toti cei care amenintau sa dezvaluie secretele piramidei. Acum insa, Arhitectul dadea impresia ca schimbase tabara. El si Sato erau gata sa puna in pericol secretele piramidei in speranta de a-l prinde pe individ.

- Luati-va mainile de pe mine! se auzi o voce de varstnic pe culoar. *Sunt orb*, nu neputincios! Stiu sa ma descurc in Colegiu!

Vicarul Galloway inca mai protesta energic atunci cand un agent CIA il impinse usurel in sala de asteptare, silindu-l sa se aseze pe unul dintre scaune.

- Cine-i aici? intreba el, privind drept inainte cu ochii sai goi. Mi se pare ca sunteti mai multi. De cati e nevoie ca sa imobilizati un batran?

- Suntem sapte, raspunde Sato. Inclusiv Robert Langdon, Katherine Solomon si confratele dumneavoastra intru masonerie, Warren Bellamy.

Galloway se prabusi in scaun, pierindu-i toata imbatosarea.

- Suntem bine, il asigura Langdon. Si tocmai am aflat ca Peter e in siguranta. E ranit, dar a fost gasit de politie.

- Slava Domnului, exclama. batranul. Si...

Un bazait sonor rasuna pe neasteptate, facandu-i pe toti sa tresara. Era telefonul lui Bellamy, care vibra pe masuta. In sala se asternu pentru o clipa tacerea.

- Bun, domnule Bellamy, spuse Sato in cele din urma. Ai grija ce faci. Stii ce e-n joc.

Arhitectul rasufla adanc, apoi se apleca spre masuta si apasa tasta difuzorului, pentru a prelua apelul.

- Bellamy sunt, spuse el cu putere, vorbind in directia telefonului. Vocea care se auzi in difuzor era o soapta eterica, familiara deja. Parea a vorbi de la un dispozitiv maini-libere, dintr-o masina in mers.

- A trecut de miezul noptii, domnule Bellamy! Tocmai ma pregateam sa pun capat suferintelor lui Peter.

In sala domnea aceeași tacere încordată.

- Lasa-mă să vorbesc cu el!

- Imposibil, replica individului. Suntem pe drum. Iar el e legat, în portbagaj.

Langdon și Katherine schimbă o privire și încep să clatine din cap, privind spre toți ceilalți. „Este un bluff! Peter nu mai e în mâinile lui!”

Sato îi face semn lui Bellamy să continue.

- Vreau o dovadă că Peter e în viață, spuse acesta spre microfonul telefonului. Nu-ți dau restul...

- Maestrul tău Adorator are nevoie de un medic. Nu mai pierde vremea cu negocieri. Spune-mi numărul strazii din Franklin Square și ți-l aduc pe Peter acolo.

- Ți-am zis, vreau...

- Acum! Explodă celălalt. Sau trag imediat pe dreapta și Peter moare în clipa asta!

- Ba tu să mă asculți, se răsti Bellamy. Dacă vrei și restul adresei, o să joci după regulile mele! Ne întâlnim în Franklin Square. După ce mi-l dai pe Peter în viață, îți spun numărul clădirii.

- De unde știu că n-o să aduci autoritățile?

- Fiindcă nu rise să te trag pe sfoară. Viața lui Peter nu e singurul tău atu. Știu ce e de fapt în joc în noaptea asta.

- Îți dai seama, sper, că, dacă o să am chiar și cea mai vagă impresie că mai e și altcineva decât tine în Franklin Square, o să trec mai departe și nu vei mai găsi nici urma din Peter Solomon. Și, desigur... asta o să fie cea mai neînsemnată dintre grijile tale.

- Voi veni singur, replica Bellamy sumbru. Și când o să mi-l dai pe Peter, vei primi tot ce vrei.

- În centrul pieții. Am nevoie de cel puțin douăzeci de minute ca să ajung acolo. Îți sugerez să mă aștepti cât va fi nevoie.

Legătura se întrerupse.

În aceeași clipă, sala reveni la viață. Sato începu să împarta ordine. Cățiva agenți își înșfacă stațiile radio și se îndreptară spre usa.

- Miscăți-va! Miscăți-va!

În haosul stărnit, Langdon se întoarse spre Bellamy, sperând într-o explicație, dar Arhitectul era deja condus în grabă spre ieșire.

- Vreau să-l vad pe fratele meu! striga Katherine. Trebuie să ne lasați să plecam!

Sato se apropie de ea.

- Ba *nu trebuie* să fac nimic, doamna Solomon! E clar?

Katherine ramase locului, privind cu disperare în ochii mijiti ai directoarei.

- Doamna Solomon, principala mea prioritate este să-l prind pe individul ala în Franklin Square, iar dumneavoastră veți sta aici împreună cu unul dintre oamenii mei, până ce voi reuși să-o fac. Atunci, și numai atunci, ne vom ocupa și de fratele dumneavoastră.

- Dar nu înțelegeți! Eu știu exact unde locuiește el! E la numai cinci minute de aici, pe Kalorama Heights, și veți găsi acolo dovezi utile! În plus, ați spus că nu vreți să se afle despre afacerea asta. Cine știe ce va începe Peter să le spună autorităților, odată ce starea lui se va stabiliza?!

Sato își tuguie buzele, înțelegând probabil punctul de vedere al lui Katherine. Afară, rotorul elicopterului intra în funcțiune. Directoarea se încrunță și se întoarse spre unul dintre agenți.

- Hartmann, tu ia Cadillacul! Du-i pe doamna Solomon și pe domnul Langdon în Kalorama Heights. Peter Solomon nu trebuie să discute cu nimeni.

M-ai inteles?

- Da, doamna.

- Suna-ma cand ajungeti acolo. Spune-mi ce ati gasit. Si nu-i scapa din ochi pe astia doi.

Agentul incuviinta scurt din cap, scoase din buzunar cheile masinii si se indrepta spre usa. Katherine se lua imediat dupa el. Sato se rasuci spre Langdon.

- Ne vedem in scurt timp, domnule profesor! Stiu ca ma socoti dusmanul, dar te asigur ca nu-i asa. Du-te neintarziat la Peter. N-am terminat inca.

Intr-o parte a salii, vicarul Galloway sedea tacut la masuta. Mainile lui gasisera piramida din piatra, aflata inca in sacul deschis al lui Langdon. Batranul isi plimba degetele pe suprafata calda a piramidei.

- Parinte, il striga Langdon, vii cu noi la Peter?

- V-as incetini, raspuse Galloway, luandu-si palmele de pe piramida si inchizand sacul in jurul ei. Raman aici spre a ma ruga pentru insanatosirea lui. Putem vorbi mai tarziu. Dar, cand ii veti arata lui Peter piramida, vreti sa-i spuneti ceva din partea mea?

Profesorul isi puse sacul pe umar.

- Desigur!

- Spuneti-i urmatoarele. Vicarul isi drese glasul si continua: Piramida masonica si-a pastrat intotdeauna secretul... *sincera*.

- Nu inteleg.

Batranul ii facu fugar cu ochiul.

- Dumneavoastra spuneti-i asta. Va intelege el.

Perplex, Langdon iese din sala. Katherine era deja asezata pe scaunul din fata al SUV-ului, dand indicatii agentului. Profesorul se urca in spate si abia avu timp sa inchida portiera inainte ca masina sa demareze furibund spre nord, spre Kalorama Heights.

93

Franklin Square este situata in partea de nord-vest a zonei centrale a Washingtonului, marginita de K. Street si de Thirteenth Street. Aici se afla numeroase cladiri istorice, printre care si Franklin School, de unde Alexander Graham Bell a trimis, in 1880, primul mesaj sonor in eter.

La mare inaltime deasupra pietei, un elicopter UH-60 se apropia in viteza dinspre vest, dupa ce strabatuse in numai cateva minute distanta de la Catedrala Nationala. „*Avem suficient timp*”, isi spuse Sato, privind in jos, spre piata. Stia cat de important era ca oamenii ei sa se poata aseza in dispozitiv neobservati, inainte de sosirea tintei. „*A spus ca va avea nevoie de cel putin douazeci de minute pentru a ajunge aici.*”

La comanda ei, pilotul facu o „aterizare momentana” pe acoperisul celei mai inalte constructii din zona - cea cu adresa Franklin Square nr. 1 -, o prestigioasa cladire de birouri cu doua tесе de aur in varf. Manevra era ilegala, fireste, dar elicopterul zabovi acolo doar cateva secunde si talpicile sale abia daca atinsera acoperisul. Indata ce toata lumea cobori, pilotul isi ridica iar aparatul si se indrepta spre est, unde avea sa urce la o „altitudine tacuta”, oferind sprijin invizibil echipei de la sol.

Sato astepta pana ce oamenii ei isi stransera lucrurile si-l pregatira pe Bellamy pentru misiune. Arhitectul parea si acum socat, dupa ce vazuse fisierul din laptopul directoarei. „*Dupa cum spuneam... e o chestiune de securitate nationala.*” Bellamy intelesese rapid la ce se referise Sato si acum era pe deplin

cooperant.

- Totul e gata, doamna, spuse agentul Simkins.

La comanda ei, agentii il condusera pe Bellamy in partea cealalta a acoperisului si disparura impreuna cu el pe casa scarii, indreptandu-se spre parter pentru a-si ocupa pozitiile.

Sato se duse pana la marginea acoperisului si privi in jos. Parcul inverzit, dreptunghiular, de dedesubt acoperea intreg spatiul dintre doua strazi. „*Asigura o buna acoperire.*” Echipa ei intelesese pe deplin necesitatea de a face o interceptare neobservata. Daca tinta lor sesiza o prezenta in imprejurimi si hotara sa nu opreasca... Sato nici nu voia sa se gandeasca la o asemenea eventualitate.

Aici, sus, vantul batea in rafale reci. Sato isi stranse bratele in jurul trupului si-si infipse bine picioarele in pardoseala, pentru a nu fi impinsa dincolo de margine. Vazuta de la acea inaltime, Franklin Square parea mai mica decat si-o amintea ea, cu mai putine cladiri. Se intreba care dintre ele se gasea la numarul opt. Respectiva informatie i-o solicitase analistei ei, Nola, de la care astepta un telefon din clipa in clipa.

Bellamy si agentii isi facura aparitia jos, semanand cu niste furnici ce se imprastiau in intunericul parcului. Simkins il pozitiona pe Arhitect intr-un luminis, aproape de centrul parcului pustiu, apoi el si oamenii lui se topira printre copaci. In cateva secunde, Bellamy ramase singur, pasind de colo-colo si tremurand in lumina unui bec stradal.

Sato nu simtea nici un dram de compasiune pentru el.

Isi aprinse o tigara si trase un fum lung, savurand caldura care ii patruse in plamani. Multumita ca jos totul era in regula, se retrase dinspre margine, asteptand cele doua apeluri telefonice - unul de la Nola si celalalt de la agentul Hartmann, pe care il trimisese in Kalorama Heights.

94

„*Mai incet!*” Langdon se prinse de bancheta in vreme ce SUV-ul lua nebuneste o curba, amenintand sa ramana doar pe doua roti. Agentul CIA Hartmann ori era foarte dornic sa-si etaleze talentele de sofer in fata lui Katherine, ori primise ordine sa ajunga la Peter Solomon inainte ca acesta sa-si revina suficient pentru a dezvalui ceva in fata autoritatilor locale.

Jocul de-a „*calc-o chiar daca e rosu*” pe Embassy Row fusese suficient de stresant in sine, inasa acum goneau de-a dreptul pe drumul plin de curbe din Kalorama Heights. Katherine ii striga din mers pe unde s-o ia, dat fiind ca fusese acasa la individ in dupa-amiaza aceea.

La fiecare cot al strazii, sacul pe piele de la picioarele lui Langdon se clatina inainte si inapoi si profesorul auzea de fiecare data zornaitul varfului din aur, care cazuse mai mult ca sigur de pe piramida si aluneca ba incolo, ba incoace, pe fundul sacului. Temandu-se sa nu fie vatamat in vreun fel, Langdon pipai inaintea pana ce-l gasi. Era cald inca, dar textul luminos palise si disparuse acum, vizibila fiind doar inscriptia initiala:

„*Secretul este ascuns in interiorul Ordinului.*”

Se pregatea sa puna varful intr-un buzunar lateral al sacului, cand isi dadu seama ca suprafata lui lustruita era acoperita de mici firimituri de... ceva. Nedumerit, incerca sa le stearga, dar erau lipite si se simteau tari la atingere... ca plasticul. „*Ce naiba?*” Uitandu-se, vazu ca si suprafata piramidei era plina de mici puncte albe. Culese un astfel de punct cu unghiile si-l freca intre degete.

- Ceara? baigui el.

Katherine se rasuci si privi spre el, peste umar.

- Poftim?

- Sunt fragmente de ceara peste tot, pe piramida si pe varful ei. Nu pricep de unde ar putea proveni!

- De la ceva din sacul tau, poate?

- Nu cred.

Cand masina coti dupa un alt colt, Katherine arata prin parbriz si se intoarse spre agentul Hartmann.

- Asta e! Am ajuns!

Langdon ridica privirea si zari luminile rotitoare ale unei masini de interventie parcate pe o alee in fata. Poarta era deschisa si SUV-ul intra in viteza.

Casa reprezenta un veritabil conac spectaculos. Inauntru, toate luminile erau aprinse, usa de la intrare fiind larg deschisa. Vreo sase vehicule erau oprite alandala pe alee si pe peluza, probabil sosite in graba si ele. Unele aveau inca motoarele in functiune si farurile aprinse, majoritatea indreptate spre casa; o masina era asezata insa oblic si luminile ei ii orbira.

Agentul Hartmann frana si opri pe peluza, langa un sedan alb pe care scria cu litere colorate „**PREFERRED SECURITY**”. Din cauza luminilor rotitoare si a farurilor aprinse, abia il vazusera.

Katherine sari din masina si o lua la fuga spre casa. Langdon isi puse sacul pe umar fara a mai zabovi sa-i incheie fermoarul si porni cu pasi repezi pe urmele ei, peste peluza, spre usa deschisa a casei. Dinauntru se auzeau voci. In spate rasuna un piuit, cand agentul Hartmann incuie masina, venind apoi dupa ei.

Katherine urca, in viteza treptele si intra in casa. Langdon trecu pragul in spatele ei si vazu ca ea traversase deja holul, indreptandu-se spre locul din care se auzeau vocile. Mai departe, in capatul holului, se vedea o masa la care statea o femeie in uniforma de agent de paza, asezata cu spatele spre ei.

- Doamna ofiter! striga Katherine din fuga. Unde e Peter Solomon? Langdon se grabi s-o ajunga din urma, cand o miscare neasteptata ii atrase atentia. In stanga, prin fereastra salonului, vazu cum poarta de la intrarea in curte se inchidea. „*Ciudat!*” Si atunci zari altceva... un lucru pe care atunci cand intrasera, orbiti de faruri si de luminile rotitoare ale masinii de interventie, nu-l remarcasera. Cele sase masini parcate la intamplare nu semanau deloc a vehicule de politie si de urgenta, asa cum isi inchipuise el ca sunt.

„*Un Mercedes?... Un Hummer?... Un Tesla Roadster?!*” In clipa aceea profesorul isi dadu seama ca vocile care se auzeau in casa proveneau de fapt de la un televizor deschis in salon.

Rasucindu-se cu incetinitorul parca, Langdon striga in lungul holului:

- Katherine, stai!

In aceeasi frantura de secunda, vazu insa ca ea nu mai alerga. Zbura.

95

Katherine Solomon stia ca era in cadere... dar nu intelegea de ce.

Alerga de-a lungul holului spre femeia in uniforma din salon, cand deodata picioarele i se prinsesera intr-un obstacol invizibil si trupul i se pravalise inainte, proiectat in aer.

Iar acum revenea pe sol... sau mai bine zis pe o podea dura de lemn.

Katherine se prabusi pe burta si aerul ii iesi violent din plamani. Deasupra ei, un cuier-pom se inclina si cazu, ratand-o de putin. Chinuindu-se sa-si

recapete rasuflarea, ridica ochii, neintelegand de ce femeia in uniforma nu se misca de pe scaun. Mai ciudat inca, observa ca de piciorul cuierului-pom parea sa fie prins un fir metalic ce traversa holul.

„Pentru ce ar lega cineva...?”

- Katherine!

Era vocea lui Langdon, inasa, cand se rostogoli pe o parte ca sa se uite la el, simti ca ii ingheata sangele in vene. Incerca sa strige „Robert! In spatele tau!”, dar respiratia ii era inca taiata. Amuflita, nu izbuti decat sa vada, ca intr-o teriflanta filmare cu incetinitorul, cum Langdon alerga pe hol spre ea, fara a avea habar ca, in spatele lui, agentul Hartmann se impleticea peste prag, tinandu-se cu mana de gat. Sangele incepu sa-i curga printre degete atunci cand dadu peste manerul unei surubelnite ce-i fusese infipta prin ceafa..

Agentul se prabusi la podea si in spatele lui se ivi, perfect vizibil acum, atacatorul.

„Dumnezeule... nu!”

Complet gol, cu exceptia unei panze infasurate in jurul soldurilor, barbatul masiv statuse probabil ascuns in hol. Trupul lui musculos era acoperit din cap pana-n picioare de tatuaje stranii. Usa de la intrare fusese impinsa, apropiindu-se de canat, iar individul se repezi pe urmele lui Langdon.

Agentul Hartmann cazu in clipa in care usa se inchise cu zgomot. Surprins, Langdon se intoarse, dar barbatul tatuat era deja langa el, infigandu-i ceva in spate. Se auzi un suierat electric insotit de o izbucnire de lumina si Katherine il vazu pe Langdon intepenind. Cu ochii larg deschisi, profesorul se inclina in fata si se prabusi inert. Cazu peste sacul de piele, din care piramida se rostogoli pe podea.

Fara a-i arunca victimei sale macar o privire, tatuatul pasi peste trupul cazut si se indrepta spre Katherine. Ea se tara deja spre salon, de-a-ndaratelea, lovindu-se de un scaun. Femeia de la serviciul de paza, asezata pe acel scaun, se clatina si se pravalii gramada langa ea. Ochii lipsiti de viata aveau o privire ingrozita. In gura ii fusese indesata o carpa.

Barbatul masiv o ajunsese inainte ca ea ca aiba timp sa reactioneze si o prinse de umeri cu o forta inimaginabila. Fata lui, neacoperita acum de farduri, era inspaimantatoare. Muschii i se incordara si Katherine se simti intoarsa cu fata in jos, ca o papusa din carpe. Un genunchi greu i se infipse in sale si, pentru o clipa, crezu ca spinarea i se va frange. Individul ii prinse bratele si i le trase in spate.

Cu capul pe o parte si avand obrazul lipit de covor, Katherine il vazu pe Langdon; trupul lui tresalta, cu fata intoarsa in partea cealalta. Dincolo de el, agentul Hartmann zacea nemiscat pe podea.

Ceva metalic si rece ii prinse incheieturile si Katherine isi dadu seama ca era legata cu sarma. Se zbatu, incercand sa se elibereze, dar o durere ascutita ii strapunse mainile.

- Daca te misti, sarma te taie, ii spuse atacatorul, sfarsind cu incheieturile si trecand apoi sa-i lege gleznela cu o eficacitate inspaimantatoare.

Katherine dadu din picioare, incercand sa-l loveasca, dar el ii infipse un pumn zdravan in coapsa dreapta, schilodind-o temporar. In numai cateva secunde, gleznela ii erau legate.

- Robert! izbuti ea sa strige.

Langdon gemea pe podeaua din hol. Zacea ghemuit pe sacul de piele, cu piramida rostogolita pe o parte, langa capul lui. Katherine isi dadu seama ca aceasta era unica lor speranta.

- Am descifrat piramida! striga femeia catre individul tatuat. Iti spun eu

tot ce vrei!

- Da, o sa-mi spui.

Si cu aceste cuvinte, barbatul smulse carpa dintre buzele femeii moarte si o indesa in gura ei. Avea gust de les.

Robert Langdon avea senzatia ca trupul nu-i mai apartinea. Zacea nemiscat si amortit, cu obrazul lipit de podeaua din lemn. Auzise destule despre dispozitivele cu electrosocuri ca sa stie ca isi paralizau victimele supraincarcandu-le temporar sistemul nervos. Actiunea lor, numita disruptie electromusculara, semana cu cea a unui fulger. Durerea incredibila ii patrundea parca in fiecare celula a corpului. Iar acum, in ciuda luciditatii si a concentrarii mentale, muschii lui refuzau sa asculte comenzile trimise de creier.

„*Ridica-te!*”

Cu fata in jos pe podea, Langdon respira superficial, cu icnete scurte, chinuindu-se sa traga aer in piept. Inca nu-l zarise pe eel care il atacase, dar il vedea pe agentul Hartmann zacand intr-o balta de singe. O auzise pe Katherine zbatandu-se si vorbind, inasa cu cateva secunde in urma vocea ei devenise infundata, ca si cand individul ii indesase ceva in gura.

„*Ridica-te, Robert! Trebuie s-o ajuti!*”

Picioarele il furnicau acum - semn dureros ca simtirea ii revenea -, dar inca refuzau sa coopereze. „*Miscati-va!*” Bratele ii zvacneau si incepea sa-si simta de asemenea fata si gatul. Cu mare efort, reusi sa-si intoarca privirea, tragandu-si obrazul pe lemnul aspru al podelei si rasucindu-si cu greu capul pentru a se uita in salon.

Dar ceva ii statea in calea privirii: piramida din piatra, care se rostogolise din sac si zacea acum pe o parte, cu baza la numai cativa centimetri de fruntea lui. Pentru o clipa, nu intelese la ce se uita. Patrutul din fata lui era in mod limpede fundul piramidei, inasa arata altfel decat inainte. Diferit. Foarte diferit. Era tot patrat si tot din piatra... dar suprafata lui nu mai era neteda. Baza piramidei era acoperita cu niste semne gravate. „*Cum e posibil?*” Se holba la ea cateva secunde, intrebandu-se daca nu cumva avea halucinatii. „*M-am uitat la baza piramidei asteia de zece ori... si nu era nimic gravat pe ea!*”

In aceeasi clipa intelese de ce.

Reflexul respirator i se restabili si Langdon trase cu un icnet puternic aer in piept, dandu-si seama ca piramida masonica mai avea secrete nedevaluite. „*Am fost martorul unei alte transformari.*”

Intr-o frantura de secunda, realiza care era de fapt semnificatia ultimei rugaminti a lui Galloway. „*Spuneti-i urmatoarele: Piramida masonica si-a pastrat intotdeauna secretul... sincera.*” Cuvintele i se parusera bizare atunci, dar acum intelegea ca vicarul ii transmisese astfel lui Peter un cod. Ca o ironie a sortii, codul respectiv constituise o parte a intrigii intr-un roman mediocru pe care profesorul il citise cu cativa ani in urma.

Sincera.

Inca de pe vremea lui Michelangelo, sculptorii obisnuiau sa ascunda micile defecte ale lucrarilor turnand ceara topita in fisuri si apoi presarand deasupra praf de piatra. Metoda era considerata un truc nepermis si, de aceea, orice sculptura „fara ceara” - in latina *sine cera* - era considerata o opera de arta „sincera”. Iar expresia prinsese. Chiar si astazi ne semnam scrisorile „cu sinceritate”, ca o marturie ca am scris „fara ceara” si ca spusese noastre sunt adevarate.

Insemnele gravate pe baza piramidei fusesera disimulate prin aceeasi metoda. Cand Katherine respectase indrumarile de pe varful din aur si fiersese

piramida, ceara se topise, dezvaluind inscriptia de pe baza. In sala de asteptare de la Colegiu, vicarul isi trecuse palmele peste ea, simtind probabil caracterele gravate.

Pentru o clipa, Langdon uita de pericolul in care se aflau el si Katherine, privind fix incredibilul sir de simboluri gravate pe partea de jos a piramidei. Habar nu avea ce insemnau... sau ce urmau sa dezvaluie, insa un lucru era cert: „*Piramida masonica mai are si alte secrete ascunse. Franklin Square Opt nu este raspunsul final*”.

Daca motivul il reprezenta valul de adrenalina starnit de aceasta revelatie sau cele cateva secunde in plus in care staturile nemiscate pe podeaua de lemn, Langdon nu stia, insa simtea cum isi recapata controlul asupra propriului trup.

Inabusindu-si durerea, ridica un brat si impinse intr-o parte sacul de piele care ii bloca vederea spre salon. Cu oroare, o vazu pe Katherine legata si cu o carpa indesata in gura. Isi incorda muschii, dand sa se ridice in genunchi, dar o secunda mai tarziu incremeni, uluit. In usa salonului, umpland intregul ei cadru, se ivise o forma omeneasca asa cum nu mai vazuse vreodata.

„*Pentru numele lui Dumnezeu, ce...?*”

Se rostogoli pe o parte si impinse in picioare, incercand sa se traga inapoi, dar uriasul tatuat il insfaca, il intoarse pe spate si incaleca pe el, asezandu-si genunchii pe bicepsii lui si tintuindu-i bratele la podea. Pe piept avea tatuat un phoenix bicefal. Gatul, fata si capul ras ii erau acoperite de o naucitoare varietate de simboluri complexe care - Langdon stia acest lucru - erau utilizate in ritualurile de magie neagra.

Inainte sa mai poata gandi insa ceva, barbatul ii prinse capul intre palme, i-l ridica de pe podea si, cu o forta incredibila, i-l izbi de lemnul tare.

Totul se intuneca in fata lui.

96

Mal'akh se ridica in picioare si privi carnajul din jur. Casa arata ca un camp de batalie. Langdon zacea inconstient la picioarele lui. Katherine era legata si cu calus in gura, pe podeaua salonului. Cadavrul femeii in uniforma era ghemuit alaturi, cazut de pe scaunul in care il proptise. In speranta ca-i va fi crutata viata, femeia facuse tot ce-i ceruse el. Cu cutitul la gat, raspunsese la mobilul lui si rostise minciuna prin care Langdon si Katherine fusesera ademeniti aici. „*De fapt, ea n-avea nici un partener, iar Peter Solomon nu era deloc in siguranta.*” Imediat ce femeia isi spusese replicile, Mal'akh o stransese de gat.

Pentru a desavarsi iluzia ca proprietarul nu era acasa, ii telefonase lui Bellamy folosind dispozitivul maini-libere pe care-l avea intr-una dintre masini. „*Sunt pe drum*”, le spusese Arhitectului si celorlalti care il mai ascultau. „*Peter e in portbagaj.*” In realitate, isi condusesese masina doar intre garaj si curtea din fata, unde lasase parcate in neoranduiala cateva dintre celelalte automobile ale sale, cu farurile aprinse si cu motoarele in functiune.

Iar inselatoria functionase perfect.

Sau pe aproape.

Singurul detaliu neplacut il reprezenta cadavrul insangerat din hol, cu o surubelnita iesindu-i din gat. Mal'akh ii cercetase uniforma neagra si chicotise amuzat atunci cand gasise statia radio de ultima generatie si telefonul mobil cu sigla CIA. „*Se pare ca si ei sunt constienti de puterea mea.*”

Scosese bateriile din telefon si zdrobise ambele dispozitive cu un opritor

de usa masiv, din bronz.

Stia ca trebuia sa se miste rapid acum, mai ales daca si CIA era implicata. Se inapoie in hol. Langdon era inert si asa avea sa ramana o vreme. Privirea i se indrepta, avida, spre piramida din piatra aflata pe podea langa sacul profesorului. Gafaia, iar inima ii batea cu putere.

„Ani intregi am asteptat...”

Mainile ii tremurau cand se apleca si ridica piramida masonica. Isi trecu degetele peste cuvintele gravate, cutremurat de fagaduiala pe care o purtau in ele. Inainte de a se lasa prea absorbit, o puse inapoi in sacul lu Langdon, alaturi de varful ei, si trase fermoarul.

„O voi asambla in curand... intr-un loc mult mai sigur.”

Isi puse sacul pe umar si incerca sa-l ridice pe profesor de la podea, insa constata ca era mult mai greu decat isi inchipuse. Asa ca il apuca de subsuori si incepu sa-l tarasca pe jos. „N-o sa-i placa unde o sa se trezeasca.”

In bucatarie, televizorul inca functiona. Sunetul lui facuse parte din plan, si deocamdata nu apucase sa-l inchida. Pe ecran, un teleevanghelizator rostea, alaturi de credinciosii lui, Tatal Nostru. Mal'akh se intreba pentru o clipa daca macar unul dintre participantii parca hipnotizati avea habar care erau adevaratele origini ale rugaciunii.

- ... precum in cer, asa si pe pamant... intona grupul. *„Da, isi spuse Mal'akh. La fel ca sus, asa si jos.”*

- ... si nu ne duce pe noi in ispita...

„Ajuta-ne sa ne stapanim slabiciunea carni.”

- ... si ne izbaveste de cel rau... se rugau cu totii.

Mal'akh zambi. *„Asta va fi cam greu. Intunericul se intinde.”* Totusi, trebuia sa aprecieze macar faptul ca incercau. Cei care se mai adresau inca fortelor invizibile si le solicitau ajutorul constituiau o specie pe cale de disparitie in lumea moderna.

Mal'akh continua sa-l tarasca pe Langdon prin salon, cand credinciosii incheiara:

- Amin!

„Amon, ii corecta el. Egiptul este leaganul religiei voastre.” Zeul Amon fusese prototipul lui Zeus... al lui Jupiter si al tuturor chipurilor atribuite dupa aceea lui Dumnezeu. Chiar si astazi, in toate religiile lumii era invocata o varianta sau alta a numelui sau. Amin! Amen! Aum!

Teleevanghelizatorul incepuse sa citeze versete din Biblie, descriind ierarhiile de ingeri, demoni si spirite care domneau in cer si in iad.

- Protejati-va sufletele de fortele raului! ii avertiza el pe credinciosi. Inaltati-va inimile in rugaciune! Dumnezeu si ingerii Lui va vor auzi!

„Are dreptate, spuse Mal'akh in sinea sa. Dar va vor auzi si demonii.”

Cu mult timp in urma, invatase ca, printr-o utilizare corecta a Artei, practicantul putea deschide un portal catre lumea spirituala. Fortele invizibile care existau acolo erau de diverse tipuri - la fel ca oamenii, de altfel -, si bune, si rele. Fortele Luminii tamaduiau, protejau si cautau sa instaureze ordinea in univers. Cele ale Intunericului actionau invers, aducand distrugere si haos.

Daca erau corect invocate, fortele invizibile puteau fi convinse sa transpuna in fapt voia practicantului... conferindu-i astfel o putere aparent supranaturala. In schimbul acestui ajutor, ele cereau ofrande - rugaciuni si imnuri de slava pentru fortele Luminii... si jertfe de sange pentru cele ale Intunericului.

„Cu cat sacrificiul este mai mare, cu atat mai consistenta e puterea transferata.” Mal'akh isi incepuse practica folosind sangele unor animale

banale. Cu timpul inasa, trecuse la jertfe mai indraznete. „Iar in seara asta, voi face pasul ultim.”

- Fiti vigilenți! striga predicatorul la televizor, prevestind apropierea Apocalipsei. Batalia suprema pentru sufletele muritorilor va incepe curand!

„Intr-adevar, isi spuse Mal'akh. Iar eu voi deveni cel mai inflacarat razboinic al ei.”

Batalia incepuse, desigur, cu mult, foarte mult timp in urma. In anticul Egipt, cei care desavarsisera Arta devenisera marii Adepti din istorie, ridicandu-se deasupra maselor, ca adevarati adoratori ai Luminei. Fusesera aidoma unor zei pe Pamant. Construisera mari temple, catre care neofitii veneau din toate colturile lumii pentru a fi initiati in tainele intelepciunii. Acolo luase fiinta un tip aparte de oameni. Pentru o scurta perioada, omenirea parea hotarata sa-si transeanda invelisul pamantesc.

„Epoca de aur a Misterelor Antice.”

Fiinta carnala inasa, omul era predispus la pacatele urii, infumurarii, lacomiei si nerabdarii. Cu timpul, unii au corupt Arta, pervertind-o si abuzand de ea pentru propriul castig. Si au inceput sa foloseasca aceasta versiune pervertita pentru a invoca fortele Intunericii. Astfel a evoluat o alta Arta... cu o influenta mai puternica, mai rapida si mai ademenitoare.

„Asa este si Arta mea. Asa e marea mea Lucrare.”

Adeptii iluminati si confreriile lor ezoterice fusesera martori ai raului ce se intindea, vazand cum omul folosea nou-aflata cunoastere nu pentru binele semenilor sai, ci dimpotriva. De aceea isi ascunsesera intelepciunea, pentru a o feri de privirile celor nevrednici. Si in cele din urma stravechea cunoastere se pierduse.

Asa se produsese marea decadere a omului. Si se instalase intunericul.

Chiar si azi, nobilii urmasi ai adeptilor continuau sa mearga inainte bajbaind orbeste dupa Lumina in incercarea de a recupera puterea pierduta a trecutului si de a tine Intunericul la distanta. Erau preoti si preotese in biserici, temple si altare ale tuturor religiilor din lume. Scurgerea timpului le stersese amintirile... rupandu-i de trecut. Nu mai cunosteai Originea din care derivase odinioara intelepciunea straveche. Cand erai intrebati despre misterele divine ale inaintasilor, noii pastratori ai credintei se lepadau de ele in gura mare, condamnandu-se ca erezii.

„Au uitat oare cu adevarat?” se intreba el.

Ecouri ale Artei stravechi rasunau inca in fiecare colt al globului, de la cabalistii mistici din iudaism la sufitii islamisti. Urmele ei erau recognoscibile in ritualurile oculte ale crestinismului, in Sfanta Impartasanie din trupul Domnului, in ierarhiile sfintilor, ingerilor si demonilor, in bazele astrologice ale calendarului, in vesmintele ceremoniale si in fagaduiala vietii vesnice. Chiar si astazi, preotii crestini alungau duhurile rele leganand vase cu tamaie aprinsa, sunand clopotele si stropind cu apa sfintita. In cretinism era practicat inca obiceiul exorcizarii - una dintre practicile timpurii ale religiei, care presupunea nu doar abilitatea de a alunga demonii, ci si pe aceea de a-i chema.

„Si totusi, nu-si pot recunoaste trecutul?!”

Nicaieri nu era mai evident trecutul mistic al Bisericii crestine decat in insasi inima ei. La Vatican, in centrul Pietei San Pietro, se inalta marele obelisc egiptean. Construit cu o mie trei sute de ani inainte ca Isus sa vina pe lume, monolitul nu are nici o relevanta acolo, nici o legatura cu cretinismul modern. Si totusi, rezista acolo. In inima Bisericii crestine. Un far din piatra, nazuind sa fie recunoscut. Un memento al acelor cativa intelepti care isi aminteau de unde incepuse totul. Cretinismul, nascut din pantecele Misterelor Antice, le pastra

inca riturile si simbolurile.

„Unul dintre ele, mai presus de celelalte.”

Pe altarele sale, pe vesmintele preotesti si in Scripturi, era mereu prezenta imaginea emblematica a credintei crestine - aceea a unei fiinte umane sacrificate. Mai mult decat oricare alta religie, crestinismul intelegea forta transformatoare a sacrificiului. Chiar si in prezent, pomenind celebra jertfa lui Isus, adeptii lui apelau la propriile lor gesturi sacrificiale marunte: postul, infranarea, pomenile.

„Toate aceste ofrande nu au, fireste, nici o putere. Fara sange... nu exista sacrificiu adevarat.”

Fortele Intunericului adoptasera de multa vreme jertfa de sange si devenisera astfel atat de puternice, incat cele ale binelui aveau acum dificultati in a le tine in frau. In scurt timp, Lumina avea sa fie devorata, iar adeptii Intunericului aveau sa se bucure de drum liber spre mintile oamenilor.

97

- Nu se poate sa *nu* existe numarul opt in Franklin Square, insista Sato. Mai cauta o data!

La biroul ei, Nola Kaye isi aseza mai bine castile pe urechi.

- Doamna, am verificat peste tot... In Washington nu exista o asemenea adresa.

- Dar eu stau pe acoperisul de la numarul *unu*. Trebuie sa fie si un *opt*! „Directoarea Sato e pe un acoperis?”

- Stati putin.

Nola rula o noua cautare. Se gandise sa-i spuna despre hacker, dar, pentru moment, pe Sato parea ca n-o intereseaza decat adresa aceea. Si, in plus, nici nu avea toate informatiile necesare. „Unde naiba e individul ala de la securitatea sistemelor?”

- Bun, spuse ea, privind monitorul. Vad acum care-i problema. Franklin Square Unu este numele cladirii... nu adresa ei. Adresa e de fapt K Street nr. 1301.

Vestea paru s-o deruteze si mai rau pe directoarea DS.

- Nola, n-am timp sa-ti explic, dar piramida trimite clar la adresa Franklin Square Opt.

Nola tresari. „Piramida trimite la o adresa concreta?”

- Inscriptia, continua Sato, spune asa: „Secretul este ascuns in interiorul Ordinului - Franklin Square Opt”.

- Ordin, adica... Ordinul Masonic sau ceva similar?

- Asa banuiesc.

Nola se gandi o clipa, apoi tasta ceva.

- Doamna, poate ca numerele cladirilor din piata s-au schimbat in decursul anilor. Daca piramida asta e atat de veche pe cat spune legenda, poate ca numerele erau altele atunci cand a fost ea construita. Rulez acum o cautare fara numarul opt... pentru... „ordin”... „Franklin Square ”... „Washington, D.C.”... iar in felul asta poate ca ne vom face o idee daca...

Dar se opri in mijlocul frazei atunci cand rezultatele aparura pe monitor.

- Ce-ai obtinut? intreba Sato.

Nola ramasese cu ochii tinta la primul rezultat din lista: o spectaculoasa imagine a Marii Piramide din Egipt care servea ca fundal dramatic a paginii dedicate unei cladiri din Franklin Square. O cladire care nu semana cu nici o alta din piata.

„Sau din tot orasul.”

Insa ceea ce o frapase pe Nola nu era atat arhitectura bizara a edificiului, cat modul in care era descris scopul lui. In conformitate cu respectivul site, neobisnuita cladire fusese construita ca un altar mistic, proiectat de... si pentru... un stravechi ordin secret.

98

Robert Langdon isi recapata cunostinta, resimtind o infioratoare durere de cap.

„Unde sunt?”

Oriunde ar fi fost, in jurul lui domnea intunericul. Bezna ca sub pamant, si liniste mormantala..

Era intins pe spate, cu bratele pe langa corp. Nedumerit, incerca sa-si miste degetele de la maini si de la picioare, constatand usurat ca erau libere si ca nu-l dureau. *„Ce s-a intamplat?”* Cu exceptia durerii de cap si a intunericului absolut, totul parea mai mult sau mai putin normal.

Aproape totul.

Langdon isi dadu seama ca statea intins pe o podea tare si neobisnuit de neteda, ca o bucata de sticla. Lucru si mai ciudat, simtea ca suprafata lunecoasa era in contact direct cu pielea lui goala... cu umerii, spatele, fesele, coapsele, gambele... *„Sunt dezbracat?”* Nestiind ce sa creada, isi trecu palma peste corp.

„Isuse! Unde-mi sunt hainele?”

In intunecime, amintirile incepura sa-i revina incetul cu incetul... instantanee infricosatoare... un agent CIA mort... figura unui monstru tatuat... capul lui izbit de podea. Imaginile se succedau mai rapid... iar acum isi aminti privelistea cutremuratoare a lui Katherine Solomon lega-ta pe podeaua salonului, cu un calus in gura.

„Dumnezeule!”

Brusc, se ridica in capul oaselor si, in aceeasi clipa, fruntea i se izbi de ceva aflat la numai cativa centimetri deasupra sa. Durerea ii exploda in teasta si Langdon cazu pe spate, aproape iar de pragul inconstientei. Naucit, ridica mainile, pipaind in intuneric pentru a gasi obstacolul. Iar ceea ce descoperi il nedumeri si mai tare. Dupa toate aparentele, plafonul se afla la mai putin de treizeci de centimetri deasupra lui. *„Ce naiba?”* Dar atunci cand intinse bratele in lateral, pentru a se rostogoli pe o parte, mainile i se lovira, amandoua, de pereti.

Adevarul il izbi in moalele capului. Nu se afla intr-o incapere.

„Sunt intr-o cutie!”

In bezna containerului in care fusese inchis, incepu sa loveasca salbatic cu pumnii. Striga dupa ajutor, iar si iar. Teroarea care il cuprinsese sporea cu fiecare secunda, pana ce deveni intolerabila.

„Am fost ingropat de viu!”

Capacul de pe sicriul in care se afla refuza sa se clinteasca, oricat ar fi impins in el cu bratele si cu picioarele, prada panicii. Din cate se parea, cutia era confectionata din fibra de sticla. Etans inchisa. Izoziata fonic. Fara nici o sursa de lumina. Si fara putinta de scapare.

„O sa ma sufoc singur, in cutia asta!”

In minte in reveni putul adanc in care cazuse copil fiind si noaptea pe care o petrecuse atunci calcand apa de unul singur, in bezna fara fund. Trauma lasase urme in psihicul lui, impovarandu-l cu o teribila fobie de spatiile inchise.

Iar in seara asta, ingropat de viu, Robert Langdon traia cel mai sinistru cosmar al sau.

Katherine Solomon tremura in tacere pe podeaua din salonul lui Mal'akh. Sarma care ii lega incheieturile mainilor si gleznelor o taia in carne si orice miscare parea sa-i stranga si mai tare latul.

Barbatul tatuat il lovise pe Langdon cu brutalitate, lasandu-l inconstient, dupa care ii tarase trupul de acolo, luand totodata cu sine sacul de umar si piramida din piatra. Unde il dusesese pe profesor, habar nu avea. Agentul care ii insotise era mort. De minute bune nu se mai auzise nici un zgomot, asa ca se intreba daca tatuatul si Langdon se mai aflau inca in casa. Incercase sa strige dupa ajutor, dar carpa din gura ii aluneca tot mai periculos inspre trahee cu fiecare tentativa.

Acum auzea pasi apropiindu-se si intoarse capul, sperand din tot sufletul ca venea cineva in ajutor. In hol aparut insa trupul masiv al atacatorului. Carnea i se incrancenata cand si-l aminti stand in casa lor, cu zece ani in urma.

„El mi-a ucis familia.”

Individul se apropie de ea. Langdon nu se zarea nicaieri. Tatuatul se lasa pe vine, o apuca de mijloc si o ridica fara menajamente pe umar. Sarma ii intra in carne, iar carpa din gura ii inabusea strigatele de durere. Tatuatul traversa holul spre camera de zi, unde cu numai cateva ore in urma statuse alaturi de el, band ceai impreuna.

„Unde ma duce?”

Cu femeia pe umar, barbatul strabatu camera de zi si se opri in fata picturii in ulei de mari dimensiuni, infatisand Cele Trei Gratii, pe care Katherine o admirase in aceeași dupa-amiaza.

- Ai spus ca iti place tabloul asta, sopti el, cu buzele lipite de urechea ei. Ma bucur! Poate ca va fi ultimul lucru frumos pe care il vei vedea.

In clipa urmatoare, apasa cu palma in partea dreapta a ramei. Spre uimirea ei, tabloul se roti in zid, pe un ax central, aidoma unei usi batante. *„O intrare secreta.”*

Katherine se zbatu, incercand sa se elibereze, dar tatuatul o tinea ferm, trecand cu ea prin deschiderea din spatele picturii. Cele Trei Gratii se inchisera la loc in urma lor, lasand sa se vada stratul gros de izolatie de pe dosul tabloului. Era limpede ca nici un zgomot de aici nu trebuia sa razbata in lumea de afara.

Spatiul din spatele picturii era mic si inghesuit, mai degraba un hol decat o incapere. Barbatul o duse pana in cealalta parte si deschise o usa grea, pasind peste pragul ei. Katherine se pomeni privind in lungul unei rampe inguste ce ducea intr-un subsol adanc. Vru sa traga aer in piept, pentru a tipa, dar carpa o sufoca.

Rampa cobora abrupt. Peretii laterali, situati aproape unul de celalalt, erau din ciment, invaluiti intr-o lumina albastruie ce parea sa radieze de jos. Aerul care urca din subsol era cald si avea un iz intepator, un amestec ciudat de mirosuri... chimicale acide, tamaie alinatoare, sudoare omeneasca si, acoperindu-le pe toate, duhoarea distincta a unei frici viscerale, animalice.

- Stiinta ta m-a impresionat, ii sopti el atunci cand ajunsera la baza rampei. Sper ca si a mea iti va placea.

99

Agentul de teren CIA Turner Simkins se ghemui in umbra vegetatiei din Parcul Franklin, fara a-l scapa din ochi pe Warren Bellamy. Nimeni nu muscase

inca momeala, dar era devreme deocamdata.

Statia lui scoase un piuit, iar el o activa, sperand ca unul dintre oamenii sai zarise ceva. Dar era Sato. Avea informatii noi. Simkins asculta si se declara de acord cu ea.

- Numai putin, spuse el. Incerc sa-mi dau seama daca pot s-o vad de aici.

Se strecura prin tufisurile in care se ascunsese si se uita inapoi, in directia din care intrase in piata. Dupa ce se mai foi de colo-colo, izbuti sa gaseasca un loc liber prin care sa priveasca.

„*Fir'as al naibii!*”

In fata lui se afla o cladire care semana cu o moschee din Lumea Veche. Inghesuita intre doua constructii mult mai mari, fatada in stil maur era acoperita cu placi lucioase de teracota, ce formau un complex tipar multicolor. Deasupra celor trei usi masive, doua siruri de ferestre ogivale dadeau impresia ca dintr-o clipa in alta in cadrul lor aveau sa apara arcasi arabi gata sa traga asupra oricaror nepoftiti.

- O vad, spuse Simkins.

- Ceva activitate?

- Nimic.

- Bine. Vreau sa-ti schimb pozitia si s-o supraveghezi cu atentie. Se numeste Templul Altarului Almas si e sediul unui ordin mistic.

Simkins lucra de multa vreme in zona Washington, dar nu cunostea templul asta si nici vreun ordin mistic cu sediul in Franklin Square.

- Cladirea, continua Sato, apartine unei grupari numite Ordinul Arab Antic al Nobililor Altarului Mistic.

- N-am auzit de el.

- Ba eu cred ca *da*. Este o organizatie din cadrul masoneriei, cunoscuta in general ca Altaristii.

Simkins arunca o privire neincredutoare spre cladirea bogat decorata. „*Altaristii? Cei care construiesc spitale pentru copii?*” Nu-si putea imagina nici un „ordin” mai inofensiv decat acea fraternitate de filantropi care purtau fesuri rosii si marsalaua in parade.

Totusi, ingrijorarea lui Sato era logica.

- Doamna, daca tinta noastra isi da seama ca „Ordinul” din Franklin Square este de fapt cladirea asta, nu va mai avea nevoie de adresa. Va renunta la intalnirea cu Bellamy si se va duce direct acolo.

- Exact asta mi-am spus si eu. Nu scapa intrarea din ochi!

- In regula!

- Vreo veste de la agentul Hartmann, din Kalorama Heights?

- Nu, doamna. I-ati cerut sa va contacteze pe dumneavoastra direct.

- Nu m-a contactat.

„*Ciudat!* isi spuse Simkins, uitandu-se la ceas. *Ar fi trebuit s-o faca de mult.*”

100

Robert Langdon zacea tremurand, gol si singur, intr-un intuneric absolut. Paralizat de frica, renuntase sa mai strige si sa mai bata cu pumnii. Inchisese ochii si se straduia din rasputeri sa-si controleze ritmul salbatic al inimii si respiratia galopanta.

„*Stai intins sub cerul noptii, vast, incerca sa se convinga. Nu exista deasupra ta nimic, decat aer si spatiu liber.*”

Aceasta vizualizare relaxanta fusese unica modalitate prin care izbutise

sa reziste recent unei examinari in incinta inchisa a unui aparat RMN... vizualizarea plus o doza tripla de diazepam. Acum insa, autosugestia nu avea nici un efect.

Carpa din gura lui Katherine Solomon ii alunecase mult spre gat, sufocand-o aproape. Atacatorul o dusese pe o rampa ingusta si apoi pe un culoar intunecat de la subsol. La capatul lui, zarise o incapere luminata intr-un rosu nepamantean, dar nu ajunsesera pana la ea. Barbatul se oprise in fata unei camere mici, intrase acolo si isi asezase victima pe un scaun, cu mainile legate trecute peste spatarul lui, ca sa nu se poata misca.

Katherine simtea sarma intrandu-i adanc in carne, insa durerea palea in fata panicii tot mai mari starnite de faptul ca nu putea respira. Carpa ii aluneca tot mai jos pe gatlej, incepand sa-i declanseze reflexul de vomă. Vederea i se incetosa.

In spatele ei, tatuatul inchise usa si aprinse lumina. Ochii lui Katherine lacrimau abundant acum, astfel ca nu mai putea distinge obiectele din imediata apropiere. Totul devenea difuz.

Imaginea deformata a unui corp omenesc aparu in fata ei si Katherine isi simti pleoapele tremurand, in pragul lesinului. Un brat acoperit de solzi se intinse spre ea si-i smulse carpa din gura.

Katherine icni, tragand aer adanc in piept, tusind si inecandu-se. Treptat, vederea i se limpezi si isi dadu seama ca se uita in ochii unui demon. Chipul abia daca avea ceva omenesc in el. Gatul, fata si capul ras erau acoperite de o incredibila retea de bizare simboluri tatuata. Cu exceptia unui cerculet in crestet, fiecare centimetru patrat de piele pare a fi fost astfel decorat. Un masiv phoenix bicefal o privea amenintator prin ochii sfarcurilor, aidoma unui vultur feroce, asteptand-o rabdator sa moara pentru a-i consuma lesul.

- Deschide gura, sopti tatuatul. Katherine se holba la el, oripilata. „Ce?!“

- Deschide gura, repeta el. Sau iti pun carpa la loc.

Tremurand, Katherine se supuse. Barbatul isi impinse intre buzele ei aratatorul gros si tatuat. Cand ii atinse limba, femeia crezu ca avea sa vomite. El scoase apoi degetul umed si-l ridica spre crestetul capului. Inchizand ochii, masa saliva in micul petic de piele netatuata.

Ingretosata, Katherine isi intoarse privirea.

Incaperea in care se afla pare a fi nisa unui fel de boiler - tevi pe pereti, zgomote galgaitoare, lumini fluorescente. Inainte sa poata cerceta insa imprejurimile, ochii i se oprira pe ceva aflat alaturi de ea, pe podea. O gramada de haine: un pulover cu guler rulat, un sacou de tweed, mocasini, un ceas cu Mickey Mouse.

- Dumnezeule! exclama ea si se rasuci spre barbatul tatuat. Ce-ai facut cu Robert?

- Ssst! Altfel o sa te auda.

Si, schitand un pas in lateral, individul facu semn in spate.

Langdon nu era insa acolo. In locul in care aratase barbatul tatuat nu se vedea decat o lada mare, neagra, din fibra de sticla. Forma ei amintea tulburator de cutiile grele in care cadavrele soldatilor erau trimise acasa de pe front. Lada era inchisa cu doua clame groase.

- E *inauntru*? baigui ea. Dar... o sa se sufoce!

- Ba nu, replica barbatul, aratand inspre o serie de tevi transparente care coborau de-a lungul zidului pana la baza lazii. Dar o sa-si doreasca sa se poata sufoca!

In intunericul deplin, Langdon asculta atent vibratiile inabusite care razbateau din lumea de afara. „Voci?“ Incepu sa bata iar in cutie si sa strige din

toate puterile.

- Ajutor! Ma aude cineva?

Undeva departe rasuna un glas abia auzit:

- Robert! Dumnezeuule, nu! NU!

Cunostea glasul acela. Era Katherine, si parea ingrozita. Cu toate acestea, reprezenta un sunet bine-venit. Langdon trase adanc aer in piept pentru a o putea striga, dar se opri brusc, simtind ceva neasteptat la ceafa. O vaga adiere parea sa razbata dinspre fundul cutiei. „*Cum se poate?*”

Ramase nemiscat, pentru a se convinge. „*Da, categoric.*” Isi simtea firele de par de la ceafa tremurand in curentul de aer. Instinctiv, incepu sa pipaie pe fundul cutiei, in cautarea sursei de aer. Si nu avu nevoie decat de cateva clipe pentru a o localiza. „*E o mica rasuflatoare aici!*” Perforatia semana cu sita de scurgere a unei chiuvete, numai ca prin ea trecea o boare usoara.

„*Imi pompeaza aer inaintre! Nu vrea sa ma sufoc aici!*”

Dar usurarea resimtita nu dura mult. Un zgomot cutremurator razbatea acum prin gaurile rasuflatorii. Era galgaitul inconfundabil al unui lichid in curgere... venind spre el.

Katherine privea ingrozita lichidul care inainta printr-una dintre tevi, spre lada lui Langdon. Scena parea desprinsa din spectacolul unui magician smintit.

„*Pompeaza apa in lada?!*”

Katherine se zbatu sa-si elibereze mainile, fara a-i mai pasa de sarmele care ii taiau carnea. Zadarnic insa. Il auzea pe Langdon batand in lada frenetic, dar, atunci cand apa ajunsese pe fundul containerului, bubuitii se opri. Urma o clipa de inebunitoare liniste, dupa care bataile reincepura cu si mai mare disperare.

- Da-i drumul! implora Katherine. Te rog! Nu poti face asa ceva!

- Inecul e o moarte cumplita, sa stii, replica barbatul pe un ton calm, plimbandu-se in cercuri in jurul ei. Trish, asistenta ta, ti-ar putea confirma asta.

Katherine ii auzea cuvintele, dar abia daca intelegea sensul lor.

- Poate iti amintesti ca odata am fost si eu foarte aproape de inec, sopti el in continuare. Era pe domeniul familiei tale, in Potomac. Fratele tau m-a impuscat si am cazut prin gheata, de pe puntea lui Zach.

Katherine il privea furibunda, plina de dispret. „*Seara in care mi-ai ucis mama.*”

- Zeii m-au aparat in noaptea aceea, adauga el. Si mi-au aratat calea prin care... sa devin unui dintre ei.

Apa care patrundea in cutie pe la spatele lui era calda... la temperatura corpului. Era deja adanca de cativa centimetri, inghitindu-i complet spinarea goala. In vreme ce urca spre piept, Langdon deveni acut constient de o realitate sumbra.

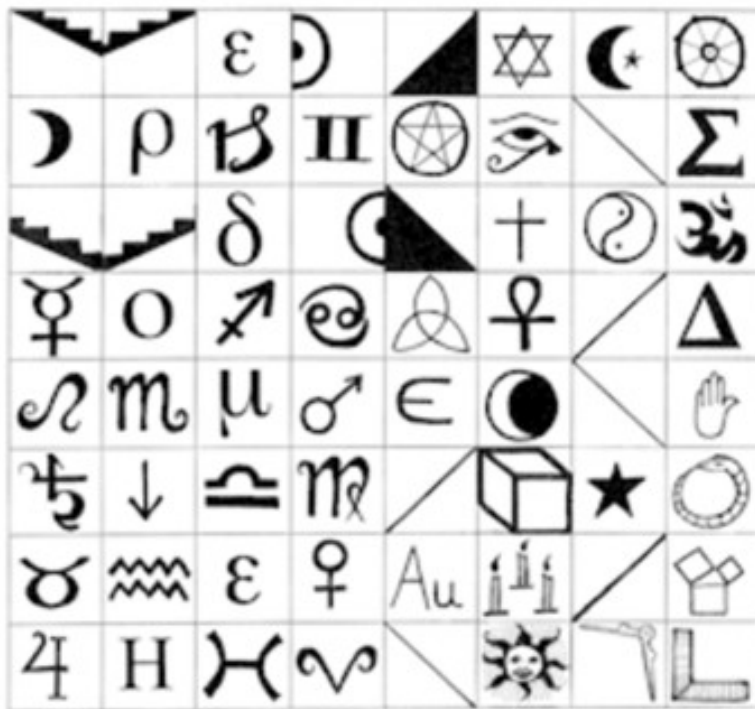
„*O sa mor.*”

Cu o panica sporita, ridica bratele si incepu iar sa bata nebuneste in capacul cutiei.

101

- Trebuie sa-i dai drumul! implora Katherine, plangand. Facem tot ce ne ceri!

Il auzea pe Langdon batand mai tare, pe masura ce apa se ridica in containerul lui. Tatuatul se multumi sa zambeasca.

- Unde e? Unde e Peter?! Spune-mi! Am facut exact ce ne-ai cerut! Am descifrat piramida si...

- Ba nu, nu ati descifrat piramida. V-ati dedat unui joc. Mi-ati ascuns informatii si mi-ati adus acasa un agent guvernamental. Nu mi se pare a fi deloc un comportament care sa merite rasplatit.

- N-am avut de ales, replica ea, incercand sa-si inabuse lacrimile. CIA te cauta. Ne-au obligat sa venim insotiti de un agent. Iti voi spune eu totul. Numai da-i drumul lui Robert!

Inca il putea auzi pe Langdon strigand si batand in lada, iar apa se vedea curgand in continuare prin teava. Stia ca nu mai avea mult timp la dispozitie. Stand in fata ei, tatuatul vorbi calm, mangaindu-si barbia:

- Banuiesc ca sunt agenti care ma asteapta si in Franklin Square. Katherine nu raspunde, iar barbatul isi puse palmele mari pe umerii ei, tragand-o incet in fata. Cum incheieturile ii erau inca legate pe dupa spatarul scaunului, oasele umerilor i se intinsera dureros, amenintand sa se disloce.

- Da! exclama ea. Sunt agenti in Franklin Square! El trase si mai tare.

- Care e adresa de pe varful de piramida?

Durerea din umeri si din incheieturi devenise insuportabila, insa ea nu raspunde.

- Poti sa-mi spui acum, Katherine, sau o sa-ti rup bratele si o sa te intreb din nou pe urma.

- Opt! gemu ea. Numarul lipsa e opt! Pe varf scrie: „Secretul este ascuns in interiorul Ordinului - Franklin Square Opt"! Jur! Nu stiu ce altceva sa-ti mai spun! Este Franklin Square Opt!

Individul tot nu-i eliberase umerii.

- Asta-i tot ce stiu! Asta e adresa! Da-mi drumul! Scoate-l pe Robert din bazinul ala!

- As face-o... replica barbatul. Numai ca avem o problema. Nu pot sa ma duc in Franklin Square Opt fara a fi prins. Spune-mi, deci: ce e la adresa aia?

- Nu stiu!

- Dar simbolurile de pe baza piramidei? Cele de dedesubt? Stii ce inseamna?

- Ce simboluri de pe baza? intreba ea, neavand habar despre ce vorbea. Pe fundul piramidei nu sunt simboluri. E doar piatra neteda!

Fara a acorda vreo atentie strigatelor inabusite ce razbateau din lada ca un sicriu, tatuatul se duse cu pasi linistiti spre sacul lui Langdon si scoase din el piramida de piatra. Apoi se intoarse la Katherine si o tinu in fata ei, ca sa-i vada baza.

Katherine icni cuprinsa de stupoare atunci cand dadu cu ochii de simbolurile gravate.

„Dar... e imposibil!"

Baza piramidei era acoperita in intregime de semne si de caractere. „*Inainte nu era nimic acolo! Sunt sigura de asta!*” Nu avea nici cea mai vaga idee care putea fi semnificatia lor. Pareau sa faca parte din cele mai diverse traditii mistice, inclusiv dintr-unele care ii erau necunoscute.

„*Un haos absolut!*”

- Nu am... nu am idee ce inseamna asta, baigui ea.

- Nici eu, replica atacatorului. Din fericire, avem la dispozitie un specialist, adauga el, intorcand privirea spre container. Sa-l intrebam pe el, nu-i asa?

Si se indrepta, cu piramida in mana, spre lada.

Pentru o clipa, Katherine isi spuse ca va deschide capacul, dar el se aseza nonsalant pe lada si trase intr-o parte un mic panou, sub care se afla o fereastră de plexiglas practicată in acoperitoarea containerului.

„*Lumina!*”

Langdon isi acoperi ochii, privind printre gene spre raza de lumina ce aparuse brusc de sus. Pe masura ce pupilele i se adaptara inasa, speranta i se transforma in nedumerire. Se uita prin ceea ce pareau a fi o fereastră in partea de sus a cutiei lui. Iar prin fereastră se vedeau un tavan alb si un bec fluorescent.

Pe neasteptate, deasupra se ivi fata tatuata, privind spre el.

- Unde e Katherine? striga Langdon. Da-mi drumul de aici! Barbatul zambi.

- Prietena ta, Katherine, este langa mine. Am puterea sa-i crut viata. Si pe a ta de asemenea. Dar timpul tau e scurt, asa ca iti sugerez sa ma asculti cu atentie.

Langdon abia daca il auzea prin fereastră, iar apa continua sa urce, cuprinzandu-i deja pieptul.

- Stii, continua tatuatul, ca sunt niste simboluri pe baza piramidei?

- Da! raspunse profesorul, amintindu-si complexa retea de caractere pe care o vazuse in timp ce zacea pe podea. Dar nu am idee ce inseamna! Trebuie sa te duci in Franklin Square numarul opt! Raspunsul e acolo! Asta spune varful...

- Domnule profesor, stim amandoi ca acolo ma asteapta cei de la CIA. Nu am deloc intentia sa le cad in cursa. Si, in plus, nu-mi trebuie numarul strazii. Exista in piata aceea o singura cladire cat de cat relevanta: Templul Altarului Almas. Tatuatul tacu pret de cateva clipe, privind in jos, catre el, apoi adauga: Ordinul Arab Antic al Nobililor Altarului Mistic.

Langdon era nedumerit. Auzise de Templul Almas, dar uitase ca se afla in Franklin Square. „*Altaristii sunt... Ordinul? Templul lor e situat deasupra unei scari secrete?*” Din punct de vedere istoric, nu avea nici un sens, dar el nu se afla acum in circumstantele potrivite pentru o dezbatere de idei, asa ca striga:

- Da! Asta trebuie sa fie! „*Secretul este ascuns in interiorul Ordinului!*”

- Cunosti cladirea?

- Categorie! replica Langdon, ridicand capul ca sa-si poata tine urechile deasupra lichidului in permanenta urcare.

- Deci crezi ca poti sa-mi spui ce legatura are templul asta cu simbolurile de pe baza piramidei?

- Da! Lasa-ma numai sa ma uit la simboluri!

- Foarte bine, atunci! Sa vedem ce stii.

„*Grabeste-te!*” Cu nivelul lichidului cald crescand in jurul lui, Langdon impinse in capac, sperand ca barbatul il va deschide. „*Te rog! Repede!*” Dar capacul nu se deschise. Deasupra ferestrei din plexiglas aparu doar baza piramidei.

Langdon se holba la ea, cuprins iar de panica.

- Cred ca-ti e suficient de aproape asa, spuse barbatul, tinand piramida in mainile-i tatuata. Gandeste repede, domnule profesor! Banuiesc ca ai mai putin de saizeci de secunde la dispozitie.

Robert Langdon auzise de multe ori ca, atunci cand este incoltit, un animal e capabil sa demonstreze o forta aproape miraculoasa. Si totusi, cand el impinse cu toata puterea in capacul de deasupra, nimic nu se clinti. In jurul lui, lichidul continua sa creasca. Cum nu mai erau decat vreo cincisprezece centimetri de la nivelul lui si pana sus, isi ridicase capul in punga de aer ramasa, cu fata lipita de fereastra de plexiglas si cu ochii la doar o palma de baza gravata a piramidei.

„Nu am idee ce inseamna asta.”

Ascunsa vreme de mai bine de un secol sub un amestec intarit de ceara si praf de piatra, inscriptia de pe piramida masonica iesise in sfarsit la iveala. Era un patrat perfect in care fusesera inscrise simboluri din toate traditiile imaginabile - alchimica, astrologica, heraldica, angelica, magica, numerologica, sigilica, greaca, latina.... In ansamblu, reprezenta o anarhie simbolistica: un fel de super-alfabet ale carei litere proveneau din zeci de limbi, de culturi si de epoci istorice.

„Haos total.”

Nici in cele mai extravagante interpretari ale sale, specialistul in simbolistica Robert Langdon nu vedea cum ar putea descifra acea retea de simboluri pentru a-i da un sens coerent. *„Ordine din haosul asta? Imposibil!”*

Nivelul lichidului ii ajunsese acum la marul lui Adam, iar el simtea cum teroarea ii crestea proportional. Continua sa bata in capacul containerului. Baza piramidei zabovea deasupra lui, provocatoare.

Cuprins de disperare, Langdon isi aduna fiece dram de energie mentala, dirijand-o spre grila de simboluri. *„Ce semnificatie ar putea sa aiba?”* Din pacate, gama era atat de variata, incat nici nu-si dadea seama de unde ar putea sa inceapa. *„Nu sunt nici macar din aceeasi perioada istorica!”*

De afara razbatea pana la el, inabusita, vocea lui Katherine, care plangea si-l implora pe tatuat sa-i dea drumul lui Langdon. Desi habar nu avea sa descifreze inscriptia, perspectiva mortii pare sa-i motiveze fiecare celula a corpului, pentru a reusi. Simtea o ciudata claritate a mintii, asa cum nu mai traise vreodata. *„Gandeste!”* Privi grila cu aviditate, in cautarea unui indiciu oarecare - un tipar, un cuvânt ascuns, un semn special, orice... Dar nu vedea

decat o retea de simboluri fara legatura intre ele. *Haos*.

Cu fiecare secunda care trecea, o amorteala stranie pare sa-i cuprinda corpul. Era ca si cum trupul lui se pregatea sa-i protejeze mintca de durerea mortii. Apa ameninta acum sa-i intre in urechi si profesorul isi inalta capul cat putu mai mult, lipindu-l apasat de capacul cutiei. Imagini infricosatoare incepura sa i se perinde prin fata ochilor. Un baietel in New England, calcand apa in adancul unui put intunecat. Un barbat in Roma, prins sub un schelet, intr-un sicriu rasturnat.

Tipetele lui Katherine devenisera mai innebunite. Din cate auzea el, incerca sa-i aduca argumente logice unui dement, insistand ca nu se putea astepta ca Langdon sa descifreze inscriptia fara sa viziteze mai intai Templul Almas.

- E evident ca acolo se afla piesa lipsa a acestui puzzle! Cum ar putea Robert sa descifreze piramida, daca nu are toate informatiile necesare?!

Profesorul ii aprecia eforturile, insa era sigur ca adresa „*Franklin Square Opt*” nu se referea la Templul Almas. „*Cronologia e gresita!*” Conform legendei, piramida masonica fusese creata pe la mijlocul secolului al XIX-lea, cu zeci de ani inainte de aparitia Altaristilor. De fapt, isi dadu el seama acum, chiar inainte probabil ca Franklin Square sa se numeasca astfel. Ar fi fost imposibil ca varful de piramida sa faca trimitere la o cladire inca neconstruita, la o adresa inexistentă. Indiferent la ce facea cu adevarat trimitere sintagma „*Franklin Square Opt*”, trebuia sa fie ceva ce exista in 1850.

Din nefericire, nimic altceva nu-i mai venea in minte.

Scotoci in memorie ceva, orice, care s-ar fi putut potrivi cu cronologia respectiva. „*Franklin Square Opt? Ceva ce exista in 1850?*” Degeaba insa. Lichidul dadea sa-i intre deja in urechi. Straduindu-se sa-si stapaneasca teroarea, privi din nou grila de simboluri, prin fereastra. „*Nu inteleg legatura!*” Intr-o agitatie frenetica, mintea lui prinse sa treaca in revista toate paralelele, oricat de indepartate, pe care le putea gasi.

„*Opt, Franklin Square ... patrate¹⁸... grila cu simboluri e un patrat... echerul, care e un patrat sectionat pe diagonala, si compasul sunt simboluri masonice... altarele masonice sunt patrate... patratele au unghiuri de nouazeci de grade...*” Apa continua sa se ridice, dar Langdon se forta sa nu-i dea atentie. „*Franklin Square Opt... opt... grila e de opt pe opt... in «Franklin» sunt opt litere... «The Order» are opt litere... 8 culcat este simbolul infinitului, opt e numarul distrugerii in numerologie...*”

Dar tot n-avea nici o idee.

Afara, Katherine inca implora, dar el o auzea acum cu intermitente, din cauza apei care ii valurea in jurul capului.

- ... imposibil fara sa stie... mesajul clar de pe varful de... secretul este ascuns in interiorul...

Apoi si vocea ei disparu.

Apa ii patruse in urechi, inabusind orice sunet de afara. O liniste deplina, ca de pantece matern, il invalui si Langdon intelese ca avea intr-adevar sa moara.

„*Secretul este ascuns in interiorul...*”

Ultimele cuvinte rostite de Katherine reverberau in tacerea mormantului sau.

„*Secretul este ascuns in interiorul...*”

In mod ciudat, isi dadu brusc seama ca mai auzise, exact aceleasi cuvinte, de multe ori inainte.

¹⁸ In limba engleza square inseamna si piata si patrat.

„Secretul este ascuns... in interior.”

Chiar si acum, dupa cum se parea, Misterele Antice il tachinau, il provocau. „Secretul este ascuns in interior” reprezenta principiul de baza al Misterelor, indemnand omul sa-l caute pe Dumnezeu nu in ceruri, in afara sa, ci in sine insusi. Secretul este ascuns in interior. Era mesajul tuturor marilor mistici.

„Imparatia lui Dumnezeu este inlauntrul vostru”, spusese Isus Hristos.

„Cunoaste-te pe tine insuti”, insistase Pitagora.

„Oare nu stiti voi ca sunteti zei?” intrebase Hermes Trismegistus.

Si lista putea continua.

Toate invataturile mistice din istorie incercasera sa transmita aceasta idee. Secretul este ascuns in interior. Si totusi, oamenii continuau sa-l caute pe Dumnezeu in ceruri.

Pentru Langdon, aceasta constientizare venea ca o ultima si covarsitoare ironie. Si in acea clipa, cu ochii inaltati spre cer la fel ca toti orbii dinaintea lui, Robert Langdon vazu deodata lumina.

Care il lovi aidoma unui trasnet coborat de sus.

**The
secret hides
within The Order
Eight Franklin Square
Secretul
este ascuns in interiorul Ordinului
Franklin Square Opt.**

Intr-o clipita, intelese.

Mesajul de pe varful de piramida devenise limpede precum cristalul. Semnificatia lui ii staturse dinainte toata seara. Textul de pe varf, la fel ca piramida masonica insasi, era un symbolon - un cod frant in bucati, un mesaj scris in mai multe parti. Sensul inscriptiei fusese disimulat intr-un mod atat de simplu, incat nici nu-i venea sa creada ca si el si Katherine il trecusera cu vederea.

Si mai uluitor inca, profesorul isi dadu seama acum ca mesajul de pe varful din aur chiar arata in mod limpede cum anume trebuia descifrata grila de simboluri de pe baza piramidei. Si era atat de simplu! Exact asa cum spusese Peter Solomon, varful din aur era un talisman ce avea puterea de a crea ordine din haos.

Langdon incepu sa bata iar in capac si sa strige:

- Stiu! Stiu!

Deasupra lui, piramida din piatra disparu si in locul ei se ivi fata tatuata, privindu-l prin fereastra de plexiglas.

- Am descifrat-o! urla Langdon. Da-mi drumul!

Cand barbatul vorbi, urechile profesorului, cufundate in apa, nu auzira nimic. Ochii insa vazura buzele rostind doua cuvinte: *„Spune-mi”*.

- Iti spun! striga el din toate puterile, cu apa ajunsa aproape de nivelul ochilor. Scoate-ma de aici! Iti explic totul!

„E atat de simplu!”

Buzele individului se miscara din nou: *„Spune-mi acum... sau mori”*.

Cu aer ramas doar de un deget, Langdon isi dadu capul pe spate, pentru a-si mentine gura deasupra apei. Lichidul cald ii intra in ochi, incetosandu-i vederea. Arcuindu-si spinarea, isi lipi buzele de plexiglas.

Si, in ultimele secunde in care mai avu parte de aer, Robert Langdon dezvalui secretul ce permitea descifrarea piramidei masonice.

Atunci cand sfarsi de vorbit, lichidul ii atinse buzele. Instinctiv, trase pentru ultima data, aer in piept si inchise gura strans. O clipa mai tarziu, fluidul il acoperi in intregime, ajungand la capacul mormantului sau si intinzandu-se pe suprafata de plexiglas.

„A reusit, isi zise Mal'akh. *Langdon si-a dat seama cum sa descifreze piramida!*”

Iar raspunsul era atat de simplu! Atat de... evident!

Sub fereastra, chipul lui Robert Langdon se uita la el cu priviri disperate, imploratoare.

Mal'akh clatina din cap si rosti incet:

- Multumesc, domnule profesor! Iti doresc o eternitate placuta.

103

Inotator serios fiind, Robert Langdon se intrebase adesea de ce senzatii aveai parte atunci cand te inecai. Iar acum stia ca va afla raspunsul pe propria piele. Desi isi putea tine respiratia mai mult decat majoritatea oamenilor, deja isi simtea trupul reactionand la lipsa aerului. Dioxidul de carbon i se acumula in sange, aducand cu el nevoia instinctiva de a inhala. „*Nu respira!*” Reflexul devenea tot mai imperios, cu fiecra secunda, iar el stia ca se apropia momentul critic in care nu-si va mai putea tine respiratia in mod voluntar.

„*Deschide capacul!*” Instinctul ii spunea sa se zbata si sa se lupte, insa la nivel rational stia ca nu trebuia sa iroseasca astfel pretiosul oxigen. Tot ce putea face era sa se uite in sus, prin apa, si sa sere. Lumea de afara devenise deja, deasupra ferestrei din plexiglas, un amestec difuz de lumini. Musculatura interna incepuse sa-l arda si stia ca se instala hipoxia.

Deodata, un chip minunat si fantomatic aparu deasupra, privind spre el. Era Katherine, trasaturile ei fine parand aproape eterice prin panza de lichid. Ochii li se intalnira prin fereastra de plexiglas si, pentru o clipa, Langdon crezu ca era salvat. „*Katherine!*” Apoi auzi strigate de oroare, inabusite, si intelese ca ea era tinuta deasupra ferestrei de cel care-i rapise. Monstrul tatuat o silea sa priveasca tot ce avea sa se intample.

„*Katherine, imi pare rau...*”

In locul acela straniu, intunecat in care se afla, prins sub apa, Langdon incerca sa constientizeze faptul ca *acestea* aveau sa fie ultimele momente din viata lui. In scurt timp existenta lui va inceta... Tot ce era el... tot ce fusese vreodata... si tot ce s-ar fi putut sa mai fie... avea sa se sfarseasca. Cand creierul lui va muri, toate amintirile inmagazinate in materia lui cenusie, si toate cunostintele acumulate, se vor evapora, simplu, intr-un val de reactii chimice.

In aceste momente, Langdon intelese cat de nesemnificativ era el in univers - un sentiment de singuratate si de umilinta cum nu mai incercase niciodata in viata. Aproape recunoscator, simtea apropiindu-se punctul critic, cel fara de intoarcere.

Clipa fatala venise.

Plamanii lui fortara afara tot aerul statut din ei, nerabdatori sa inspire iar. Si totusi, Langdon mai rezista o secunda. Apoi, ca un om ce nu mai suporta sa-si tina mana pe plita incinsa, renunta.

Reflexul ineca ratiunea.

Gura i se deschise.

Plamanii i se dilatara.

Iar lichidul navalii inaintu.

Durerea care-i invada pieptul era mai cumplita decat tot ce-si imaginase el vreodata. Lichidul il arse pe dinauntru, patrundandu-i in plamani. Instantaneu, durerea ii tasni spre cap, dandu-i impresia ca teasta-i era stransa intr-o menghina. In urechi ii rasuna un zgomot ca de tunet, peste care se suprapuneau tipetele lui Katherine.

Urma o orbitoare stralucire de lumina.

Si apoi intunericul.

Robert Langdon era dus.

104

„S-a terminat.”

Katherine Solomon incetase sa mai tipe. Inecul pe care tocmai il vazuse o lasase catatonica, paralizata de soc si disperare.

Sub fereastra de plexiglas, ochii lui Langdon priveau dincolo de ea, in gol. Expresia incremenita pe fata lui era una de durere si de regret. Ultimele bule de aer se strecurara printre buzele lui lipsite de viata si apoi, ca si cand s-ar fi resemnat, profesorul incepu sa se scufunde incet, spre fundul containerului... si disparu in intunericul lui.

„A murit.” Katherine se simtea complet amortita.

Tatuatul se apleca si, cu un gest de o finalitate necrutatoare, inchise panoul deasupra ferestrei, inchizand astfel complet trupul lui Langdon inaintea. Apoi se intoarse spre Katherine, zambind.

- Mergem?

Inainte ca femeia sa poata raspunde, el o ridica si o puse pe umar, stinse lumina si iesi cu Katherine din camera. Cu pasi mari, o purta astfel pana in capatul culoarului si de acolo intr-o incapere mare, scaldata intr-o lumina mov-rosiatica. In aer mirosea a tamaie. Tatuatul o duse pana in dreptul unei mese patrate, din centrul incaperii, si o tranti pe spate fara menajamente. In urma socului izbiturii, lui Katherine i se taie rasuflarea. Suprafata mesei era rece si aspra. „Sa fie piatra?”

Abia daca isi venise cat de cat in fire, cand individul ii indeparta sarma de la maini si de la picioare. Instinctiv, ea dadu sa-l impinga, dar bratele si picioarele amortite nu reactionara. Tatuatul incepu s-o lege de masa cu niste curele mari din piele, prinzandu-i una peste genunchi si o alta peste solduri, dupa care ii imobiliza bratele in lateral. In final, ii mai fixa o curea peste piept, chiar deasupra sanilor.

Totul durase doar cateva clipe, Katherine fiind din nou imobilizata. Incheieturile mainilor si gleznelor ii pulsau, sangele revenindu-i in ele.

- Deschide gura, ii sopti barbatul, lingandu-si buzele tatuata.

Katherine isi inlesta dintii, cu repulsie.

Individul intinse aratatorul si-l plimba usor in jurul buzelor ei, facand sa i se incranceneze carnea. Ea isi stranse dintii si mai tare. Tatuatul chicoti si, cu cealalta mana, pipai pana ce gasi un punct pe ceafa ei, apasandu-l. Instantaneu, maxilarul i se deschise. Ii simti degetul intrandu-i in gura, plimbandu-i-se peste limba. Ii veni sa vomite si incerca sa-l muste, dar degetul disparuse deja. Ranjind, barbatul ridica aratatorul umed in dreptul fetei ei. Apoi, inchizand ochii, freca iar saliva in cerculetul de piele netatuata din crestet.

Oftand, individul deschise incet ochii. Pe urma, cu un calm ireal, se intoarse si iesi din incapere.

In linistea din jur, Katherine isi auzea bataile frenetice ale inimii.

Deasupra ei, o ciudata serie de lumini trecea de la un rosu-purpuriu la un stacojiu intunecat, iluminand plafonul jos. Iar cand vazu tavanul, Katherine nu-si mai putu desprinde privirile. Fiecare palma de loc era acoperita cu desene. Colajul nebunesc parea sa infatiseze cerul noaptea. Stele, planete si constelatii se impleteau cu formule, harti si simboluri astrologice. Se vedeau sageti indicand orbitele eliptice, simboluri geometrice denotand unghiuri de ascensiune si creaturi zodiacale holbandu-se la ea. Totul era ca si cum un savant dement scapase liber in Capela Sixtina.

Intorcand capul, Katherine incerca sa priveasca in alta parte, insa peretele din stanga ei nu oferea deloc un cadru mai placut. O serie de lumanari asezate pe suporturi medievale aruncau o lumina licaritoare pe zidul complet acoperit cu pagini de text, cu fotografii si cu desene. Unele file pareau a fi papirus sau pergament, smulse din carti vechi; altele apartinusera in mod evident unor lucrari noi. Printre ele se aflau poze, desene, harti si schife. Toate lasau impresia a fi fost lipite pe perete cu o grija meticuloasa. Perdeaua de sforicele era prinsa in piuneze peste ele, interconectandu-le in nenumarate si haotice combinatii.

Katherine intoarse inca o data capul. Din nefericire, zidul din dreapta oferea cea mai infioratoare priveliste.

Lipit de lepedea pe care fusese ea asezata, se afla un mic suport lateral care-i aminti de tavita cu instrumente chirurgicale dintr-o sala de operatii. Pe el erau dispuse cateva obiecte: o seringa, un flacon cu un lichid inchis la culoare... si un cutit mare cu manerul din os si cu lama lucrata in fier ce fusese atat de lustruit, incat capatase un luciu neobisnuit.

„Dumnezeule... ce are de gand sa-mi faca?”

105

Cand specialistul in securitatea sistemelor Rick Parrish intra in cele din urma in biroul Nolei Kaye, tineea in mana o singura coala de hartie.

- De ce a durat atat de mult? il intreba ea cu glas apasat. „*Ti-am spus sa vii imediat!*” comenta femeia in gand.

- Scuze, replica el, ridicandu-si mai bine pe nasul lung ochelarii cu lentile groase. Am incercat sa adun mai multe informatii pentru tine, dar...

- Arata-mi ce ai deocamdata!

Parrish ii intinse fila scoasa la imprimanta.

- E o redactare, dar o sa-ti dai seama de esenta. Nola privi pagina, uluita.

- Inca incerc sa pricep cum a reusit hackerul sa capete acces, relua Parrish, insa se pare ca un motor de cautare delegat s-a lipit de una dintre cautarile noastre...

- Lasa *asta!* izbucni Nola, ridicandu-si privirea din pagina. Ce naiba face CIA cu un dosar clasificat despre piramide, portaluri antice si symboloni gravati?

- Pai, de-aia mi-a luat atat de mult timp. Am incercat sa aflu care document a fost tinta, asa ca am urmat calea fisierului. Parrish se intrerupse, isi drese glasul si apoi continua: Am constatat ca documentul e stocat pe o partitie atribuita personal... directorului CIA insusi.

Nola se rasuci spre el, privindu-l parca fara sa-i vina a crede. „*Seful lui Sato are un fisier despre piramida masonica?*” Stia ca actualul director, la fel ca multi altii dintre sefii de varf ai CIA, era mason de rang inalt, dar nu-l vedea pe nici unul dintre ei tinand secretele masonilor pe calculatoare.

Pe de alta parte, avand in vedere tot ce se intamplase in ultimele

douazeci si patru de ore, orice era posibil.

Agentul Simkins statea intins pe burta, ascuns in tufisurile din Franklin Square. Privirea nu i se indeparta de intrarea cu coloane in Templul Almas. Nimic inasa. Nici o lumina nu se aprinsese inaintea, nimeni nu se apropiase de usa. Intoarse capul si se uita spre Bellamy. Arhitectul pasea de colo-colo, singur in mijlocul parcului, inghetat probabil. De-a binelea. Simkins vedea pana si cum tremura omul de frig.

Telefonul ii vibra. Era Sato.

- Cat a intarziat tinta noastra? intreba ea. Simkins isi privi ceasul.

- Tinta a spus douazeci de minute. Au trecut aproape patruzeci. S-a intamplat ceva.

- Nu mai vine, zise Sato. S-a terminat! Agentul stia ca avea dreptate.

- Vreo veste de la Hartmann?

- Nu, n-a sunat din Kalorama Heights, iar eu nu pot sa dau de el. Simkins simti ca intepeneste. Daca asa stateau lucrurile, insemna ca se intamplase *cu adevarat* ceva rau.

- Tocmai am vorbit cu cei de la suport, adauga Sato, si nici ei nu-l pot gasi. „*Mama ma-sii!*”

- Au localizarea GPS a SUV-ului?

- Da. E o adresa particulara in Kalorama Heights, raspunde directoarea. Aduna-ti oamenii! Mergem!

Sato inchise telefonul si contempla privelistea maiestuoasa a capitalei. Un vant rece ii patrundea prin jacheta si isi stranse bratele in jurul corpului, pentru a-si tine de cald. Directoarea Inoue Sato era o femeie care rareori putea spune ca i se facea frig... sau frica. Acum inasa, le simtea pe amandoua.

106

Purtand numai panza de matase infasurata in jurul salelor, Mal'akh urca rampa in fuga, trecu de usa din otel si iesi prin tabloul din camera de zi. „*Trebuie sa ma pregatesc repede.*” Arunca o privire spre agentul CIA mort in liol. „*Casa inasa nu mai e sigura.*”

Tinand in mana piramida de piatra, se duse direct in biroul sau de la parter si se aseza in fata laptopului. In vreme ce astepta sa se conecteze, si-l imagina pe Langdon si se intreba cate zile ori chiar saptamani vor trece pana ce cadavrul scufundat avea sa fie gasit in subsolul lui secret. Pana atunci, el va fi de mult disparut.

„*Langdon si-a implinit rolul... in chip stralucit.*”

Nu numai ca reunise cele doua piese ale piramidei masonice, dar descoperise si cum sa descifreze strania grila cu simboluri de pe baza ei. La prima vedere, caracterele pareau indescifrabile. Si totusi, raspunsul fusese simplu... razandu-le parca in fata.

Laptopul se deschise, pe ecran aparand acelasi e-mail pe care il primise mai devreme, cu fotografia unui varf de piramida auriu, partial acoperit de aratatorul lui Warren Bellamy.

**The
secret hides within the Order.
in..... Franklin Square
Secretul
este ascuns in interiorul Ordinului
jjjjjjj Franklin Square**

„*Franklin Square... numarul opt*”, ii spusese Katherine. Si recunoscuse

totodata ca agentii CIA erau deja acolo, sperand sa-l captureze pe el si sa inteleaga in acelasi timp la ce „ordin” se referea varful de piramida. Masonii? Altaristii? Rozacruzienii?

„Nici unul dintre ele. Langdon si-a dat seama de adevar.”

In urma cu zece minute, cu lichidul cuprinzandu-i fata, profesorul de la Harvard gasise cheia piramidei.

- Ordinul opt... patratul Franklin! strigase el, cu groaza in priviri. Secretul este ascuns in patratul Franklin de ordin opt!¹⁹

La inceput, Mal'akh nu intelesese ce voia sa spuna.

- Nu e o adresa! continuase Langdon sa strige, cu gura lipita de fereastra de plexiglas. E un patrat *magic*.

Pe urma spusese ceva despre Albrecht Durer... si ca primul cod al piramidei reprezenta de fapt un indiciu pentru descifrarea celui final.

Mal'akh era familiarizat cu patratele magice - *kameas*, cum le numeau primii mistici. Stravechiul text *De Occulta Philosophia* descria in detaliu forta mistica a patratelor magice si metodele de creare a unor sigiluri²⁰ puternice, pe baza careurilor cu numere. Iar acum Langdon ii spunea ca un patrat magic detinea cheia ce permitea descifrarea inscriptiei de pe baza piramidei?!

- Ai nevoie de un patrat magic de opt pe opt! tipase mai departe profesorul, buzele fiindu-i singura parte a corpului care mai ramasese deasupra lichidului din container. Patratele magice sunt clasificate in ordine! Un patrat de trei pe trei este de „ordinul trei”! Unul de patru pe patru e de „ordinul patru”! Tu ai nevoie de unul de „ordin opt”!

Lichidul era pe cale de a-l inghiti complet si profesorul mai trasese o ultima gura de aer, disperata, dupa care strigase ceva despre un mason celebru... unul dintre parintii fondatori... savant, mistic, matematician, inventator... si totodata creatorul unei kamea mistice care ii purta si astazi numele.

Franklin.

Intr-o strafulgerare, Mal'akh is daduse seama ca Langdon avea dreptate.

Acum, cu respiratia taiata de fiorii nerabdarii, sedea in fata laptopului, privind rezultatele unei cautari rapide pe internet. Dintre zecile de adrese primite, alese una si incepu sa citeasca.

PATRATUL FRANKLIN DE ORDIN OPT

Unul dintre cele mai cunoscute patrate magice din istorie este cel de ordin opt publicat in 1769 de omul de stiinta american Benjamin Franklin, care a devenit celebru pentru un element nemaiintalnit pana atunci: suma identica si pe diagonale. Obsesia lui Franklin pentru aceasta forma mistica de arta a izvorat din legaturile lui personale cu alchimiisti si cu mistici de frunte ai epocii sale, dar si din credinta lui in astrologie - acestea fiind si bazele predictiilor sale, publicate in *Poor Richard's Almanack*.

52	61	4	13	20	29	36	45
14	3	62	51	46	35	30	19
53	60	5	12	21	28	37	44
11	6	59	54	43	38	27	22

¹⁹ In engleza, The secret hides within The Order Eight Franklin Square; joc de cuvinte intraductibil. (n.l.r.)

²⁰ Sigil - un tip de simbol complex, creat in scopuri magice (n.tr.)

55	58	7	10	23	26	39	42
9	8	57	56	41	40	25	24
50	63	2	15	18	31	34	47
16	1	64	49	48	33	32	17

Mal'akh studie cunoscuta creatie a lui Franklin - o remarcabila dispunere a numerelor de la 1 la 64, in care suma pe fiecare rand, coloana si diagonala era aceeaasi. „*Secretul este ascuns in patratul Franklin de ordin opt.*”

Mal'akh zambi. Tremurand de emotie, lua piramida din piatra si o intoarse cu varful in jos, examinandu-i baza.

Trebuia acum sa reorganizeze cele saizeci si patru de simboluri intr-o alta ordine, definita de numerele din patratul magic al lui Franklin. Desi nu-si imagina cum va fi posibil ca, prin aranjarea intr-o ordine diferita, aceasta grila haotica de simboluri sa se transforme in ceva inteligibil, avea incredere in promisiunea straveche.

Ordo ab chao.

Cu inima batandu-i accelerat, lua o coala de hartie si desena rapid o grila de opt pe opt, in care incepu sa introduca simbolurile, unul cite unul, in pozitiile definite de patratul magic. Aproape imediat, spre stupefactia sa, careul incepu sa aiba sens.

„Ordine din haos!”

Cand sfarsi decriptarea, ramase cu ochii cascati, incredul, privind solutia gasita. O imagine clara prinsese contur. Amestecul de simboluri fusese transformat... reorganizat... si, cu toate ca nu intelegea semnificatia intregului mesaj, pricepuse suficient... suficient pentru a sti cu exactitate incotro sa se indrepte acum.

„Piramida arata calea.”

Grila indica spre unul dintre cele mai importante situri mistice ale lumii. Si, in chip incredibil, era acelasi cu cel in care visase el dintotdeauna sa-si incheie calatoria.

Destin!

107

Masa din piatra era rece sub spatele lui Katherine Solomon.

Imaginile oribile ale mortii lui Robert continuau sa-i staruie in minte, alaturi de ganduri despre fratele ei. „*O fi murit si Peter?*” Cutitul ciudat de pe masuta din apropiere ii amintea de ceea ce poate ca o astepta si pe ea.

„Asta e oare sfarsitul?”

In mod straniu, gandurile i se indreptara brusc spre cercetarile ei... spre

noetica... si spre recentele descoperiri pe care le facuse. „*Totul s-a pierdut... transformat in fum si in cenusa.*” Nu va mai putea impartasi niciodata lumii ceea ce invatase si aflase. Cea mai socanta descoperire fusese facuta cu numai cateva luni in urma, iar rezultatele ei aveau potentialul de a redefini modul in care omenirea percepea moartea. Bizar insa, acum gandul la acel experiment... ii aducea o neasteptata alinare.

In copilarie, Katherine Solomon se intrebase adesea daca exista viata dupa moarte. „*Exista oare raiul? Ce se intampla dupa ce murim?*” Crescand insa, studiile stiintifice ii stersesera rapid orice idei romantice despre rai, iad sau lumea de dincolo. Acceptase cu timpul ca notiunea de „viata dupa moarte” era o fictiune, o inventie omeneasca... o poveste menita sa mai imblanzeasca adevarul cumplit al mortalitatii noastre.

„*Sau asa credeam eu atunci...*”

Cu un an in urma, Katherine discuta cu fratele ei despre una dintre cele mai vechi teme filozofice: existenta sufletului omenesc; mai precis, daca omul posedea sau nu un tip anume de constiinta, capabila sa supravietuiasca in afara corpului fizic. Amandoi intuiau ca sufletul, in aceasta acceptiune a termenului, exista, probabil. Majoritatea filozofilor antice erau de acord in acest sens. Tradiitiile budiste si brahmane sustineau metempsihoza - transmigratia sufletului intr-un nou trup, dupa moarte; platonicienii defineau corpul ca fiind o „inchisoare” din care sufletul scapa in clipa mortii, iar stoicii numeau sufletul „*apospasma tou theou*”- „o particula a lui Dumnezeu” - si credeau ca acesta era chemat inapoi la Domnul odata cu moartea.

Existenta sufletului omenesc, remarcase Katherine cu o anume frustrare, era un concept care, probabil, nu avea sa fie niciodata dovedit stiintific. A confirma supravietuirea constiintei in afara corpului dupa moarte era cam acelasi lucru cu a sufla un valatuc de fum si a spera sa-l regasesti cativa ani mai tarziu.

Dupa discutia aceea, ii venise o idee ciudata. Fratele ei mentionase Cartea Facerii si modul in care in ea sufletul era descris ca *Nesemah* - un fel de „inteligenta” spirituala separata de corp. Ei i se parea ca termenul „inteligenta” sugera prezenta gandirii, iar noetica, pe de alta parte, considera ca *gandurile* au masa; prin urmare, ar fi fost logic ca si sufletul omenesc sa aiba o masa.

„*Pot oare sa cantaresc sufletul unui om?*”

Ideea parea imposibila, fireste... Chiar si numai sa te gandesti la asa ceva aducea a sminteala.

Trei zile mai tarziu, Katherine se trezise brusc dintr-un somn greu si se ridicase imediat in capul oaselor. Sarise din pat, se dusesese la laborator si incepuse pe loc sa conceapa un experiment uimitor de simplu si, in acelasi timp, inspaimantator de indraznet.

Nu avea habar daca va functiona, asa ca hotara se sa nu-i spuna nimic lui Peter, pana ce nu-si definitiva lucrarea. Durase patru luni, dupa care, in sfarsit, il chemase pe fratele ei in laborator. Adusesese apoi un dispozitiv voluminos, pe care il pastrase ascuns in depozitul din spate.

- L-am proiectat si construit eu insami, ii spusese ea lui Peter, aratandu-i inventia. Ai idee ce e?

Fratele ei se uitase la masinaria ciudata.

- Un incubator?

Razand, ea clatinase din cap, desi presupunerea lui nu fusese deloc una nerezonabila. Aparatul chiar semana putin cu incubatoarele transparente pentru copiii nascuti prematur, pe care le vazuse prin spitale. Acesta avea insa

dimensiunile unui adult - era un fel de capsula lunga si etansa, din plastic transparent, ca o mica incinta pentru dormit futurista, asezata pe un dispozitiv electronic masiv.

- la sa vedem daca asta iti sugereaza ceva, spusese apoi Katherine, conectand masinaria la o sursa de curent electric.

Se aprinsese un ecran digital, pe care o serie de cifre se schimbau rapid, in vreme ce ea calibra cu atentie cateva butoane.

Cand sfarsise, pe ecran se putea citi:

0,0000000000 kg.

- Un cantar? intrebase Peter, privind-o nedumerit.

- Nu un cantar oarecare.

Katherine luase o bucatica mica de hartie de pe o masa din apropiere si o asezase usurel pe capsula. Cifrele de pe ecran se schimbaseră iar, stabilizându-se apoi la o noua valoare:

0,0008194325 kg

- E o microbalanta de inalta precizie, ii explicase ea. Are o rezolutie de pana la cateva micrograme.

Peter parea la fel de derutat.

- Ai construit un cantar de precizie pentru... oameni?

- Exact! replicase ea, ridicand capacul transparent. Daca asez un om in capsula si inchid capacul, obtin inauntru un sistem complet izolat. Nimic nu intra, nimic nu iese. Nici gaze, nici lichide, nici particule de praf. Nimic nu poate scapa in afara - rasuflarea subiectului, sudoarea evaporata, fluidele corporale, nimic.

Peter isi trecuse mana prin parul des si argintiu - un gest de nervozitate intalnit si la sora lui.

- Hmm... Mi se pare limpede ca subiectul iti va muri acolo, inauntru, in rastimp foarte scurt.

Ea incuviintase.

- Cam sase minute, in functie de ritmul respirator. El se intorsese din nou spre ea.

- Nu pricep.

- O sa pricepi imediat, ii spusese zambind Katherine.

Apoi il condusesese in camera de control a Cubului si il asezase in fata uriasului monitor cu plasma, iar ea tastase ceva, accesand o serie de fisiere video stocate pe discurile holografice. Cand monitorul prinsese viata, aparuse ceea ce parea a fi o filmare facuta acasa, cu o camera video banala.

Imaginea infatisa un dormitor modest, cu un pat nefacut, sticlute cu medicamente, un aparat de respiratie asistata si un monitor cardiac. Peter parea la fel de nedumerit in vreme ce camera panorama, dezvaluind in final, aproape de mijlocul incaperii, dispozitivul pe care tocmai i-l aratase Katherine.

Fratele ei facuse ochii mari.

- Ce...?

Capacul transparent al capsulei era ridicat si inauntru se vedea intins un batran cu o masca de oxigen pe fata. Sotia lui si un angajat al azilului stateau alaturi de masinarie. Cu ochii inchisi, batranul respira greu.

- Barbatul din capsula este un fost profesor al meu de la Yale, ii explicase Katherine. Am pastrat legatura cu el de-a lungul anilor. A fost foarte bolnav si intotdeauna a spus ca intentioneaza sa-si doneze trupul in scopuri stiintifice dupa moarte, asa ca, atunci cand i-am explicat ideea mea pentru acest experiment, s-a aratat imediat dornic sa se implice.

Peter parea mut de uimire, privind scena care se desfasura pe monitor.

Asistentul de la azil i se adresase sotiei: „A venit timpul. E pregatit". Batrana isi stersese ochii inlacrimati si incuviintase cu o fermitate calma: „Bine".

Cu gesturi blande, angajatul se aplecase deasupra capsulei si inlaturase masca de oxigen a batranului. Acesta se agitase putin, fara a deschide insa pleoapele. Asistentul indepartase apoi aparatul de respiratie si celelalte echipamente, astfel incat capsula ramasese izolata in mijlocul incaperii.

Sotia batranului se apropiase de capsula, se aplecase si il sarutase usor pe frunte. Batranul nu deschisese ochii, dar buzele i se miscasera vag, intr-un suras slab, plin de iubire. Fara masca de oxigen, respiratia lui devenise mult mai grea. Sfarsitul era, in mod limpede, aproape. Cu un calm si o forta admirabile, sotia coborase incet capacul transparent al capsulei, dupa care il inchisese etans, asa cum o invatase Katherine.

Peter tresarise, speriat:

- Katherine, ce Dumnezeu s-a intamplat acolo?
- Nu-i nimic, soptisc ea bagand suficient aer in capsula.

Vazuse deja filmul de zeci de ori, dar de fiecare data pulsul i se accelera cand ajungea in acest moment. Ii aratase fratelui ei balanta de sub capsula. Pe ecran scria:

51,4534644 kg

- Asta e greutatea lui corporala, ii spusese ea.

Rasuflarea batranului devenise mai superficiala si, ca hipnotizat, Peter se aplecase spre monitor.

- Asta si-a dorit el, adaugase sora lui. Priveste ce se intampla.

Sotia batranului se retrasese, asezandu-se pe pat si uitandu-se, impreuna cu asistentul de la azil.

In cele saizeci de secunde care urmasera, respiratia batranului se precipitase tot mai mult, pana ce, dintr-odata, ca si cand bolnavul insusi ar fi ales clipa, se oprise pur si simplu.

Se sfarsise.

Sotia si asistentul se alinau reciproc, in tacere.

Nimic altceva nu se mai intampla.

Dupa alte cateva secunde, Peter se intorsese spre sora lui, cu o cautatura confuza.

„*Mai asteapta*", il indemnase ea in gand, facandu-i semn spre ecranul digital al capsulei, pe care era inscrisa greutatea batranului.

Si apoi se intamplase.

Cand vazuse, Peter sarise in scaun, cat pe ce sa cada.

- Dar... asta-i... Socat, isi dusesse o mana la gura. Nu pot... Rareori se intampla ca Peter Solomon sa ramana fara cuvinte.

Katherine reactionase in mod similar la primele vizionari ale filmului.

La cateva clipe dupa moartea batranului, numarul de pe ecranul balantei scazuse brusc. Omul devenise mai usor la foarte scurt timp dupa deces. Variatia de greutate fusese minuscula, dar masurabila, iar implicatiile erau extraordinare.

Katherine isi aminti ca scrisese in jurnalul ei de laborator, cu o mana tremuranda: „Pare sa existe un «material» invizibil care paraseste corpul uman in momentul mortii. Acesta are o masa masurabila, neafectata de barierele fizice. Trebuie sa presupun ca se deplaseaza intr-o dimensiune pe care eu n-o pot percepe inca".

Din expresia de soc de pe figura fratelui ei, Katherine isi daduse seama ca intelesese implicatiile experimentului.

- Katherine, baiguise el, clipind ca pentru a se asigura ca nu viseaza. Cred ca tocmai ai cantarit sufletul omenesc.

Se asternuse atunci intre ei o lunga tacere. Peter incerca sa proceseze toate consecintele fenomenului la care asistase. „*Va fi nevoie de timp.*” Daca ceea ce tocmai vazusera era ceea ce paruse a fi - dovada ca sufletul, constiinta sau forta vitala se poate deplasa in afara trupului fizic - , insemna ca o noua lumina fusese aruncata asupra unui mare numar de fenomene mistice: transmigratia, constiinta cosmica, experiente in pragul mortii, proiectii astrale, vedere la distanta, visare lucida si asa mai departe. Publicatiile medicale erau pline de povesti despre pacienti care murisera pe masa de operatie, isi vazusera trupul de sus si fusesera apoi readusi la viata.

Peter continuase sa pastreze tacerea, iar ea remarcase ca avea lacrimi in ochi. Si intelesese. Amandoi ii pierdusera pe cei dragi si, pentru oricine in situatia lor, chiar si cea mai vaga dovada ca spiritul uman supravietuieste dupa moarte putea oferi o raza de speranta.

„*Se gandeste la Zachary*”, isi spusese ea, recunoscand privirea de profunda melancolie din ochii lui. De ani intregi Peter purta povara responsabilitatii pentru moartea lui. De multe ori ii spusese lui Katherine ca facuse cea mai grava greseala din viata lui atunci cand isi lasase fiul in inchisoare si ca niciodata nu va putea sa se ierte pentru acest lucru.

O usa trantita o smulse din reverie, readucand-o la realitatea din subsol, unde starea intinsa pe masa rece, din piatra. Usa de metal din capatul rampei se inchisese cu zgomot; tatuatul revenea. Il auzi intrand intr-una dintre incaperile de pe culoar, facand ceva acolo si apropiindu-se apoi de camera in care se afla ea. Cand intra, Katherine vazua ca impingea ceva in fata. Ceva mare si greu... pe roti. Cand ajunse in lumina, ea facu ochii mari, stupefiata. Tatuatul impingea un scaun cu rotile in care se afla cineva.

Intelectual, creierul ei il recunoscua pe barbatul adus astfel. Emotional, aproape ca nu putea accepta ceea ce vedea.

„*Peter?!*”

Nu stia daca sa se bucure ca fratele ei era viu... sau mai degraba sa fie ingrozita. Trupul lui fusese ras in intregime. Parul lui des si argintiu disparuse, la fel ca sprancenele, iar pielea ii lucea de parca fusese unsa cu ulei. Era imbracat intr-un halat negru din matase. Acolo unde ar fi trebuit sa-i fie mana dreapta se afla doar un ciot, infasurat intr-un bandaj curat. Privirea lui indurerata o intalni pe a ei, plina de pareri de rau. Peter!

Vocea i se franse. El incerca sa vorbeasca, dar nu izbuti sa scoata decat niste sunete guturale, inabusite. Abia acum observa Katherine ca era legat de scaun si avea un calus in gura.

Tatuatul il mangaie incet pe capul ras.

- L-am pregatit pe fratele tau pentru o mare onoare. Are un rol de jucat in seara asta.

Katherine simti cum trupul ii devenea rigid. „Nu...!”

- Eu si Peter vom pleca dintr-o clipa in alta, dar m-am gandit ca vreti sa va luati ramas-bun.

- Unde il duci? intreba ea cu glas pierit. Tatuatul zambi.

- Trebuie sa merg impreuna cu el la un munte sacru. Acolo se afla comoara. Piramida masonica mi-a dezvaluit locul. Iar prietenul tau, Robert Langdon, mi-a fost de mare ajutor.

Katherine privi in ochii fratelui ei.

- L-a ucis pe Robert...

Chipul lui se schimonosi, prada suferintei, iar el clatina violent din cap,

incapabil sa suporte mai multa durere.

- Haide, haide, Peter! exclama rapitorul lor, mangaindu-l iar pe cap. Sa nu stricam clipa cu asa ceva! Ia-ti la revedere de la surioara ta. E ultima voastra reuniune de familie.

Katherine se simtea rapusa de disperare.

- De ce faci asta? striga, ea. Ce ti-am facut noi?! De ce imi urasti familia atat de mult?!

Tatuatul se apropie si isi lipi buzele de urechea ei.

- Am motivele mele, Katherine!

Apoi se duse la masuta alaturata, lua cutitul acela ciudat, se intoarse spre ea si-i lipi lama lustruita de obraz.

- S-ar putea spune ca acesta este cel mai cunoscut cutit din istorie. Katherine nu stia nimic despre cutite celebre, dar cel de aici i se parea foarte vechi si amenintator. Lama ii parea extrem de ascutita.

- Nu te ingrijora, ii spuse el. N-am de gand sa-i irosc puterea pe tine. O pastrez pentru un sacrificiu mai pretios... intr-un loc mai sacru. Peter, adauga el, intorcandu-se spre fratele ei, recunosti acest cutit, nu-i asa?

In ochii fratelui ei se citea un amestec de teama si incredulitate.

- Da, Peter, acest artefact antic inca exista. L-am obtinut cu mare greutate... si l-am pastrat pentru tine. Iar acum, in sfarsit, noi doi ne putem incheia dureroasa calatorie impreuna.

Si cu aceste cuvinte, infasura cutitul intr-o panza, punand alaturi si celelalte obiecte de pe masuta: tamaia, flacoanele cu lichid, bucati de satin alb si alte elemente ceremoniale. Aseza apoi pachetul in sacul de umar al lui Robert Langdon, langa piramida masonica si varful ei. Katherine privi neputincioasa in vreme ce barbatul tatuat inchise sacul si se intoarse spre fratele ei.

- Tine tu asta, Peter, te rog!

Si-i puse sacul greu in poala.

Apoi deschise un sertar si incepu sa cotrobaie in el. Dinauntru se auzea clinchetul unor obiecte metalice mici. Tatuatul se intoarse spre ea si-i prinse bratul drept, tinandu-i-l fix. Katherine nu vedea ce face, dar probabil ca Peter vedea bine, fiindca incepu sa se cabreze violent in scaun.

Katherine simti o intepatura neasteptata in pliul cotului drept si un val de caldura neobisnuita i se scurse pe brat in jos. Peter scotea sunete chinuite, inabusite si incerca in zadar sa se elibereze din scaunul cu rotile. Antebratul ei era cuprins acum de o amorteala rece, care se intindea spre palma si spre degete.

Cand tatuatul se trase intr-o parte, Katherine vazu de ce era fratele ei atat de ingrozit. Rapitorul ii introdusese in vena un ac medical, ca si cand ar fi vrut sa-i faca o analiza. Dar in loc ca sub ac sa fie o eprubeta, sangele curgea liber prin el, siroind pe brat, pe antebraț si pe masa de piatra.

- O clepsidra umana, spuse tatuatul, intorcandu-se spre Peter. Peste putin timp, cand iti voi cere sa-ti indeplinesti rolul, vreau sa ti-o imaginezi pe Katherine... murind singura aici, in intuneric.

Chipul lui Peter era o masca a suferintei.

- Va ramane in viata aproximativ o ora. Daca vei coopera cu mine rapid, voi avea suficient timp pentru a o salva. Dar, bineinteles, daca mi te opui catusi de putin... sora ta chiar va muri singura aici, in intuneric.

Peter genu ininteligibil prin calusul din gura.

- Stiu, stiu, adauga individul, punandu-i o mana pe umar. Stiu ca e greu pentru tine. Dar n-ar trebui sa fie. La urma urmei, nu e pentru prima data, cand

iti abandonezi un membru al familiei. Si, aplecandu-se, sopti la urechea lui, dupa un moment de tacere: Ma refer, desigur, la fiul tau, Zachary, in inchisoarea Soganlik.

Peter trase de legaturile care-l tineau si scoase un alt strigat inabusit.

- Opreste-te! tipa si Katherine.

- Imi amintesc bine noaptea aia, continua tatuatul in vreme ce isi strangea mai departe bagajele. Am auzit totul. Seful inchisorii s-a oferit sa-l lase pe fiul tau sa plece, dar tu ai ales sa-i dai o lectie... si l-ai parasit acolo. Baiatul tau si-a invatat lectia, nu-i asa? Pierderea lui... a fost castigul meu.

Zambind, rapitorul lua o bucata de panza si o indesa adanc in gura lui Katherine.

- Moartea, susoti el, trebuie sa fie tacuta.

Peter se zbatu violent. Fara un alt cuvânt, tatuatul trase scaunul cu rotile spre usa, cu spatele, oferindu-i astfel o ultima privire, lunga, spre sora lui.

Katherine si Peter se privira pentru ultima data. Apoi el disparu.

Katherine ii auzi urcand rampa si iesind pe usa din metal, pe care tatuatul o incuie inainte de a-si urma drumul prin tabloul cu Cele Trei Gratii. Cateva minute mai tarziu, motorul unei masini porni.

Apoi casa se cufunda in liniste.

Singura in intuneric, Katherine sangera.

108

Mintea lui Robert Langdon plutea intr-un abis nesfarsit.

Fara lumina. Fara sunete. Fara simtiri.

Doar un neant infinit si tacut.

Moliciune.

Lejeritate.

Trupul il parasise. Era nezagazuit.

Lumea fizica incetase sa mai existe. Timpul incetase sa mai existe.

Era acum constiinta pura... o simtire fara trup, suspendata in vidul unui vast univers.

109

Elicopterul UH-60 modificat zbură la altitudine joasă deasupra clădirilor din Kalorama Heights, îndreptându-se spre coordonatele primite de la echipa de suport. Agentul Simkins zări primul SUV-ul negru parcat la întâmplare pe peluza din fața uneia dintre case. Poarta era închisă, iar clădirea părea invaluită în tăcere și în întuneric.

Sato dadu semnalul pentru aterizare.

Elicopterul coborî pe iarba cu o zdruncinatură, printre alte vehicule - unul dintre ele fiind un sedan al unei firme de securitate, cu lumini de avertizare pe capota.

Simkins și oamenii săi săriră, își scoaseră armele și se napustiră spre intrare. Usa era încuiată, așa că Simkins își făcu palmele palnie și se uita printr-o fereastră. Deși înăuntru holul era întunecat, deslusi vag o formă omenească întinsă pe jos.

- La naiba! exclamă el. E Hartmann!

Unul dintre agenți lua un scaun de pe verandă și izbi cu el fereastra ce coboră până aproape de podea. Zornăitul sticlei sparte abia dacă se auzi din cauza huruitului elicopterului. Cateva secunde mai tarziu, erau tot înăuntru.

Simkins dadu fuga in hol si ingenunche langa Hartmann, luandu-i pulsul. Nimic. Peste tot era singe. Apoi vazu surubelnita in gatul colegului sau.

„Isuse!” Se ridica si le facu semn oamenilor sai sa inceapa cautarile.

Agentii se raspandira la parter, razele laser ale armelor strapungand intunericul. Nu gasira nimic in camera de zi si nici in birou, dar in salon, spre surprinderea lor, descoperira o femeie strangulata, in uniforma unei firme de securitate. Simkins incepu sa-si piarda speranta ca-i va mai gasi in viata pe Katherine Solomon si pe Robert Langdon. Era clar ca ucigasul le intinsese o capcana si, daca reusise sa omoare un agent CIA si un agent de securitate inarmat, pentru un profesor si un om de stiinta sansele de scapare erau foarte slabe.

Cand sfarsira cu parterul, Simkins trimise doi agenti sa verifice etajul. Intre timp, el descoperi langa bucatarie o scara ce ducea la subsol si cobori treptele. Cand ajunse jos, aprinse luminile. Subsolul era intins si imaculat, ca si cand ar fi fost rareori utilizat. Boilere, ziduri goale de ciment, cateva cutii. „Nu-i nimic aici.”

Simkins urca, inapoi in bucatarie in timp ce oamenii sai coborau de la etaj. Toti clatinara din cap.

Casa era pustie.

Nu era nimeni acasa.

Si nu mai existau alte cadavre.

Simkins lua statia radio si o puse pe Sato la curent cu noutatile sumbre.

Cand el iese in hol, directoarea urca deja treptele verandei. Warren Bellamy ramasese singur in elicopter, stand nauc cu geanta din aliaj de titan a lui Sato la picioarele sale. Laptopul ei securizat ii oferea acces la sistemul international de computere al CIA, prin intermediul uplinkurilor criptate. Cu cateva ore inainte Sato il folosisese pentru a-i arata Arhitectului niste informatii care il determinasera sa coopereze pe deplin. Simkins n-avea idee ce vazuse Bellamy, dar, orice ar fi fost, omul fusese vizibil socat si asa ramasese dc atunci.

Cand intra in hol, Sato se opri o clipa, plecandu-si fruntea spre cadavrul lui Hartmann. Apoi ridica privirea si-l fixa pe Simkins.

- Nici un semn de Katherine sau de Langdon? Ori de Peter Solomon?

Agentul clatina din cap.

- Daca sunt inca in viata, inseamna ca i-a luat cu el.

- Ati gasit vreun computer in casa?

- Da, doamna. In birou.

- Arata-mi!

Simkins isi conduse sefa in camera de zi. Covorul luxos era acoperit de cioburile ferestrei sparte. Trecura pe langa semineu, pe langa un tablou de mari dimensiuni si cateva rafturi cu carti, in drum spre usa biroului. Acesta din urma era lambrizat, iar pe masa de lucru in stil vechi se afla un monitor de computer. Sato se duse in fata lui, privi ecranul si imediat se incrunta.

- La naiba! exclama ea in soapta.

Simkins veni sa se uite si el. Ecranul era negru.

- Ce s-a intamplat?

Sato ii arata un suport alaturat.

- Foloseste un laptop, pe care l-a luat cu el. Agentul nu pricepea.

- Si are informatii pe care ati fi vrut sa le vedeti?

- Nu, replica ea pe un ton grav. Are informatii pe care nu vreau sa le vada nimeni.

Jos, in subsolul ascuns, Katherine Solomon auzise huruitul elicopterului,

urmat de zgomotul de sticla sparta si de tropaitul bocancilor grei pe podeaua de deasupra. Incercase sa strige dupa ajutor, dar carpa din gura nu-i permisesese. Abia daca putuse sa scoata un sunet. Si cu cat se straduia mai tare, cu atat crestea fluxul de sange care-i curgea din vena.

Se simtea usor ametita si cu rasuflarea taiata. Stia ca trebuia sa se linisteasca. „*Foloseste-ti mintea, Katherine!*” Cu toata vointa, se forta sa intre intr-o stare meditativa.

Mintea lui Robert Langdon plutea in neant. Privi in vidul infinit, cautand un punct de referinta. Dar nu gasi nimic.

Intuneric absolut. Liniste absoluta. Pace absoluta.

Nu exista nici macar atractia gravitationala, care sa-i arate incotro era susul si incotro, josul.

Trupul lui disparuse.

„*Asta trebuie sa fie moartea.*”

Timpul parea a fi telescopic, dilatandu-se si comprimandu-se, de parca aici nu ar fi avut sens. Nu mai avea idee cata vreme trecuse.

„*Zece secunde? Zece minute? Zece zile?*”

Deodata inasa, aidoma unor explozii teribile in galaxii indepartate, amintirile incepura sa se materializeze, navalind spre el ca niste unde de soc printr-un vast neant.

Si pe neasteptate, Robert Langdon incepu sa-si aminteasca. Imaginile alergau prin el... vii si tulburatoare. Privea in sus, spre o fata acoperita cu tatuaje. Doua maini puternice ii prinsesera capul si i-l izbisera de podea.

Durerea izbucnise... si apoi intunericul.

O lumina cenusie.

Pulsanda.

Franturi de amintiri. Era tarat, pe jumatate constient, in jos, in jos, in jos. Atacatorul sau fredona ceva.

„*Verbum significatum... Verbum omnificum... Verbum perdo...*”

110

Directoarea Inoue Sato statea singura in birou, asteptand in vreme ce divizia de imagini prin satelit a CIA se ocupa de solicitarea ei. Unul dintre avantajele muncii in Washington era acoperirea oferita de sateliti. Cu putin noroc, era posibil ca unul dintre ei sa fie positionat in mod adecvat pentru a obtine fotografiile ale casei luate in seara aceasta... poate chiar unele in care sa fie prins orice vehicul ce plecase de aici in ultima jumatate de ora.

- Imi pare rau, doamna, ii spuse tehnicianul. N-am avut acoperire pentru coordonatele respective in seara aceasta. Vreti sa solicit o repositionare?

- Nu, multumesc, replica Sato. E prea tarziu.

Inchise si rasufla adanc. Acum nu mai avea nici o idee despre felul in care ar fi putut afla incotro plecase tinta lor. Se duse in hol, de unde oamenii ei ridicasera cadavrul lui Hartmann, pe care il duceau spre elicopter. Ii ceruse lui Simkins sa-si adune echipa si sa se pregateasca de intoarcere la Langley, dar agentul era inca in camera de zi, in patru labe. Parea sa-i fie rau.

- Te simti bine?

El ridica privirea, cu o expresie mirata.

- Ati vazut asta? intreba agentul aratandu-i ceva pe podea. Sato se apropie si se uita la covorul luxos, dar nu vazu nimic, asa ca scutura din cap in semn ca nu.

- Aplecati-va! Uitati-va la tesatura covorului!

Directoarea se ghemui si, dupa o clipa, vazu ce i se arata. Fibrele covorului pareau a fi fost strivite... tasate de-a lungul a doua linii drepte, ca si cand ceva greu ar fi fost transportat pe roti de-a latul camerei.

- *Ciudata* este directia in care merg urmele, spuse Simkins, aratand cu mana.

Sato urmari cu privirea cele doua linii paralele care traversau camera de zi si pareau sa dispara sub un tablou mare, ce acoperea un perete de la podea pana la tavan, langa semineu. „*Ce naiba?*”

Simkins se apropie de pictura si incerca s-o ridice de pe perete. Tabloul nu se misca.

- E fixata, constata el, trecandu-si degetele pe marginea ramei. Stati putin, e ceva aici, dedesubt...

Degetele lui atinsera o mica parghie sub marginea de jos si ceva scoase un declic. Sato se apropie atunci cand agentul impinse rama si pictura incepu sa se roteasca incet in jurul axei centrale, ca o usa batanta.

Simkins indrepta fasciculul lanternei spre spatiul intunecat din fata.

Directoarea miji ochii. „*Asa, deci!*”

La capatul unui coridor scurt se afla o usa metalica masiva.

Amintirile care fluturasera prin bezna din mintea lui Langdon venisera si plecasera. In urma lor, o dara de scantei de un rosu aprins spirala, pe fondul aceleiasi soapte indepartate.

„*Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo.*”

Scandarea continua, precum litania dintr-o cantare bisericasca medievala.

„*Verbum significatium... Verbum omnificum.*” Cuvintele cadeau acum prin neant, inconjurate de ecoul unor voci noi.

„*Apocalipsa... Franklin... Apocalipsa... Verbum... Apocalipsa...*” Deodata, un clopot incepu sa bata a jelanie undeva in departare. Iar dangatul continua, devenind tot mai sonor. Si batea mai insistent acum, ca si cum ar fi sperat ca Langdon va intelege, ca si cand i-ar fi indemnat mintea sa tina pasul cu el.

111

Clopotul din turn batuse vreme de trei minute, zgaltand candelabru din cristal atarnat deasupra capului sau. Cu zeci de ani in urma, asistase la prelegeri in aceasta mult indragita sala de conferinte de la Academia Phillips Exeter. Astazi insa, Robert Langdon venise pentru a asculta un drag prieten adresandu-se elevilor. In vreme ce luminile din sala se stingeau, Langdon isi gasise un loc langa peretele din spate, sub o serie de portrete ale fostilor rectori.

Tacerea se asternuse in randul elevilor.

Intr-un intuneric total, o silueta abia zarita traversase partea din fata a salii si urcase pe podium.

- Buna dimineata, rostise in microfon o voce fara chip.

Toata lumea se ridicase in picioare, pentru a vedea cine vorbise.

Un proiector se aprinsese, dezvaluind o fotografie in sepia, decolorata, ce infatisa un spectaculos castel cu fatada din gresie roscata, cu turnuri inalte, de forma, patrata, si cu ornamente gotice.

- Cine imi poate spune unde se afla acest castel? intrebase vocea.

- In Anglia! raspunsese o fata din sala cufundata in intuneric. Fatada este un amestec de gotic timpuriu si de romanic tarziu, ceea ce inseamna ca avem de-a face cu un castel *normand* prin excelenta si il plaseaza in Anglia veacului

al XII-lea.

- Mai, sa fie! replicase vocea. Domnisoara cunoaste arhitectura!

In sala rasunaseră murmure slabe.

- Din pacate, ati gresit cu cinci mii de kilometri si cu o jumatate de mileniu.

Publicul amutise.

Proiectorul prezentase apoi o fotografie moderna, in culori, a aceluiasi castel, luata dintr-un unghi diferit. Turnurile din gresie dominau prim-planul, dar in spatele lor, uimitor de aproape, se inalta maiestuoasa cupola alba a Capitoliului Statelor Unite.

- Stati putin! exclamase fata. Exista un castel normand in Washington, D.C.?

- Inca din 1855, raspunsese vocea din umbra. Atunci cand a fost facuta fotografia urmatoare.

Pe ecran aparuse un nou diapozitiv: o imagine in alb-negru a unui interior, infatisand o sala de bal vasta, cu plafonul boltit, in care se vedeau schelete de animale, vitrine pentru exponate stiintifice, vase din sticla cu mostre biologice, artefacte arheologice si mulaje din ipsos ale unor reptile preistorice.

- Acest extraordinar castel, continuase vocea, a fost primul muzeu de stiinte al Americii, demn de a fi numit astfel. A fost daruit natiunii americane de un savant britanic care, la fel ca parintii fondatori, era de parere ca tanara noastra tara va putea deveni un taram al iluminarii. El a lasat mostenire inaintasilor nostri o uriasa avere si le-a cerut sa construiasca in inima natiunii „o institutie pentru sporirea si raspandirea cunoasterii”. Vorbitorul se intrerupsese si apoi, dupa o lunga pauza, reluase: Cine imi poate spune numele acestui generos savant?

Un glas timid din primele randuri rostise:

- James Smithson?

Soapte de recunoastere se ridicaseră din banci.

- Smithson, intr-adevar, confirmase vocea de pe podium.

Peter Solomon pasise apoi in lumina, privindu-si asistenta cu o licarire jucausa in ochi.

- Buna dimineata, numele meu este Peter Solomon, si sunt secretarul Institutului Smithsonian.

Sala izbucnise in ropote de aplauze. Din umbra, Langdon urmarise cu admiratie cum Peter isi captivase tinerii ascultatori cu un tur fotografic al Institutului Smithsonian la inceputurile istoriei sale. Prezentarea incepuse cu Castelul Smithsonian, continuand cu laboratoarele stiintifice din subsol, cu coridoarele pline de exponate, cu un salon al molustelor, cu oameni de stiinta care se autointitulasera „custozii crustaceelor”, si culminand cu o veche fotografie in care apareau cei mai populari „locatari” ai castelului: doua bufnite acum decedate, pe nume Diffusion si Increase. Seria de diapozitive de o jumatate de ora se incheiase cu o impresionanta fotografie din satelit ce infatasa National Mall, marginita acum de enormele cladiri ale muzeelor Smithsonian.

- Asa cum spuneam la inceput, conchisese Peter Solomon, James Smithson si parintii fondatori au dorit ca tara noastra sa fie un pamant al iluminarii, si cred ca astazi ar fi mandri. Marele Institut Smithsonian se inalta ca un simbol al stiintei si cunoasterii chiar in inima tarii: un tribut viu, activ, adus visului nutrit de inaintasii nostri pentru America - un stat bazat pe principiile cunoasterii, intelepciunii si stiintei.

Solomon inchisese proiectorul pe fondul unor aplauze energice. Luminile in sala se aprinsesera si zeci de maini se ridicaseră. Vorbitorul ii facuse semn unui baiat roscat de pe un rand din mijloc.

- Domnule Solomon, incepuse tanarul cu un aer nedumerit. Ati spus ca parintii fondatori au fugit de regimurile opresive din Europa, pentru a fonda o tara pe baza principiilor progresului stiintific.

- Corect.

- Dar... eu aveam impresia ca, stramosii nostri au fost oameni profund religioși, care au fondat pe pamant american un stat creștin.

Solomon zambise.

- Prieteni, sa nu ma intelegeti gresit. Inaintasii nostri erau, intr-adevar, profund religioși, insa erau deisti: credeau in Dumnezeu, dar o faceau intr-un mod universal si tolerant. Unicul ideal religios pe care l-au sustinut a fost libertatea de credinta. Luand microfonul de pe suportul lui, Peter Solomon se indreptase spre marginea podiumului, continuandu-si explicatiile: Parintii fondatori ai Americii aveau viziunea unei utopii spiritual iluminate, in care libertatea de gandire, educatia maselor si progresul stiintific aveau sa inlocuiasca bezna vechilor superstitii religioase.

O fata cu par blond din spatele salii ridicase mana.

- Da?

- Domnule, spusese fata, ridicand in aer un telefon mobil, v-am cautat pe internet si pe Wikipedia scrie ca sunteti un francmason de prim rang.

Solomon le aratase inelul masonic.

- V-as fi putut scuti eu de aceasta cautare. Elevii izbucnisera in ras.

- Da, bine, reluate tanara, ezitand usor. Tocmai ati mentionat cuvintele „vechi superstitii religioase”, iar mie mi se pare ca, daca exista vreun, responsabil pentru raspandirea si intretinerea superstitiilor religioase... acel responsabil este masoneria.

Solomon nu paruse deconcertat.

- Serios? Cum anume?

- Pai, am citit multe despre masonerie si stiu ca aveti sumedenie de credinte si ritualuri stravechi, ciudate. Articolul pe care l-am gasit online sustine chiar ca masonii cred in puterea unui soi de intelepciune magica straveche... care il poate ridica pe om pana pe taramul zeilor.

Toti cei din sala se intorsesera spre fata blonda, privind-o ca si cand i-ar fi lipsit o doaga.

- De fapt, colega voastra are dreptate.

Capetele se rasucisera la unison, privindu-l pe Solomon cu ochi mari. Conferentiarul isi inabusise un zambet si se adresase iarasi tinerei:

- Articolul acela mai ofera si alte Wiki-informatii despre intelepciunea magica straveche?

Fata parea stanjenita, dar incepuse sa citeasca de pe site-ul web:

- „Pentru a fi siguri ca aceasta intelepciune nu putea fi utilizata de cei nemerituosi, primii adepti au consemnat-o in scris codificat... disimulandu-i adevarul intr-un limbaj metaforic al simbolurilor, mitului si alegoriei. Chiar si astazi, aceasta intelepciune criptata se afla pretutindeni in jurul nostru... codificata in mitologie, in arta si in textele oculte din intreaga istorie. Din pacate, omul modern si-a pierdut abilitatea de a descifra complexa retea de simboluri... si extraordinarul adevar s-a pierdut.” Solomon asteptase cateva clipe.

- Asta-i tot?

Fata se foise putin in banca.

- Pai, mai este ceva.
- Asa speram si eu. Te rog, spune-ne!

Cu un aer ezitant, tanara isi dresese vocea si continuase:

- „Conform legendei, inteleptii care au codificat Misterele Antice cu mult timp in urma au lasat pentru viitor un fel de cheie... o parola ce putea fi utilizata pentru a descifra secretele criptate. Se spune ca aceasta parola magica - numita verbum significatium - define puterea de a destrama intunericul si de a descifra Misterele Antice, pentru ca intreaaga omenire sa le inteleaga.”

- Ah, da... verbum significatium, replicase Peter Solomon zambind melancolic, dupa care privise in gol pentru o clipa, coborandu-si apoi privirile asupra fetei blonde. Si unde-i acest minunat cuvnt acum?

Tanara parea tot mai jenata, regretand in mod limpede ca il abordase pe conferentiar, dar sfarsise de citit:

- „Legenda spune ca verbum significatium este ingropat undeva adanc, asteptand acolo un moment crucial in istorie... un moment in care omenirea nu va mai putea supravietui in lipsa adevarului, a cunoasterii si a intelepciunii tuturor veacurilor. In acel moment crucial, omul va descoperi in sfarsit Cuvantul si va deschide calea unei minunate noi ere a iluminarii”.

Cu aceste cuvinte, fata inchisese telefonul si se facuse mica in banca ei. Dupa o tacere indelungata, un alt elev ridicase mana.

- Domnule Solomon, dumneavoastra nu credeti cu adevarat toate aceste lucruri, nu-i asa?

Peter zambise.

- Si de ce nu? Mitologiile noastre au o straveche traditie a cuvintelor magice, care ofera cunoastere si puteri cu caracter divin. Chiar si astazi copiii striga „abracadabra” in speranta ca vor crea ceva din nimic. Desigur, am uitat cu totii ca acest cuvnt nu este o jucarie, si ca isi are radacinile in anticul misticism aramaic - Avrah KaDabra, care inseamna. „Creez vorbind”.

Tacere.

- Dar, domnule, insistase tanarul, doar nu credeti ca un singur cuvnt... acest verbum significatium... orice ar fi el... are puterea de a descifra o intelepciune straveche... si de a facilita o iluminare la scara mondiala?!

Chipul lui Peter Solomon ramasese de nepatruns.

- Ceea ce cred eu nu ar trebui sa te intereseze pe dumneata. Ceea ce ar trebui sa te intereseze este faptul ca aceasta profetie a asteptatei iluminari se regaseste in absolut toate credintele si traditiile filozofice ale lumii. Hindusii o numesc Epoca Krita, astrologii au botezat-o Era Varsatorului, evreii descriu venirea lui Mesia, teozofii vorbesc despre New Age, sau Era Noua, iar cosmologii se refera la convergenta armonica si prezic chiar data la care se va produce.

- Adica 21 decembrie 2012! strigase un glas din sala.

- Da, tulburator de aproape... daca crezi in miturile maiase. Langdon rasese neauzit, amintindu-si cum prezisese Peter Solomon in mod corect, cu zece ani in urma, actualul val de emisiuni televizate axate pe prorocirea ca anul 2012 va marca sfarsitul lumii.

- Lasand cronologia la o parte, continuase Solomon, mi se pare vital sa remarcam ca, in decursul istoriei, toate filozofiile umanitatii s-au aratat de acord intr-o privinta: ca se apropie momentul unei mari iluminari. In toate culturile, in toate epocile, in toate colturile lumii, visurile omenesti s-au axat asupra aceluiasi concept: apropiata apoteoza a omului... iminenta transformare a mintii umane intru accesarea adevaratului ei potential. Ce anume ar putea

explica aceasta identitate de opinii?

- Adevarul, rostise incet un glas din sala.

Peter Solomon se intorsese brusc.

- Cine a spus asta?

Mana care se ridicase apartinea unui asiatic mititel, ale carui trasaturi delicate sugerau ca ar putea fi nepalez sau tibetan.

- Poate ca exista un adevar universal inscris in sufletul fiecarui individ.

Poate ca toti avem aceeasi istorie ascunsa inlauntrul nostru, ca un fel de constanta comuna in ADN. Poate ca acest adevar colectiv este raspunzator pentru asemanarile dintre traditiile noastre.

Solomon isi impreunase mainile zambind larg si se plecase reverentios in fata tanarului.

- Iti multumesc!

In sala domnea linistea.

- Adevarul, reluase conferenfiarul, adresandu-se intregii audiente. Adevarul are putere. Iar daca gravitam cu totii in jurul acelasii idei, o facem, poate, fiindca acele idei sunt adevarate... inscrise adanc in noi insine. Iar atunci cand auzim adevarul, chiar daca nu-l intelegem, simtim ca el rezonaza in interiorul nostru... vibrand odata cu intelepciunea noastra inconstienta. Poate ca adevarul nu-l invatam, ci ni-l reamintim... il rememoram... il recunoastem... ca fiind deja inlauntrul nostru.

Tacerea care se asternuse in sala era deplina.

Solomon asteptase cateva clipe, dupa care rostise, incet:

- In incheiere, as vrea sa va previn ca descoperirea adevarului nu este niciodata usoara. In decursul istoriei, fiecare perioada de iluminare a fost insotita de intuneric, de forte opuse. Asa sunt legile naturii si ale echilibrului. Iar daca astazi vedem intunericul intinzandu-se in lume, trebuie sa intelegem de aici ca exista o lumina egala care si ea creste. Ne aflam in pragul unei extraordinare epoci a iluminarii, si toti - si eu, si voi - suntem cu adevarat binecuvantati fiindca am venit pe lume in acest moment de rascruce al istoriei. Dintre toti oamenii care au trait pe lume, de la inceputurile ei... noi ne aflam in acea ingusta fereasta temporala in cadrul careia vom fi martorii supremei noastre renasteri. Dupa mii de ani de intuneric, vom vedea cum mintea umana, stiinta si chiar religia noastra vor dezvalui adevarul.

Sala se pregatea sa aplaude, insa vorbitorul ridicase o mana in aer.

- Domnisoara! spusese apoi, indicand spre blonda din spatele salii, cea cu telefonul. Stiu ca avem opinii diferite, insa vreau sa-ti multumesc. Pasiuni ca a ta constituie catalizatori importanti pentru schimbarile ce vor veni. Intunericul se hraneste din apatie... iar fermitatea convingerilor este eel mai puternic antidot. Continua sa-ti cercetezi credinta. Studiaza Biblia! Mai cu seama paginile ei finale.

- Apocalipsa? intrebase ea.

- Categoric! Cartea Apocalipsei este un exemplu ilustrativ al adevarului nostru comun. Ultima carte a Bibliei spune o poveste care se regaseste identic in nenumarate alte traditii. Toate prezic viitoarea dezvaluire a unei mari cunoasteri.

- Dar Apocalipsa, intervenise altcineva din sala, nu se refera la sfarsitul lumii? Stiti, la Antihrist, la Armagedon, batalia finala dintre bine si rau?

Solomon rasese discret.

- Cine a studiat greaca din aceasta sala? Cateva maini se ridicasera.

- Ce inseamna, literal, termenul „apocalipsa”?

- Inseamna... incepuse un elev, dar se oprise, mirat parca. Inseamna „a

dezvalui"... sau „a revela".

Peter Solomon incuviintase.

- Exact. Apocalipsa este, literal, o revelatie. Cartea Apocalipsei din Biblie prezice dezvaluirea unui mare adevar si a unei inimaginabile intelepciuni. Apocalipsa nu inseamna sfarsitul lumii in sine, ci sfarsitul lumii asa cum o cunoastem noi. Profetia Apocalipsei este doar unui dintre numeroasele mesaje biblice care au fost distorsionate. Credeti-ma, insistase Solomon, apropiindu-se de partea din fata a podiumului, Apocalipsa vine... si nu va semana cu nimic din ceea ce am fost noi invatati ca va fi.

Undeva deasupra capului sau, clopotul incepuse sa bata. Iar elevii izbucniseră într-un ropot tunator de aplauze.

112

Katherine Solomon era in pragul inconstientei cand se pomeni zguduita de unda de soc a unei explozii asurzitoare. Cateva clipe mai tarziu, simti miros de fum. Urechile ii tiuiau. Se auzira voci infundate. Departe. Strigand. Pasi. Deodata, isi dadu seama ca respira mai usor; carpa ii fusese scoasa din gura.

- Esti in siguranta, ii sopti o voce de barbat. Rezista!

Se astepta ca barbatul sa-i scoata acul din vena, dar el se marginea sa strige ordine.

- Aduceti trusa medicala... puneti o perfuzie... solutie Ringer lactat. Vreau o valoare a tensiunii arteriale!

Apoi, in vreme ce ii verifica semnele vitale, barbatul ii spuse:

- Doamna Solomon, cel care v-a legat asa... unde s-a dus?

Katherine incerca sa vorbeasca, dar nu izbuti.

- Doamna Solomon! Unde s-a dus?

Ea se stradui sa deschida ochii, dar simtea cum isi pierde cunostinta.

- Trebuie sa stim unde s-a dus! insista barbatul.

Katherine sopti doua cuvinte drept raspuns, desi stia ca nu aveau nici un sens:

- Muntele... sacru...

Directoarea Sato trecu de usa faramata si cobori pe o rampa din lemn, in subsolul ascuns. Unui dintre agenti o astepta jos.

- Doamna, cred ca trebuie sa vedeti asta!

Sato il urma intr-o camaruta de pe culoarul ingust. Incaperea era viu luminata si goala, cu exceptia unei gramezi de haine pe podea. Recunoscuse sacoul de tweed si mocasinii lui Robert Langdon.

Agentul ii facu semn spre un container mare, ca un sicriu, asezat langa zidul din spate.

„*Ce mama naibii?*"

Sato se apropie de container, observand ca era alimentat printr-o teava din plastic transparent care trecea prin perete. Precauta, se duse langa recipient. Pe capacul lui era un mic panou glisant. Il trase intr-o parte; dedesubt se afla o ferestruica.

Sato incremeni.

Sub plexiglas... cufundat intr-un lichid, plutea chipul golit de expresie al profesorului Robert Langdon.

Lumina.

Vidul fara margini in care ratacea Langdon fu invadat dintr-o data de un soare orbitor. Raze de lumina alba, incandescenta patrunsera prin intunecimea spatiului, arzandu-i in minte.

Lumina era pretutindeni.

Deodata, in aura din fata lui aparu o forma minunata. Era o fata... incetosata si difuza... doi ochi privindu-l de peste neant. Fiuoare de lumina o inconjurau, iar el se intreba daca se uita cumva la chipul lui Dumnezeu.

Sato privi in container, intrebandu-se daca profesorul Langdon avea habar ce se intamplase. Dar se indoia. La urma urmei, dezorientarea era insusi obiectivul acestei tehnologii.

Bazinele de deprivare senzoriala existau inca de prin anii cincizeci si constituiau inca solutii populare pentru amatorii de experimente New Age. „Plutirea”, cum era numita, oferea o traire transcendentă, de tipul intoarcerii in pantecele matern... fiind un fel de facilitant al meditatiei care atenua activitatea cerebrala prin eliminarea oricaror stimuli senzoriali: lumina, sunet, atingere si chiar atractia gravitacionala. In bazinele traditionale, subiectul plutea cu fata in sus intr-o solutie salina care asigura o flotabilitate excelenta, astfel incat fata sa ramana mereu la suprafata si sa permita respiratia.

In ultimii ani insa, aceste dispozitive facusera un salt tehnologic extraordinar.

Perfluorocarburile oxigenate.

Noua tehnologie, cunoscuta sub denumirea de *Total Liquid Ventilation* (TLV), era atat de bizara, incat putini credeau in existenta ei.

Lichid respirabil.

Respiratia in mediu lichid devenise o realitate inca din anul 1966, cand Leland C. Clark izbutise sa mentina in viata un soarece scufundat timp de cateva ore in perfluorocarbura oxigenata. In 1989, tehnologia TLV isi facuse o dramatica aparitie in filmul *Abisul*, desi putini spectatori isi dadusera seama ca ceea ce vedeau pe ecran era stiinta adevarata.

Tehnologia TLV aparuse din incercarile medicinei de a ajuta bebelusii nascuti prematur sa respire, introducandu-i intr-un mediu lichid similar cu cel din uter. Dupa cele noua luni petrecute in pantecele matern, plamanii umani erau obisnuiti sa fie plini cu lichid. Initial, perfluorocarburile erau prea vascoase pentru a fi respirabile, dar progresele recente le conferisera o consistenta apropiata de cea a apei.

Directia pentru Stiinta si Tehnologie a CIA - „Vrajitorii de la Langley”, asa cum erau numiti in comunitatea de profil - lucrase in mod intensiv cu perfluorocarburile oxigenate pentru a dezvolta tehnologii destinate armatei americane. Echipele de scufundari la mari adancimi ale marinei constatasera ca posibilitatea de a respira lichide oxigenate in locul amestecurilor obisnuite de gaze ca heliox sau trimix le permitea sa se scufunde pana la adancimi mai mari fara riscul problemelor cauzate de decompresie. In mod similar, NASA si Fortele Aeriene remarcasera ca pilotii echipati cu aparate de respiratie lichida in locul buteliei obisnuite cu oxigen puteau suporta forte G mult mai mari decat in mod normal, fiindca lichidul aplica mai uniform fortele G in organele interne, comparativ cu gazele.

Sato auzise ca existau acum „laboratoare experimentale extreme” in care doritorul putea incerca aceste bazine TLV - „dispozitive de meditatie”, cum erau numite. Cel de aici fusese instalat probabil pentru experimentele personale ale proprietarului, desi prezenta incuietorilor grele, blocabile, nu lasa loc de indoiala, ca fusese folosit probabil si pentru aplicatii mult mai sinistre... o tehnica de interogatoriu cu care CIA era familiarizata.

Temuta metoda de interogare prin cufundarea in apa era extrem de eficienta, fiindca victima chiar credea ca se ineaca. Sato cunostea cateva operatiuni secrete in care bazine de deprivare senzoriala precum acesta de aici

fusesera utilizate pentru a crea si a sustine iluzia inecului pana la niveluri inspaimantatoare. Victima scufundata in lichid respirabil chiar se „ineca”. Panica asociata cu experienta inecului nu-i permitea sa-si dea seama ca lichidul in care se afla era putin mai vascos decat apa. Cand acesta ii patrundea in plamani, individul isi pierdea cunostinta de frica, trezindu-se apoi in cea mai deplina izolare.

Substante paralizante, anestezice si halucinogene erau amestecate in lichidul oxigenat, pentru a-i conferi prizonierului senzatia ca este complet separat de trupul sau. Cand mintea trimitea comenzi de miscare a membrilor, acestea nu raspundeau. Starea de „moarte” era terifianta prin ea insasi, dar adevarata dezorientare era cauzata de procesul „renasterii”, care, cu ajutorul unor lumini stralucitoare, al aerului rece si al zgomotelor asurzitoare, putea fi extrem de dureroasa si de traumatizanta. Dupa cateva astfel de inecuri si renasteri, prizonierul devenea atat de dezorientat, incat nu mai stia daca era viu sau mort si... spunea in fata anchetatorilor absolut orice.

Sato se intreba daca ar trebui sa astepte o echipa medicala pentru a-l scoate pe Langdon din container, insa stia ca nu avea timp suficient la dispozitie. „*Trebuie sa aflu ce informatii are el.*”

- Aprindeti luminile, ordona ea. Si aduceti-mi niste paturi!

Soarele orbitor disparuse.

Fata pierise si ea.

Intunericul revenise, dar Langdon auzea acum soapte indepartate rasunand in neantul de ani-lumina. Voci infundate... cuvinte ininteligibile. Si niste vibratii... ca si cand lumea era pe cale sa se destrame.

Si apoi se intampla.

Pe neasteptate, universul se franse in doua. Un hau enorm se casca in neant... de parca spatiul insusi s-ar fi rupt la cusaturi. O pacla cenusie patruse prin deschidere, iar Langdon zari o imagine ingrozitoare. Maini fara trup se intindeau spre el, insfacandu-i corpul, incercand sa-l smulga din lumea lui.

„*Nu!*” Incerca sa le alunge, dar nu avea brate... nu avea pumni. Sau avea? Brusc, isi simti trupul materializandu-se in jurul mintii. Carnea ii revenise si era inhatata acum de maini puternice, care il trageau in sus. „*Nu! Va rog!*”

Dar era prea tarziu.

Durerea ii strapunse pieptul atunci cand mainile il ridicara prin deschidere. Plamanii ii pareau a fi umpluti cu nisip. „*Nu pot sa respir!*” Deodata, se pomeni intins pe spate, pe cea mai dura si mai rece suprafata pe care si-o putea imagina. Ceva il apasa pe piept, iar si iar, greu si dureros, facandu-l sa scuipe caldura din el.

„*Vreau sa ma intorc!*”

Se simtea ca un nou-nascut abia iesit din uter.

Era zgaltait de convulsii, tusind si expectorand un lichid. Durerea ii chinuia gatul si pieptul. O durere infioratoare. Gatlejul parca ii ardea. Vorbeau oameni, incercand sa soptasca doar, dar pentru el tot era asurzitor. Vederea ii era incetosata, nu zarea decat forme difuze. Isi simtea pielea amortita, ca tovalul.

Greutatea de pe piept era parca mai mare acum... ca o presiune. „*Nu pot sa respir!*”

Tusea, scuipand si mai mult lichid. Un irezistibil reflex de sufocare il copiesi, asa ca icni greu. Aerul rece ii patruse in plamani; era ca un bebelus ce tocmai luase prima lui gura de aer. Lumea reprezenta un loc insuportabil. Tot ce voia Robert Langdon era sa se intoarca in pantece.

Langdon nu avea idee cat timp trecuse. Era constient acum ca statea

intins pe o parte, infasurat in prosoape si in paturi, pe o podea tare. Un chip familiar se uita spre el, in jos... dar razele de lumina mirifica disparusera.. Ecurile litaniei indepartate ii zaboveau inca in minte. „*Verbum significatium... Verbum omnificum...*”

- Domnule profesor Langdon, sopti cineva. Stii unde te afli?

El dadu incet din cap in semn de vaga incuviintare, inca tusind.

Si, mai important, incepuse sa inteleaga ce se intamplase in seara aceea.

113

Invelit in paturi de lana, Langdon statea in picioare, tremurand, si se uita la containerul deschis, plin de lichid. Isi recapatase trupul, desi regreta acum. Plamanii si gatul ii ardeau. Lumea asta parea dura, si cruda.

Sato ii explicase ce era cu bazinele de deprivare senzoriala... adaugand ca, daca nu l-ar fi scos ea de acolo, ar fi murit de foame, sau mai rau. Langdon nu se indoia ca Peter trecuse printr-o experienta similara. „*Este in purgatoriu... Hamistagan.*” Daca Solomon fusese supus la mai mult de un astfel de proces de renastere, n-ar fi fost deloc surprinzator sa-i fi spus rapitorului tot ce dorise acesta.

Sato ii facu semn s-o urmeze, iar el o asculta, pasind incet pe un culoar ingust, patrundand mai adanc in acest barlog bizar, pe care il vedea acum pentru prima data. Intrara intr-o incapere patrata, cu o masa de piatra in centru si luminata in culori stranii. Katherine era acolo si, vazand-o, Langdon scoase un suspin de usurare. Totusi, scena era tulburatoare.

Katherine zacea intinsa pe spate, pe masa din piatra. Pe podea se vedeau prosoape imbibate de sange. Un agent CIA ii tineva o punguta de perfuzie deasupra, tubul fiind conectat la un ac din bratul ei. O auzi plangand incetisor.

- Katherine? sopti el ragusit, abia izbutind sa articuleze.

Ea intoarse capul, parand dezorientata si confuza.

- Robert?! Facu ochii mari, intai neincredutoare, apoi bucuroasa. Dar... am vazut cum te-ai inecat!

El se apropie de masa din piatra. Katherine se ridica in capul oaselor, ignorand perfuzia si obiectiile agentului. Langdon ajunse langa masa, iar ea intinse bratele si-i stranse la piept trupul infasurat in paturi, tinandu-l strans.

- Slava Domnului! sopti ea, sarutandu-l pe obraz. Apoi il mai saruta o data, strangandu-l ca si cand nu i-ar fi venit sa creada ca era adevarat. Nu pot sa inteleg... cum...

Sato incepu sa-i spuna ceva despre bazinele de deprivare senzoriala si despre perfluorocarburi oxigenate, dar ea n-o asculta, multumindu-se sa-l tina pe Langdon langa ea.

- Robert, Peter traieste!

Dar vocea i se franse atunci cand incepu sa povesteasca ingrozitoarele momente in care isi revazuse fratele. Ii spuse despre starea lui fizica, despre scaunul cu rotile si despre cutitul straniu, despre aluziile la un fel de „sacrificiu” si despre felul in care fusese lasata acolo sangerand, ca o clepsidra umana, pentru a-l determina pe Peter sa coopereze fara ezitari.

Langdon abia daca putea vorbi.

- Ai... idee... unde s-au dus?

- Zicea ca-l duce pe Peter la un munte sacru. Profesorul se desprinse din imbratisarea ei si o privi intrigat. Katherine avea lacrimi in ochi.

- A spus ca a descifrat grila de pe baza piramidei si ca ea i-a zis sa se duca la muntele sacru.

- Domnule profesor, interveni Sato, intelegi ceva din asta? Langdon clatina din cap.

- Nimic, raspuse el, simtind totusi o raza de speranta. Dar daca el a aflat informatia de pe baza piramidei, putem s-o aflam si noi.

„Doar eu i-am spus cum s-o descifreze!”

Sato clatina din cap.

- Piramida nu mai e. Am cautat-o. A luat-o cu el.

Profesorul ramase tacut pret de cateva clipe, inchizand ochii si incercand sa-si aminteasca tot ce vazuse pe baza piramidei. Grila cu simboluri fusese una dintre ultimele imagini pe care le inregistrase inainte de inec, iar traumele aveau capacitatea de a intipari amintirile adanc in creier. Isi amintea ceva din careu, in mod cert nu pe tot, dar poate ca era suficient si atat...

Se intoarse spre Sato si-i spuse grabit:

- Cred ca-mi pot aminti destul, dar vreau sa cautati ceva pe internet. Directoarea isi scoase telefonul BlackBerry.

- Rulati o cautare pentru „patratul Franklin de ordin opt”.

Femeia ii arunca o privire nedumerita, insa tasta cuvintele fara a pune vreo intrebare.

Vederea ii era inca incetosata si abia acum incepu el sa inregistreze cu adevarat ceea ce se afla in jur. Isi dadu seama ca masa din piatra de care se sprijinea era plina de pete vechi de sange si ca pe peretele din dreapta fiecare centimetru patrat fusese acoperit cu pagini de text, cu fotografii, cu desene, cu harti si cu o vasta retea de fire interconectate.

„Dumnezeule!”

Langdon se apropie de straniul colaj, tinand paturile strans in jurul corpului. Pe perete se afla o bizara colectie de informatii: pagini din texte stravechi, de la magie neagra la scripturile crestine, desene, simboluri si sigiluri, file tiparite de pe site-uri ce tratau teoria conspiratiei si fotografiile din satelit ale Washingtonului, cu notife si semne de intrebare scrise alaturi. Pe una dintre hartii era o lista lunga de cuvinte in diverse limbi. Pe unele le recunostea ca fiind termeni sacri masonici, vocabule din magia antica sau fragmente din incantatii ceremoniale.

„Oare asta cauta el? Un cuvânt? Sa fie chiar atat de simplu?”

Scepticismul lui bine inradacinat privind piramida masonica se baza in principal pe ceea ce se spunea ca ar fi revelat ea: locul in care erau ascunse Misterele Antice. O asemenea descoperire ar fi implicat o incinta enorma, plina cu mii si mii de volume care ar fi supravietuit intr-un fel sau altul bibliotecilor de mult pierdute in care fusesera pastrate odinioara. Iar asta i se parea imposibil. „O incinta atat de mare? Sub Washington?” Acum insa, amintirea prelegerii sustinute de Peter Solomon la Phillips Exeter, combinata cu lista aceasta de cuvinte magice, parea a deschide o noua posibilitate frapanta.

Si, fara indoiala, exista o tema care se repeta.

„Dumnezeule, el cauta verbum significatium... Cuvantul Pierdut!”

Langdon permise gandului sa prinda contur in mintea lui, amintindu-si fragmente din prelegerea lui Peter. „Cuvantul Pierdut, asta cauta el! Asta crede ca e ingropat aici, in Washington!”

Sato se apropie de profesor si-i intinse aparatul BlackBerry.

- Seamana cu ce ati cerut?

Langdon privi careul de opt pe opt de pe ecran.

- Exact! Imi trebuie un pix, adauga el, luand o foaie de hartie. Sato scoase unul din buzunar si i-l dadu.

- Va rog, grabiti-va!

În biroul de la subsol al Direcției pentru Știință și Tehnologie, Nola Kaye studia încă o dată documentul redactat adus de specialistul în securitatea sistemelor, Rick Parrish. „Ce naiba face directorul CIA cu un fișier despre piramide antice și ascunzători subterane?”

Lua telefonul și forma un număr.

Sato răspunse imediat; avea vocea încordată.

- Nola, tocmai mă pregăteam să te sun!

- Am informații noi. Nu știu cât sunt de relevante, dar am descoperit că există un text redactat...

- Lasa asta, o întrerupse Sato. Nu mai avem timp! N-am reușit să prindem tînta și am toate motivele să cred că-și va duce la capăt amenințarea.

Nola simți un fior înghețat pe sîra spinării.

- Vestea bună e că știu exact unde s-a dus, mai spuse directoarea după care trase adînc aer în piept și adăuga: Vestea proastă e că are un laptop la el.

114

La nici cincisprezece kilometri distanță, Mal'akh așeza mai bine pătura în jurul lui Peter Solomon și-i împinse scaunul cu roțile de-a lungul unei parcuri iluminate doar de razele lunii, în umbra unei clădiri imense. Construcția avea exact treizeci și trei de coloane exterioare... fiecare înaltă de exact treizeci și trei de picioare²¹, și era pustie la ora asta, astfel că nimeni nu avea să-i vada aici. Oricum, nici n-ar fi contat. De la distanță privind, nimeni nu s-ar fi sinchisit de un bărbat înalt, cu figura blândă și cu o haină neagră, lungă, ducând la plimbarea de seară un invalid chel într-un carucior.

Cînd ajunseră la intrarea din spate, Mal'akh împinse scaunul cu roțile pînă aproape de panoul de securitate. Peter îl privi sfidător, în mod evident refuzînd să tasteze codul.

Mal'akh rase.

- Crezi că te-am adus aici ca să mă ajuti să intru? Ai uitat chiar atât de repede că sunt unul dintre confratii tăi?

Apoi tasta codul de acces care îi fusese comunicat la inițierea în cel de-al treizeci și treilea grad. Ușa grea se deschise. Peter gemu și începu să se agite în scaun.

- Peter, Peter, îl admonesta Mal'akh. Aminteste-ți de Katherine. Fii cooperant, iar ea va trăi. Tu o poți salva. Îți dau cuvîntul meu!

Spunînd acestea, împinse caruciorul înapoi și încuie ușa în urma lor. Înima îi batea repede, cuprinsă fiind de nerăbdare. Străbătura câteva coridoare, pînă la un ascensor. Mal'akh apăsa butonul de chemare și, cînd ușile se deschisera, intra cu spatele, tragînd scaunul după el. Apoi, asigurîndu-se că victima să vedea ce face, ridică mîna și acționa cel mai de sus buton.

O expresie de groază se asternu pe chipul chinat al lui Peter. Icnî

- Ssst, șopti Mal'akh, mangîndu-i ușurel capul răs. După cum bine îți amintesti... secretul este să știi cum să mori.

„Nu-mi pot aminti toate simbolurile!”

Langdon închise ochii, străduindu-se din rasputeri să-și amintească localizarea exactă a simbolurilor în grila de pe baza piramidei, dar nici măcar memoria lui eidetică nu era atât de eficientă. Le scrise pe cele pe care și le amintea, așezîndu-l pe fiecare în locul indicat de patratul magic al lui Franklin.

21 10 metri (n.tr.)

Deocamdata insa, nimic nu parea sa se lege.

	ε	ρ	ε		ο	μ	
	♂						
		Σ					⊙
			+				
		☉			♀		
						☐	
			↙		☉		
	♍						♋

- Uite! exclama Katherine. Probabil ca esti pe calea cea buna! Pe primul rand sunt numai litere grecesti... aceleasi tipuri de simboluri sunt aranjate impreuna!

Si el remarcase acest lucru, dar nu-i venea in minte nici un cuvant grecesc care sa respecte acea dispunere a literelor si a spatiilor. „*Imi trebuie prima litera.*” Se uita din nou la patratul magic, incercand sa-si aduca aminte litera aflata in coltul din stanga jos. „*Gandeste-te!*” Inchise iar ochii, facand eforturi pentru a revedea in minte baza piramidei. „*Randul de jos... langa coltul din stanga... ce litera era acolo?*”

Pentru o clipa, profesorul se gasea din nou in container, macinat de groaza, privind in sus, prin fereastra de plexiglas, la baza piramidei. Si, dintr-odata, o vazu.

Deschise ochii, rasufland greu.

- Prima litera e H!

Se intoarse la grila si nota cea dintai litera. Cuvantul era tot incomplet, dar vazuse deja destul. Deodata, isi dadu seama ce putea fi.

Cu inima batandu-i nebuneste, Langdon tasta un nou cuvant in motorul de cautare al BlackBerry-ului: echivalentul in engleza al cunoscutului termen elen. Prima adresa care aparua era un articol de enciclopedie. Il citi si intelese ca avea, probabil, dreptate.

HEREDOM, subst. - Un termen semnificativ in masoneria de „grad superior”, din ritualurile franceze ale Rose Croix, in care se refera la un munte mitic din Scotia, locul legendar in care a luat fiinta prima astfel de loja. Din grecescul Hepesoti, care provine din Hieros-domos - Casa Sfanta in limba greaca.

- Asta e! exclama Langdon, nevenindu-i sa creada. Acolo s-au dus! Sato citea peste umarul lui si nu parea sa fi priceput nimic.

- La un munte mitic din Scotia?

Langdon clatina din cap.

- Nu, la o cladire din Washington al carei nume codificat este Heredom.

115

Casa Templului - numita printre confrati Heredom - fusese intotdeauna giuvaierul Ritului Scotian al masoneriei din America. Cu acoperisul ei in panta abrupta, piramidal, cladirea primise numele unui munte imaginar din Scotia. Mal'akh stia insa ca nu exista nimic imaginar in privinta comorii ascunse acolo.

Η	ε	ρ	ε	δ	ο	μ	↓
---	---	---	---	---	---	---	---

Mesajul nici n-ar fi putut sa fie mai limpede. „*Sub Casa Templului.*” Heredom. „*Cuvantul pierdut este aici... undeva.*”

Desi nu stia cu exactitate unde sa-l gaseasca, Mal'akh era increzator ca raspunsul era continut in restul simbolurilor din grila. Iar cand venea vorba despre descifrarea secretelor ascunse in piramida masonica si in cladirea in care se aflau, nimeni nu era mai potrivit decat Peter Solomon. „*Maestrul Adorator insusi!*”

Peter continua sa se zbata in scaunul cu rotile, scotand sunete inabusite prin calusul din gura.

- Stiu ca esti ingrijorat pentru Katherine, ii spuse Mal'akh, dar suntem aproape gata.

Lui, sfarsitul i se parea ca venise brusc. Dupa atatia ani de planuri, de asteptare si de cautare... momentul sosise.

Ascensorul incetini, iar Mal'akh simti freamatul entuziasmului. Cabina se opri. Usile din bronz se deschisera, iar Mal'akh isi ridica privirea spre glorioasa incapere din fata lor. Masiva incinta patrata era decorata cu simboluri si invaluita in lumina lunii, care patrundea prin oculusul practicat in plafonul inalt. „*Cercul s-a inchis*”, isi spuse el.

Sala Templului era aceeaasi in care Peter Solomon si confratii lui il initiase cu atata nechibzuinta pe Mal'akh, primindu-l in randurile lor. Iar acum, cel mai de pret secret al masonilor - unul despre care majoritatea nici nu credeau ca exista cu adevarat - era pe cale sa fie dezvaluit.

- Nu va gasi nimic, spuse Langdon, simtindu-se inca ametit si dezorientat in vreme ce ii urma pe Sato si pe agenti in susul rampei si spre iesirea din subsol. Nu exista un *Cuvant* concret. Totul e doar o metafora: un *simbol* al Misterelor Antice.

Katherine venea si ea, sustinuta de doi agenti.

In vreme ce treceau de usa distrusa, apoi prin tabloul batant, ajungand in camera de zi, Langdon ii explica directoarei ca asa-numitul Cuvant Pierdut era unul dintre cele mai vechi simboluri ale francmasoneriei: o singura vocabula, scrisa intr-o limba misterioasa, pe care omul n-o mai putea descifra. La fel ca Misterele in sine, Cuvantul fagaduia sa-si dezvaluie puterea ascunsa numai in fata celor suficient de iluminati pentru a-l decifra.

- Se spune, incheie Langdon, ca daca obtii si intelegi Cuvantul Pierdut... Misterele Antice iti vor deveni clare.

Sato intoarse privirea spre el.

- Deci credeti ca omul asta cauta un cuvant?

Profesorul trebuia sa admita ca, luata ca atare, ideea parea absurda; si totusi, oferea raspuns la o sumedenie de intrebari.

- Nu sunt specialist in magia ceremoniala, raspuse el, dar, din documentele de pe zidul subsolului... si din felul in care mi-a descris Katherine cercul de piele netatuata din crestetul lui... as zice ca spera sa descopere Cuvantul Pierdut si sa si-l scrie pe corp.

Afara, in timp ce ei se apropiau de salon, elicopterul isi incalzea motorul, palele lui rotindu-se din ce in ce mai repede.

Langdon continua sa vorbeasca, gandind de fapt cu voce tare.

- Daca tipul asta chiar crede ca e pe cale sa elibereze puterea Misterelor

Antice, nici un simbol nu ar fi, in mintea lui, mai eficient decat Cuvantul Pierdut. Daca l-ar gasi si si l-ar tatua in cretet - un loc sacru in sine -, atunci s-ar considera fara indoiala perfect pregatit din punct de vedere ritualic pentru...

Se opri insa in mijlocul frazei, vazand cum Katherine paleste la gandul sortii care il astepta pe fratele ei.

- Dar, Robert, spuse ea cu greu, abia audibil din cauza rotorului pornit al elicopterului, asta e o veste buna, nu-i asa? Daca vrea sa-si inscrie in cretet Cuvantul Pierdut inainte de a-l sacrifica pe Peter, inseamna ca mai avem timp. Nu-l va ucide pe Peter inainte de a gasi Cuvantul. Si daca nu exista nici un Cuvant...

Langdon incerca sa para optimist, in vreme ce agentii o ajutau pe Katherine sa se aseze pe un scaun.

- Din pacate, Peter stie ca tu sangerezi de moarte si crede ca singura modalitate de a te salva este sa coopereze cu smintitul... ajutandu-l probabil sa gaseasca Cuvantul Pierdut.

- Si ce? insista ea. Daca el nu exista... Langdon o privi in adancul ochilor.

- Katherine, daca eu as crede ca esti pe moarte si cineva mi-ar promite ca te voi salva daca voi gasi Cuvantul Pierdut, atunci i-as spune un cuvnt oarecare - orice cuvnt - si m-as ruga sa-si respecte promisiunea.

- Doamna Sato! striga unul dintre agenti din camera alaturata. Veniti sa vedeti ceva!

Directoarea iese in fuga si-l vazuu pe unul dintre oamenii ei coborand scările dinspre dormitor. In mana tineau o peruca blonda. „*Ce mama naibii?*”

- Peruca individului, ii explica agentul, intinzandu-i-o. Am gasit-o in garderoba. Priviti-o de aproape!

Peruca blonda era mult mai grea decat s-ar fi asteptat Sato. Calota ei parea confectionata dintr-un fel de gel vascos. Ciudat era ca din partea ei interioara iese un fir.

- Baterie cu gel, care se muleaza pe pielea capului, spuse agentul. Alimentaaza o camera video cu fibra optica ascunsa in par.

- Poftim? Sato pipai pana ce gasi obiectivul miniatural disimulat intre onduleurile blonde. Chestia asta e o camera ascunsa?

- O camera video. Stocheaza inregistrările pe acest card minuscul, preciza agentul, aratandu-i un patrat de silicon incastrat in calota. E probabil activat la miscare.

„*Isuse!* exclama Sato in sinea ei. *Deci asa a facut-o!*”

Aceasta versiune miniaturala a unei camere ascunse jucase un rol esential in criza cu care se confrunta directoarea in seara aceasta. O mai privi incrunzata cateva clipe si i-o inapoie agentului.

- Mai cautati prin casa, ii ceru ea. Vreau sa-mi comunicati absolut toate informatiile pe care le gasiti despre tipul asta. Stiu ca laptopul ii lipseste si vreau sa aflu exact cum are de gand sa-l conecteze la lumea exterioara in vreme ce se deplaseaza. Cautati in biroul lui manuale, cabluri, orice ne-ar putea oferi o idee despre echipamentele pe care le foloseste.

- Da, doamna. Agentul pleca.

„*E timpul sa mergem.*” Sato auzea huruitul rotorului la intensitate maxima. Se intoarse in salon, unde Simkins il adusese pe Warren Bellamy si-i cerea informatii despre cladirea spre care banuiau ca se indrepta tinta lor.

Casa Templului.

- Usile din fata sunt incuiate prin interior, spunea Bellamy, inca invelit intr-o patura din material izolator si tremurand vizibil dupa timpul petrecut in frig, in Franklin Square. Nu puteti intra decat prin spate. Are un panou de

securitate, iar codul de acces este cunoscut doar de confrati.

- Care e codul? intreba Simkins, luand notite.

Bellamy se aseza, parand prea slabit pentru a sta in picioare. Rosti codul printre dintii care ii clantaneau, si apoi adauga:

- Adresa e Sixteenth Street numarul 1733, dar va trebui sa intrati prin parcare din spatele cladirii. E mai greu de gasit, dar...

- Stiu eu exact unde e, il intrerupse Langdon. Va voi arata cand vom ajunge acolo.

Simkins clatina din cap.

- Dumneavoastra nu veniti cu noi, domnule profesor! Este o operatiune militara...

- Ba pe naiba nu vin! Peter e acolo! Iar cladirea aia e un labirint! Fara cineva care sa va arate drumul, veti avea nevoie de zece minute pentru a gasi Sala Templului!

- Are dreptate, confirma Bellamy. E intr-adevar un adevarat labirint acolo. Exista un ascensor, dar e vechi si zgomotos si duce chiar in fata Sali Templului. Daca sperati sa ajungeti acolo neobservati, va trebui sa urcati pe jos.

- Si n-o sa va descurcati, ii avertiza Langdon. De la intrarea din spate, trebuie sa treceti prin Sala Insemnelor, Sala de Onoare, palierul de mijloc, Atrium, Scara Monumentala...

- Destul! zise Sato. Vine si Langdon.

116

Energia era in crestere.

Mal'akh o simtea pulsand in el, strabatandu-i trupul in sus si-n jos in vreme ce-l ducea pe Peter Solomon spre altar. „*Voi parasi aceasta cladire infinit mai puternic decat eram atunci cand am intrat.*” Acum nu-i mai ramasese decat sa localizeze ingredientul final.

- *Verbum significatium*, isi soptea el. *Verbum omnificum*.

Mal'akh opri scaunul cu rotile langa altar, il ocoli si deschise sacul greu de pe genunchii lui Peter. Din el scoase piramida si o ridica in lumina, tinand-o drept in fata ochilor victimei sale, aratandu-i grila de simboluri gravate pe baza ei.

- In toti acesti ani, il zgandari el, habar n-ai avut cum isi pastreaza piramida secretele. Iar acest talisman, continua Mal'akh punand piramida pe coltul altarului si scotand din sac varful din aur, chiar a adus ordine din haos, exact asa cum a fagaduit.

Aseza cu atentie varful metalic deasupra piramidei din piatra si se trase intr-o parte, pentru ca Peter sa poata vedea bine ansamblul.

- Iata, ii spuse el, symbolonul tau este complet.

Figura lui Peter se contorsiona atunci cand masonul incerca in zadar sa vorbeasca.

- Bine. Vad ca ai ceva sa-mi spui.

li smulse brutal calusul din gura.

Peter Solomon icni si tusi cateva secunde inainte de a putea vorbi.

- Katherine...

- Timpul care i-a ramas e scurt. Daca vrei s-o salvezi, iti sugerez sa faci exact ce-ti spun eu.

Mal'akh banuia ca ea murise deja, sau, daca nu, nici nu mai avea mult. Oricum, nu conta. Fusese norocoasa ca traise suficient incat sa-si ia la revedere de la fratele ei.

- Te rog, implora Peter ragusit. Trimite-i o ambulanta...
- Exact asta voi face. Dar mai intai trebuie sa-mi spui cum ajung la scara secreta.

Expresia de pe chipul lui Solomon se transforma intr-una de uluire.

- Ce?!

- Scara. Legenda masonica aminteste de trepte care coboara zeci de metri, spre locul secret in care este ingropat Cuvantul Pierdut.

Peter arata acum de-a dreptul panicat.

- Cunosti legenda, il provoaca Mal'akh. „O scara secreta ascunsa sub o piatra.”

Arata apoi spre altar - un urias bloc de granit pe care era gravat cu auriu, in limba ebraica: „**DUMNEZEU A ZIS «SA FIE LUMINA», SI A FOST LUMINA**”.

- Evident, relua el, aici e locul. Intrarea pe scara trebuie sa fie ascunsa la unul dintre nivelurile de dedesubt.

- Nu exista nici o scara secreta in cladirea asta! striga Peter. Mal'akh zambi rabdator si facu semn cu mana in sus, spre plafonul in patru ape, care se intalneau in oculusul patrat din centru.

- Cladirea e in forma de piramida.

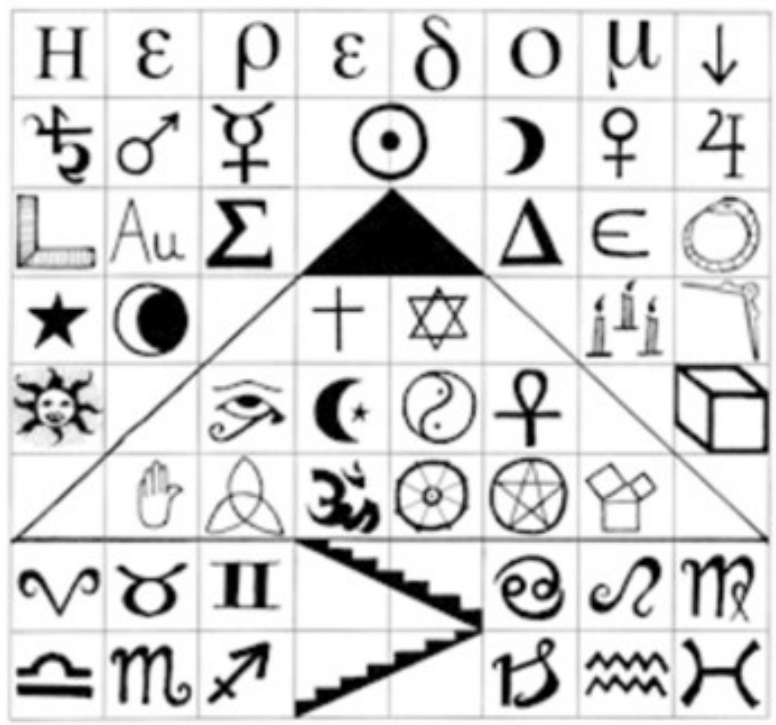
- Da, Casa Templului este o piramida, dar ce are...

- Peter, eu am la dispozitie toata noaptea, il avertiza Mal'akh, netezindu-si roba din matase alba peste trupul perfect. Katherine insa, nu! Iar daca vrei ca ea sa traiasca, imi spui cum sa ajung la scara secreta.

- Ti-am spus deja! Nu exista nici o scara secreta in cladire!

- Nu?

Cu acelasi calm, Mal'akh scoase hartia pe care rearanjase simbolurile in grila de pe baza piramidei.

Si ridica hartia in dreptul ochilor lui. Maestrul Adorator icni atunci cand o vazu. Nu numai ca cele saizeci si patru de simboluri fusesera redispuse in grupuri logice... dar din haosul lor plinsese forma o imagine clara.

Imaginea unei scari... sub o piramida.

Peter Solomon privea grila cu simboluri, fara a-si crede ochilor. Piramida masonica isi pastrase secretele vreme de generatii, iar acum, dintr-odata, acestea fusesera dezvaluite. Un presentiment urat i se insinuase in capul pieptului.

„Codul final al piramidei.”

La o prima privire, adevarata semnificatie a simbolurilor ramanea un mister, si totusi Peter intelese imediat de ce tatuatul credea ceea ce credea.

„E convins ca exista o scara ascunsa sub piramida numita Heredom. A interpretat gresit simbolurile.”

- Unde e? insista Mal'akh. Spune-mi cum sa gasesc scara si o voi salva pe Katherine.

„As vrea sa-ti pot spune, dar scara nu e reala.” Mitul scarii era pur simbolic... parte a marilor alegorii ale masoneriei. Scara in Zigzag, asa cum era cunoscuta, apare pe tabloul celui de-al doilea grad al lojii si reprezenta ascensiunea intelectuala a omului spre Adevarul Divin. La fel ca Scara lui Iacov, Scara in Zigzag era un simbol al drumului spre rai... al calatoriei omului catre Dumnezeu... al conexiunii dintre taramul pamantesc si cel spiritual. Treptele ei reprezentau diversele virtuti ale mintii.

„Ar fi trebuit sa stie asta, isi spuse Peter. A trecut prin toate initierile.”

Fiecare initiat al masoneriei invata despre scara simbolica pe care putea urca, putand astfel sa „ia parte la misterele stiintei umane”. La fel ca noetica si Misterele Antice, francmasoneria venera potentialul neexploatat al mintii omenesti, multe dintre simbolurile ei avand legatura cu fiziologia.

Mintea sta, aidoma unui varf de piramida aurit, deasupra corpului fizic. Piatra Filozofala. Pe scara coloanei vertebrale, energia urca si coboara, circuland si conectand mintea celesta cu trupul fizic.

Faptul ca in coloana vertebrala exista exact treizeci si trei de vertebre,

stia Peter, nu era doar o coincidenta. „Treizeci si trei sunt gradele masoneriei." Baza coloanei vertebrale chiar poarta numele de *sacrum* sau os sacru. „*Trupul este cu adevarat un templu.*" Stiinta umana pe care o cinsteau masonii era cunoasterea antica privitoare la modul in care trebuia utilizat acest templu pentru a implini cel mai nobil si mai important rol al sau.

Din nefericire, explicandu-i acest lucru individului nu avea s-o ajute catusi de putin pe Katherine. Peter privi grila cu simboluri si scoase un suspin resemnat.

- Ai dreptate, minti el. Exista cu adevarat o scara secreta sub cladirea asta. Si, imediat ce trimiti ajutoare spre Katherine, te voi duce la ea.

Tatuatul se margini sa il priveasca staruitor. Solomon ii sustinu privirea, sfidator.

- Ori imi salvezi sora si afli adevarul... ori ne ucizi pe amandoi si ramai ignorant pentru totdeauna!

Individul cobori mana in care tineea hartia si clatina din cap.

- Nu sunt multumit de tine, Peter! Ai picat testul. Inca ma iei drept un prost. Tu chiar crezi ca eu nu inteleg ce anume caut? Crezi ca nu mi-am dat seama de adevaratul meu potential?

Imediat ce sfarsi de vorbit, individul se intoarse si isi lepada roba. Cand matasea alba aluneca pe podea, Peter vazu pentru prima data lungul tatuaj ce se intindea, vertical, pe spatele lui.

„*Sfinte Dumnezeule...!*"

Serpuind in sus de la panza care-i acoperea soldurile, o eleganta scara in spirala urca pe mijlocul spinarii lui musculoase. Fiecare treapta era positionata pe alta vertebra. Ramas fara cuvinte, Peter isi lasa privirea sa urce pe scara aceea, pana la baza craniului.

Tatuatul isi lasa pe spate capul ras, aratandu-i cercul de piele libera din crestet. In jurul lui se incolacea un sarpe ce-si musca propria coada.

Unificare.

Cu miscari lente, individul isi indrepta capul si se intoarse cu fata spre Peter. Masivul phoenix bicefal de pe pieptul lui privea cu ochi de mort.

- Caut Cuvantul Pierdut, spuse el. Ai de gand sa ma ajuti... sau o lasi pe Katherine sa moara?

„*Stii cum sa-l gasesti, isi repeta Mal'akh in sinea sa. Stii ceva ce mie nu-mi spui.*"

Peter Solomon ii dezvaluise in timpul interogatoriului lucruri pe care acum probabil ca nici nu si le mai amintea. In urma repetatelor reprize in si in afara bazinului de deprivare senzoriala, devenise maleabil si delirant. Si in chip incredibil, atunci cand isi desertase traista, Mal'akh constatase ca tot ce spunea se potrivea perfect cu legenda Cuvantului Pierdut.

„*Cuvantul Pierdut nu e o metafora... este real. Cuvantul e scris intr-o limba antica... si a zacut ascuns vreme de milenii. El poate conferi o putere inimaginabila tuturor celor care ii inteleg adevarata semnificatie. Cuvantul este si azi ascuns... iar piramida masonica are puterea de a-l dezvalui.*"

- Peter, spuse Mal'akh privind-si victima in ochi, cand te-ai uitat la grila cu simboluri... ai vazut ceva. Ai avut o revelatie. Grila asta inseamna ceva pentru tine. Spune-mi ce.

- Nu-ti spun nimic pana ce nu trimiti ajutoare spre Katherine!

Mal'akh ii zambi.

- Crede-ma, perspectiva de a-ti pierde sora este cea mai neinsemnata dintre grijile tale acum.

Si, fara un alt cuvnt, se intoarse la sacul lui Langdon si incepu sa scoata

din el obiectele pe care le indesase acolo in subsolul casei. Dupa aceea le aranja cu meticulozitate pe altarul sacrificial.

O bucata de matase impaturita. De un alb pur.

O cadelnita din argint. Mir egiptean.

Un flacon cu sangele lui Peter. Amestecat cu cenusa.

O pana neagra de cioara. Stylus-ul lui sacru.

Si cutitul sacrificial. Lucrat din fierul unui meteorit cazut in desertul Canaanului.

- Crezi ca mi-e frica sa mor? striga Peter cu frustrare in glas. Daca sora mea piere, nu-mi mai ramane nimic! Mi-ai ucis intreaga familie! Mi-ai luat absolut totul!

- Nu totul, replica Mal'akh. Inca nu.

Ducandu-se iar la sacul din piele, scoase laptopul adus de acasa. Il deschise si privi peste el, la victima lui.

- Ma tern ca nu ai inteles inca adevarata natura a situatiei in care te afli.

117

Langdon simti un gol in stomac atunci cand elicopterul CIA se ridica in aer si accelera mai puternic decat credea el ca s-ar putea deplasa o astfel de aeronava. Katherine ramasese la sol, pentru a vorbi cu Bellamy, in vreme ce unul dintre agentii CIA continua sa perchezitioneze vila, asteptand intariri.

Inainte de plecare, ea il sarutase pe obraz si ii soptise:

- Ai grija de tine, Robert!

Acum, Langdon strangea din dinti in vreme ce elicopterul militar se indrepta in viteza spre Casa Templului. Asezata alaturi de el, Sato striga spre pilot:

- Mergi spre Dupont Circle! Aterizam acolo! Uimit, Langdon se rasuci spre ea.

- Dupont? Dar e la cateva strazi de Casa Templului! Putem ateriza in parcare Templului!

Directoarea clatina din cap.

- Trebuie sa intram in cladire nedetectati. Daca tinta ne aude venind...

- Nu avem timp, riposta Langdon. Smintitul asta e pe cale sa-l uida pe Peter! Poate ca zgomotul elicopterului il va speria si-l va determina sa inceteze! Sato se uita la el cu ochi reci ca gheata.

- Dupa cum ti-am spus, siguranta lui Peter Solomon nu este principalul meu obiectiv. Cred ca m-am exprimat destul de clar.

Profesorul nu avea chef de o alta prelegere pe tema securitatii nationale.

- Uite ce e, eu sunt singurul de aici care cunoaste drumul prin cladirea aia...

- Atentie, domnule profesor, il avertiza Sato. Esti aici ca membru al echipei mele si ma astept la cooperare deplina. Se intrerupse pentru o clipa si apoi adauga: De fapt, cred ca ar fi bine sa-ti explic de pe acum intreaga gravitate a crizei din seara asta.

Aplecandu-se, scoase de sub scaun o servieta subtire din aliaj de titan, pe care o deschise, dand la iveala un computer cu aspect elaborat. Cand il puse in functiune, sigla CIA aparu pe ecran, alaturi de invitatia la conectare. In timp ce tasta parola, directoarea intreba:

- Domnule profesor, iti amintesti peruca blonda pe care am gasit-o in casa individului?

- Da.

- Ei bine, in ea, printre onduleuri, era ascunsa o camera video cu fibra optica.

- O camera ascunsa? Nu inteleg!

- Vei intelege, replica Sato, cu o expresie sumbra, deschizand un fisier.

UN MOMENT, VA ROG...

DECRIPTARE FISIER

O fereastră video apară, umplând tot ecranul. Sato ridică laptopul și-l așază pe genunchii lui Langdon, oferindu-i astfel un unghi de vedere perfect.

În fereastră prinse contur o imagine neobisnuită.

Profesorul tresări, surprins. „Ce naiba?!”

Intunecată și neclară, pe ecran aparuse imaginea unui bărbat legat la ochi. Era învesmantat aidoma unui eretic dus la esafod în Evul Mediu, cu streangul în jurul gâtului, cu pantalonul suflecat până la genunchi pe piciorul stâng și maneca dreaptă rulantă până la cot, cu cămașa deschisă, lăsând să se vadă pieptul gol.

Langdon privea, incredul. Citise destule despre ritualurile masonice pentru a recunoaște exact ceea ce vedea.

„Un *initiat masonic... pregătindu-se să acceadă la gradul întâi.*”

Bărbatul era foarte înalt și atletic, cu o familiară peruca blondă și cu pielea bronzată. Langdon îi recunoscuse imediat trasaturile. Era limpede că tatuajele îi fuseseră acoperite cu farduri și cu crema autobronzantă. Statea în fața unei oglinzi înalte din podea până în tavan, înregistrându-și imaginea reflectată cu ajutorul camerei ascunse în peruca. „Dar...de ce?”

Ecranul se întuneca.

O nouă filmare apară. O camarută dreptunghiulară, slab iluminată. O podea în carouri albe și negre, asemenea tablei de șah. Un altar din lemn, scund, flancat de coloane pe trei laturi, deasupra căruia erau lumanări aprinse.

Langdon simți o bruscă apăsare în suflet.

„Oh, Dumnezeule!”

Filmând în stilul dezlanat al amatorului, camera se îndreptă acum spre marginea încăperii, dezvăluind un grup mic de oameni care îl priveau pe inițiat. Erau îmbracați toți în vestimentele ceremoniale masonice. Langdon nu le putea recunoaște chipurile în întuneric, dar nu avea nici o îndoială unde anume avea loc ritualul.

Dispunerea tradițională a acestei încăperi a Lojii ar fi putut să-o plaseze oriunde în lume, însă frontonul triunghiular de un albastru cenușiu de deasupra scaunului maestrului arată limpede că era vorba despre cea mai veche loja masonică din Washington - Loja Potomac nr. 5 -, cea care îi găzduise pe George Washington și pe frații lui masonici care pusese piatra de temelie a Casei Albe și a Capitoliului. Loja era activă și astăzi.

Peter Solomon, în responsabilitatea căruia intra Casa Templului, era și maestrul acestei loji. Și întotdeauna într-o astfel de loja începea călătoria inițiată a novicilor... acolo își petreceau ei primele trei grade ale francmasoneriei.

- Frații mei, intona vocea familiară a lui Peter, în numele Marelui Arhitect al Universului, deschid această loja pentru practica masoneriei în gradul întâi!

Un ciocan din lemn batu sonor.

Langdon privi uluit înregistrarea în care Peter Solomon perfectă unele dintre cele mai frapante etape ale ritualului.

„*Apăsarea unui pumnal strălucitor pe pieptul gol al inițiatului... amenințându-l cu injunghierea dacă „va dezvălui în mod necuvenit Misterele Masoneriei”... descriind pardoseala în alb și negru ca reprezentând „viii și*

mortii"... enumerand pedepsele, care includeau „taierea gatului de-a latul, smulgerea limbii din radacini si ingroparea trupului in nisipurile turbulente ale marii..."

Langdon privea inmarmurit. „Chiar vad ceea ce imi sta dinainte?" Riturile initiatice ale masoneriei ramasesera secrete vreme de secole. Singurele descrieri care razbatusera in afara fusesera scrise de cativa confrati renegati. Profesorul le auzise si el, desigur, dar sa vada o initiere cu propriii ochi... asta era cu totul altceva.

„*Mai ales astfel prelucrata.*" Fara indoiala, filmuletul era un mincinos element propagandistic, care omitea toate aspectele nobile ale initierii, punand accent doar pe cele mai descumpanitoare. Daca un asemenea film avea sa fie dat publicitatii, Langdon stia ca va deveni peste noapte senzatia internetului. „*Adeptii antimasonici ai teoriei conspiratiei se vor repezi la el ca niste vulturi.*" Masoneria, si din randul ei mai cu seama Peter Solomon, aveau sa se pomeneasca prinsi intr-un uragan de controverse si de eforturi disperate de a limita pierderile... chiar daca ritualul era unul inofensiv si pur simbolic.

In mod straniu, ritualul cuprindea si o aluzie biblica la sacrificiile umane... „supunerea lui Avraam in fata Fiintei Supreme, oferindu-l pe Isaac, primul sau nascut". Langdon se gandea la Peter, dorindu-si din inima ca elicopterul sa zboare mai repede.

Imaginea de pe ecran se schimba.

Aceiasi incapere. O alta seara. Un grup mai mare de masoni care priveau. Peter Solomon prezida din scaunul maestrului. Era cel de-al doilea grad. Atmosfera mai intensa. Ingenunchind la altar... jurand sa „*ascunda pentru totdeauna enigmele din sanul francmasoneriei*"... acceptand pedeapsa de „*a-i fi spintecat pieptul si a-i fi smulsa inima de vie, aruncata pe pamant ca hrana pentru fiarele nesatule*"...

Inima profesorului batea nebuneste in vreme ce o alta imagine aparu pe ecran. O alta noapte. Mult mai multi privitori. Un „tablou al lojii" in forma de sicriu pe podea.

„*Gradul al treilea.*"

Era ritualul mortii - cel mai riguros dintre grade -, momentul in care initiatul era fortat sa „se confrunte cu provocarea ultima, a disparitiei personale". Aceasta interogare istovitoare era de fapt sursa de provenienta a expresiei „sa-i dai cuiva gradul al treilea"²². Desi Langdon ii cunoaste bazele teoretice, nu era in nici un caz pregatit pentru ceea ce aparu mai departe pe ecran.

„*Uciderea.*"

Intr-o succesiune de cadre rapide, violente, filmul prezenta, din perspectiva victimei, scena uciderii brutale a initiatului. Erau lovituri la cap simulate, inclusiv una cu un mai din piatra. Iar in fundal, un diacon ingana sumbru povestea „fiului vadovei" - Hiram Abif, arhitectul Templului lui Solomon, care preferase sa moara decat sa dezvaluie intelegciunea si cunoasterea secreta pe care le detinea.

Atacul era mimat, fireste, insa pe ecran efectul era infiorator. Dupa lovitura de gratie, initiatul - al carui „sine anterior" era acum mort - era coborat in sicriu, ochii fiindu-i inchisi si bratele incrucisate precum acelea ale unui cadavru. Confratii se ridicau si inconjurau cu un aer funebru trupul „mort", in vreme ce orga intona un mars mortuar.

²² To give someone the third degree este o sintagma in limba engleza care arata ca o persoana este supusa unui interogatoriu dur. (n.tr.)

Scena macabra era profund tulburatoare.

Iar lucrurile nu se opreau aici.

Pe masura ce confratii se strangeau in jurul celui „ucis”, camera ascunsa focaliza pe chipurile lor. Langdon isi dadu astfel seama ca Peter Solomon nu era singura personalitate cunoscuta din incapere. Unul dintre barbatii care-l priveau pe initiat in sicriul lui apareea aproape zilnic la televiziune.

Un important senator american.

„O, Doamne...!”

Scena se schimba iar. *Afara acum... pe timp de noapte... aceeasi filmare tremurata... barbatul mergand pe o strada... suvite de par blond fluturand in fata camerei... dupa un colt... obiectivul coborand spre un obiect din mana barbatului... o bancnota de un dolar... un prim-plan cu Marele Sigiliu... ochiul atoatevazator... piramida neterminata... si apoi, brusc, ridicandu-se pentru a prinde in cadru o silueta similara in departare... o masiva constructie in forma de piramida... cu laturile convergand spre varful retezat.*

„Casa Templului.”

Un negru presentiment cuprinse inima profesorului.

Imaginea continua sa se schimbe. Barbatul inaintand repede spre cladire... in sus pe scara cu paliere... spre masivele usi din bronz intre cei doi sfinci de cate saptesprezece tone.

„Un neofit intrand in piramida initierii.”

Intuneric acum.

Acordurile sonore ale unei orgi rasunau in departare... si o noua imagine prinse viata.

„Sala Templului.”

Langdon inghiti cu greu nodul din gat.

Pe ecran, incinta spatioasa era iluminata electric. Sub oculus, altarul din marmura neagra stralucea in razele lunii. In jurul lui, pe scaune cu spatar inalt, tapisate cu piele de porc lucrata manual, se afla un sir sobru de masoni de gradul treizeci si trei, prezenti ca martori. Camera focaliza pe chipurile lor, incet, cu deliberate intentie.

Langdon privea, incremenit.

Desi nu se asteptase la asa ceva, ceea ce vedea i se parea cum nu se poate mai logic. Ar fi fost imposibil ca reuniunea unora dintre cei mai de seama si mai importanti masoni din cel mai puternic oras al lumii sa nu includa o serie de personalitati influente si bine-cunoscute. Iar in acele imagini, asezati in jurul altarului, invesmantati cu sorturile masonice, purtand manusi albe de matase si giuvaieruri scanteietoare, erau unii dintre cei mai puternici oameni din stat.

Judecatori ai Curtii Supreme...

Secretarul Apararii...

Presedintele Camerei Reprezentantilor...

Langdon simti ca i se face rau in vreme ce filmarea continua sa redea chipurile tuturor celor din asistenta.

Trei senatori renumiti... inclusiv liderul majoritatii din Senat...

Secretarul Securitatii Interne...

Si...

Directorul CIA...

Profesorul isi dorea sa nu mai vada acele chipuri, dar nu-si putea intoarce privirea. Scena era ametitoare, alarmanta chiar si pentru el. Intr-o clipa, intelese de ce era Sato atat de ingrijorata.

Acum, pe ecran incremenise o imagine socanta.

Un craniu uman... plin cu un lichid rosu-inchis. Celebrul caput mortuum

era oferit initiatului din mainile subtile ale lui Peter Solomon, al carui inel masonic scanteia in bataia lumanarilor. Lichidul rosu era vin... desi licarea aidoma sangelui. Efectul vizual era infricosator.

„*A Cincea Libatie*”, isi dadu Langdon seama, intrucat citise descrierea acestui ritual in *Scrisori despre Institutia Masonica*, de John Quincy Adams. Si totusi, a asista la el... a-l vedea practicat in prezenta unora dintre cei mai puternici oameni ai Americii... era pentru Langdon o situatie mai tulburatoare decat si-ar fi putut inchipui.

Initiatul lua craniul in palme... figura reflectandu-i-se in suprafata neclintita a vinului.

- *Fie ca acest vin pe care il beau acum sa devina pentru mine otrava mortala, spuse initiatul, daca imi voi incalca vreodata, cu intentie sau cu buna stiinta, juramantul.*

In mod evident, individul avusese de gand sa-si incalce juramantul in toate modurile posibile. Langdon abia daca putea cuprinde cu mintea ce s-ar fi intamplat daca acest film ar fi fost dat publicitatii. „*Nimeni nu ar intelege.*” In randul autoritatilor guvernamentale s-ar starni turbulente de nedescris. Mijloacele de informare in masa ar fi inundate de vocile grupurilor antimasonice, ale fundamentalistilor si ale adeptilor teoriei conspiratiei, care n-ar face decat sa raspandeasca teama si ura, declansand iarasi o vanatoare de vrajitoare de tip puritan.

„*Adevarul va fi distorsionat. Asa cum se intampla intotdeauna cu masonii*”, isi spuse Langdon.

Adevarul era ca orientarea spre moarte a confreriei reprezenta de fapt o vibranta celebrare a *vietii*. Ritualurile masonice erau menite sa trezeasca sinele ce dormita in fiinta umana, ridicandu-l pe om din sicriul ignorantei spre lumina si oferindu-i ochi pentru a vedea. Numai prin experienta *mortii* putea omul s-o inteleaga pe deplin pe cea a *vietii*. Numai realizand ca zilele lui pe acest pamant sunt numarate putea omul sa inteleaga cat este de important sa le traiasca in onoare si in integritate, spre folosul semenilor sai.

Initierile masonice erau frapante fiindca aveau menirea de a facilita o transformare. Juramintele masonice erau stricte fiindca se doreau a-i reaminti omului ca onoarea si cuvantul dat erau singurele lucruri pe care le putea lua cu sine atunci cand parasea aceasta lume. Invataturile masonice erau secrete fiindca trebuiau sa fie universale... raspandite prin intermediul limbajului comun al simbolurilor si al metaforelor care transcend religiile, culturile si rasele umane... creand o „constiinta mondiala” unificata a dragostei fratesti.

Pentru un scurt moment, Langdon simti o raza de speranta si incerca sa se asigure ca, daca aceasta inregistrare avea sa devina cunoscuta, publicul se va dovedi deschis la minte si tolerant, intelegand ca orice ritual spiritual include aspecte care ar parea inspaimantatoare daca ar fi fost scoase din context - reconstituirile rastignirii, circumciziile iudaice, botezul mortilor la mormoni, exorcizarile catolice, ritul valului niqab la islamici, vindecările in transa samanica, ceremonia Kaparot a evreilor, ba chiar si consumarea trupului si sangelui simbolice ale lui Isus Hristos.

„*Visez, insa, isi spuse el apoi. Inregistrarea asta ar starni haos.*” Isi imagina ce s-ar intampla daca lideri de frunte ai Rusiei sau ai lumii islamice ar fi vazuti intr-un clip video apasand cutite pe piepturi goale, depunand juraminte cu caracter violent, savarsind crime simulate, intinzandu-se in sicrie simbolice si band vin din craniile umane. Rasunetul mondial ar fi instantaneu si de nestapanit.

„*Dumnezeu sa ne ajute...!*”

Pe ecran, initiatul ducea craniul la buze. Il inclina usor... band vinul rosu-sangeriu... pecetluindu-si juramantul. Apoi se uita la confratii stransi in jurul lui. Cei mai puternici si mai influenti oameni ai Americii inclinara din cap, a consimtire.

- *Bine ai venit, frate, ii ura Peter Solomon.*

Imaginea se stinse, iar Langdon isi dadu seama ca isi tinea rasuflarea.

Fara un cuvânt, Sato inchise laptopul si-l lua de pe genunchii barbatului. Profesorul se intoarse spre ea, incercand sa vorbeasca, dar nu-si gasi cuvintele. Expresia lui spunea limpede ca intelesese. Sato avusese dreptate. Criza cu care se confruntau in seara aceasta era o amenintare la adresa securitatii nationale... de proportii inimaginabile.

118

Purtand doar o panza in jurul soldurilor, Mal'akh pasea de colo-colo in fata scaunului cu rotile al lui Peter Solomon.

- Peter, sopti el, savurand din plin oroarea resimtita de victima sa, ai uitat ca mai ai si o a doua familie... confratii tai masonici. Iar eu ii voi distruge si pe ei... daca nu ma ajuti.

In lumina palida a laptopului de pe genunchii sai, Solomon parea aproape catatonic.

- Te rog, baigui el intr-un tarziu, ridicand privirea. Daca inregistrarea asta devine publica...

- Daca?! zise Mal'akh izbucnind in ras. Daca devine publica?! repeta el, facand semn spre micul modern celular inserat intr-o laterala a laptopului. Sunt conectat la lumea intreaga!

- Dar n-ai merge pana intr-acolo incat...

„Ba voi merge”, il contrazise tatuatul in sinea sa, delectandu-se cu spaima lui.

- Tu ai puterea sa ma opresti. Si sa-ti salvezi sora. Dar va trebui sa-mi spui ceea ce vreau sa aflu. Cuvantul Pierdut este ascuns undeva, Peter, si stiu ca grila arata exact unde poate fi el gasit.

Peter Solomon isi indrepta din nou ochii spre grila cu simboluri, fara ca in privire sa i se desluseasca ceva.

- Poate ca asta iti va servi ca sursa de inspiratie, adauga Mal'akh intinzandu-se peste umerii lui si apasand cateva taste ale laptopului.

Un program de posta electronica se deschise, iar Peter incremeni. Pe ecran aparuse un e-mail pe care Mal'akh il concepuse cu cateva ore inainte, un mesaj video adresat unei lungi liste de ziare media.

- Cred ca a venit vremea sa ne facem cunoscuti, nu ti se pare? rosti el zambind.

- Nu-l trimite!

Dar tatuatul apasa butonul de expediere a mesajului. Solomon se zbatu in legaturile sale, incercand zadarnic sa tranteasca pe podea laptopul aflat pe picioarele lui.

- Linisteste-te, Peter! E un fisier masiv. Va dura cateva minute pana ce va fi trimis.

Si-i facu semn spre bara de progres:

TRIMITERE MESAJ: 2% COMPLET

- Daca-mi spui ceea ce vreau sa stiu, opresc mesajul si nimeni nu va vedea filmul.

Ghipul lui Peter devenise pamantiu urmarind bara de progres:

TRIMITERE MESAJ: 4% COMPLET

Mal'akh lua computerul de pe genunchii lui si-l aseza pe unul dintre

scaunele alaturate, intorcandu-l astfel incat Solomon sa poata vedea ecranul. Apoi reveni langa el si-i puse in poala pagina cu simboluri.

- Legenda spune ca piramida masonica va dezvalui Cuvantul Pierdut. Iata aici codul final al piramidei. Cred ca stii cum sa-l citesti.

Apoi arunca o privire spre laptop.

TRIMITERE MESAJ: 8% COMPLET

Cand se intoarse spre Peter, vazu ca acesta se uita la el, cu o sticlire de ura in ochii lui cenusii.

„Uraste-ma, il indemna Mal'akh in sinea lui. Cu cat emotia e mai intensa, cu atat mai puternica va fi energia eliberata la finele ritualului.”

In sediul de la Langley, Nola Kaye isi apasa mai bine telefonul la ureche; din pricina zgomotului elicopterului, abia daca auzea ce spunea Sato.

- Mi-au zis ca le e imposibil sa opreasca transferul fisierului! striga Nola. Inchiderea ISP-ului local ar dura cel putin o ora si, daca el are acces la un furnizor de serviciu wireless, anihilarea serverului de la sol oricum nu-l va impiedica sa trimita fisierul.

In prezent, oprirea fluxului de informatii digitale devenise aproape o imposibilitate. Existau prea multe rute de acces la internet. Cu liniile fizice, punctele Wi-Fi, modemurile celulare, telefoanele SAT, supertelefoanele si agendele electronice cu acces la casute de e-mail, unica modalitate de a izola o potentiala scurgere de date era distrugerea aparatului-sursa.

- Am obtinut lista de specificatii a elicopterului UH-60 cu care zburati, adauga Nola, si se pare ca este echipat cu EMP.

Armele EMP, cu impuls electromagnetic, erau frecvent intalnite acum in cadrul agentilor federale, care le utilizau in principal pentru a opri urmaririle rutiere de la o distanta sigura. Declansand un impuls inalt concentrat de radiatie electromagnetica, arma EMP putea arde dispozitivele electronice ale oricarei tinte: masini, telefoane mobile, computere etc. In conformitate cu lista de specificatii obtinuta de Nola, elicopterul UH-60 avea un magnetron de sase gigahertzi, cu sistem de ochire laser, fixat pe un sasiu, cu un emitor de cincizeci de decibeli, care genera un impuls de zece gigawati. Descarcat direct asupra laptopului, impulsul electromagnetic i-ar fi ars placa de baza, stergand instantaneu hard diskul.

- EMP-ul nu ne-ar fi de nici un ajutor, striga Sato in telefon. Tinta e in interiorul unei constructii din piatra. Nu exista linii de ochire, iar protectia electromagnetica e considerabila. Ai cumva vreun indiciu ca inregistrarea a fost deja transmisa?

Nola privi spre un alt monitor, pe care se derula o cautare continua pentru stiri de ultima ora privind masoneria.

- Inca nu, doamna! Dar daca devine publica, vom afla in cateva secunde.

- Tine-ma la curent, ii ceru Sato si inchise.

Langdon isi tinu rasuflarea in vreme ce elicopterul incepu sa coboare vertical spre Dupont Circle. Cei cativa trecatori se imprastiara atunci cand aeronava trecu printre copaci si ateriza brutal pe iarba, nu departe de celebra arteziana cu doua niveluri proiectata de aceiasi doi oameni care concepusera Memorialul Lincoln.

Treizeci de secunde mai tarziu, Langdon se afla intr-un SUV Lexus ce gonea pe New Hampshire Avenue, spre Casa Templului.

Peter Solomon incerca disperat sa gaseasca o solutie. Insa in minte nu-i veneau decat imagini cu Katherine sangerand in subsol... si cu inregistrarea video pe care tocmai o urmarise. Intoarse incet capul spre laptopul asezat pe un scaun, la cativa metri distanta. Bara de progres era deja plina aproape o

treime.

TRIMITERE MESAJ: 29% COMPLET

Tatuatul mergea acum in cerc in jurul altarului patrat, leganand in mana o cadelnita aprinsa si murmurand pentru sine o incantatie. Fuioare de fum alb se ridicau spre oculus. Cu ochii larg deschisi, barbatul parea a fi intrat intr-un fel de transa demonica. Peter isi intoarse privirea spre cutitul antic asezat pe matasea alba ce acoperea altarul.

Peter Solomon nu se indoia ca avea sa moara in aceasta noapte, aici, in templu. Intrebarea era cum anume urma sa moara. Va gasi oare o modalitate de a-si salva sora si confreria... sau pieirea sa va fi cu totul in zadar?

Se uita din nou la grila cu simboluri. Cand o zarise prima data, socul il orbise pentru o clipa, impiedicandu-l sa strapunga valul haosului... si sa vada uimitorul adevar. Acum insa, semnificatia reala a simbolurilor ii devenise mai limpede decat cristalul. Si privea grila intr-o lumina complet noua.

Peter Solomon stia exact ce anume trebuia sa faca.

Tragand adanc aer in piept, isi ridica privirea spre luna ale carei raze patruleau prin oculus. Apoi incepu sa vorbeasca.

„Toate marile adevaruri sunt simple.”

Mal'akh aflase acest lucru cu mult timp in urma.

Solutia pe care i-o prezenta Peter Solomon era atat de pura si de eleganta, incat, neindoielnic, nu putea fi decat adevarata. Si in mod incredibil, solutia codului final al piramidei se dovedea a fi mult mai simpla decat isi inchipuse el.

„Cuvantul Pierdut a fost mereu chiar in fata ochilor mei.”

Intr-o clipa, o raza de lumina stralucitoare strapunse pacla legendelor ce invaluisera Cuvantul Pierdut. Asa cum fusese promis, Cuvantul Pierdut era intr-adevar scris intr-o limba straveche si purta in sine o forta mistica in fiecare religie, filozofie si stiinta cunoscuta omului. *„Alchimie, astrologie, Cabala, crestinism, budism, rozacrucianism, francmasonerie, astronomie, fizica, noetica...”*

Stand in sala de initiere, deasupra marii piramide din Heredom, Mal'akh isi indrepta privirea spre comoara la care nazuise atatia ani, constient ca mai pregatit de atat nu ar fi putut fi nicicand.

„In curand, voi fi desavarsit. Cuvantul Pierdut a fost gasit.”

In Kalorama Heights, un agent CIA statea in mijlocul gramezii de gunoi pe care il desertase din cosurile si din tomberoanele gasite in garaj.

- Doamna Kaye? spuse el adresandu-se analistei lui Sato, la telefon. A fost o idee buna sa cautam prin gunoi. Cred ca tocmai am gasit ceva.

In casa, Katherine Solomon simtea cum puterile ii revin cu fiecare moment. Infuzia de solutie Ringer lactat ii ridicase tensiunea sangvina si-i atenuase cumplita durere de cap. Acum se odihnea, asezata in salon, dupa ce i se indicase in mod explicit sa stea linistita. Nervii ii erau intinsi la limita si dorea cu ardoare sa primeasca vesti despre fratele ei.

„Unde au plecat cu totii?” Legistii de la CIA inca nu venisera, iar agentul care ramasese la vila iesise pentru a cerceta imprejurimile. Bellamy staturse cu ea in salon, invelit in patura izolatoare, dar plecase si el, in incercarea de a gasi ceva care sa ajute CIA sa-l salveze pe Peter.

Neputand sa mai stea fara a face nimic, Katherine se ridica in picioare, se clatina nesigura si apoi porni incet spre camera de zi. Il gasi pe Bellamy in birou, stand cu spatele spre ea in fata unui sertar deschis, prea cufundat in ceea ce facea pentru a o auzi intrand. Ea se apropie.

- Warren?

Arhitectul tresari si se intoarse, inchizand rapid sertarul cu o miscare a soldului. Pe figura i se citeau durerea si stupoarea, iar pe obraji ii curgeau lacrimi.

- Ce s-a intamplat? il intreba Katherine, privind spre sertar. Ce-i acolo?

Bellamy parea incapabil a rosti ceva. Avea mina cuiva care tocmai vazuse un lucru pe care si-ar fi dorit din tot sufletul sa nu-l fi vazut.

- Ce e in sertarul asta?

Ochii lui plini de lacrimi ii sustinura privirea un lung si dureros moment. In cele din urma, vorbi.

- Ne intrebam amandoi de ce... de ce pare omul asta sa-ti urasca atat familia.

Katherine isi incrunta sprancenele.

- Da, si?

- Ei bine, murmura Bellamy cu voce franta, am gasit aici raspunsul.

119

In incaperea de la ultimul nivel al Casei Templului, cel care-si spunea Mal'akh statea in fata altarului, masandu-si cu gesturi domoale pielea virgina din crestet.

- *Verbum significatium*, intona el, pregatindu-se. *Verbum omnificum*. Ultimul ingredient fusese, in sfarsit, gasit.

„*Cele mai pretioase comori sunt adesea si cele mai simple.*”

Deasupra altarului, din cadelnita se ridicau suvite de fum aromitor. Vaporii urcau de-a lungul razelor de luna, croind un canal spre cer, prin care sufletul eliberat va putea calatori liber.

Venise timpul.

Mal'akh lua flaconul cu sangele lui Peter si il deschise. Sub privirile victimei sale, inmuie varful penei de cioara in lichidul stacojiu si o ridica spre cercul sacru de piele din crestet. Se opri o clipa, gandindu-se cat asteptase noaptea aceasta. Marea lui transformare era in sfarsit posibila. *Atunci cand Cuvantul Pierdut este inserat in mintea omului, el e gata pentru a primi o putere inimaginabila. Asa suna fagaduiala antica a apoteozei. Pana acum, omenirea nu intelesese respectiva promisiune, iar Mal'akh facuse tot ce-i statuse in puteri pentru a o mentine in aceasta situatie.*

Cu o mana sigura, isi atinse pielea netatuata cu varful penei. Nu avea nevoie de oglinda, de ajutor; ii erau de ajuns simtul sau tactil si ochiul mintii. Incet, meticulos, incepu sa inscrie Cuvantul Pierdut in cercul delimitat de *ouroboros*-ul din crestet.

Peter Solomon il privea cu o expresie de oroare.

Cand termina, inchise ochii, puse deoparte pana si rasufla adanc, eliminandu-si tot aerul din plamani. Pentru prima data in viata, simtea o senzatie pe care n-o mai cunoscuse.

„*Sunt desavarsit. Sunt unificat.*”

Mal'akh lucrase ani intregi la artefactul care era trupul sau, iar acum, in pragul transformarii finale, simtea vii fiecare linie desenata in carnea lui. „*Sunt o adevarata capodopera. Perfecta si completa.*”

Vocea lui Peter Solomon ii intrerupsese sirul gandurilor.

- Eu ti-am dat ce mi-ai cerut. Trimite ajutoare spre Katherine. Si opreste trimiterea fisierului.

Mal'akh deschise ochii si surase.

- Noi doi insa n-am terminat.

Se intoarse spre altar si lua cutitul sacrificial, trecandu-si degetele peste lama lui din fier.

- Pumnalul acesta stravechi a fost comandat de insusi Dumnezeu, pentru a fi folosit la sacrificiile umane. L-ai recunoscut deja, nu?

Ochii cenusii ai lui Solomon pareau ciopliti din piatra.

- Este unic si, da, am auzit legenda.

- Legenda?! Relatarea apare in Biblie. Chiar nu crezi ca e adevarata? Peter se multumi sa-l priveasca fix.

Mal'akh cheltuieste o avere in incercarea de a gasi si de a obtine acest artefact. Cutitul Akedah, asa cum era cunoscut, fusese confectionat cu mai bine de trei mii de ani in urma din fierul unui meteorit cazut pe Pamant. „*Fier din cer, dupa cum obisnuiau sa-i spuna primii mistici.*” Se credea ca ar fi chiar cutitul folosit de Avraam cu prilejul Akedah-ului: legarea lui Isaac, atunci cand patriarhul fusese pe cale sa-si sacrifice fiul la Muntele Moria, dupa cum se povesteste in Cartea Facerii. Obiectul avea o istorie extraordinara, aflandu-se pe rand in posesia unor papi, mistici nazisti, alchimisti europeni si colectionari particulari.

„*Ei l-au protejat si l-au admirat, isi spuse Mal'akh, dar nimeni n-a indraznit sa-i dezlantuie adevarata putere folosindu-l in adevaratul lui scop.*” In noaptea aceasta, cutitul Akedah avea sa-si implineasca menirea.

Momentul biblic de care era legat fusese totdeauna sacru in ritualurile masonice. In cadrul gradului intai, masonii celebrau „*cel mai august dar oferit vreodata lui Dumnezeu... supunerea lui Avraam in fata vointei Fiintei Supreme, jertfindu-l pe Isaac, primul sau nascut...*”

Greutatea lamei in mana lui Mal'akh avea asupra lui un efect energizant. Lasandu-se pe vine, taie cu el frangiile care-l legau pe Peter de scaunul cu rotile. Capetele retezate cazura la podea.

Peter Solomon icni de durere atunci cand incerca sa-si miste membrele.

- De ce imi faci toate astea? Ce crezi ca vei realiza astfel?

- Dintre toti oamenii, tu ar trebui sa intelegi asta, replica Mal'akh. Doar ai studiat procedurile stravechi. Stii ca forta Misterelor are la baza sacrificiul... pentru eliberarea sufletului omenesc din chingile trupului. Asa stau lucrurile inca de la inceputul timpurilor.

- Tu nu stii nimic despre sacrificiu! exclama Peter, cu glasul chinuit de durere si dispret.

„*Excelent!* isi spuse Mal'akh. *Alimenteaza-ti ura. Asa, totul va decurge mai usor.*”

Stomacul gol ii ghiorai in vreme ce incepu sa se plimbe cu pasi masurati prin fata victimei sale.

- Varsarea sangelui omenesc elibereaza o putere colosala. Toate popoarele au inteles asta, de la anticii egipteni la druizii celtilor, de la chinezi la azteci. Exista o magie a sacrificiului uman, dar omul modern a devenit slab, prea temator pentru a aduce ofrande adevarate, prea fragil pentru a-si oferi viata, asa cum o cere transformarea spirituala. Dar textele antice sunt clare in privinta asta. Doar jertfind ce are mai scump poate omul sa acceda la puterea suprema.

- Si *ma* consideri pe mine o jertfa demna? Mal'akh izbucni in ras.

- Tu chiar nu intelegi, nu?

Peter ii arunca o privire intrigata.

- Stii de ce am acasa bazinul de deprivare senzoriala? intreba Mal'akh punandu-si mainile in solduri si flexandu-si trupul tatuat, acoperit doar cu panza din jurul salelor. Fiindca am exersat... m-am pregatit... in anticiparea

momentului in care voi deveni doar minte... cand eu voi fi eliberat din invelisul meu muritor... cand voi oferi zeilor, ca ofranda, acest trup minunat. Eu sunt cel pretios! Eu sunt mielul alb si pur!

Peter deschise gura, dar nu izbuti sa rosteasca vreo vorba.

- Da, Peter, omul trebuie sa le ofere zeilor ce are el mai de pret. Turtureaua lui cea mai alba si mai pura... cea mai pretioasa si mai scumpa ofranda a sa. Tu nu esti pretios pentru mine. Nu esti o ofranda demna. Nu pricepi? se rasti Mal'akh, incrunat acum. Nu tu esti sacrificiul... Eu sunt. Al meu e trupul adus ca jertfa. Eu sunt darul. Uita-te la mine! M-am pregatit, m-am facut demn de calatoria ultima. *Eu sunt ofranda!*

Peter Solomon era in continuare fara grai.

- Secretul e sa stii *cum* sa mori, adauga Mal'akh. Masonii inteleg asta. Voi venerati adevarurile antice, continua el, aratand cu mana spre altar. Dar sunteti niste lasi. Intelegeti puterea sacrificiului, si totusi pastrati o distanta sigura fata de moarte, jucandu-va de-a uciderea in ritualurile voastre lipsite de sange. In noaptea asta, altarul vostru simbolic isi va cunoaste adevarata putere... si scopul lui real.

Rostind acestea, Mal'akh intinse bratul si prinse mana stanga a lui Peter, apasandu-i in palma manerul cutitului Akedah. „*Mana stanga slujeste intunericul.*” Si acest amanunt fusese planificat. Peter nu mai avea de ales. MaPakh nu-si putea imagina un sacrificiu mai simbolic si mai eficient decat cel implinit pe acest altar, de acest om, cu acest cutit implantat in inima unei jertfe al carei trup muritor era invelit, aidoma unui dar pretios, intr-un lintoliu de simboluri mistice.

Prin aceasta jertfa de *sine*, Mal'akh isi va ocupa locul in ierarhia demonilor. Sangele si intunericul: in ele salasluia adevarata putere. Anticii stiau acest lucru, Adeptii alegandu-si tabara in conformitate cu propria fire. Iar Mal'akh alesese intept. Haosul era legea naturala a universului. Indiferenta era motorul entropiei. Apatia omului reprezenta terenul fertil in care spiritele intunericului isi sadeau semintele.

„*Eu le-am slujit, iar ele ma vor primi ca pe un zeu.*”

Peter nu se clinti. Se multumea sa priveasca, nemiscat, cutitul antic pe care il strangea in mana.

- O vei face, il provoca Mal'akh. Ma sacrific de bunavoie! Rolul tau final a fost scris deja. Tu ma vei transforma. Tu ma vei elibera de trupul fizic. Vei face asta sau iti vei pierde sora si confreria. Si vei ramane cu adevarat singur! Apoi, dupa un moment de tacere, zambi spre victima sa si adauga: Considera asta pedeapsa ta finala.

Ochii lui Peter se ridicara incet, pentru a-i intalni pe cei ai lui Mal'akh.

- Sa te ucid? *Pedeapsa*?! Iti inchipui ca as ezita o clipa? Mi-ai asasinat fiul. Mama. Familia intreaga!

- Ba nu! exploda Mal'akh cu o forta care-l uimi chiar si pe el. Gresesti! Nu eu ti-am ucis familia. Tu ai ucis-o! Tu ai ales sa-l lasi pe Zachary in inchisoare! Iar de acolo, roata s-a pus in miscare. *Tu* ti-ai ucis familia, Peter, nu eu!

Degetele lui Peter Solomon se albisera, strangand cu manie manerul cutitului.

- Habar nu ai de ce l-am lasat pe Zachary in inchisoare!

- Ba stiu totul! riposta Mal'akh. Eram acolo. Ai pretins ca incercai sa-l *ajuti*. Asta faceai, incercai sa-l ajuti, atunci cand i-ai dat de ales intre avere si intelepciune? Incercai sa-l *ajuti*, cand i-ai dat ultimatumul pentru a se alatura masonilor? Ce fel de tata ii cere copilului sau sa aleaga intre „bogatie si intelepciune” si se asteapta ca el sa stie ce sa faca?! Ce fel de tata isi lasa fiul

in inchisoare, in loc sa-l duca acasa in siguranta?

Mal'akh se apropie de Peter si se lasa pe vine langa el, fata lui tatuata gasin-du-se la numai cativa centimetri de ochii barbatului din scaunul cu rotile.

- Dar si mai important, adauga el, ce fel de tata isi poate privi fiul in ochi... chiar si dupa atatia ani... fara a-l recunoaste macar?!

Cuvintele lui rasunara vreme de cateva clipe in sala din piatra.

Apoi, tacere.

Peter parea ca iesise brusc din starea de transa. Pe fata i se asternu o expresie de totala uluire.

„Da, tata. Eu sunt.” Mal'akh asteptase ani de-a randul momentul acesta... in care se va razbuna pe cel care il parasise... in care va privi in ochii aceia cenusii, rostind adevarul ce zacuse ingropat atata vreme. Acum momentul venise, iar el vorbi rar, jinduind sa vada greutatea dura a cuvintelor sale strivind dreptat sufletul lui Peter Solomon.

- Ar trebui sa fii fericit, tata! Fiul risipitor s-a intors.

Chipul lui Peter era galben ca de ceara. Mal'akh savura fiecare clipa.

- Propriul meu tata a hotarat sa ma lase in inchisoare... si in momentul acela mi-am jurat ca m-a respins pentru ultima data in viata. Nu mai eram fiul lui. Zachary Solomon incetase sa mai existe.

Doua lacrimi scanteietoare se ivira brusc in ochii tatalui sau, iar Mal'akh isi spuse ca erau cel mai frumos lucru pe care il zarise vreodata. Peter isi stapani plansul, privindu-l pe omul din fata sa ca si cand atunci l-ar fi vazut pentru prima data.

- Seful inchisorii nu voia decat bani, continua acesta, dar tu ai refuzat. Nu ti-a trecut in sa prin minte ca banii mei erau la fel de buni ca ai tai. Sefului nu-i pasa cine-l plateste, atata vreme cat era platit. Cand m-am oferit sa-i dau o suma frumusea, a ales un detinut bolnav, cam de inaltimea mea, l-a imbracat in hainele mele si l-a batut pana ce n-a mai putut fi recunoscut. Fotografiile pe care le-ai vazut... si sicriul sigilat pe care l-ai ingropat... acolo nu eram eu. Era un strain.

Chipul brazdat de lacrimi al lui Peter se schimonosi de durere si de neputinta de a crede.

- O, Dumnezeuule... Zachary...

- Nici un Zachary! Cand a iesit din inchisoarea aia, Zachary era deja transformat.

Fizicul lui adolescentin si trasaturile copilaresti se schimbaseră drastic gratie steroizilor si hormonilor de crestere experimentali cu care isi indopase corpul. Chiar si corzile vocale avusesera de suferit, modificandu-i vocea tinereasca intr-o soapta permanenta.

Zachary devenise Andros.

Andros devenise Mal'akh.

Iar in noaptea asta... Mal'akh avea sa devina cea mai mare incarnare a sa dintotdeauna.

In aceleasi momente, in Kalorama Heights, Katherine Solomon statea in fata unui sertar deschis si se uita la ceea ce putea fi descris doar ca fiind colectia de articole din ziare vechi si de fotografii ale unui fetisist.

- Nu inteleg, spuse ea, intorcandu-se spre Bellamy. E evident ca smintitul asta este obsedat de familia mea, dar...

- Uita-te mai departe, o indemna Bellamy, asezandu-se pe scaun cu aceeasi expresie socata.

Katherine cauta in continuare printre articolele din ziare, fiecare relatand despre familia Solomon - numeroasele succese ale lui Peter, cumplitul asasinat

al mamei lor, Isabel, mult mediatizatul abuz de droguri al fiului Zachary, incarcerarea si brutala lui ucidere in inchisoarea turceasca.

Fixatia individului pentru familia Solomon depasea chiar limitele fanatismului, insa Katherine nu gasise inca nimic care sa-i explice *de ce*.

Si atunci vazu fotografiile. Prima il infatisea pe Zachary intr-o apa albastra, pana la genunchi, pe o plaja marginita de case varuite in alb. „*Grecia?*” Fotografia, banuia ea, nu putea fi facuta decat intr-una dintre zilele lui de dezmat in Europa. In mod ciudat totusi, in ea Zachary parea mai sanatos decat in instantaneele facute de paparazzi, in care se vedea un pustan slab si tras la fata, petrecand alaturi de gasca lui de drogati. Aici parea mai bine cladit, mai puternic parca, si mai matur. Katherine nu-si amintea cand aratase el atat de sanatos.

Nedumerita, se uita la data trecuta pe fotografie.

„*Dar asta e... imposibil!*”

Data era la aproape un an *dupa ce* Zachary murise in inchisoare.

Deodata, Katherine incepu sa rascoleasca in disperare prin teancul de articole si fotografii. In toate aparea Zachary Solomon... maturizandu-se treptat. Colectia parea a fi un fel de autobiografie in imagini, ilustrand o transformare lenta. Pe masura ce trecea de la o fotografie la alta, modificarea lua un aspect dramatic. Katherine privi cu oroare cum trupul lui Zachary incepu sa se preschimbe, muschii devenindu-i proeminenti, trasaturile faciale capatand alte forme din cauza evidenta a steroizilor utilizati intensiv. Masa musculara parea sa i se fi dublat, iar in ochi ii aparuse o ferocitate zguduitoare.

„*Nici nu-l mai recunosc pe omul asta!*”

Nu mai aducea nici pe departe cu nepotul ei, asa cum si-l amintea ea.

Cand ajunse la o fotografie in care el aparea cu capul ras, simti cum genunchii incep sa i se inmoaie. Apoi vazu o alta, in care era cu trupul gol... ornat cu primele desene tatuata. Inima aproape ca i se opri in piept.

- O, Doamne Dumnezeule...

120

- La dreapta! striga Langdon de pe bancheta din spate a SUV-ului Lexus. Simkins coti pe S Street si continua sa goneasca prin zona rezidentiala marginita de copaci. Pe masura ce se apropiau de Sixteenth Street, Casa Templului incepu sa se zareasca in dreapta, asemenea unui munte.

Simkins privi spre ea. Parea ca si cum cineva construise o piramida peste Panteonul din Roma. Trase de volan pentru a o lua la dreapta, pe Sixteenth Street, spre partea din fata a cladirii, dar Langdon il opri:

- Nu coti! Mergi inainte! Ramai pe S Street!

Simkins continua sa ruleze paralel cu latura estica a cladirii.

- La Fifteenth Street, spuse din nou profesorul, o faci la dreapta! Simkins dadea indicative si, cateva momente mai tarziu, Langdon arata spre un drum de acces neasfaltat, aproape invizibil, care traversa gradinile de dincolo de Casa Templului. Agentul intra pe el, indreptandu-se in viteza spre partea din spate a cladirii.

- Uite! exclama Langdon, facand semn spre unicul vehicul parcat aproape de intrare. O furgoneta. Sunt aici!

Simkins frana si opri motorul. Fara zgomot, coborara, pregatindu-se sa intre in cladire. Simkins cerceta o clipa din priviri constructia masiva.

- Spuneti ca Sala Templului e *in varf*?

Langdon incuviinta printr-o miscare din cap, aratand cu mana spre partea

de sus a cladirii.

- Zona aia plata de pe varful piramidei este de fapt un luminator. Simkins se intoarse spre el.

- Sala Templului are un luminator? Profesorul il privi lung.

- Fireste. Un oculus catre cer... chiar deasupra altarului.

Elicopterul UH-60 statea nemiscat in Dupont Circle. Pe scaunul pasagerului, Sato isi rodea unghiile, asteptand vesti de la echipa ei. In cele din urma, vocea lui Simkins se auzi in statia radio.

- Doamna director?

- Sato aici, rosti ea apasat. Intram in cladire, dar am informatii suplimentare pentru dumneavoastra.

- Da-i drumul!

- Domnul Langdon mi-a spus ca incaperea in care este foarte probabil sa se afle tinta are un luminator de mari dimensiuni.

Sato cantari vestea in minte pret de cateva secunde.

- Am inteles. Multumesc!

Simkins intrerupse legatura. Sato scuipa un varf de unghie si se intoarse spre pilot.

- Decoleaza!

121

La fel ca orice parinte care a pierdut un copil, Peter Solomon incercase de multe ori sa-si imagineze cum ar fi aratat fiul lui acum... cum ar fi fost el... si ce ar fi devenit.

Iar in acest moment, avea raspunsurile.

Masiva creatura tatuata din fata lui isi incepuse viata ca un mic si mult indragit bebelus... micul Zach dormind intr-un cosulet de rafie... facand primii pasi nesiguri in biroul lui Peter... rostind primele sale cuvinte. Faptul ca raul se putea naste intr-un copil plin de candoare, crescut in sanul unei familii iubitoare, era unul dintre paradoxurile sufletului omenesc. Peter se vazuse nevoit sa accepte de timpuriu gandul ca, desi in venele fiului sau curgea propriul lui sange, inima care il circula prin trup nu mai era a sa. Copilul lui era unic si cu totul diferit de el... ales parca la intamplare din univers.

„Fiul meu... mi-a ucis mama, mi-a ucis prietenul, pe Robert Langdon, si poate mi-a ucis si sora.”

O amorteala inghetata ii urca in inima in vreme ce privea in ochii fiului sau, cautand o legatura... o conexiune... ceva familiar... orice. Ochii celui din fata sa insa, desi cenusii precum ai lui, apartineau unui strain, fiind plini de o ura si de o dorinta de razbunare aproape infernale.

- Esti suficient de puternic? il intreba fiul lui, provocator, aruncand o privire spre cutitul Akedah pe care Peter il strangea in mana. Poti sa sfarsesti ce ai inceput cu atatia ani in urma?

- Fiul meu... baigui Solomon, abia mai recunoscandu-si glasul. Eu... te-am iubit!

- De doua ori ai incercat sa ma ucizi. M-ai parasit in inchisoare. M-ai impuscat pe puntea lui Zach. Acum, termina.

Pentru o clipa, Peter Solomon avu impresia ca pluteste in afara corpului sau. Nici nu se mai recunostea. Ii lipsea o mana, era ras in cap, invesmantat intr-o roba neagra, sedea intr-un scaun cu rotile si strangea intre degete un cutit antic.

- Termina ce-ai inceput! striga Mal'akh din nou si tatuajele de pe piept ii

zvacnira. Moartea mea e singura cale de a o salva pe Katherine... si unica modalitate de a-ti salva confreria!

Privirea lui Peter Solomon se indrepta spre laptopul conectat la modemul celular, pe scaunul invelit in piele de pore.

TRIMITERE MESAJ: 92% COMPLET

Nu-si putea alunga din minte imaginea lui Katherine sangerand de moarte... si nici pe cea a confratilor sai masoni.

- Inca mai e timp, sopti tanarul tatuat. Stii ca asta e singura solutie. Elibereaza-ma din invelisul meu muritor.

- Te rog, nu face una ca asta...!

- Tu ai facut asta! suiera celalalt. Tu ti-ai obligat copilul sa faca o alegere imposibila! Iti amintesti seara aia? Avere sau intelepciune! A fost seara in care m-ai indepartat definitiv. Dar m-am in tors, tata... iar in noaptea asta e randul tau sa alegi. Zachary sau Katherine? Care din ei sa fie? Iti vei ucide fiul ca sa-ti salvezi sora? Iti vei ucide fiul ca sa-ti salvezi confreria? Si tara? Sau vei astepta pana ce va fi prea tarziu? Pana ce Katherine va muri... pana ce filmul va deveni public... pana ce vei ajunge sa-ti traiesti restul vietii stiind ca ai fi putut evita cele doua tragedii? Timpul e pe sfarsite. Stii ce trebuie sa faci.

Inima lui Peter era chinuita de durere. „*Tu nu esti Zachary*, isi spuse in sinea sa. *Zachary a murit cu mult, foarte mult timp in urma. Oricine esti tu... si de oriunde ai fi venit... nu esti al meu.*” Si, cu toate ca nu putea crede, stia ca trebuia sa aleaga.

Timpul era pe sfarsite.

„*Gaseste Scara Monumentala!*”

Robert Langdon alerga pe coridoare intunecate, cautandu-si drumul spre centrul cladirii. Turner Simkins venea imediat in spatele lui. Asa cum sperase profesorul, ajunsera in holul principal.

Dominat de opt coloane dorice din granit verde, Atriumul parea un fel de cavou hibrid - greco-romano-egiptean -, cu statui din marmura neagra, candelabre, cruci teutone, medalioane cu phoenicsi bicefali si aplice cu capul lui Hermes.

Langdon coti si se indrepta in fuga spre scara din marmura aflata in capatul opus al Atriumului.

- Duce direct in Sala Templului, sopti in vreme ce urcau treptele in goana, facand cat mai putin zgomot posibil.

La primul palier se afla un bust din bronz al unui mason de frunte, Albert Pike, alaturi de care erau gravate cele mai cunoscute cuvinte ale sale: „**Ceea ce am facut pentru noi insine moare odata cu noi; CEEA CE AM FACUT PENTRU ALTII SI PENTRU LUMEA INTREAGA RAMANE SI ESTE NEMURITOR**”.

Mal'akh sesiza o schimbare palpabila in atmosfera din Sala Templului, ca si cand toata suferinta si frustrarea resimtite vreodata de Peter Solomon iesisera acum la suprafata... concentrandu-se asupra lui aidoma unei raze laser. „*Da... e timpul.*”

Peter se ridicase din scaunul cu rotile si statea in picioare acum, cu fata la altar, tinand in mana cutitul.

- Salveaz-o pe Katherine, il ademeni Mal'akh, atragandu-l spre altar, facand incet cate un pas inapoi si intinzandu-se in cele din urma pe lintoliul alb pe care il pregatise. Fa ceea ce trebuie sa faci!

Ca intr-un cosmar, Peter Solomon se apropia incet.

MaPakh era culcat acum pe spate, privind prin oculus spre luna noptii de iarna. „*Secretul este sa stii cum sa mori.*” Clipa nu ar fi putut fi mai potrivita;

totul era perfect. *„Purtand pe trup Cuvantul Pierdut al tuturor timpurilor, ma ofer jertfa, prin mana stanga a tatalui meu.”*

Trase aer in piept, adanc.

„Primiti-ma, demoni, caci acesta este trupul meu, adus ofranda voua!”

Stand deasupra lui Mal'akh, Peter Solomon tremura. Ochii scaldati in lacrimi ii straluceau de disperare, de nehotarare, de frustrare. Se uita inca o data spre laptopul conectat la internet.

- Alege! sopti Mal'akh. Elibereaza-ma de trupul carnal. Dumnezeu vrea asta. Tu vrei asta!

Si, lasandu-si bratele de o parte si de alta a corpului, isi arcui pieptul in sus, oferindu-si magnificul phoenix bicefal. *„Ajuta-ma sa-mi lepad trupul care imi inveleste sufletul.”*

Privirea lui Peter pareea sa treaca insa prin el, fara a-l vedea.

- Ti-am ucis mama! sopti Mal'akh din nou. L-am ucis pe Robert Langdon! Sunt pe cale de a-ti ucide sora! Iti distrug confreria! Fa ceea ce trebuie sa faci!

Chipul lui Peter Solomon devenise o masca a suferintei si a regretelor. Lasa capul pe spate si slobozi un strigat incarcat de durere, ridicand mana in care tineea cutitul.

Robert Langdon si agentul Simkins ajunsera, cu rasuflarea taiata, in fata usilor ce dadeau in Sala Templului, cand din interior rasuna un strigat cutremurator. Era glasul lui Peter. Langdon nu avea nici o indoiala.

Fuse un urlet de agonie pura.

„Am ajuns prea tarziu!”

Ignorandu-l pe Simkins, Langdon apuca manerele si trase de usi. Oribila scena din fata lui ii confirma cele mai negre temeri. In mijlocul incaperii slab luminate, in fata altarului, se vedea silueta unui barbat cu capul ras. Purta o roba neagra si in mana tineea un cutit cu lama lunga.

Inainte ca Langdon sa mai poata face un pas, barbatul cobori cutitul spre trupul ce zacea intins pe altar.

Mal'akh inchisese ochii.

„Cu adevarat minunat. Desavarsit.”

Lama straveche a cutitului Akedah lucise in lumina lunii in clipa in care se ridicase deasupra lui. Fiuoare de fum parfumat se rasuceau in aer, pregatind drumul pentru sufletul lui pe cale de a fi eliberat. Strigatul de chin si disperare al ucigasului sau inca rasuna in incaperea sacra atunci cand cutitul cobori.

„Sunt uns cu sangele jertfei umane si cu lacrimi de parinte.”

Mal'akh se pregati pentru gloriosul impact. Clipa transformarii sale sosise. Si, in chip incredibil, nu simti nici o durere.

O vibratie tunatoare ii cuprinse corpul, adanca si asurzitoare. Incaperea insasi incepu sa se cutremure si o lumina alba, stralucitoare, se ivi deasupra lui, orbindu-l. Cerurile mugeau.

Iar Mal'akh stiu ca se intamplase.

Exact asa cum planuise.

Langdon nu-si amintea cand se repezise spre altar, in vreme ce deasupra aparuse elicopterul. Nu-si amintea nici ca sarise inainte, cu bratele intinse... planand spre omul cu roba neagra... incercand disperat sa-l doboare inainte de a apuca sa implante cutitul inca o data.

Cele doua trupuri se ciocnira, iar Langdon vazu o lumina stralucitoare patrundand prin oculus si abatandu-se peste altar. Se astepta ca in fata lui sa se afle trupul insangerat al lui Peter Solomon, dar pieptul dezgolit pe care-l zari in lumina nu avea nici urma de sange... ci numai o tesatura de tatuaje. Cutitul zacea frant alaturi, dat fiind ca fuse, probabil, infipt in piatra, nu in carne vie.

In clipa in care se pravalii la podea impreuna cu barbatul in roba neagra, Langdon vazu ciotul bandajat de la capatul bratului drept si realiza, stupefiat, ca il doborase la pamant pe Peter Solomon.

In vreme ce ei se rostogoleau pe pardoseala din piatra, proiectorul elicopterului invaluia sala in lumina. Aparatul cobori, talpicile lui aproape atingand sticla luminatorului.

In fata elicopterului, o arma cu aspect ciudat se rotea, tintind in jos, prin oculus. Raza rosie a catarii sale cu laser strapungea sticla, dansand pe podea, direct spre Langdon si spre Solomon.

„Nu”.

Dar nu se auzi nici o detunatura de sus... numai huruitul rotorului.

Langdon simti o stranie frematare de energie care ii strabatu toate celulele trupului. In spatele capului sau, pe un scaun imbracat in piele de porc, laptopul suiera bizar. Profesorul se roti la timp pentru a-i vedea ecranul innegrindu-se brusc. Din nefericire, ultimul mesaj vizibil nu lasa loc de indoiala:

TRIMITERE MESAJ: 100% COMPLET

„*Ridica-te! La naiba! Sus!*”

Pilotul trecu rotorul in supraturatie, incercand sa nu atinga nici o parte a vastului luminator. Stia ca cele trei mii de kilograme de forta ascendenta ale rotorului riscau deja sa sparga sticla. Din pacate, panta piramidei de sub el imprastia forta de impuls, diminuand capacitatea elicopterului de a se inalta.

„*Sus! Acum!*”

Aparatul isi ridica usor botul in incercarea de a se indeparta, dar talpica stanga lovi panoul de sticla drept in centru. Contactul nu dura mai mult de o fractiune de secunda, insa fu suficient.

Masivul oculus al Salii Templului exploda intr-un vartej de aer si de sticla, trimitand o ploaie de cioburi in incaperea de dedesubt.

„*Stele cad din cer.*”

Mal'akh privi in sus, in magnifica lumina alba, si vazu un val de giuvaieruri scanteietoare cazand spre el... tot mai rapid... ca si cum s-ar fi grabit sa-l invalui in splendoarea lor.

Brusc, aparu durerea.

Peste tot.

Junghietoare. Arzatoare. Taioasa. Pumnale ascutite strapungand carnea moale. Pieptul, gatul, coapsele, fata. Trupul lui se incorda tot, chircindu-se. Un urlat i se ridica din gura napadita de sange, atunci cand durerea il smulse din transa. Lumina alba se transforma si, deodata, ca printr-o magie, un elicopter negru aparut deasupra, lamele lui tunatoare starnind un vant inghetat in Sala Templului, infiorandu-l pana in maduva oaselor si alungand fuioarele de fum aromat.

Mal'akh intoarse capul si vazu cutitul Akedah alaturi de el, frant pe altarul de granit, acoperit de un covor de cioburi. „*Chiar si dupa tot ce i-am facut... Peter Solomon nu m-a lovit. A refuzat sa-mi verse sangele.*”

Cu o oroare crescanda, Mal'akh inalta capul si isi privi trupul. Aceasta opera de arta vie trebuia sa fie cea mai mare ofranda a lui. Acum insa era distrusa. Corpul ii era scaldat in sange... aschii uriase de sticla ii ieseau din carne in toate directiile.

Slabit, isi lasa capul la loc pe altar si privi prin deschiderea din plafon. Elicopterul disparuse acum, in locul lui ramanand luna tacuta si rece.

Cu ochi larg cascati, Mal'akh icnea lipsit de aer... singur pe marele altar.

„Secretul este sa stii cum sa mori.”

Mal'akh stia ca totul luase o turnura cumplita. Nu exista lumina stralucitoare. Nici primirea entuziasta. Numai intuneric si o durere necuprinsa. Chiar si in ochi. Nu mai putea vedea nimic, dar simtea miscare in jurul lui. Erau voci... voci omenesti... una dintre ele apartinandu-i - ciudat - lui Robert Langdon. *„Cum se poate?”*

- E bine, repeta Langdon intruna. Katherine e bine, Peter! Sora ta a scapat.

„Nu, isi spuse Mal'akh. Katherine e moarta. Trebuie sa fie!”

Nu mai vedea nimic, nu stia daca ochii ii erau deschisi sau nu, dar auzea elicopterul indepartandu-se. O liniste brusca se instapani in Sala Templului. Mal'akh simtea ritmurile egale ale Pamantului devenind agitate... ca si cand fluxul firesc al oceanului ar fi fost tulburat de o furtuna ce se apropia.

„Chao ab ordo.”

Voci necunoscute strigau acum, vorbind cu Langdon despre laptop si despre fisierul video. *„E prea tarziu, isi zise Mal'akh. Raul a fost facut.”* De acum, filmul se raspandea aidoma focului scapat de sub control, in fiecare colt al lumii intregi, distrugand viitorul masoneriei. *„Cei care au puterea de a disemina intelepciunea trebuie nimiciti.”* Ignoranta omului, ea contribuise la sporirea haosului. Absenta luminii pe Pamant era cea care hranise Intunericul care-l astepta acum pe el.

„Fapte marete am facut, iar acum voi fi primit aidoma unui imparat.”

Mal'akh isi dadu seama ca de el se apropiase o persoana. Stia cine era. Simtea mirosul uleiurilor sacre cu care el insusi unse trupul ras al tatalui sau.

- Nu stiu daca ma poti auzi, ii sopti Peter Solomon la ureche, dar vreau sa stii un lucru. Ii atinse usor, cu un deget, peticul de piele din crestet si adauga.: Ceea ce ai scris aici... nu e Cuvantul Pierdut.

„Ba sigur ca e, riposta Mal'akh in sinea sa. M-ai convins de asta dincolo de orice indoiala.”

Conform legendei, Cuvantul Pierdut era scris intr-o limba atat de veche si de obscura, incat omul aproape ca uitase cum sa-l citeasca. Acest limbaj misterios, ii explicase Peter, era de fapt cel mai vechi mod de exprimare care existase pe Pamant.

Limbajul simbolurilor.

In cadrul lui, exista un simbol mai presus de toate celelalte. Cel dintai dintre ele, universal, acest simbol contopea toate traditiile antice intr-o unica imagine ce reprezenta iluminarea zeului-soare al egiptenilor, triumful aurului alchimic, intelepciunea Pietrei Filozofale, puritatea rozeti rozacruce, momentul Creatiei, intregul, dominanta soarelui astrologic si chiar omniscientul ochi atoatevazator de deasupra piramidei neterminate.

„Circumpunctul. Simbolul Sursei. Originea tuturor lucrurilor.”

Asta ii spusese Peter cu numai cateva minute in urma. MaPakh se aratase sceptic la inceput, dar apoi privise grila inca o data, intelegand ca imaginea piramidei indica de-a dreptul spre simbolul circumpunctului: un cerc cu un punct in centru. *„Piramida masonica e o harta, isi spusese el, amintindu-si legenda, o harta care arata drumul spre Cuvantul Pierdut.”* Se parea ca tatal lui spunea totusi adevarul.

„Toate marile adevaruri sunt simple. Cuvantul Pierdut nu este un cuvant... ci un simbol.”

Cu gesturi nerabdatoare, Mal'akh isi desenase in crestet supremul simbol al circumpunctului, simtind cum urca in el un val de putere si de multumire.

„Capodopera mea si ofranda sunt ambele desavarsite." Fortele intunericului il asteptau deja. Si va fi rasplatit pentru munca lui. Aceasta avea sa fie clipa lui de glorie...

Si totusi, in ultimul moment, totul se intamplase anapoda, ingrozitor de anapoda.

Peter se afla inca langa el, rostind cuvinte pe care Mal'akh abia daca le putea pricepe.

- Te-am mintit, spunea el. Nu mi-ai dat de ales. Daca ti-as fi dezvaluit adevaratul Cuvant Pierdut, nu m-ai fi crezut, si nici nu ai fi inteles.

„Cuvantul Pierdut nu e... circumpunctul?"

- Adevarul e, continua Peter, ca toata lumea cunoaste Cuvantul Pierdut... insa putini sunt cei care il si recunosc.

Cuvintele reverberau in mintea lui Mal'akh.

- Ai ramas incomplet, isi urma Peter Solomon vorba, asezandu-si usor palma pe capul lui. Munca ta nu e finalizata. Dar, oriunde te-ai duce acum, as vrea sa stii un lucru... Ai fost iubit.

Din cine stie ce motiv, atingerea blanda a tatalui sau parea ca-l arde, asemenea unui catalizator ce declansa o reactie chimica in trupul lui. Pe neasteptate, simti un val de energie usturatoare navalindu-i in invelisul sau muritor, de parca fiecare celula din organism incepuse sa i se dizolve.

Intr-o clipa, toata durerea fizica ii disparu.

„Transformarea. Acum se petrece."

Ma uit in jos la mine insumi, o epava de carne insangerata pe lespedeaa sacra de granit. Tata e ingenuncheat langa mine, tinandu-mi capul lipsit de viata cu mana care i-a mai ramas.

Simt un torent de frica... si de confuzie.

Nu e clipa compasiunii acum... E momentul razbundrii, al transformarii... Si totusi tatal meu refuza sa se supuna, refuza sa-si implineasca rolul, refuza sa-si reverse durerea si mania prin lama cutitului, in inima mea.

Sunt prins aici, plutind... legat inca de invelisul meu pamantesc.

Tata isi trece bland palma peste fata mea, inchizandu-mi ochii.

Simt legatura rupandu-se.

Un val fluturand prinde contur in jurul meu, ingrosandu-se si incetosand lumina, ascunzand lumea din jur. Brusc, timpul accelereaza, iar eu ma prabusesc intr-un abis mai negru decat tot ce mi-am imaginat vreodata. Aici, in neantul sterp, aud o soapta... simt o forta care creste. Devine tot mai tare, sporind cu o viteza uluitoare, inconjurandu-ma, sinistra si puternica. Intunecata si coplesitoare. Nu sunt singur aici.

Acesta e triumful meu, primirea mea de gala. Si totusi, dintr-un motiv oarecare, nu ma anima bucuria, ci o frica fara margini.

Nu e deloc asa cum ma asteptam.

Forta freamata acum, invartejindu-se in jurul meu cu o tarie irezistibila, amenintand sa ma sfasie in bucati. Deodata, fara nici un avertisment, intunecimea se aduna, se coaguleaza aidoma unei fiare preistorice, inaltandu-se in calea mea.

Am in fata toate sufletele intunecate care au vietuit inainte de mine.

Urlu cu o infinita groaza... in vreme ce intunericul ma inghite definitiv.

123

Intre zidurile Catedralei Nationale, vicarul Galloway sesiza o schimbare stranie in aer. Nu era sigur de ce, dar i se paru ca o umbra fantomatica se

evaporase... ca si cum o greutate ar fi fost ridicata... undeva, departe de tot, si totusi aici.

Singur la biroul sau, era cufundat in ganduri. Nu stia cate minute trecusera, cand suna telefonul. Era Warren Bellamy.

- Peter traieste, ii spuse confratele sau intru masonerie. Tocmai am auzit vestea si stiam ca ai vrea sa afli imediat. Se va face bine.

- Slava Domnului! Unde e?

Galloway asculta in vreme ce Bellamy ii povesti tot ce se intamplase dupa ce plecasera ei de la Colegiul Catedralei.

- Dar sunteti bine cu totii?

- Da, ne revenim. Mai e insa ceva, spuse Arhitectul, dupa care insa tacu.

- Da?

- Piramida masonica... Cred ca Langdon a descifrat-o.

Batranul vicar surase. Nu era totusi surprins.

- Si, spune-mi, a aflat Langdon daca piramida si-a tinut sau nu promisiunea? Daca a dezvaluit ceea ce legenda sustine ca va dezvalui?

- Inca nu stiu.

„Promisiunea si-o va tine”, isi zise Galloway in sinea sa.

- Trebuie sa te odihnesti acum, replica batranul in receptor.

- La fel si domnia ta. „Nu, eu trebuie sa ma rog.”

124

Cand usile ascensorului se deschisera, Sala Templului era scaldata in lumina.

Katherine Solomon isi simtea inca picioarele moi, ca de cauciuc, in vreme ce se grabea sa-si gaseasca fratele. Aerul din incaperea vasta era rece si mirosea a tamaie. Scena care o intampina atunci cand intra o opri in loc.

In centrul camerei, pe un altar scund din piatra, zacea intins un cadavru tatuat, plin de sange - un trup perforat de aschii de sticla sparta. Deasupra lui, la mare inaltime, o deschidere larga in plafon se casca spre cer.

„Dumnezeule!” Katherine isi intoarse imediat privirea, cautandu-l pe fratele ei. Il vazu asezat in celalalt capat al salii, ingrijit de un asistent medical si vorbind intre timp cu Langdon si cu Sato.

- Peter! striga ea, repezindu-se spre el. Peter!

Fratele ei ridica ochii, o expresie de usurare asternandu-i-se pe chip. Tasni in picioare, apropiindu-se de ea. Purta o camasa alba, simpla, si pantaloni negri, haine pe care i le adusese probabil cineva din biroul lui de jos. Bratul drept ii era prins intr-o esarfa, iar imbratisarea lor avu un aer greoi, stangaci, insa Katherine nici nu observa. Un sentiment de alinatoare securitate o invalui aidoma unui cocon, asa cum i se intampla de fiecare data, din copilarie, cand fratele ei mai mare o tine la pieptul lui.

Ramasera imbratisati in tacere. Intr-un tarziu, Katherine sopti:

- Esti bine? Adica... chiar bine? Se desprinse de langa el si privi esarfa si bandajul aflat acolo unde ar fi trebuit sa-i fie mana dreapta, iar in ochi i se adunara lacrimi. Imi pare atat... atat de rau!

Peter ridica din umeri, ca si cand ar fi fost ceva complet lipsit de relevanta.

- Carne muritoare, spuse el. Trupul nu dureaza o vesnicie. Important e ca tu esti bine.

Raspunsul lui optimist ii atinse sufletul, reamintindu-i de toate motivele pentru care il iubea. Il mangaie usor pe cap, simtind legaturile indisolubile care-

i uneau... acelasi sange care curgea deopotriva prin venele ei si ale lui.

Stia insa ca, in mod tragic, se mai afla alaturi de ei, in incapere, si un al treilea Solomon. Cadavrul de pe altar ii atrase privirea si Katherine se simti strabatuta adanc de un fior, incercand sa alunge amintirea fotografiilor pe care le vazuse cu putin timp in urma.

Isi intoarse iar ochii, intalnindu-i de aceasta data, pe cei ai lui Robert Langdon. Zari compasiune in ei, profunda si intelegatoare, ca si cum el ar fi stiut exact ce anume era in gandurile ei. „*Peter stie.*” Un val de emotii primare o cuprinse - usurare, mila, disperare. Simti cum trupul fratelui ei incepe sa tremure, ca al unui copil. Niciodata in viata nu i se mai intamplase asa ceva.

- Da-i drumul, sopti ea. E-n regula. Elibereaza-te!

Tremurul lui Peter deveni mai zguduitor. Ea il lua din nou in brate, mangaindu-i capul si ceafa.

- Peter, tu ai fost intotdeauna cel puternic... ai fost de fiecare data alaturi de mine. Acum sunt eu langa tine. E-n regula. Sunt aici.

Incet, Katherine ii trase capul pe umarul ei... si marele Peter Solomon se prabusi, plangand, in bratele surorii lui.

Directoarea Inoue Sato se retrase cativa pasi pentru a prelua un apel telefonic. Era Nola Kaye. In sfarsit, avea vesti bune.

- Inca nici un semn ca filmul ar fi fost difuzat, doamna, spuse ea, cu un ton optimist in glas. Sunt sigura ca am fi aflat ceva pana acum. Se pare ca ati reusit sa blocati mesajul.

„*Multumita tie, Nola,* replica Sato in gand, privind laptopul pe al carui ecran Langdon vazuse e-mailul trimis deja. *A fost cat pe-aci.*”

La sugestia Nolei, agentul care ramasese la vila cautase si in cosurile de gunoi, unde gasise ambalajul unui recent achizitionat modem celular. Avand numarul exact al modelului, Nola izbutise sa obtina date certe despre transportorii compatibili, despre latimile de banda si retelele de serviciu, izoland cel mai probabil punct de acces al laptopului - un mic transmitator de la intersectia dintre Sixteenth Street si Corcoran Street, la trei cvartale de Templu.

Nola ii comunicase imediat informatiile directoarei, in elicopter. In vreme ce se apropia de Casa Templului, pilotul coborase la joasa altitudine deasupra releului, pe care il bombardase cu un impuls de radiatie electromagnetica, deconectandu-l cu numai cateva secunde inainte ca transferul fisierului sa se incheie.

- Buna treaba ai facut in seara asta, spuse Sato. Acum du-te si culca-te! Ti-ai castigat dreptul la odihna!

- Multumesc, doamna!

Nola rosti inainte de a inchide telefonul.

- Mai e ceva? zise Sato.

Analista ramase tacuta cateva clipe, intrebandu-se probabil daca era cazul sa vorbeasca sau nu.

- Nimic ce nu poate astepta pana maine-dimineata, raspunse ea. Noapte buna, doamna!

125

In linistea unei bai elegante de la parterul Casei Templului, Robert Langdon lasa apa calda sa curga in chiuveta si se privi in oglinda. Chiar si in lumina aceea difuza, arata dupa cum se simtea... de-a dreptul sfarsit.

Sacul din piele se afla din nou pe umarul lui, mult mai usor acum... gol, cu exceptia obiectelor personale si a catorva notite mototolite. Nu se putu stapani si prinse sa rada pe infundate. Calatoria sa la Washington pentru a

sustine o prelegere se dovedise a fi putintel mai solicitanta decat se asteptase.

Dar, in ciuda incercarilor intampinate, avea multe motive pentru a fi recunoscator.

„Peter e in viata. Iar fisierul video a fost blocat.”

Dupa ce-si spala de cateva ori fata cu apa calda, incepu sa simta, treptat, ca revenea la viata. Totul era inca neclar, dar adrenalina adunata in trup i se disipa deja... iar el se simtea iarasi cel de altadata. Se sterse pe maini si se uita la ceasul cu Mickey Mouse.

„Doamne, ce tarziu e!”

Iesi din baie si porni sa strabata Sala de Onoare - un culoar elegant boltit, decorat cu portrete ale unor masoni de seama... presedinti americani, filantropi, savanti si alte personalitati influente. Se opri in fata unui tablou in ulei care il infatisea pe Harry S. Truman si incerca sa si-l imagineze participand la riturile, ritualurile si studiile necesare pentru a deveni mason.

„Exista o lume ascunsa, dincolo de cea pe care o vedem. O lume a noastra, a tuturor.”

- Ai fugit, rosti o voce undeva pe culoar.

Langdon se intoarse. Era Katherine. Trecuse printr-un adevarat infern in seara aceasta, si totusi arata, deodata, radioasa... intinerita intr-un fel. El ii oferi un zambet obosit.

- Ce face Peter?

Katherine se apropie si-l imbratisea cu caldura.

- Cum ti-as putea multumi vreodata?

El rase.

- Doar stii ca eu n-am facut nimic, nu-i asa? Bratele ei continuara sa-l tina strans o vreme.

- Peter va fi bine... Apoi, dandu-i drumul, femeia il privi in adancul ochilor. Si tocmai mi-a spus ceva incredibil... ceva minunat! Vocea ii tremura de nerabdare atunci cand adauga: Trebuie sa ma duc sa vad cu ochii mei. Ma intorc repede!

- Poftim? Unde te duci?

- Nu va dura mult. Deocamdata, Peter vrea sa-ti vorbeasca... intre patru ochi. Te asteapta in biblioteca.

- A spus despre ce?

Katherine chicoti, clatinand din cap.

- Doar il stii pe Peter si secretele lui! Dar...

- Ne vedem in scurt timp. Si disparu.

Langdon ofta din greu. Avusese parte de suficiente secrete pentru o noapte. Ramasesera inca multe intrebari fara raspuns, fireste - piramida masonica si Cuvantul Pierdut fiind doar doua dintre ele -, dar avea convingerea ca raspunsurile, daca existau, nu-i erau destinate lui. „Nu sunt mason.”

Aduandu-si ultimele resurse de energie, profesorul se duse spre biblioteca. Cand ajunsese acolo, Peter sedea singur la masa de lectura, cu piramida de piatra in fata lui.

- Robert, spuse el zambind. Un cuvant as vrea. Langdon izbuti si el sa surada.

- Da, am auzit ca ai pierdut unul.

126

Biblioteca din Sala Templului era cea mai veche institutie de acest gen din Washington. Rafturile sale elegante gazduiau peste un sfert de milion de

volume, printre care si un exemplar din *Ahiman Rezon, Secretele unui confrate pregatit*. In plus, erau expuse bijuterii pretioase si obiecte ritualice masonice, inclusiv un volum rar, tiparit manual de Benjamin Franklin.

Piesa preferata a lui Langdon era insa una pe care putini o remarcau.

Iluzia.

Peter Solomon ii aratase cu mult timp in urma ca, din unghiul potrivit, masa lunga de lectura si lampa ei aurita creau o inconfundabila iluzie optica... baza unei piramide cu varful din aur stralucitor. Peter spusese ca el considerase intotdeauna iluzia ca fiind un memento tacut al faptului ca francmasoneria era perfect vizibila pentru oricine, atunci cand era privita din perspectiva corecta.

In seara aceasta insa, misterele francmasoneriei se materializaseră in plin centru al scenei. Langdon se asezase in fata Maestrului Adorator Peter Solomon si a piramidei masonice. Peter zambea.

- „Cuvantul” la care te referi tu, Robert, nu este o legenda. E o realitate. Langdon il privi lung, peste tablita mesei, si intr-un tarziu replica:

- Dar... nu inteleg. Cum e posibil?

- Ce anume ti se pare atat de dificil de acceptat?

„Totul”, ar fi vrut profesorul sa-i raspunda, privind adanc in ochii prietenului sau, in cautarea unei urme de logica si de ratiune.

- Vrei sa spui ca tu crezi cu adevarat ca Cuvantul Pierdut este *real*... si ca are o anume putere?

- O putere enorma! Are puterea de a transforma omenirea prin aceea ca descifreaza Misterele Antice.

- Un cuvant?! insista Langdon. Peter, mi-e imposibil sa cred ca un cuvant...

- O sa crezi, afirma Peter calm. Langdon continua sa-l priveasca in tacere.

- Dupa cum stii, continua Solomon, ridicandu-se si incepand sa paseasca in jurul mesei, a fost prevestit de multa vreme ca va veni o zi in care Cuvantul Pierdut va fi redescoperit... o zi in care va fi dezgropat... si omenirea va avea din nou acces la puterea lui uitata.

Langdon isi aminti de prelegerea lui Peter despre Apocalipsa. Desi multi oameni interpretau in mod gresit termenul ca referindu-se la cataclismicul sfarsit al lumii, literal el desemna o „dezvaluire” - in acceptiunea anticilor, o dezvaluire a unei mari intelepciuni. „Apropiata era a iluminarii.” Chiar si asa, Langdon tot nu-si putea inchipui cum o asemenea transformare din temelii ar putea fi declansata de un... cuvant.

Peter facu semn spre piramida din piatra, asezata pe masa alaturi de varful ei din aur.

- Piramida masonica, spuse el. Symbolonul legendar. Iat-o in seara aceasta unificata... si completa.

Cu gesturi pline de veneratie, ridica varful si-l puse deasupra piramidei. Apexul din aur scoase un clinchet usor atunci cand fu asezat la locul lui.

- In seara de azi, prietene, tu ai facut ceea ce n-a mai fost facut niciodata. Ai asamblat piramida masonica, i-ai descifrat toate codurile si in final ai dezvaluit... asta.

Peter Solomon scoase o coala de hartie si o aseza pe masa. Langdon recunoscuse grila cu simboluri reorganizate cu ajutorul patratului Franklin de ordin opt. O studiase pe fuga in Sala Templului.

- Sunt curios sa aflu, continua Peter, daca poti citi aceasta retea de simboluri. La urma urmei, tu esti specialistul!

Langdon privi grila.

„Heredom, circumpunct, piramida, scara....”

Intr-un tarziu, ofta.

- Ei bine, Peter, dupa cum probabil vezi si tu, avem de-a face cu o pictograma alegorica. In mod limpede, limbajul ei este mai degraba metaforic si simbolic decat literal.

Solomon rase discret.

Pune-i o intrebare simpla unui specialist in simbolistica... Bine, spu-ne-mi ce vezi.

„*Chiar vrea sa auda asta de la mine?*” Langdon trase hartia spre el.

- Am studiat-o putin mai devreme si, in termeni simpli, inteleg ca grila este o imagine... infatisand cerul si pamantul.

Peter isi arcui sprancenele, parand mirat.

- Serios?

- Fireste! In partea de sus a imaginii avem cuvantul „*Heredom*”, „*Casa Sfanta*”, pe care eu o interpretez ca fiind Casa lui Dumnezeu... sau *cerurile*.

- Bun.

- Sageata indreptata in jos, de dupa *Heredom*, sugereaza ca restul pictogramei se refera la taramul *de sub* ceruri... adica... *Pamantul*. Ultimele doua randuri, continua Langdon aratand spre baza grilei, cele de sub piramida, reprezinta Pamantul insusi - terra firma -, cel mai de jos dintre taramuri. Si, desigur, acest taram inferior contine cele douasprezece semne astrologice antice, care simbolizeaza religia primordiala a acelor oameni dintai care au privit spre ceruri si au vazut, in miscarea stelelor si a planetelor, mana lui Dumnezeu.

Solomon isi apropie scaunul de al lui Langdon si privi grila cu luare-aminte.

- Bun, si mai departe?

- Avand ca fundament astrologia, marea piramida se inalta de la Pamant... spre ceruri... simbolul stravechi al intelepciunii pierdute. In ea se regasesc marile religii si filozofii ale omenirii... egipteana, pitagoreica, budista, hindusa, islamica, iudeo-crestina si asa mai departe... toate urcand, contopindu-se, inaltandu-se prin poarta cu caracter transformativ a piramidei... unde se imbina, formand o filozofie unica si unificata a omenirii. O singura

constiinta universala, adauga Langdon dupa o clipa, o imagine globala, comuna si impartasita a lui Dumnezeu... reprezentata prin intermediul stravechiului simbol de deasupra varfului piramidei.

- Circumpunctul, preciza Peter. Simbolul universal al lui Dumnezeu.

- Exact. In decursul istoriei, circumpunctul a insemnat de toate pentru toti: zeul-soare Ra, aurul alchimic, ochiul atoatevazator, singularitatea dinainte de Big Bang...

- Marele Arhitect al Universului.

Langdon incuviinta, banuind ca aceasta fusese si argumentatia pe care o folosise Peter Solomon in Sala Templului pentru a-l convinge pe rapitorul lui ca circumpunctul era Cuvantul Pierdut.

- Si in final? Ce-mi poti spune despre scara?

Profesorul isi pleca ochii spre imaginea scarii de sub piramida.

- Peter, sunt sigur ca stii foarte bine: este simbolul Scarii in Zigzag a francmasoneriei... ce urca din intunecimea pamanteasca spre lumina... aidoma Scarii lui Iacov care se inalta spre cer... sau a coloanei vertebrale a omului, care uneste trupul muritor cu mintea eterna. Cat despre restul simbolurilor, ele par a fi un amestec de caractere ceresti, masonice si stiintifice, toate sustinand Misterele Antice.

Solomon isi freca barbia, ganditor.

- O interpretare eleganta, domnule profesor! Sunt de acord cu tine, desigur, ca grila poate fi citita ca o alegorie, si totusi... Ochiul lui sclipira enigmatic atunci cand continua: Aceasta serie de simboluri spune insa si o alta poveste. Una mult mai edificatoare.

- Da? Solomon incepu sa paseasca iar in jurul mesei de lectura.

- Mai devreme in seara asta, in Sala Templului, cand credeam ca voi muri, m-am uitat la grila si, nu stiu cum, am vazut dincolo de metafora, dincolo de alegorie, in insasi inima mesajului pe care il transmit aceste simboluri. Se opri o clipa, dupa care se intoarse brusc spre Langdon: Grila de aici dezvaluie locul exact in care este ingropat Cuvantul Secret.

- Ce-ai spus?

Langdon se foi stanjenit in scaun, temandu-se dintr-o data ca traumele serii il afectasera grav pe Peter, lasandu-l confuz si dezorientat.

- Robert, legendele au sustinut intotdeauna ca piramida masonica este o harta... o harta foarte exacta... care il poate indruma pe cel merituos spre locul secret in care este ascuns Cuvantul Pierdut. Iti garantiez ca simbolurile acestea, adauga el batand cu degetul in coala de hartie, sunt exact ceea ce sustine legenda ca sunt... o harta. O diagrama detaliata, care arata cu exactitate unde anume se gaseste scara ce coboara catre Cuvantul Pierdut.

Langdon rase cu o anume nervozitate, replicand precaut:

- Chiar daca as crede in legenda piramidei masonice, grila asta nu are cum sa fie o harta. Uita-te si tu! Nu arata nicidecum a harta.

Solomon zambi.

- Uneori nu e nevoie decat de o foarte usoara schimbare de perspectiva pentru a percepe ceva familiar intr-o lumina cu totul noua.

Langdon se uita iarasi, dar tot nu vazuse nimic nou.

- Da-mi voie sa-ti pun o intrebare, Robert! Atunci cand masonii asaza pietrele de temelie, stii de ce aleg totdeauna in acest sens coltul de nord-est al viitoareii cladiri?

- Bineinteles. Fiindca acolo cad primele raze de lumina ale zilei. Este o alegere simbolica pentru puterea arhitecturii de a urca dinspre pamant spre lumina.

- Intr-adevar. Deci poate ca acolo ar trebui sa te uiti si tu pentru primele raze de lumina. In coltul de nord-est.

Langdon reveni la grila desenata, indreptandu-si privirea spre coltul din dreapta sus, cel nord-estic. Simbolul de acolo era vP.

- O sageata cu varful in jos, preciza el, straduindu-se sa inteleaga la ce se referea prietenul sau. Ceea ce inseamna... sub Heredom.

- Nu, Robert, nu sub. Gandeste-te! Grila nu e un fel de labirint metaforic. Este o harta. Iar pe o harta, sageata cu varful in jos arata...

- Sudul, exclama Langdon, uimit.

- Exact! replica Solomon, cu un zambet entuziast. Arata spre sud! Pe o harta, jos inseamna spre sud. Mai mult decat atat, pe o harta, cuvantul „Heredom” nu e o metafora pentru ceruri, ci numele unei pozitii geografice.

- Casa Templului? Vrei sa zici ca harta asta indica... la sud de cladirea in care ne aflam?

- Slava lui Dumnezeu! rosti Solomon, razand. Lumina s-a ivit, in sfarsit! Langdon cerceta grila mai departe.

- Nu, Robert! Ignori legenda, care sustine ca Cuvantul Pierdut este ingropat in Washington. Acest detaliu scurteaza considerabil linia despre care amintea. In plus, legenda spune de asemenea ca o piatra masiva acopera deschiderea care duce spre scara... si ca pe aceasta piatra e gravat un mesaj intr-o limba straveche... ca un fel de insemn gratie caruia cei merituosi s-o poata gasi. Lui Langdon ii venea greu sa ia in serios spusele lui Solomon si, cu toate ca nu cunostea Washingtonul atat de bine incat sa stie ce se afla la sud de cladirea in care erau acum, nu se indoaia ca nu exista nici o stanca gravata deasupra vreunei scari ingropate.

- Mesajul inscris pe piatra aceea este chiar aici, in fata ochilor nostri, relua Peter, batand cu degetul in cel de-al treilea rand al grilei. Asta e inscriptia, Robert! Ai rezolvat enigma!

Stupefiat, Langdon privi atent cele sapte simboluri.

„Am rezolvat-o?!“ Habar nu avea ce ar putea insemna acele simboluri disparate si era al naibii de sigur ca nu erau gravate nicaieri in capitala americana... si cu atat mai putin pe o piatra uriasa, deasupra unei scari.

- Peter, nu vad cum chestia asta clarifica ceva cat de cat. Nu stiu sa existe in Washington nici o piatra pe care este inscris... mesajul asta.

Solomon il batu usurel pe umar.

- Ai trecut pe langa ea fara s-o observi vreodata. Toti am facut la fel. Este asezata in plina vedere, ca si misterele in sine. Iar in seara asta, cand am vazut cele sapte simboluri, mi-am dat seama intr-o clipita ca legenda este adevarata. Cuvantul Pierdut chiar este ingropat in Washington... si chiar se afla la baza unei scari lungi, sub o enorma piatra gravata.

Naucit, Langdon ramase tacut.

- Robert, cred ca in seara asta ti-ai castigat dreptul de a afla adevarul. Fara a-si lua privirea de la prietenul sau, profesorul incerca sa proceseze ceea ce tocmai auzise.

- Ai de gand sa-mi spui unde este ingropat Cuvantul Pierdut?

- Nu, replica Solomon, ridicandu-se cu un zambet. Am de gand sa-ti arat!

Cinci minute mai tarziu, Langdon isi prindea centura de siguranta, pe bancheta din spate a Cadillacului Escalade, alaturi de Peter Solomon. Simkins se urca la volan in vreme ce Sato se apropia de ei, traversand parcare.

- Domnule Solomon, spuse ea, aprinzandu-si o tigara. Am dat telefonul pe care l-ati solicitat.

- Si? intreba Peter prin geamul deschis.

- Am ordonat sa vi se permita accesul. Pentru scurt timp.

- Va multumesc!

Sato il studie o clipa, cu un aer curios.

- Trebuie sa recunosc ca mi s-a parut o solicitare cat se poate de neobisnuita. Solomon raspunse printr-o enigmatica ridicare din umeri. Sato nu mai insista si, ocolind masina, batu cu degetele in fereastra din partea lui Langdon. Acesta cobori geamul.

- Domnule profesor, spuse directoarea fara urma de caldura in voce. Ajutorul dumneavoastra in seara asta, desi greu oferit, s-a dovedit esential pentru succesul inregistrat... iar pentru asta, va multumesc. Trase cu sete din tigara, sufla fumul intr-o parte si relua: Un ultim sfat, insa. Data viitoare cand o

persoana din conducerea CIA va spune ca se confrunta cu o criza de securitate nationala... lasati gogosile acasa, in Cambridge.

Langdon dadu sa raspunda, insa directoarea Inoue Sato se rasucise deja pe calcaie, iar acum se indrepta spre elicopterul ce astepta in capatul celalalt al parcarii.

Simkins se intoarse si-i privi peste umar, trasaturile lui ca de piatra nedevaluind nimic.

- Sunteti gata, domnilor?

- De fapt, raspunse Peter Solomon, numai un moment. Si, scotand din buzunar o bucata de panza neagra inchisa la culoare, i-o intinse lui Langdon. Robert, as vrea sa-ti pui asta pe fata inainte de a pleca.

Nedumerit, profesorul lua panza. Era o bucata de catifea neagra. Cand o despaturi, isi dadu seama ca tinea in mana o gluga masonica - traditionala piesa care acoperea ochii initiatului de gradul intai. „Ce Dumnezeu?!“

- As prefera sa nu stii unde mergem, ii explica Peter. Langdon se intoarse spre el.

- Vrei sa ma leg la ochi in timpul drumului? Solomon zambi.

- Secretul meu, regulile mele!

127

Batea un vant rece in jurul sediului central al CIA din Langley. Nola Kaye tremura mergand alaturi de Rick Parrish, de la securitatea sistemelor, prin curtea luminata de razele lunii.

„Unde ma duce oare?“

Criza inregistrarii video fusese rezolvata, slava Domnului, dar ea inca nu se simtea pe deplin linistita. Fisierul redactat de pe partitia directorului CIA ramasese un mister care inca o sacaia. Dimineata avea sa discute cu Sato, asa ca pana atunci trebuia sa afle toate datele. In cele din urma il sunase pe Rick Parrish si-i ceruse ajutorul.

Acum, in vreme ce-l urma inca nu stia unde, Nola nu-si putea alunga din minte bizarele fraze citite:

„... un loc subteran secret unde... undeva in Washington, D. C, coordonatele pe... descoperit un portal antic care duce... avertizeaza ca piramida contine periculoase... descifrat acest symbolon gravat pentru descoperirea...“

- Suntem de acord, ii spuse Parrish din mers, ca hackerul care cauta cuvintele-cheie respective voia in mod cert informatii despre piramida masonica.

„Evident“, replica Nola in sine a ei.

- S-a dovedit insa ca hackerul cu pricina a dat peste o fateta a acestui mister masonic la care nu cred ca se astepta.

- Ce vrei sa spui? intreba ea.

- Nola, stii ca directorul CIA sponsorizeaza un forum de discutii intern, in care angajatii Agentiei sa-si discute ideile din diverse domenii?

- Bineinteles.

Forumul furniza personalului CIA un loc sigur in care sa converseze online pe teme variate, oferindu-i totodata directorului un fel de poarta virtuala catre angajatii sai.

- Forumurile directorului sunt gazduite pe partitia sa personala, insa, pentru a asigura accesul personalului de la toate nivelurile de securitate, sunt situate in afara programului firewall clasificat al directorului.

- Unde vrei sa ajungi? intreba Nola in clipa in care coteau pe langa cafeneaua Agentiei.

- Intr-un cuvânt... acolo! replica Parrish, aratand cu mana undeva in intuneric.

Nola ridica privirea. Dincolo de pieteta din fata lor se afla o masiva sculptura in metal, licarind in noapte.

Intr-o institutie care se lauda cu mai bine de cinci sute de piese de arta originale, aceasta sculptura - intitulata *Kryptos* - era de departe cea mai cunoscuta. Semnificand in limba greaca „ascuns”, opera artistului american James Sanborn devenise un fel de legenda aici, la CIA.

Lucrarea consta intr-un panou din cupru in forma literei S, asezat pe muchie, ca un fel de zid metalic ondulat. Pe suprafata sa vasta erau gravate aproape doua mii de litere... organizate intr-un cod enigmatic. Ca si cum asta n-ar fi fost suficient, in zona din jurul lucrarii fusesera atent dispuse numeroase alte elemente sculpturale: lespezi de granit asezate in unghiuri ciudate, o roza a vanturilor, o bucata de magnetit si chiar un mesaj scris in codul Morse care facea trimitere la „memoria lucida” si la „fortele din umbra”. Majoritatea admiratorilor credeau ca aceste piese erau indicii menite sa arate cum anume trebuia descifrata sculptura principala.

Kryptos reprezenta o forma de arta... dar si o enigma.

Incercarea de a-i elucida secretul codificat devenise o obsesie pentru criptologii din CIA si din afara Agentiei deopotrieva. Intr-un tarziu, cu cativa ani in urma, o portiune a codului fusese sparta, vestea devenind stire de interes national. Desi cea mai mare parte a codului *Kryptos* ramasese nedescifrata, fragmentele care fusesera elucidate erau atat de bizare, incat nu facusera decat sa accentueze aura de mister a sculpturii. Se refereau la locuri subterane secrete, la portaluri ce duc in morminte stravechi, la longitudini si latitudini...

Nola isi amintea cateva portiuni din sectiunile descifrate: „*Informatiile au fost stranse si transmise in subteran catre un loc necunoscut... Era absolut invizibil... cum se poate... au folosit campul magnetic terestru...*”

Ea nu acordase niciodata prea mare atentie sculpturii si nici nu se sinchisea daca avea sa fie sau nu descifrata vreodata. Acum inasa, voia raspunsuri.

- De ce imi arati *Kryptos*?

Parrish ii adresa un zambet conspirativ si, cu un gest dramatic, scoase din buzunar o bucata de hartie impaturita.

- Voila misteriosul document redactat care te-a preocupat atat de tare! Am accesat textul complet.

Nola se repezi spre el.

- Ai intrat in partitia personala si clasificata a directorului?

- Nu. Asta incercam sa fac mai devreme. Uita-te putin! Si-i intinse hartia.

Nola o lua si o desfacu. Cand vazu antetul obisnuit al Agentiei in partea de sus a paginii, inclina capul intr-o parte, surprinsa. Documentul nu era clasificat. Nici pe departe.

FORUM DE DISCUTII AL ANGAJATILOR: KRYPTOS

STOCARE COMPRIMATA: TEMA #2456282.5

Nola se pomeni uitandu-se la o serie de postari comprimate intr-o singura pagina, pentru o stocare mai eficienta.

- Documentul tau cu cuvinte-cheie, ii spuse Rick, nu e altceva decat aiureala despre *Kryptos* a unor fanatici ai cifrurilor.

Nola parcurse documentul in graba, pana ce remarca o fraza ce continea un set familiar de cuvinte-cheie.

- Rick, sculptura zice ca a fost transmis intr-un loc SUBTERAN secret, unde informatia a fost ascunsa.

- Textul este preluat de pe forumul online al directorului, cu tema Kryptos, ii explica Rick. Forumul e activ de ani buni. Exista mii de postari. Nu ma mira deloc ca una dintre ele s-a intamplat sa contina cuvintele-cheie.

Nola continua sa parcurga documentul pana ce dadu de o alta postare care cuprindea cateva cuvinte-cheie.

Desi Mark zice ca indicatiile de latitudine/longitudine ale codului trimit unde va in WASHINGTON D.C. coordonatele pe care le-a utilizat aveau o eroare de un grad - Kryptos trimite, in esenta, inapoi la el insusi.

Parrish se apropie de sculptura si isi trecu palma peste sirurile criptice de litere.

- O mare parte din codul asta este inca nedescifrata si sunt destui oameni care cred ca mesajul ar putea avea legatura cu anticele secrete masonice.

Nola isi amintea ca existasera zvonuri privind o legatura intre *Kryptos* si masonerie, dar se simtea indemnata sa ignore o asemenea ipoteza trasnita. Pe de alta parte inasa, privind diversele piese dispuse in jurul sculpturii, isi dadu seama ca avea de fapt de-a face cu un cod in fragmente - un symbolon - exact ca piramida masonica.

„Ciudat!”

Pentru o clipa, Nola aproape ca izbuti sa perceapa *Kryptos* ca pe un fel de piramida masonica moderna: un cod format din mai multe piese, din materiale diferite, fiecare cu rolul sau.

- Crezi ca ar fi posibil ca piramida masonica si *Kryptos* sa ascunda acelasi secret?

- Cine stie?! exclama Parrish, aruncand spre sculptura o privire frustrata. Ma indoiesc ca vom afla vreodata intregul mesaj. Asta... daca nu-l va convinge cineva pe director sa-si deschida seiful si sa ne lase sa tragem cu ochiul la solutie.

Nola dadu din cap, incuviintand. Acum isi amintea totul. Cand fusese amplasat in piateta, *Kryptos* venise insotit de un plic sigilat in care se afla o descriere completa a codurilor sale. Plicul inchis ii fusese incredintat directorului de atunci al CIA, William Webster, care il incuiase in seiful din biroul sau. Dupa toate aparentele, documentul era inca acolo, trecand de-a lungul anilor de la un director la altul.

In mod straniu, gandul la William Webster ii aduse Nolei aminte de o alta portiune a textului descifrat din codul *Kryptos*:

ESTE INGROPAT ACOLO, UNDEVA.

CINE CUNOASTE LOCUL EXACT?

NUMAI WW.

Desi nimeni nu stia cu exactitate ce anume era ingropat „acolo”, majoritatea credeau ca initialele WW il desemnau pe William Webster. Nola auzise vorbindu-se la un moment dat ca textul s-ar referi de fapt la un barbat pe nume William Whiston - un teolog membru al Societatii Regale - desi niciodata nu isi framantase mintea cu privire la acest aspect.

- Trebuie sa recunosc, spuse Rick mai departe, ca nu le prea am eu cu arta, dar cred ca tipul asta, Sanborn, e un adevarat geniu. Abia ce m-am uitat, pe internet, la un alt proiect al lui, *Proiectorul Chirilic*. Da la iveala litere rusesti uriase dintr-un document al KGB despre controlul mental. Ti se face pielea de gaina!

Nola nu-l mai asculta. Examina hartia in continuare si gasise, intr-o noua

postare, alte cuvinte-cheie:

Intr-adevar, intregul fragment este preluat ca atare din jurnalul unui celebru arheolog, in care vorbeste despre momentul in care a facut excavatii si a descoperit un PORTAL ANTIC care duce in mormantul lui Tutankhamon.

Dupa cum bine stia Nola, arheologul al carui nume se gasea mentionat pe *Kryptos* era de fapt celebrul egiptolog Howard Carter. In urmatoarea postare de pe forum era precizat si numele lui.

- Am parcurs la repezeala notitele lui Carter, din care reiese ca a gasit o tablita de lut care avertizeaza ca PIRAMIDA contine periculoase consecinte pentru toti cei care tulbura linistea faraonului. Un blestem! Ar trebui cumva sa ne ingrijoram?

Nola facu o grimasa.

- Rick, pentru numele lui Dumnezeu, referirea la piramida a idiotului astuia nu este nici macar corecta! Tutankhamon n-a fost ingropat intr-o *piramida*! Pe el l-au inmormantat in Valea Regilor. Criptologii nu se uita pe canalul Discovery?

Parrish ridica din umeri.

- De-ale informaticienilor fanatici!

Nola ajunse si la ultimele cuvinte-cheie:

- Baieti, stiti ca nu sunt un fan al teoriei conspiratiei, dar ar fi bine ca Jim si Dave sa fi descifrat acest SYMBOLON GRAVAT pentru descoperirea ultimelor sale secrete inainte de sfarsitul lumii, in 2012... Ciao.

- Oricum, continua Parrish, mi-am zis ca ai vrea sa afli despre forumul *Kryptos* inainte sa-l acuzi pe directorul CIA ca pastreaza documente clasificate despre o antica legenda masonica. Intr-un fel, ma indoiesc ca un om de talia directorului CIA are timp pentru asemenea chestii.

Nola isi aminti inregistrarea video si chipurile personalitatilor influente care luau parte la un rit stravechi. „Daca Rick ar avea idee...”

In final insa, analista stia ca, orice ar fi ascuns de fapt *Kryptos*, mesajul avea in mod cert tonuri mistice. Ridica privirea spre sculptura - un cod tridimensional aflat in inima uneia dintre cele mai importante agentii federale a tarii - si se intreba daca isi va dezvalui vreodata cu adevarat secretele.

Cand, impreuna cu Rick, se inapoie in cladire, Nola nu-si putu stapani un zambet.

„Este ingropat acolo, undeva.”

128

„E o nebunie!”

Cu ochii acoperiti, Robert Langdon nu vedea nimic in vreme ce Cadillacul Escalade se indrepta in viteza spre sud, pe strazile pustii. Aflat pe bancheta alaturi de el, Peter Solomon era tacut.

Curiozitatea pe care o resimtea era un amestec de nedumerire si de neliniste, imaginatia functionandu-i la cote ridicate in incercarea de a pune lucrurile cap la cap. Peter ramasese la fel de hotarat in afirmatiile pe care le facuse. „*Cuvantul Pierdut? Ingropat la picioarele unei scari acoperite de o piatra masiva si gravata?*” I se parea de-a dreptul imposibil. Presupusul mesaj inscris in stanca ii staruia in amintire... insa cele sapte simboluri tot nu-i spuneau nimic, tot i se parea ca nu aveau nici un sens.

Echerul masonilor: simbolul onestitatii si al veridicitatii.

Literele „Au” - simbolul chimic al elementului aur.

Sigma: echivalentul grecesc al literei S si simbolul matematic al sumei tuturor partilor.

Piramida: simbolul egiptean al ascensiunii omului spre ceruri.

Delta: echivalentul grecesc al literei D si simbolul matematic al schimbarii.

Mercur: cel mai vechi simbol alchimic al acestui metal.

Ouroboros-ul: simbolul intregului si al unificarii.

Si totusi, Solomon insistase ca aceste sapte simboluri constituiau de fapt un „mesaj”. Daca acest lucru era adevarat, atunci alcatuiau un mesaj pe care el, Langdon, nu stia sa-l citeasca.

Masina incetini brusc si coti strans la dreapta, patrundand pe o suprafata diferita, probabil pe un drum de acces sau pe o alee de intrare. Langdon inalta capul, ascultand atent in incercarea de a-si da seama pe unde se aflau. Trecusera mai putin de zece minute de cand plecasera si, cu toate ca se straduisera sa urmeze traseul cu ochii mintii, isi pierduse rapid reperetele. Iar acum, i se parea ca se intorsesera la Casa Templului.

Masina opri, iar Langdon auzi coborand geamul portierei din dreptul soferului.

- Agent Simkins, CIA, anunta soferul. Cred ca ne asteptati deja.

- Da, domnule, replica o voce militaroasa. Am primit telefon de la directoarea Sato. O clipa, sa ridic bariera de securitate.

Langdon asculta tot mai derutat, banuind ca intrau intr-o baza militara. Cand masina porni din nou, ruland pe un asfalt neobisnuit de neted, intoarse capul spre prietenul lui.

- Peter, unde suntem?

- Nu-ti descoperi ochii! rasuna glasul ferm al lui Solomon. Vehiculul continua sa ruleze si, dupa ce parcurse o scurta distanta, frana din nou. Simkins opri motorul. Alte voci. Tonuri militare. Cineva ii ceru lui Simkins actele. Agentul cobori si le spuse ceva in soapta.

Portiera din dreptul lui Langdon se deschise si maini puternice il ajutara sa coboare. Aerul era rece. Batea vantul. Peter Solomon veni alaturi de el.

- Robert, lasa-l pe agentul Simkins sa te conduca inauntru. Langdon auzi o cheie metalica in broasca.... apoi scartaitul unei usi masive din fier deschizandu-se. Suna ca un perete de etansare vechi. „*Unde naiba au de gand sa ma duca?*”

Mainile lui Simkins il dirijara in directia usii metalice, peste un prag.

- Drept inainte, domnule profesor!

Deodata se facu liniste. Mormantala. Pustiu. Aerul din interior mirosea a

atmosfera sterila, procesata.

Simkins si Solomon mergeau acum de o parte si de alta a lui Langdon, ghidandu-l pe un coridor in care se starneau ecouri. Sub talpile mocasinilor sai, pardoseala parea din piatra.

In spate, usa metalica se inchise cu zgomot si profesorul tresari. Auzi incuietoarea blocandu-se. Sub gluga care ii acoperea capul, incepuse sa asude. Tot ce voia era sa si-o smulga de pe ochi.

Se oprira din mers.

Simkins ii dadu drumul la brat si se auzi o serie de piuituri electronice, urmata de un huruit neasteptat in fata lor; Langdon isi inchipui ca era usa de securitate culisand pentru a se deschide.

- Domnule Solomon, spuse Simkins, mai departe mergeti dumnevoastra cu domnul Langdon. Eu va astept aici. Luati lanterna mea.

- Multumesc, replica Peter. Nu va dura mult.

„Lanterna?!“ Profesorul isi simtea inima batandu-i cu putere.

Solomon il prinse de brat si porni inainte.

- Mergi alaturi de mine, Robert!

Trecura incet peste un alt prag si usa de securitate se inchise in urma lor, cu acelasi huruit.

Peter se opri brusc in loc.

- S-a intamplat ceva?

Langdon se simtea dintr-odata ametit si dezechilibrat.

- Cred ca trebuie sa-mi scot gluga asta de pe cap.

- Inca nu, aproape am ajuns.

- Aproape am ajuns *unde?* intreba Langdon, apasat de o greutate tot mai mare in capul pieptului.

- Ti-am spus, te duc sa vezi scara care coboara spre Cuvantul Pierdut.

- Peter, nu e deloc distractiv!

- Nici nu trebuie sa fie. Trebuie sa ti se deschida mintea, Robert! Trebuie sa ti se aduca aminte ca exista in lumea aceasta mistere despre care nici chiar tu nu ai inca stiinta. Si, inainte sa mai facem un pas impreuna, vreau sa te rog ceva. Vreau sa crezi doar pentru o clipa... sa crezi in legenda. Sa crezi ca, in cateva momente, vei privi in jos pe o scara ce coboara sute de metri, spre una dintre cele mai mari comori pierdute ale omenirii.

Langdon era ametit. Oricat ar fi vrut sa-si creada prietenul, nu putea s-o faca.

- Mai e mult? Gluga de catifea era scaldata in sudoare.

- Nu. Doar cativa pasi. Dincolo de o ultima usa. O deschid acum.

Solomon ii dadu drumul la brat pentru o clipa si profesorul se clatina pe picioare. Nesigur, intinse mana sa se prinda de ceva, dar Peter il sustinu imediat. Sunetul unei usi automate, grele, rasuna in fata lor. Solomon il lua iar de brat si pasira inainte.

- Pe aici!

Trecura inca un prag si usa se inchise in spate.

Liniste. Frig.

Langdon isi dadu seama indata ca locul acesta, orice ar fi fost el, nu avea nici o legatura cu lumea de dincolo de usa de securitate. Aerul de aici era umed si rece, ca intr-un mormant. Acustica parea terna, limitata. Un acces irational de claustrofobie incepu sa-l cuprinda.

- Doar cativa pasi mai avem.

Solomon il ghida pe dupa un colt si il orienta cu precizie. In cele din urma, spuse:

- Scoate-ti gluga!

Langdon trase de bucata de catifea, smulgandu-si-o de pe fata. Se uita de jur imprejur, pentru a-si da seama unde se afla, dar nu vazu absolut nimic. Se freca la ochi. Tot degeaba.

- Peter, e intuneric bezna!

- Da, stiu. Intinde mana in fata. E o balustrada acolo. Prinde-te de ea. Langdon bajbai si gasi o balustrada din fier.

- Acum, priveste!

Il auzi pe Peter mesterind la ceva si deodata o raza orbitoare de lumina strapunse intunericul. Era indreptata spre podea si, inainte ca profesorul sa poata privi in jur, Solomon intinse lanterna peste balustrada, orientand fasciculul drept in jos.

Langdon se pomeni privind intr-un put aparent fara fund... o scara in zigzag, nefarsita, ce cobora parca adanc in interiorul pamantului. „*Dumnezeule!*” Genunchii aproape ca il lasara si profesorul se prinse de balustrada pentru a nu cadea. Scara avea forma traditionala, de spirala patrata, si se vedeau cel putin treizeci de paliere coborand in adanc; mai departe lumina lanternei nu mai batea. „*Nu-i vad nici macar fundul!*”

- Peter... baigui el. Ce e locul asta?!

- Te duc imediat pana la baza scarii, dar inainte trebuie sa-ti mai arat ceva.

Prea naucit pentru a protesta, Langdon se lasa condus pana in celalalt capat al camarutei. Peter tine lanterna indreptata numai spre pardoseala din piatra tocita pe care paseau, asa ca nu-si putea da seama deloc ce era spatiul in care se aflau... Doar ca era inghesuit.

„*O incapere mica, din piatra.*”

Ajunsera imediat la peretele opus, in care era incastrat un dreptunghi din sticla. Profesorul isi spuse ca ar putea fi o ferestruica spre camera de alaturi, dar, de unde statea el, dincolo nu se vedea decat intuneric.

- Du-te, il indemna Peter. Du-te si uita-te!

- Ce-i acolo?

Ii reveni in amintire, fugar, Camera de Reflectie de sub cladirea Capitoliului si faptul ca, pentru o clipa, crezuse ca s-ar putea afla in ea un portal catre cine stie ce imensa grota subterana.

- Uita-te, Robert, il indemna Peter din nou. Si pregateste-te, fiindca ceea ce vei vedea va fi un soc.

Neavand habar la ce sa se astepte, Langdon se duse spre dreptunghiul de sticla. Cand el ajunse aproape, Solomon stinse lanterna, cufundand incaperea intr-o bezna totala.

Asteptand ca privirea sa i se deprinda cu intunericul, profesorul bajbai cu mainile in fata, gasind peretele, gasind geamul si apropiindu-si fata de mica fereastră.

Dincolo de ea, tot intuneric.

Se mai apleca putin, lipindu-si obrazul de sticla.

Si atunci vazu.

Unda de soc si dezorientare care il strabatu ii intoarse pe dos busola interna. Se impletici, cat pe ce sa cada, in vreme ce mintea lui facea eforturi sa accepte imaginea complet neasteptata care ii aparuse in fata. Nici in cele mai exotice visuri ale sale, Robert Langdon n-ar fi putut banui ce se afla dincolo de gemulet.

Privelistea era una magnifica.

Acolo, in intuneric, o lumina alba, stralucitoare, scanteia aidoma unui

giuvaier nepretuit.

Si Langdon intelesese pe data totul: bariera de pe drumul de acces... paza de la intrarea principala... usa masiva de metal de afara... usile automate care huruisera deschizandu-se si apoi inchizandu-se... greutatea pe care o resimtise in capul pieptului... ameteala care il cuprinsese... si aceasta camaruta din piatra.

- Robert, sopti Peter in spatele lui, uneori o schimbare de perspectiva e tot ce trebuie pentru a reusi sa vezi lumina.

Ramas fara cuvinte, Langdon se uita prin fereastra. Privirea lui strabatu intunericul noptii, traversa aproape doi kilometri de spatiu gol, coborand... mereu mai jos... prin intunecime... pana ce se opri deasupra cupolei albe, viu iluminate, a cladirii Capitoliului Statelor Unite.

Profesorul nu mai vazuse niciodata Capitoliul din acest unghi - de la 169 de metri in aer, deasupra marelui obelisc egiptean. In noaptea aceasta, pentru prima data in viata lui, urcase cu ascensorul pana la mica incapere de observatie... din varful Monumentului Washington.

129

Robert Langdon statea ca hipnotizat in fata dreptunghiului de sticla, absorbit de forta emanata de peisajul de dedesubt. Dupa ce urcase fara sa stie peste 150 de metri in aer, admira acum una dintre cele mai spectaculoase privelisti pe care le vazuse vreodata.

Cupola stralucitoare a Capitoliului se ridica asemenea unui varf de munte la capatul estic al National Mall. De o parte si de alta a sa, doua linii de lumina paralele se intindeau spre el: fatadele iluminate ale muzeelor din complexul Smithsonian... jaloane ale artei, istoriei, stiintei si culturii.

Spre uimirea sa, Langdon isi dadu seama ca mare parte din ceea ce sustinuse Peter ca este adevarat... chiar era adevarat. „*Exista in realitate o scara in zigzag... coborand la sute de metri sub o piatra masiva.*” Uriasul varf piramidal al obeliscului se afla exact deasupra capului sau, iar profesorul isi aminti un amanunt uitat, ce parea a avea acum o relevanta stranie: varful Monumentului Washington cantarea cu exactitate trei mii trei sute de livre²³.

23 livra = aprox. 0,45 kg (n.tr.)

Mai surprinzător era însă faptul că partea de sus a vârfului piramidal - piscul sau - era încununată de un mic con din aluminiu lustruit, un metal la fel de prețios ca aurul în zilele sale de glorie. Acest apex strălucitor al Monumentului Washington avea doar treizeci de centimetri înălțime, la fel ca piramida masonică. Și, incredibil, pe el era gravată o celebră inscripție: **Laus Deo**. Brusc, Langdon înțelese. „Acesta e adevăratul mesaj înscris pe baza piramidei din piatră.”

„Cele șapte simboluri sunt de fapt o transliterare!” Cel mai simplu cod posibil. „Simbolurile sunt în realitate litere.”

Echerul masonilor - L
Elementul chimic aur - Au
Litera grecească sigma - S
Litera grecească delta - D
Mercurul alchimic - E
Ouroboros-ul - O

- Laus Deo, șopti Langdon.

Bine-cunoscuta expresie în latină, care însemna „Slava lui Dumnezeu”, era gravată pe vârful Monumentului Washington cu litere de nici trei centimetri înălțime. „*La libera vedere... și totuși invizibilă tuturor.*”

- Slava lui Dumnezeu, spuse Peter în spatele lui, aprinzând becul cu lumina slabă din incăperă. Codul final al piramidei masonice.

Langdon se întoarse. Prietenul lui zâmbea larg, iar el își aminti că Peter chiar rostise aceste cuvinte ceva mai devreme, pe când se aflau în biblioteca masonică. „*Iar eu tot nu mi-am dat seama.*”

Profesorul nu-și putu stăpâni un fior când realiză cât de relevant era faptul că piramida masonică îi adusese aici... în marele obelisc al Americii - simbolul anticej inteligenței mistice, care se înalță spre ceruri din însăși inima națiunii.

Fascinat, se întoarse spre stânga și pași de-a lungul perimetrului, până ce ajunse la o altă fereastră de observație.

„*Spre nord.*”

Prin geamul de aici, văzu familiară silueta a Casei Albe chiar în față. Își ridică privirea spre orizont, unde o linie dreaptă - Sixteenth Street - urca spre nord, către Casa Templului.

„*Ma aflu la sud de Heredom.*”

Întorcându-se încă o dată, spre stânga, se apropie de a treia latură a camăruței patrăte, unde era o altă fereastră. Privind prin ea, spre vest, zări dreptunghiul alungit al bazinului în care se reflecta Memorialul Lincoln, a cărui arhitectură clasică fusese inspirată de Parthenonul atenian - templul închinat Atenei, zeita elena a faptelor de eroism.

„*Annuit coeptis, își spuse Langdon. Dumnezeu ne ajută în acțiunile noastre.*”

Îndreptându-se spre ultima fereastră, privi spre sud, peste apele întunecate ale Tidal Basin, în care Memorialul Jefferson se oglindea strălucitor. Cupola sa cu panta lină, după cum bine știa profesorul, fusese astfel construită în amintirea Panteonului - lăcașul marilor zei din mitologia romană.

Dupa ce privise in toate cele patru directii, Langdon isi aminti de fotografiile aeriene ale zonei acoperite de National Mall, cu cele patru brate ale sale pornind de la Monumentul Washington in directiile punctelor cardinale. „*Ma aflu la raspantia Americii.*”

Profesorul se intoarse la prima fereastra, unde Peter Solomon il astepta surazand larg.

- Ei bine, Robert, asta e! Cuvantul Pierdut. Aici este ingropat. Piramida masonica ne-a condus aici!

Langdon tresari. Uitase complet de Cuvantul Pierdut.

- Robert, continua Peter, nu cunosc nici o persoana mai de incredere decat tine. Si dupa o noapte ca asta, cred ca meriti sa stii despre ce este vorba. Asa cum spunea si legenda, Cuvantul Pierdut este intr-adevar ingropat la poalele unei scari in zigzag.

Si arata spre primele trepte ale scarii spiralate.

Langdon incepuse in sfarsit sa-si vina in fire, insa acum nedumerirea puse din nou stapanire pe el.

Peter duse mana la buzunar si scoase un obiect de mici dimensiuni.

- Iti amintesti de ea?

Profesorul lua cutia cubica pe care prietenul lui i-o incredintase cu ani in urma.

- Da... dar ma tem ca nu am protejat-o asa cum ar fi trebuit. Solomon rase incet.

- Poate ca a venit vremea ca ea sa vada in sfarsit lumina zilei. Langdon privi caseta din piatra, intrebandu-se de ce i-o daduse Peter.

- Cu ce ti se pare ca seamana?

Vazand insemnul gravat pe ea, 1514 AD, profesorul isi aminti prima lui impresie din momentul in care Katherine desfacuse pachetul.

- Cu o piatra unghiulara.

- Intr-adevar, replica Peter. Exista insa cateva lucruri pe care e posibil sa nu le stii despre pietrele unghiulare. In primul rand, *ideea* asezarii pietrelor unghiulare provine din Vechiul Testament.

Langdon incuviinta.

- Din *Cartea Psalmilor*.

- Corect. Iar o adevarata *piatra unghiulara* este intotdeauna ingropata in sol, simbolizand primul pas al cladirii spre lumina celesta.

Langdon isi intoarse privirea spre Capitoliu, amintindu-si ca piatra sa unghiulara fusese ingropata atat de adanc in fundatie, incat nici pana astazi excavatiile nu izbutisera s-o gaseasca.

- Si in cele din urma, continua Solomon, precum aceasta caseta din mana ta, multe pietre unghiulare sunt aidoma unor mici incinte... avand practicate in ele cavitati in care pot fi ascunse diverse comori... talismane, daca vrei... simboluri ale sperantei in viitorul cladirii ce urmeaza a fi construita.

Langdon cunostea si aceasta traditie. Chiar si astazi, masonii asezau pietre unghiulare in care inchideau obiecte simbolice: capsule ale timpului, fotografii, proclamatii sau chiar cenusă unor personalitati.

- Motivul pentru care iti spun toate acestea ar trebui sa fie clar, zise Peter, privind spre scara.

- Crezi ca in piatra unghiulara a Monumentului Washington este ingropat Cuvantul Pierdut?

- *Nu cred*, Robert! *Stiu!* Cuvantul Pierdut a fost depus in piatra unghiulara a acestui obelisc pe data de 4 iulie 1848, in cadrul unui ritual masonic.

Langdon il privi fix.

- Inaintasii nostri masoni au ingropat un *cuvant*? Peter incuviinta.

- Exact. Ei au inteles care era adevarata putere a ceea ce au depus acolo.

Toata seara, Langdon se straduise sa desluseasca ceva dintr-o serie de concepte si idei abstracte... Misterele Antice, Cuvantul Pierdut, secretele tuturor timpurilor... Acum voia ceva solid, concret si, in ciuda afirmatiilor lui Peter, cum ca explicatia - cheia - era ingropata intr-o piatra unghiulara la 169 de metri sub picioarele lor, el tot nu putea crede. „*Oamenii studiaza misterele o viata intreaga si tot nu pot accede la puterea despre care se zice ca ar fi ascunsa aici.*” Isi aminti gravura lui Durer, *Melancolia I* - imaginea adeptului descurajat, inconjurat de instrumentele care nu-l ajutasera sa elucideze secretele mistice ale alchimiei. „*Daca secretele acelea chiar pot fi descifrate, este imposibil sa fie ascunse toate intr-un singur loc!*”

Totdeauna fusese de parere ca solutia lor era raspandita in lumea intreaga, in mii de volume... codificata in scrierile lui Pitagora, Hermes, Heraclit, Paracelsus si multi altii. Solutia se afla in miile de tomuri uitate, prafuite, de alchimie, misticism, magie si filozofie. Solutia era ascunsa in stravechea biblioteca pierduta din Alexandria, in tablitele de lut din Sumer si in hieroglifile egiptene.

- Peter, imi pare rau, rosti el incet, clatinand din cap. Intelegerea Misterelor Antice este un proces lung, de o viata. Nu-mi pot imagina cum cheia lor s-ar putea afla intr-un singur cuvant.

Solomon isi puse o mana pe umarul lui.

- Robert, Cuvantul Pierdut nu e un „cuvant”, zise el cu un zambet intept. Ii spunem noi astfel fiindca asa l-au numit anticii... la inceputuri.

130

„*La inceput a fost Cuvantul.*”

Vicarul Galloway ingenunche in fata altarului din Catedrala Nationals si se ruga pentru America. Se ruga ca poporul ei sa inteleaga curand adevarata putere a Cuvantului - consemnarile scrise ale tuturor invatatilor din trecut, adevarurile spirituale sustinute de marii intelepti ai lumii.

Istoria binecuvantase omenirea cu cei mai luminati dintre invatatori; suflete profund iluminate care deslusera cum nu se putea mai bine misterele lumii spirituale si mentale. Cuvintele pretioase ale acestor Adepti - Budha, Isus, Mahomed, Zoroastru si nenumarati altii - fusesera transmise din generatie in generatie prin intermediul celor mai vechi si mai de pret mijloace.

Cartile.

Fiecare cultura de pe Pamant are propria carte sfanta - propriul Cuvant -, fiecare dintre ele diferita de celelalte, si totusi la fel toate. Pentru crestini, Cuvantul e Biblia, pentru musulmani e Coranul, evreii au Tora, hindusii, Vedele si asa mai departe.

„*Cuvantul va lumina calea.*”

Pentru parintii fondatori, masoni, ai Americii, Cuvantul fusese Biblia. „*Si totusi, putini au fost cei care, in decursul istoriei, i-au inteles adevaratul mesaj.*”

In noaptea aceasta, singur in marea catedrala, Galloway isi pusese mainile deasupra Cuvantului: un exemplar tocit de vreme al Bibliiei sale masonice. La fel ca toate suratele ei, cartea continea Vechiul Testament, Noul Testament si un veritabil tezaur de scrieri filozofice ale masoneriei.

Desi ochii lui nu mai puteau citi textul, batranul vicar cunostea prefata pe de rost. Mesajul ei glorios fusese citit de milioane de confrati, in nenumarate

limbi, de jur imprejurul globului terestru.

Textul spunea astfel:

TIMPUL ESTE UN FLUVIU... IAR CARTILE SUNT CORABII. MULTE DINTRE PORNESC LA VALE, DOAR PENTRU A ESUA SI A SE PIERDE DEFINITIV IN NISIPURILE SALE. PUTINE INSA, FOARTE PUTINE, TREC TESTUL TAMPULUI SI REZISTA PENTRU A BINECUVANTA EPOCILE CE URMEAZA.

„*Exista un motiv pentru care aceste carti au supravietuit, in vreme ce altele au disparut.*” Carturar al credintei fiind, vicarul Galloway considerase totdeauna un lucru de mirare ca stravechile texte spirituale - cele mai studiate volume de pe lume - erau totodata si cel mai putin intelese.

„*Disimulat in paginile lor, este ascuns un secret miraculos.*”

Intr-o zi, curand, lumina se va asterne si omul va incepe in sfarsit sa discearna adevarul transformativ al invataturilor antice... si va face saltul catre intelegerea propriei sale naturi glorioase.

131

Scara in spirala care strabate Monumentul Washington este formata din 896 de trepte din piatra ce inconjoara putul deschis al unui ascensor. Langdon si Solomon coborau, cel dintai inca uluit de ceea ce-i spusese Peter cu numai cateva minute in urma: „*Robert, in piatra unghiulara goala la interior a acestui obelisc, inaintasii nostri au asezat un singur exemplar al Cuvantului - Biblia - , care asteapta si astazi, in intuneric, la baza acestei scari.*”

Ajungi la un palier, Peter se opri si ridica lanterna pentru a ilumina un medalion mare din piatra, incastrat in zid.

„*Ce Dumnezeu?*” Langdon tresari atunci cand vazu sculptura.

Medalionul infatasa o silueta inspaimantatoare, invaluita intr-o mantie, care tine in mana o seceră si era ingenuncheata langa o clepsidra. Bratul drept ii era ridicat, cu aratatorul intins spre o Biblie deschisa, ca pentru a spune: „*Raspunsul este acolo!*”

Profesorul studie sculptura cateva clipe, apoi se intoarse spre Peter. Ochii mentorului sau aveau o stralucire enigmatica.

- As vrea sa te gandesti la ceva, Robert, ii spuse el si vocea ii rasuna intre zidurile scarii. *De ce crezi ca a supravietuit Biblia atator milenii de istorie zbuciumata? Cum de mai rezista inca? Fiindca povestile ei sunt atat de interesante? Fireste ca nu... Exista insa un motiv. Exista un motiv pentru care calugarii crestini petrec zeci de ani in incercarea de a descifra Biblia. Exista un motiv pentru care misticii evrei si cabalistii studiaza neincetat Vechiul Testament. Iar motivul, Robert, tine de faptul ca exista secrete profunde ascunse in paginile acestei carti stravechi... o vasta intelepciune inca neexploata, asteptand sa fie dezvaluita.*

Profesorului nu-i erau straine teoriile care sustineau ca Scripturile aveau un inteles ascuns, un mesaj secret, invaluit in alegorii, simboluri si parabole.

- Profetii ne-au prevenit, continua Peter, ca limba in care au fost consemnate aceste mistere este una criptica. In Evanghelia dupa Marcu ni se spune: „*Voua v-a fost dat sa cunoasteti taina... dar toate lucrurile sunt infatisate in pilde.*” Iar Evanghelia dupa Ioan ne avertizeaza: „*Va voi vorbi voua in pilde... si in ziceri intunecate.*”

„*Pilde si ziceri intunecate,*” repeta Langdon in sine sa, stiind ca aceste cuvinte apareau de multe ori in Proverbe si in Psalmul 77. „*Deschi-de-voi in pilde gura mea...*” Ideea de „ziceri intunecate”, aflase el cu timpul, nu insemna ca respectivele cuvinte erau „malefice”, ci doar ca adevaratul lor inteles fusese

umbrit, ascuns.

- Si daca ai dubii, relua Peter, in Epistola intaia a lui Pavel catre Corinteni ni se spune deschis ca parabolele au doua niveluri de inteles: „*v-am hranit cu lapte, nu cu bucate tari*” - *laptele* fiind varianta diluata, pentru mintile infantile, iar *bucatele tari* fiind mesajul adevarat, accesibil doar celor mature.

Ridicand lanterna, Peter Solomon lumina din nou silueta in mantie care arata spre Biblie.

- Stiu ca esti un sceptic, Robert, dar gandeste-te la asta. Daca Biblia nu ar avea un inteles ascuns, de ce atatea minti stralucite, inclusiv savanti de exceptie din cadrul Societatii Regale, au devenit obsedate de studiul ei? Sir Isaac Newton a scris mai bine de un *milion* de cuvinte in incercarea de a deslusi sensul real al Scripturii - inclusiv un manuscris din 1704 in care afirma ca a derivat din Biblie informatii *stiintifice* secrete.

Langdon stia ca acest lucru era adevarat.

- Iar Sir Francis Bacon, isi urma Peter vorba, carturarul caruia regele Iacob i-a incredintat misiunea de a crea versiunea autorizata a Bibliei in Anglia, a devenit atat de convins ca Biblia are un inteles criptic, incat a folosit in scris propriile sale coduri, studiate inca si astazi! Desigur, dupa cum stii, Bacon a fost rozacrucian, el scriind *Despre intelepciunea anticilor*. Chiar si poetul iconoclast William Blake a lasat sa se inteleaga ca ar trebui sa invatam sa citim printre randuri.

Langdon cunostea versurile la care se referise prietenul sau:

AMANDOI CITIM BIBLIA SEARA DE SEARA,
DAR TU CITESTI NEGRU UNDE EU CITESC ALB.

- Si sa nu ne limitam doar la savantii europeni, continua Peter, coborand mai repede acum. Chiar *aici*, Robert, in inima tinerei natiuni americane, unii dintre cei mai de seama inaintasi ai nostri - John Adams, Benjamin Franklin, Thomas Paine - ne-au avertizat cu privire la riscurile uriase pe care le implica interpretarea *literala* a Bibliei. Thomas Jefferson era atat de convins ca adevaratul mesaj al Scripturilor este *ascuns*, incat a *rupt* efectiv paginile si a rescris cartea, incercand - pentru a cita cuvintele lui - „*sa renunte la esafodajul artificial si sa readuca la lumina doctrinele originale*”.

Profesorul cunostea episodul. Biblia jeffersoniana era disponibila inca pe piata si includea multe dintre controversatele sale revizuiuri ale textului, printre acestea fiind si eliminarea episodului cu nasterea virgina si a celui dedicat invierii. In mod incredibil, Biblia jeffersoniana fusese prezentata fiecarui nou membru al Congresului in prima jumatate a secolului al XIX-lea.

- Peter, stii ca subiectul mi se pare fascinant si inteleg cat de tentant poate fi pentru mintile luminate sa-si imaginezeze ca Scripturile au intelesuri ascunse, dar mie mi se pare illogic. Orice profesor care se respecta iti va spune ca predarea si *invatarea* nu se fac niciodata codificat.

- Poftim?

- Profesorii ii *invata* pe altii, Peter! Iar pentru asta, *vorbesc pe fata*. Nu vad de ce profetii - cei mai mari invatatori din istorie - ar fi ales sa se exprime intr-un limbaj *obscur*. Daca sperau sa schimbe lumea, de ce ar fi vorbit in coduri? De ce sa n-o faca in mod deschis, astfel incat orice suflet sa-i poata intelege?

Solomon ii arunca o privire peste umar in vreme ce continua sa coboare treptele, parand surprins de intrebarea lui.

- Robert, Biblia nu vorbeste *deschis* pentru acelasi motiv pentru care anticele scoli ale misterelor erau secrete... pentru acelasi motiv pentru care neofitii trebuie initiati inainte de a deprinde invataturile tainice ale tuturor

timpurilor... pentru acelasi motiv pentru care savantii din Colegiul Invizibil refuzau sa-si impartaseasca altora cunostintele. Aceste informatii au o *putere*, Robert! Misterele Antice nu puteau fi strigate pe strada in gura mare. Ele sunt o facie aprinsa care, in mainile unui maestru, poate lumina calea, dar, ajunsa in posesia unui nebun, risca sa parjoleasca lumea intreaga.

Langdon se opri brusc locului. „*Ce tot spune acolo?*”

- Peter, eu ma refer la *Biblie*. Tu de ce vorbești despre *Misterele Antice*? Peter se intoarse spre el.

- Dar, Robert, nu ti-ai dat seama? Misterele Antice si Biblia sunt unul si acelasi lucru.

Profesorul se uita la el siderat. Peter Solomon ramase tacut cateva clipe, asteptand ca ideea sa se sedimenteze in mintea prietenului sau.

- Biblia este una dintre cartile prin intermediul carora misterele au fost transmise de la o generatie la alta. Paginile ei fac incercari desperade sa ne arate adevarul. Chiar nu intelegi? „Zicerile intunecate” din Scripturi sunt de fapt soaptele anticilor care ne impartasesc din intelepciunea lor secreta.

Langdon nu mai spuse nimic o vreme. Dupa parerea lui, Misterele Antice constituiau un fel de manual cu instructiuni pentru controlul si utilizarea puterilor latente ale mintii umane... o reteta pentru o apoteoza personala. El, unul, nu izbutise niciodata sa dea crezare ideii ca misterele detineau o putere anume, iar sugestia ca Biblia ascundea in textul ei o cheie pentru dezlegarea lor i se parea o absurditate de-a dreptul.

- Peter, Biblia si Misterele Antice sunt doua notiuni complet opuse. Misterele se refera la divinitatea din noi insine... la omul perceput ca Dumnezeu. Biblia, pe de alta parte, vorbeste numai despre Dumnezeul de sus, si despre om ca fiind un pacatos lipsit de orice putere.

- Da! Intocmai! Ai pus punctul pe i! In clipa in care omul s-a separat pe sine insusi de Dumnezeu, adevarata semnificatie a Cuvantului s-a pierdut. Vocea Misterelor Antice a fost inabusita, uitata in zarva starnita de credinciosii autoproclamati, care strigau ca ei si numai ei inteleg Cuvantul... ca el este scris in limba *lor* si a nimanui altcuiva.

Peter reincepu sa coboare treptele si continua:

- Stim amandoi, Robert, ca anticii ar fi ingroziti daca ar sti cat de pervertite au fost invataturile lor... cum s-a autoinstapanit religia ca unicul drum catre ceruri... cati razboinici au marsaluit pe campul de lupta convinsi fiind ca Dumnezeu este de partea lor. Cuvantul a fost pierdut, insa adevaratul lui inteles ne este inca la indemana, chiar in fata ochilor. El exista in toate textele care au supravietuit, de la *Biblie* si *Bhagavad Gita*, la Coran si asa mai departe. Toate aceste texte suntenerate pe altarele francmasoneriei, fiindca masonii inteleg ceea ce restul lumii pare sa fi uitat... ca fiecare dintre aceste scrieri, in felul ei, ne sopteste acelasi mesaj: „*Oare nu stiti voi ca sunteti dumnezei?*”

Glasul lui Peter tremurase de emotie rostind aceste ultime cuvinte. Langdon nu putea sa nu fie mirat de modul in care cunoscutul citat biblic revenea mereu in atentie in seara aceasta. Reflectase asupra lui si atunci cand vorbise cu Galloway, dar si in cladirea Capitolului, cand incercase sa explice *Apoteoza lui Washington*.

Peter Solomon vorbea acum in soapta:

- Budha a spus: „*Esti tu insuti Dumnezeu*”. Isus isi invata discipolii ca „Imparatia lui Dumnezeu este in voi” si chiar fagaduia ca „veti face si voi lucrarile pe care le fac eu, ba si mai mari decat acestea veti face”. Chiar si primul antipapa, Hippolit din Roma, cita acelasi mesaj rostit pentru prima data

de gnosticul Monoimus: „Renuntati la a-l cauta pe Dumnezeu... luati-va mai bine pe voi ca punct de plecare”.

Langdon isi aminti de Casa Templului, unde scaunul gardianului lojii masonice are gravate pe spatul cinci cuvinte de indemn: „**CUNOASTE-TE PE TINE INSUTI**”.

- Un intelept mi-a spus la un moment dat, continua Peter cu glas slab, ca singura deosebire intre noi si Dumnezeu este aceea ca noi ne-am uitat caracterul divin.

- Peter, inteleg ce spui... chiar inteleg. Si as vrea sa cred ca suntem cu totii zei, insa nu vad nici o divinitate printre noi. Nu vad nici un supraom. Poti sa-mi vorbești despre presupusele miracole din Biblie si din orice alt text religios, dar ele nu sunt altceva decat povesti vechi, nascocite de om si exagerate in timp.

- Poate, replica Peter. Sau poate ca e doar nevoie ca stiinta sa tina pasul cu intelepciunea anticilor. Partea interesanta, relua el dupa cateva clipe de tacere, este alta: am impresia ca cercetarile lui Katherine chiar asta vor sa demonstreze.

Langdon isi aminti cum Katherine fugise mai devreme din Sala Templului.

- Ei, dar ea unde s-a dus?

- Va veni si ea aici in scurt timp, spuse Solomon zambind. S-a dus sa se convinga ca a avut parte de un noroc iesit din comun.

Odata ajunsi afara, Peter Solomon trase adanc in piept aerul rece al noptii, simtindu-se inviorat. Amuzat, il privi pe Langdon cum statea cu ochii in pamant, scarpinandu-se in cap si uitandu-se la baza obeliscului.

- Domnule profesor, glumi el, piatra unghiulara in care se afla Biblia e ingropata adanc in pamant. Nu poti sa ajungi la ea, dar te asigur ca e acolo.

- Te cred, raspuse Langdon, parand absorbit in ganduri. Numai ca... am remarcat ceva.

Facand un pas inapoi, scruta cu privirea uriasa piata in care se inalta Monumentul Washington. Pavajul ei circular era acoperit in intregime cu piatra alba... cu exceptia a doua inele concentrice din roca neagra, aflate in jurul obeliscului.

- Un cerc intr-un alt cerc, spuse el. Nu mi-am dat seama pana acum ca Monumentul Washington se gaseste in centrul unui cerc in alt cerc.

Peter izbucni in ras. „Nu-i scapa nimic!”

- Da, marele circumpunct... simbolul universal al lui Dumnezeu... in inima Americii. Sunt sigur ca e doar o coincidenta, adauga el, ridicand din umeri cu o sclipire ironica in ochi.

Langdon parea ca se gandeste la cu totul altceva, privind in sus acum, spre varful iluminat al obeliscului, ce stralucea alb pe fondul intunecat al cerului de iarna.

Peter intelese ca prietenul lui incepea sa perceapa aceasta constructie drept ceea ce era ea de fapt... un memento tacut al intelepciunii antice... un simbol al omului iluminat, in centrul unei mari natiuni. Si, cu toate ca nu putea vedea de aici micul apex de aluminiu, stia ca se afla acolo, o ilustrare a mintii iluminate a omului, nazuind catre ceruri.

Laus Deo.

- Peter? Langdon se intorse spre el, avand infatisarea cuiva care tocmai trecuse printr-o experienta initiatica. Aproape ca uitasem, spuse el ducand mana la buzunar si scotand inelul masonic. Toata seara am vrut sa ti-l inapoiez.

- Iti multumesc, Robert! Stii, continua Peter intinzand mana stanga si luand bijuteria, tot acest mister din jurul inelului si al piramidei masonice... a

avut un efect extraordinar asupra vietii mele. In tinerețe, piramida mi-a fost incredintata spunandu-mi-se ca ascunde secrete mistice. Simpla ei existenta m-a convins ca pe pamant inca exista mari mistere. Mi-a starnit curiozitatea, m-a facut sa privesc lumea cu alti ochi si m-a inspirat sa-mi deschid mintea in fata Misterelor Antice. Dupa aceea, zambind si punandu-si inelul in buzunar, Peter Solomtm adauga: Acum imi dau seama ca adevaratul scop al piramidei masonice nu este acela de a dezvalui raspunsurile, ci mai degraba de a inspira o fascinatie pentru ele.

Cei doi barbati ramasera apoi multa vreme tacuti, stand unul langa altul, la baza obeliscului.

Cand intr-un tarziu vorbi, tonul lui Langdon era serios.

- Trebuie sa-ti cer o favoare, Peter... una prieteneasca.

- Desigur. Orice.

Si profesorul isi exprima doleanta... cu fermitate. Solomon incuviinta, stiind ca avea dreptate.

- Asa voi face.

- Imediat, insista Langdon, cu un semn spre Cadillacul care ii astepta.

- Bine, dar... am o singura obiectie.

Langdon isi dadu ochii peste cap, izbucnind in ras.

- Faci tu ce faci si tot ai ultimul cuvant!

- Da, si mai e un singur lucru pe care as vrea sa-l vedeti tu si Katherine.

- La ora asta? zise Langdon privindu-si ceasul. Solomon surase plin de caldura.

- Este cea mai spectaculoasa comoara a Washingtonului... un lucru pe care foarte, *foarte putini* oameni l-au vazut vreodata.

132

Katherine Solomon isi simtea inima usoara in vreme ce urca in graba panta spre Monumentul Washington. Trecuse prin socuri si prin tragedii cumplite in ultimele ore, si totusi mintea ii era din nou limpede, concentrata - chiar daca numai temporar - dupa minunata veste pe care i-o daduse Peter mai devreme... veste pe care tocmai o verificase ca insasi.

„Cercetarile mele sunt in siguranta. In intregime.”

Discurile holografice din laboratorul ei fusesera distruse, dar, cu putina vreme in urma, in Sala Templului, Peter ii spusese ca pastrase tot timpul, in secret, copii ale cercetarilor ei din domeniul noeticii, in birourile de la CSMS. *„Stii cat ma fascineaza munca ta, ii explicase el, si voiam sa-ti urmaresc progresele fara sa te deranjez.”*

- Katherine! striga o voce profunda.

Ea ridica privirea si vazu o silueta singuratica la baza monumentului iluminat.

- Robert!

Fugi spre el si-l imbratasa.

- Am auzit vestile bune, ii sopti profesorul. Imi dau seama cat de bucuroasa trebuie sa fii!

- Incredibil, replica ea cu glasul frant de emotie.

Cercetarile pe care i le salvase Peter constituiau un veritabil tur de forta stiintific: o serie ampla de experimente care demonstau ca gandul este o forta reala si masurabila, care actioneaza in univers. Experimentele ei dovedisera *efectul* gandului uman asupra celor mai variate elemente, de la cristale de gheata la generatoare de evenimente aleatorii si la miscarea particulelor

subatomice. Rezultatele erau categorice si incontestabile, avand potentialul de a-i transforma pe sceptici in oameni convinsi si de a afecta constiinta globala pe scara larga.

- Totul se va schimba, Robert. *Totul!*

- Asa crede si Peter.

Katherine se uita in jur, dupa fratele ei.

- E la spital, ii explica Langdon. Am insistat sa se duca, i-am cerut-o ca pe o favoare personala.

Ea rasufla usurata.

- Iti multumesc!

- El mi-a cerut sa te astept aici.

Katherine dadu din cap in semn de incuviintare, lasandu-si privirea sa urce in lungul obeliscului alb, stralucitor.

- Mi-a spus ca te va aduce aici. Era ceva cu... „*Laus Deo*”? Nu mi-a dat mai multe amanunte.

Langdon rase obosit.

- Nu sunt sigur ca inteleg nici eu pe deplin. Fratele tau mi-a spus in seara asta unele lucruri pe care nu le pricep inca.

- Da-mi voie sa ghicesc. Mistere Antice, stiinta si Biblie?

- Bingo!

- Bine ai venit in lumea *mea*! ii zise ea facandu-i cu ochiul. Peter m-a initiat in domeniul asta cu mult timp in urma. El a fost motorul unei bune parti a cercetarilor mele.

- La nivel intuitiv, unele dintre lucrurile pe care mi le-a spus au sens. Dar intelectual vorbind...

Langdon clatina din cap, sceptic. Katherine zambi si-i cuprinse umerii cu un brat.

- Stii, Robert, s-ar putea sa te ajut eu in privinta asta!

In adancurile cladirii Capitoliului, Arhitectul Warren Bellamy strabatea un coridor pustiu.

„*Un singur lucru mi-a mai ramas de facut in noaptea asta*”, isi spuse el.

Cand ajunse in biroul sau, scoase din sertar o cheie foarte veche. Era din fier negru, lunga si subtire, cu insemne decolorate. O puse in buzunar si apoi se pregati pentru a-si intampina oaspetii.

Robert Langdon si Katherine Solomon se indreptau spre Capitoliu. La rugamintea lui Peter, Bellamy avea sa le ofere o ocazie foarte rara: sansa de a vedea cel mai glorios secret al acestei cladiri... unul pe care nu-l putea dezvalui decat Arhitectul.

133

In Rotonda Capitoliului, la mare inaltime deasupra podelei, Robert Langdon inainta chinuit, cu pasi marunti, pe platforma circulara aflata chiar sub plafon. Privi peste balustrada, ametit de inaltimea la care se afla, inca nevenindu-i sa creada ca nu trecusera nici zece ore de cand mana lui Peter aparuse in mijlocul salii de dedesubt.

Acolo jos, pe podea, la peste cincizeci de metri sub el, Arhitectul Capitoliului era doar un punctisor care traversa cu pas egal Rotonda si apoi disparu. Bellamy ii insotise pe el si pe Katherine pana la platforma si-i lasase apoi acolo, dupa ce le daduse instructiuni clare.

„*Instructiuni din partea lui Peter.*”

Langdon se uita la cheia din fier pe care i-o inmanase Arhitectul, apoi

privi spre scara ingusta care urca pornind de la acest nivel... tot mai sus. „*Dumnezeu sa ma ajute!*” Treptele, ii spusese Bellamy, duceau catre o mica usa de metal care putea fi descuiata numai cu cheia aflata acum in mana lui.

Dincolo de usa respectiva se gasea ceva ce, insistase Peter, trebuiau sa vada el si Katherine. Nu le daduse nici un amanunt in plus, dar lasase instructiuni stricte privind ora exacta la care usa trebuia descuiata. „*Trebuie sa asteptam ca sa deschidem usa?! De ce?*”

Langdon se uita din nou la ceas si ofta. Punand cheia in buzunar, isi indrepta privirea spre golul din fata lui, in celalalt capat al platformei. Katherine mersese fara teama inaintea lui, neparand intimidata de inaltimea la care se gaseau. Strabatuse deja jumatate din circumferinta, admirand indeaproape *Apoteoza lui Washington*, aflata chiar deasupra lor. Din acest unghi privilegiat, personajele inalte de cinci metri care acopereau cei aproape cinci sute de metri patrati ai cupolei Capitolului erau vizibile in cel mai marunt detaliu.

Langdon se intoarse cu spatele spre Katherine, se aseza cu fata spre zidul exterior si sopti foarte, foarte incet:

- Katherine, sunt vocea constiintei tale. De ce l-ai parasit pe Robert? Ea cunostea probabil acustica extraordinara a cupolei... fiindca zidul paru ca sopteste la randul lui:

- Fiindca Robert e un pui fricos. Ar trebui savina aici, langa mine. Avem suficient timp pana ce ni se va permite sa deschidem usa.

Langdon stia ca avea dreptate si, fara tragere de inima, porni sa paseasca de-a lungul platformei, tinandu-se cu mainile de zid.

- Plafonul e extraordinar, exclama Katherine, cu capul dat pe spate pentru a admira in voie splendida *Apoteoza* de deasupra. Zei si personaje mitologice printre inventatori, oameni de stiinta si creatiile lor! Si cand te gandesti ca imaginea asta se afla in centrul Capitolului american!

Profesorul ridica si el ochii spre uriasile siluete ale lui Franklin, Fulton si Morse, fiecare cu inventia lui. Un curcubeu stralucitor pornea dintre ei, indrumandu-i privirea catre George Washington, care urca la cer pe un nor. „*Mareata promisiune a omului pe cale de a deveni Dumnezeu.*”

- E ca si cand intreaga esenta a Misterelor Antice ar pluti deasupra Rotondei, spuse Katherine.

Intr-adevar, nu multe erau frescele care imbinau progresele stiintifice cu divinitatile mitologice si cu apoteoza omului; Langdon trebuia sa recunoasca acest lucru. Spectaculoasele imagini de pe cupola erau cu adevarat un mesaj al Misterelor Antice, aflat aici cu un motiv anume. Pentru parintii fondatori, America fusese o panza goala, un teren fertil pe care puteau fi sadite semintele misterelor. Iar astazi, acest simbol extraordinar - parintele natiunii americane urcand spre ceruri - trona tacut deasupra presedintilor, liderilor si legiuitorilor tarii... un jalon indraznet, o harta catre viitor, o promisiune a unui timp in care omul va evolua pana la deplina sa maturitate spirituala.

- Robert, sopti Katherine fara a-si lua privirea de la figurile urias ale marilor inventatori ai Americii insotiti de zeita Minerva. Stii, e chiar profetic. Astazi, cele mai avansate progrese stiintifice sunt folosite pentru a studia cele mai vechi idei ale omenirii. Noetica poate ca este un domeniu nou, insa e totodata cea mai batrana stiinta a lumii: studiul gandului uman. Apoi, intorcandu-se spre el, adauga cu uimire si admiratie in priviri: Iar acum aflam ca anticii intelegeau de fapt gandul si *gandirea* intr-un mod mult mai profund decat o facem noi astazi.

- Mie mi se pare logic, replica Langdon. Minteia umana era singura

„tehnologie” de care dispuneau anticii, așa ca primii filozofi au studiat-o intensiv.

- Da! Textele stravechi par a fi obsedate de puterea minții omenesti. Vedele descriu fluxul energiei mentale. *Pistis Sophia* prezintă constiința universală. *Zoharul* explorează natura spiritului mental. Scrierile samanice prefigurează „influența la distanță” susținută de Einstein, în termenii tamaduirilor fără prezență fizică. Totul e acolo! Și ar fi bine să nu încep să vorbesc acum despre Biblie, fiindcă n-o să mă mai opresc!

- Și tu? întrebă Langdon, râzând. Fratele tău a încercat să mă convingă că în Biblie sunt codificate informații științifice.

- În mod cert sunt. Și dacă nu-l crezi pe el, citește unele dintre textele ezoterice scrise de Newton asupra Bibliei. Când vei începe să înțelegi parabolele criptice din Scripturi, îți vei da seama că întreaga Carte Sfântă este de fapt un studiu al minții omenesti.

Profesorul ridică din umeri.

- Atunci, poate că aș face bine să mă întorc la ea și s-o recitesc.

- Lasa-mă să te întreb ceva, spuse Katherine, în mod evident nemulțumită de scepticismul lui. Când Biblia ne îndeamnă să ne construim propriul templu... un templu pe care trebuie să-l cladim „fără unelte și fără zgomot”, la ce *templu* crezi că se referă?

- Păi, zice că trupul nostru e un templu.

- Da, Epistola întâia către Corinteni, 3:16. „*Voi sunteți templul lui Dumnezeu.*” Iar în Evanghelia după Ioan ni se spune exact același lucru. Robert, autorii Scripturilor erau perfect conștienți de puterile latente din noi și de aceea ne îndemnau să controlăm aceste puteri... să construim fiecare templul propriei noastre *minți*.

- Din păcate, cred că cea mai mare parte a lumii religioase așteaptă reconstrucția unui templu cât se poate de concret. Asta face parte din profetia mesianică.

- Da, dar așa trecem cu vederea un element important. Cea de-a Două Venire este de fapt cea a omului - momentul în care omul își va clădi în sfârșit templul mental.

- Știi și eu? replică Langdon, frecându-și barbia. Nu sunt exeget al Bibliei, dar sunt destul de sigur că Scripturile descriu în mod detaliat un templu *care trebuie construit*. Edificiul este prezentat ca fiind constituit din două părți: un templu exterior, numit Locul Sfânt, și un sanctuar interior, Sfânta Sfintelor. Cele două părți sunt despartite printr-un val subtil.

Katherine zămbi larg.

- Îți amintesti destul de bine, pentru un sceptic! Și, apropo, ai văzut vreodată un creier uman? E constituit din două părți: una exterioară, numită dura mater, și alta interioară, cunoscută ca pia mater. Cele două părți sunt separate de arahnoidă, un țesut adomă unui val.

Surprins, Langdon o privi piezis. Katherine întinse mâna și-i atinse ușor tampla.

- Există un motiv pentru care i se spune „tampla”, Robert... Este *templul* tău.

Încercând să patrundă spusele ei, profesorul își aminti brusc de un text gnostic, Evanghelia după Maria: „*Unde e mintea, acolo-i și comoara*”.

- Poate că ai auzit, continuă Katherine cu voce scăzută, despre yoghinii al căror creier a fost scaneat în timp ce meditau. În stări de concentrare avansată, creierul uman secreta în mod fizic o substanță ceroasă, prin glanda pineală. Este o substanță care nu seamănă cu nimic altceva din organism. Are un

incredibil efect tamaduitor, poate regenera efectiv celulele si ar putea fi unul dintre motivele pentru care yoghinii traiesc atat de mult. Este stiinta adevarata, Robert! Substanta asta are proprietati inimaginabile si poate fi creata doar de o minte aflata intr-o stare de profunda si acuta concentrare.

- Imi amintesc ca am citit despre asta acum cativa ani.

- Da, si, daca tot am ajuns aici, cunosti episodul biblic cu „mana din cer”? Profesorul nu vedea care ar fi legatura.

- Te referi la substanta care a cazut din ceruri pentru a-i hrani pe cei flamanzi?

- Exact. Se spunea ca substanta ii vindeca pe cei bolnavi, oferea viata vesnica si, in mod ciudat, nu forma reziduuri la cei care o consumau. Katherine se intrerupse, asteptand parca de la el un semn ca intelesese. Robert! Un fel de hrana care cadea din *cer*, adauga ea, ducand un deget la tampla. Care vindeca magic trupul. Si nu formeaza reziduuri. Nu pricepi? Sunt *cuvinte codificate*, Robert! *Templu* e termenul codificat pentru „corp”. „*Cerul*” este termenul codificat pentru „minte”. *Scara lui Iacov* e coloana vertebrala, iar *mana* este acea rara secretie cerebrala. Cand vei gasi aceste cuvinte codificate in Biblie, fii atent la ele. De multe ori sunt un fel de *jaloane* pentru semnificatii mult mai profunde ascunse dincolo de suprafata.

Katherine vorbea repede acum, explicandu-i cum aceeasi substanta magica aparea *pretutindeni* in Misterele Antice: nectarul zeilor, elixirul vietii, Fantana Tineretii, Piatra Filozofala, ambrozia, roua, ojas, soma. Continua apoi, spunandu-i ca glanda pineala, situata la nivelul creierului, reprezenta ochiul atoatevazator al lui Dumnezeu.

- In conformitate cu Matei 6:22, zise ea entuziasmata, „*de va fi ochiul tau curat, tot trupul tau va fi luminat*”. Acelasi concept este reprezentat de chakra Ajna, a fruntii, si de punctul pe care si-l deseneaza hindusii intre sprancene, si care... Deodata se opri inasa, cu un aer spasiat. Scuze... stiu ca bat campii. Numai ca subiectul mi se pare incitant. Ani de-a randul am studiat afirmatiile anticilor privind puterile mentale extraordinare ale omului, iar acum stiinta ne demonstreaza ca accederea la aceasta putere este de fapt un proces de ordin fizic. Daca este utilizat in mod corect, creierul poate face apel la forte cu adevarat supraomnesti. La fel ca multe alte texte stravechi, Biblia este o prezentare detaliata a celei mai sofisticate masinarii create vreodata... *mintea umana*. Si, incredibil, rosti ea cu un oftat, stiinta abia daca a inceput sa intrezareasca adevaratul potential al mintii.

- Se pare ca activitatea ta in domeniul noetic va constitui un impresionant salt inainte.

- *Sau inapoi*, replica ea. Anticii cunosteau multe dintre adevarurile stiintifice pe care noi le redescoperim azi. In numai cativa ani, omul modern va fi obligat sa accepte ceea ce astazi pare de neimaginat: mintea umana poate genera energii capabile sa *transforme* materia fizica. Particulele *reactioneaza* la gandurile noastre... ceea ce inseamna ca gandurile au puterea de a transforma lumea.

Langdon surase usor. Katherine continua inasa:

- Cercetarile mele m-au convins de un lucru. Dumnezeu este cat se poate de real: o energie mentala atotprezenta. Iar noi, oamenii, am fost creati dupa chipul si asemanarea *lui*...

- Poftim? o intrerupse Langdon. Am fost creati dupa chipul si asemanarea... energiei mentale?

- Exact! Corpul fizic a evoluat in decursul mileniilor; *mintea* inasa e cea care a fost creata dupa imaginea lui Dumnezeu. Am interpretat pana acum

Biblia mult prea literal. Am citit ca Dumnezeu ne-a creat dupa chipul si asemanarea lui, dar nu trupul seamana cu el, ci *mintea* noastra.

Langdon ramase tacut, absorbit de explicatiile ei.

- Aici este marele dar care ne-a fost oferit, Robert, iar Dumnezeu ne asteapta sa intelegem in sfarsit. Pretutindeni in lume, oamenii isi ridica privirile spre cer, asteptandu-l pe *Dumnezeu...* fara a intelege ca Dumnezeu ne asteapta pe *noi*. Katherine se intrerupse iar, lasand ultimele cuvinte sa zaboveasca o vreme. Suntem creatori, dar jucam, naivi, rolul de „*creatie*”. Ne consideram biete oi neajutorate, manate incolo si-ncoace de Dumnezeul care ne-a creat. Ingenunchem aidoma unor copii speriasi, implorand ajutor, iertare sau noroc. Odata ce ne vom da seama insa ca am fost cu adevarat modelati dupa chipul si asemanarea Creatorului, vom incepe sa intelegem ca *si noi* suntem, prin urmare, creatori. Iar atunci cand acest lucru ne va fi clar, portile se vor deschide larg in fata realului potential uman.

Langdon isi aminti un fragment din opera filozofului Manly P. Hall, care il impresionase: „*Daca infinitul nu ar fi intentionat ca omul sa fie intelept, nu i-ar fi daruit capacitatea de a invata*”. Ridica din nou privirea, spre *Apoteoza lui Washington* - inaltarea simbolica a omului la statutul divin. *Creatia... devenind Creator*.

- Cel mai uimitor, relua Katherine, e faptul ca, indata ce vom incepe sa ne exploatam adevarata putere, vom obtine un control extraordinar asupra lumii in care traim. Vom fi capabili sa modelam realitatea, in loc sa reactionam doar la ea.

Langdon isi cobori privirea.

- Asta pare ceva... periculos.

Pe chipul lui Katherine aparut o expresie mirata... si impresionata.

- Da, exact. Daca *gandul* afecteaza lumea, inseamna ca trebuie sa avem mare grija *ce anume* gandim. Fiindca si gandurile distructive au forta lor, si stim cu totii ca e mult mai usor sa distrugi decat sa creezi.

Profesorului ii revenira in minte stravechile concepte despre necesitatea de a feri intelepciunea antica de cei nemerituosi si de a o impartasi doar celor iluminati. Gandul i se indrepta catre Colegiul Invizibil si catre rugaminta lui Isaac Newton adresata lui Robert Boyle, de a pastra „o tacere absoluta” cu privire la cercetarile lor secrete. „*Nu pot fi transmise, scria Newton in 1676, fara ca lumea sa sufere stricaciuni uriase.*”

- Exista un element interesant aici, continua Katherine. Marea ironie este aceea ca, de secole, toate religiile lumii si-au indemnat credinciosii sa-si insuseasca ideile de *credinta si incredere*. Acum, stiinta - care vreme de secole a considerat religia doar o superstitie - trebuie sa admita ca urmatoarea frontiera importanta pe care trebuie s-o traverseze este cea a *credintei si a increderii...* si anume, puterea convingerii neabatute si a intentiei hotarate. Aceeasi stiinta care ne-a erodat increderea in miraculos construieste astazi o punte peste prapastia pe care ea insasi a creat-o.

Langdon ii cantari indelung cuvintele in minte. Incet, ridica iar ochii spre *Apoteoza*.

- Am o intrebare, spuse el dupa o vreme, intorcandu-se spre Katherine. Chiar daca as crede, fie si numai pentru un moment, ca am puterea de a transforma cu forta mintii materia fizica si de a transpune in realitate ceea ce-mi doresc... ma tem ca nu vad nimic in viata mea de pana acum care sa-mi sustina o asemenea convingere.

Ea ridica din umeri.

- Inseamna ca nu te uiti suficient de atent.

- Haide, vreau un raspuns adevarat! Asta e raspuns de *preot*. Eu il vreau pe cel al unui *om de stiinta*.

- Vrei un raspuns adevarat? Uite-! Daca iti dau acum o vioara si iti spun ca ai capacitatea de a crea cu ea o muzica extraordinara, nu inseamna ca te mint. Chiar ai aceasta capacitate, numai ca iti trebuie foarte multe ore de practica pentru a o transpune in fapta. In privinta capacitatilor mentale, lucrurile nu stau deloc altfel. Corecta directionare a gandului cere exercitiu si invatare. A manifesta in practica o intentie necesita o concentrare extrema, vizualizari multisenzoriale si o incredere profunda. Si, la fel ca in privinta viorii, exista oameni care au o abilitate innascuta mai mare decat altii. Uita-te in istorie. Uita-te la povestile acelor minti iluminate care au infaptuit adevarate minuni si miracole.

- Katherine, te rog, nu-mi spune ca tu chiar crezi in miracole! Adica, sa fim seriosi... prefacerea apei in vin, vindecarea bolnavilor doar cu o atingere a mainii...?

Katherine trase adanc aer in piept si apoi il slobozi incetisor, ca un oftat.

- Am vazut oameni la care celulele canceroase s-au transformat in celule sanatoase doar prin simplul fapt ca *au gandit* intr-un anume fel despre ele. Am vazut mintea umana afectand lumea fizica in nenumarate moduri. Si odata ce vezi aceste lucruri, Robert, odata ce ele devin parte a realitatii tale, unele dintre minunile despre care citesti nu mai sunt altceva decat o problema de dimensiuni.

Profesorul era pierdut in ganduri.

- Este un mod interesant de a privi lumea, Katherine, dar, in ceea ce ma priveste, ar presupune un salt prea dramatic in materie de credinta. Si, dupa cum stii, credinta n-a fost niciodata un lucru usor pentru mine.

- Atunci n-o lua ca pe o problema de *credinta*. Gandeste-te pur si simplu la o schimbare de perspectiva, de acceptare a ideii ca lumea nu este exact asa cum ti-o imaginezi tu. In istorie, orice mare descoperire stiintifica a inceput cu o idee simpla, care ameninta sa ne zdruncine din temelii toate convingerile. Afirmatia ca „Pamantul este rotund” a fost luata in deradere si considerata absurda, fiindca majoritatea oamenilor credeau ca intr-un asemenea caz oceanele s-ar varsa de pe planeta. Heliocentrismul a fost declarat erezie. Mintile mici si neputincioase condamna intotdeauna ceea ce nu inteleg. In lume sunt unii care creeaza... si altii care distrug. Dinamica asta a existat dintotdeauna. Dar in cele din urma creatorii isi gasesc adepti, iar cand numarul adeptilor atinge o masa critica, Pamantul devine dintr-odata rotund, iar sistemul solar devine heliocentric. Perceptiile se transforma si o noua realitate ia nastere.

Langdon incuviinta, dus de ganduri.

- Ai o expresie ciudata.

- Oh, nu stiu... Dintr-un motiv oarecare, mi-am amintit cum obisnuiam sa vaslesc in noapte pana in mijlocul lacului, in canoe, sa ma intind cu fata spre stele si sa ma gandesc la lucruri de genul asta.

Ea incuviinta din cap, cu aerul ca intelegea.

- Cred ca avem cu totii amintiri asemanatoare. Ceva legat de statul pe spate, cu ochii spre cer, are puterea de a ne deschide mintea. Apoi, ridicand ochii spre plafon, adauga: Da-mi haina ta!

- Poftim?

Barbatul isi scoase sacoul si i-l dadu, iar ea il impaturi in doua si-l aseza pe platforma, ca pe o perna lunga.

- Intinde-te aici!

Langdon se aseza cu fata in sus, iar Katherine ii puse sub cap jumătate din perna improvizata. Pe urma se intinse si ea alaturi: doi copii, umar langa umar pe platforma ingusta, privind uriasa fresca a lui Brumidi.

- Bun, sopti ea. Incearca sa revii la atitudinea de atunci... un pusti intins in canoa lui... admirand stelele... cu mintea deschisa, atinsa de sentimentul miraculosului.

Profesorul se stradui sa-i faca pe plac, desi, culcat astfel, intr-o pozitie confortabila, se simti brusc istovit. In scurt timp privirea incepu sa i se incetoseze si atunci zari deasupra lui o forma difuza, care il trezi instantaneu. „*Sa fie oare posibil?*” Nu putea crede ceea ce remarcase cu cateva secunde in urma, dar personajele din *Apoteoza lui Washington* erau in mod clar dispuse in doua inele concentrice - un cerc intr-un alt cerc. „*Apoteoza e totodata un circumpunct?*” Langdon se intreba ce altceva ii mai scapase oare in seara asta.

- Trebuie sa-ti spun un lucru important, Robert! Mai exista un element in toata afacerea asta... un element despre care cred ca formeaza cel mai uluitor aspect al cercetarilor mele.

„*Inca unul?!*”

Katherine se ridica intr-un cot.

- Si iti promit... daca omenirea va intelege cu adevarat fie si numai acest simplu adevar... lumea se va schimba peste noapte.

Profesorul era numai ochi si urechi.

- Ar trebui sa incep prin a-ti aminti laitmotivele masonice: „aduna ceea ce este risipit”... creeaza „ordine din haos”... atinge „unificarea”.

- Continua. Langdon parea intrigat.

Katherine surase privind-l.

- Am demonstrat in mod stiintific ca puterea gandului uman creste *exponential* cu numarul mintilor care gandesc acelasi gand.

Langdon ramase tacut, intrebându-se unde voia sa ajunga.

- Ceea ce vreau sa spun este ca... doua capete sunt mai bune decat unul... insa nu *de doua ori* mai bune, ci de *multe*, mult mai multe ori mai bune. Un numar mare de minti lucrând la unison intensificand efectele gandului... *exponential*. In asta rezida forta grupurilor de rugaciune, a cercurilor de vindecare, a muzicii cantate impreuna si a serviciului religios in masa. Ideea unei *constiinte universale* nu este un concept bizar, New Age. Este o realitate stiintifica concreta... iar controlul ei are capacitatea de a transforma lumea. Iata descoperirea pe care a facut-o noetica. Si totul se intampla chiar acum. O poti simti pretutindeni in jurul tau. Tehnologia creeaza legaturi care ne unesc in moduri pe care nu le-am fi crezut niciodata posibile: Twitter, Google, Wikipedia si altele... toate se combina pentru a crea o retea de minti interconectate. Si iti garantez, spuse ea razand, imediat ce-mi voi publica rezultatele cercetarilor, eterul va fi plin de mesaje in care twitteristii isi vor recomanda unul altuia „*citeste despre noetica*”, iar interesul pentru stiinta va exploda.

Langdon isi simtea pleoapele cumplit de grele.

- Stii, eu n-am invatat inca sa trimit un twitter.

- Un *tweet*, il corecta ea, razand.

- Ce spui?

- Nu conteaza. Inchide ochii. Te trezesc eu cand vine vremea.

Profesorul isi dadu seama ca uitase de cheia pe care le-o daduse Arhitectul... si de motivul pentru care urcasera aici. Dar oboseala puse stapanire pe el, asa ca inchise ochii. In intunericul mintii, gandul ii zbură la constiinta universala... la scrierile lui Platon despre „*ratiunea universala*”,

„sufletul lumii" si „planul divin al Ideilor"... la „inconstientul colectiv" al lui Jung. Notiunea era pe cat de simpla, pe atat de surprinzatoare.

„Dumnezeu e regasit mai degraba in adunarea celor multi... decat in Unul singur."

- Elohim, spuse el dintr-odata, si ochii i se deschisera larg in clipa in care facu neasteptata conexiune.

- Poftim? Katherine inca il privea, stand intr-un cot.

- Elohim, repeta el. Termenul prin care e desemnat Dumnezeu in Vechiul Testament! Intotdeauna mi s-a parut ceva ciudat aici.

Ea zambi.

- Da. Cuvantul e un *plural*.

- *Exact!* Langdon nu intelesese niciodata de ce primele pasaje din Biblie se refereau la Dumnezeu ca la un grup de fiinte. *Elohim*. Atotputernicul Dumnezeu din Cartea Facerii era descris nu ca Unul... ci ca Multi.

- Dumnezeu este un plural, sopti Katherine, fiindca mintile umane sunt tot un plural.

Gandurile lui Langdon se invalmaseau acum... vise, amintiri, sperante, temeri, revelatii... toate frematand deasupra lui, sub cupola totondei si, in vreme ce ochii incepura sa i se inchida iar, se pomeni privind cele trei cuvinte in latina inscise in interiorul *Apoteozei*.

E PLURIBUS UNUM.

„Din mai multi, unul", isi traduse el, alunecand in somn.

EPILOG

Robert Langdon se trezi cu greu. Chipuri umane se uitau in jos, la el. „*Unde sunt?*”

O clipa mai tarziu, isi aminti unde se afla. Se ridica incet in capul oaselor, sub Apoteoza. Spatele ii intepenise de la somnul pe platforma tare.

„*Unde e Katherine?*”

Se uita la ceasul sau cu Mickey Mouse. „*Aproape ca e timpul.*” Se ridica in picioare, privind temator peste balustrada, in spatiul gol de dedesubt.

- Katherine!

Ii raspunse doar ecoul in Rotonda pustie.

Luandu-si sacoul de jos, il scutura si-l imbraca. Isi verifica apoi buzunarele. Cheia din fier pe care le-o daduse Arhitectul disparuse.

Pornind inapoi pe platforma, se indrepta spre deschiderea pe care Bellamy le-o aratase... niste trepte din metal ce urcau abrupt in intuneric. Pasi pe ele. Inca una, tot mai sus. Scara se stramta din ce in ce si inclinatia ei crestea. Langdon continua sa urce.

„*Inca putin.*”

Treptele devenisera inguste ca niste fustei acum, zidurile pasajului fiind inspaimantator de aproape unul de celalalt. Intr-un sfarsit ajunse la capatul lor si pasi pe un mic palier. In fata lui se afla o usa metalica masiva. Cheia din fier era in broasca, iar usa il astepta, intredeschisa. O impinse, iar balamalele scartaira. Aerul de dincolo era rece. Cand trecu pragul, patrundand intr-un intuneric difuz, Langdon isi dadu seama ca ajunsese afara.

- Tocmai voiam sa vin dupa tine, ii spuse Katherine, zambind. Aproape ca e timpul.

Cand recunoscu imprejurimile, profesorul tresari, uimit. Se afla pe o mica punte ce inconjura, chiar in varf, cupola Capitoliului. Direct deasupra lui, Statuia Suveranitatii veghea asupra orasului adormit. Era orientata cu fata spre rasarit, acolo unde primele nuante rozalii ale zorilor incepusera sa zugraveasca orizontul.

Katherine il conduse pe Langdon dand ocol balconului circular, pana ce ajunsera sa priveasca spre vest, exact in lungul National Mall. In departare, silueta Monumentului Washington se contura clar in lumina inceputului de zi. Vazut de aici, obeliscul parea si mai impresionant.

- Cand a fost construit, sopti Katherine, a fost cea mai inalta structura de pe planeta.

Langdon isi aminti vechile fotografii in sepia care infatisau constructori pe schele, la peste o suta cincizeci de metri in aer, asezand fiecare caramida cu mana, una cate una.

„*Suntem constructori, isi spuse el. Suntem creatori.*”

Inca de la inceputurile timpului, omul stiuse ca exista in el ceva deosebit... ceva mai mult decat lasa sa se vada. Si jinduse la puteri pe care nu le avea. Visase sa zboare, sa tamaduiasca, sa-si transforme lumea in orice chip imaginabil.

Si izbutise.

Astazi, altarele inchinate realizarii omului margineau National Mall. Muzeele Smithsonian gemeau de inventii, opere de arta, progrese stiintifice si idei ale marilor ganditori. Ele depanau povestea omului in chip de creator, de la uneltele din piatra din Muzeul de Istorie a Populatiilor Native pana la rachetele si aeronavele expuse la Muzeul National al Aerului si Spatiului.

„Daca stramosii ne-ar putea vedea astazi, in mod cert ne-ar considera niste zei.”

Parcurgand cu privirea, in pacla diminetii, geometria muzeelor si monumentelor din jurul lui, Langdon reveni in cele din urma la Monumentul Washington. Isi imagina Biblia din piatra unghiului ingropata la baza lui si se gandii la Cuvantul lui Dumnezeu, care era de fapt cuvantul *omului*.

Mintea ii zburata la simbolul circumpunctului si la acel turn aflat in piateta circulara din insasi inima Americii. Si, brusc, isi aminti de caseta din piatra pe care i-o incredintase Peter Solomon. Cubul acela, isi dadu el seama acum, se desfacuse alcatuind exact aceeasi forma geometrica: o cruce cu un circumpunct in centru. Si nu-si putu stapani un hohot de ras. „Cutiuta aceea era o aluzie la rascrucea in care ne aflam acum!”

- Robert, uite!

Katherine ii arata spre varful Monumentului Washington.

Langdon ridica privirea, dar nu vazuse nimic. Apoi, uitandu-se mai atent, o zari.

In departare, o mica licarire de lumina aurie se reflecta in cel mai inalt punct al obeliscului. Scanteia stralucitoare crescuse rapid, deveni mai aprinsa, mai vie, invaluind varful din aluminiu. Langdon privea inmarmurit cum lumina se transforma intr-un ghem de raze deasupra orasului cufundat inca in penumbra. Revazu cu ochii mintii mica inscriptie de pe apexul din aluminiu si realiza cu uimire ca in fiecare, fara exceptie, primele raze de soare care atingeau capitala americana iluminau doua cuvinte: *Laus Deo*.

- Robert, sopti Katherine. Nimeni nu urca vreodata aici la rasarit. Asta a vrut Peter sa vedem noi azi.

Langdon simtea cum inima ii batea tot mai cu putere, pe masura ce stralucirea care incununa obeliscul se intensifica.

- Spunea ca, dupa parerea lui, de asta a fost construit monumentul atat de inalt. Nu stiu daca e adevarat, dar de un lucru nu ma indoiesc; exista o lege foarte veche, care precizeaza ca nimic mai inalt nu va putea fi construit vreodata in Washington. *Niciodata*.

Soarele continua sa se ridice la orizont, iar lumina invaluia tot mai mult varful obeliscului. Privind-o, Langdon aproape ca simtea pretutindeni in jurul lui sferele ceresti urmandu-si etern orbitele in imensitatea spatiului. Gandul ii zburata la Marele Arhitect al Universului si la ce-i spusese Peter - ca aceea comoara pe care intentiona sa i-o arate nu putea fi dezvaluita decat de Arhitect. El presupusese ca era vorba despre Warren Bellamy, dar se inselase. „*La alt Arhitect se referise*.”

Razele de soare erau mai intense acum, iar stralucirea aurie cuprinsese intregul varf piramidal al obeliscului. „*Mintea omului... primind iluminarea*.” Lumina incepu sa se prelinga in josul monumentului, asa cum facea in fiecare dimineata. „*Cerul coborand spre pamant... Dumnezeu unindu-se cu omul*.” Iar procesul, realiza Langdon, decurgea in sens invers in fiecare seara. Soarele cobora spre apus, iar lumina urca dinspre pamant inapoi spre cer... pregatindu-se pentru o noua zi.

Alaturi, Katherine tremura si se trase mai aproape de el. Langdon o cuprinse cu bratul. Unul langa altul, sedeau in tacere, profesorul gandindu-se la toate lucrurile pe care le aflase in noaptea aceea. Se gandii la convingerea lui Katherine, cum ca lumea avea sa se schimbe in curand. Se gandii la increderea lui Peter ca epoca iluminarii era aproape. Si se gandii la cuvintele unui mare profet care marturisise raspicat: „*Caci nu exista nimic ascuns care nu va fi dezvaluit, si nici o taina ce nu va iesi la lumina*”.

In vreme ce soarele se inalta deasupra orasului, Langdon isi ridica ochii spre cer, unde ultimele stele ale noptii se stingeau. Se gandii iar la stiinta, la credinta si la om. Se gandii ca toate culturile, in toate tarile si in toate timpurile, aveau in comun un singur lucru. Un Creator. Ii atribuim nume diferite, chipuri diferite si ii inaltam rugi diferite, dar Dumnezeu este constanta universală a omenirii. Dumnezeu este simbolul pe care il impartasim cu totii... simbolul tuturor misterelor vietii, pe care nu le putem intelege. Anticii il slavisera pe Dumnezeu ca un simbol al potentialului uman nemarginit, insa simbolul acesta se pierduse in timp. Pana acum.

Si in acel moment, stand pe cupola Capitoliului, sub lumina soarelui la rasarit, Robert Langdon simti ceva in adancul ființei sale. Era o emotie pe care niciodata in viata lui n-o simti atat de profund.

Speranta.